T. 822.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தேவாரம் வேதசாரம்.

ஸ்ரீகாசிவாசி சாம்பவஸ்ரீ

செந்திநாதையரவர்களால்

இயற்றப்பெற்று,

உபந்நியாசவாயிலாகவும் பத்திரிகைகள்வாயிலாகவும்

சைவசித்தாந்த சமயப்பிரசாரணஞ்செய்து

வராநின்ற

சைவசித்தாந்த மகாசமாஜத்தார்

விருப்பத்திற் கிணங்க,

மஹாவித்வான் புரசை-அஷ்டாவதானம்

சபாபதிமுதலியாரவர்கள் மாணாக்கரும் தமிழ்ப்பண்டிதருமாகிய

புரசை-சுந்தரமுதலியாரவர்கள் குமாரர்

சி. ஏகாம்பரமுதலியாருடைய மனைவியாரும்

ஷை. சமாஜத்தின் வனிதையர் வகுப்புக் காரியதரிசியுமாகிய

ஆண்டாளம்மையெனப் பெயரிய

மங்கையர்க்கரசியாரால்

சென்னை

சைவவித்தியானுபாலனயந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

பிங்கள (வரு) சித்திரைமீ (1917 April)

[ரிஜிஸ்ட்டர்டு காப்பிரைட்.]

நம்பியாண்டார் நம்பிக்குத் திருமுறை யிருக்கு
மிடந் தெரிவித்தருளிய திருநாரையூர்ப்
பொல்லாப்பிள்ளையார்.

Solden & Co., Printers, Madras S.E.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பொல்லாப்பிள்ளையார் தோத்திரம்.

நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா.

கார்முது கொன்றையன் கங்கை கொண்கன்
பார்முது காறப் பாரத முடித்த
முண்டகக் கண்ணனு முண்டகக் கண்ணனும்
பண்டகத் திற்றம் பான்மை பெரிதென
வுள்ளி யடிமுடி யுறுதுமென் றளவி
னெள்ளிட லாகு மிரண்டுரு வங்க
டென்ன வொறுத்த தூமணிச் சோதியன்
கன்ன லஞ்சிலைக் காமற் காய்ந்த
பால லோசனன் பசுபதி பரம
னல போசன னருளிய செல்வன்
கல்லாப் புல்லர் காணப் பாஞ்சுடர்
பொல்லாப் பிள்ளை புனிதவத் துவித
வத்து தந்தி வத்திரன் முத்தி
வித்து ஞான வித்தகன் வருமிடை
யூற்றின் கடவு ளொற்றைக் கொம்பன்
மாற்றின் றுயர்ந்த மதிக்கோணப் பொன்னடி
சேக்குமென் னெஞ்சிற் றிருவரு ளென்றும்
பூக்கு மாங்கே புலமணங் கொளவே.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார்.

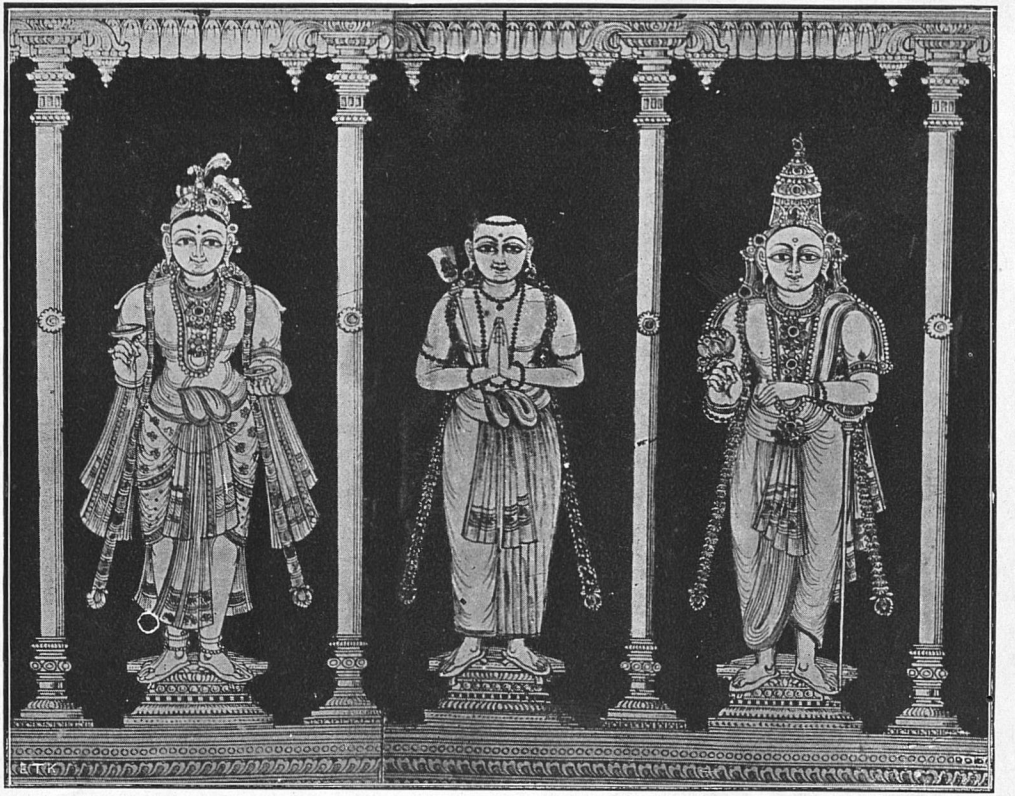
இருகுடங்கொண் டொருகுடத்தில் வெண்பொடிபெண் கொடியாக
வெழுவித் தோனைத், திருவருளாற் பாலருந்தி யேடதனே யாற்றிலிட்ட
தெய்வக் கோவை, யருமறையின் றலைக்கொழுந்தை யாகமத்தின் றனிமு
தலே யடியார் வாழ்வைப், பரசமய கோளரியைக் கவுணியர்கு ளாமணியைப்
பகரு வாமே.

திருநாவுக்கரசுநாயனார்.

இடையருப் போன்பு மழைவாரு மிணைவிழியு முழவா ரத்தின்
படையருத் திருக்காமுஞ் சிவபெருமான் றிருவடிக்கே பதித்த நெஞ்சு
நடையருப் பெருந்துறவும் வாகீசப் பெருந்தகைதன் ஞானப் பாடற்
றொடையருச் செவ்வாயுஞ் சிவவேடப் பொலிவழகுந் துதித்து வாழ்வாம்.

சுந்தரமூர்த்திநாயனார்.

ஒருமணத்தைச் சிதைவுசெய்து வல்வழக்கிட் டாட்கொண்ட வுவனேக்
கொண்டே, யிருமணத்தைக் கொண்டருளிப் பணிகொண்ட வல்லாள
னெல்லா மூய்யப், பெருமணச்சீர்த் திருத்தொண்டத் தொகைவிரித்த
போருளின் பெருமா ளென்றுங், திருமணக்கோ லப்பெருமாண் மறைப்
பெருமா ளெமதுகுல தெய்வ மாமால்.

சம்பந்தர் அப்பர் சுந்தரர்

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

குருவணக்கம்.

நிலமண்டிலவாசிரியப்பா.

பொன்னுர் மேனியன் பின்னுர் சடையினன்
பற்கநா மத்த னற்கரு ணைக்கட
லீந்த நிகமமு மாய்ந்ததந் திரமு
நன்னயத் தமிழுடைப் பன்னிரு முறையுங்
கசடறக் கல்லா வசடரை யிடித்துப்
படிவுறப் புரிமார் கடிவுறப் பன்னூ
லோய்வின் றெழுதுஞ் சாய்வி லருளின
ஞானமொன் றில்லா ஞான நீர
னம்புயத் தார்கொள் செம்புயத் தண்ணல்
வரமா விட்ட புரமா மூரினன்
நந்தங் குருமணி செந்தீநா தைய
னற்றுட் டுணையே பற்றுக் கோடும்
பரவுதும் பணிகுதும் விரவுது முளத்தே.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

மருந்துதிக்கு மாழியிடை முன்வருநஞ் சஞ்சினரா யமரர் யாரு
மருந்துதிக்கு நீயெனவஃ தருந்துபிரான் செவிசாய்க்கு மடிக்கு நால்வ
ரிருந்துதிக்கு மாலெலிக்கு நஞ்செந்தீ நாததரு வாசை யால்யாங்
கருந்துதிக்கு மூளமிரங்கி யேற்றருளிக் கருணைமிகத் தழைக்கு மாலோ.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கத்தியரூபச் சிறப்புப்பாயிரம்.

சூரியனார்கோயில்

அதிவருணச்சிரம ஆசாரியவரிய சைவசமய பரிபாலக

ஸ்ரீ சிவாக்கிர யோகீந்திர ஞானசிவாசாரிய

சுவாமிகளாதீனத்து

ஸ்ரீலஸ்ரீ முத்துக்குமார தேசிகர்கள் அருளியது.

தேவருள் தேவதேவனுகிய பரமசிவன் மேலாயினனென்பது வேதாகமபுராணேதிகாசங்களுக்கெல்லாம் ஒப்பமுடிந்தாற்போல, அவனை வழிபடுதற்கு நிலைக்களமான சமயமும் ஏனைச்சமயங்களுக் கெல்லாம் மேலானதென்பது அவற்றிற்கெல்லாம் ஒப்பமுடிந்ததே யாம்.

உயிர்கள் நன்னெறியொழுகி வீடுபேறடைதற்குரிய நூல்கள் வேதாகமங்களேயாயினும், அவைதாம் அளவிலவாகலின் முழுவ தும் உணர்ந்து மெய்ப்பொருள் தெரிந்து வீடுபேறடைதல் முற் செய்தவப்பேற்றுற் சிவனுது திருவருள்பெற்றார்க் கன்றி ஏனை யோர்க்கு ஒல்லாதாகும்; ஆகலின் பரதகண்டத்திலே சைவசமயப் பிரவேசகராய் உமாசமேத பரமேசுவர பாதாரவிந்தத்தில் மெய்ய ன்புடையராகிய நன்மக்கள் ஓதி யுணர்ந்து நற்கதியடைதற்பொரு ட்டு எழுந்த நூல்கள் **வேதசாரம்** எனப்படும் **தேவார** முதலிய **திருமுறைகளே**யாம்.

இத்திருமுறைகளின் மகத்துவம் அருள்வடிவாகிய உண்மை நாயன்மார் திருவாக்கினின்றும் திருப்பாசுரம் எழுந்தமாத்திரத் தில் அந்நாயன்மார் உலகோபகாரமாகக் கருதியவாறு எலும்பு பெண்ணுகச்செய்தல் முதலிய அநுக்கிரக கிருத்தியங்களைச் செய் தருளிய சிவபெருமானே அறியுந் தரத்ததன்றிப் பிரமாதி தேவ ராலும் அறியும் பான்மைத்தன்று.

இவ்வியல்பினவாய தமிழ்வேதங்கள் ஆரியவேதங்கள் மேலாலச் சிவபெருமானுடைய தடஸ்த சொரூப விலக்கணங்களையும் விபூதி உருத்திராக்ஷமகிமைகளையும் பிரணவம் பஞ்சாக்ஷரம் முதலிய மந்திரங்களையும் சரியை கிரியை யோக ஞானங்களையும் அன்புநெறியையும் இன்னோரன்ன பலவற்றையும் விரித்துக் கூறுவனவாம்.

எசுர் சாகையினரும் காசிபகோத்திரத்தினரும் ஆபத்தம்ப சூத்திரத்தினருமாகிய நமது சேந்திநாதையர் அவர்கள் இருமொழி வேதங்களினும் அங்ஙனம் பரந்துகிடந்த வாக்கியங்களைப் பொருளொருமைப்பட எடுத்துத் தொகுத்து, "தேவாரம் வேதசாரம்" எனப்பெயரிட்டு வடமொழிவல்லுநரேயன்றி ஏனையோரும் அறிந்துகொள்ளுமாறு இந்நூலை இயற்றினார்கள். இவர்கள் தமிழ்மொழி வல்லோர் கற்றறிந்துகளிக்குமாறு ஸ்ரீகண்டபாஷ்யத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துப் பிரகடனஞ்செய்தும், வடமொழியுதாரணங்களுடன் சிவஞானபோதவசனாலங்காரதீபத்தை எழுதி வெளிப்படுத்தியும், சைவஸ்தாபன நூல்களைச் சதாகாலமும் ஆராய்ச்சிசெய்து பரமதநிராகரணஞ் செய்தும் தமதுகாலமுழுவதையும் சைவசமயாபிவிருத்தியின் பொருட்டே உபயோகப்படுத்திவருகின்றார்கள்.

இவர்களியற்றிய சிவஞானபோதவசனாலங்காரதீபம் தேவாரம் வேதசாரம் என்னும் நூல்களை அச்சிட்டுப் பிரகடனஞ் செய்ய முன்வந்த சிரஞ்சீவி ஏகாம்பரமுதலியார் மங்கையர்க்கரசியார் என்பவர்கள் அரோகதிடகாத்திரராயிருந்து இவ்வியல்பினவாகிய சிவபுண்ணியங்களை மேன்மேலும் செய்து புத்திரமுத்திகளைப் பெற்றுய்யும்வண்ணம் திருவருளைச் சிந்தித்து ஆசீர்வதிக்கின்றோம்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கத்தியரூபச் சிறப்புப்பாயிரம்.

"சிவனெடோக்குந் தெய்வந் தேடினு மில்லை
அவனெடோப் பாரிங் கியாவரு மில்லை
புவனங்க டந்தன்று பொன்னெளி மின்னுந்
தவளச்ச டைமுடித் தாமரை யானே."

என்று திராவிட சுருதிமுதலியன கிளந்தோதாதப்பெறாஉம் ஒப்பி யியாகிய அநாதிமுத்தபதியெனப்படுஞ் சிவபெருமான் அநாதி பெத்தபசுக்களாகிய ஆண்மாக்கள்பொருட்டு இகபரசாதனங்கட் கேதுவாக அருளிச்செய்த முதனூல்கள் சாமானியசுருதியெனப் படும் இருக்காதிவேதங்களும், பிரபலசுருதியெனப்படும் காமிகாதி ஆகமங்களுமாம். ஏனையநூல்கள் இவற்றினின்று விரிந்தனவாம். அது, "வேதநூல் சைவநூ லென்றிரண்டேநூல்கள் வேறுரைக்கு நூலிவற்றின் விரிந்த நூல்கள்" என்னுந் திராவிட சுருதியானு முணர்க. சாமானியம் பிரபலம் என்பன முறையே பொது, சிறப்பு என்னும் பொருள்களைத் தந்து நின்றன.

உலகர்பொருட்டு அருளிச்செய்யப்பட்டமையின் வேதம் பொதுநூல் எனவும், சத்திநிபாதர்பொருட்டு அருளிச்செய்யப் பட்டமையின் ஆகமம் சிறப்புநூல் எனவும் கொள்ளப்படும். இது னை, "ஆரணநூல் பொதுசைவ மருஞ்சிறப்பு நூலா, நீதியினு னுல கர்க்குஞ் சத்திநிபா தர்க்கு நிகழ்த்தியது" என்னுந் திராவிட சுரு தியானுணர்க.

இனிமற்றொன்று:—அக்கினி இந்திரன் வருணன் முதலிய கடவுளர் உபாசனைகளும் இருக்குமுதலிய சுருதிகளில் மிகுத்துக் கூறப்படினும், அக்கினி முதலிய நாமங்கள் மகாருத்திரராகிய சிவ பிரானது திருநாமங்களாம் என்றும், சிவபெருமானே (தத்துவா தீத) பரமவியோம அத்தியக்ஷர் என்றும், எல்லாத் தேவர்கட்கும் முற்பட்டவர் என்றும், அவரை இதயத்தில் உபாசிப்பவனே அன் னத்தை நாவினுற் கிரகிக்கின்றவன் என்றும் அச்சுருதிகளே

சித்தாந்தஞ் செய்து போதரலின் அவற்றைச் சிறப்புநூல்கள் என லாமோ எனின், ஆகாது; யாதினுலெனின், அவ்வக்கினி முதலி யோரையும் ஒருங்குகூறிப் போதலானென்க. ஆகலான் அத்துணை பற்றி அவைபொதுநூல்களே எனவும், காமிகாதி சுருதிகள் அங் ஙனமின்றிச் சிவபிரான் ஒருவரையே கூறிப்போதலின் சிறப் புநூல்களே எனவும் கொள்ளப்படும்.

காமிகாதி சுருதிகள் விநாயகர் சுப்பிரமணியர் முதலிய கட வுளர் வழிபாடுகளும் மிகுத்துக் கூறிப்போதலின் அவைகளும் பொது நூல்கள் எனப்படாவோ எனின், சிவபிரான் அடியார்க்க னுக்கிரகஞ் செய்யும்பொருட்டு அவ்வப்போழ்து கொண்டருளிய மூர்த்தங்களே விநாயகமூர்த்த முதலியன ஆகலான் அதுகடாவன் றென விடுக்க.

உலகர்களாகிய அபக்குவ ஆன்மாக்கள் சோபானமுறையானே கீழ்க்கீழ்ச் சமயங்களைப் பற்றி அவ்வச் சமயக்கடவுளரை வழிபட்டு மேன்மேற் சமயங்களில்வந்து, ஈற்றில் "இராசாங்கத்தமர்ந்த வை திகசைவத்தைத் தலைப்பட்டு அச்சமயக்கடவுளாகிய சிவபிரானை ஆகமத்திற்கூறிய சரியை கிரியை யோக ஞானங்களாலே வழிபட்டு முறையே சாலோக சாமீப சாரூபமாகிய பதமுத்திகளையும் சாயுச் சியமாகிய பரமுத்தியையும் அடைவர்.

மேற்கூறிய படிமுறையாற்றானே பரமுத்தியைத் தலைப்படல் வேண்டுமென்பதும், சைவசமயமே மெய்ச்சமயம் என்பதும்,

"புறச்சமய நெறிநின்று மகச்சமயம் புக்கும் புகன்மிருதி வழியுழன்றும் புகலுமாச் சிரம, அறத்துறைக ளவையடைந்து மருந்தவங்கள் புரிந்துமருங்கலைகள் பலதெரிந்து மாரணங்கள் படித் துஞ், சிறப்புடைய புராணங்க ளுணர்ந்தும் வேத சிரப்பொருளை மிகத்தெளிந்துஞ் சென்றுற் சைவத், திறத்தடைவ ரிதிற்சரியை கிரியா யோகஞ் செலுத்தியபின் ஞானத்தாற் சிவனடியைச் சேர் வர்" எனவும்,

"சாவிபோ மற்றச் சமயங்கள் புக்குநின்
ருவி யருதேயென் றுந்தீபற
அவ்வுரை கேளாதே யுந்தீபற" எனவும்

வரும் திராவிடசுருதிகளானறிக.

உ

இக்கருத்துப்பற்றியேதாயுமானசுவாமிகளும்,

சைவசமயமே சமயஞ் சமயாதீதப் பழம்பொருளைக்
கைவந்திடவே மன்னுள் வெளிகாட்டுமிந்தக் கருத்தைவிட்டுப்
பொய்வந்தழலுஞ் சமயநெறி புகுதவேண்டா முத்திதரும்
தெய்வசபையைக் காண்பதற்குச் சேரவாருஞ் செகத்தீரே"

என்றருளிச் செய்ததுமெண்க.

இருந்தவாற்றால் வேதத்துள் ஏனைத்தேவர்கட்குத் தலைமை கூறப்பட்டது பக்குவத்திற்கேற்ப ஆன்மாக்கள் ஒவ்வொருவரைத் தத்தமக்குக் கடவுளாகக்கொண்டு சமுத்திர கலச நியாயமாக ஒவ்வொரு மதம் உண்டாக்கி அவ்வவற்றைக் கடைப்பிடித் தொழுகுதற் பொருட்டென்பதாமும், அவ்வொழுக்கத்திற் கேதுவாய மதங்கள் அவ்வான்மாக்கள் சோபானமுறையானே மேன்மேற் சேறற்குக்காரணம் என்பதாமும் பெறப்பட்டவாறு காண்க. "அருமறையாகம முதனூலனைத்து முரைக்கையினு னைப்பரிதா மப்பொருளா யானருளாலணுக்கள்—தருவர்கள்பின் றனித்தனியே தாமறிந்த வளவிற்றர்க்க மொடுத்தங்களினுற் சமயஞ்சாதித்து" என்னுங் கருதியானும் அது பொள்ளெனப்புலப்படும்.

அவர் தலைமை இத்திணைப் பயன்படன் மாத்திரைக்கேயன்றிப் பரமுத்திக்குக் காரணமாகக் கூறப்பட்டதன்று. அதற்குக் காரணம் மகாசங்கார காரணராகிய சிவபிரான் வழிபாடே என்றுணர்க; அது,

"பரசிவ னுணர்ச்சி யின்றிப் பல்லுயிர்த் தொகையு மென்றும்
விரவிய துயர்க்கே றெய்தி வீடுபே றடைது மென்றல்
உருவமில் விசும்பிற் ரூலி யுரித்துடுப் பதற்கொப் பென்றே
பெருமறை யியம்பிற் றென்னிற் பின்னுமோர் சான்று முண்டோ.

காரெழில் புரையு மேனிக் கண்ணனே யென்னைப் பின்னை
யாரையும் புகழும் வேத மரன்றனைத் துதித்த தேபோல்
ஒருரை விளம்பிற் றுண்டோ வுரைத்தது முகம னென்றே
பேருல கறிய முன்னும் பின்னரும் விலக்கிற் றன்றே.

தான்மறை தனிலோர் பாக நாரமார் கடவுட் சென்னி
மேன்மைய தியம்பு மெம்மை விண்ணவர் தம்மை யேனைப்
பான்மைகொள் பூதத் தன்னைப் பல்பொரு டனையும் பாதி
தான்மொழிந் திமமா மீது சவறல வுணர்தி சக்கோய்.

நம்மையும் பரமென் றுன்னி நாதனிற் சிறப்புச் செய்யும்
வெம்மைகொ ணெஞ்சர் தீரா விழுமவெங் நிரயம் வீழ்வர்
தம்மையஃ தெடுத்தல் செய்யா சமமெனப் புகல்கிற் போர்கள்
எம்மையுந் துயர மென்னு மிருங்கடற் படிப்ப ரன்றே.

காணுறு புலித்தோ லாடைக் கண்ணுதற் கடவுட் கன்பர்
ஆனவ ரென்று மன்னுற் கடித்தொழில் புரிந்து வாழும்
வானவ ரென்று மெம்மை வழுத்தினர்க் கருள்வோ மல்லா
வீணையர் தம்மைத் தெவ்வென் றெண்ணியே யிருத்தும் யாமே.

பதியரன் பாசந் தன்னிற் பட்டுழல் பசுநா மென்றே
விதியொடு மறைகள் கூறு மெய்மையைத் தெளிய வேண்டின்
இதுவென வுரைப்பன் யாங்க ளிவ்வர சியற்ற வீசன்
அதிர்கழ லருச்சித் தேத்து மாலயம் பலவுங் காண்டி.

அவனருள் பெருது முத்தி யடைந்தன ரில்லை யல்லால்
அவனரு ளின்றி வாழு மமரரும் யாரு மில்லை
அவனரு ளெய்தி னெய்தா வரும்பொரு ளில்லை யாணை
அவனல திறைவ னில்லை யவனீ யடைதி யென்றான்."

எனப் பிரமா தக்கனுக்கு உபதேசித்த பொருளையுடைய உபப்பிரு ங்கணத்தானு மறிக.

வேதத்துள் மற்றத் தேவர்களோடு சேர்த்துப் பொதுவாகக் கூறப்பட்ட சிவபிரான் தலைமையைத் தேவார முதலிய திருமுறை கள் ஆன்மாக்கள் பரமுத்தி யெய்துமாறு அவரைவழிபடற்பொரு ட்டுச் சிறப்பாக எடுத்துக் கூறிப் போதரும் வனப்பு மிகுதிப்பாட் டின்மேலும், சிவாகமங்களுட் கூறியவாறே வேதத்துள்ளும் கூறப் படும் விபூதி, உருத்திராக்கம், பஞ்சாக்கரம் என்பன வற்றையும், சிவபிரானே மகாப்பிரளயகாலத்தும் அழியாதிருப்பவர், ஆன்மாக் களுக்குத் தலைவர் என்றற்றொடக்கத்த மகாவிசேட விஷயங்க ளையும் ஆங்காங்கு மிகத்தெளிவுறக் கூறிப்போதரும்நனிமிகு மகத் துவம் வாய்ந்தன. இவ்வுண்மையை,

வடமொழி தென்மொழிகளில் வல்லுநராய், அவற்றொடாங் கிலமும் பயின்று, சுவமத ஸ்தாபனமும் புறமத நிராகரணமும் செய்து சைவ சமயத்தைப் பரப்புதற் பொருட்டும் தமிழ்க்கல்வி யை விளக்குதற் பொருட்டும் உடல் பொருள் ஆவி மூன்றினையும் அவற்றின் பொருட்டுத் தத்தஞ்செய்த ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர வர்கள்போல. இருமொழியினும் வல்லுநராய், ஆங்கிலமும் பயி

ன்று சுவமதஸ்தாபனமும் புறமத நிராகரணமும் செய்தலிற்றூனே தங்காலம் கருத்து முதலியவற்றைப் போக்குகின்ற காசிவாசி ஸ்ரீ ல ஸ்ரீ சேந்திநாதையரவர்கள் நன்கிதினுணர்ந்து, உணர்ந்த மாத்திரையி னமையாது, அதனை வடமொழி உணராத் தென் மொழி யாளர்க்கும் தென்மொழி உணரா வடமொழியாளர்க்கும் இருமொழிப் பிரமாணங்களாலும் தெரிக்க விரும்பி, அங்ஙனந் தெரிக்கு முகத்தானே சிவபிரானே எப்பொருட்குமிறைவனென் பதை, வாயுமுகத் தசையாத வச்சிரமலைபோலவும் அக்கினி முகத் தழியாத தங்கம்போலவும் நனிதவ நிறுவி "தேவாரம்வேதசா ரம்" எனப்பெயரிய நூலொன்று இயற்றினர்கள். அதனை,

"செயற்கரிய செய்வர் பெரியர் சிறியர்
செயற்கரிய செய்கலா தார்."

என்னுஞ் சுருதிப்படி சிவஞானபோத வசனாலங்கார தீபமூத லியவற்றை அச்சிடுவித்து உலோகோபகாரமாகப் பரப்பிய புண் ணியமூடையர்களும், சைவசித்தாந்தமகா சமாசத்திற்சேர்ந்து, பொதுநயங்கருதிப் பலப்பல சற்கருமங்கள் செய்து வருபவர்களு மாகியம-ள-ள-ஸ்ரீ ஏகாம்பரமுதலியாரவர்களும் அவர்கள் மனைவியா ராகியமங்கையர்க்கரசியாரும் அச்சிடுவித்துப் பரப்பி முன்போலப் புண்ணியம்புகழ் முதலியவற்றைப் பெறுவாராயினர்.

இத்தகைய சிவபுண்ணியாபிவிருத்திக்குரிய செயல்களைச் செய்து போதராநின்ற இத்தம்பதிகள் இன்னும் இவைபோன்ற பெருஞ் செயல்களைச் செய்து, "நாம்பெற்ற வின்பம் பெறுக விவ் வையகம்" என்றபடி தாம்பெற்ற வின்பம் உலகம் பெற்றின்புறு மாறு பெருவாழ்வடைந்து நீடுவாழும்படி பரங்கருணைத் தடங் கடலாகிய பசுபதிப் பெயரிய ஒருதனி முதல்வர் பேரருள் பாலிக் குமண்ணம் அவர் திருவடிக்கமல முடிமிசைக் கொண்டு நனி பழிச்சுதும்.

இங்ஙனம்,

சுவாமிநாதபண்டிதர்.

சிவமயம்.

பத்தியரூபச் சிறப்புப்பாயிரம்.

உலகுதனிற் பலவகைய சமயங்க ளுளவவற்று ளுயர்வொப் பின்றி
யிலகுமொரு சைவமத வுண்மையினை யாவருமிங் கினிதி னுணர
விலகிமல மொதுங்கவரு டருஞான சபையினிடை மேல தாகு
மலகிலொளிப் பொருள்காட்டுந் தில்லையெனும் பெரும்பதியு மமர்தலா னும்

ஈசனமர் தருங்காசி முதலியவா லயங்களெல்லா மிலங்க லானும்
பாசவிமோ சனமருளுங் கங்கைமுதற் றீர்த்தமெலாம் பயிற லானு
மாசகல்சுத் தாத்துவித சித்தாந்த சைவநெறி மருவு ஞான
தேசிகர்பற் பலர்வந்து திருவவதா ரம்புரிந்த செய்கை யானும். உ

மெய்ம்மைநெறி புகல்வேத வாகமமா தியநூல்கள் விளங்க லானுந்
தெய்வமுனி வர்களிருந்து தவம்புரிதற் கிடமாகித் திகழ்த லானு
மூய்யுநெறி கருதியம ருலகினரும் வந்தரனை யுவந்து பூசை
செய்யுமொரு திறத்தாலும் பரதகண்ட மூலகினிடைச் சிறந்துற் றன்றே.

அப்பரத கண்டத்திற் றென்னுட்டி லவதரித்தா ரகில மூய்ய
வொப்பில்சிர புராத்தலைவர் வாகீசர் சுந்தரரென் றோது மூவர்
அப்பெரியோர் மூவர்களு மரணமரா லயங்களொறு மடைந்தே யன்பிற்
செப்பினர்க டேவார மருமறைநூ லிதுவென்று செகத்தோர் கொள்ள. ச

எலும்பினைப்பெண் ணுருவர்க வியற்றியது கற்புணையா விருளார் பௌவஞ்
செலுப்படிசெய் திட்டதுமு னுண்டமறைப் பாலகனைச் சினவி டங்கர்
சலம்புலரு மோடையினீ ருடனடைந்து தரப்புரிந்த சால்பிற் றின்னுஞ்
சொலும்பரிசோ தேவாரஞ் செய்தபெரு மற்புதங்க டுணையிற் றன்றால். ஞ

அன்னதொரு தேவார மறைப்பொருளைத் தன்னகத்து ளடக்கி நின்ற
தென்னுமதை யினிதுணரச் சுருதியுறும் வாக்கியங்க ளெடுத்துக் காட்டிப்
பன்னுபுரா ணுதிகளின் வாக்கியமு மவற்றினுடும் பயிலக் கூட்டி
நன்னயநூ றேவாரம் வேதசா ரப்பெயரி னல்கி னனால். ட

யாவர்களு மியற்றரிய விப்பனுவல் செய்தளித்தோன் யாவ னென்னிற்
றேவர்களுக் கரியானைத் தேவாதி தேவனைத்தன் சிந்தை யுள்ளே
பாவனைசெய் தளவில்பர மானந்த வாரிதியிற் படிந்து நின்றோன்
முவகைய பாவனையுங் கடந்தசுத்த வித்தமென்று முடிவு செய்தோன். எ

நாட்டியுயர் சித்தாந்த தத்துவத்தின் மூடிபுதலை ஞாலத் தோர்க்குக்
காட்டவோரு படமுமத னியலுணர்த்த வினுவிடையுங் கருதிச் செய்தோ
னீட்டுபுக முடைவாத ராயணர்சூத் திரத்தினுக்கு நீலகண்டர் [டோன்.
தீட்டியபா டியந்தமிழிற்பெயர்த்தெழுதா வெழுத்தினிடைச் சிறப்பக் கண்

சிவஞான போதமெனுஞ் சித்தாந்த முதனூற்குச் சிவஞா னப்போர்த்
தவஞான முனிவர்தரு முரையதனைத் தழுவியொரு தகுதி யார்தத்
துவஞான முறுவசன வலங்கார தீபமொன்று தலங்கத் தந்தோ
னவஞானந் தருமாயா வாதிகளாங் கயத்திரளை யடக்குஞ் சிங்கம். கூ

வேதமுட னுகமங்கண் மிருதிமுதற் கலைகளெலா மிகவு மாய்ந்தோன்
காதலொடுந் தண்டமிழிற் சித்தாந்த சாத்திரத்தின் கரையுங் கண்டோ
னேதமுறும் பரசமயப் படுகுழியீ முலகோரை யெடுத்துச் சைவ
போதமா நெறிவிடுக்கும் பிரசங்க சாதுரியம் பொருந்துஞ் செல்வன். கo

திருமருவுஞ் சூரியனூர் கோயிலா தீனமிகச் சிறப்ப வைகுங்
குருபரபில் வருமுத்துக் குமாரகுரு வெனும்போர்கொள் குரவ னீந்த[ர்சங்கந்
பெருமைகொளுஞ் சித்தாந்த சிகாமணிப்பேரொடுஞ்சென் னெப் பெரியோ
தருமொருபேர் கிறீஸ்துமத கானகோ டரியென்று தழைக்க நின்றோன்.

சத்தினுடன் சதசத்து மசத்து மெனும் பொருணிலைமை தனையிங்காயு,
முத்தமர்கட் கொருகுருவா யவற்றினியல் புணர்த்திடுவோ ளெழுக்கம் பூ
ண்டோன், சுத்துபுனற் கடலுலகில் வைத்திலகும் புகழாளன் காசி வாசி,
பத்திநெறி யுறுஞ்சேந்தி நாதமறை யவனென்று பகர்வோ னன்றே. கஉ

உலகமெலா மிருபுகழ்பெற் றோங்குசைவ சித்தாந்த மகாச மாசத்
திலகமென விளங்குமங்க சிரத்தையினர் சிவசமய விருத்தி செய்யப்
பலகலைகள் பலகறவே பார்த்தச்சிற் பதிப்பித்துப் பலர்க்கு நல்கிக்
கலகமிலாப் புலவோர்கள் களிசிறப்பக் கண்டுநனி தாங்க ளிப்போர். கங

இத்தகையே காம்பரணு மிவன்மனமங் கையர்க்கரசி யென்ன வாழும்
புத்தியுறு மாதுமிகப் புகழ்தேவா ரம்வேத சார மென்னும்
மெய்த்தகைய நூறன்னே மேதினியோர் பயனெய்த விருப்பமுற்றுச்
சித்தமொரு மித்துநனி சிறந்தவச்சிற் றீட்டியுப காரித்தார் தேர்மின். கச

இங்ஙனம்,

சி. கணேசையர்

புன்னைமாநகரம்

யாழ்ப்பாணம்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

விசேஷவிஞ்ஞாபனம்.

சைவத்தின் மேற்சம யம்வே றிலேயதிற் சார்சிவமாங் [வாய்
தெய்வத்தின் மேற்றெய்வ மில்லெனு நான்மறைச் செம்பொருள்
மைவைத்த சீர்த்திருத் தேவார முந்திரு வாசகமு
முய்வைத் தரச்செய்த நால்வர்போற் றாளெம் முயிர்த்துணையே.

சைவ நன்னெறியார் மெய்யறிவுடையீர்!

அநாதிமலமுத்தனுகிய மனுதிகடந்த தனிப்பெருங்கருணை வள்ளலார், எத்திறத்துயிர்களும் தம்மையுந் தந்தலைவனையுங் காணுவாறு, ஆணவ வல் லிருளுட்பட்டிருத்தலின், புறவிருளிற் புக்கார்க்குக் கைவிளக்குதவுதல்போல வேதசிவாகமங்களைத் திருவாய்மலர்ந்தருளினரென்ப. அவற்றுள் வேதம் சூத்திரம் போன்றிருத்தலிற் பொதுநூல் எனவும், ஆகமம் அதற்குப் பாஷ் யம் போன்றிருத்தலிற் சிறப்புநூலெனவும் பெற்று ஒருபொருளுடையனவே யாம். தருக்கவியாகரணதி கருவிநூல்களைக் கடைபோகக்கற்று வேதசி வாகமங்களின் பொருளை யறுதியிட்டறிவது அரிதாயினமையின், அவற் றிற்கு அபார்த்தங்கூறி இடர்ப்பட்டு மலைந்தனராக, அருட்பெருங்கடலா கிய ஆலமர்கடவுள் அவற்றின் பொருளையினிது விளக்கிச் சைவசம யத்தை நிலைபெறுத்தற்கு ஸ்ரீகைலாசத்திருந்த ஸ்கந்தாதியரை அடுத்தடுத் துத் திருவவதாரஞ் செய்யுமாறு பணித்தனர். அவர்கள் ஸ்ரீஞானசம்பந்தாதி ஆசாரியர்களாகத் திருவவதாரஞ்செய்து வேதசிவாகமங்களை வடித்துச்சாரங் கொண்ட தெவிட்டாத தெள்ளமுதத்தைத் தமிழாகிய மாணிக்கச் செப்பி னிட்டு அருளினரென்க. இவ்வுண்மை தமிழ்வேதம் என்னும் பெயரானே அறியக்கிடப்பினும், சில்வழிப்பெயருக்கும் பொருட்கும் இயைபின்றிக்தரு ட்டுக் கண்ணனைச் செந்தாமரைக்கண்ணன் என்று பெயர் வழங்கக் காண் டலின், இஃதங்ஙனமன்றெனப் பெயரோடு பொருளும் பொருத்தமாமாறு விளக்குதலாவசியகமாயிற்றென்க. அதுகண்டு யாம் இருமொழி வல்லுநரா ய்ச் சைவசமய நூலாராய்ச்சியிற் றலைநின்ற சாம்பவஸ்ரீ **காசிவாசி செந்தி நாயைவர்கள்** **'தேவாரம் வேதசாரம்'** என்னும் மாட்சிமைதங்கிய நூல்வரைந்து வைத்திருப்பதாக அறிந்து அதனை அவர்களிடத்தில் வேண் டிப் பெற்று வெளியிட்டேம். இந்நூல் சைவசமயிகட்கு இன்றியமையாத தொன்றே; ஒவ்வொரு சிவநேசச்செல்வர் கரத்திலும் இருக்கற்பால தொன்றே.

விசேஷவிஞ்ஞாபனம்.

ஷ 'தேவாரம் வேதசாரம்' என்னும் நூலின் இன்றியமையாமை கருதியும் மற்றை நூல்கள் வெளிப்படற்கு உதவியாதல் கருதியும், சைவாபிமானிகள் ஷ நூலை விலைக்குப்பெறின், சிவபுண்ணியத்தைக் கொள்ளை கொள்வரென்பது திண்ணம்.

யாம் "சிவஞானபோத வசனலங்காரதீபம்" "தேவாரம் வேதசாரம்" ஆகிய இவ்விரு பெருநூல்களை அச்சிட்டுளம். நம் சென்றகாலத்தநுபவத்தைக் கொண்டளவிடின், ஷ நூற்பிரதிகள் விலைப்படச் சிலதலைமுறைகள் செல்லுமெனத் தோன்றுகின்றது.

எமக்குப் புத்தகவியாபாரம் ஜீவனோபாயமன்றென்பதனை அறியாதாரிலர். எங்ஙனமாயினும் சைவவுலகம் வாழ்வதற்கு இன்றியமையா நூல்கள் சிலவற்றை முன்னின்று உழைத்துக் கைப்பொருளும் இயன்றவளவு செலவிட்டு அச்சேற்றி உலகிற்குதவிச் சிவபுண்ணியங் கைக்கொண்டு எடுத்த பிறப்பினைச் சபலமாக்கவேண்டுமென்பதே ஒருகாலும், இருகாலும், மூக்காலும் எமக்கு ஆசை யென்றறிக. ஆகலினன்றே, அச்சுத்தாளும் மையும் மும்மடங்கு விலைகொண்டு நிற்பது நோக்காது இந்நூல்களை ஈண்டு வெளியிடத் துணிந்ததென்க. அவ்வாசை சைவாபிமானிகள் உதவியாலன்றி ஈடேறுமாறின்றுகலின், அவர்கள் ஷ நூல்களை விலைக்குப் பெறவேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்கின்றேம்.

இங்ஙனம்,

சி. ஏகாம்பரன்.

மங்கையர்க்கரசி.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இந்நூலின்கணுள்ள

விஷய அகராதி அநுக்கிரமணிகை.

பக்கம்.

அகஸ்தியமகாமுனிவர்க்குப் பொதியமலை அருளப்பட்டமை ... கஉங
அடியார் விரும்பியதைச் சிவபெருமான் பிரசாதிப்பவர் ... கஙக
அந்தரியாமி ... கஉடு
அறிந்தேன் என்னும் தற்போதமுடையார்க்கு எட்டாதவர் சிவபெருமான் ... ககக
அர்ச்சுனனைக் கொல்லவந்த பன்றியை வேடவடிவம் பூண்ட சிவபிரான் கொன்று அவனுக்குப் பாசுபதம் கொடுத்தமை ... கஙஉ
அஷ்டமூர்த்தி சிவபெருமான் ... உஉ0
அஷ்டபுஷ்பம் ... கூசஎ
ஆகாயம் பூமிமுதலியவற்றுக்கு உறைவிடஞ் சிவபெருமான் ... உ0அ
ஆதித்தியன் மத்தியிலுள்ளார் சிவபெருமான் ... ககஉ
ஆன்மா முத்திதசையிலே வெளாது அபகதபாப்மத்துவாதி (சர்வஞ்ஞத்துவாதி) எண்குணங்களைச் சாமியமாக (ஒப்பாக) அடைதல் ... கூஎ0
ஆன்மாவை வியாபகமாக்குதற்குச் சிவபெருமான் வசீகரிப்பவர் ... கூஎ0
இரண்ணியகருப்பருக்கு மேலாகிய நாராயணர்க்கும் மேலானவர் சிவபிரான் ... கூக
இதயகுகையின்கண்ணே பிரவேசித்தவர் சிவபெருமான் ... கஅ
இருபற்றும் அற்றவர்க்குச் சிவபெருமான் அத்துவிதமாதல் ... கூஎசு
இருளுக்கு (அஃதாவது பிரகிருதிமண்டலத்துக்கு) மேலே சிவபெருமான் ஆதித்தியவண்ணர் எனப்படுதல் ... ககச
உபநிடதங்களிற் பிரதிபாதிக்கப்படும் பிரஹ்மசப்தம் சிவபெருமானே உணர்த்துமெனல் ... ககசு
உமாதேவியார் சிவபெருமானுக்குச் சரீரம் ... உஎ
உருத்திராக்ஷம் ... சுசு
உற்சவம் ... கூசகூ
எண்ணிறந்த பிரமவிஷ்ணுக்கள் முதலாயினோர் ஒழிந்தகாலத்தும் சேஷித்து அழியாது நிற்பவர் சிவபெருமான் ... கஙூ
எல்லாமாயினர் என்று உடன்பாட்டுக் குணங்களாற் புகழப்படுஞ் சிவபெருமானே ஸ்தூலமன்று அணுவன்று என்றற்றொடக்கத்

தனவாக எதிர்மறைக் குணங்களாலுங் கூறப்படுதல் . உகஉ
எல்லாம் அநித்தியமாயும் தேகம் மிக இழிவுடையதாயும் உள்ளன; ஆகவின், தேகமுள்ளபோதே சிவபெருமானே வழிபட்டுய்தல் வேண்டும் நிசு
ஒருவர் தியானரூபம் எங்ஙனமோ அங்ஙனமே சிவபிரான் அந்தத் தியானவுருவாய்நின்று அருளுவர் கoஅ
கஜமுகக்கடவுள் கயமுகனைக் கொன்றமை உசுஎ
கிரியை நுஉஎ
கேட்டல் சிந்தித்தலாதிய இன்றியமையாதன நுகஉ
கேநோபநிடதத்து உமையம்மையார் (இமவான் மகளாதலின்) ஐமவதி எனப்படுதல் உஉ
கைலாசம் தூக்கமுயன்ற இராவணன் சிவனுர் பாதாங்குஷ்டத்தினுல் நசிந்து பின்னர்ச் சாமகானம்பாடி வாளும் ஆயுளும் பெற்றமை கசசு
சமுத்திரமதனத்தெழுந்த விஷத்தைச் சிவபெருமான் உண்டு கண்டம் கருநிறமுற்றமை உநஎ
சரியை நுகஙி
சிவபிரான் அருளுந் திருவருளினுல், அவர் அறியற்பாலர் நுகநு
சிவபெருமானுக்கு எண்குணமுண்மை உகசு
சிவபெருமானுக்கு ஒப்பாரும் இல்லை மிக்காரும் இல்லை கoநு
சிவபெருமானுக்குச் சோமசூரிய அக்கினி என்னும் முச்சுடரும் கண்களாதல்; திரிசூலந் தரித்தல் உகக
சிவபெருமானுக்குத் தோடுகுண்டலமுடைமை உகo
சிவபெருமானுக்குப் பிறப்பில்லாமை கசூசு
சிவபெருமானுக்குள்ள ஸ்திரமாகிய மூர்த்தங்கள்போல, உபாசகர் சிவலோகத்திற் கொள்ளும் உருவங்களும் கேடில்லாதன நுஎஙி
சிவபெருமானே வேதாகம முதலிய சமஸ்த சாஸ்திரங்களுக்கும் கர்த்தா ஈஅ
சிவபெருமானே அறிதலாற் பாசங்கள் (மலமாயாகன்மங்கள்) நீங்கும்; இதனுற் பிறவி அறும் கஙசு
சிவபெருமானே அறிபவன் அரியன் கஙஅ
சிவபெருமானை எக்காலமும் தியானித்தல்வேண்டும் கoசு
சிவபெருமானைச் சரணடைதல்வேண்டும் கoஅ
சிவபெருமான் அந்தகாசுரனைச் சூலத்தாற் கொன்றமை உசுச
சிவபெருமான் ஆண் பெண் அலியல்லாதவர் உஉக
சிவபெருமான் ஆமையோடு தரித்தமை கஎஙி
சிவபெருமான் இடபவாகனர் உசு
சிவபெருமான் உபமன்னியுவுக்குப் பால் அருளினமை உஉச
சிவபெருமான் உமாபதி எனப்படுதல் உஉ

சிவபெருமான் உலகத்தைக் கலங்காவண்ணம் தாங்குபவர் உ0கூ
சிவபெருமான் எண்ணிறந்த கண்முதலியவற்றையுடையர் உகூ0
சிவபெருமான் எல்லாநாமங்களினுலுங் கூறப்பட்டு எல்லாமாயுள்ளார் உகூஉ
சிவபெருமான் ஐயனுரைப் புதல்வராகக்கொண்டவர் கஉ0
சிவபெருமான் ஒருவரே வழிபடற்பாலர் கப்க
சிவபெருமான் கங்கைதரித்தமை கஅள
சிவபெருமான் கண்ணில் உள்ளார் ககஉ
சிவபெருமான் கருணைக்கடல் உ0எ
சிவபெருமான் காளியோடு நடனஞ்செய்து அவள்கர்வமடக்கினமை உகூடு
சிவபெருமான் கொக்கிறகு தரித்தமை உடுசு
சிவபெருமான் சந்திரனைத் தரித்தமை கஅகூ
சிவபெருமான் சாத்துவிகாதி முக்குணங்களில்லாத நிர்க்குணரும், சர்வஞ்ஞதாதி குணங்களையுடைய குணிப்பொருளாயுமுள்ளார் உகஅ
சிவபெருமான் சிறிதிற் சிறியர் பெரிதிற் பெரியர் உஉசு
சிவபெருமான் சோதிக்குட் சோதி உஉக
சிவபெருமான் ஞானத்தினுல் ஆன்மாவில் அறியப்படுகின்றூர் கூடு0
சிவபெருமான் ஞானப்பெருங்கடற்கு நாதர் உ0சு
சிவபெருமான் தம்மடியார்க்குத் தம்மைப்போல இன்பம் கொடுப்பவர் ககூகூ
சிவபெருமான் தருமிக்குப் பொற்கிழி கொடுத்தமை ககூ0
சிவபெருமான் திரிபுரசங்காரஞ் செய்தமை உசஉ
சிவபெருமான் தேவர்களுள்ளே பிராஹ்மணர் ககூச
சிவபெருமான் நாராயணரை ஓர் சத்தியாகத் தமது ஓர் பாகத்திற் கொண்டமை க0கூ
சிவபெருமான் நாராயணர் இதயத்திலே தியானப்பொருளாயுள்ளார் ககக
சிவபெருமான் பசுபதி உஎ
சிவபெருமான் பன்றிக்கொம்பு தரித்தமை கஉஉ
சிவபெருமான் பாணபத்திரர்க்குப் (பலசை) அருளினமை கஙக
சிவபெருமான் பிரமாதிதேவர்களுடைய சுடலைப்பொடி சிரோரோமம் தலையோடுகள் என்புமாலை என்பவற்றைத் தரிப்பவர்; பிசாசுகளும் பூதங்களுஞ் சூழ நடனஞ்செய்பவர் கடுள
சிவபெருமான் பிருதிவிமுதலிய ஐம்பூத தத்துவ குணங்களாய்நிற்கின்றூர் உஉஉ
சிவபெருமான் புலித்தோல், பரசு (மழு), மான், சர்ப்பம், பூதம், மூண்டதலை, அபஸ்மாரம் என்பவற்றையுடையர் ககூடு
சிவபெருமான் பொன்வண்ணர் ககடு
சிவபெருமான் மன்மதனைத் தகித்தமை ககஅ
சிவபெருமான் மிகுதண்ணுணர்வாயுள்ளார் உஉக

சிவபெருமான் முதல் இறுதியில்லாதவர் ஙகஎ
சிவபெருமான் யாகாதிபதி கூஉ
சிவபெருமான் யானைத்தோல் போர்த்தமை உஙிஎ
சிவபெருமான் வாமனவதார திரிவிக்கிரமர் கங்காளர் தரித்தமை களஎ
சிவலிங்கபூசை கூசஅ
சிவனடியார்களை நிந்திப்போர்க்குத் தண்டம் சேர்தல் ஙகஙி
சிவான்மம், பரமான்மாவாகிய இருபாகுதிகள் ஙக
சூரனைச் சுப்பிரமணியர் கொன்றமை உகூஙூ
ஜலந்தாசுரனைச் சிவபெருமான் கொன்றமை உறிஏ
ஞானம் கூஎக
ஞானயோகிகள் சிவலோகஞ் செல்லும் நெறி நூஎகூ
தகூபஞ்ஞ சங்காரம் உஅசு
திருச்சிற்றம்பலவர் தரிசனத்தினல் நோயெல்லாம் நீங்கும் கூகஅ
துர்ப்பிக்ஷமுதலிய கலிநீங்கும்பொருட்டு வேள்விக்குரிய அக்கினியின் சுர்மாங்கமாகிய ஸ்தூலோபாசனையும், பாவமூலமாகிய பாசநீங்குதற்பொருட்டுத் திருச்சிற்றம்பலவரது ஞானத்துக்குரிய சூக்குமோபாசனையும் ஒருங்கு அநுஷ்டிக்கற்பாலன. கூச
பஞ்சசவ்வியம் கூசள
பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்பவர் சிவபெருமான் ஙிஉ
பஞ்சாக்ஷரம் களூ
பிரணவம் எசு
பிரமவிஷ்ணுக்கள்சிவபெருமானுடைய அடிமுடிகளைத் தேடப் போந்தமை ஙகஙூ
பிரமவிஷ்ணு உருத்திரர்களுக்குத் தலைவர் சிவபெருமான் உ0
பிரமாவின் சிரசைக் கொய்தமை உஎடி
போகத்துக்குரிய பொருள்கள் அநித்தியம் ஙிடி
மகாப்பிரளயகாலத்திற் சிவபெருமான் ஒருவரே உளராயினர் கஉ
மணம் வாக்குக்கு எட்டாத சிவபெருமானை அறிந்தவன் யாண்டும் அஞ்சான் ஙகூஉ
மார்க்கண்டேயர் சிவபூசைசெய்துயமனைச் செயித்தமை களக
மூன்று கண்களையுடையர் சிவபெரு மான் உக0
யோகம் கூடிஉ
விபூதி சுஙக
விஷ்ணு ஆயிரம் கமலங்களாற் சிவபெருமானைப் பூசித்துச் சக்கரம் பெற்றமை கடிச
வேதத்தினுட்பொருள் சிவபெருமான் ஙி0
வைசுவாநரவுபாசனையிற் பரப்பிரமசிவனுக்கு ஆகாயவியாபகம் உபசங்கரிக்கபபட்டாற் போல அவரது மகாவீரியச் செய்கைகளும் உபசங்கரிக்கற்பாலன கூ0டி
வைசுவாநரான்மா சிவபெருமான் உஙக
வைரவர் இரத்தபிக்ஷை யேற்றமை உஅ0

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

உபோற்காதம்

உமாசமேதராய், அதிபரமாப்தராய், அபகதபாப்மத்துவாதி (சர்வஜ்ஞதாதி) எண்குணங்களையுடையராயுள்ள சிவபெருமான் ஆன்மாக்கள்பொருட்டு அருளிச்செய்த முதனூல் வேதம். இந்த வேதம் என்னும் மொழி ரூடப்பெயரால் இருக்காதி வேதங்களையும், யோகப்பெயராற் காமிகாதி இருபத்தெட்டு ஆகமங்களையும் உணர்த்தும்; ஆகமம் என்னும் மொழியும் ரூடப்பெயராற் காமிகாதி இருபத்தெட்டு ஆகமங்களையும், யோகப்பெயரால் இருக்காதி நான்கு வேதங்களையும் உணர்த்தும். சிக்ஷாமுதலிய அங்கங்கள் ஆறும், ஸ்மிருதிமுதலிய உபாங்கங்கள் நான்கும், தனுர்வேதமுதலிய உபவேதங்கள் நான்குமாகிய பதினென்கும் வேதத்தினும், உபாகமங்கள் இருநூற்றேழும் ஆகமப்பிரகரணங்களும் ஆகமத்தினும் அடங்கும். இந்த வேதமும் சிவாகமமும் பொருளினால் ஒற்றுமையுடையனவாம். ஸ்ரீநீலகண்டசிவாசாரிய சுவாமிகளும் "வேதசிவாகமங்கட்குப் பேதம் கண்டிலம்" என்று பிரஹ்மசூத்திரசைவபாஷ்யத்தில் (உ. உ. சூஅ) வரைந்தருளினர்கள்.

சாந்தோக்கியோபநிடதத்து எ. க. உ–ம் மந்திரத்தில் "இதிகாசபுராணமானது வேதம் என்று கூறப்படலானும், வாயுசங்கிதை பூருவபாகத்து உஅ–ம் அத்தியாயத்து சூ, சூ, க0–ம் சுலோகங்களிலே வேதத்துக்கு இதிகாசபுராணங்கள் உபப்பிருங்கணங்கள் என்று கூறப்படலானும், வேதாகம இதிகாசபுராணங்கள் வேதம் என்னும் மொழியினாற் கூறப்படுதற்குமுரியன.

ஆன்மா பாசபடலம் நீங்கிச் சிவனுரது அபகதபாப்மத்து வாதி (சர்வஞ்ஞதாதி) எண்குணங்களைச் சாமியமாய் அடைதலே மோக்ஷலட்சுமிப்பிரயோஜனமாம் என்று தியானயோகம்பற்றி வேதாந்தம் கூறலானும், சர்வஞ்ஞதாதி எண்குணங்களையும் சாமியமாய் அடைதலே நெறியாம் என்று ஞானயோகம்பற்றி ஆகமாந்தம் கூறலானும், வேதாந்தமும் ஆகமாந்தமும் (வேதாந்த சித்தாந்த) மகாவாக்கிய பரமசிவாஹம்பாவனைத் தடஸ்தசிதம்பர துரியநிலையிலே சாமியமாகும். இவ்வுண்மையுணர்ந்தே "பண்டை மறைகளுமது நானேனென்று பாவிக்கச்சொல்லுவதிப்பாவகத்தைக்காணே" என்றும், "வேதாந்த சித்தாந்த சமரச நன்னிலை" என்றும், "நாடிலிரண்டந்தம் பேதமதென்னிற் பெரியோர்க்கபேதமே" என்றும் பெரியோர் பகர்ந்தார். வேதாந்தசாரமாய், வேதாந்தத்தெளிவாய், தியானயோகம் கடந்ததாயுள்ளவிடத்திலே பேசப்படும் சித்தாந்த ஞானபாதத்தில் ஆன்மாவும் சிவமும் சொரூபநிலையிற் சாமியமுற்று நிற்குநிலை அன்புமாத்திரையினுலேயாம். இது பாவனையிறந்து நின்றநிலை. இவ்வன்புநிலை திரிபுரமெரித்த விரிசடைக் கடவுளாகிய ஸ்ரீமீனாட்சியம்பாசமேத சோமசுந்தரப்பெருமான் அருளிய அன்பினைந்திணை என்னும் அகப்பொருலிலக்கணத்தினுலும் உணரப்படும். அனந்தகோடி சென்மங்களிலீட்டிய அளவிறந்த பசுபுண்ணியங்களினுலே நற்குலத்துதித்துச் செய்யும் சிவபுண்ணியங்களினுலேதான் சிவபெருமானிடத்துக் குன்றுத பேரன்பு உதிக்கும். அந்தப் பேரன்பு பொருளேயேனும் புகழையேனும் பற்றிநிற்காது. இதுபற்றியே திருவாசகம் "புகழ்ச்சியைக் கடந்த போகமே யோகத்தின் பொலிவே" என்று அருளிற்று. இவ்வியல்பினதாய அதீத சிவபோகானுபூதிநிலை அடைந்தவர் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனர், திருநாவுக்கரசுநாயனர், சுந்தரமூர்த்திநாயனர், மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் என்னும் சைவசமய ஸ்தாபனாசாரியர் முதலாயினேரும் அந்நிலை அடைந்த மற்றைச் சிவானுபூதிச் செல்வருமாம். அவர்கள் அங்ஙனம் அந்நிலையில் நின்றார்கள் என்பதற்கு அவர்கள் அருளிய தமிழ்வேதத் திருவாக்குகளே சான்றும்.

காசுமீர, நேபாள, பங்காள, பாஞ்சால, இந்துஸ்தானமுதலிய உத்தரதேசங்களிலுள்ள பாஷைகளையும், மலையாளம், மஹாராஷ்டம், தெலுங்கு, கன்னடம், தமிழ்முதலிய தக்ஷிணதேச பாஷைகளையும் அடக்கி, இமாசலத்தையும் ஈழத்தையும் பிங்கலநாடி இடைநாடிகளாய்க்கொண்ட பரதகண்டத்திலே, பொதியமலைப்பெருமானுகிய அகஸ்தியமகாமுனிவர்க்குத் தமிழ் அறிவுறுத்திய பரமாசாரியராகிய முருகப்பிரானது வரைப்பாயுள்ள திருவேங்கடத்தை வடவெல்லையாகக்கொண்டு விளங்கிச் சிற்றிடமுடையதாய்ப் பிரகாசிப்பது தமிழ்நாடே; இந்தத் தமிழ்நாட்டிலே தமிழ்பேசும் பல்லோர் ஏகான்மவாதம், வைஷ்ணவம், மத்துவமுதலிய சமயத்தோராய் ஒழுக, பரம்பரைச் சைவசமயத்தவராய் இருப்பவரும் ஊழ்வசத்தினுற் சைவசமயத்துறுது லோகாயதவொண்டிறற்பாம் பினுலும் மிண்டிய மாயாவாதச் சண்டமாருதத்தினுலும் தாக்குண்டாராக, இடத்தினுலும் தொகையினுலும் மிகச் சிறுமைபூண்டோராய் ஆரியவேதத்தில் இன்னபொருள்தான் பொதிந்துளதென்று வடமொழி வியாகரணமுதலிய கருவிநூல்கொண்டும் அறியமாட்டாதவராயுள்ள சைவசமயிகள்பொருட்டுக் கலியுகாரம்பத்திலே வேதமகோததியைப் பருகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனர் முதலிய நான்கு சிவஞானமுகில்களைச் சிவபெருமான் இரங்கி அனுப்பித் தமிழ்வேதமழையைக் கைம்மாறு கருதாவண்ணம் பொழியுமாறு செய்தருளினர். இதனுற் சிவபெருமான் சைவசமயிகள்மீது கொண்ட கருணைக்கடலுக்கோர் கரைகாணலாகுமோ? ஆகாது! ஆகாது!! இருக்காதி வேதசாரமாய் வேதாந்தமாயுள்ள தமிழ்வேதத்தைப் பெறுதற்கு வைதிகசைவசமயிகளாகிய யாமெல்லாம் முன் என்ன தவஞ் செய்தோமோ? அறிகிலேம்!

"ஆண்டவன்றன்னே யடிமையென்றுரைத்தும் அடிமையை ஆண்டவனென்றும்" உரைக்கும் கூற்றுக்கியையப் பரமான்மாவல்லாத ஆன்மாவைப் பரமான்மா என்று விபரீதமாகவுரைக்கும் ஏகான்மவாதபரமாய் இயற்றிய உபநிடதபாஷ்யம், பிரஹ்மசூத்திரபாஷ்யம், கீதாபாஷ்யம் என்னும் பிரஸ்தானத்திரயங்களையும்,

தமிழிலே அவற்றை அநுசரித்துவந்த கைவல்லியநவநீதம், விசாரசாகரம், விசாரசந்திரோதயம், விருத்திப்பிரபாகரம், தத்துவாநுசந்தானம், தத்துவபோதினி, ஆன்மபுராணமுதலிய நூல்களேயுமே ஞானசாஸ்திரங்கள் என்றும், பிரஹ்மவித்தைக்கு உரிய நூல்கள் என்றும் புகழ்ந்தும், அந்தப் பசுநூல்களே நிர்க்குணப்பிரஹ்மோபாசனை உணர்த்தும் உயர்ந்த நூல்கள் என்றும், அருணூலாகிய தமிழ்வேதத்தை நிர்க்குணோபாசனைக்குச் சாதனமாய்ச் சகுணோபாசனையை உணர்த்தும் தாழ்ந்த நூல் என்றும் அறியாமை மேற்கொண்டு குழறுபடை செய்து சிவத்துரோகிகளாகின்றார்கள் பலர். ஐயகோ! இவர்கள் அறிவு என்னே! என்னே!! ஏகான்மவாத சாங்கியயோகத்துக்குரிய நிர்க்குணபாவனையானது சம்தம்ச பதிதநியாயம்பற்றிப் பௌதிகசகுணயோகம் அத்தியாசிரமபாசுபதயோகம் என்னும் இருபாவனைகளுக்கிடையில் அகப்பட்டுள்ளதென்பது "மகாவுக்கிரவீரபத்திராஸ்திர"த்து நிஈ–ம் பக்கத்து உஎ0–ம் பிரிவுமுதல் அ0–ம் பக்கத்து ஈசுச–ம் பிரிவிறுதியாகவும், "சிவஞானபோதவசனாலங்காரதீப"த்துச் "சமயாதீதம் வேதசாரசைவசித்தாந்தம்" என்னும் விஷயத்தின் கீழ் உடு–ம் பக்கத்து அ–ம் பிரிவுமுதல் ககூ–ம் பிரிவிறுதியாகவும் பலபிரமாணங்கள்கொண்டு ஸ்தாபித்துள்ளோம். ஆண்டாண்டுக் காண்க.

தேவாரமுதற் பெரியபுராணமிறுதியாகிய பன்னிருதிருமுறைப்பொருள்கள் (மூவிதபாவனைகளுள்ளே முதலாவதாகிய விமலசத்துவப்பிரதானமூலப்பிரகிருதி மாயோபாதிகனும் கற்பித ஆபாசனுமாகிய தாழ்ந்த ஈசுரனது சகுணவழிபாட்டினும் உயர்ந்த இரண்டாவதாகிய நிர்க்குண ஆன்மப்பிரஹ்மோபாசனைக்குரிய சர்வசாரமுதலிய அபரசுருதிகளுக்கு அப்பாற்பட்டு விளங்கும்)வேதாந்தசூத்திரத்துக்கு ஆதாரமாகிய ஈசகோநாதி பரோபநிடதமுடிவாகிய அத்தியாசிரமபாசுபதயோகத்துக்குரிய துரிய ஞானயோகஸ்தானமாகிய முப்பத்தாறுவது சிவதத்துவத்தின்பாற்பட்ட பரமாகாய திருச்சிற்றம்பலத்து மகாசங்காரமகாருத்திரசமஷ்டிரூப

சதாசிவராகிய மகாதாண்டவேசுவரரின் மேலனவாம் என்று உண்மை கடைபிடிக்க.

வடமொழிவல்லோராய சிவபக்தப்பெரியோர் இதிகாசபுராணவாயிலாக வேதாந்தம் எனப்படும் ஈசகேநாதி உபநிடதப்பொருள்களே ஆராய்வாராயின், திருவருள்வாயிலாக அவசெல்லாம் தமிழ்வேதம் வேதசாரம் என்று அறியவல்லுநராவார். அவ்வுபநிடதப்பொருள்களே ஏகான்மவாதம்பற்றிச் செய்த பாஷ்யம்வாயிலாக ஆராயப்புகின், அவை தமிழ்வேதப்பொருளாய் முடியா.

சுவம் தெவெஷு ப்ராஹ்மணாः।

த்வம் தேவேஷு ப்ராஹ்மணாः।

"நீர் தேவர்களுள்ளே பிராஹ்மணர்" என்று சாமவேதிய பிரபதப் பிராஹ்மணமுதலிய பசுருதிகளிற் புகழப்படும் சிவபெருமானே "என்னிடத்தில் ஈசுரனும் சிவனும் பொய்" என்னும் அபசுருதி வாக்கியங்கொண்டு சகுணப்பாற்பட்ட கற்பித ஈசுரர் என்று புறக்கணித்து, மீளா அடிமையாம் ஆன்மாவாகிய நம்மைப் பிரஹ்மமென்று மதித்து, சிவபெருமானிலே முற்றிநிற்குஞ் சுருதிகளெல்லாம் நம்மீதேற்றி, அடிமுடி தேடிய பிரமவிஷ்ணுக்களையும், சிவநிந்தனைபண்ணி யாகஞ்செய்த தக்கனையும் போலக் கருதிய பயன்கள் அடையாமை மாத்திரையே யன்றித் துன்புமுறுதல் அறிவின்பாற் படாதென்றெழுதுக. சிவாகமங்களையும் தமிழ்வேத முதலியவற்றையும் விதிப்படி ஓதி யுணரின் உபநிடதமந்திரங்களின் உண்மைப்பொருள்களைக் காணலாம். (பசுவாகிய) ஆன்மாவைப் பிரஹ்மமென்று கூறும் ஏகான்மவாத பாஷ்யத்தைப் பார்த்து, சிவபரத்துவஞ் சாற்றும் அவ்வுபநிடதங்களைப் பசுநூல் என்று தூஷித்து ஒதுக்கி நம்மவர் சிவத்துரோகத்துக்கு ஆளாகாவண்ணம் தமிழ்வேதமாகிய தேவாரதிருவாசகமுதலியன உபநிடதங்களுக்கு மாறுபடாத உண்மைப்பொருள் பொதிந்துள என்று உணர்த்தற்கே தேவாரம் வேதசாரம் என்னும் இந்நூலை எழுதத்துணிந்தேம். தமிழ்வேதமஹாதாத்பரியில் ஆழ்ந்துகிடக்

ரும் பெரிய சிவரத்தினசம்பந்தப்பொருள்களைச் சிற்றறிவினே னைய நாயேன் எடுத்துரைப்பேன் என்பது பெரியோர்க்கு நகைப் பை விளைக்குமேனும், என்னுள்ளே அங்ஙனம் லோகோபகார மாகச் சிறிதாயினும் எழுதிவைக்கவேண்டுமென்று எழுந்த ஆசை யானது அந்நகைப்பைப் பொருட்படுத்தாது ஓங்கிநிற்றலால் அதன்வயப்பட்டெழுதாநின்றேன்.

தேவாரம் வேதசாரம் என்றமையால் வேதத்தின் மொழி பெயர்ப்புத்தான் தேவாரமோ எனின், அங்ஙனமன்று; பின் அதன் கருத்து என்னையெனில், வேதம் என்று மேலே நிரூபிக்கப் பட்ட வேதம், வேதாந்தம், ஆகமம், ஆகமாந்தம், இதிஹாச புராணம் என்பவைகளிலே இலைமறை காய்கள்போன்றும், மணன் மலியிற் பொற்பொடிகள் போன்றும் அங்கங்கே இலங்கும் சிவான் மபரமான்மாக்களின் ஐக்கியத்திஞல் நேர்ந்த ஆனந்த நிலைகளை யும், சிவபெருமானது அளவிறந்த குணதிசயங்களையும், இலக் கணங்களையும், எந்தத் தேவராலும் முடிக்க இயலாதனவாய், அச் சிவபிரான் ஒருவராலே முடிக்கப்பட்டனவாயுமுள்ள அளவிறந்த வீரச்செய்கைகளையும், பிறவற்றையும் * குணோபசங்காரக் கிரமத் திஞல் ஆதரம் கொண்டியைத்துப் புகழ்ந்து † தேவாரம் துதிப்பதி ஞல் அது வேதசாரம் எனப்படும். இங்ஙனம் சிவோபாசனையிலே ஒருங்கு சேர்த்துத் தியானித்தல்வேண்டுமென்பது பிரஹ்மசூத் திரசைவபாஷ்ய (கூ. கூ. கூகூ; கூ. கூ. உகூ) த்திஞல் அறியக் கிடக்கின்றது. இம்முறைகொண்டே ஒவ்வோர் தேவாரப்பதிகங் களினும் சிவபிரானுர் குணங்களையும் வீரச்செய்கைகளையும்

---

* குணோபசங்காரம் குணங்களைத் தொகுத்துக் கூறல். † எழுதிரு முறைகள் அடங்கிய தேவாரத்தைக் கூறவே உபலக்ஷணையினுல் திருவாசக முதலிய வேனய திருமுறைகளும் தழுவப்படும்.

அமைத்து, அந்தந்தச் சிவஸ்தலவாசிகள் சிவபெருமானைத் தியானித்துத் துதித்து உய்யவேண்டும் என்னும் திருவுளக்கருத்தினால் அப்பதிகங்கள் அருளிச்செய்யப்பட்டனவாம் என்க.

இவ்வரிய பெரிய செயல்முற்றுப்பெறுமாறு செய்தருளிய சிவபெருமானையும், உமையம்மையாரையும், விநாயகப்பெருமானையும், முருகப்பிரானையும், ரிஷீந்திராராகிய அகத்தியரையும், சைவ சமயஸ்தாபனாசாரியர்களையும் திரிகரணங்களினாலுஞ் சந்ததம் சிந்தித்து வந்தித்து வாழ்த்துகின்றோம்.

இங்ஙனம்

ஸ்ரீகாசிவாசி - செந்திநாதையர்

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தேவாரம் வேதசாரம்.

கணபதி.

பிடியதனுருவுமைகொளமிகுகரியது
வடிகொடுதனதடிவழிபடுமவரிடர்
கடிகணபதிவரவருளினன்மிகுகொடை
வடிவினர்பயில்வலிவலமுறையிறையே.

—ஞா, திருவலிவலம்.

நடேசர்.

கற்றுங்கெரியோம்பிக்கலியைவாராமே
செற்றுர்வாழ்தில்லைச்சிற்றம்பலமேய
முற்றுவெண்டிங்கண்முதல்வன்பாதமே
பற்றுநின்றுரைப்பற்றுபாவமே.

—ஞா, கோயில்.

உமையம்மையார்.

இமையாதுயிராதிருந்தாய்போற்றி
யென்சிந்தைதீங்காவிறைவாபோற்றி
யுமைபாகமாகத்தணைத்தாய்போற்றி
யூழியேழானவொருவாபோற்றி
யமையாவருஞ்சமார்ந்தாய்போற்றி
யாதிபுராணனுய்நின்றுய்போற்றி
கமையாகின்றகனலேபோற்றி
கயிலைமலையானேபோற்றிபோற்றி.

—நா, ஸ்ரீகைலாயம்.

விநாயகர்.

கோவாயவிந்திரனுள்ளிட்டாராகக்
குமரனும்விக்கினவிநாயகனும்
பூவாயபீடத்துமேலயனும்
பூமியளந்தானும்போற்றிசைப்பப்
பாவாயவின்னிசைகள்பாடியாடிப்
பாரிடமுந்தாமும்பரந்துபற்றிப்
பூவார்ந்தகொன்றைபொறிவண்டார்க்கப்
புறம்பயமம்மூரென்றுபோயினூரே.

—நா, திருப்புறம்பயம்.

சுப்பிரமணியர்.

கள்ளிமுதுகாட்டிலாடிகண்டாய்
காலனையுங்காலாற்கடிந்தான்கண்டாய்
புள்ளியுழைமானின்றோலான்கண்டாய்
புலியுரிசேராடைப்புனிதன்கண்டாய்
வெள்ளிமிளிர்பிறைமேற்சூடிகண்டாய்
வெண்ணீற்றுன்கண்டாய்நஞ்சேந்தின்மேய
வள்ளிமணாளற்குத்தாதைகண்டாய்
மறைக்காட்டுறையுமணாளன்றானே.

—நா, திருமறைக்காடு.

அகஸ்தியர்.

மங்கலக்குடியீசனேமாகாளி
வெங்கதிர்ச்செல்வன்விண்ணெடுமண்ணுநேர்
சங்குசக்கரதாரிசதுர்முக
னங்ககத்தியனுய்ம்மர்ச்சித்தாரன்றே.

—நா, திருமங்கலக்குடி.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார்.

வையமகிழயாம்வாழவமணர்வலிதொலைய
வையன்பிரமபுரத்தாற்கம்மென்குதலைச்செவ்வாய்
பையமிழற்றும்பருவத்துப்பாடப்பருப்பதத்தின்
றையலருள்பெற்றனனென்பர்ஞானசம்பந்தனையே.

—திருத்தொண்டர்திருவந்தாதி.

திருநாவுக்கரசுநாயனார்.

நற்றவனல்லூர்ச்சிவன்றிருப்பாதந்தஞ்சென்னிவைக்கப்
பெற்றவன்மற்றிப்பிறப்பறவீரட்டர்பெய்கழற்கு
ளுற்றவனுற்றவிடமடையாரிடவொள்ளமுதாத்
தற்றவனூரினுவக்கரசேனுந்தூமணியே.

—திருத்தொண்டர்திருவந்தாதி.

சுந்தரமூர்த்திநாயனார்.

கூற்றுக்கெவனேபுகறிருவாரூரன்பொன்முடிமே
லேற்றுத்தொடையலுமின்னடைக்காயுமிடுதருமக்
கோற்றொழுதுகூனனுங்கூன்போய்க்குருடனுங்கண்பெற்றமை
சாற்றித்திரியும்பழமொழியாமித்தாணியிலே.

—திருத்தொண்டர்திருவந்தாதி.

மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்.

வருவாசகத்தினின்முற்றுணர்ந்தோனவண்டில்லைமன்னுந்
திருவாதவூர்ச்சிவபாத்தியன்செய்திருச்சிற்றம்பலப்
பொருளார்தருதிருக்கோவைகண்டேயுமற்றப்பொருளைத்
தெருளாதவுள்ளத்தவர்கவிபாடிச்சிரிப்பிப்பரே.

—கோயிற்றிருப்பண்ணியர்விருத்தம்.

(க) மகாப்பிரளயகாலத்திற் சிவபெருமான் ஒருவரே உளராயினர்.

நாஸதாஸீந்நோ ஸதாஸீத்।
நாஸதாஸீத்தோ ஸதாஸீத்।

—இருக்குவேதம், க0. கஉகூ. க

தமஆஸீத் (ஆஸீத்)।
தமஸாகூடம் (கூடம்)।

—இருக்குவேதம், க0. கஉகூ. உ

காமஸ்ததக்ரே ஸமவர்த்ததாதி।
காமஸ்ததக்ரே ஸமவர்த்தத।

—இருக்குவேதம், க0. கஉகூ. ச

"மகாப்பிரளயகாலத்திலே அசத்தும் இல்லை; சத்தும் இல்லை; அந்த ஒன்று இருந்தது; அதினின்று முதற்கண்ணே காமம் எனப்படும் பராசத்தி உளதாயிற்று" என்று இருக்குவேதமும்,

யதாதமஸ்தந்ந திவாந ராத்ரிர்ந்நஸந்நசாஸச்சிவ ஏவ கேவலஃ। ததக்ஷரந் தத்ஸவிதுர்வரேண்யம் ப்ரஜ்ஞாச தஸ்மாத் ப்ரஸ்ருதாபுராணீ॥

"எப்போது இருள் உளதாய்ப் பகலுமின்றி இரவுமின்றிச் சத்துமின்றி அசத்துமின்றி இருந்ததோ, அப்போது சிவன் ஒருவரே இருந்தார்; அந்தச் (சிவ) சூரியனுடைய அந்த அழியாத முக்கியப்பொருளாகிய பிரஞ்ஞை எனப்படும் பழைய பராசத்தி உதித்தார்" என்று சுவேதாசுவதரமும் கூறுமாற்றால், இருக்குவேதத்திலே ஏகம் எனக் கூறப்பட்டது சிவபெருமான் என்றும், அவரினின்று பின்னர்த் தோற்றியவர் பராசத்தி என்றும் பெறப்படுகின்றது. (அஃதாவது சந்திர சூரியரொளியெல்லாம் ஒழிந்து, பகலிது இரவிது எனப் பகுத்தலில்லாத சூனியமாய், நாம்ரூப விசேஷமின்றி, ஸ்தூல சூக்கும சேதநாசேதனமாகிய (சத்தி)

பசு, (அசத்தின்) பாசத்தின் வியக்திநிலையற்று, ஈதெல்லாம் இருண்மயமாயிருந்த அந்தக் காலத்திலே அந்தச் சிவபிரானுர் * அத்துவிதியாய், கேவலராய், சிவப்பிரகாசராய்த் தம்மினின்று பகுக்கப்படாத வியல்படைந்த சேதனசேதனச் சத்தியோடுளராயினுர் என்பதாம்.)

இருநிலனதுபுனலிடைமடிதரவெரிபுகவெரியதுமிகு
பெருவெளியினிலவிதரவளிகெடவியனிடைமுழுவதுகெட
விருவர்களுடல்பொறையெடுதிரியெழிலுருவுடையவனினமலர்
மருவியவறுபதமிசைமுரன்மறைவனமமர்தருபரமனே.

—ஞா, திருமறைக்காடு.

பெருங்கடன்மூடிப்பிரளயங்கொண்டுபிரமனும்போ
யிருங்கடன்மூடியிறக்குமிறந்தான்களேபரமுங்
கருடங்கடல்வண்ணன்களேபரமுங்கொண்டுகங்காளராய்
வருங்கடன்மீளநின்றெம்மிறைநல்வீணைவாசிக்குமே.

—நா, தனித்திருவிருத்தம்.

(உ) எண்ணிறந்த பிரமவிஷ்ணுக்கள் முதலாயினுேர் ஒழிந்தகாலத்தும் சேஷித்து அழியாது நிற்பவர் சிவபெருமான்.

ममापि विष्णोर्जगकं देवमीट्यं योऽतकाले
स्र्वलोकान्समाहार । स एकश्चेरुद्रश्च (स्र्व
शास्ता) स एव वरिष्टश्च।

"பிரமாவாகிய எனக்கும், விஷ்ணுவுக்கும் பிதாவாயும், வந்திக்கற்பூலராம் தேவராயும், முடிவுகாலத்திலே சமஸ்தலோகங்களை

---

* அத்துவிதியாதல் தம்மாட்டொடுக்கிய பசுக்களிற் கலந்திருத்தல்.

யும் ஒடுக்குகின்றவராயும் எவர் இருக்கின்றாரோ, அவர் ஏகரும், சிரேஷ்டரும், வரிஷ்டருமாகிய (சிவபெருமானும்)" என்று சர போபநிடதம் சாற்றுகின்றது.

வஹஹ்ரகொடயஸ்ஸதிவ்ரஹ்மாணா ஸ்தியர்கூர்த்வஜாஃ।
ப்ரஹ்மாணொஹரயொரூத்ராஸ்தத்ர வ்யவஸ்திதாஃ।
ஆஜ்ஞயாதெவதெவஸ்ய மஹாதெவஸ்ய சூலினஃ॥

ஸஹஸ்ரகோடயஸ்ஸந்தி ப்ரஹ்மாண்ட ஸ்திர்யகூர்த்வஜாஃ।
ப்ரஹ்மாணே ஹரயோ ருத்ராஸ்தத்ர வ்யவஸ்திதாஃ।
ஆஜ்ஞயாதேவதேவஸ்ய மஹாதேவஸ்ய சூலிநஃ॥

—ஆதித்தியபுராணம்.

ப்ரஹ்மநாராயணேசாநாந்த்ரயாணாம் ப்ரக்ருதெள லயஃ।
ஏகொஹி பகவாநீசஃ காலஃ கவிரிதி ஸ்ம்ருதஃ॥

ப்ரஹ்மநாராயணேசாநாந்த்ரயாணம் ப்ரக்ருதெள லயஃ।
ஏகோஹி பகவாநீசஃ காலஃ கவிரிதி ஸ்ம்ருதஃ॥

—கூர்மபுராணம்.

அஸங்க்யாதாச்ச காலாக்யா அஸங்க்யாதாஃ பிதாமஹாஃ।
ஹரயச்சாப்யஸங்க்யாதா ஏக ஏவ மஹேச்வரஃ॥

—இலிங்கபுராணம்.

அஸங்க்யா விலயம் யாந்தி ப்ரஹ்மாணஃ பண்டிதோத்தமாஃ।
அஸங்க்யா விஷ்ணவோ ருத்ரா அஸங்க்யா வாஸவாதயஃ॥

—ஸ்காந்தபுராணம்.

"பிரமாண்டத்திலே பிரமா விஷ்ணு உருத்திரர்கள் ஆயிர கோடியினர் குறுக்கும் மேலுமாக அங்கங்கே தேவதேவராகிய் சூல பாணியாரின் ஆஜ்ஞையால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டுளர்" என்றும், "பிர

மஹிஷ்ணு ருத்திரர் என்னும் மூவர்க்கும் லயம் பிரகிருதியிலே யாக, பகவானும், காலரும், கவியுமாகிய சிவபெருமான் ஒருவரே (எஞ்சி) உளர்" என்றும், "எண்ணிறந்த காலர்களும், எண்ணிறந்த பிரமாக்களும், நாராயணர்களும் (ஒழிந்துவிட) சிவபெருமான் ஒருவரே (எஞ்சி) உளராயினர்" என்றும், "எண்ணிறந்த பிரமாக்களும், எண்ணிறந்த விஷ்ணுக்களும், எண்ணிறந்த உருத்திரர்களும், எண்ணிறந்த இந்திரர்களும் ஒழிந்தார்கள்" என்றும் ஆதித்தியபுராண முதலியவைகளிலே கூறப்பட்டுள்ளது.

செத்துச்செத்துப்பிறப்பதேதேவென்று
பத்திசெய்மனப்பாறைகட்கேறுமோ
வத்தனென்றரியோடுபிரமனுந்
தத்தியஞ்செயநின்றநற்சோதியே.

நூறுகோடிபிரமர்களெஞ்சிநூ
றாறுகோடிநாராயணரங்ஙனமே
யேறுகங்கைமணலெண்ணிலிந்திர
ரீறிலாதவனீசனெருவனே.

வாதுசெய்துமயங்குமனத்தரா
யேதுசொல்லுவீராகிலுமேழைகாள்
யாதோர்தேவரெனப்படுவார்க்கெலா
மாதேவன்னலாற்றேவர்மற்றில்லையே.

கூவலாமைகுரைகடலாமையைக்
கூவிலோடொக்குமோகடலென்றல்போற்
பாவகாரிகள்பார்ப்பரிதென்பராற்
றேவதேவன்சிவன்பெருந்தன்மையே.

தாயினுநல்லசங்கரனுக்கன்ப
ராயவுள்ளத்தமுதருந்தப்பெரூர்
பேயர்பேய்முலையுண்டுயிர்போக்கிய
மாயன்மாயத்துப்பட்டமனத்தரே.

—நா, ஆதிபுராணத்திருக்குறுந்தொகை.

(ங) உபநிடதங்களிற் பிரதிபாதிக்கப்படும் பிரஹ்மசப்தம் சிவபெருமானே உணர்த்துமெனல்.

பிரஹ்மசூத்திரசைவபாஷ்யத்து "அந்தரதிகணத்" (க. க. உஉ) தினும், "அந்தரியாமியதிகரணத்" (க. உ. ககூ) தினும், "காரியாதிகரணத்" (ச. ங. கங) தினும் அமிர்தம் என்னும் மொழி சிவபெருமான் திருநாமம் எனக் கூறப்படலானும்,

கதூ ஹூ ததெவாzஜ்ய தகீஷ்வ்ருதிக|

தத்ப்ரஹ்ம தேவாம்ருதமுச்யதே।

"அது பிரஹ்மம்; அதுவே சிவம்" என்று கடோபநிடதத் (இ. அ; கூ. க) திற் கூறப்படுகின்றமையானும்,

ஹ்ருஹ்ருதி ஸிவஸ்ரூஷ்ணா ஸவ-ஸாத்ருக்ஷ்யதி ஷ்ணுஷு|

ப்ரஹ்மேதி சிவசக்த்யோஸ்து ஸர்வாத்மத்வமிதி ஸ்புடம்।

"சிவனுரதும் சத்தியாரது சர்வாத்துமகத்துவமே பிரஹ்மம் எனல் வெளிப்படை" என்று கைலாசசங்கிதை (ககூ. சஂ) யிற் கூறப்படலானும்,

ஸகோஹி நாமபோதைஸ்து ஸ்திதஸ்ஸ பரமேச்வரஃ|
ப்ருஹத்வாத் ப்ரஹ்மணத்வாச்ச ஸிவோ ப்ரஹ்மைவ யோகதஃ॥

ஏகோஹி நாமபோதைஸ்து ஸ்திதஸ்ஸ பரமேச்வரஃ|
ப்ருஹத்வாத் ப்ரஹ்மணத்வாச்ச ஸிவோ ப்ரஹ்மைவ யோகதஃ॥

"ஏகராகிய பரமேசுவரரே நாமபேதங்களினுல் நிலையுற்றனர்; மேன்மையினுலும் பெருமையினுலும் யோகப்பெயராற் பிரஹ்மம் எனப்படுவது சிவபெருமான்" என்று பராக்கியாகமத்தினும்,

ஸச்சிதாநந்தரூபீயஸ்ஸதஸத்வ்யக்திவர்ஜிதஃ|
ஸநிவஸ்ஸர்வகஸ்ஸத்பிர் ப்ரஹ்மசப்தேந சப்திதஃ॥

"சச்சிதானந்தரூபியாய்ச் சேதனசேதனப்பிரபஞ்சத்துக்கு வேறும் வியாபகராயுள்ள சிவபெருமான் பிரஹ்மசப்தத்தினாற் கூறப்படுகின்றார்" என்று அஜிதாகமத்தினும்,

ஸிவம் பராத்பரம் ப்ரஹ்மமப்ரமேயமநூபமம்।
ஸுத்தத்வாச்ச ஸிவம் ப்ரோக்தம் ஸ்வயந்தச்ச பராத்பரம்।
ப்ருஹத்வாப் ப்ருஹ்மரூபாச்ச ப்ருஹ்மமித்யபிதீயதே॥

"அளக்கவொண்ணாததாய், உவமனில்லாததாய், பராத்பரமாயுள்ள பிரமமானது சிவம்; அது சுவயமே பராத்பரமாயும் சுத்தமாயுமிருத்தலிற் சிவம் எனப்படும்; மேன்மையினாலும் பேருருவமுடைமையானும் அது பிரஹ்மம் எனப்படும்" என்று காரணாகமத்தினும், வாதுளாதி ஆகமங்களினும் கூறப்படலானும் பிரஹ்மமே திராவிடசுருதிகளிற் சிவன் எனப்படுகின்றது.

சிவனெனுநாமந்தனக்கேயுடையசெம்மேனியெம்மா
னவனெனையாட்கொண்டளித்திடுமாகிலவன்றனையான்
பவனெனுநாமம்பிடித்துத்திரிந்துபன்னாளழைத்தா
லிவனெனைப்பன்னாளழைப்பொழியானென்றெதிர்ப்படுமே.

—நா, தனித்திருவிருத்தம்.

மாலினோடருமாமறைவல்லமுனிவனுங்
கோலினார்குறுகச்சிவன்சேவடிகோலியுஞ்
சீலந்தாமறியார்திகழ்சிக்கல்வெண்ணெய்ப்பிரான்
பாலும்பன்மலர்தூவப்பறையுநம்பாவமே.

—நா, திருச்சிக்கல்.

சிவனெனுமோசையல்லதறையாவுலகிற்றிருநின்றசெம்மையுளதே, யவனுமொரையமுண்ணியதளாடையாவதுதன்மேலொராடலரவங், கவணளவுள்ளவுண்குகரிகாடுகோயில்கலனுவதாடுகருதி, லவனதுபெற்றிகண்டுமவனீர்மைகண்டு மகிழ்நர்வர்தேவரவரே.

—நா, சிவனெனுமோசை.

பேற்றினையொன்றறியாததக்கனதுவேள்விப்
பெருந்தேவர்சிரந்தோள்பற்கரங்கண்பீடழியச்
செற்றுமதிக்கலகிதையத்திருவிரலாற்றேய்வித்
தருள்பெருகுசிவபெருமான்சேர்தருமூர்வினவிற்
றெற்றுகொடிமுல்லையொடுமல்லிசைசெண்பகமுந்
திசைபொருதுவருபுனல்சேரிசிலின்றென்கரைமேற்
கற்றினநன்கரும்பின்முளைகறிகற்கக்கறவை
கமழ்கழுநீர்கவர்கழனிக்கலயநல்லூர்காணே.

—சு, திருக்கலயநல்லூர்.

மாறிலின்றென்னைமயக்கிடும்வஞ்சப்
புலனைந்தின்வழியடைத்தமுதை
யூறிலின்றென்னுளெழுபாஞ்சோதி
யுள்ளவாகாணவந்தருளாய்
தேறலின்றெளிவேசிவபெருமானே
திருப்பெருந்துறையுறைசிவனே
யீறிலாப்பதங்களியாவையுங்கடந்த
வின்பமேமெயென்னுடையன்பே.

—திருவாசகம்.

(சு) இருதயகுகையின்கண்ணே பிரவேசித்தவர் சிவபெருமான்.

தம் துர்தர்சம் கூடமநுப்ரவிஷ்டம் குஹாஹிதம்
கஹ்வரேஷ்டம் புராணம்।

"காண்டற்கரியரும், மறைவினரும், (சீவான்மாவோடு உடல சுத்தித) கூடப்பிரவேசித்தவரும், குஹைக்குள் மறைந்தவரும், குஹைக்கணமர்ந்தவரும், பழையருமாயினர் (சிவபெருமான்)" என்றது கடவல்லியுபநிடதம். (உ. கஉ)

நற்பதத்தார்நற்பதமேஞானமூர்த்தீ
நலஞ்சுடரேநால்வேதத்தப்பானின்ற
சொற்பதத்தார்சொற்பதமுங்கடந்துநின்ற
சொலற்கரியசூழலாயிதுவுன்றன்மை
நிற்பதொத்துநிலையிலாநெஞ்சந்தன்னு
ணிலாவாதபுலாலுடம்பேபுகுந்துநின்ற
கற்பகமேயானுன்னைவிடுவேனல்லேன்
கனகமாமணிநிறத்தெங்கடவுளானே.

—நா, தனித்திருத்தாண்டகம்.

(நி) சீவான்ம பரமான்மாவாகிய இருபக்ஷிகள்.

ஆஹுவணூ வயாஜா ஸமாயா ஸமானம்
வ்ருக்ஷம்பரிஷஸ்வஜாதே | தயோரன்யஃ பிப்பலம்
ஸ்வாத்வத்யனஸ்னந்யோபிசாகஶீதி॥

த்வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா ஸகாயா ஸமானம் வ்ருக்ஷம்
பரிஷஸ்வஜாதே । தயோரன்யஃ பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்யன
ஸ்னந்யோபிசாகஶீதி॥

"பிரியா நண்பினையுடைய இருபக்ஷிகள் (சீவான்ம பரமான்மாக்களாகிய ஆன்மாவும் சிவபெருமானும்) ஒரே விருக்ஷத்தில் (சரீரத்தில்) இயைந்துள்ளன; அவற்றுள் ஒன்று (சீவான்மா) இனிய பழத்தை (போகத்தை) தய்க்கின்றது; மற்றது (பரமான்மா) உண்ணாது பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றது" என்று இருக்குவேத (க. ஈசூ. உ0) மும், முண்டகோபநிடத (கூ. க. க) முங்கூறுகின்றன.

மீளாவடிமையுமக்கேயாளாய்ப்பிறரைவேண்டாதே
மூளாத்தீப்போலுள்ளேகனன்றுமுகத்தான்மிகவாடி
யாளாயிருக்குமடியார்தங்களல்லல்சொன்னக்கால்
வாளாங்கிருப்பீர்திருவாரூரீர்வாழ்ந்துபோதீரே.

—சு, திருவாரூர்.

---

* மீளா அடிமை என்றமையினால் ஆன்மாவும், உமக்கே ஆளாய் என்றமையினாற் பரமான்மாவும் பெறப்பட்டன.

அன்னமிரண்டேவாற்றங்கரையினிற்
றுன்னியிரண்டுந்துணைப்பிரியாதன்னந்
தன்னிலையன்னந்தனியொன்றதென்றக்காற்
பின்னமடவன்னப்பேறணுகாதே.

—திருமந்திரம்.

(சு) பிரமவிஷ்ணு உருத்திரர்களுக்குத் தலைவர் சிவபெருமான்.

உமாஸஹாயம் பரமேச்வரம் ப்ரபும் த்ரிலோசநம் நீல
கண்டம் ப்ரசாந்தம் । த்யாத்வா முநிர்கச்சதி பூதயோ
நிம் ஸமஸ்தஸாக்ஷிம் தமஸ: பரஸ்தாத் । ஸ ப்ரஹ்மா
ஸ ஸிவஸ்ஸேந்த்ரஸ் ஸோக்ஷர: பரம: ஸ்வராட் । ஸ ஏவ
விஷ்ணு ஸ்ஸப்ராணஸ்ஸகாலோக்நிஸ்ஸ சந்த்ரமா: ॥

"பிரபுவும், முக்கண்ணரும், நீலகண்டரும், பிரசாந்தருமாகிய உமாசகாய சிவபெருமானை முனியானவன் தியானித்துப் பூதகாரணரும் சமஸ்த சாக்ஷியுமாயிருப்பவரை இருளுக்குமேற்போய் அடைகின்றான்; * அவர் பிரமா; அவர் உருத்திரர்; அவர் இந்திரர்; அவர் அக்ஷர்; அவர் பரமசுவராட்டு; அவரே விஷ்ணு; அவர் பிராணன்; அவர் காலர், அக்கினி, சந்திரன்" என்று கைவல்லியோபநிடதமும்

---

* ஈண்டு அவர் பிரமா, அவர் விஷ்ணு, அவர் உருத்திரர் என்றமையால் அவர் மூவர்க்கும் தலைவராதல் பெறப்பட்டது.

யொ வை ரூத்ரஸ்ஸபகவாந்யச்ச ப்ரஹ்மா பூர்புவஸ்
ஸுவஸ் தஸ்மை வை நமோநமஃ । யச்ச விஷ்ணுர் யச்ச
மஹேச்வரஃ।

"எவர் பகவானுகிய உருத்திரரோ, எவர் பிரமாவோ, எவர் பூர்ப்புவர்சுவரோ அவர்க்கு நமஸ்காரம், நமஸ்காரம், எவர் விஷ்ணுவோ, மகேசுவரரோ (அவர்க்கு நமஸ்காரம்)"என்று அதர்வசிரோபநிடதமும் கூறுமாற்றுற் பிரம விஷ்ணு உருத்திராயினே செல்லாம் சிவபிரானது விபூதியாம் என்றும், இம்மூவரையும் கடந்தவர் அச்சிவபிரானே என்றும் அறியற்பாற்று.

தேவராயுமசுராயுஞ்சித்தர்செழுமறைசேர்
நாவராயுநண்ணுபாரும்விண்ணெரிகானீரு
மேவராயவிரைமலரோன்செங்கண்மாலீசனென்னு
மூவராயமுதலோருவன்மேயதுமுதுகுன்றே.

—ஞா, திருமுதுகுன்றம்.

சிவனுகித்திசைமுகனுய்த்திருமாலாகிச்
செழுஞ்சுடராய்த்தீயாகிநீருமாகிப்
புவனுகிப்புவனங்களேனத்துமாகிப்
பொன்னுகிமணியாகிமுத்துமாகிப்
பவனுகிப்பவனங்களேனத்துமாகிப்
பசுவேறித்திரிவானேர்பவனுய்நின்ற
தவனுயதலையாலங்காடன்றன்னைச்
சாராதேசாலநாட்போக்கினேனே.

—நா, தலையாலங்காடு.

குற்றமொன்றடியாரிலாஞற்
கூடுமாறதனைக்கொடுப்பானைக்
கற்றகல்வியிலும்மினியானைக்
காணப்பேணுமவர்க்கெளியானை
முற்றவஞ்சுந்துறந்திருப்பானை
மூவரின்முதலாயவன்றன்னைச்
சுற்றுநீள்வயல்சூழ்திருநீடூர்த்
தோன்றலைப்பணியாவிடலாமே.

—சு, திருநீடூர்.

(எ) சிவபெருமான் உமாபதி எனப்படுதல்.

கம்விகாவதய உமாவதயெ.....நமஃ।

அம்பிகாபதய உமாபதயே.....நமஃ।

"அம்பிகாபதியார்க்கு, உமாபதியார்க்கு நமஸ்காரம்" என்று தைத்திரீய ஆரணியக (க0. உஉ. ச0) த்திலும்,

உமாஸஹாயம் பரமேச்வரம்।

உமாஸஹாயம் பரமேச்வரம்।

"உமாசமேதராகிய சிவபெருமானே" என்று கைவல்லியோப நிடதத்திலும் ஏனைய இதிகாசபுராணாதிகளிலும் கூறப்படுகின்றது.

உண்ணமுலையுமையாளோடுமுடனுகியவோருவன்
பெண்ணுகியபெருமான்மலிதிருமாமணிதிகழ
மண்ணுர்ந்தனவருவித்திரண்மழலம்முழவதிரு
மண்ணுமலிதொழுவார்வினைவழுவாவண்ணமறுமே.

—ஞா, திருவண்ணுமலை.

ஓதிமாமலர்கடியுமையவள்பங்காமிக்க
சோதியேதுளங்குமெண்டோட்சுடர்மழுப்படையினனே
யாதியேயமர்கோவேயணியணுமலையுளானே
நீதியானின்னையல்லானினையுமாநினைவிலேனே.

—நா, திருவண்ணுமலை.

(அ) கேநோபநிடதத்து உமையம்மையார் (இமவான் மகளாதலில்) ஐமவதி எனப்படுதல்.

ஸ தஸ்மிந்நேவாகாஸே ஸ்த்ரியமாஜகாம பஹுஶோபமாநாமுமாம் ஹைமவதீந்தாக்ம் ஹோவாச கிமேதத்யக்ஷமிதி।

ஸ தஸ்மிந்நேவாகாஸே ஸ்த்ரியமாஜகாம பஹுஶோபமாநாமுமாம் ஹைமவதீந்தாக்ம் ஹோவாச கிமேதத்யக்ஷமிதி।

"அந்த ஆகாசத்திலே மிகுந்த பிரகாசமுடையதும் ஐசுவரியமுமாகிய அந்த மாதை (இந்திரன்) அடைந்து அவளை நோக்கி, அந்த யக்ஷர் யாரென்று கேட்டான்" என்று கேநோபநிடத (உரி) மும்,

தெவாதிலுஂவு வலநிலிஹம் மெலஹம் விதாமருதா।
கநாலிதி ஸ்ததஹ்லுவு மவசா நஹ்லாஹ்லஹி।
வொரவிவீரெண ஜநகஸ்ரிகூஷித வஹ்வததாநா।
தயாரவி ஜநதா வெலயாம வஹா தாக்ஷாயணீதிரிழி।
தஹலெவ ஸகாரவி வொலாஞ்ஜி லாவெநஸ்ரா।
தஹஹுலெவ மநாரவி வொலாஞ்ஜி லாவெநஸ்ரா।
தஹஹுலெவநா தெஹி கூதுவி ஜநிராவாலி।
உதிதெவுர கழிலிதா தெவதி வித்தவாவலிஹாஷிதி।
கூயெலு தாக்ஷாயணீவாவெ தாஹிதா ஹுதெய தீயா।
திவெவம் கூரா சிதாரகுர விசிவதம் மாரா மிரிழி।
வகுவாசிவ வாதாரோவாதெவாரதநாதெத ஹுஸழி।
ஐராயதாநாரவி யாமதெவி தீணாரா சாநவீவஹா।
தெளகாரஷ கூதாலெயாள கூம்வாவகுதெயொதிவியெ।
வு தீயாய சிஹாக்நாயதி வாவஹாஷிவா தஹா।
திவி நாரவி வம்வாவெ சாநவெ வாத சிதெவெ।
தெவீ வாலெவ வம்ஜாதா வெவ்வலியெவொத லொவாரி।
தாநீவஷாஹி சிவா நீஸ வாசாஜும் ஜமதாரணிழி।
வகாலுஜா தீணய நாஜும் உவிம்வ நிலா நநாழி।
வாகுவதாரா சீமாமாஜுவிலவதீம் ஸாவிவி தாழி।
உஷாஹீவஷ சிநாராஜா நியிம லவ்வ வநிஜாநி।
வீணாவு தாரா வசாதாய ஜமாசி லவநா சாதா।
தீதிசிநாவு சிஹிஷீ நிவீத்தெவலொ வநாஜ।
உதிவாவலெள தெளதெவீ வெராவாவ ஜமதாவிகா।
ஸீணாகும் வவநம சாதாவி திரளவ்ரா யாவாசிசி।
சிநாவ ஹிசிவாமொராலெள சிநாதெவ வாதாதிதா।

வவ-ஃதாz வதி-தாம் வ்ரூவ்தா வாவ-ஃதீதி-ஹியாம். ஏயெ|
வ-ஏணை-ஃத-ஈ வஜுஜெவஷெ-ஃ தவ்யா சூவீத்வொரதீ:|
ரதாவித்ரு ஹ்யாரவி வாசுயத்தீ வ்ரஜீவ்ஹி தி:|
ரதெரதெதி நிஷிஜ்ஞாயஏ-ரவ்யா வ்ருணவாத்திகா||

தேவாதிலங்க்ய வசநமஹம் கேஹம் பிதுர்கதா।
அநுபூதஸ்ததஸ்ஸம்யகவமாநஸ் ஸுதுஸ்ஸஹ:।
சோபிவீரேண ஜநகஸ்ரிக்ஷிதஸ் ஸப்ததந்துநா।
ததாபி ஜநதா ஹேயாம் ஸதாதாக்ஷாயணீதிமாம்।
ததஹம் நைவ ஸுக்தாஸ்மி ஸோடுந்த்ரிபுவநேச்வர।
ததத்ய மே வரம் தேஹி குத்ரசிஜ்ஜநிரஸ்துமே।
இதி தேவ்யார்த்திதோ தேவ: ஸ்மிதபூர்வமபாஷத।
ஆர்யே தாக்ஷாயணீச்சாசேதாஹிதா ஹ்ருதயேத்ருடா।
தவைவம் குரு மத்வாக்யாத்திமவந்தம் குரும் கிரிம்।
ஸ த்வாமேவ ஸுதாமாப்துங் தபஸ்யாந்தநுதே ப்ருஸம்।
த்யாயமாநோங்கிரியுக்மம் தே பித்ருணும் மாநவீசஸா।
தெளகுருஷ்வ க்ருதார்த்தெள த்வம் பவாபத்யம் தயோ: ப்ரியே!
வ்யதீயாய மஹாந் காலோ: ப்ராஸஸாத ஸிவாததா।
தஸ்மிந் ஸவஸிஸம்ப்ராப்தே மாநஸே ஸ்நாதுமத்ரிபே।
தேவீ பாலேவ ஸம்ஜாதா ஸ்வேச்சயைவோத்பலோபரி:
தாந்த்ருஷ்ட்வா ஹிமவாநீஸ வாமார்த்தாம் ஜகதோரணிம்।
சதுர்புஜாந் த்ரிணயநாம் சந்த்ரபிம்பநிபாநநாம்।
ஸுகபர்தாம் ம்ருகாங்கார்த்தவிலஸந்தீம் ஸுஸிஸ்மிதாம்।
த்ருஷ்ட்வா ஹ்ருஷ்டமநா ராஜாநிதிம் லப்த்வேவ நிர்த்தந:।
ப்ரணம்ய தாம் ஸமாதாய ஜகாம பவநம் முதா।
தத்ர மேநாஸ்ய மஹிஷீ நிவ்ருத்தம் தபஸோ வநாத்।
இதி ஸ்துவந்தெள தெளதேவீ ப்ரோவாச ஜகதம்பிகா।
ச்ருணுதம் வசநம் மாதாபிதரௌ ஸ்தோ யுவாம் மம।
மேநாச ஹிமவாந் சோபௌ மேநா தே ஸ்வஸுதாம்ததா।
பார்வதாபத்யம் ப்ராப்தா பார்வதீத்யபிதாம் ததே।
பூர்ணேது பஞ்சமே வர்ஷே தஸ்யா ஆவீத் தபோரதி:।
மாதாபித்ருப்யாமபி ஸா கதயத் ஸ்வமபீப்ஸிதம்।
மாத்ரோமேதி நிஷித்தா யதுமாக்யா ப்ரணவாத்மிகா||

"தேவாதிதேவரே! யான் தேவரீர் வசனத்தை மறுத்து (தக்கனுகிய) என் தந்தைவீட்டுக்குச் சென்றவிடத்து அங்கே சிறிதும் சகிக்கவியலாத அவமானமடைந்தேன்; அந்தப் பிதாவும் அவன் செய்த யாகத்தோடு வீரபத்திரரால் தண்டிக்கப்பட்டு மாண்டான்; அங்ஙனமாயினும் சமஸ்த ஜனங்களும் எஞ்ஞான்றும் தாக்ஷாயணி என்று என்னை இழிவாகக் கூறுவதை நான் திரிபுவனேசுவரரே! சிறிதும் சகிக்கவல்லேனல்லேன்; ஆகலின், எனக்கு வேறெங்காயினும் தோன்றுமாறு வரமளித்தருளுக என்று தேவியார் பிரார்த்தித்தபோது, சிவபிரான் புன்முறுவலோடு கூறியதாவது:— பூஜிக்கற்பாலளாகிய தாக்ஷாயணீ! உன்மனசில் இங்ஙனம் உறுதியாகிய விருப்பமுளதேல், என்வாக்குப்பிரகாரம் இமயகிரிராஜனைத் தந்தையாக அடைகுதி; அவன் உன்னைப் புதல்வியாய் அடைதற்கு மிகுந்த தவஞ்செய்கின்றான்; அவன் மனைவியாகிய மேனையும் பிதிர்கடன் தீர்க்கும்பொருட்டு உனது இரு தாள்களையும் தியானித்துக் கொண்டிருக்கின்றாள்; எனது அன்புள்ள நாயகீ! நீ அவ்விருவர்க்கும் புதல்வியாகி அவர்களைக் கிருதார்த்தர்களாகச் செய்குதி என்றனர்; (அங்ஙனம் செய்குவலெனச் சிவபெருமானிடத்து விடைபெற்றுக்கொண்டு தேவியார்போய்த்) தம்மை நோக்கித் தவஞ் செய்யும் இமயமலை அரசற்கு அருள் செய்வாராயினர்; மலையரசன் * மானசவாவிக்கு ஸ்நானஞ்செய்யச் சென்றபோது தம் சுவேச்சையினால் நீலோற்பலமலரின்மேல் ஒரு சிறு † குழந்தையாய் விளங்கினர்; சிவபெருமானது இடது பாகத்தினரும், உலககாரணரும், நான்கு புஜம் திரிநேத்திரம் என்பவற்றையுடையவரும், சந்திரவிம்பம்போன்ற திருவதனத்தையுடையரும், அர்த்த சந்திரகலையோடு விளங்குகின்றவரும், சிறந்த ஜடை யலங்காரமுடையரும், அழகிய புன்சிரிப்புடையருமாகிய பரமேசுவரியை அவன் தரிசித்து, தரித்திரனுக்கு நிதிவாய்த்தாற்போல ஆனந்தமுடையனாய் நமஸ்கரித்து, அக்குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு

---

* ஹிமாசலத்துக்கு வடபுறத்துள்ள தீபெத்திலே நிலமட்டத்திலிருந்து பத்தொன்பதினாயிரம் அடி உயரத்திலே, கைலையை வடக்கினும், குருல மாந்தாதா மலையைத் தெற்கினுங்கொண்டு, ஏறக்குறைய நாற்பத்தாறு மைல் சுற்றளவுகொண்டு வட்டவடிவமுற்றது திவ்யமாகிய இந்த மானசவாவி.

† யோனிவாய்ப்பட்டுப்பிறவாது அம்மையார் இங்ஙனம் விளக்குதல் ஆவிர்ப்பாவம் எனப்படும்.

மகிழ்வினோடு தனது அரண்மனை சார்ந்தான்; அங்கே இவனது பட்டஸ்திரியாகிய மேனையும் அன்பினோடு அர்க்கிய பாத்திரமெடுத்துக்கொண்டு தபோவனத்தினின்று மீண்டு வரும் கணவனை எதிர்கொண்டாள்; (மேனகையோடு இமவான் தேவியாரை ஸ்துதித்தான்); அங்ஙனம் ஸ்துதிக்கும் இருவரையும் ஜகதம்பிகையாகிய தேவியார் நோக்கி என் வசனத்தைக் கேளுங்கள்; நீங்கள் எனக்குத் தாயும் தந்தையுமாகின்றீர்கள் என்றற்றொடக்கத்தனவாகத் திருவாய்மலர்ந்தருள, மேனகையும் ஹிமவானுமாகிய இருவரும் (தேவியாரைத்) தங்கள் புதல்வியாகக்கொண்டார்கள்; பர்வதராஜனுக்குப் புதல்வியானமையாற் பார்ப்பதி என்னும் திருநாமம் தரித்தார்; ஐந்து வயசு நிறைந்தபோது தவத்தில் விருப்பமுற்றுத் தமது கருத்தைத் தாய் தந்தையர்க்குக் கூறியபோது, மாதாவினால் (உ—ஓ பெண்ணே! மா—வேண்டாம் என்று) தடை செய்யப்பட்டமையின், தேவியார்க்குப் பிரணவத்தின் (வியஷ்டி ரூபமாய், வர்ணவியத்தியயத்தினால் எய்திய உ—ம்—அ) சொரூபமாகிய * உமை என்னும் திருநாமம் எய்திற்று" என்று சம்பவ காண்டம் சொல்கின்றது.

நேருமவர்க்குணரப்புகிலில்லைநெடுஞ்சடைக்
கடும்புனல்படர்ந்திடம்படுவ்வதொர்கிலையர்
பேருமவர்க்கெனையாயிரமுன்னைப்பிறப்பிறப்
பிலாதவருடற்றடர்த்தபெற்றியாரறிவா
ராரமவர்க்கழல்வாயதொர்நாகமழஃகுறவ்
வெழுஃகொழுமலர்கொள்பொன்னிதழிநல்லலங்க
ரூரமவர்க்கிமவான்மகளூர்வதுபோர்விடை
கடிபடுசெடிபொழிற்றருமபுரம்பதியே.

—ஞா, தருமபுரம்.

---

* தேவியார்க்கு இங்ஙனம் உமை என்னும் திருநாமமும் ஹைவதி என்னும் திருநாமமும் எய்திய வரலாற்றை இப்புராணவாயிலாக அறியமாட்டாது, அவ்வுமாசப்தத்துக்குப் பண்டிதர் சிலர் மற்றோர் திரிவுப்பொருள் உரைத்து உலகினரை மயக்குகின்றார்கள்

(கூ) உமாதேவியார் சிவபெருமானுக்குச் சரீரம்.

ஆகாஶஶரீரம் ப்³ரஹ்ம।
ஆகாசசரீரம் ப்ரஹ்ம।

"ஆகாயத்தை (உமாதேவியாரை)ச் சரீரமாகவுடையது பிரமம் (சிவபெருமான்)" என்று தைத்திரீய சிகூஷாவல்லி (சூ. உ) உரைக்க,

யஸ்யஸா பராமாதே³வீ ஶக்திராகாஶ ஸம்ஶ்ரிதா।
யஸ்யஸா பரமாதேவீ சக்திராகாச ஸம்ஸ்ரிதா।

"எவருக்கு யாதொரு பரமசத்தியுண்டோ, அந்தச் சத்தியார் ஆகாசம் எனப்படுவர்" என்று கூர்மபுராண உத்தரபாகத்து ஈசுவர அத்தியாயம் கூறுகின்றது.

உமையலாதுருவமில்லையுலகலாதுடையதில்லை
நமையெலாமுடையராவர்நன்மையேதீமையில்லை
கமையெலாமுடையாகிக்கழலடிபரவுந்தொண்டர்க்
கமைவிலாவருள்கொடுப்பாரையனையாறனூர்க்கே.

—நா, திருவையாறு.

(கo) சிவபெருமான் பசுபதி.

ய ஈஶே அஸ்ய த்விபத³ஶ் சதுஷ்பத³ஶ்।
ய ஈசே அஸ்ய த்விபதஶ் சதுஷ்பதஶ்।

"எவர் இருகாலும் நாற்காலுமுடைய பசுக்களை ஆளுகின்றாரோ" என்று இருக்குவேத (கo. கஉக. கூ) மும்,

அஹமேவ பஶுராமதி³தி³ஃ॥
அஹமேவ பசுராமதிதிஃ।

—யஜுர்வேதம், சூ. உ. கூ. உ.

"நானே பசுக்களுக்குப் பதி" என்றும்,

ஹஷாரீஸை வஸுவதிஃ வஸுநாஞ்சதுஷ்
பதாமுதசத்விப
தாம்।

—யஜுர்வேதம், கூ. க. ச. கூ.

"நாற்காலும் இருகாலுமுடைய பசுக்களைப் பசுபதியானவர் ஆளுகின்றார்" என்றும் யசுர்வேதமும்,

உமாபதயே வஸுவதயே நமோநமஃ।
உமாபதயே பசுபதயே நமோநமஃ।

"உமாபதியார்க்கு, பசுபதியார்க்கு நமஸ்காரம்" என்று தைத்திரீய ஆரணியக (க0. உஉ. ச0) மும் கூறுகின்றன.

கதிமலிகளிறதுபிளிறிடவுரிசெய்தவதிகுணனுயர்பசு
பதியதன்மிசைவருபசுபதிபலகலியவைமுறைமுறையுணர்
விதியறிதருநெறியமர்முனிகணனெடுமிகுதவமுயறரு
மதிநிபுணர்கள்வழிபடவளர்மறைவனமமர்தருபரமனே.

—ஞா, திருமறைக்காடு.

(கக) சிவபெருமான் இடபவாகனர்.

நமோ வ்ரூஷாய।
நமோ பப்லுசாய।

"இடபாரூடர்பொருட்டு நமஸ்காரம்" என்று யசுர்வேத (சு. கு. உ. க) மும்,

வாவம் வஹ்னிம் நாம்ஸம்ஹாரெவிஷ்ணுதாம் வ்ருஷபாயாஹாநு।
வாரியாதி தரிஷ்ணூ யதிரூதரூபிம் ஹயாஜ்ஞிதிஃ।
வ்ருணீயே வ்ருஷஹாகாரவஸ்ரு வாரவ வாரதிஷ்வாழி।
ஜயஸ்ம்ஹா திஹாதிவ ரக்ஷிரம் ஸாரணாரதிழி।
திஹாவஸ்ம்ஹாரகாரெரூய திரதிஷ்ரூதி ஸீவ்ரதிஃ।
ஸ்கரிரம் வஸ்மிரெஸாந தரா வவ்ம் ஜரஸ்ப்ரூஹா।

உதி ஹொ தூ ஸைதிஃ ஹூ ஈகூ வூ தி ஷ்யா ரோவ ஸம்ஹாரே|
தத்ரஃ வ்ருஷஹொ ஹமவ நகூ தவ்ய வரம் வ ரூபஃ|
வாஹநம் வரிகஹொ ஷ்ருதம் வஜ்ரம் உகூ வாஸவ்ய தாஷ்ட்ரஸே|
ஷீ தி ர்ய வரஃ ஷ்யா ஹொ ரூஹம் தி ர்யவஸாதி கூஷ்ட தமி|
வஸந்தியௌ ஷ ஸவ ஷ்ட்ர மிவஸகூம் வ ஸ்வ வ தி|
ஸவஹ்ர யஃ ஷ்கு தூ ரஹம் யஸ்ய ஹ்ருஸ்வ ஹ்ரஷ்டயீஃ|
யஷ்ர நூ ஹ்ரஹிஷ்ணாதி தஷ்ர கூம் வ்ரஷ்ர ஷ்வஹாஸு|
வஸ்ர மஹ ஷஹாவகூ ஷ ராஜ்ரூம் ஸ்ரீ ரவா வஹ்ரு|
உ தி ர்ய ஷ்ரு கூ ஷஹாரஹொவ வாஹ நம் தம்வியாய வஃ||

ஏவம் பஹுநாம் ஸம்ஹாரே விஷ்ணூநாம் ப்ரளயோ மஹாந்|
ஸமாயாதி தமுத்வீக்ஷ்ய தர்மோத்யந்தம் பயாந்விதஃ|
ப்ரணம்ய வ்ருஷபாகாரஸ்துஷ்டாவ பரமேச்வரம்|
ஜயசம்போ மஹாதேவ ரக்ஷமாம் சரணாகதம்|
மஹாஸம்ஹாரகாலோயமாகமிஷ்யதி சீக்ரதஃ|
முக்த்வா மாம் ஸம்ஹரேசாந ததா ஸர்வம் ஜகத் ப்ரபோ|
இதி ஸ்தோத்ரசதைஃ ஸ்துத்வா ப்ரார்த்தயாமாஸ சங்கரம்|
ததஃ ப்ரஸந்நோ பகவாந் தத்வா தஸ்ய வரம் புநஃ|
வாஹ்நம் பரிகல்ப் யைநம் பலம் தத்வாஸ்ய தாத்ருசம்|
ப்ரீத்யா பரமயா ஸோஹம் ந்யவஸாமி த்வதாத்மநி|
ஸந்நிதௌ மம ஸர்வத்ர நிவஸத்வம் ஸுபாவக|
பவந்து தர்மத்வத்ராஹம் யஸ்ய பக்தஸ்ய ஷ்ருஷ்டதீஃ|
யதாநுக்ரஹமிச்சாமி ததா த்வம் வ்ருஷரூபபாக்|
ஸமாகச்ச மஹாஸத்வ மமாஜ்ஞாம் சிரஸாவஹந்|
இத்யாதியுக்த்வாமஹாதேவோ வாஹநம் தம் விதாய ஸஃ||

"இந்தப் பிரகாரம் அநேகம் சங்காரமாகுங்கால், விஷ்ணுவின் பிரளயம் எய்துகின்றது; அதனைத் தருமம் பார்த்துப் பயமுற்று இடபவடிவமெடுத்துக்கொண்டு சிவபெருமானே நமஸ்கரித்து மகிழ்வித்து ஜய சம்போ! மஹாதேவரே! சரணடைந்த என்னைக்காக்க; மகாசங்காரகாலம் விரைந்து வரப்போகின்றது; ஈசானரே! ஜகத் பிரபுவே! என்னைவிடுத்து மற்றெல்லோரையுஞ் சங்காரஞ் செய்யும் என்று நூற்றுக்கணக்காகிய தோத்திரங்களினாற் சிவபெருமானைத் துதித்துப் பிரார்த்தித்தது; அதனாற் சிவபெருமான் மகிழ்ந்து அதற்கு வரம் கொடுத்துப் பலம் கொடுத்து அதனை வாகன

மாக்கி மிகுந்த பிரீதியினாலே, 'தூயோனே, உன்னிடத்து எப்போதும் இருக்கின்றேன்; நீ எனது சந்நிதானத்தில் வசி; தர்மத்துவத்தைக் காக்கவேண்டும் என்னும் உயர்ந்த புத்தி எந்தப் பக்தனுக்கு உளதாக, யான் அவனை எப்போது அநுக்கிரகஞ் செய்யவிரும்புகின்றேனோ, அப்போது நீ இடபவடிவாக வந்து, மகாசத்துவமுடையனே! என் ஆஞ்ஞையைச் சிரசிலே வகி' என்று கூறி அம்மகாதேவர் அதனை வாகனமாகக்கொண்டருளினர்' என்று தக்ஷகாண்டமும்,

ததஃ ப்ரீதோ மஹாதேவஸ்ஸபத்நீகோ வ்ருஷத்வஜஃ।

ததஃ ப்ரீதோ மஹாதேவஸ்ஸபத்நீகோ வ்ருஷத்வஜஃ।

"சபத்நிகரும் இடபக்கொடியினையுடையவருமாகிய மகாதேவர்" என்று மகாபாரதமும் கூறுகின்றன.

நீறேறியதிருமேனியர்நிலவும்முலகெல்லாம்
பாறேறியபடிவெண்டலைகையிற்பலிவாங்காக்
கூறேறியமடவாளொருபாகம்மகிழ்வெய்தி
யேறேறியவிறைவர்க்கிடமிடும்பாவனமிதுவே.

—ஞா, திருவிடும்பாவனம்.

சடையார்புனலுடையாளொருசரிகோவணமுடையான்
படையார்மழுவுடையான்பலபூதப்படையுடையான்
மடமான்விழியுமைமாதிடமுடையானெனையுடையான்
விடையார்கொடியுடையானிடம்வீழிம்மிழலையே.

—ஞா, திருவீழிமிழலை.

ஆறுசடைக்கணிவரங்கைத்தீய
ரழகார்படையுடையரம்பொற்றோண்மே
னீறுதடவந்திடபமேறி
நித்தம்பலிகொள்வர்மொய்த்தபூதங்
கூறுங்குணமுடையர்கோவணத்தர்
கோடாலவேடத்தர்கொள்கைசொல்லி
னீறுந்நடுவுமுதலுமாவா
ரிடைமருதுமேவியிடங்கொண்டாரே.

—நா, திருவிடைமருதூர்.

ஊர்வதோர்விடையொன்றுடையானை
யொண்ணுதற்றனிக்கண்ணுதலானைக்
காரதார்கறைமாமிடற்றானைக்
கருதலார்புரமூன்றெரித்தானை
நீரில்வாளைவரால்குதிகொள்ளு
நிறைபுனற்கழனிச்செல்வநீடூர்
பாருளார்பரவித்தொழுகின்ற
பரமனைப்பணியாவிடலாமே.

—சு, திருநீடூர்.

(கஉ) இரண்ணியகருப்பருக்கு மேலாகிய நாராயணர்க்கும் மேலானவர் சிவபிரான்.

வஸ்தஸ்மாஜ்ஜீவவஸ்நாத்மநாத்மம் வ்யிஸ்யம் வ்ருஷபீக்ஷதே।

ஏதஸ்மாஜ்ஜீவகநாத்பராத்பரம் புரிசயம் புருஷமீக்ஷதே।

"இந்தச்சீவகனமாகிய இரண்ணியகருப்பரினும் (பிரமாவினும்) பராய், உற்கிருஷ்டராயுள்ள நாராயணரினும் பரமோற்கிருஷ்டராய்ப் புரியின்கண்ணே (சரீரத்தின்கண்ணே) அந்தரியாமியாயிருத்தலிற் புருஷரும் பரப்பிரமமுமாயுள்ளாரை (சிவபெருமானை) உபாசகன் காண்கின்றான்" என்றது பிரசிநோபநிடதம்.

உள்ளமாயுள்ளத்தேநின்றுய்போற்றி
யுகப்பார்மனத்தென்றுநீங்காய்போற்றி
வள்ளலேபோற்றிமணாளாபோற்றி
வானவர்கோன்றேடுணித்தமைந்தாபோற்றி
வெள்ளியேறேறும்விகிர்தாபோற்றி
மேலோர்க்குமேலோர்க்குமேலாய்போற்றி
தெள்ளுநீர்க்கங்கைச்சடையாய்போற்றி
திருமூலட்டானனேபோற்றிபோற்றி.

—நா, திருவாரூர்.

(கங) சிவபெருமான் யாகாதிபதி.

செய்வதிழ்।
மேதபதிம்।

—இருக்குவேதம், க. சுகூ. சஎ.

"(சிவபெருமானே) "யாகபதி" என்றும்,

ஆவோ ராஜாநமத்வரஸ்ய ருத்ரம்...அவஸே க்ருணுத்வம்।

—இருக்குவேதம், ச. கூ. க

"யஞ்ஞத்துக்கு ராஜாவாக உங்களைக் காக்கும் பொருட்டு உருத்திரரை நாடுக" என்றும், பஞ்சமஹாயஞ்ஞும், அஷ்டகாசிராத்தம், பார்வணசிராத்தம், சிரவணகர்மம், பிரத்தியவரோகணம், சூலகவம், ஆசுவயுஜீகர்மம் என்னும் ஏழு பாகயஞ்ஞமும், அக்கினிஷ்டோமம், அத்தியக்கினிஷ்டோமம், உத்தி, ஷோடசி, வாஜபேயம், அதிராத்திரம், உப்தோர்யாமம் என்னும் ஏழு சோமயஞ்ஞமும், ஆக்கினேயம், ஆதேயம், தர்சபூர்ண மாசாக்கினி ஹோத்திரம், ஆக்கிரயணம், சாதுர்மாசியம், நிரூடபசுபந்தம், சௌத்திராமணி என்னும் ஏழு ஹவியஞ்ஞமுமாகிய இருபத்தோருயாகத்துக்கும் தலைவர் சிவபெருமான் என்றுகொண்டன்றே,

க்ரிஸ்ஸப்தயத்குஹ்யாநித்வே...நிஹிதா॥

—இருக்குவேதம், க. எஉ. சு.

"இருபத்தோருயஞ்ஞமும் உம்மிடத்திலே வைக்கப்பட்டுள்ளன" என்றும் இருக்குவேதம் கூறிற்று. மேலும்,

நாஹம் பச்யாமி பைஷஜ்ய மந்தரா வ்ருஷபத்வஜம்।
காச்வமேதாத்பரோயஜ்ஞஃ ப்ரியச்சைவ மஹாத்மநஃ॥

"இடபாரூடராகிய சிவபெருமானையன்றி ஒளஷதமாக மற்றொருவரைக் காண்கிலேன்; பரமான்மாவாகிய சிவபெருமானுக்கு அசுவமேதயாகத்தினும் பிரீதியாகிய யாகம் பிறிதொன்றிலது" என்று கர்த்தமர் கூறினர் என இராமாயண உத்தரகாண்டத்து கூ0–ம் அத்தியாயத்திற் காணப்படுதல் காண்க.

கேள்வியர்நாடொறுமோதுநல்வேதத்தர்கேடிலா
வேள்விசெயந்தணர்வேதியர்வீழிமிழலையார்
வாழியர்தோற்றமுங்கேடும்வைப்பாருயிர்கட்கெலா
மாழியர்தம்மடிபோற்றியென்பார்கட்கணியரே.

—ஞா, திருவீழிமிழலை.

எரிபெருக்குவரவ்வெரியீசன்
துருவருக்கமதாவதுணர்கிலா
ரரியயற்கரியாணையயர்த்துப்போய்
நரிவிருத்தமதாகுவர்நாடரே.

—நா, ஆதிபுராணத்திருக்குறுந்தொகை.

ஓமத்துளங்கியினுள்ளுளனேம்மிறை
யீமத்துளங்கியிரதங்கொள்வானுளன்
வேமத்துளங்கிவிளைவுவினைக்கடற்
கோமத்துளங்கிகுரைகடமுனே.

—திருமந்திரம்.

அருப்புமென்முலையினார்தமணிமலர்க்கைப்பிடித்தங்
கொருப்படுமுடையபிள்ளையார்திருவுள்ளத்தன்னில்
விருப்புறுமங்கியாவார்விடையுயர்த்தவரேயென்று
திருப்பெருமணத்தைமேவுஞ்சிந்தையிற்றெளிந்துசெல்வார்.

—பெரியபுராணம்.

---

* நரிக்கூட்டம் எனப்பொருள்படுகின்ற நரிவிருந்தம் என்பது நரிவிருத்தம் எனநின்றது. இவ்வுண்மை உணரமாட்டாது திருநாவுக்கரசுநாயனார் நரிவிருத்தம் என்னும் கூமண்பாட்டைச் சுட்டிப்பாடினர் என்பார் கூற்று முழுமையும் அசம்பாவிதமாம் என்க.

ஆதிமாமறைவிதியினுலாறுசூழ்வேணி
நாதனுரைமுன்னுகவேபுரியுநல்வேள்வி
தீதுநீங்கநீர்செய்யவந்திருக்கழுமலத்து
வேதவேதியரனைவருஞ்செய்யவுமிகுமால்.

—பெரியபுராணம்.

(கச) துரீப்பிக்ஷுமுதலிய கலிநீங்கும்பொருட்டு வேள்விக்குரிய அக்கினியின் கர்மாங்கமாகிய ஸ்தூலோபாசனையும், பாவமூலமாகிய பாசநீங்குதற்பொருட்டுத் திருச்சிற்றம்பலவரது ஞானத்துக்குரிய சூக்குமோபாசனையும் ஒருங்கு அநுஷ்டிக்கற்பாலன.

விद्याञ्चाविद्याञ्च यस्तद्वेदोभयꣳसह।
अविद्यया मृत्युं तीर्त्वा विद्ययामृतमश्नुते॥

வித்யாஞ்சாவித்யாஞ்ச யஸ்தத்வேதோபயம்ஸஹ।
அவித்யயா ம்ருத்யும் தீர்த்வா வித்யயாம்ருதமச்நுதே॥

—சுக்கிலயசுர்வேதத்து சஂ0—ம் அத்தியாயத்தைச் சார்ந்த ஈசாவாசியோபநிடதத்து கக—ம் மந்திரம்.

"எவன் ஞானத்தையும், கன்மத்தையும் (எனவே), அவ்விரண்டையும் ஒன்றுய்ச் செய்யவேண்டுமென்று அறிகின்றனனே, அவன் கன்மத்தினுற் சம்சாரத்துக்குரிய கலியைத் தாண்டி, ஞானத்தினுற் சிவத்தை அடைகின்றன்."

---

* புங்கவரெவர்க்குநல்கும்புவிபுகழ்விகொள்வானு
மங்கியின்முதலும்வேள்விக்கதிபனுமளிக்கின்றனனுஞ்
சங்கரன்றனேவேதஞ்சாற்றுமான்மகத்துக்காதி
யிங்கொருதேவுண்டென்னினெழுகெனவுரைத்திமாதோ.

—கந்தபுராணம்.

ஈண்டு வித்தை என்றமையினால் திருச்சிற்றம்பலவரது உபாசனைஞானமும், அவித்தை என்றமையினால் அக்கினியின் யாககன்மமும் ஒருங்கு அநுஷ்டிக்கற்பாலன என்று பெறப்பட்டது. அக்கினியுபாசனை ஸ்தூலோபாசனை எனவும், தகராகாய திருச்சிற்றம்பலவரது உபாசனை சூக்குமோபாசனை எனவும் படும்.

பரப்பிரம சிவத்தின் ஸ்தூலாக்கினி உபாசனை.

அக்நிமீளே புரோஹிதம் யஜ்ஞஸ்ய தேவம்ருத்விஜம்। ஹோதாரம் ரத்நதாதமம்।

"புரோஹிதரும், யாகதேவரும், இருத்துவிக்கும், ஹோதாவும், இரத்தினத்தை மிகுத்துக் கொடுப்பவருமாகிய அக்கினியை ஸ்துதிக்கின்றேன்" என்று இருக்குவேதம் (க. க. க) கூறுகின்றது.

இருக்குவேதத்திலே அக்கினியானவர் தேவர்களுள்ளே சிரேஷ்டர் எனக்கூறப்படுகின்றார்; காஷ்டத்துள்ளே உள்ள இவர் பிதாவும் மாதாவுமாகக் கொள்ளப்படும் இரண்டு அரணிகளைக் கடைதலினால் உதிப்பவர். — இருக்குவேதம், அ. சு. கூ. கரு.

இவர் அழியாதவர். — ..... நு. சு. உ

இவர் ஹோதாப் முதலிய பல திருநாமமுடையர்; இவர் கிருஹத்துக்குப் பதி. — ..... க. கூ0. சு

கிருஹத்தில் அதிதி. — ..... க. நுஅ. கூ

இவர் புரோஹிதர், ஹோதா. ..... க. க. ஓ

செல்வப்பொருட்குப்பதி.— ..... க. எஉ. க

மிகுத்த அறிவிற் சிறந்தவர். ..... க. எஉ. க0

எல்லாம் அறிபவர்.	—	.....	நூ. நசு. க
சரீரத்தைக் காப்பவர்.	—	.....	க0. ஏ. எ
வழிபடுவோர்க்கு அன்னத் தோடு செல்வத்தையும் மக்களையும் உதவுபவர்.	—	.....	உ. கூ. ரி
சத்துருவைச் சம்ஹாரஞ் செய்பவர்.	—	.....	க. எஎ. ச
இவரிடத்திலே ஓமிக்கப்படுபவைகளைத் தேவர்கள் இவர்வாயிலாகவே உண்கின்றார்கள்.	—	.....	உ. க. கச
இராப்போதிலே அக்கினியானவர் உலகத்தின் சிரசாயுள்ளவர்; பின் உதயத்திலே சூரியனுக உதிப்பவர்.	—	.....	க0. அ.அ. சு
ஆகாயத்திற் சூரியனும், அந்தரிக்ஷத்தில் மின்னும், பூமியில் அக்கினியாயும் உள்ளார்.	—	.....	உ. கூ. ங
ஓஷதிகளுக்குக் கர்ப்பமாயுள்ளார்.	—	.....	உ. க. கச
ஓஷதிகளைப் (பருவங்களிலே) பழுக்கச் செய்பவர்.	—	.....	க0. அ.அ. க0
மேகம்போல ஜலைவருதற்கு முன் காப்பவர்.	—	.....	க. எக. க0
அக்கினி ஜன்மத்தினுல் எல்லாவற்றையும் அறிபவர்.	—	.....	நூ. உசு. எ
சமுத்திரத்திலே செல்லும் நாவாயிற்போல, இடையூறுகளுக் கூடாக எம்மைக்கொண்டு செல்பவர்.	—	.....	க. கூசு. க
மோக்ஷம் கொடுப்பவர்.	—	.....	க. நூக. எ

இங்ஙனம் இருக்குவேதத்தி
லே அநேக இடங்களில் துதிக்கப்
படுகின்றார்.

அக்கினியானவர் அக்கினிஹோத்திரம் வாயிலாகவும், அக்கி
னிஷ்டோம முதலிய யஜ்ஞவாயிலாகவும் வழிபடப்படுகின்றார்.
அவை வருமாறு:—

அக்கினிஹோத்திரம்.

யஜூர்விஶேஷः | தத் ஜிவியழி | ரஸவராஜ்யம் யாவஜ்ஜீவந
வாஜ்யகு| ஜிதீயெ விஶெஷொzயழி| தத்ரெள யாவஜ்ஜீவம்
வ்ரதமுஹம் வ்ரதஸ்ராயம் ஹவநழி| தத்ரிநா யாமகுத்ரு-
த்ராஹஶ்ச| ஜதி ஸ்ரூதிः| தத்ர கூரெர யயா| வ்ராஹ்மணக்ஷ
த்ரிய வெஶ்யாநாம் கூததொரவாரிஸ்ரு ஹாரணாம் காணக்வாம்
யக்வையிரக்வ ஜுக்வாழிதொரஷ்ரு ஹிதாநாம் வண்டுகு ரெண
வஸதீஸ்ரு ஷஶ்ரு தத்ரு(ஸ்ரு)யாநம் விஹிதழி| தத்ரயஸ்யः மாஹ்ரு
வதுः, தக்ஷிணாக்நிः, ஸாஹவநீயः| வஸதாரெயாநம் நாக
தெஶவிஶெஷ தத்தநதெஜ்ரः ஸ்ரூவநழி| தெஷ்வக்நிஷ்ரு ஹா
யம்கரெ வ்ரதகரெ வாக்நிஹொத்ரெஹः கத்ரு-வ்யः|
கக்நிஹொத்ரம் நாக ஹொதவ்ய நாகயெயழி| கஜயெ ஹொ
த்ரம் ஹொதெர யஷ்டுக்ரு-ணீதி வ்யிகரணவஹ்ரு-வ்ரீஹிः|
தத்ர ஹ்ரவ்ராணி தஶ| வயः, தயி, யவாகூः, வ்ரதழி, தத
நம், தண்ரு-லாः, ஸொதரஹः, தரம்வழி, தெகலழி, தாஷாः|
ஸம்வ்ரதி கமிய-மெ வயஸா தண்ரு-லெயெ-வ்ரஹ்மவ்ரஹ ஹொத
ஸிஷ்ரு வாரவ்ரவிஜः| தத்ர வஸ்க ஜூஹ்வதி நித்யம் ஹொதः யஜ
தாநெந வா கத்ரு-வ்யः ஜூஹ்வதி வா கரயிதவ்யः| தரம்வாவ்ரயா
யாஜ்ரு ரதெள யவாகூரெவுண யஜதாநெந வ
கத்ரு-வ்யः| ஸவாக்நிஹொத்ர ஹொதः தரம்ஹவ்ரு ஜூதி யாவஜ்ஜீவ

வநம் கூதி-வ்யுஃ| வ்யுஃஷிநெந வஷவெ-ரூகூநாம் உஷாநாம் ஊவ்யாணாம் ஃஜ்யே ஸாவ்யதி வ்யுஷஊவாணாஞ ஃஜ்யே யெந ஊவ்யேண வ்யுஃஷோந்நிஹோத்ருஹோஃ கூ-கஃ தெ நெவ ஊவ்யேண யாவஜ்ஜீவநம் கூதி-வ்யுஃ| வ்யுஃஹோஃஷு யஷ்டிநெந கூஹ்யாயாநம் கூ-தம் தஷ்டிநெந ஸாயங்காலெ கூரம்ஹணீயஃ | தித்ரஷதிஹோஃ ஸுயெ-ர தெவதா ஸாயங்காலெ கூஹிஊ-வதா॥

யஜ்ஞவிசேஷஃ । தத் விவிதம் । மாஸஸாத்யம் யாவஜ்ஜீவஸாத்யஞ்ச । த்விதீயே விசேஷோயம் । ததக்நௌ யாவஜ்ஜீவம் ப்ரத்யஹம் ப்ராதஸ்ஸாயம் ஹவநம் । ததக்நிநா யாககர்தூர் தாஹச்ச । இதி ஸ்ம்ருதிஃ । தத்ர க்ரமோ யதா । ப்ராஹ்மணக்ஷத்ரிய வைச்யாநாம் க்ருததாரபரிக்ரஹாணும் காணத்வாந்தத்வபதிரத்வபங்குத்வாதி தோஷரஹிதாநாம் வர்ணக்ரமேண வஸந்த க்ரீஷ்மசரத் ஸு அக்ந்யாதாநம் விஹிதம் । அக்நயஸ் த்ரயஃ கார்ஹபத்யஃ, தக்ஷிணாக்நிஃ, ஆஹவநீயஃ । ஏஷாமாதாநம் நாம தேசவிசேஷே தத்தந் மந்த்ரைஸ் ஸ்தாபநம் । தேஷ்வக்நிஷு ஸாயங்காலே ப்ராதஃகாலே சாக்நிஹோத்ரஹோமஃ கர்த்தவ்யஃ । அக்நிஹோத்ரம் நாம ஹோமஸ்ய நாமதேயம் । அக்நயே ஹோத்ரம் ஹோமோ யஸ்மிந் கர்மணீதி வ்யதிகரணபகுவ்ரீஹிஃ । தத்ரத்ரவ்யாணி தச । பயஃ, ததி, யவாகூஃ, க்ருதம், ஓதநஃ, தண்டுலாஃ, சோமாசஃ, மாம்சம், தைலம், மாஷாஃ । ஸ்ம்ப்ரதிகலியுகே பயஸா தண்டுலைர் யவாக்வாச ஹோம சிஷ்டாசாரப்ரஸித்தஃ । தத்ர ஏக ருத்விக் நித்யம் ஹோமஃ யஜமாநேந வாகர்த்தவ்யஃ ருத்விஜா வா காரயிதவ்யஃ । அமாவாஸ்யாயாந்து ராத்ரௌ யவாகூ த்ரவ்யேண யஜமாநேநைவ கர்த்தவ்யஃ । ஸ சாக்நிஹோத்ரஹோமஃ ஆரம்ப ப்ரப்ருதி யாவஜ்ஜீவநம் கர்த்தவ்யஃ । ப்ரதமதிநே பூர்வோக்தாநாம் தசாநாம் த்ரவ்யாணும் மத்யே ஸம்ப்ரதி ப்ரசலத்ரூபாணுஞ்ச மத்யே யேந த்ரவ்யேண ப்ரதமாக்நிஹோத்ர ஹோமஃ க்ருதஃ தேநைவ த்ரவ்யேண யாவஜ்ஜீவநம் கர்த்தவ்யஃ । ப்ரதமஹோமச்ச யஸ்மிந் திநே அக்ந்யாதாநம் க்ருதம் தஸ்மிந் திநே ஸாயங்காலே ஆரம்பணீயஃ । தத்ர சதஹோமே ஸூர்யோ தேவதா ஸாயங்காலே அக்நிர் தேவதா॥

"அக்கினிஹோத்திரம் இருவகைப்படும்; ஒன்று மாசத்திலே செய்து முடிப்பது; மற்றது சீவபரியந்தம்செய்துமுடிப்பது; இரண்டாவதாய்ச் சீவபரியந்தம் செய்யப்படும் விசேஷாக்கினியிலே தினந்தோறும் காலைமாலைகளில் ஹவனஞ் செய்யவேண்டியது, பிரமக்ஷத்திரியவைசியருள்ளே பாணிக்கிரஹணஞ் செய்தவராய்க் குருடு ஒற்றைக்கண் செவிடு முடமுதலிய தோஷமிலராயுள்ளோர் வசந்தகிரீஷ்மசரத்காலங்களிலே அக்கினியாதானஞ் செய்யவேண்டியது; ஆதானமாவது சிறந்த ஸ்தானமொன்றிலே கார்ஹபத்தியம் தக்ஷிணக்கினி ஆஹவனீயம் என்னும் மூன்று அக்கினிகளையும் அந்தந்த மந்திரங்களாலே ஸ்தாபனஞ் செய்வது; அவற்றிற் சாயங்காலம் பிராதக்காலங்களில் அக்கினிஹோத்திரஹோமஞ் செயற்பாற்று; இவற்றிற்கு உபயோகப்படும் திரவியங்கள் பத்து. அவையாவன:—பால், தயிர், கோதுமை, நெய், அன்னம், அரிசி, சோமரசம், மாமிசம், தைலம், உழுந்து என்பன; கலியுகத்திலே பால், அரிசி, கோதுமை என்பனவே சிஷ்டர்களாற் கொள்ளப்படுகின்றன. எப்பொழும் இருத்துவிக்கு யஜமானனோடு கூடி ஹோமஞ் செயற்பாலர்; இன்றேல் இருத்துவிக்குமாத்திரம் செய்யலாம்; அமாவாசை இராத்திரியிலே கோதுமைத்திரவியங்கொண்டு யஜமானனுலேயே செயற்பாற்று; இந்த அக்கினிஹோத்திரஹோமம் ஆரம்பித்ததினமுதல் ஜீவபரியந்தஞ் செய்யவேண்டியது; முதற்றினத்திலே பிரதமாக்கினிஹோத்திரஹோமம் பத்தத்திரவியங்களுள்ளேனும் மூன்று திரவியங்களுள்ளேனும் எந்தத் திரவியங்கொண்டு செய்யப்பட்டதோ, அந்தத் திரவியங்கொண்டே சீவபரியந்தம் செய்யவேண்டியது; எந்தத் தினத்திலே அக்கினியாதானஞ்செயப்பெற்றதோ, அத்தினத்துச் சாயங்காலத்திலே முதல்ஹோமமும் ஆரம்பிக்கற்பாலது; சதஹோமத்திலே சூரியன் தேவதை; சாயங்காலத்திலே அக்கினி தேவதை.

தர்சபூர்ணமாசயாகம்.

சூயா நாகதாரம் வ்யஷிவெளண-ஷோஹ்யாம் ஷுஷ்வண-ஷோஹயாமாரம்ஹஃ கூத-ஷ்வஃ | ஷுஷ்வண-ஷோஹாஹ்யாம் வ்ஹுஷ்கூரிஷோ யஜதெதி வியிவாகூழ் | தத்ர ஷஷ்யாமாஃ | வெளண-ஷோஹ்யாம் தயஃ | கூரியாஜ்யஃ | வெளண-ஷோஹ்யாரிஷ்ரெயாதீ ஷொதீயொவாம்ஸ்ய யாமாஹயொ யாமாஃ | கூரிவஹ்யாயா ரிஷ்ரெயெம்ஹ்யுயிவயொ யாமஹயஃ | தத்ரரிஷோயாம் கூத-ஷ்வ யாமதயஹ்ய ஷுஷ்வஷ்ம நாரியெயழ் | வெளண-ஷோஹ்யாம் கூத-ஷ்வ யாமதயஹ்ய வண்ண-ஷோஹவஷ்ம நாரியெயழ் | ஷுஷ்ஷு வண்ண-ஷோஹஷ்ஷு ஷுஷ்வண்ண-ஷோஹாவிதிஷ்டம்ஃ | வெளண-ஷோஹயாமஹ்ய ப்ராயஶ்சிகெஷுவி கூவ்ராயுஷ்டி வாணி நீயா நம்ஸாஹ நாநம்ஹாரெண ஷுஷ்ஷுஹ்யாஷ்வ்ராயுக்ஷுவாதவ-ஷ்நிவாதஃ | ஷுஷ்வண்ண-ஷோஹாவவி யாவஜ்ஜீவம் கூரியெ-ள | தத்ராவி தியாணாம் வண-ஷ நாரிஷ்வரிஷிவிதாம்யக்ஷுர்ஷு யிகூராவ்ய திவம்யகீ ஹம்தஷொஷஷம்வம்ய ஹாவவதாம் கூ தாஷ்டியா நாநாம் வஷ்தீகூநா யிகூராஃ | ஹாரோநயுதஃ வவ-ஷுணாராம்ஹஃ வ்ரதிவெழி யாம உதீ வரிஹாஷா | தத்ராகூதவ்ராரியா மஹ்ய யஜோநஹ்ய வெளண-ஷோஹ்யாம் ரிஷ்ரெய வ-ஷ்ரொஹாரம யாமஃ கூஜ்யெநாவாம்ஸ்யாமஃ | கூரியாஜ்ய கூஷ்ரெய வ-ஷ்ரொஹாரமயாமஃ | வெஷ்ஹுராஷ்ரவ-ஷ்ரொஹாரம யாமஃ | கூ தவெஷியாமஹ்ய யஜோநஹ்ய தம் வெளண-ஷோஹ்யாம் ரிஷ்ரெயவ-ஷ்ரொஹாரமயாமஃ கூஜ்யெநாவாம்ஸ்யாஜயாமஃ கூதீஷ்டீயவ-ஷ்ரொஹாரமயாமஃ | கூரியாஜ்ய கூஷ்ரெய வ-ஷ்ரொஹாரமயாமஃ வெஷ்ஹுவயொயாமஃ வெஷ்ஹுஷ்யியாமஷ்ரெதி தயஃ| தத்ர ஜுஹோதி ஜுஷ்கூராஃ | கூஷ்யய-ஷ்ஃ, வ்ரு

ஹோ, ஹோதா, அக்நிதி| யஜுர்வேத கர்மகர்த்தா அத்வர்யுஃ|
ஸாமவேத த்ரயகர்மகர்த்தா ப்ரஹ்மா | ருக்வேத
கர்மகர்த்தா ஹோதா | அக்நீத்ர ப்ராயசோ அத்வர்யோ
ரேஷாயாஃ தத்ரைவ கர்மகர்த்தா | வாசோயாசோ வீஹி தர்ஶ
பௌர்ணமாஸவதர்ஶபௌர்ணமாஸ கர்மகர்த்தவ்யஃ | அக்நிஹோத்ரவைஶ்ய
ஔபாஸனாரம்ஃ கர்தவ்யஃ | அக்நிஹோத்ரவைஶ்ய ஔபாஸனாரம்ஃ
கர்தவ்யஃ॥

ஆதாநாநந்தரம் ப்ரதமபௌர்ணமாஸ்யாம் தர்சபூர்ணமாஸ
யாகாரம்பஃ கர்த்தவ்யஃ | தர்சபூர்ணமாஸாப்யாம் ஸ்வர்க்ககாமோ
யஜேதேதிவிதி வாக்யம் | தத்ர ஷட்யாகாஃ | பௌர்ணமாஸ்யாம்
த்ரயஃ | அமாயாம் த்ரயஃ | பௌர்ணமாஸ்யாமாக்நேயாக்நீஷோ
மீயோபாம்சு யாகாஸ் த்ரயோ யாகாஃ | அமாவஸ்யாயாமாக்நே
யைந்த்ராதிபயோ யாகாஸ்த்ரயஃ | தத்ராமாயாம் கர்த்தவ்ய யாகத்
ரயஸ்ய தர்சபதம் நாமதேயம் | பௌர்ணமாஸ்யாம் கர்த்தவ்யயாக
த்ரயஸ்ய பூர்ணமாஸபதம் நாமதேயம் | தர்சச்ச பூர்ணமாஸச்ச
தர்ச பூர்ணமாசாவிதி த்வந்த்வஃ | பௌர்ணமாஸயாகஸ்ய ப்ராதமி
கத்வேபி அல்பாச்தராமிதி பாணினீயாநுசாஸநாநுஸாரேண தர்ச
சப்தஸ்யால்பாச்கத்வாத் பூர்வநிபாதஃ | தர்சபூர்ணமாஸாவபி
யாவஜ்ஜீவம் கார்யௌ | தத்ராபி த்ரயாணாம் வர்ணாநாம்பரிலிகி
தாந்தத்வாத்யதிகார ப்ரதிபந்தகீபூதகிதாஷஸம்பந்தாபாவவதாம்
க்ருதாக்நிதாநாநாம் ஸபத்நீகாநாமதிகாரஃ | ஸாமாந்யதஃ பர்
வண்யாரம்பஃ ப்ரதிபதி யாக இதி பரிபாஷா | தத்ராக்நுத ஸோம
யாகஸ்ய யஜமாநஸ்ய பௌர்ணமாஸ்யாமாக்நேய புரோடாச யா
கஃ ஆஜ்யே நோபாம்சு யாஜயாகஃ | அமாயாந்து ஆக்நேய புரோ
டாச யாகஃ ஐந்த்ராக்நபுரோடாசயாகஃ | க்ருதஸோமயாகஸ்ய
யஜமாநஸ்ய து பௌர்ணமாஸ்யாமாக்நேய புரோடாசயாகஃ ஆஜ்
யே நோபாம்சுயாஜயாகஃ அக்நீஷோமீய புரோடாச யாகஃ அமாயா
ந்து ஆக்நேய புரோடாச யாகஃ ஐந்த்ரபயோயாகஃ ஐந்த்ரததியா
கச்சேதி த்ரயஃ | தத்ர ருத்விஜச் சத்வாரஃ | அத்வர்யுஃ, ப்ரஹ்மா,
ஹோதா, அக்நீதிதி | யஜுர்வேத கர்மகர்த்தா அத்வர்யுஃ | ருக்ய
ஜுஸ் ஸாமவேத த்ரயகர்மகர்த்தா ப்ரஹ்மா | ருக்வேத கர்மகர்த்தா
ஹோதா | அக்நீத்து ப்ராய சோ த்வர்யோ ரேஷாயாயி தத் ஸே

ரித கர்மகர்த்தா । புரோடாசோ வ்ரீஹி தண்டுலீர்யவதண்டு லீர்வா கர்த்தவ்யः । அக்நிஹோத்ரவத்யேந த்ரவ்யேணாரம்பः க்ரு தஸ் தேநைவ த்ரவ்யேண யாவஜ்ஜீவம் யாகः கர்த்தவ்யः॥

''அக்கினியாதானத்தின் பின்னர் முதற்பௌர்ணமையிலே தர்சபூர்ணமாசயாகம் ஆரம்பிக்கற்பாற்று; 'சுவர்க்ககாமன் தர்ச பூர்ணமாசவாயிலாக யஜ்ஞஞ் செய்க' என்று விதிக்கப்பட்டிருக் கின்றது; இதிலே ஆறு யாகம் உள்ளன; பௌர்ணமையிலே ஆக் நேய அக்கினிஷோமீய உபாம்சு என மூன்று யாகமும், அமாவாசையிலே ஆக்நேயபுரோடாசயாகம் ஐந்திரபயோயாகம் ஐந்திரததியாகம் என மூன்று யாகமும் உள்ளன; அமா வாசையிலே செயற்பாலனவாகிய யாகம் மூன்றுக்கும் தர்சம் என்று பெயர்; பௌர்ணமாசியிலே செயற்பாலனவாகிய யாகம் மூன்றுக்குப் பூர்ணமாசம் என்று பெயர்; தர்சமும் பூர்ணமாசமும் இயைந்து தர்சபூர்ணமாசம் என உம்மைத்தொகைப்பாற்பட நின் றது; தர்சபூர்ணமாசம் சீவபரியந்தம் செயற்பாற்று; சோமயா கஞ் செய்யாத யஜமானனுக்குப் பௌர்ணமியில் ஆக்நேயபுரோ டாசயாகமும் ஆஜ்யத்திலே உபாம்சுயாஜயாகமும், அமாவாசி யிலே ஆக்நேயபுரோடாசயாகமும், ஐந்திராக்கினிபுரோடாசயாக மும், சோமயாகஞ்செய்த யஜமானனுக்குப் பௌர்ணமாசியிலே ஆக்நேயபுரோடாசயாகமும், ஆஜ்யத்திலே உபாம்சுயாஜயாகமும், அக்கினிஷோமீய புரோடாசயாகமும், அமாவாசியிலே ஆக்நேய புரோடாசயாகமும், ஐந்திரபயோயாகமும், ஐந்திரததியாகமும் உள்ளனவாம். அத்துவர்யு, பிரமா, ஹோதா, அக்நீத் என நான்கு இருத்துவிக்குக்கள் உளர்; யசுர்வேதகர்மகர்த்தா அத்வர்யு; இரு க்கு யசுர் சாமவேதகண்மமூன்றுக்கும் கர்த்தா பிரமா; இருக்கு வேதகர்மகர்த்தா ஹோதா; பெரும்பான்மையும் அத்துவர்யுக்குச் சகாயமாய் அவராற் பிரேரிக்கப்பட்ட கர்மத்தைச் செய்பவர் அக் நீத்; புரோடாசம் நெல்லரிசிகொண்டேனும், கோதுமையரிசி கொண்டேனும் செயற்பாற்று; அக்நிஹோத்திரத்திற்போல எந்த த்திரவியங்கொண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டதோ, அந்தத் திரவியங் கொண்டே சீவபரியந்தம் யாகஞ் செயப்படல்வேண்டும்.

அக்கினிஷ்டோமம்.

ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்காகாமோ யஜேதேதி வாக்ய விஹித ஜ்யோதிஷ்டோமநாமக யாகவிசேஷஸ்ய மாணவிகா ரோஷ்டிஷ்டோமோ நாம | தஸ்ய காமஸ்ய வஸந்தே | தத்ர யிகாரீ கயீதவேத க்ருஹிதாக்நிர் ஸ்ரவ்யம் ஹராேத் | தேவதா ஸோமோ வாயுஸ்தயோ | ப்ருகிஜ்ஞ ஷோபஸோ | தேஷாஞ் யக்ஞாரோ மணாேத் | ஹோதுர்மணாேத், சுவர்யுர்மணாேத், ப்ரஹ்மணாேத், உத்கா துர்மணாேத் | யஜமாநஸ்ய மணஸ்ய யக்ஞாராஸ்ஸ்யுராேத் | தத்ர ஹோதுர்மணே ஹோதா, ப்ரஸாஸ்தா, ஸுப்ரவாகாேத், ஸ்ரா வஹோதா | சுவர்யுர்மணே சுவர்யுர்ஃ, ப்ரதிப்ரஸ்தாதா, நேஷ்டா, உந்நேதா | ப்ரஹ்மணே ப்ரஹ்மா, ப்ராஹ்மணாச்சம்ஸீ, சுமீத்ரீய, வோதா | உத்காதுர்மணே உத்காதா, ப்ரஸ்தோதா, ப்ரதி ஹர்தர், ஸுப்ரஹ்மண்யாேத் | ஸர்வ யஜுர்ஹர்வாஜ்யாேத் | ப்ரயதி நேந தீக்ஷா தீக்ஷணீயாதி தஸ்மாந்நஷ்டாநிஷ் | தத்ர ப்ரதீய திவஸே ப்ராயணீயயாமாேத் ஸோமேதாக்ரயணிஷ் | தஸ்ய ப்ரதீய தூதீய ஸ்தநயோர்திவஸேஷ்வ ப்ராதர்காலே ஸாயம் காலேஸ ப்ரவர்க்யோ வஸஸாேகயாமாந்நஷ்டாநிஷ் | ஸ்தநயோ திவஸே ப்ரவர்க்யோ ஸாவஸநாநஸ்ரஸ்தீஷ்டீய வஸ்ரந்நஷ்டாநிஷ் | தத்ர யஸ்ய யஜமாநஸ்ய ம்ருஹ விதீய விதாரஹ வ்யவிதாரஹோ நாம ஸேஜ்ய கேநாவி வேதோ நாயீதாக்நிஷ்டோமோ வா நகூதஸ்ஸ்ரோத்ரியோ ஹோதி | தஸ்ய தௌஸ்ரோத்ரியோ வரிஹாராயாக்நிநவஸ்ராேத் கூதர்வாேத் | யஸ்ய யஜமாநஸ்ய விதூய விதாரஹ வ்யவிதாரஹோ நாம ஸேஜ்ய கேநாவி வேதோ நம் நகூதகம் வ்ராதஸ்ய வோத வாநவிஸ்ரோத்ரிய வரிஹாராஸ்ரோ ஸேம்ரோத்ர

வஜ்ரநகாய நமஃ | ஊர்த்வாய நமஃ | விராஜே நமஃ | விஶ்வரூபாய நமஃ விஶ்வகர்மணே நமஃ விஶ்வாய நமஃ | ஸர்வதோமுகாய நமஃ | ஸர

வாதயஃ ? ருத்விஜஃ ஷோடசஃ । தேஷாஞ்ச சத்வாரோ கணஃ । கோத்ருகணஃ, அத்வர்யுகணஃ, ப்ரஹ்மகணஃ, உத்காத்ருகணஃ । ஏகைகஸ்ய கணஸ்ய சத்வாரச்சத்வாரஃ । தத்ரஹோத்ருகணே ஹோதா, ப்ரசாஸ்தா, அச்சாவாகஃ, க்ராவஸ்தோதா । அத்வர்யுகணே அத்வர்யுஃ, ப்ரதிப்ரஸ்தாதா, நேஷ்டா, உன்னேதா । ப்ரஹ்மகணே ப்ரஹ்மா, ப்ராஹ்மணாச்சம்சீ, அக்நீத்ரு, போதா। உத்காத்ருகணே உத்காதா, ப்ரஸ்தோதா, ப்ரதிஹர்த்தா, ஸுப்ரஹ்மண்யஃ । ஸ ச பஞ்சாஹ ஸாத்யஃ । ப்ரதமதிநே தீக்ஷா தீக்ஷணீயாதி ததங்காநுஷ்டாநம் । தத்ர த்விதீய திவஸே ப்ராயணீயயாகஃ ஸோமலதாக்ரயணம் । ததோ த்விதீயத்ருதீய சதுர்த்ததிவஸேஷ்வ ப்ராதஃகாலே ஸாயங்காலேச ப்ரவர்க்யோபஸந் நாமகயாகாநுஷ்டாநம் । சதுர்த்ததிவஸேப்ரவர்க்யோத்வாஸநாநந்தர மக்நீஷோமீய பச்வநுஷ்டாநம் । தத்ர யஸ்ய யஜ்மாநஸ்ய க்ருஹே பித்ருபிதாமஹப்ரபிதாமஹாநாம் மத்யே கேநாபி வேதோ நாதீதோ க்நிஷ்டோமோ வா ந க்ருதஸ்ஸதூர்ப்ராஹ்மணோ பவதி । தஸ்ய தௌர்ப்ராஹ்மண்ய பரிஹாராயாச்விநபசுஃ கர்த்தவ்யஃ । யஸ்ய யஜமாநஸ்ய பித்ருபிதாமஹ ப்ரபிதாமஹாநாம் மத்யே கேநாபி ஸோமபாநம் ந க்ருதம் ஸ்யாத் தஸ்ய ஸோமபாநவிச்சேத தோஷ பரிஹாரார்த்த மைந்த்ராக்ந பச்வநுஷ்டாநம் கர்த்தவ்யம் । இத்தம் த்ரயாணும் பசூநாம் யுகபதாலம்பபக்ஷே ஏகஸ்மிந்நேவ பூபே த்ரயாணும் பசூநாம் பந்தநம் । இத்தம் பசுத்ரயாநுஷ்டாநஞ் சதுர்த்ததிவஸே தஸ்மிந்நேவ திநே வாத்ருதீயபாகே உத்தாய ப்ரயோகாரம்பஃ கார்யஃ । தத்ர பாத்ராஸாதநம் । பாத்ராணிச க்ரஹாஃசமஸாஃ ஸ்தால்யச்சேதி । தத்ர க்ரஹ பாத்ராணி விதஸ்தி மாத்ராணி உலூகலாகாராணி । ஊர்த்வபாத்ராணி சமஸபாத்ராணி தாவத் பரிமிதாந்யேவ திர்யகாக்ருதீநி கோணசதுஷ்டய விஶிஷ்டாநி தாரணார்த்த தண்டயுக்தாநி । ஸ்தால்யோ மார்த்திக்யஃ । தத ஆரப்ய ஸோமலதா கண்டநேந ஸோமரஸம் நிஷ்காஸ்ய நிஷ்காஸ்ய க்ரஹைச்சமஸைச்ச ஹோமஃ கர்த்தவ்யஃ । தத்ர ஸூர்யோதயா நந்தர மாக்நேய பஶுயாகஃ கர்த்தவ்யஃ ஏவமுக்த்யபர்யாயாந்தே க்ருதே ப்ராதஃ ஸவநஸமாப்திஃ । ததோ மத்யந்திநஸவநம் । தத்ர தக்ஷிணாதாநம் । தக்ஷிணாச த்வாதஶோத்தரஶதம் காவஃ । ததஸ்த்ருதீயஸவநம் । இத்தம் ப்ராதஃ ஸவந மாத்யந்திந ஸவந த்ருதீய ஸவநரூப ஸவந த்ரயாத்மகஃ அக்நிஷ்டோமஃ ப்ரகாந யாகஃ । இதரேங்கயாகாஃ । த்ருதீய ஸவந ஸமாப்த் யுத்தர மவ

ப்ருதயாகஃ। உதகே வருணதேவதாக புரோடாஶ ஹோமஃ । ததந
ந்தர மநுபந்த்யா பஶுயாகஃ । தத்ர கௌஃ பஶுஃ । தஸ்ய கலிங
ஷித்தத்வாத்தஸ்யச நித்யத்வாத்தத் ஸ்தாநே ஆமீக்ஷாயாகஃ ।

"ஜ்யோதிஷ்டோமங்கொண்டு சுவர்க்ககாமன் யஜ்ஞும் புரிக, என்பது விதி; இந்த அக்நிஷ்டோமம் செய்தற்குரிய காலம் வசந்தருது; இதற்கு அதிகாரி வேதம் அறிந்தவனும அக்நி ஹோத்திரஞ் செய்பவனுமாம்; திரவியம் சோமலதை; தேவதை கள் இந்திரன் வாயுமுதலியோர்; இருத்துவிக்குக்கள் பதினாறு பேர்; இவர்களுள்ளும் நால்வர் கணங்கள்; இவர் ஹோத்திருகணர், அத்துவர்யுகணர், பிரஹ்மகணர், உத்காத்திருகணர் என்போர்; இந்த ஒவ்வொரு கணத்தினும் நங்நால்வர் உளர்; ஹோத்திருகணத் தில் ஹோதா, பிரஶாஸ்தா, அச்சாவாகர், கிராவஸ்தோதா என நால்வர்; அத்துவர்யு கணத்தில் அத்துவர்யு, பிரதிபிரஸ்தாதா, நேஷ்டா, உந்நேதா என நால்வர்; பிரமகணத்திற் பிரமா, பிராஹ்ம மணச்சம்சி, அக்நீத்திரு, போதா என நால்வர்; உற்காதிருக ணத்தில் உற்காதா, பிரஸ்தோதா, பிரதிகர்த்தா, சுப்பிரஹ்மண் ணிய என நால்வர்."

"இந்த யாகமும் ஐந்து தினத்தில் முற்றற்பாலது; முதலாம் தினத்தில் தீக்ஷாசெயற்பாலதாகிய அங்காதுஷ்டானம்; இரண் டாம் தினத்திலே பிராயணீய யாகத்துக்குரிய சோமலதை பெறு தல்; இரண்டாம் மூன்றும் நான்காம் தினங்களிலே காலையினும் மாலையினும் பிரவர்க்கியத்துக்குரிய உபஸத் என்னும் பெயர்கொ ண்ட யாகாதுஷ்டானம்; நான்காம் தினத்திலே உத்வாஸநசம்ஸகா ரத்தின் பின்னர் அக்நிஷோமீய பசுவதுஷ்டானம்; எந்த யஜமா னனுடைய கிருஹத்திலே பிதிர்பிதாமகபிரபிதாமகருள்ளே எவ ளையினும் வேதம் படித்திராவிட்டால், அக்நிஷ்டோமஞ் செய் யாதிருந்தால் அவன் துர்ப்பிராஹ்மணனுவான்; இவனுக்குப் பரி காரமாக அச்வினபசுவதுஷ்டானஞ் செயற்பாற்று; எந்த யஜமானு டைய பிதிர்பிதாமகப் பிரபிதாமகருள்ளே எவன் சோமயானஞ் செய்யவில்லையோ; அவன் சோமபானத்தை விட்ட தோஷபரிகா ரத்தின்பொருட்டு ஐந்திராக்நபசுவதுஷ்டானஞ் செயற்பாற்று; இம்மூவகைப் பசுக்களையும் ஒரே யூபத்திலே பந்தனஞ் செய்தல் வேண்டும்; இம்மூவகைப் பசுவதுஷ்டானங்களும் நான்காம் தினத்

திலேனும், அத்தினத்து மூன்றும் பாதத்திலேனும் எழுந்து பிர யோகாரம்பம் செய்தல்வேண்டும்; ஆண்டுக் கொள்ளக்கிடந்த பாத் திரங்கள் உரல்வடிவினவாய கிரகபாத்திரங்களும், ஊர்த்துவபாத் திரங்களாகிய சமசபாத்திரங்களும், மண்ணுலாய ஸ்தாலிபாத்தி ரங்களுமாம்; சோமலதைத்துண்டங்கள்கொண்டு பிளிந்த சோ மரசம் கிரகபாத்திரங்களிலும் சமசபாத்திரங்களிலும் பூரித்து ஓமஞ் செயற்பாலது, சூரியோதயத்தின்பின்னர் ஆக்கினேய பசுயாகஞ் செயற்பாற்று; இங்ஙனஞ் செய்துமுடிந்தபோது பிரா தச்சவனம் சமாப்தியாயிற்று; இதன்பின்னர் மத்தியந்தினசவனத் தில் தக்ஷிணைதானஞ் செய்யவேண்டும்; தக்ஷிணையும் நூற்றுப்பன் னிரு பசுக்களே; இதன்பின்னர் மூன்றுவது சவனம்; இங்ஙனம் காலைச்சவனம், உச்சிச்சவனம், மாலைச்சவனம் என்னும் முப்பிர காரமாயுள்ள அக்கினிஷ்டோமம் பிரதானயாகம்; மற்றவைகள் அங்கயாகங்கள்; திருதியசவனம் முடித்தபின்னர் அவபிருதயாகஞ் செயற்பாற்று; ஜலத்திலே வருணதேவனுக்குப் புரோடாச ஹோ மஞ் செய்யவேண்டியது; இதன்பின்னர்ப் பசுயாகஞ் செய்யவேண் டியது; இது கலியில் நிஷித்தமாதலினாலும், நியமமாய்ச் செயற் பாலதொன்றுமாதலினாலும், அப்பசுவின் ஸ்தானத்தில் ஆமீக்ஷா யாகஞ் செய்யவேண்டியது."

ꣃ꣄꣡꣠ ꣜꣯ꣂꣳꣳꣳ꣡ꣳ꣯ꣳ꣯ꣳꣳꣳ

"சிவபெருமான் (திருச்சிற்றம்பலம் எனப்படும் தகரா) காய மத்தியிலே தியானிக்கற்பாலர்" என்று அதர்வசிகோபநிடதம் கூறுமாற்றால், பரப்பிரமசிவனுடைய சூக்குமோபாவனை பெறப்பட்டது.

கற்றூங்கோரியோம்பிக்கலியையவாராமே
செற்றூர்வாழ்தில்லைச்சிற்றம்பலமேய
முற்றூவெண்டிங்கண்முதல்வன்பாதமே
பற்றூநின்றூரைப்பற்றூபாவமே.

பறப்பைப்படுத்தெங்கும்பசுவேட்டெரியோம்புஞ்
சிறப்பர்வாழ்தில்லைச்சிற்றம்பலமேய
பிறப்பில்பெருமானைப்பின்றூழ்சடையானை
மறப்பிலார்கண்டூர்மையறீர்வாரே.

—ஞா, கோயில்.

என்னும் திராவிடசுருதிகளால், தில்லைவாழந்தணரது ஸ்தூலாக்கினியுபாசனையாகிய யாகத்தினுற் கலிநீக்கமும், பரப்பிரமசிவத்தின் சூக்குமோபாசனையினுற் பாவநீக்கமும் பெறப்பட்டன. படவே, திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனர் திருவுளக்கருத்தின்படி கன்மமும் ஞானமும் ஒருங்கு அநுஷ்டிக்கற்பாலன என்று போதிக்கப்பட்டவாறுயிற்று. ஏகான்மவாதகுரவரால் இவ்வுண்மை ஈசாவாசியோபநிடதவுரையில் மாறுபடக் கூறப்பட்டுள்ளது.

(கரு) சிவபெருமானே வேதாகமமுதலிய சமஸ்த சாஸ்திரங்களுக்கும் கர்த்தா.

ஈஷ்வ ஃஷைதா ஷ்ரேதஷ்வ திஃவ்யஷிதஷேர
ஏஷ்வெஷ்வெஷா யஜுஷ்வெஷ்ஷு ஸ்ஷாஃவெஷஃ।

அஸ்ய மஹதோ பூதஸ்ய நிஃச்வஸிதமேதத்ருக்
வேதோ யஜுர்வேதஸ்ஸாமவேதஃ।

"இருக்குவேதம், யசுர்வேதம், சாமவேத(முதலிய) இந்தப் பரம்பொருளின் சுவாசம்" என்று பிருகதாரணியோபநிடத (சு. ச. க0: சு. நி. கக) மும்;

ஓ ஸ்ரா நு ஸ்வ-விதோ நாழி|

ஈஸாநஸ் ஸர்வவித்யாநாம்|

"சகல வித்தைகளுக்கும் (கர்த்தா) ஈசானர்" என்று தைத்திரீய ஆரணியக (க0. உக. சுக) மும்,

சுஷாதிஸ்ரா நாதிதாஸ்ரம் விதோ நாம் ஹிரண்யதக நாழி|
சூதிகர்த்தா ஸிவஸ்ராக்ஷாரூ ஸுலபாணிரிதி ஸ்ருதிஃ||

அஷ்டாதஸாநாமேதாஸாம் வித்யாநாம் பிந்நவர்த்மநாம்|
ஆதிகர்த்தா ஸிவஸ்ஸாக்ஷாச் சூலபாணிரிதி ச்ருதிஃ||

"பலமார்க்கமுடைய இந்த (இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வணம், சிக்ஷை, கற்பம், வியாகரணம், நிருத்தம், சோதிடம், சந்தோவிசிதி புராணம், நியாயம், மீமாஞ்சை, ஸ்மிருதி, ஆயுர்வேதம், தநுர்வேதம், காந்தருவவேதம், அர்த்தவேதம் என்னும்) பதிநெண் வித்தைகளுக்கும் சாக்ஷாத்தாக முதற்கர்த்தாவாயுள்ளார் சூலபாணியாகிய சிவபெருமான் எனச் சுருதி கூறுகின்றது" என்று வாயு சங்கிதையும்,

.....ஜ்யேஜ்-வெ-விதி நாவ-ஹௌள|
வாரிவெஷீ தயாயவ-விவெஷீ கரிக்ரகாரணௌள|
விதெளா திகண்டிஸ்ரெவ வாதி-உச்ரிஜ்ரெயொமஜௌள|
தீவஸ்-ஸ்ரிக்ஷ வுஸ்ரெயெவாயம் வீரஸ்ர கிரணொzவிவ|
கஜிதஸ்ர வஹஹஸ்ர கம்ஸ-ஸிரா நுவ்ரெஹகுஃ: (யழ|
தயா விஜயநிஸ்ரா ஹௌள நாதிர வாயம்ஹ-ஹொzவ
கநதெளா ரௌளரவஸ்ரம்ஜ்ரெ ஜ்ரூதெளா ஸிம்வ உஜீரிகஃ|
வெராஜீதெளா ஸுவிதவிஜிவயா வஹிா நதாதிவாரு|
ஸிவ-ர-தாரவயா தாயம் வாரதெஸ்ர ஸ்ரம்ரிதிஃ|
உவாமதி வதிரவெளாzவி தயாஸ்ரிஜ்ரவ-ர்ராண்ணஃ||

.....ருக்யஜுர்வேதிநாவுபௌ।
ஸாமவேதீ ததாதர்வவேதி காமிககாரணௌ
விமலோ மகுடச்சைல வாதுளச் சிந்த்ய யோகஜௌ।
தீப்தஸ் ஸூக்ஷ்மஸ் ததைவாயம் வீரச்ச கிரணேபிச।
அஜிதச்ச ஸஹஸ்ரச்ச அம்ஸுமாந் ஸுப்ரபேதகः।
ததா விஜயநிச்வாஸௌ நாம்நா ஸ்வாயம்புவோப்யயம்'
அநலோ ரௌரவச் சந்த்ரஜ்ஞாநோ பிம்ப உதீரிதः।
ப்ரோத்கீதோ லளிதஸ் வித்தஸ்ததா ஸந்தாநநாமவாந்।
ஸர்வோத்தரஸ்ததாசாயம் பாரமேச்வர ஈரிதः।
உபாகம ஸமாக்யோபி ததா ஸிவபுராணகः॥

"இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வணம், காமிகம், காரணம், விமலம், மகுடம், வாதுளம், சிந்தியம், யோகஜம், தீப்தம், சூட்சுமம், வீரம், கிரணம், அஜிதம், சகச்சிரம், அம்சுமான், சுப்பிரபேதம், விஜயம், நிச்சுவாசம், சுவாயம்புவம், அநலம், இரௌரவம், சந்திரஞானம், முகவிம்பம், புரோற்கீதம், லளிதம், சித்தம், சந்தானம், சர்வோக்தம், பாரமேசுவரம் (என்னும் வேதத்தோடு சேர்ந்த மூலாகமங்களும்) உபாகமங்களும், புராணமுதலியவும் சிவபெருமானுல் அருளிச் செய்யப்பட்டன" என்று உபதேசகாண்டமும் கூறுகின்றன.

தொகுத்தவனருமறையங்கமாகமம்
வகுத்தவன்வளர்பொழிற்கூகமேவினன்
மிகுத்தவன்மிகுத்தவர்புரங்கள்வெந்தறச்
செகுத்தவனுறைவிடந்திருவிற்கோலமே.

—ஞா, திருவிற்கோலம்.

(கசு) வேதத்தினுட்பொருள் சிவபெருமான்.

கஜ்ஜா நவ்ய ஹவ ஈஃவம் ஜ்ஞா நதஸ்ய நிவத்ஃகுழி।
வாவ்ஃவெரோஹவாகூர் நாம ஸ்ரவணஸ்ய வதத்ஃகுழி।
ஸ்ரவணஸ்ய வாகூர் நாம விவெதிகா நாம வரூத்ரெ।
உவ கூரு ஸிலிழி-ழ்மெஸ்ரிவெ காத்ரய்ஃ நிணஃயஃ॥

அஜ்ஞாநப்ரபவம் துஃகம் ஜ்ஞாநம் தஸ்ய நிவர்த்தகம்।
ஸர்வவேதாந்தவாக்யாநாம் ச்ரவணம் தத்ப்ரவர்த்தகம்।
ச்ரவணம் நாம வாக்யாநாம் வைதிகாநாம் பராத்பரே।
உபக்ரமாதிபிர் லிங்கைச் ஶிவேதாத்பர்யநிர்ணய॥

"அஞ்ஞானத்தினுலாவது துக்கம்; அந்த அஞ்ஞானத்தை ஒழிப்பது ஞானம்; அந்த ஞானத்தை உதிப்பிப்பது சர்வவேதாந்த வாக்கிய சிரவணம்; வேதாந்த வாக்கிய சிரவணமானது உபக்கிர மாதிலிங்கங்களினுலே பரத்தின்மேற் பராகிய சிவபெருமானிலே தாத்பரிய நிர்ணயஞ் செய்கின்றது" என்று உத்தரமீமாஞ்சை க–ம் அத்தியாயத்து, க–ம் பாதத்து, ச–ம் சூத்திர சைவபாஷ்யத்தில் உதகரிக்கப்பட்டுள்ளது.

விடையின்மேல்வருவானே வேதத்தின்பொருளானே
யடையிலன்புடையானையாவர்க்குமறிவொண்ணு
மடையில்வாளைகள்பாயும்வண்பார்த்தான்பனங்காட்டூர்ச்
சடையிற்கங்கைதரித்தானேச்சாயாதார்சார்பென்னே.

—சு, திருவன்பார்த்தான்பனங்காட்டூர்.

மருவினியமறைப்பொருளைமறைக்காட்டானை
மறப்பிலியைமதியேந்துசடையான்றன்னை
யுருநிலவுமொண்சுடரையும்பரானை
யுரைப்பினியதவத்தானையுலகில்வித்தைக்
கருநிலவுகண்டனைக்காளத்தியைக்
கருதுவார்மனத்தானைக்கல்விதன்னைச்
செருநிலவுபடையானைத்திருமாற்பேற்றெந்
செம்பவளக்குன்றினைச்சென்றடைந்தேனே.

—நா, திருமாற்பேறு.

(கஎ) பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்பவர் சிவபெருமான்.

ஓம் ப்ரஹ்மவாதினோ வதந்தி | கிம் காரணம் ப்ரஹ்ம?
குதஃ ஸ்ம ஜாதாஃ? ஜீவாமஃ கேன? க்வச ஸம்ப்ரதிஷ்டாஃ?
அதிஷ்டிதாஃ கேன? ஸுகேதரேஷு வர்த்தாமஹே ப்ரஹ்
மவிதோ வ்யவஸ்தாம்।

"பிரமவித்துக்களே! பிரபஞ்சத்துக்குக் காரணப்பிரமம் யாது? எங்கிருந்து பிறந்தோம்? (இதனைற் சிருஷ்டிகிருத்தியம் குறிக்கப் பட்டது); எவரால் நிலையுறுகின்றோம்? (இதனுல் திதிகிருத்தியம் குறிக்கப்பட்டது); எவரிலே இலயமுறுகின்றோம்? (இதனுல் சங் காரகிருத்தியம் குறிக்கப்பட்டது); எவரால் இன்பத்தினும் இதர மாகிய துன்பத்தினும் அதிஷ்டிக்கப்பட்டோம்? (இதனுல் திரோப வகிருத்தியம் குறிக்கப்பட்டது); எவராற் (பந்தநிவிர்த்தியாகிய அநுக்கிரக) நிலை (நமக்கு) எய்துகின்றது? (இதனுல் அநுக்கிரக கிருத்தியம் குறிக்கப்பட்டது) என்று பிரமவாதிகள் கூறுகின்றார் கள்" எனச் சுவேதாசுவதரோபநிடதமும்,

யதோ வா இமானி பூதானி ஜாயந்தே யேன
ஜாதானி ஜீவந்தி யத்ப்ரயந்த்யபிஸம்விஶந்தி தத்விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ
தத் ப்ரஹ்ம।

யதோ வா இமானி பூதானி ஜாயந்தே யேன ஜாதானி
ஜீவந்தி யத்ப்ரயந்த்யபிஸம்விஶந்தி தத்விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ
தத் ப்ரஹ்ம।

‘ எதினின்று இந்தச் சொற்துக்களெல்லாம் பிறக்கின்றனவோ, பிறந்தவை எதனுல் * நிலையுறுகின்றனவோ, ஒழியுங்காலத்து அவை எதனுட் பிரவேசிக்கின்றனவோ, அதனை அறிந்து; அது பிரஹ்மம்” என்று தைத்திரீயோபநிடதமும் கூறுகின்றன. இதனுற் படைத்துக் காத்து அழிப்பது பிரஹ்மம் எனப் பெறப்படுகின்றது.

கர்த்தா ஸர்வஸ்ய ஜகதः பாலகோ ஹாரகஸ்ததா।

“சமஸ்த உலகத்தைப் படைப்பவரும், காப்பவரும், அழிப்பவரும் (யாவர்? எனின்)” என்றும்,

ப்ரஹ்மவிஷ்ணோர்மஹாமோஹாத்கலஹம் தததோः க்ருதா।
ஸர்வேச்வரஸ்ய ஏவைகச்ஸம்புராகஸமத்யகः।
அயமேவ ஜகத்கர்த்தா விஸேஷாதாவயோரபி॥

“மிகுந்த மோகத்தினுலே அகங்காரித்துக் கோபத்தினுலே கலகஞ் செய்தவராகிய பிரமவிஷ்ணுக்களுக்கு மத்தியிலே நிரண்ட அக்கினிச்சுவாலைகளாற் சூழப்பெற்று எவர் தோன்றினரோ, அவர் ஒருவர்தான் தகராகாயமத்தியில் விளங்குஞ் சம்புவாகிய சிவபெருமான்; இவரே உலகங்களுக்கும், விசேஷமாய் (பிரஹ்ம விஷ்ணுக்களாகிய) எங்கள் இருவர்க்கும் கர்த்தா” என்றும்,

---

* நிலையை குறிக்கும் நிலையில் திரோதானமும், சம்ஹாரத்தைக் குறிக்கும் இறுதியில் அநுக்கிரகமும் அடங்கும் என்க.

ப்ரஹ்மவிஷ்ணுமுகாந்தேவாந்பஶூந்ஸ்ருஷ்ட்வாமஹேச்வரஃ।
கல்பயித்வா ஸ்திஸ்தேஷாம் ஸம்ஹரிஷ்யதி காலதஃ।
ஸர்வேஷாம் ஜநகஶ்ஶம்புஃ பரமாத்மேதி விச்ருதஃ॥

"சிவபெருமான் பிரஹ்ம விஷ்ணுக்கள் முதலிய தேவர்களையும் மற்றைய பிராணிகளையும் படைத்துக் காப்பாற்றுதற்கு ஏற்பாடுசெய்து, பின்னர் இறுதியில் (உருத்திரமூர்த்தியாய் நின்று) அவர்களைச் சங்கரிக்கின்றார்; அனைத்தையும் பிறப்பிக்கும் பிதாவாவார் அந்தச் சம்புவாகிய பரமான்மா என்று கூறப்படுகின்றது" என்றும்,

யதோ ஜாதா உதி யேந ஜாதா ஜீவந்தி ஜந்தவஃ।
யஸ்மிந் வ்ரஜந்தி விலயம் யஸ்து நஸ்ததுதே ஸ்ம்ருதிம்।
அநுக்ருஹ்ணாதி தாந்ஸர்வாந்தஸ்மை துப்யமிதம் நமஃ॥

"எவரினின்று இந்தச் சீவர்கள் உண்டாகின்றனவோ, எவரால் உண்டாகிய சீவர்கள் நிலையுறுகின்றனவோ, எவரிலே அவை இலயமடைகின்றனவோ, எவர் நமக்கு ஞானத்தைப் பாலிக்கின்றாரோ, எவர் அவற்றையெல்லாம் அநுக்கிரகிக்கின்றாரோ, அவ்வியல்பினராகிய உமக்கு (சிவபெருமானுக்கு) நமஸ்காரம்" என்றும் ஸ்காந்தபுராணமும் கூறுகின்றன.

படைப்புங்நிலையிறுதிப்பயன்பருமையொடுநேர்மை
கிடைப்பல்கணமுடையான்கிறிபூதப்படையானூர்
புடைப்பாளையின்கமுகின்னெடுபுன்னைமலர்நாற்றம்
விடைத்தேவருதென்றன்மிகுவேணுபுரமதுவே.

—ஞா, திருப்பிரமபுரம்.

.....விண்முதல்பூதல
மொன்றியவிருசுடரும்பர்கள்பிறவும்
படைத்தளித்தழிப்பமும்மூர்த்திகளாயினை.

—ஞா, திருவெழுகூற்றிருக்கை.

அரியாகிக்காப்பானயனுய்ப்படைப்பா
னரனுயழிப்பவனுந்தானே.

—பதினொராந்திருமுறை.

(கஅ) போகத்துக்குரிய பொருள்கள் அநித்தியம்.

ஸதாயுஷ: வ-ஸ்ரவைத்ரானுஜ்ஞ்ஷ வஹ
நஸ்ரஸ்நஹிஹிரண்யஸ்ரஜ:।

ஸதாயுஷ: புத்ரபௌத்ராந்வ்ருணீஷ்வ பஹூந்பஸூந்
ஹஸ்தி ஹிரண்யமச்வாந்।

—கடோபநிடதம், க. உரு

ஸ்வோ பாவா மர்த்யஸ்ய யதந்தகைதத் ஸர்வேந்த்ரியா
ணாம் ஜரயந்தி தேஜ:। அபிஸர்வம் ஜீவிதமல்பமேவ... ॥

—கடோபநிடதம், க. உசு

"நூறு வயசுடைய புத்திரபவுத்திரர்களையும் அநேக பசுக்களை யும், யானை குதிரை பொன் முதலியவைகளையும் கேட்குதி (என் று யமன் கூற, அதற்கு நாசிகேதர் என்பார் யமனே!) மனிதனுக் குரிய இந்தப் போகங்களெல்லாம் நாளைக்கு நிலைக்காதன (அஃ காவது அநித்தியங்கள் என்றவாறு); அவை எல்லா இந்திரியங்க ளுண்டய தேஜசை அழிக்கின்றன; ஜீவியம் அனைத்தும் அற்பமே (என்றார்).

பெண்டிர்மக்கள்பெருந்துணைநன்னிதி
யுண்டின்றேயென்றுகவன்மினேழைகாள்
கண்டுகொண்மினீர்காளூர்முளையினைப்
புண்டரீகப்பொதும்பிலொதுங்கியே.

— நா, திருக்காளூர்.

வாழ்வாவதுமாயம்மிதுமண்ணுவதுதிண்ணம்
பாழ்போவதுபிறவிக்கடல்பசிநோய்செய்தபறிதான்
சூழாதறஞ்செய்மின்றடங்கண்ணன்மலரோனுங்
கீழ்மேலுறநின்றுன்றிருக்கேதாரமெனீரே.

—சு, திருக்கேதாரம்.

(ககக) எல்லாம் அநித்தியமாயும் தேகம் மிக இழிவுடையதாயும் உள்ளன; ஆகவின், தேகமுள்ளபோதே சிவபெருமானை வழிபட்டுய்தல் வேண்டும்.

வயு-ர்கியு-யாகது நாணெயாகூஷவநாஷயஃ । சுய ஜாஷ
தூஹாத வுஹ்யுகியொ ராஜாநஃ । ஶிஷ்டொ வம்யவுவநு-வுஹ்வு
ஶஹுதீம் ஶ்ரியஜுகூஷாஷலொகாஷஃம் லொகம் வுயாதா
ஊதி । சுய கிஶிஶ்டொதவு-ர் வலொஷ்டொநு மம்யவு-ர் வாஷாயகூஷ
ராகூஷவஹஶ்திஷ்ணு வஶ்ராலொராம ஸுஹாதீநாம் நிலொயம
வஶ்யாஃஃ । சுய கிஶிஶ்டொதவு-ர் நுயாநாம் ஶொஷணம் ஶஹார
ணு-ர்வாநாம் ஶிவுரிணாஃவுவதாநம் ஜுவஸ்வுவுஜநம் வு
ஶநம்வாதராஜ்ஞாநாம் நிர்ஜ்ஜநம் வ்யாவ்யாஃ ஷ்வாநாஷவஹராணம்
வாராணாஃஶ்திதுதஶ்சியொஷ்டிநம்வாரொ கிம் காஶோவஹொ
மெமஃ । (யெரொவாஶிதஸ்யாவ கூதிஹாவதுநம் ஜுஶ்ரு
தா ஊதி)ஊதுஷ்டுஹுவி । கூம்யொஷ வாநஷ்டொ ஹொகு
ஊவாஹாஷ்டிநம்வாரொ ஸமவம்ஷ்டும் நொ மதிஷ்டும் நொ மதிஃ)॥

—மைத்ராயணீயபஷிடதம் க: கூ. ச

பகவந்ஸ்தி சர்ம ஸ்நாயுமஜ்ஜமாம்ஸ ஶுக்ர ஶோணித ச்லேஷ்மா ச்ருதூஷிகா விண்மூத்ர பித்தகபலங்காதே தூர்கந்தே நிஸ்ஸாரேஸ்மிந் சரீரே கிம் காமோபபோகைஃ । காம க்ரோத லோப மோஹ பயவிஷாதேர் வ்யேஷ்ட வியோகாநிஷ்ட ஸம்ப்ரயோக க்ஷுத்பிபாஸா ஜராம்ருத்யு ரோக ஶோகாத்யை ரபிஹதே ஸ்மிந் சரீரே கிம் காமோபபோகைஃ । ஸர்வஞ் சேதம் க்ஷயிஷ்ணு பச்யா மோ யதேதமே தம்ஶ ஶுகாதயஸ்த்ருண வநஸ்பதயோத்பூத ப்ரத் வம்ஸிநஃ । அதகிமேதைர்வா பரேந்யே மஹாதபோர்தாச்சக்ர வர்த்திநஃ கேசித் । ஸ்வர்யும்ந பூரித்யும்நேந்த்ரத்யும்ந குவலயா ச்வ யௌவநாச்வ வத்ரியச்வாச்வபதிஃ ஶஶபிந்துர் ஹரிச்சந் த்ரோம்பரீஷ நஹுஷ ஸர்யாதிர்ய யாத்யநரண்யோக்ஷ ஸோநக யஃ । அதமருத்த பரத ப்ரப்ருதயோ ராஜாநஃ । மிஷ்டோ பந்து வர் க்கஸ்ய மஹதீம் ச்ரியந் த்யக்த்வா ஸ்மால் லோகாதமும் லோகம் ப்ர யாதா இதி । அத கிமேதைர்வா பரேந்யே கந்தர்வாஸுரயக்ஷரா க்ஷஸ பூதகண பிஶாசோரக க்ரஹாதீநாம் நிரோதம் பச்யாமஃ । அத கிமேதைர்வாந்யாநாம் ஶோஷணம் மஹார்ணவாநாம் ஶிகரி ணம் ப்ரபதநம் த்ருவஸ்ய ப்ரசலநம் வ்ரச்சநம் வாத ரஜ்ஜூநாம்

நிமஜ்ஜநம் ப்ருதிவ்யாஃ ஸ்தாநாதபஸரணம் ஸுராணு மித்யேதத் விதேஸ்மிந் ஸம்ஸாரே கிம் காமோப போகைஃ। (யைரேவாஸித ஸ்யாஸக்ருதிஹாவர்த்தநம் த்ருச்யதா இத்யுத்தர்த்து மர்ஹவி। அந்தோதபாந ஸ்தோபேக இவாஹமஸ்மிந் ஸம்ஸாரே பகவந் த்வம் நோ கதி ஸ்த்வம் நோ கதிஃ) ॥

"பகவானே! என்புகளாலும், தோலினாலும், ஸ்நாயுக்களாலும், மச்சையினாலும், மாமிசத்தினாலும், சுக்கில சோணிதத்தினாலும், சிலேஷ்மத்தினாலும், கண்ணீராலும், பீளையினாலும், மலத்தினாலும், மூத்திரத்தினாலும், பித்தத்தினாலும், கபத்தினாலும் நிறைந்திருக்கின்ற இந்தத் துர்க்கந்தமாகிய பயனில்லாத சரீரத்திலே காம இன்பங்கள்கொண்டு என் செய்வது? காமத்தினாலும், குரோதத்தினாலும், லோபத்தினாலும், மோகத்தினாலும், பயத்தினாலும், துக்கத்தினாலும், பொறுமையினாலும், அன்புடையாரைப் பிரிதலினாலும், அன்பில்லாரைக் கூடுதலினாலும், பசியினாலும், தாகத்தினாலும், விருத்தாப்பியத்தினாலும், மரணத்தினாலும், வியாதியினாலும், சோகத்தினாலும் மற்றையவைகளினாலும் தொடக்குண்டிருக்கின்ற இந்தச் சரீரத்திலே காமவின்பங்கள்கொண்டு என் செய்வது? குருட்டிலியான்கள்போன்றும், கொசுக்கள்போன்றும், புன்மரங்கள்போன்றும், இவையனைத்தும் அழிந்துபோகக் காண்கின்றேமே; இந்த ஈமுதலிய மாத்திரமா! வலிமைபொருந்திய விற்காரர்களும் முற்காலத்திருந்த சுத்தியும்நர், பூரித்தியும்நர், இந்திரத்தியும்நர், குவலயாஸ்வர், யௌவநாஸ்வர், பத்திரியாஸ்வர், அச்வாச்வபதி, ஸுஸுபிந்து, ஹரிச்சந்திரர், அம்பரீஷர், நகுஷ, சர்யாதி, யயாதி, அநரண்ணியர், உசீநரர்முதலிய சக்கிரவர்த்திகளும், மருத்தர் பரதர்முதலிய அரசர்களும் (இறந்தொழிந்தார்களே; சுத்தியும்நர் முதலாயினோருடைய) பந்துக்கள் இப்போதும் உயிரோடு காணப்படுவாராக, அவ்வரசர்கள் தங்களுடைய மகிமையெல்லாம் விடுத்து, இவ்வுலகம் நீங்கிப் பரலோகமடைந்தார்களே! இவ்வுலகத்து அரசர்கள்மாத்திரமா! கந்தருவர், அசுரர், யக்கர், இராக்ஷதர், பூதர், கணர், பிசாசர், உரகர், கிரகாதியர் ஒழிவையும் காண்கின்றேம்; கந்தருவர் முதலாயினோர் மாத்திரமா! பெரிய சமுத்திரங்கள் வற்றிப்போயின; மலைகள் வீழ்ந்தன; காற்றுத் தொடர்கள் வெட்டுண்டன; பூமி அமிழ்ந்திற்று; தேவர்கள் தத்தம் உலகம் விட்டுப் பெயர்ந்தார்கள்; இப்படிப்பட்ட சம்சாரத்திலே காம இன்

பங்களால் எய்தும் பயன் என்னை (என்று பிருஹத்ரதர் சாகாயங்நி யர்க்கு விஜ்ஞாபனஞ் செய்து நித்தியமாய பரமான்மாவை உணர்த் தவேண்டும் என வேண்டியதாக)" மைத்திராயணோபநிடதம் க: கூ, ச) உரைக்கின்றது.

என்பிணற்கழிநிரைத்திறைச்சிமண்சுவரெறிந்திதுநம்மில்லம்
புன்புலாணுறுதோல்போர்த்துப்பொல்லாமையான்முகடுகொண்டு
மூன்பெலாமொன்பதுவாய்தலார்குரம்பையின்மூழ்கிடாதே
யன்பனூர்தொழுதுய்யலாமையல்கொண்டஞ்சனெஞ்சே.

—ஞா, திருவாரூர்.

பிணமுடையுடலுக்காகப்பித்தராய்த்திரிந்துநீங்கள்
புணர்வெனும்போகம்வேண்டாபோக்கலாம்பொய்யைநீங்க
நிணமுடைநெஞ்சினுள்ளாரினீனக்குமாநினைக்கின்றூர்க்
குணர்வினடிருப்பர்போலுமொற்றியூருடையகோவே.

—நா, திருவொற்றியூர்.

[சை

பொத்தையூன்சுவர்புழுப்பொதிந்துளுத்தசும்பொழுகியபொய்க்கூ
யித்தைமெய்யெனக்கருதிநின்றிடர்க்கடற்சுழித்தலைப்படுவேனை
முத்துமாமணிமாணிக்கவயிரத்தபவளத்தின்முழுச்சோதி
யத்தனுண்டுதன்னடியரிற்கூட்டியவதிசயங்கண்டாமே.

—திருவாசகம்.

நாட்டுக்குநாயகனம்மூர்த்தலைமகன்
காட்டுச்சிவிகையொன்றேறிக்கடைமுறை
நாட்டார்கள்பின்செல்லமுன்னேபறைகொட்ட
நாட்டுக்குநம்பிநடக்கின்றவாறே.

—திருமந்திரம்.

கரமூன்றிக்கண்ணிடுங்கிக்கால்குலையமற்றோர்
மரமூன்றிவாய்குதட்டாமுன்னம்—புரமூன்றுந்
தீச்சரத்தாற்செற்றுன்றிருப்பனந்தாட்டாடகைய
வீச்சரத்தான்பாதமேயேத்து.

—பதினொராந்திருமுறை.

நிலத்திடைப்பொறையாயவாவினினீண்டு
சொலத்தகுபெருமைத்தூரார்வாக்கை
மெய்வளியையொடுபித்தென்றுக
வைவகைநெடுங்காற்றுங்குடனடிப்ப
நரையெனுநுரையேநாடொறும்வெளுப்பத்
திரையுடைத்தோலேசெழுந்திரையாகக்
கூடியகுருதிநீரினுணிறைந்து
மூடியவிருமலோசையின்முழங்கிச்
சுடுபசிவெகுளிச்சுறவினமெழியக்
குடரெனுமரவக்கூட்டம்வந்தொலிப்ப
வூன்றடியெலும்பினுட்டிடலடைந்து
தோன்றியபல்பிணிப்பின்னகஞ்சுழலக்
கால்கையினரம்பேகண்டமாக
மேதகுநிணமேமெய்ச்சாலாக
முழக்குடைத்துளையேமுகங்களாக
வழுக்குடைமூக்காரூதம்வந்தொலிப்ப
விப்பரிசியற்றியவுடலிருங்கடலுட்
டுப்புவென்னுஞ்சுழித்தலைப்பட்டுழி
யாவாவென்னுநின்னருளினைப்பெற்றவர்
நாவாயாகியநாதநின்பாத
மூந்திச்சென்றுமுறைமையின்வணங்கிச்
சிந்தைக்கூம்பினைச்செவ்விதினிறுத்தி
யுருகியவார்வப்பாய்விரித்தார்த்துப்
பெருகியநிறையெனுங்கயிற்றிடைப்பிணித்துத்
துன்னியசுற்றத்தொடர்க்கயிறறுத்து
மன்னியவொருமைப்பொறியினைமுறுக்கிக்
காமப்பாசெனுங்கடுவெளியற்ற
தூமச்சோதிச்சுடர்க்குறநிறுத்திச்
சுருங்காவுணர்ச்சித்துடுப்பினைத்துழாவி
நெருங்காவளவினீள்கரையேற்ற
வாங்கயாத்திரைபோக்குநீபோலு
மோங்குகடலுடித்தவொற்றியூரோயே.

—பதினொன்றிருமுறை.

(௨௦) விபூதி.

ஸத்யோஜாதாத் ப்ருதிவீ । தஸ்யாஃ ஸ்யாத்நிவிருத்திஃ । தஸ்யாஃ கபிலவர்ண நந்தா । தத்கோமயேந விபூதிர் ஜாதா । வாம தேவாத்ததகம் । தஸ்மாத் ப்ரதிஷ்டா । தஸ்யாஃ க்ருஷ்ணவர்ண பத்ரா । தத்கோமயேந பசிதம் ஜாதம் । அகோராத் வஹ்நிஃ । தஸ்மாத் வித்யா । தஸ்யா ரக்தவர்ண சுரபிஃ । தத்கோமயேந பஸ்ம ஜாதம் । தத்புருஷாத் வாயுஃ । தஸ்மாச் சாந்திஃ । தஸ்யாஃ ஸ்வேத வர்ண ஸுஶீலா । தஸ்யா கோமயேந க்ஷாரம் ஜாதம் । ஈஶாநாதா காஶம் । தஸ்மாச்சாந்த்யதீதா । தஸ்யாஃ சித்ரவர்ண சுமநாஃ । தத்கோமயேந ரக்ஷா ஜாதா । விபூதிர் பவித்ரம் பஸ்ம க்ஷாரம் ரக்ஷந்தி பஸ்மநோ பவந்தி பஞ்ச நாமாநி । பஞ்சபிர் நாமபிர் ப்ரு ஹ்மைஶ்வர்யகாரணத்பூதிஃ । பஸ்ம ஸர்வாகபக்ஷணத் । பாஸநாத் பசிதம் । க்ஷாரணதாபதாம் க்ஷாரம் । பூத ப்ரேத பிஶாச ப்ரஹ்ம ராக்ஷஸாபஸ்மாரபவபீதிப்யோபிரக்ஷணத்ரக்ஷந்தி ॥

—ப்ருஹஜ்ஜாபாலோபநிஷத்து முதலாம் ப்ராஹ்மணம்.

சூயாரஸத்யாவயூதஃ காலாக்நிரயமூர்த்வகஃ।
ததைவ நிம்நகஸ் ஸோமஸ்ஶிவஶக்திபதாஸ்பதஃ।
ஶிவச்சோர்த்வமதஸ்ஶக்திரூர்த்வஶக்திரதஸ்ஶிவஃ।
தத்தத்தம் ஶிவஶக்திப்யாம் நாவ்யாப்தமிஹகிஞ்சந।
அஸக்ருச்சாக்நிநா தக்தம் ஜகத்பஸ்ம சாத்க்ருதம்।
அக்நேர்வீர்யமிதம் ப்ராஹுஸ்தத்வீர்யம் பஸ்ம யத்நதஃ॥

—ப்ருஹஜ்ஜாபாலோபநிடதத்து இரண்டாம் ப்ராஹ்மணம்.

அக்நிரிதி ஹஸ வாயுரிதி ஹஸ ஜலமிதி ஹஸ ஸ்தலமிதி ஹஸ வ்யோமேதி ஹஸ ஸர்வம் ஹவா இதம் பஸ்ம।

அக்நிரிதி பஸ்ம வாயுரிதி பஸ்ம ஜலமிதி பஸ்ம ஸ்தலமிதி பஸ்ம வ்யோமேதி பஸ்ம ஸர்வம் ஹவா இதம் பஸ்ம।

—அதர்வஶிரோபநிடதம்.

வாயுரநிலமம்ருதமதேதம் பஸ்மாந்தம் ஶரீரம்।

வாயுரநிலமம்ருதமதேதம் பஸ்மாந்தம் ஶரீரம்।

—ஈசாவாஸ்யோபநிடதம், கள

ஹரஸ்தே நவ்யஸி ஹவ்யே।
பூத்யை நப்ரமதிதவ்யம்।

—தைத்திரீயோபநிடதம், க. கக. க

தேஷாமேவைதாம் வ்ரஹ்மவித்யாம் வதேத ஶிரோ
வ்ரதம் விதிவத்யைஸ்து சீர்ணம்।

—முண்டகோபநிடதம், கூ. உ. க0

அத்யாஶ்ரமிப்யஃ பரமம் பவித்ரம் ப்ரோவாச ஸம்
யக்ருஷிஸங்கஜுஷ்டம்।

—சுவேதாசுவதரோபநிடதம், சு. உக

அத்யாஶ்ரமஸ்தஸ்ஸகலேந்த்ரியாணி நிருத்ய பக்த்
யா ஸ்வகுரும் ப்ரணம்ய।

—கைவல்லியோபநிடதம்.

வ்ரதமேதச்சாம்பவம் ஸர்வேஷுவேதேஷு வேத
வாதிபிருக்தம் பவதி।

—காலாக்கினிருத்ரோபநிடதம்.

"சத்தியோஜாதத்தினின்று பிருதிவி, இதினின்று நிவர்த்தி, இதினின்று கபிலவர்ணமாகிய நந்தை, இதின் கோமயத்தினுல் விபூதி பிறந்தது; வாமதேவத்தினின்று உதகம், இதினின்று பிரதிஷ்டை, இதினின்று கிருஷ்ணவர்ணமாகிய பத்திரை, இதின் கோமயத்தினுலே பஸிதம் பிறந்தது; அகோரத்தினின்று வன்னி, இதினின்று வித்தை, இதினின்று இரக்தவர்ணமாகிய சுரபி, இதின் கோமயத்தினுலே பஸ்மம் பிறந்தது; தற்புருஷத்தினின்று வாயு; இதினின்று சாந்தி, இதினின்று சுவேதவர்ணமாகிய

சுசீலே, இதின் கோமயத்திலுலே கூஷாரம் பிறந்தது; 'ஈசானத் தினின்று ஆகாசம், இதினின்று சாந்தியதீதை, இதினின்று சித் சுவர்ணமாகிய சுமனை, இதின் கோமயத்திலுலே இரகூஷ பிறந் தது; விபூதி, பஸிதம், பஸ்மம், கூஷாரம், இரகூஷ எனப் பஸ் மத்துக்கு ஐந்து திருநாமங்கள் எய்திய; ஐசுவரியத்தைக் கொடுக் குங் காரணத்தாற் பூதி எனவும், சமஸ்தபாவங்களையும் போக்குத லாற் பஸ்மம் எனவும், பிரகாசித்தலாற் பசிதம் எனவும், ஆபத் தைப்போக்குதலால் கூஷாரம் எனவும், பூதப்பிரேதபிசாசபிரம ராக்ஷஸ அபஸ்மாரபவபீதிகளினின்று காத்தலால் இரகூஷ என வும் திருநாமங்கள் போந்தன.''

''ஆதாரசத்தியிலுலே தாங்கப்பட்டது மேலே உள்ள காலா க்கினி; அந்த ஆழத்திலே உள்ள சோமமானது சிவசத்திபதாஸ் பதமாய் உள்ளது; சிவன் மேலும், சத்தி கீழும், சத்தி மேலும் சிவன் கீழுமாக இங்ஙனம் சிவசத்திகளிலுலே வியாபிக்கப்படா தது யாதும் இல்லே; அடிக்கடி அக்கினியிலுலே தஹிக்கப்படும் ஜகத்தானது பஸ்மமாய்ப்போகின்றது; இதனை அக்கினியின் வீரி யம் என்றும், இந்த வீரியத்தைப் பஸ்மம் என்றும் கூறுப'' என்று பிருஹஜ்ஜாபாலோபநிடதத்திற் கூறப்படலான், அக்கினி சிவம் என்றும், அதின் வீரியம் சத்தி என்றும் பெறப்படுகின்றது.

'அக்கினி (அகோரவித்திபாகலே) என்பது பஸ்மம், வாயு (தற் புருஷசாந்திகலே) என்பது பஸ்மம், ஜலம் (வாமதேவபிரதிஷ்டா கலே) என்பது பஸ்மம், ஸ்தலம் (சத்தியோஜாதநிவிர்த்திகலே) என் பகு பஸ்மம், வியோமம் (ஈசானசாந்தியதீதகலே) என்பது பஸ்மம், இவையனைத்தும் பஸ்மம், என்னும் அதர்வசிரோபநிடத மந்திரத் தினுல், நிவிர்த்திமுதற் சாந்தியதீதை இறுதியாயுள்ளவெல்லாம் சிவசத்திரூப பஸ்மம் என்றும், இது நோக்கியே அகஸ்திய மஹா முனிவர் 'மந்திரமாலதுநீறு' என்னும் திருப்பாசுரத்தைப் பரை யின்வரலாறு என்றருளினர்.

'பஸ்மசப்தத்தை அந்தத்திலே கொண்ட வாயு, அநிலம் (அக் கினி), அமிர்தம் (ஜலம்) என்றற்றொடக்கத்த மந்திரங்கொண்டு சரீரத்தைப் பூசுக' என்று அதர்வசிரோபநிடதத்திலே கூறப் பட்ட ஆறு மந்திரங்களுள் மூன்றை விதந்து ஈசாவாஸ்யோபநிட தத்தினும், 'விபூதி பராமுகஞ் செயற்பாலதன்றன்று' என்று

தைத்திரீயோபநிடதத்தினும், 'எவர்களாற் சிரோவிரதம் எனப் படும் விபூதிதாரணபாசுபதவிரதம் விதிப்பிரகாரம் அநுஷ்டிக்கப் படுகின்றதோ, அவர்களுக்கே இந்தப் பிரஹ்மோபாசனை உபதே சித்தல்வேண்டும்' என்று முண்டகோபநிடதத்தினும், இருஷிச மூகங்களால் நன்கு அங்கீகரிக்கப்பட்டதாய்ப் பரமாய்ப் பவித்திர மாயுள்ள (பிரஹ்மத்தைச் சுவேதாசுவதாரமுனிவர்) அத்தியாசிர மம் எனப்படும் விபூதிதாரணபாசுபதவிரதாநுஷ்டானமுடை யார்க்கு உபதேசித்தார்' என்று சுவேதாசுவதரோபநிடதத்தி னும், அத்தியாசிரமம் எனப்படும் விபூதிதாரணபாசுபதவிரதா நுஷ்டானமுடையனுய்த் தன் குருவை அன்பினேடு வணங்கிச் சகலேந்திரியங்களையும் தடுத்து' என்று கைவல்லியோபநிடதத்தி னும், ''வேதமனைத்தினும் வேதவாதிகளினுலே கூறப்பட்டது இத் தச் சாம்பவமாகிய விரதமாம்' என்று காலாக்கினிருத்திரோப நிடதத்தினும், விபூதிதாரணப்பிரகாரம் பஸ்மஜாபாலோபநிடதத் தினும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. உபநிடதங்களில் மாத்திரமா! போதாயன சூத்திரத்தினும், சூத்திரத்தில் மாத்திரமா! பாரத் துவாஜஸ்மிருதி, நாரதீய ஸ்மிருதி, லோகாக்ஷிஸ்மிருதி, கிரியா சாரஸ்மிருதி, ஸ்மிருதிரத்தினவளி, தர்மசார சுதாநிதி, ஸ்மிருதி பாஸ்கரம், ஸ்மிருதி சாரசமுச்சயமுதலிய ஸ்மிருதிகளினும், ஸ்மி ருதிகளில்மாத்திரமா! பாரதம் சிவரஹஸ்யமுதலிய இதிஹாசங் களினும், இதிஹாஸங்களில்மாத்திரமா! சூதஸம்ஹிதை, பாசர புராணம், வாசிஷ்டலிங்கம், கௌர்மம், காருடம், மானவம், சங்கரசங்கிதை, நாரதீயசங்கிதை, சிவதருமசங்கிதை, மானவீய சங்கிதை, வாயவீயசங்கிதை, சவுரசங்கிதை, இலிங்கபுராண முதலிய புராணங்களினும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. புராணங்களில் மாத்திரமா! மகுடம், சுப்பிரபேதம், காலோத்தரம், தியானரத்தி னவளி, சந்திரசாரம், பராக்கியம், காரணமுதலிய ஆகமங்களி னும் விபூதிமான்மியம் மிகுத்துக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அவற்றை ஈண்டு உதகரிப்பின் விரியுமென்றஞ்சித் தவிர்க்கப்பட்டன.

மந்திரமாவதுநீறுவானவர்மேலதுநீறு
சுந்தரமாவதுநீறுதுதிக்கப்படுவதுநீறு
தந்திரமாவதுநீறுசமயத்திலுள்ளதுநீறு
செந்துவர்வாயுமைபங்கன்றிருவாலவாயான்றிருநீறே.

வேதத்திலுள்ளதுநீறுவெந்துயர்தீர்ப்பதுநீறு
போதந்தருவதுநீறுபுன்மைதவிர்ப்பதுநீறு
வோதத்தகுவதுநீறுவுண்மையிலுள்ளதுநீறு
சீதப்புனல்வயல்சூழ்ந்ததிருவாலவாயான்றிருநீறே.

—ஞா, திருவாலவாய்.

எவரேனுந்தாமாகவிலாடத்திட்ட
திருநீறுஞ்சாதனமுங்கண்டாலுள்கி
யுவராதேயவாவரைக்கண்டபோது
வுகந்தடிமைத்திறங்கினைந்தங்குவந்துநோக்கி
யிவர்தேவரவர்தேவரென்றுசொல்லி
யிரண்டாட்டாதொழிந்தீசன்றிறமேபேணிக்
கவராதேதொழுமடியார்நெஞ்சினுள்ளே
கன்றுப்பூர்நுதறியைக்காணலாமே.

—நா, திருக்கன்றுப்பூர்.

சேலுங்கயலுந்திளைக்குங்கண்ணிரிளங்கொங்கையிற்செங்குங்குமம்
போலும்பொடியணிமார்பிலங்குமென்றுபுண்ணியர்போற்றிசைப்
மாலுமயனுமறியாநெறிதந்துவந்தென்மனத்தகத்தே [ப
பாலுமமுதமுமொத்தின்றுனுக்கேபல்லாண்டுகூறுதுமே.

—திருப்பல்லாண்டு.

கங்காளன்பூசுங்கவசத்திருநீற்றை
மங்காமற்பூசிமகிழ்வீரேயாமாயிற்
றங்காவினைகளுஞ்சாருஞ்சிவகதி
சிங்காரமானதிருவடிசேர்வரே.

—திருமந்திரம்.

மாசிலாதமணிதிகழ்மேனிமேற்
பூசுநீறுபோலுள்ளும்புனிதர்க
டேசினுலெத்திசையும்விளக்கினர்
பேசவொண்ணாப்பெருமைபிறங்கினர்.

—பெரியபுராணம்.

(உக) உருத்திராக்ஷம்.

சுயம்ஹேதுகம் ஸர்வஜந்துகம் கண்டாதிரூபேண ஸ்திதம்
வடவ்ருக்ஷம் ருத்ராக்ஷாதிதி: | தஸ்யாரண்யாதிஷ்வஜாயி |
த்ம் ஹேவாவ ஸர்வாந்தராத்மாதிரூபேண | தீவ்ரவ்ரயாய

வ॒ரோ॒நீ॒தாகூ॒ஷாஃஹெஹெ॒யா ஜலவிம்ஹுவொ ஹஞ்சிள
வ॒தி॒தாஹெ॒ ர॒ஹ்ரூ॒ராகூ॒ஷா ஜா॒தாஹவ॒ஹ்ரூ॒நு॒ ஸ்ரு ஹாகூ॒ஹ்ரூ॒ய ।
ஞ்சு॒ஹ்ரூ॒ உ॒ஸ॒ஹ்ரூ॒நா॒தா॒ணை॒ஃ॒ கொ॒ழிஹ॒ஹ்ரூ॒ஹ॒ஸ॒ஹ்ரூ॒நாஹ்ரூ॒வெகூ॒ । தா॒தா॒
தெ॒ழிஸ॒தம் வ॒ணை॒ஃ॒ ஹ॒ஹெ॒த யா॒ர॒ணாளு॒ர॒ஃ॥

அத ஹைநம் பகவந்தம் காலாக்நிருத்ரம் பூஸ்ண்டஃ பப்ரச்ச கதம் ருத்ராகூஷாத்பத்திஃ । தத்தாரணுத்கிம்பலமிதி । தம் ஹோவாச பகவாந் காலாக்நிருத்ரஃ । த்ரிபுரவதாய புரோர்மீலிதாகூஷா ஹந்தேப்யோ ஜலபிந்தவோ பூமௌ பதிதாஸ்தேத ருத்ராகூஷா ஜாதாஸ்ஸர்வாநுக்ரஹார்த்தாய । லகூஷந்து தர்ஸநாத்புண்யம் கோடிஸ்தத் ஸ்பர்ஸநாத்பவேத் । தத்தத்கோடி ஸதம் புண்யம் லபேத தாரணுந்நரஃ॥

"பின்னர்க் காலாக்கினி உருத்திரபகவானைப் பூசுண்டர் (நோக்கி) உருத்திராகூஷத்தின் உற்பத்தி எங்ஙனம் என்றும், அதனைத் தரிப்பதினால் எய்தும் பயன் என்னை என்றும் கேட்டார்; (அதற்கு அவர் முற்காலத்திலே திரிபுரசங்காரஞ் செய்யவேண்டி அத்தேவர்கள்பொருட்டுக் (கருணைமிகுதியால்) நேத்திரங்களை மலர்த்தினேன்; இவற்றினின்று ஜலபிந்துக்கள் பூமியில் வீழ்ந்தன; எவர்களுக்கும் அநுக்கிரகிக்குமாறு அவைகள் உருத்திராகூஷங்களாயின என்றற்றொடக்கத்தனவாக உருத்திராகூஷமகிமை முதலியவற்றை விரிவாகக் கூறிவருங்கால், அன்பினோடு தரிக்கப்படும் உருத்திராகூஷம் பகலிற்செய்த பாவத்தை இராத்திரியில் ஒழிக்கும் என்றும் இராத்திரியிற்செய்த பாவத்தைப் பகலில் ஒழிக்கும் என்றும், உருத்திராகூஷதரிசனத்தினால் இலகூஷமடங்குபுண்ணியமும், ஸ்பரிஸத்தினாற் கோடி மடங்கு புண்ணியமும், தரிப்பதினால் நூறுகோடி மடங்கு புண்ணியமும் புருஷன் அடைகின்றான்" என்றும் அருளியதாக உருத்திராகூஷ ஜாபாலோபநிடதத்தினும்,

ஏஹ்யேநாம் ஜ॒ந॒நாதி॒தே தி॒ஹாதெ॒வ வ॒ஸ்வாஉ॒தஃ।
ர॒ஹ்ரூ॒ராகூ॒ஷ்யாரண ஸ்ரு॒ஹ்ரூ॒ வ॒ஹாவெவெ॒நவ ஜாயதே॥
ஏஹ்யேநாம் ஜந்மநாமந்தே மஹாதேவ ப்ரஸாததஃ।
ருத்ராகூஷதாரணஸ்ரத்தா ஸ்வபாவேநைவ ஜாயதே॥

"சிவபெருமான் திருவருளால் அநேக சென்மங்களின் இடுதியிலே உருத்திராக்ஷதாரணத்தில் (மனிதனுக்கு) சுவயமாக அன்பு உதிக்கின்றது" என்று பராசரபுராணத்தினும்,

ருத்ராக்ஷதாரணாத்தவாதெளதத தூணாநவி।
வர்ணயுதொகம் மதிஷ்யதி வர்நராவ்ருத்தி துர்லபம்॥

ருத்ராக்ஷதரு ஸம்பூதவாதாத்பூத த்ருணங்யபி।
புண்யலோகம் கமிஷ்யந்தி புநராவ்ருத்தி துர்லபம்॥

"உருத்திராக்ஷமரத்தினின்று உண்டாய வாயுவினால் அடியுண்ட புற்களும் (பிறவியில்) மீண்டு வாராதிருக்கும் நெறியைப் பாலிக்கும் புண்ணியவுலகத்தை அடைகின்றன" என்று காருட புராணத்தினும்,

ருத்ராக்ஷம் யாயவ்ராவம் கூவ்ருஹவி வாஹ்ஷாழி।
வவ்ஹ்ருதி வாவ்ரா நம் ஜாவாமுக்திராஹஹி॥

ருத்ராக்ஷம் தாரயங்பாவம் குர்வந்நபி ஸ்துஷ்கரம்।
ஸர்வந்தரதி பாப்மாநம் ஜாபாலஸ்ருதிராஹஹி॥

"மிகக்கொடிய பாவஞ்செய்பவனுயினும் உருத்திராக்ஷம் தரிப்பவன் சகல பாவங்களையும் தாண்டிவிடுகின்றன்" என்று ஜாபாலசுருதியின் உபப்பிருங்கணமாக மானவபுராணத்தினும்,

ஸ்ரவிவ்ராவ ருஸ்ரவிவ்ராவிஹ்ருஷ்வாவ்ய ஹக்ஷகம்।
ஜ ஹ்வொவாவ்ய வுணாவ்ரா யஸ்கொவா வவ்ருவா தவெகம்।
கவ்ணே ருத்ராக்ஷாவவ்ய யம் ஸ்வாவி தியதெ யதி।
வொரவி ருத்ரகஷாவ்ரொதி கிம்வ்நரி ந்வஷாயம்॥

ஸ்ரசிர்வாப்யஸ்ரசிர்வாபிஹ்யபக்ஷ்யஸ்யச பக்ஷகம்।
ம்லேச்சேசாவாப்யத சண்டாளோ யுக்தோவா ஸர்வபாதகை।
கண்டே ருத்ராக்ஷமாபத்ய யஸ் ஸ்வாபி ம்ரியதெ யதி।
ஸோபி ருத்ரத்வமாப்நோதி கிம்புநர்மாநுஷாதயம்॥

"சுத்தனுயேனும் அசுத்தனுயேனும் உண்ணத்தகாதவற்றை உண்டவனுயேனும், மிலேச்சனுயேனும், சண்டாளனுயேனும், சமஸ்த பாவங்களோடியைந்தவனுயேனும் இருப்பினும் அவன் உருத்திராக்ஷதாரணத்தினல் உருத்திரன் ஆகின்றன்; கழுத்தி லே உருத்திராக்ஷம் கட்டப்பெற்றநாயும் இறக்குங்கால் உருத் திரத்துவத்தை அடைகின்றது; மனிதர்முதலாயினோர் தரிப்பின் (அதன் பயன்பற்றிக்) கூறவேண்டியதென்னே" என்று ஸ்காந்த புராணத்தினும்,

யஃ கண்டார்ப்பிதருத்ராக்ஷா ஸ்வாநோபி ம்ரியதே யதி।
ஸ ருத்ரபதமாப்நோதி கிம்புநர் மாநுஷாதயஃ॥

யஃ கண்டார்ப்பிதருத்ராக்ஷா ஸ்வாநோபி ம்ரியதே யதி।
ஸ ருத்ரபதமாப்நோதி கிம்புநர் மாநுஷாதயஃ॥

"கழுத்திலே இயைக்கப்பட்ட உருத்திராக்ஷத்தையுடைய நாயும் இறக்குக்கால் உருத்திரபதத்தை அடைகின்றது" என்று காலோத்தராகமத்தினும்,

ருத்ராக்ஷகம் முண்டமாலா யஜ்ஞோ கண்டே வா
ஹௌ சிகாயாம்வா பத்நீத।

ம்ருத்யுதாரகம் குருணலப்தம் கண்டே பாஹௌ.
சிகாயாம் வா பத்நீத।

"குருவினிடத்துப் பெற்ற ம்ருத்யுதாரகம் எனப்படும் ஓர் உருத்திராக்ஷத்தைக் கழுத்திலேனும் புயத்திலேனும் சிகையி லேனும் கட்டுக" என்று பிருஹஜ்ஜாபாலோபநிடதத்தினும் கூறப்பட்டுள்ளது.

தேஷாமேவாஜஃ கபிலாஹிம்ஸாஸ்தி வாணயாது।
யஜ்ஞோபவீதம் விதநாநஃ கிஞ்சாக்ஷாஸ்தி வாது।
தஜ்ஜ நிஜகண்டேயம் வவ்ரூதா திஷ்டி வ்ரதிது।
ஸாவித்ரீநம் வாரதஹஸ்தே ஹஸ்காயாஸ ஸாதிகழு।
ஸ விஷ்நம் ஸாதிகம் காஷ்டே யதாக்ஷ ஹிகஷ்ணழு।

ஸீதா வ ணஸ்ரீ ஸநஸா ஸஹஹொத்தாய ஸாவ ஸுநீ|
ஹக்ஷாவ ரொஹிதம் கொவாதவெள ரக்தம் தூராதிநஃ|
ஸாந்திகம் தம் ஸமீக்ஷ்யஷா ஜகாத வசநம் ததா|
ந ஸமஸ்தே ஜகத்யஸ்மிந் ப்ராஹ்மணோநாமதீஸ்வர|
யதஸ்த்வயா களே பூதம் ருத்ராக்ஷம் தார்யதே க்ருதிந்|
ஸாந்திகோப்யேக ருத்ராக்ஷதாரணஸ்யேத்ருஸம் பலம்|
ஆலோச்யகண்ட பாஹ்வம்ஸ மணிபந்த ஸிரஸ்வபி|
பபாரகில ருத்ராக்ஷம் ஸஹஸ்ராதிகஸங்க்யயா||

தேஷாமவாஜஃ கஸ்சிச்சாந்தி ஸம்ஜ்ஞோஸ்தி புண்யவாந்|
தூளி க்ரீடாம் விதந்வாநஃ கிஞ்சித்ருத்ராக்ஷமாப்தவாந்|
தத்பத்வா நிஜகண்டேயம் ஸர்வதா திஷ்டதி வ்ரதிந்|
ஸ்தாப்யைநம் புரதஸ்தஸ்தே பத்ரகாள்யாஸ்ஸஸாந்திகம்|
த்ருஷ்ட்வைநம் ஸாந்திகம் காளீ த்ருதருத்ராக்ஷ பூஷணம்|
பீதா ப்ரணம்ய மநஸா ஸஹஸோத்தாய ஸா புநஃ|
ஹத்வா புரோஹிதம் கோபாத் பபௌ ரக்தம் துராத்மநஃ|

(சுகுப்தன் என்னும் ஓர் பிராமணனுக்கு ஐந்து பிள்ளைகள் இருந்தார்கள்); அவர்களுள்ளே கடைப்பிள்ளையாய்ப் புண்ணிய வானுகிய சாந்திகன் என்பான் மண்வீளையாட் டயர்ந்துகொண்டி ருக்கையில் உருத்திராக்ஷம் ஒன்றைக் கண்டெடுத்து, அதனை எப் போதும் கழுத்திலே கட்டிக்கொண்டிருந்தான்; பத்திரகாளியின் சந்நிதியிற் (புரோகிதன் பலிகொடுக்கும்பொருட்டு) அச்சாந்திகனை நிற்கவைத்துத் தானு நின்றான்; பின்னர் அக்காளியம்மையார் உருத்திராக்ஷாபரணத்தைத் தரித்த அச்சாந்திகனைக் கண்டு பயந்து மனதினுல் அவனை வந்தனஞ் செய்து சடுதியில் எழுந்து மிகுந்த கோபங்கொண்டு அப்புரோகிதனைக் கொன்று அத்துராத்துமா

வின் இரத்தத்தைக் குடித்துவிட்டுச் சாந்திகனைப் பார்த்து இங்ஙனம் கூறுகின்றார்; பிராமணர்களிற் சிறந்த மிக்கபுண்ணியசாலியாகிய உத்தமனே! நீ உனது கழுத்தில் மகாபரிசுத்தமாகிய உருத்திராக்ஷத்தைத் தரித்துக்கொண்டிருந்தமையால் உனக்கு எதிராவார் ஒருவரும் இல்லை (என்றார்); பிற்பாடு அச்சாந்திகனும் ஒரு உருத்திராக்ஷத்தைக் கட்டினமைக்குப் பிரயோஜனம் இங்ஙனம் இருப்பதை ஆலோசித்துப் பின்னர்க் கழுத்து, கைகள், புயங்கள், மணிக்கட்டுகள் என்னுமிடங்களிலெல்லாம் ஆயிரக்கணக்குக்கு அதிகமாகிய உருத்திராக்ஷங்களைத் தரித்தான்" என்றும்,

ஊர்த்வ மித்ரமவைரூபஜன்யே ஜாம்ஜலீ: வாரி:।
தமாஹ பைரவோ வீக்ஷ்ய மித்ரமஸ்மயநிவ।
உக்ரவாகஸ்ய பூபஸ்ய ஸுதா ஸர்வாங்கஸுந்தரீ।
ஸஸ்நௌ க்ருஹே ஸ்வகீயே ஸாஹார யஷ்டிம் மநோஹராம்।
நிதாய மல்லிகாவல்யாம் ருத்ராக்ஷப்ரோதமத்யமாம்।
க்ருஹீத்வோட் டீயதாம் காக: கஸ்சித்கநமார்க்கத:।
அப்யாகதஸ்ததா சிந்நா ஹாரயஷ்டிர் மநோஹரா।
ததா தந்மத்ய ருத்ராக்ஷ மேதஸ்ய சிந்நமூர்த்தநி।
பபாதகில புண்யேந கேநாப்யஸ்யாதிபாவநம்।
நிமக்நம் ரக்த ஸம்ஸ்பர்ஶாத்திஷ்டத்யத்யாபி சாந்தக।
தேநபுண்யேந கைலாசம் ப்ராப்தவாநயமந்தக।

(இந்தத் துராத்துமா சிறிதாயினும் புண்ணியஞ் செய்ததாகத் தனக்குத் தோன்றவில்லை என்று) விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டு சித்திரகுப்தன் (பைரவர்) சந்நிதியில் அஞ்சலி செய்துகொண்டு நின்றான்; அப்போது பைரவர் அவனைப் பார்த்து மந்தஹாசம் பண்ணி யமனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்; சகல அவயவங்களும் அழகாய் அமையப்பெற்ற சக்கிரவாகராஜன் புதல்வியானவள் நடுவில் உருத்திராக்ஷம் கோக்கப்பெற்ற நேர்த்தியான இரத்தினமாலையை மல்லிகைக் கொடியில் வைத்துவிட்டுத் தனது அரண்மனையில் ஸ்நானஞ் செய்துகொண்டிருந்தாள். அப்போது ஓர் காக்கையானது அதனைத் தூக்கிக்கொண்டு உயரப்பறந்து ஆகாயமார்க்கமாகச் செல்லுங்கால் அந்த மனோஹரமாகிய மாலை அற, அதின் மத்தியிலுள்ள மகாபரிசுத்தமாகிய உருத்திராக்ஷமானது ஓர் புண்ணிய வசத்தால் வெட்டுண்டு கிடந்த இந்தத் துராத்துமாவின் தலையில் வீழ்ந்து அதின் இரத்தத்தில் தோய்ந்து இன்னும் அதிற் பற்றிக் கொண்டிருக்கின்றது; யமனே! அந்தப் புண்ணியத்தினாற்றான் இவன் கைலாசபதவியை அடைந்திருக்கின்றான் என்றான்" என்றும்,

உதி ராஜ்ஞோ வசஸ்ருத்வா ருஷயஸ்ஸம்மிதாந்தராஃ।
ஸோதயத்வமிஹேதாநீம் முக்த்வா தாமாச்ய தாமச।
இத்யுக்த்வா மௌக்திகம் தாம ஸோதயாமாஸு ரம்ஜஸா।
தத்ர த்ருஷ்ட்வைக ருத்ராக்ஷ மேதஸ்மை தமதர்ஶயந்।
த்ருஷ்ட்வைதத் விஸ்மயா விஷ்டோ தஸ்தே ஸௌ பயதம்பிதஃ॥

"இங்ஙனம் இவ்வசனது வார்த்தையைக் கேட்டு அம்முனிவர்கள் மனத்திலே ஐயமுற்றவராய், அரசனே! நீ இப்போது இங்கு முத்துமாலையையும் இரத்தினமாலையையும் பரிசோதித்தல் வேண்டும் என்று சொல்லி அவர்கள் அவன் முத்துமாலையை விரைந்து

பரிசோதித்தபோது அதில் ஓர் உருத்திராக்ஷத்தைக் கண்டெடுத்து அவனுக்குக் காட்டினார்கள்; பின் அரசன் அதனைக் கண்டவுடன் மிகுந்த ஆச்சரியமுற்றவனுப்ப் பயத்தினால் நடுக்கங்கொண்டு நின் றான்; (இந்த உருத்திராக்ஷமொன்று மற்றை மாலைகளோடு இணை ந்து கழுத்திலே கிடந்தமையால் ஓர் சத்துருராஜன் விடுத்த சக் கரமானது இந்த அரசனைச் சங்கரித்திலது)' என்றும்,

கதிவண்ணாவயொzதாவி வகண்ணவநிநா விஜாஃ।
தீவநவாவெ வ்யுஂகெ ராஜவீயாரி நாரதிழி।
கஹாவிஹகம் ராஉராக்ஷ ஶிஉராக்ஷீ வ்வஹ வாண்யுதிழி।
தம் ப்ராதாவிவஹகவ்ய வாத்ராய நிஜாராதயெ।
வதம் ஹ்யஹீக்வா ராஉராக்ஷம் ஹ்யஹிவெஹ்யுதி வகுவாழி।
வவிதெ ய்யுதிராஉராக்ஷாயாலுங்கூ தகீஶுதிதுயெ।
ஏஸுயிக்வாஹ்யு நா ஜ்ஞாதிஃ கண்ண தெஸெ தரிஉயக।
கதிவண்ணா விஜொzவெஹ்யுதி வ்யுஜகும் காலுவாகதிஃ।
காலுயரிஂ மதெதா லொகெ ஜநா நாநாராஉராதி குழி।
ஶிவும் விரா நரிராவொவு தம்மணாஶ்ரிவ வஶ்ரீதாரிஃ।
ஶிவவகூர்ய ராஉராக்ஷா ஏதிதாவாவெயுக்ஷ தெந நவெவெ।
தெந்வாணெயுந ஏவதா ஜிதெதா லொக ஶ்ரிவவ்யுதா॥

அதிகண்டாஹ்வயோ த்ராஸ்தி ஸ்வகண்டத்விநிகா த்விஜாஃ।
க்ரீடந் ஸபால்யே ப்ருதுகைராஜ வீத்யாமநாரதம்।
கதாசிதேதகம் ருத்ராக்ஷமத்ராக்ஷீத் பஹு புண்யதம்।
தம் ப்ராதாரத் சிவபக்தஸ்ய புத்ராய நிஜாதயே।
ஸதம் க்ருஹீத்வா ருத்ராக்ஷம் க்ருஹ மப்யேத்ய ஸத்வரம்।
ஸ்வபித்ரேத்ருத ருத்ராக்ஷ மாலாலங்க்ருத மூர்த்தயே।
தர்ஶயித்வாப்புநர்ஜாதஃ கண்டதேஶே தமாதத்।
அதிகண்டோ த்விஜோ ப்யேத்ய வ்ருத்தத்வம் காலபாகதஃ।
காலதர்மம் கதோலோகே ஜநாநாம் தரதிக்ரமம்।
திவ்யம் விமாந மாரோப்ய தம் கணஶ்ரிவ ஸம்மதஃ।
ஶிவபக்தாய ருத்ராக்ஷோ தத்தோ பால்யே த்வதேந வை।
தேந புண்யேந மஹதா ஜிதோ லோகஶ் ஶிவஸ்யது॥

''முனிவர்களே! (சௌபாக்கியபுரம் என்னும்) பட்டணத்தில் கண்டத்தொனியின் மிகுதியினால் அதிகண்டன் எனப் பெயர்கொண்ட பிராமணன் ஒருவன் இருந்தான்; அவன் இளமையிலே அநேக சிநேகிதர்களோடு இராஜவீதியில் எஞ்ஞான்றும் விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில் ஒருநாள் அவன் வெகுபுண்ணியத்தைக் கொடுக்கும் ஓர் உருத்திராக்ஷத்தைக் கண்டெடுத்து அதனைத் தனது நேசராகிய ஓர் சிவனடியாரின் புதல்வனுக்குக் கொடுத்தான்; பின் அப்புதல்வன் உருத்திராக்ஷத்தை வாங்கிக்கொண்டு சடுதியில் வீட்டுக்குப் போய் உருத்திராக்ஷமாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பெற்ற தன் தந்தையார்க்குக் காட்டி அவர் ஆஞ்ஞையினால் அதனைத் தனது கழுத்திலே தரித்துக்கொண்டான்; பின் அதிகண்டன் என்னும் அப்பிராமணன் நெடுங்காலஞ்சென்று கிழவனாகி இறந்துபோகச் சிவபிரானுக்குச் சம்மதியுள்ளவர்களாய கணங்கள் உலகத்து ஜனங்கள் ஏறுதற்குக் கிடையாத ஓர் சிறந்த விமானத்தில் அவனை ஏற்றிக்கொண்டு செல்லுகையில் இம்மனிதன் இளமையிலே ஓர் உருத்திராக்ஷத்தைச் சிவனடியார்க்குக் கொடுத்த அந்த மகாபுண்ணியத்தினாற் சிவபிரானுடைய உலகத்தை அடைந்தானன்றே (என்றார்)'' என்றும்,

ஸவ-ர்வாபஹரணாம் ஸவ-ர்வயாதி நிக்ருந்தநம்।
பூதப்ரேதபிஸாசாத்யாநச ஹிம்ஸந்தி தந்நரம்।
நச தம்ஸந்தி ஸர்ப்பாஸ்ச தார்யதே யேந வா யதா।
இத்யுக்த் வைகம் ததௌள தஸ்யா ருத்ராக்ஷம் ஸாஸ-ர்பாவநம்।
ஸா ததாதாய விஸ்வாஸாத் கண்டதேஸே பபந்த ஹி।
தஸ்யாமாஸக்த ஹ்ருதயஸ் தத்ராத்யௌ ஸ மஹீபதிः।
ப்ரவிஸ்ய பவநம் தஸ்யாஸ்தயா ரேமே திமோஹிதः॥

"(உருத்திராக்ஷம்) மனிதருடைய சமஸ்தபாவங்களையும் வியாதிகளையும் தீர்க்கும் இயல்பினையுடையது; அதனைத் தரிக்கும் மனிதரைப் பூத பிரேத பிசாசமுதலியன வருத்துவதில்லை; அதனை எவர் எவ்விதமாய்த் தரிக்கினும் அவரைச் சர்ப்பங்கள் தீண்டா என்று (புரோகிதன் மனுவியாகிய சத்தியவிரதை) உரைத்து (வசுமதிக்கு) மகாபரிசுத்தமாகிய ஓர் உருத்திராக்ஷத்தைக் கொடுத்தாள்; அரசன் மனுவி(யாகிய வசுமதி) அதனை மிகுந்த விருப்பத்தோடு வாங்கித் தன் கழுத்தினிற் கட்டிக்கொண்டாள்; பின் அரசன் அவள்மீது மிகவும் விருப்பமுற்றவனாகி அன்றிரவில் அவளது அரண்மனைக்குச் சென்று மிகுந்த மோகத்தோடு அவளோடு சேர்ந்திருந்தான்" என்றும் உபதேசகாண்டமும், மனிதன் உருத்திராக்ஷம் தரிப்பின் இலக்ஷகோடி மடங்கு புண்ணியத்தையும் அதனைத் தரித்துக்கொண்டு செபிக்கில் ஆயிரகோடி மடங்கு புண்ணியத்தையும் அடைகின்றான்" என்று உருத்திராக்ஷஜாபாலோபநிடதமும், உருத்திராக்ஷத்தைத் தலையில் அணிந்தாற் கோடிமடங்கு புண்ணியமும், காதுகளில் அணிந்தாற் பத்துக்கோடிமடங்கு புண்ணியமும், கழுத்திலே கட்டினால் நூறு கோடி மடங்கு புண்ணியமும் உச்சியில் அணிந்தால் ஆயிரகோடி மடங்கு புண்ணியமுமாம்" என்று ஸ்காந்தபுராணமும் கூறுகின்றன.

இங்ஙனம் வேதபுராணங்கள் மாத்திரமன்றி வாதுளம், சிந்தியமுதலிய ஆகமங்களினும் உருத்திராக்ஷங்களைத் தரிக்கும் ஸ்தானங்கள், அவற்றின் தொகைகள் அதிதேவதைகள் பயன்கள் முதலியனவெல்லாம் விரித்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.

கண்டியிற்பட்டகழுத்துடையீர்கரிகாட்டிலிட்ட
பண்டியிற்பட்டபரிகலத்தீர்பதிவீழிகொண்டீ
ருண்டியிற்பட்டினிநோயினுறக்கத்தினும்மையைவர்
கொண்டியிற்பட்டுமறக்கினுமென்னைக்குறிக்கொண்மினே.

—நா, திருவீழிமிழலை.

நெக்குளார்வமிகப்பெருகிந்நினைந்
தக்குமாலைகோடங்கையிலேண்ணுவார்
தக்கவானவராத்தகுவிப்பது
நக்கனுமமச்சிவாயமே.

—ஞா, நமச்சிவாயத்திருப்பதிகம்.

கண்டிபூண்டுகபாலங்கைக்கொண்டிலர்
விண்டவான்சங்கம்விம்மவாய்வைத்தில
ரண்டமூர்த்தியழனிறவண்ணனைக்
கெண்டிக்காணலுற்றுரங்கிருவரே.

—நா, இலிங்கபுராணத்திருக்குறுந்தொகை.

தூயவெண்ணீறுதுதைந்தபொன்மேனியுந்தாழ்வடமு
நாயகன்சேவடிதைவருஞ்சிந்தையுநைந்துருகிப்
பாய்வதுபோலன்புநீர்பொழிகண்ணும்பதிகச்செஞ்சொன்
மேயசெவ்வாயுமுடையார்புகுந்தனர்வீதியுள்ளே.

—பெரியபுராணம்.

(உஉ) பிரணவம்.

ஹியா வா வஷ ஆத்மா நம் விபர்த்யயம் யஃ ப்ராணோ யஸ்சா ஸா ஆதித்யோ ஹ்யேவ ஏஷ வா ஏத அஸ்ய பந்தாநா அந்தர் பஹிச் சாஹோ ராத்ரேணைதள் வ்யாவர்த்தேதே । அஸௌ வா ஆதித்யோ பஹிராத்மாந்தராத்மா ப்ராணோ ஹ்யேவ பஹிராத்மக்யா கத்யாந்தராத்மநோ நுமீயதே கதிஃ॥

"அவர் (பரமான்மாவானவர்) பிராணனுயிருப்பவரும் ஆதித்தியனுயிருப்பவரும் என இருபிரகாரமாகத் தம்மைக் கொள்ளுகின்றார்; ஆகலின், ஓர் பகலினும் இரவினும் இருவரும் மீண்டுவருகற்கியன்றனவாய் அகத்தும் புறத்தும் அவர்க்கு இரு பாதைகள் உள்ளன; புறத்துள்ள ஆன்மா ஞாயிறு; அகத்துள்ள ஆன்மா பிராணன்; புறத்துள்ள ஆன்மாவின் சுதியினுல் அகத்துள்ள ஆன்மா

வின் கதி அநுமானிக்கப்படுகின்றது (அஃதாவது ஓரே பகலிரவில் ஞாயிறு மேருவைச் சுற்றிவருங்காற் பிராணன் இருபத்தீராயிரத்தறுநூறுதரம் சுவாசிக்கின்றது" என்றும்,

ꣳꣳꣳ ꣳꣳꣳ

கண்டிபூண்டுகபாலங்கைக்கொண்டிலர்
விண்டவான்சங்கம்விம்மவாய்வைத்தில
ரண்டமூர்த்தியழனிறவண்ணனைக்
கெண்டிக்காணலுற்றுரங்கிருவரே.

—நா, இலிங்கபுராணத்திருக்குறுந்தொகை.

தூயவெண்ணீறுதூதைந்தபொன்மேனியுந்தாழ்வடமு
நாயகன்சேவடிதைவருஞ்சிந்தையுநைந்துருகிப்
பாய்வதுபோலன்புநீர்பொழிகண்ணும்பதிகச்செஞ்சொன்
மேயசெவ்வாயுமுடையார்புகுந்தனர்வீதியுள்ளே.

—பெரியபுராணம்.

(உஉ) பிரணவம்.

ஹியா வா வஷ க்ரூதா நம் வஹ்நி-ர்யம் யஃ வ்ராணோ யஸ்ரூ வா க்ரூஹிதோ(அ)யமெள வா வஸ்தா கஸ்ய வம்யூ நா கதவ-ர்ஹிஸ்ரூ(அ)ஹோராத்ரே ணைதௌ வ்யாவர்த்-மிதே। கஸௌ வா க்ரூஹிதோ வஹ்நிராதித்தாஹ்ராத்தா வ்ராணோ(அ) தோ வஹ்நிராத்கஸ்ய மத்யாஹ்ராத்தஸ்தோ(அ)ந-ர்யமேத மதிஃ॥

த்விதா வா ஏஷ ஆத்மாநம் பிபர்த்யயம் யஃ ப்ராணே யஸ்சா ஸா ஆதித்யோதத்வௌ வா ஏதா அஸ்ய பந்தாநா அந்தர் பஹிச் சாஹோ ராத்ரேணைதௌ வ்யாவர்த்தேதே। அஸௌ வா ஆதித் யோபஹிராத்மாந்தராத்மா ப்ராணோதோ பஹிராத்மக்யா கத்யாந்த ராத்மநோ நுமீயதே கதிஃ॥

"அவர் (பரமான்மாவானவர்) பிராணனுயிருப்பவரும் ஆதித் தியனுயிருப்பவரும் என இருபிரகாரமாகத் தம்மைக் கொள்ளுகின் றார்; ஆகலின், ஓர் பகலினும் இரவினும் இருவரும் மீண்டுவரு தற்கியன்றனவாய் அகத்தும் புறத்தும் அவர்க்கு இரு பாதைகள் உள்ளன; புறத்துள்ள ஆன்மா ஞாயிறு; அகத்துள்ள ஆன்மா பிரா ணன்; புறத்துள்ள ஆன்மாவின் கதியினுல் அகத்துள்ள ஆன்மா

தையம் ஹ்யாஹொவ்டீஸ்மம் தீவாஹ்யூ ஹ்ஸாவா குகாஸ வா
யஹ்யூஷக ஹ்ஸிய்யாஹ்யா வாகொzஸ்ஸு நாஷ்ஷிகூ ஸ்வெஹ்த
வெஹ்யுதத்தஜொபஹ்வா சூஹ்கிதூ ஒஹ்கிதூதஹ்கூவஹ்யு வெஹ
தத்தஹ்வா தொகிதூநெ நெநத ஹ்வாவிதாஜ்ஹ்யுஹ்கிதூ
கொzவ்யு ஹ்மவொயயிதெதையம் ஹ்யாஹ । ஹ்ஸதெஹ்வா
கூரம் வாணயுகிதஷ்வாகூரம் வாழு । ஹ்ஸதெஹ்வாகூரம்
ஜூராகூவா யொ யதிஷ்டதி தஸ்யுதக॥

அதாங்வத்ராப்புக்தமத கலு ய உத்கீதஸ்ஸ ப்ரணவோ யஃ ப்ரணவஸ்ஸ உத்கீத இத்யஸௌ வா ஆதித்ய உத்கீத ஏஷ ப்ரணவ இத்யேவம் ஹ்யாசீஹோத்கீதம் ப்ரணவாக்பம் ப்ரணேதாரம் பாரூபம் விகதகித்ரம் விஜரம் விம்ருத்யும் த்ரிபதம் த்ரிபகூரம்புரஃ பஞ்சதா ஜ்ஞேயம் சிஹிதம் குஹாயாமித்யேவம் ஹ்யாஹோர்த்வ மூலம் த்ரிபாத்ப்ரஹ்ம ஸாகா ஆகாஸ வாய்வக்க்யுதகபூம்யாதயா ஏகோஸ்வத்தகாமைதத்ப்ராஹ்மை தஸ்யை தத்தேஜோ பதஸ்ய ஆதித்ய ஓமித்யேததக்ஷரஸ்ய சைதத்தஸ்மாதோமித்யபீகைதத பாஹீதாஜஸ்ரமித்யேகாஸ்ய ஸம்பாதயிதத்யேவம்ஹ்யாஹ । ஏதமேவாகூரம் புண்யமேமதமேவாகூரம் பரம் । ஏதமேவாகூரம் ஜ்ஞாத்வா யோ யதிச்சதி தஸ்ய தத்॥

“எது (சாமவேதத்து) உத்கீதமோ, அது (இருக்குவேதத்தின்) பிரணவம்; எது பிரணவமோ அது உத்கீதம்; ஞாயிறு உத்கீதம்; அது பிரணவம் எனப்படும் உத்கீதமாயும், பிரேணதாவாயும், ஒளிரூபமாயும், துயிலிலாததாயும், ஜராயிலாததாயும், மரணமிலாததாயும், மூப்பாதமுடையதாயும், மூவக்ஷரமுடையதாயும், பின்னர் ஐந்து பிரகாரமாயதாயும் குகைபின்கண்ணே மறைப்புண்டிருக்கின்றதெனச் சுருதிகூறுகின்றது; பிரமமானது தனது மூன்று பாதத்தோடு வேரை ஊர்த்துவமாகத்திற் கொண்டது; அதிற் சாகைகள் ஆகாயம், வாயு, அக்கினி, ஜலம் பூமிமுதலியனவாம்; இந்த ஏகமாகிய அசுவத்தமெனப் பெயரிய உலகம் பிரமமே; இதின் தேஜஸ் சூரியன்; இது பிரணவாக்ஷரத்தின் தேஜசுமாம்; ஆகவின், பிரணுதித்தியனைப் பிரணவங்கொண்டு இடையீடின்றி உபாசிப்பானாக; பிரணவத்தின் மகிமையைப் பிரகாசிப்பிக்கும்

சுலோகம் ஒன்றுண்டென்று (சுருதி) கூறுகின்றது:—இது (பிரணவம்) புண்ணியாக்ஷரம்; இது பரமாக்ஷரம்; எவன் இந்தப் பிரணவத்தை அறிகின்றானோ, அவனுக்கு விரும்பியதெதுவும் எய்துகின்றது" என்றும்,

சுயாநயுதராவயுக்தம் வ்யநவதெயு ஷாவயு தநமயுர்ா ஒமிதி ஸ்ரீவ்ஹ வ்ம்வஹெதி யிம்றவதெயுஷாடயாதிவர்ாய ர்ாதிதயு உதி வாவ்ஹதெயுஷாய வ்யஹ்ஹாரர்ஹெரா விஷ்ணரிதயாயிவதிவதெயுஷாடய மாஹர்வதெயுர்ா உக்ஷிணாதிரா ஹவநீயா உதி ர்வவதெயுஷாய ஜ்ரயுஜ்வ்ஹாஹெதி விஜ்ஞாநவதெயுஷா ஹஹஹர்வஃ வ்ரர்திதிலொகவதெயுஷாடய ஹஹதம் ஹவயும் ஹவிஷ்யதி தி கரவதெயுஷாடய வ்ராணொடதிந வ்ஹஹ யுர்ா உதி வ்தாவவதெயுஷாடயாஹரோவஸம்ஜ்ரோ உதயுர்ா வ்யாயநவதெயுஷாடய வ்ர்ஹிர்நாடஹம்காரர்ா உதி தெதநவதெயுஷாடய வ்ராணொடவாதெநாவயுர்நா உதி வ்ராண வதெயுஷெதயுத ஒதிதயுர்தெதெநதாஃ வ்ரஹ்தர்ா கஹுர்தர்ா கஹுர்தர்ா ஹவதி॥

அதாந்யத்ராப்யுக்தம் ஸ்வநவத்யேஷாஸ்ய தநூர்யா ஓமிதி ஸ்த்ரீபும்நபும்ஸகேதி லிங்கவத்யேஷாதாக்நிர்வாயுராதித்யா இதி பாஸ்வத்யேஷாத ப்ரஹ்மா ருத்ரோ விஷ்ணு ரித்யதிபதி வத்யேஷாத கார்ஹபத்யோ தக்ஷிணக்நி ராஹவநீயா இதி முகவத்யேஷாத ருக்யஜுஸ்ஸாமேதி விஜ்ஞாநவத்யேஷா பூர்புவஃ ஸ்வரிதி லோகவத்யேஷாத பூதம் பவ்யம் பவிஷ்யதிதி காலவத்யேஷாத ப்ராணேக்நிஸ்ஸூர்யா இதி ப்ரதாபவத்யேஷா தாந்நமாபஸ் சந்த்ரமா இத்யாப்யாய நவத்யேஷாதபுத்திர் மநோஹங்காரா இதி சேதநவத்யேஷாத ப்ராணேபாநோவ்யாநா இதி ப்ராணவத்யேஷேத்யத ஓமித்யுக்தேநைதாஃ ப்ரஸ்ததா அர்ச்சிதா அர்ப்பிதா பவந்தி।

"பிராணோபாஸகர்க்கு இந்தப் பிரணவம் நாதவடிவம்; இது அவரது ஆண் பெண் அலி என்னும் லிங்கவடிவம்; இது அவரது அக்கினி வாயு ஆதித்தியன் என்னும் ஒளிவடிவம்; இது அவரது பிரம விஷ்ணு உருத்திரர் என்னும் ஆதிபத்தியவடிவம்; இது

அவரது 'கார்ஹபத்திய தக்ஷிண ஆகவநீய அக்கினி என்னும் முக வடிவம்; இது அவரது இருக்கு யசுர் சாமம் என்னும் விஞ்ஞான வடிவம்; இது அவரது பூஃ புவஃ சுவஃ என்னும் உலகவடிவம்; இது அவரது இறந்தகால நிகழ்கால எதிர்காலம் என்னும் காலவடிவம்; இது பிரர்ணன் அக்கினி சூரியன் என்னும் பிரதாபவடிவம்; இது அவரது அன்னம் அப்பு அம்புலி என்னும் வளர்ச்சிவடிவம்; இது அவரது புத்தி மனம் அகங்காரம் என்னும் சேதனவடிவம்; இது அவரது பிராணன் அபானன் வியானன் என்னும் பிராணவடிவம்; ஆகலின், மேலே கூறிய பிரணவங்கொண்டு இவ்வடிவங்கள் துதிக்கப்பட்டும், அர்ச்சிக்கப்பட்டும், அர்ப்பிக்கப்பட்டும் உள்ளன" என்றும் மைத்ராயணீபநிடதத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது.

இனி வியாகிருதியர்த்தம் கூறுதற்குமுன், அப்பிரணவத்தின் அர்த்தம் உபப்பிருங்கணம்வாயிலாக ஆராயப்படுகின்றது.

முருகப்பெருமான் வாமதேவமுனிவரை நோக்கி, பிரணவார்த்தம் உனக்குக் கூறுதும் என்று ஆரம்பித்தனர்.

பிரணவத்தின் ஆறு அர்த்தம்.

ப்ரதமோ மந்த்ரரூபஸ்ஸ்யாத் த்விதீயோ யந்த்ரபாவிதஃ॥
தேவதார்த்தஸ் த்ருதீயோர்த்தஃ ப்ரபஞ்சார்த்தஸ்துதஃபரம்।
சதுர்த்தஃ பஞ்சமோர்த்தஸ் ஸ்யாத் குருரூபப்ரதர்ஶகஃ।
ஷஷ்டஃஶிஷ்யாத்மரூபோர்த்தஃ ஷடர்த்தாஃ பரிகீர்த்திதாஃ॥

"முதலாவது (பிரணவத்துக்கு) மந்திரரூபம், இரண்டாவது யந்திரரூபம், மூன்றாவது தேவதார்த்தம், நான்காவது பிரபஞ்சார்

த்தம், ஐந்தாவது குருரூபத்தை உணர்த்துவது, ஆறுவது சிஷ்யாத்துமரூபம் என ஆறு அர்த்தம் உரைக்கப்பட்டிருக்கின்றது" என்றும்,

மந்திரரூபம்.

சூஉர்ஃ வ்ஸ்ஃ வஜ்ஜிஸ்ஸ வவமஃராஜ்ஜஸ்தஃ வ்ஸ்ஃ|
வ்ஸிஒஈநாஎஈள ஐ வஜ்ஜாணஃராஃ வ்ஜ்ஜாகா வெஎஎஒ
ஜ்ஜஃவாநயுஏ|
வஜ்தத்ஜ்ஜிஸ்ஸஒவொஹ்ஹி வெஏஃஹி வஜிஈஏாஹ்ஜாதஃ|
நாஏவ்ஸவஃவஜிஷ்ஜிவ்ஸ்யாஃஏ்வாஏர்ஐ யஜ்ஜதஈவ்யயுஃ|
வ்ருஷ்ஜிஸ்ஸஒவெண வம்வஜிஐம் வ்ருணவெ ஸிவவாவகெ||

ஆத்யஃ ஸ்வரஃ பஞ்சமஸ்ச பவர்க்காந்தஸ் ததஃ பரஃ|
பிந்துநாதௌச பஞ்சார்ணஃ ப்ரோக்தா வேதைர் ந சான்யதா|
ஏதத் சமஷ்டிரூபாஹி வேதாதிஃ ஸமுதாஹ்ருதஃ|
நாதஸ் ஸர்வஸமஷ்டிஸ் ஸ்யாத் பிந்த்வாத்யம் யச் சதுஷ்டயம்|
வ்யஷ்டிரூபேண ஸம்ஸித்தம் ப்ரணவே ஸிவவாசகே||

"ஆதி சுவரமாகிய அகாரமும், ஐந்தாவது சுரமாகிய உகாரமும், பவர்க்காந்தத்துள்ள மகாரமும், விந்துவும், நாதமுமாக ஐந்து எழுத்துக்கள் வேதங்களிற் கூறப்படுகின்றன; இவை சமஷ்டிரூபமாக வேதாதிகளில் உதகரிக்கப்படுகின்றன; (இவற்றுள்ளே) நாதமானது சர்வசமஷ்டியாகும்; பிந்துமுதலிய நான்கும் சிவவாசகமாகிய பிரணவத்தில் வியஷ்டிரூபமாய் முற்றிநிற்கும்" என்றும்,

யந்திரரூபம்.

யஜ்ஜாஎவ்ஃ ஸ்ருணஃவ்ராஜ்ஜ ஸிவஸ்ஃமஜ்ஜதெஎவ ஹ்ரீ|
வவ-ராயஸ்ஸாஸ்ரீவெவ்ரீஃஜ்ஜஈஒஐ-ஐஃ வ்யுஷ்ஃ ஸ்ஸாஃழ்|
உவண-ஃஸ்ரு நஈஒஐ-ஐஸ்ஸஃ வவமஃராஜ்ஜஃ நஈஒஐ-ஐஃமழ்|
நஈஸ்ஸுகஸ்ஸஃ வ்ஸிஃஈஸ்ரு நஈஒஐ-ஐஃ நாஏஸாஸ்ரீவெஸ்ரு|
வஈஃ பஜ்ஜ்ஃ வஸிஈஸ்ரீவ்ஃ வ்ருணவெஎஎஒவ வெஷ்ட யெஸ்ரு||

யந்த்ர ரூபம் ஸ்ருணு ப்ராஜ்ஞ ஸிவலிங்கம் ததேவ ஹி।
ஸர்வாதஸ்தால்லிகேத் பீடந் ததூர்த்வம் ப்ரதமம் ஸ்வரம்।
உவர்ணஞ்ச ததூர்த்வஸ்தம் பவர்க்காந்தம் ததூர்த்வகம்।
தம்மஸ்தகஸ்தம் பிந்துஞ்ச ததூர்த்வம் நாதமாலிகேத்।
ஏவம் யந்த்ரம் ஸமாலிக்ய ப்ரணவேநைவ வேஷ்டயேத்॥

"யந்திரரூபம் சிவலிங்கமே; எல்லாவற்றுக்கும் அடிப்புறத்திற் பீடத்தை வரைக; இதற்குமேல் முதலாம் சுவரத்தையும், இதற்குமேல் உகாரத்தையும், இதற்குமேல் மகாரத்தையும், இதற்குமேல் விந்துவையும், இதற்குமேல் நாதத்தையும் வரைக; இங்ஙனம் யந்திரம் வரைந்தபின்னர்ப் பிரணவத்தினால் அதனை வளைந்து விடுக" என்றும்,

தேவதார்த்தம்.

தெவதாயாஶ் வ்ருக்ஷ்யாமி மத்யம் ஸங்கராவஸிதம்।
ஸத்யோஜாதம் வ்ரபத்யாமீத்யுபக்ரம்ய ஸதாஸிவோம்।
இதி ப்ராஹ ஸ்ருதிஸ் ஸாக்ஷாத் ப்ரஹ்ம பஞ்சகவாசகம்।
ப்ரணவம் ப்ரஹ்மரூபிண்யஸ் ஸூக்ஷ்மாஃ பஞ்சைவ தேவதாஃ।
ஏதா ஏவ ஸிவஸ்யாபி மூர்த்தித்வேநோபப்ரும்ஹிதாஃ।
ஸிவஸ்ய வாசகோ மந்த்ரஸ்ஸிவமூர்த்தேஸ்ச வாசகஃ।
மூர்த்திமூர்த்திமதோர் பேதோ நாத்யந்தம் வித்யதே யதஃ॥

"இரகசியமாக எனது தந்தையாரால் உரைக்கப்பட்ட தேவதார்த்தத்தைச் சொல்கின்றேன்; "ஸத்யோஜாதம் ப்ரபத்யாமி" என்று தொடங்கிச் "சதாசிவோம்" என்பதிறுதியாகத்(தைத்திரீய ஆரணியக)சுருதி பஞ்சப்பிரம மந்திரத்தைச் சொல்லிற்று; பிரணவமானது சூக்குமமாகிய ஐந்து தேவதா பிரஹ்மரூபங்களாயுள்ளது; இவை சிவனுடைய மூர்த்திகளாக உபப்பிருங்கணஞ் செய்யப்படுகின்றன; சிவனுடைய வாசகமந்திரம் சிவமூர்த்திக்கும் வாசகமே; மூர்த்திக்கும் மூர்த்திமானுக்கும் அத்தியந்தம் பேதம் இல்லை" என்றும்,

ஈஶாந ஶிரஸே தத்ஃ வாமதேவாயஃ வஷட்நமஃ|
கூவொரஹ்ருதயாய வாமதேவமுகாயஃ வ்யதிஶவாநு।
ஸத்யவாதஸ்ய தந்மூர்த்நஃ ஸாக்ஷாதகலநிஷ்கலஃ|
ஸர்வஜ்ஞத்வாதி ஷட்சக்தி ஷடங்கீக்ருதவிக்ரஹஃ॥

ஈசானமுகுடோபேதஃ புருஷாஸ்யஃ புராதநஃ|
அகோரஹ்ருதயோ வாமதேவகுஹ்யஃ ப்ரதிதிஶவாந்|
ஸத்யபாதஸ்ச தந்மூர்த்நஃ ஸாக்ஷாத் ஸகலநிஷ்கலஃ|
ஸர்வஜ்ஞத்வாதி ஷட்சக்தி ஷடங்கீக்ருதவிக்ரஹஃ॥

"ஈசானம் சிரசையும், தற்புருஷம் முகத்தையும், அகோரம் இருதயத்தையும், வாமதேவம் குஹ்யத்தையும், சத்தியோஜாதம் பாதத்தையும் பொருந்திய; இந்தவடிவம் சாக்ஷாத்தாகச் சகளநிஷ்களம்; சர்வஜ்ஞதைமுதலிய ஆறு சத்திகளாகிய (இருதயம் சிரசு சிகை கவசம் நேத்திரம் அஸ்திரம் என்னும்) அங்கங்களால் அமைந்தது (இந்த வடிவம்)" என்றும்,

(ஶிவவஸ்ய விக்ரஹஃ) வஸு வஸ்ரணி ஸ்ரயணா வஸாம வ்ருதிஷு|
வஸுரஸி ஹரிரஸ்ய ஹரித்வாஜாதராத்ரயாநுசரஃ|
உஷ்ட்ராஜிநீஸாநாஜஸ்ய ஶுவ்வஸ்ருகீஶிதாஃ|
ஈஶாநமிஷ்வவ இவஸ்ய பதவ்யுஹ வஷ்ஷ்ரிதிஷு|
வாஸுதேவாய ஹரித்வாஜம் ப்ருஹதீஸாநம் ப்ருஹஸ்பதிஷு|
வஸுப்ரஹ்வ ஹரிஷ்வாரதீஸாநம் ப்ருஹஸ்பதிஷு|
வாஸுதேவாய ஹரித்வாஜாதராத்ரயாநுசரஃ ஶிஷ்டேப்ஃ॥

(ஶிவஸ்ய விக்ரஹஃ) பஞ்ச வக்த்ராணி ஸ்ருணு ஸாம்ப்ரதம்।
பஞ்சமாதி ஸமாரப்ய ஸத்யோஜாதாத்யநுக்ரமாத்।
ஊர்த்வாந்தமீஶாநாந்தஞ்ச முகபஞ்சகமீரிதம்।
ஈஶாநஸ்யைவ தேவஸ்ய சதுர்வ்யூஹபதே ஸ்திதம்।
புருஷாத்யந்த ஸத்யாந்தம் ப்ரஹ்மரூப சதுஷ்டயம்।
பஞ்சப்ரஹ்ம ஸமஷ்டிஸ் ஸ்யாதீஶாநம் ப்ரஹ்மவிஸ்ருதம்।
புருஷாத்யந்து தத்வ்யஷ்டிஸ் ஸத்யோஜாதாந்தகம் முநே॥

"சிவனுடைய ஐந்து முகங்களைப்பற்றி இப்பொழுது சொல்லுவேம் கேள்; ஐந்தாவதாகிய சத்தியோஜாதாதிமுதல் ஊர்த்துவமாகிய ஈசானமிறுதியாயுள்ளன சிவனுடைய ஐந்துமுகம்; ஈசானர்க்குத் தற்புருஷமுதற் சத்தியோஜாதமிறுதியாகிய நான்கு பிரஹ்மரூபமும் நான்கு வியூகபதத்தன; ஈசானப்பிரஹ்மம் பஞ்சப்பிரஹ்மசமஷ்டியாகக் கூறப்படுகின்றது; தற்புருஷமுதற் சத்தியோஜாதமிறுதியாயுள்ளன வியஷ்டிப்பிரஹ்மரூபங்களாம்;" (இதனால் நாதத்தின் தானத்தில் ஈசானப்பிரஹ்மமும், பிந்துமுதலிய நான்கு அக்ஷரஸ்தானங்களில் மற்றைத் தற்புருஷமுதலிய நான்கும் நின்றவாறு யூகிக்க) என்றும் கைலாசசங்கிதை சொல்கின்றது.

பிரபஞ்சார்த்தம்.

ஓம் தீஷ்ணம் வவ்ருதி ஸ்ருதிர்ராஹ வஸ்தாதநீ।
தஸ்மாத்ஸ்தீத்வகரே ஜமகஸ்வஷ்டிஃ வ்ருத்திருதா।
தவ்ராஸ்ரு தஸ்ய தாத்பர்யம் வக்ஷ்யாதி ஸ்ரு ணுதாதீஷ்டி।
ஶிவஸ்ரு தி வஸோயோ ஹஃ வரோ தத்தி நிஶி தழி।
வராஸகேவ ஸம்ஜாதா ஜிஹ்வகிவ தத்ஸ்ரு வா।
ஸ்ரு நஃஸ்ரு திஸ்வஜாவர்ய ஜிஹ்வாஸ்ரு தி ஸ்ரு தஸ்ரு வா।
ஜ்ரு நஸ்ரு திஸ்வதோ ஜாதா க்ரியாஸ்ரு திஸ்ரு வஸ்ரு தி।
ஸ்ரு தாஸ்ரு வவ ஸம்ஜாதா ஸிவ்ருத்ர்யாஃ கவா ஸ்ரு நு॥

ஓமித்யேதம் ஸர்வமிதி ஸ்ருதிராஹ ஸநாதநீ।
தஸ்மாத்வேதித்யுபக்ரம்ய ஜகத்ஸிருஷ்டிஃ ப்ரகீர்த்திதா।
தஸ்யாஸ் ஸ்ருதேஸ்து தாத்பர்யம் வக்ஷ்யாமி ஸ்ரூயதாமிதம்।
ஸிவஸக்தி ஸமாயோகஃ பரமாத்மேதி நிஸ்சிதம்।
பராஸக்தேஸ்து ஸம்ஜாதா சிச்சக்திஸ்து ததுத்பவா।
ஆநந்தசக்திஸ் தஜ்ஜா ஸ்யாதிச்சாசக்திஸ்ததுத்பவா।
ஜ்ஞாநஸக்திஸ்ததோ ஜாதா க்ரியாஸக்திஸ்து பஞ்சமீ।
ஏதாப்ய ஏவ ஸம்ஜாதா நிவ்ருத்யாத்யாஃ கலாமுநே।

"ஈதெல்லாம் ஓம் என்பது" எனத் (தைத்திரீய சிக்ஷாவல்லி எட்டாம் அநுவாகச்)சுருதிகூறிற்று; ஆகலின், இதி(என்பது)தொடங்கி ஜகத்சிருஷ்டி கூறப்படுகின்றது; இந்தச் சுருதியின் தாற்பரியஞ் சொல்கின்றேன் கேட்குதி; சிவமும் சத்தியும் கூடியதே பரமான்மா; பராசத்தியினின்று பிறந்தது சிற்சத்தி; இதினின்று பிறந்தது ஆனந்தசத்தி; இதினின்று பிறந்தது இச்சாசத்தி; இதினின்று பிறந்தது ஞானசத்தி; இதினின்று பிறந்தது ஐந்தாவதாகிய கிரியாசத்தி; இவற்றினின்று நிவிர்த்தியாதிகலைகள் உண்டாயின" என்றும்,

ஓஹாநஂஃவஃ-தஹௌள நாஃவிஂஃ-ஹு வ்ருகீர்த்-ஹிதௌள।
ஊஹாஸ்ருகே ஃ-ஹுகாரஸ்து-ஸ் ஜ்ஞாநஸ்ருகேஸ்து-ஸ் வஜ்ரஃ।
வஸ்ரஃ க்ரியாஸ்ருகி ஜாதேதா ஸ்ருகாரஸ்து-ஸ் ஃ-நீஸ்வர।
ஸிவாஃஸ்ரா நு-தஸ்ருஸ்ததஸ்ததஸ்-ஸ்ரு-ஸ்ஷோஷ்ட்ரவஃ।
தஹேதாஸ்வொரஸ்தேதா வாமஃ ஸத்யோஜாதோத்பவஸ்ததஃ।
வதஸ்மாந்மாத்ருகாதஷ்டத்ரிம்ஸந்மாத்ரு ஸ்ருத்பவஃ॥

சிதாநந்தஸ்ருத்பந்நௌள நாதபிந்தூ ப்ரகீர்த்திதௌள।
இச்சாசக்தேர் மகாரஸ்து ஜ்ஞாநஸக்தேஸ்து பஞ்சமஃ।
ஸ்வரஃ க்ரியாஸக்தி ஜாதேதா அகாரஸ்து முதீர்ஸ்வர।
ஸிவாதீஸாந உத்பந்நஸ்ததஸ்ததஸ்ருஷோத்பவஃ।
ததோ கோரஸ்ததோ வாமஃ ஸத்யோஜாதோத்பவஸ்ததஃ।
வதஸ்மாந்மாத்ருகாதஷ்டத்ரிம்ஸந்மாத்ரு ஸ்ருத்பவஃ॥

"சித்தானந்தசக்தியிலிருந்து நாதபிந்துக்களும், இச்சாசத்தியிலிருந்து மகாரமும், ஞானசத்தியிலிருந்து உகாரமும், கிரியாசத்தியிலிருந்து அகாரமும் பிறந்தன; சிவத்திலிருந்து ஈசானமும், இதிலிருந்து தற்புருஷமும், இதிலிருந்து அகோரமும், இதிலிருந்து வாமதேவமும், இதிலிருந்து சத்தியோசாதமும் உதித்தன; இந்த மாதிருகாக்ஷரங்களிலிருந்து அஷ்டதிரும்சத்மாதிருகலைகள் பிறந்தன" என்றும் அக்கைலாசசங்கிதை கூறுகின்றது.

கஷ்டளகலா ஸதாக்யாதா ஸகாரே ஸத்யஜாஃ ஸிவே।
உகாரே வாமரூபிண்யஸ்த்ரயோதஸ ஸமீரிதாஃ।
கஷ்டாவகோரரூபிண்யோ மகாரே ஸம்ஸ்திதாஃ கலாஃ।
பிந்துதள சதஸ்ரஸ்ஸம்பூதாஃ கலாஃ புருஷகோசராஃ।
நாதேதபஞ்ச ஸமாக்யாதாஃ கலா ஈஸாந ஸம்பவாஃ॥

"சிவனுகிய அகாரத்திலே சத்தியோஜாத எண்கலைகளும், உகாரத்திலே வாமதேவ பதின்மூன்று கலைகளும், மகாரத்திலே அகோர எண்கலைகளும், பிந்துவிலே தற்புருஷ நான்கு கலைகளும், நாதத்திலே ஈசான பஞ்சகலைகளுமாக (முப்பத்தெட்டுக்கலைகளும்) பிறந்தன" என்றும்,

ஸமஸ்தா ஹ்யாஜ்ஞாதீதாவ்யா கலாஜாதாரஸ்ய வக்ஷ்யாமி।
உத்பத்திம் ஸாங்கிகலா வித்யாகோர ஸமுத்பவா।
ப்ரதிஷ்டாச நிவ்ருத்திஸ்ச வாமஸ்தேயாத்பவே மதே॥

"ஈசானத்திலிருந்து சாந்தியதீதகலையும், தற்புருஷத்திலிருந்து சாந்திகலையும், அகோரத்திலிருந்து வித்தியாகலையும், வாம

சத்தியோஜாதங்களிலிருந்து பிரதிஷ்டாகலே நிவிர்த்திகலைகளும் பிறந்தன" என்றும்,

ஸ்ரீம் ஹ்ரீம் ஈஸ்வரதா வித்மஹே ஸ்ரீம்ய நம வஜ்ரகீழ்|
கரஹ்ரு ஹாதி க்ரூதர்ய நாம ஹேதவே வஜ்ரகீஷ்யதே|
வாஸ்துவரஹக ஸம்பந்தாய நித்ய நகுஸ்ரீவைய ஷி|
கலாவண்ண வ்ரஸ்ரீவை ஸ்ரீஹி வஜ்ரகை ஹ்ரிதவஜ்ரகீழ்|
வியதாதி க்ரமாதா ஸீதபூதளம் ஸ்ரீநிவ்யம்ரவ|
க்ரூர்ய நித்ய நாரஸ்ரீ வஜ்ரகம் யந்நயம் விதே:||

ஈஸ சிச்சக்தி முகதோ வித்பார் மிதுந பஞ்சகம்|
அநுக்ரஹாதி க்ருத்யாநாம் ஹேதுஃ பஞ்சகமிஷ்யதே|
வாச்யவாசக ஸம்பந்தாந் மிதுநத்வமுபேயுஷி|
கலாவர்ண ஸ்வரூபேஸ்மிந் பஞ்சகே பூதபஞ்சகம்|
வியதாதி க்ரமாதா ஸீதுத்பந்நம் முநிபுங்கவ|
ஆத்யம் மிதுந மாரப்ய பஞ்சகம் யந்மயம் விது:||

"வியாபகமாகிய ஈசசிற்சத்திவாயிலாக மிதுனபஞ்சகம் எய்துகின்றது; அநுக்கிரகமுதலிய கிருத்தியங்களுக்கு ஹேதுவாயுள்ளது பஞ்சகம் என்று கூறப்படுகின்றது; வாச்சிய வாசக சம்பந்தத்திலில் மிதுனத்துவம் உண்டாகுங்கால், இந்தச் சாந்தியதீத கலைகளுடையவும் நாதபிந்துவர்ணங்களுடையவும் ரூபமாயுள்ள இந்தப் பஞ்சகத்திலே (ஆகாயமுதலிய) பூதபஞ்சகம் முறையே உண்டாயிற்று; முதற்கணுள்ள மிதுனபஞ்சகத்தை எப்பிரகாரமாகக் கொள்கின்றீர்களோ (அவ்வாறே பூதபஞ்சகமும் கொள்ளற் பாற்று)" என்றும்,

ஸ்ரீவைகை ஸ்ரீண ரூகாஸ்ரீஸ்ரீவஹ்ரீ ஸ்ரீணைஸ்ரீஸ்ரீ|
ஸ்ரீவஹ்ரீ ஸ்ரீவை ஸ்ரீண வ்யாநை நா வஹ்ரிஸ்ரீவ்யுதே|
ஸ்ரீவஹ்ரீ ஸ்ரீவைஸ்ரவ ஸ்ரீணகா வயிவம் ஸ்திழ்|
ஸ்ரீவஹ்ரீ ஸ்ரீவைஸ்ரவ ஸம்யாஷ்யா வ்யபிவீஸ்தா|
வ்யாவகரூஷ ஹ்ரிதா நாஸிஸ்ரைவம் வ்ரகீர்த்திழ்|
வ்யாவ்யரூவம் வைவஸ்ரீதை நஸ ஸம்யாஸி கூஸ்திகாலவைஸ்|
ஹ்ரிதவஜ்ரகை ஸ்ரீவைவாஸ்ரம் வ்ரவஜ்ரஃ வஸ்ரிகீர்த்யுதே||

ஸப்தைகக்குண ஆகாஸஸ்ஸப்த ஸ்பர்ஸ குணேமருத்।
ஸப்த ஸ்பர்ஸ ரூபகுண ப்ரதாநோ வஹ்நி ருச்யதே।
ஸப்த ஸ்பர்ஸ ரூபரஸ குணகம் ஸலிலம் மதம்।
ஸப்த ஸ்பர்ஸ ரூபரஸ கந்தாட்யாப்ருதிவீ மதா।
வ்யாபகத்வஞ் ச பூதாநாமிதமேவம் ப்ரகீர்த்திதம்।
வ்யாபகத்வம் வைபரீத்யேந கந்தாதி க்ரமதோபவேத்।
பூதபஞ்சக ரூபோயம் ப்ரபஞ்சஃ பரிகீர்த்யதே॥

"ஆகாயம் சப்தகுணம் ஒன்றுடையது; வாயு சப்தம் பரிசம் என்னும் இரு குணமுடையது; தேயு சப்த பரிச ரூபம் என்னும் மூக்குணமுடையது; அப்பு சப்த பரிச ரூப ரசம் என்னும் நான்கு குணமுடையது; பிருதிவி சப்த பரிச ரூப ரச கந்தம் என்னும் ஐந்துகுணமுடையது; (ஆகாயாதி) பூதங்களுடைய வியாபகம் இங்ஙனம் கூறப்படுகின்றது; கந்தமுதலியவற்றின் கிரமவியாப்பியத்துவமும் இதற்கு மாறுகவே இருக்கும்; பூதபஞ்சகரூபமாக இந்தப் பிரபஞ்சம் கூறப்படுகின்றது" என்றும் அந்தக் கைலாசசங்கிதை உபதேசிக்கின்றது.

மேலும், சிவதத்துவ வித்தியாதத்துவ ஆன்மதத்துவத்தின் பாற்பட்ட முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் பிறவும் பிரணவத்தின் பிரபஞ்சார்த்தத்தில் அடங்கும்.

குருரூபம்.

கஷ்டத்ரிம்ஶத் கலாந்யாஸ ஸாமர்த்யாத்வைத பாவநாத்।
ஸதாஶிவோஹ மேவேதி பாவிதாத்மா குருர்ஶிவஃ।
ப்ரபஞ்ச தேவதா யந்த்ர மந்த்ராத்மா நஹி ஸம்ஶயஃ॥

"அஷ்டதிரிம்சத் கலாநியாச சாமர்த்தியத்தினால் எய்திய அத்வைதபாவனையினாற் சதாசிவோஹம் என்று பாவிக்கும் இயல்பினராகிய குருவானவர் பிரபஞ்ச தேவதாயந்திர மந்திரான்மாவாயிருக்கின்ற சிவபிரானே, சந்தேகமில்லை" என்றும்,

சிஷ்யாத்துமரூபம்.

வஸவம் வியாஸாயஶ்ரீ கூவாவாரிதாவிஶ வோயநம்|
ஶிஶுஶ்ரீவவதூஹஸ்தே முவஶ்ரீதா ஹவதிஜ்ரீவழ!
விஶ்வரூபொ முநிஃவெராகுஶிஷ்யோ முநிவவஃஸ்துதஃ||

ஸவம்விதாசார்ய க்ருபாபாடிதாகிலபந்தஃ|
ஶிஶுஶ்ஶிவ பதாசக்தோ குர்வாத்மா பவதி த்ருவம்|
விஶ்வரூபோ குருஃ ப்ரோக்தஸ்ஶிஷ்யோ குருவபுஃ ஸ்ம்ருதஃ||

"இவ்வியல்பினராகிய சிவாசாரியருடைய அருளினால் நிர்மூலமாக்கப்பட்ட சமஸ்த பந்தத்தையுடையவனாகிய சீடன் சிவபெருமானுடைய திருவடியிலே உறுதியோடு பற்றுடையனாய்க் குருவைத் தனக்கு ஆன்மாவாகக்கொண்டவனாகின்றான்; குருவிசுவரூபராகவும், சீடன் குருவின் உடலாகவும் கொள்ளப்படுகின்றான்" என்றும் கைலாசசங்கிதை சொல்கின்றது.

இங்ஙனம் மேலே கூறியவாறு பிரணவத்தின் மந்திரார்த்தமுதலிய ஆறும் உபப்பிருங்கணப்பிரகாரம் சுருக்கிக் கூறப்பட்டமை காண்க.

ஸவெஃ வெஷா யத்பதமாமநந்தி தவாம்ஸி ஸர்வாணி
ணிச யத்பதந்தி | யதிச்சந்தோ ப்ரஹ்மசர்யம் சரந்தி தத்தே
பதம் ஸம்க்ரஹேண ப்ரவீம்யோமித்யேதத்||

"எல்லா வேதங்களும் எப்பதத்தைச் சொல்கின்றனவோ, ஞானங்களெல்லாம் எப்பதத்தைக் கூறுகின்றனவோ, பிரமசரியத்தொழுகுவோர் எப்பதத்தை விரும்புகின்றனரோ, அப்பதத்தைச் சங்கிரகமாக ஓம் என உனக்குச் சொல்வேன்" என்று கடவல்லி (உ. கரி)யும்.

ஈகீயஃ வ்ருணவஃ கஸ்மிந்நீயஃ வ்ருணவஸ்யதா।
அகாரோ உகாரோ மீயே வ்ருணவே ஸ்மிதாஃ।
உகாரஞ்ச மகாரஞ்ச அகாரஞ்ச க்ரமேணது।
த்வதீயம் ப்ரணவம் வித்தி த்ரிமாத்ரம் ப்லுதமுத்தமம்॥

த்வதீயஃ ப்ரணவஃ கஸ்மிந்மதீயஃ ப்ரணவஸ்ததா।
அகாரோ மகாரா மதீயே ப்ரணவே ஸ்திதாஃ।
உகாரஞ்ச மகாரஞ்ச அகாரஞ்ச க்ரமேணது।
த்வதீயம் ப்ரணவம் வித்தி த்ரிமாத்ரம் ப்லுதமுத்தமம்॥

"ஒரு பிரணவம் (உனக்கு) உரியது; அவ்வாறு (மற்றொன்று) எமக்கு (சிவபிரானுக்கு) உரியது; எமது பிரணவத்தில் அகாரம், உகாரம், மகாரம் உள்ளன; (வர்ணவியத்தியத்தினுல் எய்திய) உகாரம் மகாரம் அகாரம் என்பன கிரமமாக உனது பிரணவமாய் மும்மாத்திரை (அளபெடைப்) புலுதமாம் என்று அறிதி" என்று லிங்கபுராணமும் கூறுகின்றன.

ஹரஸ்ஸர்வஸ்ய ஹரணாத் விபுத்வாத் விஷ்ணுருச்யதே।
பகவான்ஸர்வவிஜ்ஞாநாதவநாதோமிதி ஸ்ம்ருதஃ॥

"அனைத்தையுஞ் சங்கரிப்பவராதலில் ஹரன் எனவும், வியாபகராதலில் விஷ்ணு எனவும், சர்வஞ்ஞாதலில் பகவான் எனவும், காப்பவராதலில் ஓம் எனவும் திருநாமங்கள் சிவபிரானுக்குப் போந்தன" என்று கூர்மபுராணம் கூறுகின்றது. பிரணவத்தின் தாத்பர்யார்த்தம் எமது பிரஹ்மசூத்திரத்தமிழ்மொழிபெயர்ப்பாகிய சிவாத்துவித சைவபாஷ்யத்து கஉ-ம் பக்கத்திற் காண்க.

வியாகிருதியர்த்தம்.

கயோ வ்யாஹ்ருதீம் வா உபரிஷ்டாத் ஸகாரம் ப்ராவதி ஸ்வஸ்தி கரோதி ஸ்வஸ்தி ஹ்யேவைஷா ஸ்ருஷ்டிஃ ஸ்ருஷ்டிமேவ ஸ்ருஜதே ஸ்ருஷ்டிம் ஸ்ருஷ்டா தநமயீ-ர் மொகவதீ தி

வஸ்ரித்யஸ்யா ஸ்ரிஷ்ரோ நாஹிஹ்ருவோ ஹஸ்ரிஃ வாஹ்ரு சூஷ்டிர்
ஸ்ருக்ஷ்ஃ| யக்ஷ்ரோயக்ரு ஹி வ்ரு்ஷவஸ்ய ஃஹஸ்தி ரோத்ரா யக்ஷ்ர
ஷாஹ்ருயா ரோத்ராஸ்ரு்ரஸ்தி வஸ்தயம் வெ யக்ஷ்ரகூஷிணவ்ஷ்டி
தோ ஹி வ்ரு்ரஷ வஸவ்ரோரூஷ்ட யரஸ்தெ திஹ்ரா ஸ்ரு
ஹ்ருவஃ வஸ்ரித்ய்வாவஸீதாந்தெ நந ஹி வ்ருஜாவதி விஷ்ரூ
தா விஸ்ரூயக்ஷ்ரிவொவாவிஸ்தெ ரவதி॥

அதா வ்யாஹ்ருதம் வா இதமாவீத் ஸ ஸத்யம் ப்ரஜாபதி ஸ்தபஸ் தப்த்வாநுவ்யாஹரத் பூர்புவஃ ஸ்வரித் யேஷை வாஸ்ய ப்ரஜாபதேஸ் ஸ்தவிஷ்டா தநூர் யா லோகவதீதி ஸ்வரித்யஸ் யாஸ்ரிரோநாபிர்புவோ பூஃ பாதா ஆதித்யஸ் சக்ஷுஃ । சக்ஷுரா யத்தாஹி புருஷஸ்ய மஹதீ மாத்ரா சக்ஷுஷா ஹ்யயம் மாத்ராஸ்ச ரதி ஸத்யம் வை சக்ஷுரக்ஷிண்யவஸ்திதோ ஹி புருஷஸ் ஸர்வார் த்தேஷு சரத்யேதஸ்மாத் பூர்புவஃ ஸ்வரித்யுபாவீதாநேந ஹி ப்ர ஜாபதிர் விஸ்வாத்மா விஸ்வசக்ஷுரிவோபாவிதோ பவதி॥

''இது (பிரபஞ்சம்) அவ்வியாகிருதமாய் இருந்தது; பின் சத் தியமாய்ப் பிரஜாபதியானவர் பூர் புவர் சுவர் என்னும் சுவரத்தை வியாகரித்தார் (கூறினர்); இந்த மூன்றும் பிரஜாபதியின் (அஃதா வது மேலே கூறியாங்கு பிராணஜித்தியரின்) உலகவடிவமாகிய ஸ்தூல சரீரம்; சுவர் என்றது அதின் (சரீரத்தின்) தலை; புவர் என் றது (அதின்) நாபி; பூர் என்றது (அதின்) பாதங்கள்; சூரியன் கண்; புருஷனுடைய பெரும் பொருள்கள் கண்வசப்பட்டுள்ளன; கண் ணினாலேதான் விஷயம் அறியப்படுகின்றது; கண் சத்தியம்; கண் ணுட் புருஷன் சர்வார்த்தங்களினும் செல்கின்றான்; ஆகலின், ஒரு வன் ஞாயிற்றைப் பூர் புவர் சுவர் என்று வழிபடுவானாக; அதினால் விசுவான்மாவாகிய *பிரஜாபதியானவர் உலகத்தின் நேத்திரம் போல உபாசிக்கப்படுகின்றார்'' என்றும்,

---

* பிரஜாபதி என்றது பிரஜைகளாகிய பசுக்களுக்குப் பதி என்பது பொருள்; அஃதாவது பசுபதி என்பதாம்.

சாவித்திரி.

தத்ஸவிதுர்வரேண்யமித்யஸௌ வா ஆதித்ய ஸ்ஸவிதா ஸ வா ஏவம் ப்ரவரணீய ஆத்ம காமேநேத்யாஹுர் ப்ரஹ்மவாதிநோத பர்க்கோ தேவஸ்ய தீமஹீதி ஸவிதா வை தேவஸ்ததோ யோஸ்ய பர்க்காக்யஸ்தம் சிந்தயாமீத்யாஹுர் ப்ரஹ்மவாதிநோத தியோ யோநஃ ப்ரசோதயாதிதி புத்தயோ வை தியஸ்தா யோஸ்மாகம் ப்ர சோதயாதித்யாஹுர் ப்ரஹ்மவாதிநஃ। அத பர்க்கா இதி யோஹ வா அமுஷ்மிந்நாதித்யே நிஹிதஸ்தாரகோகூஷிணீ வைஷ பர்க்காக் யோ பாபிர்கதிரஸ்யஹீதி பர்க்கோ பர்ஜயதீதி வைஷ பர்க்கா இதி ருத்ரோ ப்ரஹ்மவாதிநஃ॥

"இந்த ஆதித்தியன் சவிதா; அவர் பரமான்மீலே பற்றுள் ளவனுல் விரும்பற்பாலர்" எனவும், "சவிதா என்பவர் சிவபிரான்; பர்க்கர் எனப்படும் அவரைச் சிந்திக்கின்றேன்" எனவும், "எவர் எங்களுடைய கருத்துகளைச் செலுத்துகின்றரோ" எனவும் பிரஹ்மவாதிகள் கூறுகின்றனர். (அஃதாவது எவர் எங்களுடைய கருத்துக்களைச் செலுத்துகின்றரோ, அந்தச் சிவாதித்தியன் (மத்தியில்) விரும்பற்பாலராயுள்ள பர்க்கரைச் (சிவபெருமானைத்) தியானிக்கின்றேம்) என்பது அச்சாவித்திரியின் பொருளாம்.

பர்க்கர் எனப் பெயரிய எவர் இந்த ஆதித்தியனிலேனும், கண்மணியிலுள்ளேனும் இருத்தப்பெற்றாரோ, அவரது கதி ஒளியினுலாமாதலின் பர்க்கர் எனப்படுகின்றார்; அல்லது (சமஸ்த பாவங்களையும், அல்லது உலகங்களையும்) வறுத்தலினுற் பர்க்கர் எனப்படுகின்றார்; அல்லது பர்க்கர் உருத்திரர் (சிவபெருமான்) எனப்படுகின்றார் என்று பிரஹ்மவாதிகள் கூறுகின்றார்கள்.

தெவஸ்ய ஸவிதுர்மத்யே யோ பர்க்கோ நோ தியஃ க்ரமாத்।
ப்ரசோதயாத் தம் வரேண்யம் தீமஹீத்யங்வயஃ க்ரமஃ॥

"சிவாதித்தியனுக்கு மத்தியிலே உள்ள எந்தப் பர்க்கர் (சிவபிரான்) எங்கள் கருத்துக்களைச் செலுத்துகின்றாரோ, அந்த விரும்பற்பாலராயினரைத் தியானிக்கின்றோம்" என்று யாஜ்ஞவற்கியர் கூறுகின்றார்.

கய ம உதி மாவய தீமாலோகாந்ர உதி ரஞ்ஜய
தீமாதி ஸுதாதி ம உதி மஹ்ஜ்யுஷ்டிஸா மஹ்ஜ்யு
ஸாதிமாஃ வ ஜா ஸஸ்ராஷ்ட்ர மகவாஷ்ட்ரஃ॥

அத ப இதி பாஸயதீமாந்லோகாந்ர இதி ரஞ்ஜயதீ
மாதி பூதாதி க இதி கச்சந்த்யஸ்மிந்காகச்சந்த்யஸ்மா
திமாஃ ப்ர ஜாஸ்தஸ்மாத்பரகத்வாத்பர்க்கஃ।

இந்தச் (சேதனாசேதனப்) பிரபஞ்சங்களையெல்லாம் பிரகாசிப்பித்தலாற் ப (ஹ) எனவும், இந்தச் சேதனப் பிரபஞ்சங்களை இச்சிப்பித்தலால் ர () எனவும், இப்பிரஜைகளெல்லாம் இவரிலே ஒடுங்கி மீளுதலாற் க (ம) எனவும் பொருள்படுதலில் அவர் பர்க்கர் எனப்படுவர் என்றும்,

ஈண்டுக் கூறப்பட்ட பிரகாசம் எனப்படும் பாசனத்தினுல் ஞானசத்தியும், ரஞ்சனத்தினுல் இச்சாசத்தியும், கமனாகமனங்களாற் கிரியாசத்தியும் பெறப்பட்டு ஸகாராந்தமாகியபர்க்கஸ் (ஹஹ்ஸ்) என்பது ஞானேச்சாக்கிரியா சொரூப (சிவனுரை) பாசத்தியின் மேலாயிற்று. சூரியனுக்குப் பொருட்படுத்துங்காற் பர்க்கஸ் என்றது அதின் ஒளிமேலாகின்றது என்றும் மைத்திராயணோபநிடதம் கூறுகின்றது.

தத்ஸவிதுர்வரேண்யம் பர்க்கோ தேவஸ்ய தீமஹி
தியோ யோநஃ ப்ரசோதயாத்।

"ஆகலின் எந்தச் சிவசூரியனுடைய (ஞானேச்சாக்கிரியாசொரூப) பாசசத்தியொளியானது எங்கள் (ஞானேச்சாக்கிரியாசொரூப)க் கருத்துக்களை உஞற்றுகின்றதோ, அந்த விரும்பற்பாலராம் பாசசத்தி ஒளிப்பொருளைத் தியானிக்கின்றேம்" என்பது மற்றோர் பொருள். இதற்கிசைந்தே

ஶிவாகூ-ழுஶகி தீயி-தரூ வஸகூவீ-கூரூ-தவிஜூரூஶா।
ஶிவம் ஶகூரூாஜிஹ்வாஜூ-ழும் வஶரூ-தரூாஜூா மதாவரூதிஃ॥

ஶிவார்க்கஶக்திதீதித்யா சமர்த்தீக்ருதசித்ருஶா।
ஶிவம் ஶக்த்யாதிபிஸ் ஸார்த்தம் பஶ்யத்யாத்மா கதாவ்ருதிஃ।

"சிவசூரியனுடைய பாசசத்தியொளியினால் வன்மையுடைத்தாக்கப்பட்ட (ஸ்தூலசித்தாகிய) ஆன்மக்கண்ணினால் (உபாசகன்) சத்தியோடுகூடச் சிவத்தைப் பார்க்கின்றனன்; பாசம் நீங்கிப் போயிற்று" என்று அக்காயத்திரிப்பொருளைச் சிவாகமமும் வலியுறுத்திற்று.

பிரணவத்தின் வியஷ்டிரூபமாகிய அகார உகார மகாரங்கள் முறையே அக்நிமீளே (அக்நீஈளே) என ஆதி இருக்குவேதத்து ஆதியினும், யோநிஸ்ஸமுத்தோபந்துஃ (யொநிஷ்ஷுஉத்போ ஬ம்ஃ) என மத்தியவேதமாகிய யசுர்வேதத்தினும், ஸமாநம்வரம் (ஸமாநம் வரூ) என இறுதிவேதமாகிய சாமத்தில் இறுதியினும் நின்று வேதங்களுக்கெல்லாம் ஓங்காரப்பொருளாயினர் சிவபெருமான் என்று உணர்த்தினாற்போல, பிரணவத்தின் முதல் அக்ஷரமும் இறுதியக்ஷரமுமாகிய ஓகாரமும் மகாரமும் பன்னிரு திருமுறைகளின் முதற்றிருமுறையின் முதலிலே தோடு எனவும், இறுதித் திருமுறையிலே உலகெலாம் எனவும் நின்று பன்னிரு திருமுறைகளுக்கும் ஓங்காரப் பொருளாயினர் சிவபிரான் என்றுணர்த்தின.

பெரிய வடவிருக்ஷத்துக்கு அதன் நாட்பமாகிய வித்து உளதாமாறுபோலச் சமஸ்த சாஸ்திரங்கட்கு மூலமாயும், சர்வசாஸ்திரப் பிரதிபாதிதமாயும், சுப்பிரமணியப்பெருமானால் விளவப்பட்ட போது பிரமாவுக்குப் பொருள் தெரியாது மயக்கம் எய்தச் செய்ததாயும், அப்பெருமானால் வாமதேவமுனிவர்க்கு நேரே உபதேசிக்கப் பெற்றதாயும், காசியில் இறப்பவர்க்கு எமது விசுவநாதப்

பெருமானால் உபதேசிக்கப்படும் தாரகப்பிரஹ்மமாயுமுள்ள பிரணவத்தின் முதல் அக்ஷரமாகிய ஓகாரத்தை, பிரஹ்ம க்ஷத்திரிய வைசியர் என்னும் துவிஜர்களால் நியமமாகக் காலை மாலை யுச்சிகளிலே ஜபிக்கற்பாலதாய் வேதசாரமாயுள்ள காயத்திரியின் முதல் அக்ஷரமாகிய தகரத்தின்மீது "எங்களை வாழ முன்னுள் ஏடு வைகையிலிட்ட பெருவாழ்வாகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் தாம் திராவிட சுருதியை ஆரம்பித்தபோது ஆரியவேதத்தினின்று வேறுபடாத தமிழ்வேதம் என்றுணர்த்தத் "தோடுடையசெவியன்" என்று தொடங்கிச் சிவனுடைய சத்திபாகத்தைச் சிறப்பித்து குறிப்பித்தருளினார்.

வனதஉக்ஷர மேதாஞ்ச ஜவந்யாஹ்ருதி வஸ்விகரம்।
ஸம்ஜ்ய யொவெத்உவி ஜ்விஞ்ஞாவெத்வ ணைந்ய ஸ்ஜ்யதே॥

ஏததக்ஷரமேதாஞ்ச ஜபந் வ்யாஹ்ருதிபூர்விகாம்।
ஸந்த்யயோர் வேத்வித்விப்ரோ வேதபுண்யேந யுஜ்யதே॥

"இந்தப் பிரணவத்தையும் மூன்று வியாகிருதி பூருவமாகிய இந்தக் காயத்திரியையும் சந்தியாகாலங்களிலே செபிக்கும் அந்தணன் மூன்று வேதங்களையும் ஓதிய புண்ணியத்தை அடைகின்றான்" என்றது மநுதருமசாஸ்திரம்.

தோடுடையசெவியன்விடையேறியோர்தூவெண்மதிசூடிக்
காடுடையசுடலைப்பொடிபூசியென்னுள்ளங்கவர்கள்வ
னேடுடையமலரான்முனைநாட்பணிந்தேத்தவருள்செய்த
பீடுடையபிரமாபுரமேவியபெம்மானிவனன்றே.

—ஞா, திருப்பிரமபுரம்.

தாமென்றுமனந்தளராத்தகுதியாயுலகத்துக்
காமென்றுசரண்புகுந்தார்தமைக்காக்குங்கருணையினன்
ஓமென்றுமறைபயில்வார்பிரமபுரத்துறைகின்ற
காமன்றனுடலெரியக்கனல்சேர்ந்தகண்ணனே.

—ஞா, திருப்பிரமபுரம்.

தையலார்மையலிலேதாழ்ந்துவிழக்கடவேனைப்
பையவேகொடுபோந்துபாசமெனுந்தாளருவி
யுய்யுநெறிகாட்டுவித்திட்டோங்காரத்துட்பொருளா
யையனெனக்கருளியவாறுபெறுவாரச்சேரவே.

—திருவாசகம்.

(உசு) பஞ்சாக்ஷரம்.

நமஶ்ஶிவாய வ ஶிவதராய வ|
நம்ஸ்ஶிவாய ச ஶிவதராய ச|

—யசுர்வேதம், சு. ரு. அ. க

வவ-ழுமிம்மாய நமஃ | ஶிவாய நமஃ | ஶிவமிம்மாய நமஃ||
ஸர்வலிங்காயநமஃ | ஶிவாயநமஃ | ஶிவலிங்காயநமஃ||

—தைத்திரீய ஆரணியகம், க0. ககூ. நுச

என்று யசுர்வேத மத்தியிலுள்ள உருத்திராத்தியாயத்து மத்தியினும், தைத்திரீய ஆரணியகத்தினும் ஸ்தூல சூக்கும பஞ்சாக்ஷரங்கள் முறையே கூறப்பட்டுள்ளன.

திரயீ எனப்படும் இருக்கு யசுர் சாமம் என்பவற்றின் நடுக்கணுள்ளது யசுர்வேதம்; யசுர்வேத ஏழுகாண்டங்களின் நடுக்கணுள்ளது நான்காவது கண்டத்து ஐந்தாம் பிரசினமாகிய ஸ்ரீருத்திரம்; இந்த ஸ்ரீருத்திரத்துள்ளது நமஃஸோமாயச என்னும் அநுவாகத்திலுள்ள நமஃ ஶிவாய என்பது; இதின் மத்தியிலுள்ளது சிவனுர் திருநாமமாகிய சிவ என்னும் ஈரெழுத்தாம்; ஆகலின், வேதபுருஷனுக்குக் கண்ணுயது உருத்திரம்; கண்மணியாயது பஞ்சாக்ஷரம்; மணியாடு பாவையாயுள்ளது சிவனுர் திருநாமமாகிய சிவ என்னும் ஈரெழுத்தாம்.

ஒமித்யேகாக்ஷரே மந்த்ரே ஸ்திதஸ்ஸர்வகதஶ்ஶிவஃ|
யாநிமந்த்ராணி ஸர்வாணி மாலாமந்த்ராண்யஶேஷதஃ|

ஓம்சமஸ்சிவாயேதி மந்ரோயம் மஹாக்ஷரம்।
மந்த்ரே ஷடக்ஷரே லீலே பஞ்சப்ரஹ்மாத்மகம் சிவம்॥
வாச்ய வாசக பாவேந ஸ்திதம்வாகர்த்த ஸ்வபாவத:॥

—தருமசங்கிதை.

ஸிவஜ்ஞா நாதி யாவந்தி வித்யாஸ்தாநாதி யாநிச।
ஷடக்ஷராம்ய ஸித்ரஸ்ய தாநி பாஷ்யம் ஸுரேதர:॥
இத்தம்ய பஞ்சபிர்மந்த்ரைர்மாவ்த்ரைர்வா பஞ்சபிஸ்துவை:॥
பஞ்சோம்மஸ்சிவாயேதி மந்த்ரோயம் ஹ்ருதி மம்ஸ்திதம்॥
தேஹாதீதம் ம்ருதம் தேஹ க்ருதம் ஸர்வமு நஸ்டிதம்॥
மயிகாராதி ஸம்புக்தம் சிவாயேத்யக்ஷரத்ரயம்॥
நிஷ்காரே வர்த்தமே தம்ய மைவந்தஸ்ய ஜீவிதம்॥
அத்யஜோவாதிமோவாபி மூர்க்கோ வா பண்டிதோபிவா॥
பஞ்சாக்ஷரஜபேநிஷ்டோ முக்யதே நாத்ர ஸம்சய:॥

—வாயுசங்கிதை.

"ஏகாக்ஷரமாகிய ஓங்காரமந்திரத்திலே சர்வவியாபகராகிய சிவபிரான் உளராயினர்; மாலாமந்திரமுதலிய அனேக மந்திரங்களுக்குச் சூக்குமமாயிருக்கின்றனரும் ஓம் நமசிவாய என்பதிலே மெய்மை நிலைத்தனரோ, சூக்குமமாகிய அந்த ஷடக்ஷரமந்திரத்திற் பஞ்சப்பிரமதாதுவுடைய சிவபிரான் வாச்சியவாசகசம்பந்தத்தினல்

இயல்பாய் நேரே உளராயினர்; எவ்வளவு சிவஞானங்களுண்டோ, எவ்வளவு வித்தியாஸ்தானங்களுண்டோ, அவையெல்லாம் ஷட க்ஷரமாகிய சூத்திரத்தின் பாஷ்யமாம்; எவனுடைய இதயத்திலே இந்தப் பஞ்சாக்ஷரம் இருக்கின்றதோ, அவனுல் எல்லாம் படிக் கப்பட்டன; எல்லாம் கேட்கப்பட்டன; எல்லாஞ் செய்யப்பட்ட னஎல்லாம் அநுஷ்டிக்கப்பட்டன; அவனுக்கு அநேக மந்தி ரங்களினுல் எய்தும் (பயன்) என்! அநேக விஸ்தாரமாகிய சாஸ் திரங்களினுற் (பயன்) என்! நகார மகாரத்தை முதற்கண்ணே கொண்ட சிவாய என்னும் மூன்று அக்ஷரமும் எவனது நா துனி யின்கண் இருக்கின்றதோ, அவனது சென்மம் சாபல்லியமாம்; சண்டாளனேனும், அதமனேனும், மூடனேனும், பண்டிதனே னும் ஆகுக, பஞ்சாக்ஷர செபநிஷ்டனேயாமாயின் அவன் பாவ பஞ்சரத்தினின்று விடுபடுகின்றனன்" என்று சிவபுராண தருமசங் கிதை வாயுசங்கிதை முதலியவைகளிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

ஸிகாரம் ஸிவரூபஞ்ச வகாரம் ஸக்திரூபகம்।
யகாரமாத்மரூபஞ்ச நகாரம் க்ரந்திரூபகம்।
மகாரம் மலரூபஞ்ச இத்யர்த்தஃ பஞ்சவர்ணகஃ॥

என்னும் சிவாகமசுலோகத்துப் பஞ்சாக்ஷரப்பொருள்,

தேங்குமேபொளியாகியசிவமெனுநாமு
நீங்குறுதநஞ்சத்தியாய்நிலைபெறுமருளுந்
தூங்குமாவியுந்தொடர்திரோதாயியும்பிந்த
வோங்குமாணவத்தெறுழ்வலியுரைப்பரிதணங்கே

என்னும் திருவாஞைக்காப்புராணச் செய்யுளால் அறிக.

காதலாகிக்கசிந்துகண்ணீர்மல்கி
யோதுவார்தமைநன்னெறிக்குய்ப்பது
வேதநான்கினுமெய்ப்பொருளாவது
நாதனாமநமச்சிவாயவே.

—ஞா, நமச்சிவாயத்திருப்பதிகம்.

விண்ணுறவுயர்கின்றவிறகின்வெவ்வழ
லுண்ணியபுகிலவையொன்றுமில்லையாம்
பண்ணியவுலகினிற்பயின்றபாவத்தை
நண்ணிநின்றறுப்பதுநமச்சிவாயவே.

—நா, நமச்சிவாயத்திருப்பதிகம்.

மற்றுப்பற்றெனக்கின்றிநின்றிருப்பாதமேமனம்பாவித்தேன்
பெற்றவும்பிறந்தேனினிப்பிறவாததன்மைவந்தெய்தினேன்
கற்றவர்தொழுதேத்துஞ்சீர்க்கறையூரிற்பாண்டிக்கொடுமுடி
நற்றவாவுனைநான்மறக்கினுஞ்சொல்லுநாநமச்சிவாயவே.

—சு, திருப்பாண்டிக்கொடுமுடி.

நமச்சிவாயவாழ்கநாதன்றாள்வாழ்க.

—திருவாசகம்.

கருவாய்க்கிடந்துன்கழலேநினையுங்கருத்துடையே
னுருவாய்த்தெரிந்துன்றனுமம்பயின்றேனுனதருளாற்
றிருவாய்ப்பொலியச்சிவாயநமவென்றுரீறணிந்தேன்
றருவாய்சிவகதிநீபாதிரிப்புலியூரனே.

—நா, திருப்பாதிரிப்புலியூர்.

அல்லலாகவைம்பூதங்களாட்டினும்
வல்லவாறுசிவாயநமவென்று
நல்லமேவியநாதனடிதொழ
வெல்லவந்தவினைப்பகைவீடுமே.

—நா, திருநல்லம்.

துன்பாயமாசார்துவராயபோர்வையார்
புன்பேச்சுக்கேளாதேபுண்ணியனைநண்ணுமின்க
ணன்பாற்சிவாயவெனுநாவார்மயானத்தே
யின்பாயிருந்தாணையத்துவார்க்கின்பமே.

—ஞா, திருநாவார்மயானம்.

விண்ணினார்பணிந்தேத்தவியப்புறு
மண்ணினார்மறவாதசிவாயவென்
றெண்ணினார்க்கிடமாவெழில்வானகம்
பண்ணினாரவர்பாலைத்துறையரே.

—நா, திருப்பாலைத்துறை.

இலங்கையரக்கர்தமக்கிறையேயிடந்துகயிலையெடுக்கிறையே
புலன்கள்கெடவுடன்பாடினனேபொறிகள்கெடவுடன்பாடினனே
யிலங்கியமேனியிராவணனேயெய்துபெயருமிராவணனே
கலந்தருள்பெற்றதுமாவசியேகாழியரனடிமாவசியே.

—ஞா, திருப்பிரமபுரம்

ஏதுமொன்றுமறிவிலராயினு
மோதியஞ்செழுத்தும்முணர்வார்கட்குப்
பேதமின்றியவரவருள்ளத்தே
மாதுந்தாமுமகிழ்வர்மாற்பேறரே.

—நா, திருமாற்பேறு.

நானேயோதவஞ்செய்தேன்சிவாயநமவெனப்பெற்றேன்
றேனுயின்னமுதமுமாய்த்தித்திக்குஞ்சிவபெருமான்
றானேவந்தெனதுள்ளம்புகுந்தடியேற்கருள்செய்தா
னூனுருமுயிர்வாழ்க்கையொறுத்தன்றேவெறுத்திடவே.

—திருவாசகம்.

வாயிலேவைக்குமளவின்மருந்தாகித்
தீயபிறவிநோய்தீர்க்குமே—தூயவே
கம்பெருமாதேவியொடுமன்னுகயிலாயத்
தெம்பெருமானைஞ்செழுத்து.

அஞ்செழுத்துங்கண்டீரருமறைகளாவனவு
மஞ்செழுத்துங்கற்கவணித்தாகு—நஞ்சவித்த
காளத்தியார்யார்க்குங்காண்டற்கரிதாய்ப்போய்
நீளத்தேநின்றநெறி.

—பதினொன்றிருமுறை.

(உச) சிவபெருமான் ஒருவரே வழிபடற்பாலர்.

ஜ்ஞாயீதஸாநம் வஜ்ஞாயிதவ்யம் வவக்ஷிஷம் வ்ருஹ
விஷ்ணுரேஜ்ஞாஹே வம்வ்ருணீயஹே ! வவக்ஷாணி வெம
த்யாணிவஹ ஸுஷ்டிதந்கோரணம் காரணாநாம் யாதா

ஹிரண்யகர்ப்பஸ்ஸமவர்த்தத பூதஸ்யஜாதஸ பதிரேகாஸீத்பத்யே ..... ஸிவ ஏகோ ஹ்யேவஸிவோ||

த்யாயீதேஸாநம் ப்ரத்யாயிதவ்யம் ஸர்வமிதம் ப்ரஹ்மவிஷ்ணு ருத்ரேந்த்ராஸ்தே ஸம்ப்ர ஸூயந்தே । ஸர்வாணி சேந்திரியாணி ஸஹ பூதைர்நகாரணம் காரணநாம் தாதா த்யாதா காரணந்து த்யேஸ்ஸர்வைஸ்வர்ய ஸம்பந்நஸ்ஸர்வேஸ்வரஸ் ஸம்புராகாஸ மத்யே ..... ஸிவ ஏகோ த்யேயஸ்ஸிவங்கரஸ் ஸர்வமந்யத் பரித்யஜ்ய ஸமாப்தாதர்வசிகா||

"மிகவும் தியானிக்கற்பாலராகிய (மகாசதாசிவ நிருத்த) ஈசானரைத் தியானிக்க; அந்தப் பிரம விஷ்ணு உருத்திர மகேசுவரர்களாகிய இவரெல்லாம் உற்பத்தியாகின்றனர்; எல்லா இந்திரியங்களும் பூதங்களுடனே கூட (உற்பத்தியாகின்றன); காரணமும் காரணங்களைப் படைத்தோரும் கருதினோருமாகியவர் (உற்பவித்த) லின்று, காரணமும் சர்வைசுவரிய சம்பன்னரும் சர்வேசுவரரும் சம்புவுமாகியவரே (பரமவியோமமாகிய திருத்திற்றம்பல) ஆகாயமத்தியிற் றியானிக்கற்பாலர்" என்று அதர்வசிகை மூதற்கண்ணே ஏனைத் தேவர்களைத் தவிர்த்தும், "மற்றெல்லாம் விடுத்து இன்பஞ் செய்பவராகிய சிவபிரான் ஒருவரே தியானிக்கற் பாலர் அதர்வசிகை முற்றிற்று" என்று பின்னரும் அவர்களைத் தவிர்த்தது.

யஸ்மாத் ஸர்வமிதம் ப்ரஹ்மவிஷ்ணு ருத்ரேந்த்ரபூர்வகம்।
ஸஹபூதேந்த்ரியைஸ் ஸர்வைஃ ப்ரதமம் ஸம்ப்ரஸூயதே।
காரணநாஞ்ச யோ தாதா த்யாதா பரமகாரணம்।
நஸம்ப்ரஸூயதேதஸ்மாத் குதஸ்சநகதாசந।
ஸர்வைஸ்வர்யேண ஸம்பந்நோ நாம்நா ஸர்வேஸ்வரஃ ஸ்வயம்।
ஸர்வைர் முமுக்ஷுபிர் த்யேயஸ் ஸம்புராகாஸ மத்யகஃ||

"எவரிடத்திருந்து பிரமவிஷ்ணு ருத்திர மகேசுவர பூருவ மான இஃதனைத்தும் சகல பூதேந்திரியங்களுடனே கூட, ஆதியிற் பிறந்தனவோ, காரணங்களைப் படைத்தோரும் கருதினோரும் பரமகாரணருமாகிய எவர் (சமஷ்டிரூபசதாசிவர்) யாண்டாயினும் எப்போதாயினும் பிறிதொன்றினின்று பிறக்கின்றிலரோ, சர்வை சுவரிய பரிபூரணராகியும் தாமே பெயரினுற் சர்வேசுவராகிய சம்புவாகியும் இருக்கின்றாரோ, அவரே தகராகாயமத்தியில் இருப்பவராக முமுட்சுக்களாற் றியானிக்கற்பால்" என்றது உபப் பிருங்கணம்.

வையநீரேற்றுணுமலருறையுநான்முகனு
மையன்மாரிருவர்க்குமளப்பரிதாலவன்பெருமை
தையலார்பாட்டோவாச்சாய்க்காட்டெம்பெருமானைத்
தெய்வமாப்பேணுதார்தெளிவுடைமைதேறுமே.

—ஞா, திருச்சாய்க்காடு.

மாற்றேனெழுத்தஞ்சுமென்றனுவின்
மறவேன்றிருவருள்கள்வஞ்சநெஞ்சி
னேற்றேன்பிறதெய்வமெண்ணுநாயே
னெம்பெருமான்றிருவடியேயெண்ணினல்லான்
மேற்றுணீசெய்வனகள்செய்யக்கண்டு
வேதனைக்கேயிடங்கொடுத்துநாளுநாளு
மாற்றேனடியேனையஞ்சலென்னு
யாவடுதண்டுறையுறையுமமரரேறே.

—நா, திருவாவடுதுறை.

(உரு) சிவபெருமானுக்கு ஒப்பாரும் இல்லை மிக்காரும் இல்லை.

ந தத்ஸமஶ் சாப்யதிஶ்ச த்ருஶ்யதே।
ந தத்ஸமஶ் சாப்யதிஶ்ச த்ருஶ்யதே।

"அவருக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லை" என்று சுவேதா சுவதர (சூ. அ) மும்,

தத்ஸமோ நாஸ்தி லோகேஷு ந வரோ நாபரஃ க்வசித்।

"உலகங்களில் அவர்க்கு ஒப்பாரும் இல்லை, பிறரொருவர் அவர்க்கு மிக்காராகவும் இல்லை" என்று ஸ்காந்தகூர்மகாண்டமும் கூறுகின்றன; இவ்வுண்மை பிரஹ்மசூத்திரசைவபாஷ்யத்து "அன்னியப்பிரதிஷேதாதிகரண"த்(உசசு, உடுo)திலும், "பராதிகரண"த் (உசச—உசஅ) திலும் நிரூபணஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

கற்றூணைக்கங்கைவார்சடையான்றன்னைக்
காவிரிசூழ்வலஞ்சுழியுங்கருதினானே
யற்றூர்க்குமலந்தார்க்குமருள்செய்வானே
யாரூரும்புகுவானையறிந்தோமன்றே
மற்றிருந்தன்னைப்பாரில்லாதானே
வானவர்களைப்பொழுதும்வணங்கியேத்தப்
பெற்றானைப்பெரும்பற்றப்புலியூரானைப்
பேசாதநாளெல்லாம்பிறவாநாளே.

—நா, கோயில்.

வானத்திளந்திங்கட்கண்ணிதன்னை
வளர்சடைமேல்வைத்துகந்தமைந்தர்போலு
மூனைத்தவேலொன்றுடையார்போலு
மொளிநீறுபூசுமொருவர்போலுங்
கானத்தின்முப்பொழுதுந்தாமேபோலுங்
தம்மிற்பிறர்பெரியாரில்லைபோலு
மேனத்தெயிறிலங்கப்பூண்டார்போலு
மின்னம்பர்த்தான்றோன்றியீசனீரே.

—நா, திருவின்னம்பர்.

(உசு) அந்தரியாமி.

யஃ ப்ருதிவ்யா திஷ்டந் ப்ருதிவ்யா அந்தரோ யமயத்யே ஷத ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருதஃ । யொப்ஸு திஷ்டந் யோபோந்தரோ யமயத்யேஷத ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருதஃ । யோ விஞ்ஞாநே திஷ் டந்யோ விஜ்ஞாந மந்தரோ யமயத்யேஷத ஆத்மாந்தர்யாம்யம் ருதஃ ॥

"எவர் பூமியினும் அப்புவினும் (அங்ஙனம் ஏனையவற்றினும்) இருந்து அந்தப் பூமி அப்பு முதலியவற்றையும் உண்ணின்று செலுத்துகின்றாரோ, எவர் ஆன்மாவினிருந்து அதனை உண்ணி ன்று செலுத்துகின்றாரோ அவர் உன் அந்தரியாமியாகிய பர மான்மா எனப்படும் சிவனும்" என்று பிருகதாரணியோபநிடதம் (நி. எ. ஈ, ச, உஉ) கூறுமாற்றால் சமஸ்த சேதனாசேதனப் பிர பஞ்சங்களையும் உண்ணின்று உஞற்றுபவர் சிவபெருமானேயாம்.

ஆட்டுவித்தாலாரொருவராடாதாரே
யடக்குவித்தாலாலொருவரடங்காதாரே
யோட்டுவித்தாலாரொருவரோடாதாரே
யுருகுவித்தாலாலொருவருருகாதாரே
பாட்டுவித்தாலாலொருவர்பாடாதாரே
பணிவித்தாலாலொருவர்பணியாதாரே
காட்டுவித்தாலாரொருவர்காணுதாரே
கரண்பாரார்கண்ணுதலாய்காட்டாக்காலே.

—ந, தனித்திருத்தாண்டகம்.

(உஎ) சிவபெருமானைச் சரணடைதல்வேண்டும்.

தம்ஹ தெவமாத்மபுத்தி ப்ரகாஸம் முமுக்ஷுர்வை
ஸரணமஹம் ப்ரபத்யே।

தம்ஹ தேவமாத்மபுத்தி ப்ரகாஸம் முமுக்ஷுர்வை
ஸரணமஹம் ப்ரபத்யே।

"ஆன்மசிற்சத்தியைப் பிரகாசஞ் செய்கின்றவராகிய அந்தச் சிவபெருமானே மோக்ஷவிச்சையுடையேனாகிய நான் சரணடைகின்றேன்" என்றது சுவேதாசுவதரம் (சு. கஅ)

படைக்கலமாகவுன்னுமத்தெழுத்தஞ்செனுவிற்கொண்டே
னிடைக்கலமல்லெனெழுபிறப்பும்முனைக்காட்செய்கின்றேன்
றுடைக்கிலும்போகேன்றெழுதுவணங்கித்தூநீறணிந்துன்
னடைக்கலங்கண்டாயணிதில்லைச்சிற்றம்பலத்தரனே.

—நா, கோயில்.

(உஅ) சிவபெருமானை எக்காலமும் தியானித்தல் வேண்டும்.

ஸ்ரீத ஸ்யா நஸ்து தயா வஜ்ரஸ்ரவா நாஸ்திகः।
வவ்ரூ வவ்ரூ காயெ்ஷு ஸிவமெவ ஹ்ருதி ஸ்ரயது।
வாவஜ்ரஸ்ரஜி யெ யொ ஸ்மं ஸிவஸ்ய வாரோத்தநः।
தெ மெவ நிஷ்ஹ்ருஷ்டரூ வாவெளவா ஸ்ரூங்கார வீயாः।
ஆஹெ வாஜ்ஜிகं வவ்ரூம் தெஹாதெ ச ஸிவாஜ்ஜுயா।
வாரஸ்வரூம் யாஜி தெவஸ்ய வாரோநந்த நிஹ்ருதி।

ஸ்திதஸ்ஸயாநஸ்ச ததா ஸஞ்சரங்காஸகாங்ஷிதஃ।
ஸர்வதா ஸர்வ கார்யேஷு ஶிவமேவ ஹ்ருதி ஸ்மரந்
ஏவம் சரந்தி யே யோகம் ஶிவஸ்ய பரமாத்மநஃ।
தே வை நிர்தக்த ஸகல பாபௌகாஸ்ஶங்கரப்ரியாஃ।
லபந்தே வாஞ்சிதம் ஸர்வம் தேஹாந்தேச ஶிவாஜ்ஞயா।
ஸாரூப்யம் யாந்தி தேவஸ்ய பரமாநந்த நிர்ப் பரம்॥

"எவர்கள் நிற்கும்போதும், படுக்கும்போதும், நடக்கும் போதும், இருக்கும்போதும், மற்றெக்காரியங்களைச் செய்யும்போ தும் இதயத்திற் சிவபிரானைச் சிந்தித்துக்கொண்டு இங்ஙனம் இந்த யோகத்தை அனுஷ்டிக்கின்றார்களோ, அவர்கள் சகலபாவங்களும் தகிக்கப்பெற்றவராய்ச் சிவபிரானுக்கு அன்பர்களாய்ச் சர்வாபீஷ் டங்களுமுடையவர்களாய்த் தேகாந்தத்திற் சிவபிரான் ஆஞ்ஞை யினால் அவரது பரமானந்த நிறைவையுடைய சிவசாரூப்பியத்தை அடைகின்றார்கள்" என்று உபதேசகாண்டம் கூறுகின்றது.

அரவினெடாமையும்பூண்டுவந்துகில்வேங்கையதளும்
விரவுந்திருமுடிதன்மேல்வெண்டிங்கள்சூடிவிரும்பிப்
பரவுந்தனிக்கடம்பூரிற்பைங்கண்வெள்ளேற்றண்ணல்பாத
மிரவும்பகலும்பணியவின்பமக்கதுவாமே.

—ஞா, திருக்கடம்பூர்.

பனைக்கைமும்மதவேழமுரித்தவ
னினைப்பவர்மனங்கோயிலாக்கொண்டவ
னனைத்தும்வேடமாமம்பலக்கூத்தனைத்
தினைத்தனைப்பொழுதும்மறந்துய்வனே.

—நா, கோயில்.

அழுக்குமெய்கொடென்றிருவடியடைந்தே
னதுவுநான்படப்பாலதொன்றுளதற்
பிழுக்கைவாரியும்பால்கொள்வரடிகேள்
பிழைப்பனுகிலுந்திருவடிப்பிழையேன்
வழுக்கிவீழினுந்திருப்பெயரல்லால்
மற்றுநானறியேன்மறுமாற்ற
மொழுக்கவென்கணுய்கொருமருந்துரையா
யொற்றியூரெனுமூருறைவானே.

—சு, திருவொற்றியூர்.

நின்றுலுமிருந்தாலுங்கிடந்தாலுநடந்தாலு
மென்றுலுந்துயின்றுலும்விழித்தாலுமிமைத்தாலு
மன்றுமிமலர்ப்பாதமொருகாலுமறவாமை
குன்றுதவுணர்வுடையார்தொண்டராங்குணமிக்கார்.

—பெரியபுராணம்.

(உக) ஒருவர் தியானரூபம் எங்ஙனமோ அங்ஙனமே சிவபிரான் அந்தத்தியானவுருவாய் நின்று அருளுவர்.

யெந யெநஹி ரூபெண ஸாதக ஸம்ஸ்மரேத்ததா।
தஸ்ய தந்மயதாம் யாதி சிந்தாமணிரிவேஸ்வர:॥

யேந யேநஹி ரூபேண ஸாதகஸ்ஸம்ஸ்மரேத்ததா।
தஸ்ய தந்மயதாம் யாதி சிந்தாமணிரிவேஸ்வர:॥

"சாதகன் எந்தெந்த ரூபமாகத் தியானிக்கின்றானோ, அப்போது அவனுக்குச் சிந்தாமணிபோலச் சிவபெருமான் அந்தந்த ரூபத்தை அடைகின்றார்" என்று சர்வசுரோதசாரசங்கிரகம் கூறுகின்றது.

ஆருருவவுள்குவாருள்ளத்துள்ளே
யவ்வுருவாய்நிற்கின்றவருளுந்தோன்றும்
வாருருவப்பூண்முலைநன்மங்கைதன்னை
மகிழ்ந்தொருபால்வைத்தகந்தவடிவுந்தோன்று
நீருருவக்கடலிலங்கையரக்கர்கோனை
நெறுநெறெனவடர்த்திட்டநிலையுந்தோன்றும்
போருருவக்கூற்றுதைத்தபொற்புந்தோன்றும்
பொழிற்கழும்பூவணத்தெம்புனிதனுர்க்கே.

—நா, திருப்பூவணம்.

---

(௯0) சிவபெருமான் நாராயணரை ஓர் சத்தியாகத் தமது ஓர் பாகத்திற்கொண்டமை.

ஸகைவ ஸக்திஃ பரமேஶ்வரஸ்ய பிந்நா சதுர்த்தா விநி
யோககாலே। போகே பவானீ புருஷேஷ்ணு விஷ்ணுஃ
கோபேது காளீ ஸமரே துர்க்கா॥

"சிவபிரானுடைய ஒரு சத்திதானே விநியோககாலத்தில் நான்கு பிரகாரமாக வேறுபடும்; போகத்திற் பவானியும், புருஷ ருள் விஷ்ணுவும், கோபத்திற் காளியும், யுத்தத்தில் துர்க்கையு மாம்" என்று சிவாகமமும்,

ஸ்வம் மே சதஸ்ருணாம் மத்யே ஸக்தீநாம் புருஷாஶ்வயஃ।

"நான்கு சத்திகளுள்ளே நீவிர் புருஷசத்தியாவீர்" என்று அசுரகாண்டமும் கூறுகின்றன.

மாதொருபாலுமாலொருபாலும்மகிழ்கின்ற
நாதனென்றேத்துநம்பான்வைகுந்தர்போலு
மர்தவிமேயவண்டிசைபாடமயிலாடப்
போதலர்செம்பொன்புன்னைகொடுக்கும்புறவம்மே.

—ஞா, திருப்புறவம்.

மண்ணுமோர்பாகமுடையார்மாலுமோர்பாகமுடையார்
விண்ணுமோர்பாகமுடையார்வேதமுடையவிமலர்
கண்ணுமோர்பாகமுடையார்கங்கைசடையிற்கரந்தார்
பெண்ணுமோர்பாகமுடையார்பெரும்புலியூர்பிரியாரே.

—ஞா, திருப்பெரும்புலியூர்.

எரியலா லுருவமில்லையேறலாலேறவில்லைக்
கரியலாற்போர்வையில்லைக்காண்டகுசாதியார்குப்
பிரிவிலாவமர்கூடிப்பெருந்தகைப்பிரானென்றேத்து
மரியலாற்றேவியில்லையையனையாறனூர்க்கே.

—நா, திருவையாறு.

காரேறுநெடுங்குமிக்கயிலாயன்காண்
கறைக்கண்டன்காண்கண்ணூர்நெற்றியான்காண்
போரேறுநெடுங்கொடிமேலுயர்த்தினன்காண்
புண்ணியன்காணெண்ணரும்பல்குணத்தினன்கா
ணீரேறுசுடர்ச்சூலப்படையினன்கா
ணின்மலன்காணிகரேதுமில்லாதான்காண்
சீரேறுதிருமாலோர்பாகத்தான்காண்
டிருவாரூரான்காணென்சிந்தையானே.

—நா, திருவாரூர்.

(ஙக) சிவபெருமான் ஐயனரைப் புதல்வராகக்கொண்டவர்.

ஸ்ரீவஹையோஸ்ஸுஜாதத்வாஹரஹரவிப தயாஹவஸ்!
ஹரெஹரஸ்யாவி தயாவஸுதத்வமிதி பாவிதம்॥

ஏவந்தயோஸ்ஸுஜாதத்வாச்சாஸ்தாபிச ததாபவத்!
ஹரோர்ஹரஸ்யாபி ததாபுத்ரத்வமிதி பாவிதம்॥

"இங்ஙனம் (ஹரி ஹரன் என்னும்) இருவர்க்கும் ஜனித்தமையால் ஹரிஹரபுத்திரர் எனப்பட்டார்" என்றது ஸ்காந்தபுராணம்.

பார்த்தனுக்கருளும்வைத்தார்பாம்பரையாடவைத்தார்
சாத்தனேமகனுவைத்தார்சாமுண்டிசாமவேதங்
கூத்தொடும்பாடவைத்தார்கோளராமதியநல்ல
தீர்த்தமுஞ்சடைமேல்வைத்தார்திருப்பயற்றூரனூரே.

—நா, திருப்பயற்றூர்.

(கூஉ) சிவபெருமான் நாராயணர் இதயத்திலே தியானப்பொருளாயுள்ளார்.

வஜ்ர கோஶ ப்ரதீகாஶம் । தஸ்ய மத்யே வஹ்நி ஶிகா । தஸ்யாஶ்ஶிகாயா மத்யே பரமாத்மா வ்யவஸ்திதஃ।

பத்ம கோஶ ப்ரதீகாஶம் । தஸ்ய மத்யே வஹ்நி ஶிகா । தஸ்யாஶ்ஶிகாயா மத்யே பரமாத்மா வ்யவஸ்திதஃ।

(நாராயணர் இதயம்) தாமரைமுகையை நிகர்த்தது; அதின் மத்தியிலே அக்கினிசிகை உளது; அந்தச் சிகையின் மத்தியிலே பரமான்மா (சிவபெருமான்) உளர்" என்று தைத்திரீய ஆரணியகம் (கo. சுகூ. கூo) கூறுகின்றது. இவ்விஷயத்தைப் பிரஹ்ம சூத்திர சைவபாஷ்யத்துச் "சாரீராதிகரண" (கூநி–சo)த்திற் காண்க.

பையஞ்சுடர்விடுநாகப்பள்ளிகோள்வானுள்ளத்தானுங்
கையஞ்சுகான்குடையாணைக்கால்விரலாலடர்த்தானும்
பொய்யஞ்சிவாய்மைகள்பேசிப்புகழ்புரிந்தார்க்கருள்செய்யு
மையஞ்சினப்புறத்தானுமாரூரமர்ந்தவம்மானே.

—நா, திருவாரூர்.

பொறுத்திருந்தபுள்ளூர்வானுள்ளாளுகி
யுள்ளிருந்தங்குண்ணெய்கொள்வான்றனுப்பச்
செறுத்திருந்தமும்மதில்கண்மூன்றும்மேவவச்
சிலைகுனியத்தீமூட்டுந்திண்மையானு
மறுத்திருந்தகையானுமந்தாரல்லி
யிருந்தானையொருதலையைத்தெரியநோக்கிக்
கறுத்திருந்தகண்டமுடையான்போலுங்
கண்ணுங்கருகாவூரெந்தைதானே.

—நா, திருக்கருகாவூர்.

(நங) சிவபெருமான் கண்ணில் உள்ளார்.

ய வஷோzக்ஷிணிவ¬ரு¬ஷோ ஹ்ருஸ்ய¦த வஷ
ஸுெதகிஹோவாவெததஹ்ரீகிஹயதிதஹ்ரு ஹ்ரு¦

ய ஏஷோக்ஷிணிபுருஷோ த்ருஸ்யத ஏஷ ஆத்மேதி
ஹோவாசைததம்ருதமபயமேதத் ப்ரஹ்ம¦

"இவர் கண்ணுள்ளே புருஷராகக் காணப்படுகின்றனர்; இவர் (பரம) ஆன்மா; இவர் அழியாதவர்; பயமில்லாதவர்; இவர் பிரஹ்மம்" என்றது சாந்தோக்கியம் (ச. கரி. க); இது * உபகோசலவித்தை எனப்படும்.

திருவேயென்செல்வமேதேனைவானோர்
செழுஞ்சுடரேசெழுஞ்சுடர்நற்சோதீபிக்க
வுருவேயென்னுறவேயென்னூனேயுனி
னுள்ளமேபுள்ளத்தினுள்ளேநின்ற
கருவேயென்கற்பகமேகண்ணேகண்ணிற்
கருமணியேமணியாபோவாய்காவா
யருவாயவல்வினைநோயடையாவண்ண
மாவடுதண்டுறையுறையுமமரரேறே.

—நா, திருவாவடுதுறை.

(நச) ஆதித்தியன் மத்தியிலுள்ளார் சிவபெருமான்.

ய வஷோzஸாஆதி¬த்ய ஹிரண்மயஃ வ¬ரு¬ஷோ ஹ்ருஸ்ய¦த ஹிரண்ய ஸ்மஸ்ருர்ஹிரண்யகேஸ ஆப்ரணகாத்ஸர்வ ஏவ ஸுவர்ணஸ் தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ¦

* இதனை உத்தராமீமாஞ்சா சைவபாஷ்யத் (க. உ. கங) திற் காண்க.

"பொற்றூடியோடும், பொற்கேசத்தோடும், நகந்தொடுத்து முழுமையும் பொன்வண்ணமாயும் (கபி எனப்படும்) சூரியனுல் * விகசிதமாய இரு புண்டரீகம்போலும் கண்களுமுடையவர் இந்த ஞாயிறு மத்தியிலுள்ள இரண்ணியபுருஷர்" என்றது சாந் தோக்கியம் (க. சூ. சு, எ)

கவெள யொரவஸவ-ர்தி நீலகீரவொ விலொ
ஹிதஃ | உதெதநம் மொவா சுத்ரூஸுத்ரூஸு-
உஹாயர்-ஃ | உதெதநம் விஸ்வாஹாதாநி ஸத்ரு
வெஷா ஸ்ருயாதி நஃ॥

அஸௌ யோவஸர்ப்பதி நீலகிரீவோ விலோஹிதஃ | உதைநம் கோபா அத்ருஶந்நத்ருஶந்நுதஹார்யஃ | உதை நம் விஶ்வாபூதாநி ஸத்ருஷ்டோ ம்ருஷ்டயாதிநஃ|

"(சூரியமண்டலத்துள்ளிருந்து உதயாஸ்தமனஞ் செய்விக் கும்பொருட்டுச் சிவபிரான்) பிரவிருத்திக்கின்றனர்; இவர் நீல கண்டமும் செந்நிறமுமுடையர்; (ஆதித்தியரூபராகிய) இவரைக் கோபாலரும், உதகம் எடுக்கும் மடவோரும் கண்டார்கள்; அவ ரைக் (கோமஹிஷாதி) செந்துக்களும் பார்க்கின்றன; அவ்வியல் பினராகிய அவர் (அகக்கண்ணுக்குப்) புலப்படின், எங்களுக்கு ஆனந்தத்தை விளைவிப்பாராக" என்று தைத்திரீயசங்கிதை (சு. நி. க. ஈ) கூறுகின்றது.

அருக்கன்பாதம்வணங்குவார்தியி
னருக்கனுவானரனுருவல்லனே
விருக்குநான்மறையீசனேயெதொழுங்
கருத்தினேநினையார்கன்மனவரே.

—நா, ஆதிபுராணத்திருக்குறுந்தொகை.

---

* விகசிதமாகிய கண்கள் இரண்டையும் கூறவே, திருநெற்றியில் மூகுளித கமலம்போலும் மற்றோர் கண் உண்டென்பது பெறப்பட்டது.

(கூநி) இருளுக்கு (அஃதாவது பிரகிருதிமண்டலத்துக்கு) மேலே சிவபெருமான் ஆதித்தியவண்ணர் எனப்படுதல்.

உமாஸஹாயம் பரமேச்வரம் ப்ரபும் த்ரிலோசநம்
நீலகண்டம் ப்ரசாந்தம் த்யாத்வா முநிர்கச்சதி பூத
யோநிம் ஸமஸ்த ஸாக்ஷிம் தமஸ: பரஸ்தாத்।

"உமாசகாயரும், பரமேசுவரரும், பிரபுவும், முக்கண்ணரும், நீலகண்டரும், பிரசாந்தருமாயினரை முனிபாலவன் தியானித்து பூதகாரணரும் சமஸ்த சாட்சியுமாயினரை இருளுக்குமேற் போயடைகின்றான்" என்றது கைவல்லியோபநிடதசுருதி.

தமேவ விதி ஆ நஸ்ய இஹ பவதி । நாந்ய: பந்தா விதியதேயநாய ।

ஆதித்யவர்ணந்தமஸ: பரஸ்தாத் । தமேவ வித்வாநம்
ருத இஹ பவதி । நாந்ய: பந்தா வித்யதேயநாய ।

"இருளுக்குமேலே ஆதித்தியவண்ணராகிய அவரை (அறிந்து) வித்துவான் ஈண்டுச் (சர்வஞ்ஞதாதி குணங்களையுடையனாய்ச்) சிவனாகின்றான்; (முத்தி) வழிக்கு இந்த வழியன்றி வேறு வழி இல்லை" என்றது தைத்திரீய ஆரணியகம் (கூ. கூ. ச0)

அண்டமா*சிருளுகடந்தும்ப
ருண்டுபோலுமோரொண்சுடரச்சுடர்
கண்டிங்காரறிவாரறிவாரெலாம்
வெண்டிங்கட்கண்ணிவேதியனென்பரே.

—நா, சித்தத்தொகைத்திருக்குறுந்தொகை.

---

* "வானுழைவாளம்பலத்தான்" (இருட்கு அப்பாலாகிய வானிடத்தண்டாகிய ஒளியையுடைய திருச்சிற்றம்பலத்தில் வாழும் அரன்) என்று திருக்கோவையாரும் அப்பொருள்பட்டக் கூறிற்று.

(கூகூ) சிவபெருமான் பொன்வண்ணர்.

யஸ்ஸு கூ உவ ஸுஷுயை₂ஹா ஹிரண்யீவ ரோசதே।
யஸ்ஸுக்ஷ இவ ஸூர்யோ ஹிரண்யமிவ ரோசதே।

"எந்த உருத்திரர் சூரியனை ஒத்த ஒளியினராய்ப் பொற்பிர காசத்தினராயுள்ளார்" என்று இருக்குவேத (க. சஉ. நு) மும்,

நமோ ஹிரண்ய வாஹவே ஹிரண்யவர்ணாய
ஹிரண்யரூபாய ஹிரண்யபதயே .....
நமோநமः।

நமோ ஹிரண்யபாஹவே ஹிரண்யவர்ணாய ஹிரண்யரூபாய ஹிரண்யபதயே ..... நமோநமः।

"பொற்கையினர்க்கு, பொன்வண்ணர்க்கு, பொன்ரூபர்க்கு, பொற்பதிக்கு நமஸ்காரம்! நமஸ்காரம்!!" என்று தைத்திரீய ஆரணியக (க0. உஉ. ச0) மும் கூறுகின்றன.

சிவபிரான் திருமேனியைப் பொன்னிறமுடையதென்று ஆரியசுருதிகள் கூற, அவற்றுக்கியைந்து திராவிடசுருதிகளும் அங்ஙனம் பொன்வண்ணர் என்று கூறுதலோடமையாது, செம் பவளவண்ணர், மாணிக்கவண்ணர், தீவண்ணர் என்றற்றொடக்கத் தனவாகவும் அங்கங்கே புகழ்வனவாயின. ஸ்படிகமேனியர், சங் கொத்தமேனியர் என்றற்றொடக்கத்தனவாக அத்திராவிடசுருதி கள் சிற்சில இடங்களிற் புகழ்வது அவர் செம்பவளமேனியிற் படிந்திருக்கும் விபூதியின் வெண்ணிற மிகுதிப்பாடு பற்றியாம்.

பொன்னேர்தருமேனியனேபுரியு
மின்னேர்சடையாய்விரைகாவிரியி
னன்னீர்வயஞ்சேச்சரநகரின்
மன்னேயெனவல்வினைமாய்ந்தறுமே.

—ஞா, திருநாகேச்சரம்.

மாசிறைண்டர்மலர்கொண்டுவணங்கிட
வாசையாரவருணல்கியசெல்வத்தர்
காய்சினத்தவிடையார்கருகாவூரெம்
மீசர்வண்ணம்மெரியும்மெரிவண்ணமே.

—ஞா, திருக்கருகாவூர்.

வம்பலரும்மலர்க்கோதைபாகம்மகிழ்மைந்தனுஞ்
செம்பவளத்திருமேனிவெண்ணீறணிசெல்வனுங்
கொம்பமரும்மலர்வண்டுகெண்டுந்திருக்கோட்டாற்று
ணம்பனெனப்பணிவார்க்கருள்செய்யெங்கணுதனே.

—ஞா, திருக்கோட்டாறு.

வெற்புறுத்ததிருவடியாற்கூற்றட்டாணே
விளக்கிஞெளிமின்னிஞெளிமுத்தின்சோதி
யோப்புறுத்ததிருவுருவத்தோருவன்றன்னே
யோதாதேவதமுணர்ந்தான்றன்னே
யப்புறுத்தகடனஞ்சமுண்டான்றன்னே
யமுதுண்டாருலந்தாலுமுலவாதாணே
யப்புறுத்தநீரகத்தேயழலாஞனே
யாரூரிற்கண்டடியேனயர்த்தவாறே.

—நா, திருவாரூர்.

பொன்னார்மேனியனேபுலித்தோலையரைக்கசைத்து
மின்னார்செஞ்சடைமேன்மிளிர்கொன்றையணிந்தவனே
மன்னேமாமணியேமழபாடியுண்மாணிக்கமே
யன்னேயுன்னையல்லாலினியாரைநினைக்கேனே.

—சு, திருமழபாடி.

மருவார்கொன்றைமதிசூடிமாணிக்கத்தின்மலைபோல
வருவார்விடைமேன்மாதோடுமகிழ்ந்துபூதப்படைசூழத்
திருமால்பிரமனிந்திரற்குந்தேவர்நாகர்தானவர்க்கும்
பெருமான்கடவூர்மயானத்துப்பெரியபெருமானடிகளே.

—சு, திருக்கடவூர்மயானம்.

(நஎ) சிவபெருமானை அறிதலாற் பாசங்கள் (மலமாயாகன்மங்கள்) நீங்கும்; இதனாற் பிறவி அறும்.

ஜ்ஞாக்வா தெவம் ஸர்வபாஸைஃ।
ஞத்வா தேவம் முச்யதே ஸர்வபாஸைஃ।

"சிவபெருமானை அறிந்து சமஸ்த (மலமாயாகன்ம) பாசங்களினின்று விடுபடுகின்றான்" என்று சுவேதாசுவதரோபநிடத (க. அ; சு. கஙு)மும்,

ஆத்மாநமரணிம் க்ருத்வா ப்ரணவஞ் சோத்தராரணிம்।
த்யாநநிர்மதநாதேவ பாஶம் தஹதி பண்டிதः॥

"(இதயகுகையின்கண்ணே) ஆன்மாவையும் பிரணவத்தை யும் முறையே கீழ் அரணியாகவும் மேல் அரணியாகவுங்கொண்டு தியானித்தலாம் கடைதலினுற் பாசத்தைத் தகிக்கின்றான் அறி ஞன்" என்று கைவல்லியோபநிடதமும் கூறுகின்றன.

வீசுமின்புரைகாதன்மேதகு
பாசவல்வினைதீர்த்தபண்பினன்
பூசுநீற்றினன்பூம்புகலியைப்
பேசுமின்பெரிதின்பமாகவே.

—ஞா, திருப்பிரமபுரம்.

பாசமானகளைவார்பரிவார்க்கமுதமளியா
ராசைதீரக்கொடுப்பாரலங்கல்விடைமேல்வருவார்
காசைமலர்போன்மிடற்றார்கடவூர்மயானமமர்ந்தார்
பேசவருவாரொருவரவரெம்பெருமானடிகளே.

—ஞா, திருக்கடவூர்மயானம்.

ஊனத்திருணீங்கிடவேண்டின்
ஞானப்பொருள்கொண்டடிபேணுந்
தேனைத்தினியானமருஞ்சேர்
வானம்மயிலாடுதுறையே.

—ஞா, திருமயிலாடுதுறை.

வந்தித்திருக்குமடியார்தங்கள்வருமேல்வினையோடு
பந்தித்திருந்தபாவந்தீர்க்கும்பரமனுறைகோயின்
முந்தியெழுந்தமுழவினோசைமுதுகல்வரைகண்மே
லந்திப்பிறைவந்தணையுஞ்சாரலண்ணாமலையாரே.

—ஞா, திருவண்ணாமலை.

பரலாருமலைப்பாம்பும்பனிமதியுமத்தமு
மேலாருஞ்செஞ்சடையான்வெண்ணூல்சேர்மார்பினை
ஞாலார்மயானத்துநம்பான்றனடிநினைந்து
மாலாருஞ்சிந்தையர்பால்வந்தூராமறுபிறப்பே.

—ஞா, திருநாலூர்மயானம்.

இரவிநீள்சுடரெழுவதன்முன்ன
மெழுந்துதன்முலைக்கலசங்களேந்தி
சுரபிபால்சொரிந்தாட்டிநின்பாதந்
தொடர்ந்தவார்த்தைதிடம்படக்கேட்டுப்
பரவியுள்கிவன்பாசத்தையறுத்துப்
பரமவந்துநுன்பாதத்தையடைந்தே
னிரவிநித்திலமத்தருசெம்பொ
னளிக்குந்தென்றிருநின்றியூரானே.

—சு, திருநின்றியூர்.

வேந்துவிழுமுடற்பிறவிமெய்யென்றுவினைபெருக்கிக்
கொந்துகுழற்கோல்வளையார்குவிமுலைமேல்வீழ்வேனைப்
பந்தமறுத்தேனையாண்டபரிசறவென்றுரிசுமறுத்
தந்தமெனக்கருளியவாறார்பெறுவாரச்சோவே.

—திருவாசகம்.

செம்மைநலமறியாதசிதடரொடுந்திரிவேனை
மும்மைமலமறுவித்துமுதலாயமுதல்வன்ற
னம்மையுமோர்பொருளாக்கிநாய்சிவிகையேற்றுவித்த
வம்மையெனக்கருளியவாறார்பெறுவாரச்சோவே.

—திருவாசகம்.

(நஅ) சிவபெருமான் மன்மதனைத் தகித்தமை.

ஸுஸீஷகார ஸ்ரீநயழ।
பஸ்மீசகார மன்மதம்।

"(சிவபெருமான்) மன்மதனைச் சாம்பராக்கினர்" என்று சரபோபநிடதமும்,

ஸயகூஷனை நந்ரிஷுகூஷொஹஂ வஜுஸுஹூஷுஷ।
வை நஸுஷோய வஸுரம் வெவஶோநஸுஸுஷவநழ।
ஸஷெநவிஷுலியை வவியெ நஷொஷுதரஷுணெயை।
வஜ்ஜம் கூஷுவாவஷுகிதம் ய நஷுவஸுஷொஹ நாஹுயழ।

வஜ்ராய தத்ர கம்புகண்டாயுகண்டாய யோமிநாசவி।
கூஷ்மாவி ஶஹதீஜ்ஞிஜாஜாகிதெ நாசோவி நாகிதி।
கிசிகூம் வெஷபாசாவஷடுஷ்டம் கசிம் ஶிசிஜ்ஜ்ஜழி।
வாசிம்வகஷ்ஷ்ஜ்ஜவாஹஷ்ஷ்ஜ ஹயஜ்ஜம்வஷ்வஷ்ரதீஜ்ஜெஹா।
கயா ஹவிஷ்யதி கெஷசி வம்யஷ்மெ தீவஷ்ரஜிஷஃ।
தத்திஷ்டத தயாவஷவம் ஜீவாஜி யஜிவா தீ்யெ।
நெதீ்ரா நம்ஷகரம் தெவம் நெத்ராஹ்யாதெகஷிவிவ்ருஷ்ழி।
தவாஹ்ரூஹ்யவதாம் ஶிஜ்ஜ்ய ஹாஹ்யவா நஹஶிவஹி।
உதி தவிஹ்ரிங் வ்ருஜாவதி வஜ்ரொஹந்த ஶிஹாசிந்ஷ்ழி।
தததஃ வ்ராம்ஜ்ஜயஷ்வவெஷ் தெவாவிஷ்ண வஷ்ரொமஶஃ।
வஷ்வி கரோய கரோய வஷ்வீதிஶி நவா ஜவஷ்ரு।
ஶ்ணுதீக்ரு தகொஷ்ணஜ்ஞ தெஷ்ரு தரஷ்ரு ஷ்ணுமழி।
வவ-ஜ்ஜவ்ய தததவவ்ய வவெஷ்ருவவ்ய ஏயாதியெஃ।
தீ்ய தீயா ஏகவிணஃ கொணாதீ்யெர ஜாதஃ க்ரூஷ்ரு நஜ்ஜஷ்ரு।
ஹவீவக்ஷ்ரு வஹவவா ஶிஹிஷ்டா கூஷ்ணஷ்ரு வஷ்ரு ஜவஸ்।
தொஹந வாஷ்ரு திதெநஷ்வ விவெஷ்வதி வஜ்ரு தாழி॥

அதக்ஷ்ணோந நிர்முக்தமோஹஃ பஞ்சஶராஸ்ததா।
புநஶ்சாதாய ஸஶரம் தேவபமாகஶ் ஶராஸநம்।
ஶநைர்விலில்யே ஸவிதே ந மேருதருமண்டலே।
ஸஜ்ஜம் க்ருத்வாஸகிதம் ததுஸ்ஸம்மோஹநாஹ்வயம்।
ஸந்தாய தத்ர தம் லக்ஷ்யமலக்ஷ்யம் யோகிநாமபி।
க்ருத்வாபி மஹதீம் சிந்தாம் நாகிநோமாபிநாகிநி।
கிமர்த்தம் ப்ரேஷயாமாஸுர் துஷ்டம் கர்ம மமேத்ருஶம்।
வாமம் சக்ஷுஶ்ச பாஹுஶ்ச பயஶம்வி ஸ்புரத்யஹோ।
கதம் பவிஷ்யதி க்ஷேமம் ஸம்யுகே த்ரிபுரத்விஷஃ
தத்திஷ்டது ததாஸர்வம் ஜீவாமி யதிவா ம்ரியே।
நேத்ராநந்தகரம்தேவம் நேத்ராப்யாமைக்ஷிவி ப்ரபும்
தஸ்மாத்பாக்யவதாம் மத்யே பாக்யவாநஹமேவஹி।
இதிதஸ்மிந் ப்ரஜாபதி ஸம்மோஹநமஹாமநும்।
ததஃ ப்ராம்ஜலயஸ்ஸர்வே தேதவாவிஷ்ணுபுரோகமாஃ।

ஸ்வஸ்திகாமாய காமாய ஸ்வஸ்தீதி மநஸா ஜபந்।
மண்டலீக்ருத கோதண்டம் ந மேருதருஷண்டகம்।
ஸர்வஜ்ஞஸ்ய ததஸ் தஸ்ய ஸர்வேஶஸ்ய தயாநிதேஃ।
த்ருதீயா தக்ஷிணஃ கோணத்கீலோ ஜாதஃ க்ருஶாங்வணுஃ।
பஸ்மீசகார ஸஹஸா மஹிஷா க்ஷாணுபும்ஜவத்।
மோஹோந ஸாரதிர்நைவ விவேத பதிபஞ்சதாம்॥

"பிரமாதிதேவர்களால் அணுப்பப்பட்டு இரதியோடு கைலாசத்தை அடைந்து மன்மதன் மகாதேவரைக் கண்டவுடனே மயக்கமுற்று வீழ்ந்தான்; பின்னர் அவன் சிறிது நேரத்துள் மயக்கந் தெளிந்தவனுய் நடுக்கத்தோடு வில்லையும் அம்பையும் கையில் எடுத்துப் பக்கத்திலேயுள்ள திவ்யபுன்னைமரவரிசைக்குள்ளே மெதுவாய்க் கரந்துநின்று பயத்தினோடு வில்லிலே நாணேற்றி யோகிகள் குறிப்புக்குமெட்டாதவரிடத்திற் குறிப்பிட்டுச் சம்மோஹனம் என்கின்ற பாணத்தை நாணிலே தொடுத்து இவ்வியல்பினதாகிய துஷ்டகார்மத்தைப் பிஞ்சுகபாணியாகிய சிவபெருமானிடத்துச் செய்தற்குத் 'தேவர்கள் எதன்பொருட்டுத் தன்னை அனுப்பினுர்கள்' என்று மிகுதியும் அபாயத்துக்குக் காரணமாக இடக்கண்ணும் புயமுந் துடிக்கின்றனவே; ஆ! திரிபுரதஹனராகிய சிவனுரோடு செய்யும் யுத்தத்தில் எனக்கு எங்ஙனம் க்ஷேமம் உண்டாகும்; இது நிற்க; யான் பிழைக்கின்றேனே! இறக்கின்றேனே! கண்களுக்குப் பரமானந்தம் விளைக்கும் பிரபுவாகிய சிவபிரானைத் தரிசித்தமையாற் பாக்கியவான்களுள்ளே யான் சிறந்த பாக்கியவானுகின்றேன் என்று பலவாறு நினைந்து சம்மோஹனம் என்னும் மஹாமந்திரத்தைச் செபிக்கும்போது விஷ்ணுமுதலிய தேவரெல்லாம் அஞ்சலியஸ்தராய்ச் சுபத்தை எண்ணிய மன்மதனுக்குச் சுவஸ்தி என்று மனசினுல் செபித்தார்கள்; அவன் தேவபுன்னைமரவரிசைமறைவினின்று வில்லைவளைத்தான்; சர்வஜ்ஞரும், சர்வேசுரும், தயாநிதியுமாகிய சிவபிரானுடைய மூன்றுவது கண்ணின் கடையினின்று அணுத்தீப்பொறி ஒன்றுளதாய் அவனைக் குங்குலியப்பொடிக்குவியல்போல் விரைந்தெரித்துச் சாம்பராக்கிவிட்டது; அப்போது மதிமயக்கத்தினுல் இரதியானவள் தனது கணவன் நாசமுற்றதை அறிந்தாளில்லை" என்று சிவரகசியகண்டமும் கூறுகின்றன.

காமனெரிப்பிழம்பாகநோக்கிக்காம்பனதோளியொடுங்கலந்து
பூமருநான்முகன்போல்வரேத்தப்புகலிநிலாவியபுண்ணியனே [ய்
யீமவனத்தெரியாட்டுகந்தவெம்பெருமானிதுவென்கொல்சொல்லா
யீமருதண்பொழில்சூழ்மிழலைவிண்ணிழிகோயில்விரும்பியதே.

—ஞா, திருப்புகலியுந்திருவீழிமிழலையும்.

மகரத்தாடுகொடியோனுடலம்பொடிசெய்தவனுடைய
நிகரொப்பிலாத்தேவிக்கருள்செய்நீலகண்டனூர்
பகரத்தாராவன்னம்பகன்றில்பாதம்பணிந்தேத்தத்
தகரப்புன்னைதாழைப்பொழில்சேர்சண்பைநகராரே.

—ஞா, திருச்சண்பைநகர்.

கழைபடுகொடுதென்றல்குயில்கூவவஞ்சுகமேயோனைந்துபுகலும்
மழைவடிவண்ணனெண்ணிமகவோனைவிட்டமலரானதொட்டமதன [த்
னெழில்பொடிவேந்துவீழ விமையோர்கணங்களெரியென்றிறைஞ்சியகல்
தழல்படுநெற்றியொற்றைநயனஞ்சிவந்ததழல்வண்ணனெந்தைசரணே.

—நா, தசபுராணம்.

ஐவணமாம்பகழியுடையடன்மதனன்பொடியாகச்
செவ்வணமாந்திருநயனம்விழிசெய்தசிவமூர்த்தி
மைவணவுங்கண்டத்துவளர்சடையெம்மாமுதை
யெவ்வணநான்பிரிந்திருக்கேனென்னுரிறைவனையே.

—சு, திருவாரூர்.

(நுகு) அடியார் விரும்பியதைச் சிவபெருமான் பிரசாதிப்பவர்.

ஸ ஹவ ஸமவா நீஸ ஸவ-ஸ்ரீவஷ்டம் வ்ருஷாஸ்யதி।
ஸ ஏவ பகவா நீஸஸ் ஸர்வாபீஷ்டம் ப்ரதாஸ்யதி।

"பகவானுகிய அந்தச் சிவபிரான் வேண்டியவனைத்தையும் கொடுப்பார்" என்று தக்ஷகாண்டமும்,

ஸயிஷ்ய ஸொஉவி ஸஜ்தாஸ்ரீ தாகூடி-ஷ்தா ஜிஹ்ரா।
அதிக் ப்ரதோவி பஜ்தாம் நமதாமர்த்திதாத் விபோ।

"பிரபுவே! தேவரீரை வழிபடுபவர்க்கும், வணங்குகின்றவர் களுக்கும் (இவர்கள்) வேண்டுதலுக்கு மேலே கொடுக்கின்றீர்" என்று சம்பவகாண்டமும் கூறுகின்றன.

வாயானமனத்தானமனத்துணின்ற
கருத்தானைக்கருத்தறிந்துமுடிப்பான்றன்னைத்
தூயானைத்தூவெள்ளேயேற்றுன்றன்னைச்
சுடர்த்திங்கட்சடையானைத்தொடர்ந்துநின்ற
தாயானைத்தவமாயதன்மையானைத்
தலையாயதேவாதிதேவர்க்கென்றுஞ்
சேயானைத்தென்கூடற்றிருவாலவாய்ச்
சிவனடியேசிந்திக்கப்பெற்றேனுனே.

—நா, திருவாலவாய்.

கனத்தகத்துக்கடுஞ்சுடராய்நின்றாய்நீயே
கடல்வரைவானுகாயமானுய்நீயே
கனத்தகத்துத்தலைகலனுக்கொண்டாய்நீயே
சார்ந்தாரைத்தகைந்தாளவல்லாய்நீயே
மனத்திருந்தகருத்தறிந்துமுடிப்பாய்நீயே
மலர்ச்சேவடியென்மேல்வைத்தாய்நீயே
சினத்திருந்ததிருநீலகண்டனீயே
திருவையாறகலாதசெம்பொற்சோதி.

—நா, திருவையாறு.

மையனையகண்டத்தாய்மாலுமற்றை
வானவருமறியாதவண்ணச்சூலக்
கையவனேகடியிலங்கைக்கோனையன்று
கால்விரலாற்கதிர்முடியுந்தோளுஞ்செற்ற
மெய்யவனேயடியார்கள்வேண்டிற்றீயும்
விண்ணவனேவிண்ணப்பங்கேட்டுநல்குஞ்
செய்யவனேதிருச்சோற்றுத்துறையுளானே
திகழொளியேசிவனேயுன்னபயனே.

—நா, திருச்சோற்றுத்துறை.

தூண்டுசுடரனையசோதிகண்டாய்
தொல்லமரர்சூளாமணிதான்கண்டாய்
காண்டற்கரியகடவுள்கண்டாய்
கருதுவார்க்காற்றவெளியான்கடாய்
வேண்டுவோர்வேண்டுவதேயீவான்கண்டாய்
மெய்ந்நெறிகண்டாய்விரதமெல்லா
மாண்டமனத்தார்மனத்தான்கண்டாய்
மறைக்காட்டுறையுமணாளன்றானே.

—நா, திருமறைக்காடு.

(சுo) அகஸ்தியமகாமுனிவர்க்குப் பொதியமலை அருளப்பட்டமை.

வஸவம் ஸம்ப்ராகஷி-ர்டெரா டெவிவெஃ ஹ்ரீதம் கூருகூவா ஸிவஃவ்வயம்ழி|
கூமஸ்ரூ ரோத்ரஸ்ரூயூம் வ்ராஹ்மிணோ ஜ்ராஹ்மிணீஸயூக்|
உக்ரு தம் டகூஷிணாடெஸ்ர ஷ்ரீஸஸ்ரூயியம் ரூநிழ்|
கூயூணவெஷ ஜடெக்ரவ தடிவ்ஸ்ரே வம்டஸ்ரூயஹிவஃ|
வொரzவ்யூஜுயாzஷ்ரு டூஃவெந வாவ தீக்கோ ரூநீஸ்ரூஃ|
வியத்நாடெ-ர்ண வம்வ்ராவ ஷுயாஜ்ரூவ தருகூழ்|
ஸிவஹாவநயா தரூவ்ரு ஸிவஷ்ரு ரூநிவெம்டவெ|
ஷுயம் வஸி நரூவ்ராவெ வீஷடோஹ்ஸ்ரிஷ்ஸோஹவசு||

ஏவம் ஸம்ப்ரார்த்திதோதைவைஃ ஸ்மிதம் க்ருத்வா ஸிவஸ்ஸ்வயம்।
அகஸ்த்யமாத்மஜஸ்துல்யம் ப்ராஹ்மிணீத்ரோஹ்மிணீஸுத்ருக்।
சக்ரேதம் தக்ஷிணேஸஸமதீஸஸ் ஸ்ரியம் முநிம்।
கல்யாணவேஷந்தத்ரைவ தஸ்மை ஸந்தர்ஸயச்சிவஃ।
ஸோப்யாஜ்ஞயாஸ்ய துஃகேந ஸபத்நீகோ முநீஸ்வரஃ।
வியன்மார்க்கேண ஸம்ப்ராப மலயாத்ரே ருபத்யகாம்।
ஸிவபாவநயா துல்யே ஸிவஸ்ய முநிபுங்கவே।
மலயம் ஸமநுப்ராப்தே விஷமாபூஸ் ஸமாபவத்॥

"இங்ஙனம் (மீழாதிருக்குமாறு அநுக்கிரகிக்கவேண்டுமென்று) தேவர்கள் வேண்ட, சந்திரசேகராகிய சிவபிரான் புன்சிரிப்போடு தமக்குத் தல்லியராகிய அகஸ்தியமுனிவரை அனுப்பி மகாபுத்திசாலியாகிய அம்முனிவரைத் தென்றிசைக்கு அதிபராக்கித் தமது திருக்கல்யாணக்கோலத்தையும் அவ்விடத்தே பின்னர்க் காட்சிகொடுத்தருளினர்; பின்னர் அம்முனிவரும் சிவபிரான் ஆஞ்ஞையினால் மிகு மனவருத்தமுற்று மனைவியாரோடு ஆகாயமார்க்கமாகப் பொதியாசலத்தின் அடியை அடைந்தார்; எஞ்ஞான்றுஞ் சிவபாவனை செய்தலினாலே அச்சிவபிரானுக்குச் சமானமாகிய முனிவர் பொதியாசலத்தை அடைந்தவுடனே மேடுபள்ளமாகிய பூமி சமமாய்விட்டது" என்றது சம்பவகாண்டம்.

வந்தொளிர்திரன்வழிபடமகிழ்ந்து
வானநாடுநீயாள்கெனவருளிச்
சந்திமூன்றிலுந்தாபரநிறுத்திச்
சகளிசெய்திறைஞ்சகத்தியர்தமக்குச்
சிந்துமாமணியணிதிருப்பொதியிற்
சேர்வுநல்கியசெல்வங்கண்டடைந்தேன்
செந்தண்மாமலர்த்திருமகண்மருவுஞ்
செல்வத்தென்றிருநின்றியூரானே.

—சு, திருநின்றியூர்.

(சக) சிவபெருமான் உபமன்னியுவுக்குப் பால் அருளினமை.

வுாவ்ரவாஹாதஜஃ வ-ஞவ-ழ்ஹ-வஃநு-ஃ-ஃஹாஃதிஃ|
கூரீரம் யயாவெ வாவெயுzவெள ஸாதரம் வுஹுயுஹெ ஹ்ஸிதாழ்|
வா ஹெஹெள கூதிரம் கூரீரம் விஷ்டீஸ்ரஜவெநவெ|
தஸவீக்வா விரவக்வாஷ்ட ரு-ரொஹ ஹுரஹு-ஃவிதஃ|
ரெநஹம் கூரீரம் ஜவம ஸாதரி-கு-கூவாயய நு-ஹு-ஃ|
தததவா ஹு-ஃவெ ஹு-ஃவெந ரு-ஹுஜம வீக்ஷ்ரு வாதஜழ்|

நாஷிவூதூ ஹுஷொzஷுஷாகூம் கூநீரம் வுஷாஜு ஷிநாஹாரழி|
வஷிஷ்டி வுவவுணுர்தா ஷாதுவுஸ்ரூம்கரவிர்யஃ|
ஸ்ரிவவுஜாரரெதாதிதூர்ம் வெஜிவெஜாஜவாரஹஃ|
ஹுவுவாஸு வுஜுஜயா ஸ்ரம்ஷொஃ கூஷியெநுஜ்ம் வயவ்ஷிநீழி|
வீகூவா சுவஜுஜுஷெ கூநீரம் கூஷியெநுவஷிஜுஹுவழி|
வாரம்ஹவுஸ்தூவி வொஹுகூவாசுகூநீர்ம் வுஸுஜுதயாதஜ|
சுவுவுஷெஷொவிரஹுவாகெஷ் சுஜுதிஃ கூநீரெஸண ஷொஜநழி|
விஸ்ரெஷெஷண ஒரிஜுவவு் தவ கூநீரம் சுஜுதா ஷவெசு|
தஜுதூ வுஜுஜா சுதூஜுவுர கூயா கூநீரூகுஜுநாதஜ|
விவ்ராயிசுவு வுஷதம் யொஸிஜெயுவவு் ஸ்ரஹுஸிநஃ|
வுஜுஜயா ஹுஷுயெத வுவஜ்ம் வாஜ்ஜிதம் ஷிநுஷெஜெஃ வுஷொஃ|
ஊதிரோதுவஹுஸ்ரூசுகூரா தயெதி ஷுஜிவொரதசுஃ|
கிஜ்ஜிஜுரரேயா ஸகூரா ரஷஃ வுரா நம் வஜுஸ்ரொஷொநழி|
ஷுஜுதிஷுஜுஷிதி வுவஜுஜ்ம்ஷெரா ரஜுரசுஷவுரஷுஜுஷிணஃ|
ஜுரூயஷெஜுகூஷிநாஸ்ரூம்ஷுஜுஜ்ம்கூகீஜிஸ்ரிஜுதிரோநவஸஃ|
வுஜுஜயாரோவ வெஷெவஸ்ரம் வுஜுரரணம் வுஜுரஜுஷம் வுஷொழி|
தகஃ வுஷவுஷெஷா ஷமவாநஷெஷ்ரு ஷிவுவதோசுகூதிஃ|
தம் ஒகூஷுரா ஷிவுவஜுதம் வஸுகோவாசுஜுஜுதிரோநவஸஃ|
சுவம் ஸுஹு வுஜுரஷெதா ஷிzஜுரு யதூ சுஜுதூரவி வுகூதூ ஹுஜு|
நஷ்யாழுதெத ஹவாநஜுரு ஜியாவுஜுஜாரரெதந ஷிவெ|
வுஜுஜாவிவ்ரம் யழிஷுவெநுஷுஷாஷெவுவரு ஸுஜுஜுநஃ|
ஸுவெஷுஷம் சுஷிதி தஜுரா வுஜுசுஷோவெ ஸுவிதுஜ்ம் வுஜுரழி|
தவரு் தஜீசுஷரு் விதூவரு் ஷெஜுயரு்ம் ஸுதூஷிவீஸ்ரூரஃ|
வுராஜுஜுரரவீசுகூஷணெஷெநவ வுஷொஷவரி வஷிஷுஷாஜியா|
தம் ஒகூஷுரா வராம்வதீஸ்ரா நம் வுணஜிரு ஷுஜுவி ஜுணவசு|

உயாய வஹவா ஹகூயா நநத்ரா ஜிஹாரஃ।
சாநயாzஹூ நஸ்ரூ ஹீசாzஹிவா ஹசீயூ சிஹஶ்வரஃ।
கூடுஶுசி நந தெவெஶ காஃகூஷிதம் வஹிதம் சஃ।
உகி தவூ வஜுஶ்ரூகூ சிஹஶஷ்டாவவஹ்யியஃ।
கூஷீராகூஷிஶுசி நஷெள தவெஷ கூஷீரவா மரஶீஶ்வரஃ।
வவஶுவெஷாஜவிஜ்ரூ நம் வஸ்ராணா நாஜயெவவ।
ஶாவஸ்ராணாசிவி வவெஶுஷாஜவ தகூம் வஸ்ராகூவழி।
கூவி நஶ்வரதா ஹஞ்யாதவ தாவவஸ வஸ்ரூக।
உகி உகூா வரா நநயாஜீஶ்வரிராzஜரயாகூஷ்ணாக।
ஶ்வா வரஃதயா ஶஃஹாரஸ்வசிநூஸ்ரீவவ்யியஃ॥

வ்யாக்ரபாதாத்மஜஃ பூர்வமுபமன்யுர் மஹாமதிஃ।
கூஷீரம் யயாசே பால்யே சௌ மாதரம் ஸ்வக்ருஹே ஸ்திதாம்
ஸா தஸ்தௌ க்ருத்ரிமம் கூஷீரம் பிஷ்டமிஸ்ரஜலேநவை।
தத்பீத்வா விரஸத்வாச்ச ருரோத ப்ருஶதுஃகிதஃ।
நேதம் கூஷீரம் ஜலம் மாதரித்யுக்த்வா பாதயந்முஹுஃ।
ததஸ்ஸா துஃக துஃகேந ருதந்தம் வீக்ஷ்ய சாத்மஜம்।
நாஸ்தி புத்ர க்ருஹேஸ்மாகம் கூஷீரம் ஸ்வாது மநோஹரம்।
வஸிஷ்டஸ்தவபுண்யாத்மா மாதுலஃ ஶங்கரப்ரியஃ।
ஶிவபூஜாரதோநித்யம் வேதவேதாந்தபாரகஃ।
லப்தவாந் பூஜயா ஶம்போஃ காமதேநும் பயஸ்விநீம்।
பீத்வா த்வம் தத்க்ருஹே கூஷீரம் காமதேநுஸமுத்பவம்।
வாஞ்சஸ்யத்ராபி பாலத்வாத் கூஷீரம் வ்யர்த்ததயாத்மஜ।
அப்ரஸங்நே விரூபாக்ஷே குதஃ கூஷீரேண போஜநம்।
விஶேஷேண தரித்ரஸ்ய தவ கூஷீரம் குதோ பவேத்।
ததத்ர பூஜா கர்த்தவ்யா த்வயா கூஷீரார்த்திநாத்மஜ।
விஶ்வாதிகஸ்ய ஸததம் யோகித்யேயஸ்ய ஶூலிநஃ।
பூஜயா லப்யதே ஸர்வம் வாஞ்சிதம் மநுஜைஃ ப்ரபோஃ।

இதி மாத்ருவசஸ் ஸ்ருத்வா ததேதி முநிபோதகஃ।
கிஞ்சித் தூரமயம் கத்வா ரஹஃ ஸ்தாநம் ஸுபோபநம்।
பூதிபூஷிதஸர்வாங்கோ ருத்ராக்ஷவரபூஷணஃ।
த்யாயந்நேகமநாஸ் ஸம்பும் க்ருதநிஸ்சிதமாநஸஃ।
பூஜயாமாஸ தேதேவம் புராணம் புருஷம் ப்ரபும்।
ததஃ ப்ரஸந்நோ பகவாநஸ்மை மகவதாக்ருதிஃ।
தம் த்ருஷ்ட்வா மகவந்தம் ஸோகாபாகுலிதமாநஸஃ।
த்வம் கச்ச புரதோ மேத்ய யத்ரகுத்ராபி வ்ருத்ரஹந்।
நஸ்மர்யதே பவாநத்ய மயா பூஜாரதேநவை।
பூஜாவிக்நம் யதிபவேந் மஹாதேவஸ்ய ஸூலிநஃ।
ஸுபேஹந்த்வாமிதி ததா சுகோப ஸுபிதும் ஸுரம்।
தஸ்ய தத்வீக்ஷ்ய சித்தஸ்ய ஸ்தைர்யம் ஸுக்திமபிஸ்வரஃ।
ப்ராதுராவீத் கூநேணைநவ வ்ருஷோபரி ஸஹோமயா।
தம் த்ருஷ்ட்வா ஸாம்பமீஸாநம் ப்ரணம்ய புவி தண்டவத்।
உத்தாய ஸஹஸா பக்த்யா நநர்த்தாநந்தநிர்ப்பரஃ।
மாந்யோஸ்ம்யநுக்ருஹீதோஸ்மிசாஹமத்ய மஹேஸ்வர।
த்வத்தர்ஸநேந தேதேவஸ காங்க்ஷிதம் பலிதம் மம।
இதி தஸ்ய வசஸ் ஸ்ருத்வா மஹேஸஸ்தாபஸப்ரியஃ।
க்ஷீராரார்த்திநே ததௌள தஸ்மை க்ஷீரஸாகரமீஸ்வரஃ।
ஸர்வவேதாந்தவிஜ்ஞாநம் புராணாநாந் ததைவச।
ஸாஸ்த்ராணமபி ஸர்வேஷாந்தவ தத்வம் ஸ்புரத்வலம்।
அவிநஸ்வரதா பூயாத்தவ தாபஸ புத்ரக।
இதிதத்வா வராநந்யா மீஸ்வரோந்தரதாத்க்ஷணத்।
லப்த்வா வரம் ததா ஸம்போரூபமந்யுஸ்ஸிவப்ரியஃ॥

"மகாபுண்ணியாத்துமாவாகிய வியாக்கிரபாதமுனிவர் சிவபெருமானைப் பூசித்து அவர் அருளினாலே உபமன்னியு என்னும் நல்லபுதல்வரைப் பெற்றுத் தேவாதி தேவருடைய மகத்தாகிய ஈடனத்தையும் தரிசனஞ் செய்து, அவர் திருவருளினால் நித்தியத்துவத்தையுமுடையராயினர்; இந்த வியாக்கிரபாதமுனிவர் குமாரரும், மகாவிவேகியுமாகிய உபமன்னியுமுனிவர் சிறு

வயசிலே தமது கிருகத்திருந்த தாயாரை நோக்கிப் பால் கேட்க, அதற்குத் தாயார் மாவை ஜலத்திற் கரைத்துப் பொய்ப்பாலாய்க் கொடுக்க, அதனைக் குடித்து அதில் உருசியில்லாமையான் மிகவும் துக்கப்பட்டழுது, இது ஜலமன்றிப் பாலன்று என்று சொல்லி, அவ்வம்மையாரை அடிக்கடி வாதைப்படுத்தினர்; அதனால் தாயார் மிகவும் வருத்தமடைந்து விம்மி அழும் தமது பாலனை நோக்கி ஓபாலக! சுவையுள்ள நல்ல பால் நம் கிருகத்தில் இல்லையே; ஆயின் உனது மாமனும், மகாபுண்ணியாத்துமாவும், சிவபெருமானுக்கு நேசரும், நாடோறும் சிவபூசையில் முயன்றவரும், வேதவேதாந்தபாரகருமாகிய வசிஷ்டமாமுனிவர் சிவபூஜாமகிமையால் மிகுதியும் பால்கறக்கும் காமதேனுவையுடையர்; நீ அவர் வீட்டிலே காமதேனுப்பாலைப் பருகிவிட்டு, குழந்தைத்தன்மையால் இங்கும் வீணே பால்கேட்கின்றனை; முக்கண்ணராகிய சிவபெருமான் அருளில்லாவிடிற் பாலோடுகூட ஊண் புசிப்பதெங்ஙனம்? அன்றியும் மகாதரித்திரனாகிய உனக்குப் பால் எங்ஙனம் கிட்டும்; ஆகலின், பாலை விரும்புகின்ற நீ சிவபூசைசெய்யவேண்டும்; ஏனெனின், விசுவாதிகரும், யோகிகளால் எஞ்ஞான்றும் தியானிக்கற்பாலரும், சூலபாணியுமாகிய மகாப்பிரபுவைப் பூசிப்பதினால் மனிதர் சர்வாபீஷ்டங்களையும் பெறுகின்றனர் என்னும் தாயார் வசனத்தைக் கேட்டவுடனே, நன்றென்று கூறி, அவ்விருஷிபாலகர் சிறிது தூரம் போய் ஓர் நல்ல ஏகாந்தஸ்தானத்தை அடைந்து, தேகம் முழுமையும் விபூதியினால் உத்தூளனஞ் செய்து, சிறந்த உருத்திராக்ஷங்களை ஆபரணமாகப் பூண்டு காரியத்தில் உறுதிகொண்டவராகி, தேவேசரும் ஆதி புருஷருமாகிய சிவபெருமானைத் தியானித்துப் பூசை செய்கையில், சிவபெருமான் அவர் முன்னே இந்திரவடிவத்தோடு பிரசன்னமாக, அவ்விந்திரனை அப்புதல்வர் கண்டு மனத்திற் கோபாவேசங்கொண்டு, இந்திரா! நீ இப்போது என் முன்னிலையை விட்டு எங்காயினும் போய்விடு, சிவபூசையில் முயன்றிருக்கும் இவ்வேளையில் உன்னை நினைக்கவில்லை; சிவபூசைக்கு இடையூறு நேரில் உன்னைச் சபித்துவிடுவேன் என்று அத்தேவேசரைச் சபிப்பவராகக் கோபித்தார்; அப்போது சிவபெருமான் அப்பாலருடைய உறுதியையும் திறமையையும் கண்டு க்ஷணப்போதினுள்ளே உமையம்மையாரோடு இஷபாரூடராய்ப் பிரசன்னராயினர்; அந்தச் சாம்பமூர்த்தியைத் தரிசித்தவுடனே பாலகர் பூமி

யிலே தண்டாகாரமாக வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து ஆனந்தத்தினுற் பரவசமடைந்து, அன்பிலூடு விரைந்து கூத்தாடி சுவாமீ! இப்போது யான் பெருமை அடைந்தவனும் அநுக்கிரகிக்கப்பட்டவனுமாய்விட்டேன்; சுவாமீ! உம்மைத் தரிசித்தமாத்திரத்திலே என் எண்ணமெல்லாம் கைகூடப்பெற்றேன் என, அதனைக் கேட்டுத் தபத்தினர்க்கு நேசராகிய சிவபிரான் பாலிவிரும்பிய அப் பாலமுனிவர்க்குப் பாற்கடலைக் கொடுத்துவிட்டு, இருஷிபாலக! உனக்குச் சகல வேதவேதாந்தங்களின் ஞானமும் சகலபுராண சாஸ்திரங்களின் தத்துவங்களும் தெளிவாய் விளங்கக்கடவன; மேலும், என்றும் அழிவில்லாமையும் உண்டாகக்கடவது என்று பின்னரும் சில வசனங்கள் அருளிச்செய்து மொடிப்போதிலே அந்தர்த்தானமாயினர்'' என்றது ஸ்காந்தபுராணம்.

இவ்விஷயம் மகாபாரத அநுசாசனிபருவம், வாயுசங்கிதை, இலிங்கபுராணமுதலியவற்றில் விரித்துரைக்கப்படுகின்றது.

காலனைக்காலாற்காய்ந்தகடவுடன்னைக்
காரோணங்கழிப்பாலிமேயான்றன்னை
பாலனுக்குப்பாற்கடலன்றீந்தான்றன்னைப்
பணியுகந்தவடியார்கட்கினியான்றன்னைச்
சேலுகளும்வயலாரூர்மூலட்டானஞ்
சேர்ந்திருந்தபெருமானைப்பவளமின்ற
வாலவனியரநெறியிலப்பன்றன்னை
யடைந்தடியேனருவினைநோயறுத்தவாறே.

—நா, திருவாரூரநெறி.

பாலனுக்காயன்றுபாற்கடலீந்துபணைத்தெழுந்த
வாலினிற்கீழிருந்தாரணமோதியருமுனிக்காய்ச்
சூலமும்பாசமுங்கொண்டுதொடர்ந்தடர்ந்தோடிவந்த
காலனைக்காய்ந்தபிரான்கடவூருறையுத்தமனே.

—நா, திருக்கடவூர்வீரட்டம்.

பாலகனுர்க்கன்றுபார்க்கடலீந்திட்ட
கோலச்சடையற்கேயுந்தீபற
குமரன்றன்னுதைக்கேயுந்தீபற.

—திருவாசகம்.

பாலுக்குப்பாலகன்வேண்டியழுதிடப்பாற்கடலீந்தபிரான்
மாலுக்குச்சக்கரமன்றருள்செய்தவன்மன்னியதில்லைதன்னு
ளாலிக்குமந்தணர்வாழ்கின்றசிற்றம்பலமேயிடமாகப்
பாலித்துநட்டம்பயிலவல்லானுக்கேபல்லாண்டுகூறுதுமே.

—திருப்பல்லாண்டு.

(சஉ) சிவபெருமான் தருமிக்குப் பொற்கிழி கொடுத்தமை.

ஆதிஸைவ ஸ்விஜஸ்ரேஷ்டஸ் ஸுதாயோத்வாஹகாங்க்ஷிணே।
வாண்யேஸபாவாநுகுணம் தத்வார்யாம் ஸதவீஸ்வரः।
ஜித்வா கவீந்ராஜபத்தாம் நீவீம்நிஷ்கஸஹஸ்ரிகாம்।
யயா ப்ரதாபயாமாஸ.....॥

ஆதிசைவத் விஜச்ரேஷ்டஸ் ஸுதாயோத்வாஹகாங்க்ஷிணே।
பாண்ட்யேஸபாவாநுகுணம் தத்வார்யாம் ஸதவீஸ்வரः।
ஜித்வா கவீந்ராஜபத்தாம் நீவீம்நிஷ்கஸஹஸ்ரிகாம்।
யயா ப்ரதாபயாமாஸ.....॥

"(சம்பக) பாண்டியராஜனுடைய கருத்தை யாதென்றுணர்த்தி இயற்றிய (நிரவிட) கவியைச் சிவபிரான் சங்கத்திலே கொடுத்து, அச்சங்கப்புலவர்களே செயித்து அரசனுற் கட்டப்பட்ட ஆயிரம் பொன்முடிச்சை விவாகத்தில் விருப்புற்ற ஆதிசைவப் பிராஹ்மண சிரேஷ்டருடைய புதல்வராகிய தருமிக்குக் கொடுத்தார்" என்று அகஸ்தியசங்கிதை கூறுகின்றது.

மின்காட்டுங்கொடிமருங்குலுமையாட்கென்றும்
விருப்பவன்காண்பொருப்புவலிச்சிலைக்கையோன்கா
னென்பாட்டுப்புலவனுய்ச்சங்கமேறி
நற்கனகக்கிழிதருமிக்கருளினேன்காண்
பொன்காட்டக்கடிக்கொன்றைமருங்கேகின்ற
புனக்காந்தள்கைகாட்டக்கண்டுவண்டு
தென்காட்டுஞ்செழும்புறவிற்றிருப்புத்தூரிற்
றிருத்தளியான்காணவனென்சிந்தையானே.

—நா, திருப்புத்தூர்.

(ஙஙக) சிவபெருமான் பாணபத்திரர்க்குப் (பலகை) அருளினமை.

ஹெ²ரவிவஷ²யாரா²த்³ கூவிக்கூ² தத்³வம்கிலெ|
மாதே³வெ²ரமிகரோ²த்³கூ²ரகூ²ரெதோ²ஹவத்³தா²|
ஹரி³த்³வெஹவி வெகூலெ தஜ்ஜ்²ராத்³நாரியம் பூ²ழி|
ஜிகெள ஹத்³வஸ்ய யோ³ரம் ஹக்³கிஹாவஹரி³த்³தி:|
பூ²ஷ்டாமாயகெரியிகூம் ஹத்³யம் தம் ஹகூவத்³வ|
கூநூ³ஹவாரஸ்²ஹஸ்²ஹ²ரஸ்²ரா ஸ்²ரம்ஸ்²ரா:|
வங்காவீநவஸ்²ய ஹகூவஸ்²ய ஹத்³வஸ்²யாயம் வ்²யெழகெ|
ஸ்²ராவயாமோஸ வலுகாம் ஹெமரத்னவிசித்ரிதாழி|
இதம் கு²தஸ்மயாதமிதி விஸ்மிதமாநஸ:|
ரத்நப்ரபாரஜிதந்தத்பீடமத்யாஸ்த பேழலம்|
காநம் பத்ரே ஸமாப்யாத தஸ்மிந் கந்தும் ஸமுத்யதே|
பத்ர: பரமதர்மாத்மா பலகாம் பரிக்ருஹ்யதாம்|
கேஹம் கத்வாசபந்துப்ய ஆசக்யௌ தமுந்தகம்||

பத்ரோபி வர்ஷதாரார்த்த ஆவிக்த்வா தத்ரபங்கிலே|
காதுமுத்யோகமகரோத் பங்காக்ராந்தோபவத்ததா|
சமுத்பங்கேபி வைகல்யே தந்த்ரியாதீநாமயந்த்ருடம்|
ஜகௌ பத்ரஸ்துமதுரம் பக்திபாவஸமந்விதம்|
த்ருஷ்ட்வாகாயந்த மதிகம் பத்ரம் தம் பக்தவத்ஸலம்|
அநுக்ரஹபரஸ்ரும்புஸ்ஸந்தரேஸ்வர ஈஸ்வர:|
பங்காவீநஸ்ய பக்தஸ்ய பத்ரஸ்யாத:ப்ரதேழகே|
ஸ்தாபயாமாஸ பலகாம் ஹேமரத்நவிசித்ரிதாம்|
இதம் குதஸ்ஸமாயாதமிதி விஸ்மிதமாநஸ:|
ரத்நப்ரபாரஜிதந்தத்பீடமத்யாஸ்த பேழலம்|
காநம் பத்ரே ஸமாப்யாத தஸ்மிந் கந்தும் ஸமுத்யதே|
பத்ர: பரமதர்மாத்மா பலகாம் பரிக்ருஹ்யதாம்|
கேஹம் கத்வாசபந்துப்ய ஆசக்யௌ தமுந்தகம்||

"பாணபத்திரர் மழைவர்ஷத்தினால் நனைந்து வருந்தி அந்தச் சேற்றிலிருந்து கானஞ் செய்தார்; அப்போது சேற்றிலே புதைந்துகொண்டு (விரல்) நரம்புகள் மிறைத்த விடத்தும் திடமாக மாதுரியமாய்ப் பக்தியோடு பாடினார்; மிகுதியும் இசைபாடும் பாணபத்திரரைப் பார்த்துப் பக்தவத்சலராய் அநுக்கிரகபராராய்ச் சம்புவாயுள்ள சுந்தரேசுவரர் எனப்படும் சிவபெருமான் சேற்றில் இருப்பவராகிய அன்பராம் பாணபத்திரர்க்குக் கீழ்ப் பிரதேசத் திலே பொன்னுற்செய்து விசித்திர இரத்தினங்களால் நிருமிக்கப் பட்ட பலகையை இட்டார்; இது எங்ஙனமிருந்து எய்திற்றோ என்று மனசில் ஆச்சரியமுற்று இரத்தினப்பிரபையினால் விளங் கும் அழகிய பீடமத்தியில் இருந்து கானத்தைப் பாணபத்திரர் முடித்துக்கொண்டு தமது கிரகத்துக்குப் போகமுயன்றபோது பா மதர்மாத்துமாவாகிய அந்தப்பாணபத்திரர் அப்பலகையை எடுத் துக்கொண்டு தமது கிரகத்தை அடைந்து தமது பந்துக்களுக்கு அச்சமாசாரத்தைக் கூறினர்" என்று அகஸ்தியசங்கிதை கூறு கின்றது.

நாணமுடைவேதியனுநாரணனுநண்ணவொணாத்
தாணுவெனையாளுடையான்றன்னடியார்க்கன்புடைமை
பாணனிசைபத்திமையாற்பாடுதலும்பரிந்தளித்தான்
கோணவிளம்பிறைச்சென்னிக்கோளிலியெம்பெருமானே.

—ஞா, திருக்கோளிலி.

(சச) அர்ச்சுனனைக் கொல்ல வந்த பன்றியை வேடவடிவம் பூண்ட சிவபிரான் கொன்று அவனுக்குப் பாசுபதம் கொடுத்தமை.

மதேஷு தேஷு ஸவேஷு தவஸ்விஷு ஶஹாதஸு।
வீநாகவாணிஹுமவாத்வுவாவஹரே ஹரஃ।
கெரதம் வெஶோஷ்டாய காஞ்நஜ்ஞாஸநிஹழி।
விஜாஜாதெநா விவேதொ மிரிசெரேஸிவாவஃ।
ஶ்ரீஜநேவாஹாய ஶராஶாஸீவிஶ்வாவஶாநு।

நிஷ்வரூத ஃஹாவெஹா ஃஹெநா ஹெஹவாநிவ|
ஹெவ்வா வஹெஹாயா ஸ்ரீரநீரா நவ்ரதவெஸயா|
நா நாவெஸயஹெஹ ஃஹ்ரவெஷ ஹ்ரஃவெஹ்ரதா நாமதஷ்ரா|
கிரா ரதவெஸவஃவ ஹ்ரஃ ஷ்ரீஹிஸ்ரா விவஹஹஷ்ர ஸஃ|
கஹொஹத தஷ்ரா ராஜ ஷ்ரஹெஹொஸ்ரதீவ ஹாரத|
கூணெந தஷ்ரநம் வவ்ரம் நிஸ்ரவ்ரஃஹவ்ரதஷ்ரா|
நாஃ வ்ரவ்ரவணா நாஸ்ர வகூணாஸ்ரவ்ரவாராஃஸ்ர|
வஹந்நிகூஷ்ரஃராமஃவ் வாகூஃவ்ரவ்ரக்ஷ்டகூஃஃணஃ|
ஃஷ்டகஸ்ராஃ ஃநெநாஃ வ்ரத ஃ ஃஃஸ்ரஃராஷ்ரஃ்ரதஃஸ்ரஃநழ்|
வராராஹம் ராஷ்டவ்ரஃராய தக்கஃயஜ்ஜீவாஜ்ரஃ்ர நழ்|
ஹஜ்ஜ்ஞ வராஃஃஷ்டரதீர தஃஃவாவாரஃய ஹாஷ்ரஃ்ரநஃ|
மாண்ணீவம் யந்ராஃராய ஸராஃஸ்ராஸ்ரீவிஷ்ராவஃராஸ்ர|
வஜ்யஃ யந்வஃர்ரம் கூக்ஷா ஜ்ரவொஷ்ஷண நிநாஃயஸ்ர|
யந்நாம் வ்ராஸ்யஃயவெ ஹஜ்ஞஃநாஸவஃநிஹாமதழ்|
தஷ்ராஸ் கூரம் வஸவஃவிஷ்ராவஹம் நெதாஃஸ்ரயஃவாஃநழ்|
ஸ்ரஷ்டாதம் வ்ரஹாரிஷ்ரஃஜ்ஜம் வாஷ்ரநம் ஸ்ரஃயந்ரிநழ்|
கிரா தஸ்ர வஃவீ வஹஹா வ்ராரயாஃராவ ஸாம்கராஃ|
ஃவெஷ வ்ராகூஃவ்ரஃதஃ வஸவஃழிம்ஃ நீஸவஃஃவ்ரஹஃ|
கூநாஃஸ்ரதீரய தஃவாகூரம் வ்ரஜ்ஹாராராஸ்ர வாஷ்ரநஃ|
கிரா தஸ்ர வஃஜ்ஞவஷ்ரிஜ்ஞெகூஸ்ரவெஷ்ரு ஃஹாஃஸ்ரஷ்ரஃதிஃ|
வ்ரஃஃவொவாஸ்ரஸ்ரிவ்ரவ்ரவும் ஸராஃஹ்ரஸ்ரிவொவஃழ்|
தெள ஃஃகெள் வாயகெள தாஸ்ரயாரம் வஃஜ்ஞதீ நிவெததாஃ|
ஃஃகூவஸ்ரு மாதெதீ விஷ்ரீணெஃ ஸ்ரொஸ்ரவஸ்ரஹாநஜ்ஞ தஷ்ரா|
யஃராஸ்ரஜ்ஞ நவிஃஃநிவெஃராஷ்ர வஜ்ரவொஸ்ரவ அவவஃஃஜ்ஞெத|
தஸ்ரா தஸ்ரொவஸ்ரநிவா தஸ்ராஸ்ரொராஸவ தஷ்ரா|

வவிலொவஹ-ஹிவ-ர்ரணெஃ-ர்ஷாவெவெய்ஃவஹுஃமெஸிவ

ஃிோர.....।

சுவஷிவெ॥zவஸி ஃ०ஷாதஹுஃஃ ஜீவதிஃோக்ஷ்யுவெ।

வ்ஷிரோ ஹவவ்வ ஃோக்ஷ்யுாஃி வாயகுா நஶ நீஸிவ।

வடஹ்வ வரயா ஶக்ஷ்யுா ஃ-ஹு கூஃவிவாயகுாஸு।

தவ்யு தஃிவ நம ஶ்ரு-க்ஷுா கிரா தவ்யுாஜ-ர்-நவஷிரா।

ரொஷிோ ஹாரயாஃிவ தாவயாஃிோவ வெஷ-ஹிஃ்।

தஷிதா ஹ்ருவெஷ்ட நஃநவா வ்ருகிஜஶ்ரா ஹ வாயகுாஸு।

ஹ-ஷியொ ஹஅய உதி வ்ராஹாஃ०ஷ ஃ०ஷெஷ்கு-வாவுஹ।

வ்ருஹரவ்வ ஶரா॥ந தாஹராரவ॥ந்ஃி-ர்ஷெஷி நஃ்।

உ்கு-க்ஷ்ரா வொணவஷ-ர்ஷ ஷஃ-ஷிோவ வஹவவாzஜ-ர்-நஃ்।

தாதவ்ஷ்ரா தாத்ருவஂரவ்ஷ்ரொஜ-ர்ஷிோ நள ஃ-ஹு-ஃி-ர்ஷ-ஹு-ஃ்।

ஶவிரொராஶ்வீவிஷாகுாவிரொவ்ஷ தாக்ஷாரெத வரவ்வுரஷ்।

தஷிதாzஜ-ர்-நஶ்ரவவஷ-ர்ஷ கிரா்ரெத வஷவாவ்ஸ்ஜஶ்।

தாதவஹெந நஃநவா வ்ருகிஜஶ்ரா ஹ ஶங்கரஃ்।

ஃ-ஹுஅ்தி-ர்ஷ ஶரவஷ-ர்ஷுதாஜ்ஹு வி நாகுஸ்ஜ்க்।

சுக்ஷரெத நஶ்ரீரொண தவ்ஷ்ள ஸிரிரிவாவஅஃ்।

வ ஷ்ஸ்ஷ்ரா வொணவஷ-ர்ஷுதா-ர் ஷோவீஹஅ்தஂ ய நஂஜயஃ்।

வரஃ०ா வீவியஸுவெ ஹாய-ஹாய்வி்கிவாவ்வுவிசு।

சுவெஹாzயஂ வ-சு-ஃிராரஂாஂமொ ஹிஃிவஹ்வீவாரஶ்ரயஃ்।

ஶணீவஃ-ர்ஷுா ஹாராவா நுகிஜ்ஹுஹாதுவீஹஅஃ்। [வ-ராஃ்।

வொzயஂ வெவொ ஹவெவ்ஹுதாக்ஷாஜ்ர-ர்ஜ்ராயக்ஷஃ் வ-ரொராz

வீஜ்ருவெ ஹி ஶிரிஶ்ரவ்ருவெஷ் கிஜ்ஃாநாஂ வஃோஹஃ்।

நஹி ஃஜ்ஷாணஜாவா நாஃ-ர்ஹ்ஜ்ஷ்டா நாஂ வஹவஸ்ரஃ்।

ஶவொர்zநுஹ்வஹி்தஂ வெஹஜ்ருவெ ஜெவஂ வி நாகி நுஃ்।

தெவொ வர யிவா யக்ஷா ரூஜாதெநா வுவஷ்டி தீ।
கஹஸி நம ஸமெஷ்டீக்ஷேஷுயாதி யஹோதி நழி।
தெதாஹ்யஷ்டி நா ஜிஷ்ணுராவா நுஷ்டுஹெதி நீ।
வுஷ்ய ஜது தயாராஜ நயத்விவாதிவ ஹாக்ஷரீ।
தாந்ர வஹெந நி நவா ஹவவாதெநாகஹாவ நீ।
ஸுமவாணீ வ தெஹ்ய ஹாஜீராவஷ்டுவாவதி।
க்ஷணெந க்ஷீணவாணெராழ வாவ்யதீ ஹாஜ்ந்நஹா।
ஜீதெஜ்ஞ நாவிஸ தீவ்ர கம்ஜ்யஷ்டா ஸராவம்க்ஷயழி।
ஜிக்ஷயாரோவ ஜிஷ்ணு ஹவவஜ்ஞ ஹ்ந தாஸ நழி।
வ்ரஹாதக்ஷயெள ஒதித்ள தஜ்ணெள யெநாழவ்யு வாண்ணவ
கிஜ்ந தோக்ஷ்யாதி யந்ஷா யதெந வொணாஃ க்ஷயம மதாஃ।
கயஜ்ஞ வ்ரஷ்ணஃ கொழவி வாணா ந்ரவஸ்கி வவடுஸஃ।
ஹக்ஷா ஸெநம யந்ஷ்டாடுயா ஸுஜயாஹ்ரணெவக்ஜராழி।
நயாதி ஜ்ணயாரவ்யு யஜவ்யு வஜநம வ்ரகி।
வ்ரஹ்ரஹ்யாழய யந்ஷ்டாடுயா ஜ்யாவாஸொநாவக்ஷ்யுவ।
ஜ்ஷ்டிஹிஸ்ராவி ஹ்ரகிவா நுஜ்ரகிஸ்வ ஜிஹாஜ்யுகீஃ।
வம்வ்ய்ஜ்ஷொ யந்ஷ்டாடுயா கெளஸ்ஜெயஃ வ்ரவீரஹா।
தஜவ்யவ்யு யஜ்ஷிடுவ்ய ஜ்ரராஹ மிரிஸ்மொவராஃ।
தெதாழஜ்டுஸ்நெநா ஹ்ரத்தயந்ஃ வஜ்ஜவாணிராதிஷ்ட।
யஜ்ஹவ்யாஜ்ஜஜீவ்ஹவிஸ்ந வெஸ்மெநாஹிஜமாஜிதழி।
தவ்யு ஜஜ்ஜிடு ஸிதம வஜ்ஜிவஸ்க்ஷ வவடுஸ்தஷ்டவி।
ஜிஸோவ ஹஜ்ஜவீயெயுண விகு ஜ்யு கஜ்ர நஂஜ நஃ।
தவ்யு ஜஜ்யடுராந ஜோவாஜ்யு வஹாயாவிவஸ்ரா ஹி வஃ।
தெதாவ்ப்ரிக்ஷுஸிஜ்யாஹிஜ்ஷ யெயயாஜோவ ஹாஜ்ந்நஃ।
தஜ்ரா வ்ரக்ஷாந்நஹாகாயஃ வ்ரகிஜ்ரஹாஜ்யொ ஸியாஃ।

கிராதராகவீ ஸமவாஸஹதிஃ வாயொர்ர ஃஹாவஸஃ|
ஃஷிஹிவர்ஜுஷாஸ்காரிஸையர்ஸஃஃஷ்டாதஃயந்வெ|
வ்ருஜஹாரஃராயஷெர் கிராதஸஃராகவிணி|
தத்ஸுகூராஸநிவஸெஃஃர்ஷிஹிஸ்ருஷ்டாராணெஃ|
கிராதராகவீ ஸமவாநஃர்யாரோவ வாண்டவழ்|
தத்ஸுர்வஷ்டாஸஜ்ஜஃ வஃவொராஸஃவெஃர்க|
வாண்டவஸ்ய ய ஃஷ்டீநாம் கிராதஸ்ய யஃஜ்ஜதிஃ|
வஃஃஹஸ்தத்ருஜ்ஞ தஃர்ஜஃஸஹவெரஃஹஷர்ணழ்|
ஹஃஜவ்ர ஹாராவஸம்பஃகூ வ்ருதிவாஸவயொரிவ|
ஜவா நாரய தெகர ஜிஷ்ணஃ கிராதஃராஸா வேஸழ்|
வாண்டவஸ்ய விவெஷ்டஞ்ச கிராதொர்ஸவ்ர்ஹநஸ்ஸு மீ|
தயொஸ்ர்ஜவிநிஷ்வஷ்டாந்வஷெர்ணொராவொஸயா|
வஃஜாரய்த மாதெர்ஷஃ வாவகொர்ஃமாராயஃஃவாஸு|
தத வாநம் ஃஹாதெவஃ வைஸ்யமாதெர்ஸ்ஃவீஃி தழ்|
தெஜஸா வ்ருகூஃஜிதொராஷாதெ்ஸ்தஸ்ய விரோஹயந்|
தெதாரதிவீரிதெமர்ராதெஃ விஜ்ஞீகூத உவாவஹௌள|
ஹாஸ்ஃநெ நாமாகூவஸ்ராஃஜெர தெவதெவெந ஹாராத|
நிராஃஸ்ராவொர்ஸவஸ்ஸ்ரெவ வஸந்நிராஃஜெர ஃஹாதநா|
வவாத ஹஃஜ்ஜாநிஸ்ரஷ்டா மதவஸகூ ஜவார்ஸவஸ்|
வ ஃஹஃஜ்ஜத்ர் ஜயாஸஃகூர வஸெதாஃ வாஃநராஃகூஜிதஃ|
ராஃயிரணாவ்ஃதாஃமஸ்ஃ வாண்டவொ ஹ்ருஸ்ஃவிதஃ|
ஸராணஃ்ஃ ஸராணம் மகூர ஸமவஜ்ஜம் வி நாகிநழ்|
ஃஷ்டநயஸ்ஜ்ஜணியம் கூகூர ஸாஜெஃ்ந வஃஜயஸ்ஜவழ்|
தவ்ரோஃஜ்ஜஸ்ஜவாகூஃர்ஃ கிராதஸ்ஸிராவஸி ஸ்ரிதழ்|
கூவஸ்ஃவாண்டவஸ்ரஷ்டெ ஹஷெர்ண வ்ருகூதிஃமதஃ|

வவாத வாதியொஷவு தகிஃ வீதொzஹவஷவஃ।
உவாவ வெநநம வவவா வேவமஂஹீரஹீஹாரஃ।
ஜாதவிஷயாதொகூ தவஃ கூணாாமவஂஹதிழ।
ஹொ ஹொ வாஷ்ணு நகாவெஷாzவி கூஃணா வுகிஃநதெத
ஸௌயெயுணாதெநந யுதுாவ கூதியொ நாஷி தெ வஃஃ
ஹமவ நஷாவி வெநஷஹும் காஃம வீதுா வுஷஜ்வஜ।
காஃமெய திவுஃவஜதெஷ்ரரம வாஸ்வகம வுஹொ।
யதாவு ஹுஸிரொ நாஃ ரொளஷ்ரம ஹீஃவராகூ ழிழ।
யாமாதெ ஷாரணெ வுாவெ கூஜஷ்வம வஂஹாரதெ ஜமஃ।
ஷஷாதி தெzவம டயிதஃஹம வாஸ்வகம விஹொ।
வஃதெஷுா யாரணெ ஸொகூஷவஂஹாரொ வாவிவாணவ।
தவாகூா கூரிதஃ வாகூஃ ஸாஹுதிகூா வஃாஷிதஃ।
உவவஂஃஹு விஷ்ணு ஃயிவ்ஷதுயு வொzவுவீக।
தகவுஜுாவயாஃாவ வாரஹவு நிவத்துதிழ।
தஷவும வாணவஸ்ரு ஷ்ரு ஃஅதிஃ ஃதெ ஃவாதெகுழ।
உவதவுவ தவுாகூஃ யயாதுகூஃாரவதிழ।
வுதிஜஸாஹ தவுாவி வீதிஃராஜஃாநவஷாா॥

கதேஷ்ண தேஷ்ண ஸர்வேஷ்ண தபஸ்விஷ்ண மஹாத்மஸ்ண।
பிநாகபாணிர் பகவாந் ஸர்வபாபஹரோ ஹரஃ।
கைராதம் வேஸ்மாஸ்தாய காஞ்சநத்ருமஸந்நிபம்।
விப்ராஜமாநோ விபுலோகிரிர்மேருரிவாபரஃ।
ஸ்ரீமத்தநுபாதாய ஸாந் சாஸீவிஸ்ரோபமாந்।
நிஷ்பபாத மஹாவேகோ தஹநோ தேஹவாநிவ।
தேவ்யா ஸஹோமயா ஸ்ரீமாந் ஸமாந வ்ரதவேஸயா।
நாநாவேஸதரைர்ஹ்ருடைர்பூதைரநுகதஸ்ததா।
கிராதவேஸஸம்சந்நஃ ஸ்த்ரீபிஸ்சாபி ஸஹஸ்ரஸஃ।

அயோபத ததா ராஜன்ஸோதயோதீவ பாரத।
க்ஷணேந தத்வரம் ஸர்வம் நிஸ்ஸப்தமபவத்ததா।
நாதஃ ப்ரஸ்ரவணோநாஞ்ச பக்ஷிணஞ்சாப்யுபாரமத்।
ஸஸங்நிகர்ஷ மாகத்ய பார்த்தஸ்யாக்லிஷ்டகர்மணஃ।
மூகம் நாம தநோஃ புத்ரம் ததர்ஶாத்புததர்ஶநம்।
வாராஹம் ரூப மாஸ்தாய தர்க்கயந்த மிவார்ஜுநம்।
ஹந்தும் பரமதுஷ்டாத்மா தமுவாசாத பால்குநஃ।
காண்டீவம் தநு ராதாய ஶராந்சாஶீவிஶோபமாந்।
ஸஜ்யம் தநுர்வரம் க்ருத்வா ஜ்யாகோஷேணநிநாதயந்।
யந்மாம் ப்ரார்த்தயஸேஹந்து மஹாகஸமிஹாகதம்।
தஸ்மாத் த்வாம் பூர்வமேவாஹம் நேதாத்யயமஸாதநம்।
த்ருஷ்ட்வாதம் ப்ரஹரிஷ்யந்தம் பால்குநம் த்ருடதந்விநம்।
கிராதரூபீஸஹஸா வாரயாமாஸ ஶங்கரஃ।
மயைஷ ப்ரார்த்திதஃ பூர்வ மிந்த்ரநீலஸமப்ரபஃ।
அநாத்ருத்யச தத்வாக்யம் ப்ரஜஹாராத பால்குநஃ।
கிராதஶ்ச ஸமந்தஸ்மிந்நேகலக்ஷ்யே மஹாத்யுதிஃ।
ப்ரமுமோசாஶநிப்ரேக்யம் ஶரமக்நி ஶிகோபமம்।
தௌமுக்தௌ ஸாயகௌ தாப்யாம் ஸமம் தத்ரநிபேததுஃ।
மூகஸ்ய காத்ரே விஸ்தீர்ணே ஶைலஸம்ஹநநே ததா।
யதாஶநேர் விநிர்கோஷோ வஜ்ரஸ்யேவசபர்வதே।
ததாதயோஸ் ஸந்நிபாதஶ்ஶரயோரபவத்ததா।
ஸவித்தோபஹ்வபிர்பாணைர்தீப்தாஸ்யைஃ பந்நகைரிவ।
மமார... ... ... ।
அவலிப்தோஸி மந்தாத்மந்நமே ஜீவந்விமோக்ஷ்யஸே।
ஸ்திரோபவஸ்வ மோக்ஷ்யாமி ஸாயகாநஶநீரிவ।
கடஸ்வபரயா ஶக்த்யா முஞ்சத்வமபி சாயகாந்।
தஸ்ய தத்வசநம் ஶ்ருத்வா கிராதஸ்யார்ஜுநஸ்ததா।
ரோஷமாஹாரயாமாஸ தாடயாமாஸ சேஷுபிஃ।
ததோ ஹ்ருஷ்டோ மஹஸா ப்ரதிஜக்ராஹ ஸாயகாந்।
பூயோபூய இதி ப்ராஹ மந்தமந்தோத்யுவாசஹ।
ப்ரஹரஸ்வ ஶராநேதாந்நாராசாந்மர்மபேதிநஃ।
இத்யுக்தோபாணவர்ஷம் ஸமுமோச ஸஹஸார்ஜுநஃ।
ததஸ்தோ தத்ரஸம்ரப்தோ கர்ஜமாநௌ முஹுர்முஹுஃ।
ஶராஶீவிஷாகாரைஸ்ததக்ஷாதே பரஸ்பரம்।

ததோர்ஜுநஸ்ஸரவர்ஷம் கிராதே ஸமவாஸ்ருஜத்।
தத்ப்ரஸங்கேந மநஸா ப்ரதிஜக்ராஹ ஸுங்கரः।
முஹூர்த்தம் ஸரவர்ஷம் தத்ப்ரதிக்ருஹ்ய பிநாகத்ருக்।
அக்ஷதேந ஸரீரேண தஸ்தௌ கிரிநிவாசலः।
ஸத்ருஷ்ட்வா பாணவர்ஷந்து மோகீபூதம் தநம்ஜயः।
பரமம் விஸ்மயம் சக்ரே சாதுசாத்வித்தி சாப்ரவீத்।
அஹோயம் ஸுகுமாராங்கோ ஹிமவச்சிகராஸ்ரயः।
காண்டீவமுக்தாந் நாராசாந் ப்ரதிக்ருணத்யவிஹ்வலः।
கோயம் தேவோ பவேத் சாக்ஷாத்ருத்ரோ யக்ஷः ஸுரோஸுரः।
வித்யதே கிரிஸ்ரேஷ்டே த்ரிதஸாநாம் ஸமாகமः।
நஹி மத்பாணஜாலாநாமுத்ஸ்ருஷ்டாநாம் ஸஹஸ்ரஸः।
ஸக்தோந்யஸ்ஸஹிதும் வேகம்ருதே தேவம் பிநாகிநம்।
தேவோ வா யதிவா யக்ஷோ ருத்ராதந்யோ வ்யவஸ்திதः।
அஹமேநம் ஸரைஸ்தீக்ஷ்ணைர்நயாமி யமஸாதநம்।
ததோ ஹ்ருஷ்டமநா ஜிஷ்ணுர் நாராசாந்மர்மபேதிநः।
வ்யஸ்ருஜச்ச ததா ராஜந் மயூகாநிவ பாஸ்கரः।
தாந் ப்ரஸங்கேந மநஸா பகவாந் லோகபாவநः।
ஸூலபாணிः ப்ரத்யக்ருஹ்ணாச்சிலாவர்ஷமிவாசலः।
க்ஷணேந க்ஷீணபாணேந ஸம்வ்ருத்தः பால்குநஸ்ததா।
பிஸாசமாவிஸத் தீவ்ரா தம் த்ருஷ்ட்வா ஸரஸம்க்ஷயம்।
சிந்தயாமாஸ ஜிஷ்ணுஸ்ச பகவந்தம் ஹரதாஸநம்।
புரஸ்தாதக்ஷயௌ தத்தௌ தூணௌ யேநாஸ்ய காண்டவே।
கிந்து மோக்ஷ்யாமி தநுஷா யந்மே பாணேः க்ஷயம் கதாः।
அயஞ்ச புருஷः கோபி பாணாங்க்ரஸதி ஸர்வஸः।
ஹத்வா சைநம் தநுஷ்கோட்யா ஸூலாக்ரேணைவ கும்பரம்।
நயாமி தண்டதாரஸ்ய யமஸ்ய ஸதநம் ப்ரதி।
ப்ரஹ்ருஹ்யாத தநுஷ்கோட்யா ஜ்யாபாஸேநாவக்ருஷ்யச।
முஷ்டிபிஸ்சாபி ஹதவாந் வஜ்ரகல்பைர் மஹாத்யுதிः।
ஸம்ப்ரயுத்தோ தநுஷ்கோட்யா கௌந்தேயः பரவீரஹா।
ததப்யஸ்ய தநுர் திவ்யம் ஜக்ராஹ கிரிகோசரः।
ததோர்ஜுநோ க்ரஸ்ததநுः சுட்கபாணிரதிஷ்டத।
யுத்தஸ்யாந்தமபீப்ஸந் வை ரவேர்கநாபிஜகாம தம்।

தஸ்ய மூர்த்நி ஸ்ரிதம் கட்க மஸக்தம் பர்வதேஷ்வபி।
மூமோச புஜவீர்யேண விக்ரம்ய குரூநந்தகः।
தஸ்ய மூர்த்தாநமாஸாத்ய பபாலாவிவரோஹிஸः।
ததோ வ்ருக்ஷப்ஸிலாபிஸ்ச யோதயாமாஸ பால்குநः।
ததா வ்ருக்ஷாந்மஹாகாயः ப்ரத்யக்ருஹ்ணாததோஸிலாः।
கிராதரூபீ பகவாந் ததः பார்த்தோ மஹாபலः।
முஷ்டிபிர்வஜ்ரஸங்காஸைர் தூம்முத்பாதயங்முகே।
ப்ரஜஹார தூராதர்ஷ கிராத ஸமரூபிணி।
ததஸ்ஸக்ராஸநிஸமைர் முஷ்டிபிர்ப்ருஸதாருணैः।
கிராதரூபி பகவாநர்த்தயாமாஸபாண்டவம்।
ததஸ்சட சடாஸப்தः ஸுகோரஸ்ஸமபத்யத।
பாண்டவஸ்யச முஷ்டிநாம் கிராதஸ்யச யுத்யதः।
ஸுமுகூர்த்தந்து தத் யுத்தமபவல்லோமஹர்ஷணம்।
புஜ ப்ரஹார ஸம்புக்தம் வ்ருத்ரவாஸவயோரிவ।
ஜகாநாத ததோ ஜிஷ்ணுः கிராதமுரஸாபலம்।
பாண்டவஞ்ச விசேஷ்டதந்தம் கிராதோப்யஹநத்பலீ।
தயோர்புஜ விநிஷ்பேஷாத் ஸங்கர்ஷணேரஸ்ஸதா।
ஸமஜாயத காத்ரேஷு பாவகோங்கார தூமவாந்।
தத ஏநம் மஹாதேவः பீட்யகாத்ரஸ்ஸுபீடிதம்।
தேஜஸா வ்யக்ரமத்ரோஷாச் சேதஸ்தஸ்யவிமோஹயந்।
ததோதிபீடிதைர்காத்ரை; பிண்டீக்ருத இவாபபௌ।
பால்குநோ காத்ரஸம்ருத்தோ தேவதேவேந பாரத।
நிருச்வாஸோ பவச்சைவ ஸந்நிருத்தோ மஹாத்மநா।
பபாதபூம்யாம்நிஸ்சேஷ்டோ கதஸத்வ இவாபவத்।
ஸமுஹூர்த்தம் ததா பூத்வா ஸசேதாः புநருத்திதः।
ருதிரேணப்லுதாங்கஸ்து பாண்டவோ ப்ருஸதுःகிதः।
ஸரண்யம் ஸரணம் கத்வா பகவந்தம் பிநாகிநம்।
ம்ருந்மயஸ்தண்டிலம் க்ருத்வா மால்யேந பூஜயத்பவம்।
தச்சமால்யம் ததாபார்த்தः கிராதஸிரவிஸ்திதம்।
அபஸ்யத்பாண்டவஸ்ரேஷ்டோ ஹர்ஷேண ப்ரக்ருதிம் கதः।
பபாதபாதயோஸ்தஸ்ய ததः ப்ரீதோபவத்பவः।
உவாச சைநம் வசஸா மேககம்பீர கீர்ஹரः।
ஜாதவிஸ்மயமாலோக்யதபः க்ஷீணங்கஸம்ஹதிம்।
போபோ பால்குந துஷ்டோஸ்மி கர்மணு ப்ரதிமேநதே।
பௌர்யேணைந த்ருத்யாச க்ஷத்ரியோ நாஸ்திதே ஸமः।

பகவந்ததாவி சேந்மஹ்யம் காமம் ப்ரீத்யா வ்ருஷத்வஜ।
காமயேதிவ்யமஸ்த்ரம் தத்கோரம் பாஶுபதம் ப்ரபோ।
யத்துப்ரஹ்மஶிரோ நாம ரௌத்ரம் பீமபராக்ரமம்।
யுகாந்தே தாருணே ப்ராப்தே க்ருத்ஸ்நம் ஸம்ஹரதே ஜகத்।
ததாமி தே ஸ்த்ரம் தயிதமஹம் பாஶுபதம் விபோ।
ஸமர்த்தோ தாரணே மோக்ஷே ஸம்ஹாரே சாவி பாண்டவ।
தச்ச்ருத்வா த்வரிதஃ பார்த்தஃ ஶுசிர் பூத்வா ஸமாஹிதஃ।
உபஸம்கம்ய விஶ்வேஶமதீஷ்வேத்யத ஸோப்ரவீத்।
ததஸ்த்வத்யாபயாமாஸ ஸரஹஸ்ய நிவர்த்தநம்।
ததஸ்த்ரம் பாண்டவஶ்ரேஷ்டம் மூர்த்திமந்தமிவாந்தகம்।
உபதஸ்தே ச தத் பார்த்த யதாத்ர்யக்ஷமுமாபதிம்।
ப்ரதிஜக்ராஹ தச்சாபி ப்ரீதிமார்ஜுநஸ்ததா॥

—மகாபாரதம்.

“(அருச்சுனன் தபசின் பெருமை உணர்த்தவந்த) மகாத்துமாக்களாகிய இருஷிகளெல்லாம் போனபிற்பாடு, பிநாகபாணியும் பகவானும் பாவமனைத்தையும் ஒழிப்பவருமாகிய ஹரன் எனப் பெயரிய சிவபிரான் பொன்தருவைநிகர்ப்ப வேடர் வேடம் பூண்டு, மற்றோர் பெரிய மேருகிரிபோல விளங்கி, வில்லியும் விஷமுடைச் சர்ப்பங்கள்போலும் பாணங்களையுங்கொண்டு அக்கினிதேகம்போலத் தோற்ற மகாவேகத்தோடு (இமாசலத்திற்கு) வந்தார்; ஸ்ரீமானுகிய சிவபிரான் தம்மைப்போலக் கிராதவேடம் பூண்ட அம்மையாரோடும், நாநாவேஷம் பூண்ட மகிழ்வுடைய பூதங்களோடும், கிராதவேடம் பூண்ட ஆயிரக்கணக்காகிய பெண்களோடும் வந்தார்; அப்போது அந்த ஸ்தானமானது மிக்க பிரகாசமுடையதாயிற்று; க்ஷணப்போதிலே அவ்வனமுழுதும் நிச்சப்தமாயிருந்தது; நீசோட்டங்களுடையவும், பக்ஷிகளுடையவும் தொனிகள் உடனே ஓய்ந்துபோய்விட்டன; அவர் குற்றமில்லாத செய்கையினையுடைய அர்ச்சுனர்க்குச் சமீபத்தில்வந்து, அற்புதரூபத்தையுடையனுகிய மூகன் எனப்பெயரிய தானவின் புதல்வன் பன்றிரூபத்தையெடுத்து அர்ச்சுனனைக் கொல்ல நினைந்து வருதலைக் கண்டார்; தன்னைக் கொல்ல நாடிவரும் சத்துருவைப் கண்டபோது அர்ச்சுனன் காண்டீவத்தையும் சர்ப்பவிஷம்போலும் பாணங்களையுமெடுத்து நாணேற்சையினல் ஆகாயத்தை நிறைத்துவிட்டுப் பன்றியைநோக்கி நான் ஈண்டுவந்து உனக்குத் தீங்கு யாதுஞ்செய்திலேன்;

நீ என்னைக் கொல்ல நினைக்கின்றமையால் உன்னை நான் யமலோகத்துக்கு அனுப்புவேன் என்று சொல்ல, பன்றியைக் கொல்ல நினைத்துநிற்கும் அந்தத் திருடனாகிய வில்லியுடைய அர்ச்சுனனை நோக்கி வேடரூபியாகிய சிவபிரான் நில்! நானே இந்திரநீலத்தை நிகர்த்த ஒளியினையுடைய இந்தப் பன்றியை இலக்காக்கினேன் என, அவ்வார்த்தையை அர்ச்சுனன் பொருட்படுத்தாது பன்றியை எய்தான்; அந்த இலட்சியத்திலே (பன்றியிலே) பேரொளியினராகிய கிராதவேடங்கொண்ட சிவபிரானும் சமமாக அக்கினிசிகையை நிகர்த்த பாணத்தைப் பிரயோகித்தார்; வஜ்ரமலைபோலும் காடின்னியமுடைய அகன்ற மூகன் சரீரத்தில் ஒரே போதிலே இரு பாணங்களும் ஊடுருவிய; இந்திரனுடைய இடியும் முழக்கமும் மலையில் வீழ்ந்தாற்போல, அவ்விருவர் பாணங்களும் மிகுந்த சப்தத்தோடு பன்றியின்மீது வீழ்ந்தன; சர்ப்பங்களை நிகர்த்த எண்ணிலாப் பாணங்களை உண்டாக்கும் இரு பாணங்களினால் அடியுண்ட மூகன் என்பான் தன் உயிர் நீங்கப்பெற்றான்; அர்ச்சுனன் (பன்றிமீது முதற்கண்ணே நான் பாணம் எய்தேன் என்று கூற, சிவபிரான் யாம் முதற்கண்ணே எய்தோம் என்று கூற, அது காரணமாக இருவர்க்கும் நேர்ந்த யுத்தம் வருமாறு):—மூட! நீ குற்ற முடையை, உன்னை உயிரோடு போகவிடேன்; (அர்ச்சுனா) நில்; இடியேற்றைநிகர்த்த பாணங்களை விடுகின்றேன்; நீயும் மூயன்று மிகுந்த வலிமையோடு என்மேல் உன் பாணங்களைச் செலுத்து என்று கிராதர் கூறிய வார்த்தையைக் கேட்டு அர்ச்சுனன் கோபங்கொண்டு, பாணங்களை அவர்மேற் செலுத்தினான்; துஷ்டனே! துஷ்டனே!! என்று மேன்மேலும் கூறி, மர்மத்தை ஊடுருவத் தக்க நாராசபாணங்களைச் செலுத்துவாயாக என்று கூறிக்கொண்டு, மகிழ்வினோடு அர்ச்சுனன் செலுத்திய பாணங்களையெல்லாம் ஏற்றுக்கொண்டார், கிராதராகிய சிவபிரான் கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்டு அர்ச்சுனன் பாணமழையை அவர்மீது சொரிந்தான்; பின் அவர்கள் இருவரும் அடிக்கடி கர்ச்சித்து யுத்தஞ் செய்யத்தொடங்கி, சர்ப்பவிஷத்தை நிகர்த்த பாணங்களை ஒருவர்க்கொருவர் செலுத்தத் தொடங்கினர்; அர்ச்சுனன் கிராதர்மீது பாணமழையைச் சொரிந்தான்; மகிழ்வினோடு சங்கரர் பொறுத்துக்கொண்டார்; பினாகவில்லியுடையராகிய சிவபிரான் க்ஷணப்போது பாணவர்ஷங்களைத் தாங்கிப் பருவதம் போலக் காயமுறாமலும் அசையாமலும் நின்றார்; தன் பாணவர்ஷமெல்லாம் பயனற்றுப்போனமையைக் கண்ட அர்ச்சுனன் மிகுந்த ஆச்சரியமுற்றுச்

சொல்கின்றான்; நன்று! நன்று!! இந்த இமாசலத்தின்மேல் வசிக்கும் மிருதுவாகிய சரீரத்தையுடைய இந்த வேடன் காண்டீவத்தினின்று செலுத்தப்படும் பாணங்களை அசையாது பொறுத்துக் கொண்டிருக்கின்றான்; இவன் யாரோ? உருத்திரரோ? வேறு கடவுளோ? யக்ஷனோ? அசுரனோ? இந்த இமாசலத்திலே தேவர்கள் சிலபோது இறங்குவதுமுண்டு; பினாகபாணியாகிய உருத்திரரேயன்றிக் காண்டீவத்தினின்று நான் செலுத்திய ஆயிரக்கணக்காகிய பாணங்களின் வேகத்தை எவர் சகிப்பார்! உருத்திரரொழிந்து இவன் கடவுளாயிருப்பினும், யக்ஷனாயிருப்பினும், நான் அவனை என் பாணங்களால் யமலோகத்துக்கு அனுப்பிவிடுவேன் என்று இங்ஙனம் அர்ச்சுனன் மகிழ்வினோடு நினைந்து சூரியப்பிரகாசத்தை நிகர்த்த நூற்றுக்கணக்காகிய பாணங்களைச் செலுத்தத் தொடங்கினான்; உலகத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கின்றவரும், சூலபாணியுமாகிய கிராதர் அந்தப் பாணவர்ஷத்தைக் கன்மழையைத் தாங்கும் மலைபோலக் களிப்பினோடு பொறுத்தார்; உடனே அர்ச்சுனன் பாணமெல்லாம் ஒழிந்துபோயின; இவ்விஷயத்தைக் கண்டு அர்ச்சுனன் மிகுதியும் பயந்தான்; காண்டீவத்தைத் தகிக்கும்போது தனக்கு இரண்டு அழியாத பாணங்களைக் கொடுத்த அக்கினிதேவனை நினைந்தான்; என்னுடைய பாணங்களெல்லாம் ஒழிந்துபோயிற்றே என்று நினைத்தான்; என் வில்லிலிருந்து யான் எதை இப்போது செலுத்துவேன்; என் பாணங்களையெல்லாம் விழுங்கும் இவன் யார்? ஈட்டிகளால் யானைகள் கொல்லப்படுமாறுபோல என் வில்நுனியால் தண்டம் தாங்கும் யமனுடைய உலகத்துக்கு அனுப்பிவிடுவேன் என்று நினைந்து அர்ச்சுனன் வில்லை எடுத்து தன் வில்நாணினூற் கிராதரை இழுத்து இடியேறுபோலச் சில குட்டுகள் கொடுத்தான்; குந்திகுமாரனும் சத்துருசங்காரஞ் செய்பவனுமாகிய அர்ச்சுனன் வில்நுனிகொண்டு யுத்தஞ் செய்யத் தொடங்கினான்; கிராதவேடம்பூண்ட சிவபிரான் அவன் கைகளினின்று அந்தத் திவ்ய வில்லைப் பிடுங்கிவிட்டார்; வில்லுப் பிடுங்குண்டுபோனமை கண்டு அர்ச்சுனன் தன் வாளை எடுத்து யுத்தத்தை முடிக்க விரும்பிச் சத்துருவுக்குக் கிட்டவந்தான்; பின்னர் அர்ச்சுனன் தன் கையின் முழுப்பலத்தோடும் வைரமணிகளாலும் தாங்குதற்கரிய அந்தக் கூரிய வாள்கொண்டு கிராதருடைய சிரசிலே தாக்கினான்; வாட்களுள்ளே சிறந்த இந்த வாள் கிராதர் முடியிற் பட்டவுடனே பொடிபட்டுப்போயிற்று; பின்னர் அர்ச்சுனன் கற்களும்

மரங்களுங்கொண்டு யுத்தஞ் செய்யத் தொடங்கினான்; கிராதவே டம் பூண்டகடவுள் மிகப் பொறுமையோடு மரவர்ஷத்தையும் கல் வர்ஷத்தையும் தாங்கினர்; அர்ச்சுனன் கோபத்தினால் வாயினின்று புகையெழக் கிராதவேடம்பூண்ட சிவபிரானைத் தன் கைமுஷ்டிகளி னால் இடியேறுபோலக் குத்தினான்; கிராதவேடம் பூண்டகடவுள் அர்ச்சுனர்க்கும் இந்திரனுடைய இடியேறு நிகர்த்த குத்துக்கள் கொடுத்தார்; அப்போது அர்ச்சுனனுக்கும் கிராதர்க்கும் இடையே நிகழ்ந்த யுத்தம் காரணமாக ஆங்குப் பயமுறத்தக்க சடசட சப் தங்கள் உண்டாயின; விருத்திரனுக்கும் இந்திரனுக்கும் முன்னாளி யில் நேர்ந்த யுத்தம்போற் பயமுறத்தக்க யுத்தம் இவ்விருவர்க்கும் கூணப்போது நிலைத்தது; கிராதரை அர்ச்சுனன் பிடித்துக்கட்டித் தன் நெஞ்சினோடு அணைத்து நெருக்கினான்; ஆனால் மிக்கபலமுடைய கிராதர் புத்தியில்லாத அர்ச்சுனனைப் பலத்தோடு நெருக்கினர்; அவ்விருவருடைய புயங்களும் நெஞ்சுகளும் நெருக்கமுற்றமை காரணமாக அவர்கள் சரீரங்களில் நெருப்பிலிடப்பட்ட கரிபோலப் புகையுண்டாயிற்று; சிவபெருமான் பாண்டவகுமாரனாகிய அர்ச்சு னனை அடித்துத் தம் முழுபலத்தோடு கோபங்கொண்டு தாக்குங் கால் அவனுக்கு அறிவு இழந்துபோயிற்று; பின்னர் அர்ச்சுனன் தேவாதிதேவரால் நெருக்குண்டு அங்கங்கள் நசிந்து ஒடிந்தமை யால் அசைதற்குத்தானும் சக்தியின்றி மாமிசபிண்டம்போற் கிட ந்தான்; சிவபெருமானால் அடிபட்டமையால் அவன் மூர்ச்சையி ன்றி அசைதற்குச் சக்தியின்றிப் பூமியிலே வீழ்ந்து செத்தவ னைப்போலாயினான்; உடனே அறிவுபெற்றுச் சரீரமெல்லாம் இரத் தமோட எழுந்திருந்து துக்கம் மீதூரப்பெற்றுக் கிருபாநிதியாகிய தேவாதிதேவர் சந்நிதியிலே அக்கடவுள்வடிவை மண்ணினாலமை த்து அதனை மாலைகளால் அலங்கரித்து வணங்கினான்; சிவபிரானு கிய மண்வடிவுக்கு அவன் இட்ட மாலையானது கிராதருடைய மூடியை அலங்கரிக்கக் கண்டு பாண்டவகுமாரரிற் சிரேஷ்டனாகிய அர்ச்சுனன் சந்தோஷம் மீதூரப்பெற்றுத் தனது சுபாவத்தன்மை யைப்பெற்று அச்சிவபிரான் திருவடியிலே தண்டாகாரமாக வீழ்ந் தான்; சிவபிரானும் அவன்மீது மகிழ்வுற்று அர்ச்சுனன்கொண்ட ஆச்சரியத்தையும் தவத்தினால் அவன் சரீரம் இளைத்துப்போன மையையும் கண்டு இடியேறு போன்ற உரத்த சப்தத்தினாற் சொல் கின்றார்; அர்ச்சுன! உனது நிகரில்லாச் செய்கைக்காக நாம் உன் மீது மகிழ்ச்சிகொண்டோம்; வலிமையினும் பொறுமையினும் உன

க்கு ஒப்பாகிய கூத்திரியன் மற்றொருவன் இலன் என்றார்; (அர்ச்சுனன் சிவபிரானேநோக்கி) இடபக்கொடியுடைய சுவாமீ (நீவிர் திருவாய்மலர்ந்தருளியவாறு) எனக்கு விரும்பியதை அருளுவீராயின், பயங்கரப்படத்தக்க பராக்கிரமமுடைத்தாய், யுகாந்தத்திலே உலகம் ஆனைத்தையும் சங்கரிப்பதாயுள்ள பிரஹ்மசிரசு எனப்படும் அந்தக் கோரமாகிய திவ்ய பாசுபதாஸ்திரத்தை அருளுமாறு வேண்டுகின்றேன் என்று பிரார்த்திக்க, சிவபிரான் விரும்பற்பால தாம் அந்தப் பாசுபதாஸ்திரத்தைக் கொடுக்கின்றேம் நீ அதனைப் பிடிக்கவும் விடுக்கவும் ஓடுக்கவும் சமர்த்தனுதல் வேண்டும் என, அதனைக் கேட்ட அர்ச்சுனன் உடனே சுசியுடையனுய்ச் சிவபிரானை அடைந்து அதனை உபதேசிக்குமாறு கேட்டான்; அப்போது அவர் யமனை நிகர்த்த வடிவினையுடைய பாண்டவ சிரேஷ்டனுகிய அர்ச்சுனர்க்கு அவ்வஸ்திரத்தை விடுக்கவும் ஓடுக்கவும் தக்க இரகசியத்தை உபதேசித்தார்."

ஏவார்சிலையேயினன்னுருவாகியேழில்விசயற்
கோவாதவின்னருள்செய்தவெம்மொருவற்கிடமுலகிற்
சாவாதவர்பிறவாதவர்தவமேமிகவுடையார்
மூவாதபன்முனிவர்தொழுமுதுகுன்றடைவோமே.

—ஞா, திருமுதுகுன்றம்.

ஆணியல்புகாணவனவாணவியல்பேணியெதிர்பாணமழைசேர்
தூணியறநாணியறவேணுசிலைபேணியறநாணிவிசயன்
பாணியமர்பூணவருண்மாணுபிரமாணியிடமேணிமுறையிற்
பாணியுலகாளமிகவாணின்மலிதோணிநிகர்தோணிபுரமே.

—ஞா, திருப்பிரமபுரம்.

வேடனுய்விசயன்றன்வியப்பைக்காண்பான்
விற்பிடித்துக்கோம்புடையவேனத்தின்பின்
கூடினுருமையவளுங்கோலங்கோள்ளக்
கோலப்பகழியுடன்கோத்துக்கோரப்பூச
லாடினுர்பேருங்கூத்துக்காளிகாண
வருமறையோடாறங்கமாய்ந்துகொண்டு
பாடினுர்நால்வேதம்பாசூர்மேய
பரஞ்சுடரைக்கண்டடியேனுய்ந்தவாறே.

—ஞா, திருப்பாசூர்.

பாடகஞ்சேர்மெல்லடிநற்பாவையாளு
நீயும்போய்ப்பார்த்தனதுபலத்தைகாண்பான்
வேடனுய்வில்வாங்கியெய்தநாளோ
விண்ணவர்க்குங்கண்ணவனுய்நின்றநாளோ
மாடமொடுமாளிகைகண்மல்குதில்லை
மணிதிகழுமம்பலத்தேமன்னிக்கூத்தை
யாடுவான்புகுவதற்குமுன்னேபின்னே
வணியாரூர்கோயிலாக்கொண்டநாளே.

—நா, திருவாரூர்

துன்னுவார்சடைத்தூமதியானைத்
துயக்கருவகைதான்றுவிப்பானைப்
பன்னுநான்மறைபாடவல்லானைப்
பார்த்தனுக்கருள்செய்தபிரானை
யென்னையின்னருளெய்துவிப்பானை
யேதிலார்தமக்கேதிலன்றன்னைப்
புன்னைமாதவிமேபாதலர்நீர்ப்
புனிதனைப்பணியாவிடலாமே.

—சு, திருநீர்.

(சுரு) கைலாஷம் தூக்கமுயன்ற இராவணன் சிவனுர் பாதாங்குஷ்டத்திஞல் நசிந்து பின்னர்ச் சாமகானம்பாடி வாளும் ஆயுளும்பெற்றமை.

வஷுதஜு ஸுரஸுஷாஷு வாகூயுரஜ உஸுாநநஃ|
வஷுகஷு மதிஸ்ரிஜுர் யதூயுதெ ஜிஜஷுதஃ|
தஜிஃ மொஜுஷுநுஜுமு கரொதி தவொவதெ|
கெந வுஜுஷாவெண ஜவொநிதுஃ கூூயதி ராஜஷு|
விஜூராதவுஃ நஜாநீதெ ஜயஷுஷா நஜுவஷுதிஷு|
வஷஜுகூ தெதா ராஜி ஜுஜாநிக்ஷிவுஃவெவுதெ|

தொலையாரோவ தம் ஸீவ்ரம் வ மெலும் வலிகுவ்வதி।
வாலு நாதிவ-ர்தெவெரவ மணா தெவவரு கும்வி தாரீ।
உவாள வாவ-ர்தீவாவி தரூஸ்விஷ்டா மிஹுஸ்ரரு।
தெதா ரரி மிஹாதெவெவா தெவா நாம் வ்ரவிரராஹரீ।
வாஹாரம்ரஷ்ட நதம் மெலும் வீபயாரோவலீயா।
வீவி தாஹ்ரு தத்தவரு மெலுவ்ரம்தெவாவரி ஹ்ரஜாரீ।
விவி தாஸ்ரவம்வத்து வலிவாவரு ரக்ஷவரீ।
ரக்ஷவா தெத நரராஷாவு ஹ்ரஜா நாம் வீவ நாத்தியா।
மிரகோ விராவவ்ரு ஹவவா தெத்து தொகும் பெநகும்வி தீரு।
தெநிரெ வஜ்ரு நிவ்ரஷம் தவ்ரு ரரி தாரு ப்ரமக்ஷயெ।
தரூவத்-ர் வ்ரலி தா தெவா ஊஜ்ரு வ்ரிராமரீரீ।
வரி-ஜ்ரு ராஸ்ரு வி வம்க்ஷ்ரு ராஸ்ரு தாஸ்ரு வி வெவ-ர் தாரீ।
யக்ஷாவிஜ்ரு யாராவிஜ்ரு கிதெதீ தித்ரு வாவ்ரு।
தொஷயவ்ர மிஹாதெவம் நீதுகுணு மிரோவ தீரு।
தத்ரு தெ ஸரணம் நாகும் வெஸ்ரு ரோஜ்ரு தூஸ்ரு நந।
வ்ரி-திரீரீ வ்ரணதெர ஹ-ஞ்சுவா தமிவ ஸரணம் வ்ரஜ।
கூவாரு-ஸ்ரு-ரக்ரவ்ரு-வஷ்டீ வ்ரவாஜம் தெ வியாவ்ரு தீ।
வாவரி-கூவ்ரு தீரோதெதி வ்ரு-வஷ்டாவ வ்ரஷஜ்ஜ்வ்ரு।
வாரிஜிவி-ர்விவெயீ வெஜ்ரு தெதி வ்ரணரி வ தூஸ்ரு நந।
வம்வத்ரு வஹ வ்ரஜ்ரு ரு-ஜ்ரு தெ ரக்ஷ்வெவாரு தீரு।
தத்ரு வீ தெ மிஹாதெவரீ மெலுவாரு ஸ்ரு விஷ்டி தம் வ்ரலு-ரீ।
மி-கூவாவ்ரு ஹ-ஞ்சுவாரி வ்ரா ஹவாகும் தூஸ்ரு நந।
வீ தெ தாவ்ரி தவரீரவ்ரு மௌடீயர்-ர்து தூஸ்ரு நந।
மெலுவாகூரெஜ்ர நொரி-கூ வயாரராவரீ வ-ர்தாரராணரீ।
யஹாவ்ரெவாகூத்யவெஜ்ரு தஜ்ரு ராவி தம் ஹயாரு மதீரு।

தேஹாகூம ராவணைராநா நாதீரா ராஜநவிஷ்யுஹி|
ஹெவதா தீரநஷ்டா யகூடா யெவாநெ ஜமதீதயெ|
வாவம்கூராதீஹியாவாஹ்யுதி ராவணம் மொகராவணழி|
மஹ வெளவாஹ்யு விஹ்ஹ்ஹ்

விஸ்மிதாஸ்சாபவந்தத்ர ஸசிவாஸ்தஸ்ய ரக்ஷஸஃ।
ரக்ஷஸா தேந ரோஷாச்ச புஜாநாம் பீடநாத்ததா।
முக்தோவிராவஸ்ஸஹஸா த்ரைலோக்யம் யேநகம்பிதம்।
மேநிரே வஜ்ரநிஷ்பேஷம் தஸ்யாமாத்யாயுகக்ஷயே।
ததாவர்த்ம ஸுசலிதா தேவா இந்த்ரபுரோகமாஃ।
ஸமுத்ராஸ்சாபி ஸம்க்ஷுப்தாஸ்சலிதாஸ்சாபி பர்வதாஃ।
யக்ஷாவித்யாதராஸ்வித்தாஃ கிமேததிதிசாப்ருவந்।
தோஷயஸ்வ மஹாதேவம் நீலகண்டமுமாபதிம்।
தம்ருதே ஸரணம் நாஸ்யம் பஸ்யாமோத்ரதஸாநக।
ஸ்துதிபிஃ ப்ரணதோ பூத்வா தமேவ ஸரணம் வ்ரஜ।
க்ருபாலுஸ்ஸங்கரஸ்துஷ்டஃ ப்ரஸாதங்தே விதாஸ்யதி।
ஏவமுக்தஸ்ததாமாத்யைஸ்துஷ்டாவ வ்ருஷபத்வஜம்।
ஸாமபிர்விவிதைஃ ஸ்தோத்ரைஃ ப்ரணம்ய ஸதஸாநகஃ।
ஸம்வத்ஸரஸஹஸ்ராந்து ருததோரக்ஷஸோகதம்।
ததஃ ப்ரீதோ மஹாதேவஃ ஸைலாக்ரே விஷ்டிதம் ப்ரபுஃ।
முக்த்வாசாஸ்ய புஜாந்ராம ப்ராஹவாக்யம் தஸாநநம்।
ப்ரீதோஸ்மி தவவீரஸ்ய ஸௌஹார்யாச்சதஸாநக।
ஸைலாக்ராந்தேந யோமுக்தஸ்த்வயாராவஃஸுதாருணஃ।
யஸ்மால்லோகத்ரயஞ்சைதத்ராவிதம்பயமாகதம்।
தஸ்மாத் த்வம் ராவணோநாம நாம்நாராஜந்பவிஷ்யஸி।
தேவதா மாநுஷா யக்ஷாயேசாந்யே ஜகதீதலே।
ஏவம் த்வாமபிதாஸ்யந்திராவணம் லோகராவணம்।
கச்சபௌலஸ்த்ய விஸ்ரப்தம் பதாயேநத்வமிச்சஸி
மயா சைவாப்யநுஜ்ஞாதோ ராக்ஷஸாதிபகம்யதாம்।
ஏவமுக்தஸ்து லங்கேஸஸ்ஸம்புநா ஸ்வயமப்ரவீத்।
ப்ரீதோயதிமஹாதேவ வரம் மே தேதஹி யாசதஃ।
அவத்யத்வம் மயாப்ராப்தம் தேவகந்தர்வதாநவைஃ।
ராக்ஷஸைர்குஹ்யகைர்நாகைர்யேசாந்யே பலவத்தராஃ।
மாநுஷாந்ந கணேதேவ ஸ்வல்பாஸ்தேதமமஸம்மதாஃ।
தீர்க்கமாயுஸ்ச மே ப்ராப்தம் ப்ரஹ்மணஸ்த்ரிபுராந்தக।
வாஞ்சிதம் சாயுஷஸ்தோஷம் ஸஸ்த்ரம் ஸ்வஞ்சப்ரயச்சமே।
ஏவ முக்தஸ்ததஸ்தேநராவணேந ஸஸங்கரஃ।
ததௌ கட்கம் மஹாதீப்தம் சந்த்ரஹாஸமிதிஸ்ருதம்।
ஆயுஷஸ்சாவதோஷஞ்சததௌ பூதபதிஸ்ததா॥

"(அந்த இராவணன் குபேரனை செயித்து, குமாரப்பெருமான் அவதரித்ததாயும், மகிமை வாய்ந்ததாயுமுள்ள சரவணப்பொய்கையை அடைந்தான்; பின்னர் இராவணன் பொன்வடிவுற்றதும் மகிமைவாய்ந்ததுமாகிய சரவணப்பொய்கையைப் பார்த்தான்; ஒளிக்கூட்டங்களினூலை சூழப்பட்டதாயும் துவிதீயசூரியனை நிகர்த்ததாயுமுள்ள பருவதத்தில் ஏறி, இரம்மியமாகிய வேறுசில வனங்களைப் பார்க்குமாறு போய் அவன் அங்கே தடைப்படுத்தப்பட்டு நிற்கும் புஷ்பவிமானத்தைக் கண்டு, சுவேச்சையாகச் செல்லும் இந்தப் புஷ்பகவிமானம் தடைப்பட்டமைக்குக் காரணம் யாது? யாதுபற்றிச் சென்றிலது என்று அமாத்தியர்களோடு சேர்ந்து இராவணன் ஆலோசித்தான்; எக்காரணம்பற்றித் தனது புஷ்பகம் சுவேச்சையாகச் செல்லவில்லை என நினைந்து மலையின்மேலிருப்போர் எவரேனும் இச்செய்கை செய்திருக்கலாம் என்றான்; அதற்குப் புத்திமானாகிய மாரீசன் கூறியதாவது:—அரசனே! இந்தப் புஷ்பகம் செல்லாமைக்கு இது காரணமன்று; இந்தப் புஷ்பகம் குபேரனுக்கன்றி மற்றொருவர்க்கில்லை; ஆகலின், குபேரனலன்றி மற்றொருவரால் றடைப்படுத்தப்படவில்லை: இவ்வார்த்தை நிகழ்தற்கு மத்தியிலே வக்கிரதந்தரும் கரியபிங்கலவர்ணரும், வாமனரும், விகடரும், முண்டிதரும் குறுகிய புஜத்தோடியைந்தவரும், வன்மையுடையரும், சிவபெருமானுடைய அணுக்கத் தொண்டருமாகிய நந்திதேவர் சமீபத்தில் வந்து அச்சமின்றி இவ்வார்த்தையை இராவணனுக்குச் சொல்கின்றார்; சங்கரர் மலையின்மீது விளையாடுகின்றார்; திரும்பிவிடு; மலையானது கருடப்பக்ஷிகளுக்கும், பாம்புகளுக்கும், யக்ஷர்களுக்கும், தேவர்களுக்கும், கந்தருவர்களுக்கும், இராக்ஷசர்களுக்கும், பூதர்கள் முதலிய அனைவர்க்கும் எட்டாது அமைந்துளது என்றார்; இவ்வார்த்தையைக் கேட்டு இராவணன் கோபத்தினூலை அசையும் குண்டலமுடையனுய் ரோஷத்தினூலை தாம்பிரம்போலும் சிவந்தகண்ணுடையனுய்ப் புஷ்பகத்தினின்று இறங்கி, சங்கரர் யாவர்! என்று கூறிப் பர்வதத்தின் அடியிலே வந்தான்; அவன் சிவபிரானுக்குச் சமீபத்திலே நிற்கும் நந்திதேவரைப் பார்த்தான்; ஒளியுடைச் சூலம் பிடித்துத் துவிதீயசங்கரரை நிகர்த்திருக்கும் அந்நந்திதேவரைப் பார்த்தான்; வானரமுகமுடையராகவிருக்கும் அவரைப் பார்த்து நிந்தித்து நீருண்டமேகம்போலச் சிரித்தான்; துவிதீயசங்கரர்க்கு ஒப்பாகிய சரீரத்தையுடைய நந்திபெருமான் கோபமுற்றுச் சமீ

பத்திலே நிற்கும் இராவணனைப் பார்த்து இங்ஙனம் கூறுவாராயினர்; இராவணு! யாது காரணம்பற்றி என்னை வானரரூபி என்று நிந்தித்தனை? இடியேறு நிகர்ப்பச் சிரித்தனை? அங்ஙனம் நிந்தித்தமையின், எனது வீரியத்தோடு கூடியதாயும், எனது ரூபத்துக்குச் சமானமாயுமுள்ள தேஜசையுடையனவாயுமுள்ள வானரங்கள் உன் குலத்தை நாசமாக்குமாறு பிறக்கும்; நகங்களையும் பற்களையுமே ஆயுதமாகவுடையவைகளாய், குரூரமனசுடையனவாய், வேகமுடையனவாய் விடாது யுத்தஞ் செய்யுமியற்கையுடையனவாய், மிகுபலமுடையனவாய், மலைபோல் வனவாய்ப் பரந்தனவாயுமுள்ள வானரங்கள் மந்திரிமார் புதல்வர்களோடு உனது மிகுந்த கர்வத்தையும், பலவிதமான கொழுப்பையும் ஒழித்துவிடுவார்கள்; ஆயின், இராக்ஷதனே! இப்போது நான் உன்னைக் கொல்லும் வன்மையுடையேன்; ஆயின் கொல்லுதல் கூடாது; உன் செய்கைகளால் நீயே முன்னர்க் கொலையுண்டனை; மகாஞகிய நந்திதேவர் இங்ஙனம் அருளியபோது, தேவதுந்துபிகள் முழங்கின; ஆகாயத்தினின்று புஷ்பவிருஷ்டியும் வீழ்ந்தது; மகாபலசாலியாகிய இராவணன் நந்திபெருமானுடைய வாக்கியத்தைக் கவனிக்காது மலையை அடைந்து இங்ஙனம் கூறுவானாயினன்):—

போய்க்கொண்டிருந்த எனது புஷ்பகத்தின் செல்கை எந்த மலையிற் றடைப்படுத்தப்பட்டதோ, பசுபதியே! உனது இந்த மலையை அடியோடு பெயர்த்துவிடுகின்றேன்; சிவபிரான் யாது பிரபாவத்தினால் இவ்விடத்தில் அரசனைப்போல விளையாடிக் கொண்டிருக்கின்றார்; இப்போது எய்தும் பயத்தை யாதென் றுணர்ந்திலர்; தெரியச்செய்கின்றேன் என்று இங்ஙனம் சொல்லிக்கொண்டு புயங்களை மலையிலே கொடுத்து அம்மலையை உடனே அளந்தான்; அப்பருவதம் நடுங்கிற்று; பருவதம் அசைந்தமையாலே தேவகணங்கள் அசைந்தன; பார்ப்பதியாரும் அசைந்தார்; அப்போது அவர் மகேசுவரரை ஆசிரயித்துக்கொண்டனர்; பின்னர்த் தேவர்களுள்ளே தலைமைபடைத்தோரும், மகாதேவருமாகிய சிவபெருமான் லீலார்த்தமாகத் தமது பாதாங்குஷ்டத்தினாலே அம்மலையை அழுத்தினர்; அவனது மலைக்கொப்பாகிய புஜங்கள் அழுந்தின; அவ்விடத்திலே அவனுடைய மந்திரிமார்கள் ஆச்சரியமுற்றனர்; இராக்ஷதன் கோபத்தினாலும், புயங்கள் அழுத்தப்பட்டமையினாலும் உடனே அழுதான்; அழுகையினா

மேல் திரிலோகமும் நடுங்கிற்று; அவனுடைய மந்திரிமார் யுகமுடி வின்பொருட்டு உண்டாகிய இடியேற்று முழக்கமோ என நினைத் தார்கள்; அக்காலையில் மார்க்கத்திலே செல்லும் இந்திராதி தேவ ர்களோடு சமுத்திரங்கள் கலங்கின; மலைகளும் அசைந்தன; யக்ஷர், வித்தியாதரர், சித்தர் என்போர் இஃதென்ன! என்று கூறினர்; இராவணனே! வணக்கமுடையனுப்த் தோத்திரங்களி னுலே நீலகண்டரும் மகாதேவருமாகிய உமாபதியார்க்குச் சந்தோ ஷம் உண்டாமாறு செய்; அவரைவிடுத்துப் புகலிடம் பிறிதொ ன்று காண்கிலம்; அவரையே சரணடை; இங்ஙனம் அமாத்தியர் கூறியபோது, இராவணன் வணங்கிப் பல்வகைச் சாமவேத ஸ்தோ த்திரங்களினுலே விடைக்கொடியாரை ஸ்துதித்தான்; அழுது கொண்டிருக்கும் இராக்ஷசனுக்கு இங்ஙனம் ஆயிரம் வருஷஞ் சென்றது; பின்னர் மலைச்சிகரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் மகா தேவராகிய சிவபிரான் பிரீதியுற்று இவனுடைய புஜங்களை விடுவி த்து இராவணனுக்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளுவாராயினர்; இரா வண! வீரனுகிய உனது பராக்கிரமத்தையுற்றுப் பிரீதியுற்றேம்; மலையினுலே தாக்கப்பட்டபோது பயங்கரப்படத்தக்க உனது சப் தம் கேட்ட்து; எக்காரணத்தினுல் மூவுலகமும் சப்தத்தினுற் பய முற்றனவோ, அக்காரணத்தால் அரசனே! நீ இராவணன் என் னும் பெயரோடு இருப்பாய்; தேவர்களும், மனிதர்களும், யக்ஷர் களும், பூமியிலுள்ள மற்றையோரும் உலகத்தைப் பயமுறுத்தி னுன் (என்னும் பொருள்பட) இராவணன் என வழங்குவார்கள்; இராவணனே! விசுவாசத்தோடு நீயிரும்பும் மார்க்கத்தினுற் போ வாயாக; என்னுல் இவ்வாறு ஆஞ்ஞாபிக்கப்பட்டது; இராக்ஷசாதி பனே! போவாயாக; இங்ஙனம் சிவபிரான் கூறியபோது இலங் கேசன் சொல்வானுயினன்; மகாதேவரே! பிரீதியுடையீரேல் யாசிக்கும் எனக்கு ஓர் வரம் கொடுத்தருள்க; திரிபுரதகனரே! பிரமாவிடத்திருந்து தேவர்களாலும் கந்தருவர்களாலும், தானவர் களாலும், இராக்ஷதர்களாலும், குஹ்யர்களாலும், நாகர்களாலும் கொல்லப்படாமையைப் பெற்றுக்கொண்டேன்; மனிதனிலும் அதிகபலமுள்ளவர்களை நான் பொருட்படுத்தேன்; அவர்கள் தேவர்களுக்குள்ளே அற்பர்கள் என்பது எனது கொள்கை; பிர மாவிடத்திருந்து நீடிய ஆயுளும் பெற்றுக்கொண்டேன்; எனக்கு விருப்பமுடைய ஆயுளின் எஞ்சிய பாகத்தையும் ஆயுதத்தையும்,

கொடுத்தருள்க; இங்ஙனம் இராவணன் சிவபெருமானே வேண்டினன்; பூதநாயகராகிய சிவபெருமான் சந்திரஹாசம் எனப் பெயரிய மகாப்பிரகாசத்தையுடைய வாளையுங் கொடுத்து எஞ்சிய பாகமாகிய ஆயுளையும் கொடுத்தார்" என்று இராமாயணம் கூறுகின்றது.

கருப்பமிகுழடலடர்த்துக்காலான்றிக்கைமறித்துக்கயிலேயென்னும்
பொருப்பெடுக்கலுறுமாக்கன்பொன்முடிதோணெரித்தவிரற்புனிதர்
றருப்பமிகுசலந்தான்றனுடறடிந்தசக்கரத்தைவேண்டியீண்டு [கோயி
விருப்பொடுமல்வழிபாடுசெய்யவிழிவிமானஞ்சேர்மிழலையாமே.

—ஞா, திருவீழிமிழலை.

இமையவரஞ்சியோடவெதிர்வாரவர்தம்மையின்றி
யமைதருவல்லரக்கன்னடர்த்தும்மலையன்றெடுப்பக்
குமையதுசெய்துபாடக்கோற்றவாளோடுநோள்கொடுத்திட்
டுமையொடிருந்தபிரான்பிரமாபுரமுன்னுமினே.

—ஞா, திருப்பிரமபுரம்.

கடுகியதேர்செலாதுகயிலாயமீதுகருதேலுன்வீரமொழிநீ [யா
முடுகுவதன்றுதன்மமெனநின்றுபாகன்மொழிவானைநன்றுமுனி
விடுவிடுவென்றுசென்றுவிறைவுற்றரக்கன்வரையுற்றெடுக்கமுடி
[தோ
ணெடுநெடுவிற்றுவீழவிரலுற்றபாதநினைவுற்றதென்றன்மனனே.

—நா, தசபுராணம்.

அறிவினுன்மிக்கவறுவகைச்சமய
மவ்வவர்க்கங்கேயாரருள்புரிந்து
வெறியுமாகடலிலங்கையர்கோனைத்
துலங்கமால்வரைக்கீழடர்த்திட்டுக்
குறிகோள்பாடலினின்னிசைகேட்டுக்
கோலவாளோடுநாளதுகொடுத்த
செறிவுகண்டுநின்றிருவடியடைந்தேன்
செழும்பொழிற்றிருப்புன்கூருளானே.

—சு, திருப்புன்கூர்.

(சசு) விஷ்ணு ஆயிரம் கமலங்களாற் சிவபெருமானைப் பூசித்துப் சக்கரம் பெற்றமை.

யொ வாமவாதாவி-ருதவிஷ்ணொ நதூஹவெவை
ருதெள ஹருதீவமாஷ்டிஃ | தஸ்மை ருத்ராய
நமோஸ்து |

யோ வாமபாதார்ச்சித விஷ்ணு நேத்ரஸ் தஸ்மை த
தெள சக்ரமதீவ ஹ்ருஷ்டஃ | தஸ்மை ருத்ராய நமோ
ஸ்து |

"எவர் வலது பாதத்திலே பூசிக்கப்பட்ட விஷ்ணுவின் நேத்திரத்தையுடையராய், (அதனால்) மிகமகிழ்வுற்று அந்த விஷ்ணுவுக்குச் சக்கரத்தைக் கொடுத்தாரோ, அவ்வியல்பினராகிய சிவபெருமானுக்கு நமஸ்காரம் உளதாகுக" என்று சரமோபநிடதமும்,

வனகரிஷ வஸுராஜவெ-ர் வரிவ-ருதெவெரஸுவதாஃ।
விஷ்ணொஃ ஸுரணஸெஹ்ரு ஸீதஸீதா வ்ருஜிஜ்ஞவஸு।
ஸமவஹவஸுராகூராதெரியிவ தரஸு ஸெவெஸுயுழ்।
கூதெஹ்ருஸுரெண உரஷ்டாகம் ரக்ஷணெ நிதியொஜிதஃ।
உஸுஷ்டாநாம் ஸிக்ஷணெ ஸிஷுரக்ஷணெஸ விஸெஷதஃ।
கூதஹ்ரூம் ஸுரயிதெவா நர் ஸெவநாயா வஸுராயதாஸு।
ஊதி ஸ்ருஸுகூ ஹரிதெஷ்டாம் வஸுநஃ வ்ராஹாவயெகூ.தாஸு
உயாயஸுஜ நஹதெவ்ரு ஸவஸுரா க்ரூயஸுஜநஃ।
உக்ரூம் உயீதி வஜ்ராஹ்யிக்ஸுணிதாரம் வஹதிவ தஸு।
தரிதவஸுரிரா ஹரியஸுகூ ரீஸெந கிதி-ருதழ்।
ஜலுயரவயாத்-ம் யதஷஸு-ம் ஹவய தவாஸு॥
விஷ்ணொ ஸுதாயஸுஷ்வநாநஃ காரஂஹிரவாஷ்டு வர்ஹிதழ்।

ஸ்வஸ்தி ப்ரஜாப்⁴யோ மமலாஸ்தாம் ஸர்வே ஜனா: ஸுகினோ ப⁴வந்து ஸர்வே
ஜனா: ஸுகினோ ப⁴வந்து கஸ்மை தே³வாய ஹவிஷா விதே⁴ம
ஸுப்ரணீதி: ஸுஹவா ஸுஷூதி: ஸுஜாதோ ஜனுஷா யோ அக்³னி:
ஸுரர்ஷபோ³ வயஸே நித⁴ய்யோ ஹோதா மந்த்ரோ விஸ்ருஜ்யோ மஹோபி⁴:
அக்³னிர்ஜாதோ ரோசதே ஸூர்யோ வா ஸுப்ரதீகோ வபுஷே யோ விபா⁴வா
ஸுரர்ஷபோ³ த³ர்ஸதஸ்ரி: புரஸ்தாத் ஸுஷ்டுப்ப்ரியோ ஜனுஷா ஸப்தஜிஹ்வ:
ஸ்வாஹுதிர்யஜ்ஞ ஏதி ப்ரஜானன் ஸ்வாஹுதிர்ஹவிரஸ்மை ஜுஹோதி
ஸ்வாஹுதிர்ஹவிரஸ்மை ஜுஹோதி ஸ்வாஹுதிர்ஹவிரஸ்மை ஜுஹோதி
ஸ்வாஹுதிர்ஹவிரஸ்மை ஜுஹோதி

ஏகதாச ஸுராஸ்ஸர்வே பூர்வதே³வைருபத்³ருதா:।
விஷ்ணும் ஸரணமப்யேத்ய பீ⁴தபீ⁴தா வ்யஜிஜ்ஞபன்।
ப⁴க³வன்நஸுராக்ராந்த மாதி³த்யஞ்ச வைபு⁴தம்।
த்வஞ்சேஸ்வரேண சாஸ்மாகம் ரக்ஷணே விநியோஜித:।
து³ஷ்டாநாம் ஸிக்ஷணே ஸிஷ்டரக்ஷணேச விஸேஷத:।
அதஸ்த்வம் ஸாதி⁴ தே³வாநாமவநாயாஸுராதமாந்।
இதி ஸ்ருத்வா ஹரிஸ்தேஷாம் புந: ப்ராஹாவலோக்ய தாந்।
மயாயுத்⁴யத ஹந்தவ்யா அஸுரா ஆயுதஞ்ச ந:।
சக்ரம் ததா³ஸி வஜ்ராஸ்தி³ குண்டி³தாரம் பபூவ தத்।
தமுஸுரமாபூயஸ்சக்ரமீஸேந நிர்மிதம்।
ஜலந்தரவதார்த்தம் யத்ததார்த்தம் பவயத்நவாந்।
விஷ்ணுஸ்ததா³ஸுமன்வாந: காஞ்சீமாஸாத்ய வாஞ்சிதம்।
லப்து³காமோர்ச்சயாமாஸ கமலேரன்வஹம் ஸிவம்।
ஸஹஸ்ரைஸ்ததா³ரைகோந கதாஸிந்நேத்ரமாத்மந:।
பத்மப்ரதிநிதி⁴ஞ்சக்ரே விஷ்ணுஸ்துஷ்டோஸ்ய ஸங்கர:।
சக்ரம் ஸுதர்ஸநம் ப்ராதாத் ஸஹஸ்ராதி³த்யஸந்நிப⁴ம்।

''ஓர்கால் தேவர்களெல்லாம் அசுரர்களால் உபத்திரவஞ் செய்யப்பட்டபோது, அவர்கள் மிகவும் நடுநடுங்கி விஷ்ணுவைச் சரணடைந்து, விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள்; எங்ஙனமெனின், பகவானே! தேவர்களுடைய ஆதிபத்தியமெல்லாம் அசுரர்களாற் கொள்ளப்பட்டாயின; தேவரீரே! எங்களை இரக்ஷித்தற்கும், விசேஷமாய்த் துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனஞ் செய்தற்கும் சிவபெருமானால் நியோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றீர்; ஆகலின், தேவர்களைக் காக்கும் பொருட்டுத் தேவரீர் அத்துஷ்ட அசுரர்களைக் கண்டிக்கவேண்டும் என, அதனைக் கேட்டு விஷ்ணுவானவர் அவர்களை நோக்கிக் கூறுவாராயினர்; தேவர்களே! அவ்வசுரர்களை வெல்ல எம்மால் இய

லாது; எனெனின், எனது சக்கரம் அதிசிமுனிவருடைய வஜ்ராயுத நிகர்த்த என்பிற்பட்டு முனை ஒடிந்துபோயிற்றென்றார்; தேவர்கள் அதனைக் கேட்டுப் பின்னரும் உரைப்பாராயினர்; சுவாமீ! ஜலந்தராசுரனைக் கொல்லுமாறு சிவபெருமானால் ஓர் சக்கரம் அமைக்கப் பட்டதன்றோ; அதனைப் பெறுதற்கு நீவிர் முயற்சி செய்யவேண்டும் என, விஷ்ணுவும் அது சரி என்று உடன்பட்டு அதனைப் பெறக் கருதி, காஞ்சிபுரத்துக்குப்போய் அங்கே சிவபெருமானை நாடோறும் ஆயிரம் தாமரைமலர்களாற்பூசித்துவருங்கால், ஓர் நாள் ஓர் மலர் குறையத் தமது ஓர் நேத்திரத்தைப் பிடுங்கி அம்மலர்க்கீடாகச் செய்து பூசிப்ப, உடனே சிவபெருமான் அவர்மீது மகிழ்ச்சியுற்று ஆயிரம் ஞாயிறை நிகர்த்த சுதர்சனம் என்னும் சக்கரத்தை விஷ்ணுவுக்குக் கொடுத்தார்" என்று உபதேசகாண்டமும் கூறுகின்றன.

மாலாயிரங்கொண்டுமலர்க்கண்ணிடவாழி
யேலார்வலயத்தோடுந்தானுறைகோயில்
சேலாகியபொய்கைச்செழுநீர்க்கமலங்கண்
மேலாலெரிகாட்டும்வீழிமிழலையே.

—ஞா, திருவீழிமிழலை.

தடமலராயிரங்கள்தறைவொன்றதாகநிறைவேன்றுதன்கணதனு
லுடன்வழிபாடுசெய்ததீநுமாலையெந்தைபெருமானுகந்துமிகவுஞ்
சுடரடியான்முயன்றுசுழல்வித்தரக்கணிதயம்பிளந்தகொடுமை
யடல்வலியாழியாழியவனுக்களித்தவவனுநமக்கோர்சரணே.

—நா, தசபுராணம்.

செருமேவுசலந்தரனைப்பிளந்தசுடராழி
செங்கண்மலர்ப்பங்கயமாச்சிறந்தானுக்கருளி
யிருண்மேவுமந்தகன்மேற்றிரிசூலம்பாய்ச்சி
யிந்திரனைத்தோண்முரித்தவிறையவனூர்வினவிற்
பெருமேதைமறையொலியும்பேரிமுழவொலியும்
பிள்ளோயினங்கிள்ளிவிளையாட்டொலியும்பெருகக்
கருமேதிபுனன்மண்டக்கயன்மண்டக்கமலங்
களிவண்டின்கணமிரியுங்கலயநல்லூர்காணே.

—சு, திருக்கலயநல்லூர்.

திகழுமாலவனுயிரமலரா
லேத்துவானெருநீண்மலர்குறையப்
புகழினுலவன்கண்ணிடந்திடலும்
புரிந்துசக்கரங்கொடுத்தல்கண்டடியேன்
றிகழுநின்றிருப்பாதங்கள்பரவித்
தேவதேவநின்றிறம்பலபிதற்றி
யகழும்வல்வினைக்களஞ்சிவந்தடைந்தே
னவடுதுறையாதியெம்மானே.

—சு, திருவாவடுதுறை.

பங்கயமாயிரம்பூவினிலோர்பூக்குறையத்
தங்கணிடந்தரன்சேவடிமேற்சாத்தலுமே
சங்கரனெம்பிரான்சக்கரமாற்கருளியவா
றெங்கும்பரவிநாந்தாணைக்கமாடாமோ.

—திருவாசகம்.

(சஎ) சிவபெருமான் பிரமாதிதேவர்களுடைய சுடலைப்பொடி சிரோரோமம் தலையோடுகள் என்புமாலை என்பவற்றைத் தரிப்பவர்: பிசாசுகளும் பூதங்களும் சூழ நடனஞ் செய்பவர்.

ஹரிகெஸெஹெ்ரா நஶ்।

ஹரிகேஸேப்யோநமஃ।

"விஷ்ணுவின் உரோமங்களை (பஞ்சவடியாகத்) தரிப்பவர் பொருட்டு நமஸ்காரம்" என்று யசுர்வேதமும்,

ஸவ-ழுஹ்ரஹொ ஶஹாஹெவஹ்ஸவ-ழ்ஹாணா நுவிமம் ஜமஸ்।
ஸவ-ழ்ஹா நீவா நீக்ஷணை ந ஹாஹெந ஸ வராநூ்யா।
கூடஹ்ரஹெவ நந்ருதெ ந ஸஹாடநய நாஶிநா।
ஹுஂகாரேண ஸ ஹுஹெந வாஹாவாதெ ந ஸேனயா।

நாதாரூடோ மணிவஸ்ராகரம் வம்ஹாரம் யஜ்ஞகாரம் வஸ்ரீ।
வம்ஹாப்ரஜேயோ நாகி வஸ்வெஷ்டாஜ்ஞாபகாரகரஃ।
வம்ஹாத்ரா வம்ஹாதேவஹ்ருதா நஜ்ஞாந்ரீர்நியோஜ்ய।
ஜம்ப்ராதீ நவராதேநவாம்வஸ்தத்ஜ்ஞைஷ்ட வம்ஷ்டிதாந்தி।
ஷ்டுரா கரம்ஷ்டிதுதா தெஷ்டாம் ஹஸ்தாந்தி வாம்தேஷ்டாரஃ।
கவாதேவயதாத்தாம்ஸிமஜ்ஜ்ஞதேவியா நதீஃ।
வஹாராஸிஜ்ணுராஷ்ட்ரா வரேஷ்டாம் வேஹயாவிஹஃ।
கவ்யந்தி தெஷ்டாரகவ்ட்டம் விததாந்த ஸிதேஷ்டாரஃ।
யஜ்ஞாவவீதாதிதேநுஷ்டாம் ஸிஜ்ஞுஜாந்தி வகாரஹி।
தயாவிஷ்ஜ்ஞுராஷ்ட்ரஜ்ஞதே வம்வியாய வியீநவி।
வாட்டு ஹாஹவரோந்ருத்தாரா நம்தெந்த வகாரஹி।
வவ்ருஹஜ்ஞதெதகஜ்ஞதீநவாக்ஷாஜ்ஞிந்தி-ருவ்ருயம்।
ஹந்தீஹீநா ஸிஹாதேவெ யெததா வ்ருஜ்ஞெய ஹதாரம்।
தத்ஜ்ஞுஷ்டெதஃ விஶாவிஶ்ஷ்டு வரிதேதாzயா வரிவ்ருதஃ।
மாஜ்ஞாம்யகாரஸிஜ்யுஷ்டு கேவஜ்ஞோ ஹ்ருஷ்டாநவஃ।
ஸிஹாஷ்டுஶ்ரா நதிஜ்ஞாந்தஸிஜ்ஞெ ருந்ருதிந்தி கூத்ருவிஜ்ஞ।
ஜீஜ்ஞயாதாந்ரிஶ்டாவாஶ்ட்டுஹாக்ஷா கேவஜ்ஞ வாவ வஃ।
வஜ்ஞாஶ்டுகம் வ்ருதீவேதெந்ரு நம் ஸிஹாவ்ருஜ்ஞயதீஷ்டாரஃ।
வரா நம்தவிஜ்ஞாயம் தெவ்யாஃ வஜ்ஞாத வாவவஃ।
வியாயஜ்ஞ ஸிஹாந்ருத்தம் வஶ்ருஜ்ஞ்யாஃ கேவஜ்ஞம் ஶிவஃ।
தத்தவ்ஸஜ்ஞ் ஹஜ்ஞ்தாந்தி விஷ்ஜ்ஞுஷ்டாஶ்ரகிவம்யாந்தஃ।
வ்ருஹ்ணாந்திவ வவ்ருணி தத்தேஜ்ஞாகா நயாவஜ்ஞா।
தெஷ்ஜ்ஞவெஷ்ஜ்ஞ யாஜ்ஞேஷ்ஜ்ஞ விஷ்ஜ்ஞ நவி வியீந்ரஹஜ்ஞ।
ஆதிநாzவி தயாவஜ்ஞ்ரு நவாஜ்ஞ்ராந்ருக்ஷவாந்நவி।
கயிகாரஜ்ஞ வவெஷ்டாஸிநஜ்ஞ்ணுதயாஶிவஃ।
ஈஜ்ஞா தத்ஹவ்ருவிதீயுராந்ரிஜ்ஞவெஶஜ்ஞுகாரஜ்ஞ வஃ।

சுதி வஸு ஶஹாஸ்ராஸ்ஸ் வ்யஶிதஃ வரஶிஷ்யாஃ।
கஷ்யஹஷ்ணஶிரா ஹாத்யஶிவிதவத்யுஹம் ஶ்ருணு।
வ்ராவிஷ்ணுஃ வொதவாஃ ப்ருணுயுமிரிஜாவதிழ்।
தவஹாராஜ்ய தெவெஶம் வ்ராஜ்யாஶாஸ்ரீஷ்டிழ்।
ஹராஶம்ஹொஶஹாதெவ விஶ்வாஶரநாயக।
ஶஹாவ்யுயேகாலொஸயோமதிஷ்ய கீ விஶ்வவ।
வ்ருதீகாநிவ ஜ்ஞாநி வஹம நுஷ்யாகதீஶ்வர।
ங் வ்ராநஜ்நெந ஶக்திஃ விஶ்வாநாம் வம்ஶ்யதெள வ்ருஹா।
தவவாதாம்ப்ராஜ்யா நாதெந்ரகூஷ்வ ஹவக்வம்ஶ்யதெஃ।
கஷ்டிந ஹகீவம்வாரெ ஹக்ஷுவாஸ்ஹ்யா நரக்ராணாகர।
வம்ஹ்ரஹ்ய தெஷாஶஷ்டிநி சுகூப்ரம் வரிகூப்ரய।
வஶாதாரயதயாஸதெந்யுஷாம் ஹஷ்டாந்ய்ராஜயவ்ருஹா।
தயாகூ்ய தெஜுதெந்ரகூஷுவதி வ்ராஜுஹொநஃ கூ்யவாநியெ
யாயர்்தா ஹவதா ஜஹ்ராக நுராலொகெ வ்ராவாவநீ।
தவ்யாம் யதீயா நுஷ்டிநி வ்ருகுஷ்டாநி ஶஹீதவெ।
தெஷாஶவி ஶஹாதெவ ஶ்ராக்திஹுவதிஹி வ்ருஹா।
தவ்ராதவ்ரா ந்ருவாஹிம்பொரக்ஷ வம்வ்ருதிஶ்ருமாரு।
தெதெரவம் வ்ராகுஷிருதெராதெவஹ்வயெவ கூ்யவயாஸதொஸ
காதவ்ராணாம் ரக்ஷாயெ ஹவ்ராஷ்டிநி ஷுயெள விஹ்ரஃ।
காருகாருஃ வ்யம் ஜெயாகீஃ வராதா ஶெஹ்வராஃ।
ஜராஶரணிநிஶ்ராகுவவ்ருஜ்ரா நயெஶ்ரிவஃ॥

ஸர்வக்ரஹோ மஹாதேவஸ்ஸர்வாண்டாந்யகிலம் ஜகத்।
ஸர்வாந் ஜீவாந்வீக்ஷணேந ஹரஸேந சபாராக்ருதா।
அட்டஹாஸேந க்ருத்தேந லலாட நயநாக்நிநா
ஹுங்காரேணச ஹஸ்தேந பாதாகாதேந லீலயா।
நாநாருத்ரகணைஸ்ஸாகம் ஸம்ஹாரம் யஜ்ஞகார ஸஃ।

ஸமஹாப்ரளயோநாம ஸர்வேஷாம் நாஸகாரகஃ।
ஸம்ஹர்த்தா ஸமஹாதேவஸ்ததாநந்தாங்ஹரீங்விதீங்।
இந்த்ராதீநபராங்தேவாங் தத்ததண்டேஷு ஸம்ஸ்திதாங்।
தக்த்வா காம்ஸ்சித்ததா தேஷாம் பஸ்மாநி பரமேஸ்வரஃ।
அவாலேபயதாத்மாங்கமுத்தூளநவிதாநதஃ।
பபாரமுண்டமாலாஸ்ச பரேஷாம் ஸ்வேச்சயா விபுஃ।
அஸ்திநிதேஷாமாகல்பம் விததாந மஹேஸ்வரஃ।
யஜ்ஞோபவீதமங்யேஷாம் மூர்த்தஜாநி சகாரஹி।
ததாவிஷ்ணுங் பராங்சூலே ஸம்விதாய விதீநபி।
ஸாட்டஹாஸபரோங்ருத்தமாநதேந சகாரஹி।
ஸர்வபூதைகதமநஸ்ஸாக்ஷாச் சிந்மூர்த்திரவ்யயஃ।
பக்திஹீநாமஹாதேவே யேததா ப்ரளயேஹதாஃ।
ததுத்பூதைஃ பிஸாஸைஸ்ச பரிதேதாயம் பரிவ்ருதஃ।
காடாந்தகாரமத்யஸ்தஃ கேவலோ ஹ்ருஷ்ட மாநஸஃ।
மஹாஸ்மஸாநதஹநமத்யே ந்ருத்யதிகுத்ரசித்।
லீலயாதாந் பிஸாஸாம்ஸ்ச ஹத்வா கேவல ஏவஸஃ।
புநஸ்சதம் வ்யதீத்யைநம் மஹாப்பிரளயமீஸ்வரஃ।
பராநந்தவிலாஸாயம் தேவ்யாஃ புரத ஏவ ஸஃ।
விதாயச மஹாந்ருத்தம் பஸ்யந்த்யாஃ கேவலம் ஸிவஃ।
ததஸ்ஸர்ஜபூதாநி ஹிஸ்ருக்ஷாஸக்திஸம்யுதஃ।
ப்ரஹ்மாண்டாநிசஸர்வாணி தத்தல்லோகாந்யதாபுரா।
தேஷுஸர்வேஷு சாண்டேஷு விஷ்ணுநாபிவிதீங் பஹூந்।
ஆத்மநோபி ததா ஸர்வாநஸ்ருாந் ராக்ஷாஸாநபி।
அதிகாரஞ்ச ஸர்வேஷாமாநுகுண்யதயாஸிவஃ।
தத்வா ததர்ஹ வித்யாநா முபதேஸஞ்சகார ஸஃ।
அத ஏவ மஹாக்ராஸஃ ப்ரதிதஃ பரமேஸ்வரஃ।
அஸ்திபூஷணமஹாதம்யமபிதேவச்சம்பஹம் ஸ்ருணு
புராவிஷ்ணுமுகாதேவாஃ ப்ரணம்பகிரிஜாபதிம்।
தபஸாராத்ய தேவேஸம் ப்ரார்த்தயாமாஸுரீஸ்வரம்।
ஹரஸம்போ மஹாதேவ விஸ்வேஸாமாநாயக।
மஹாப்ளயகாலோயமாகமிஷ்யதி விஸ்வட।

வ்யதீதாநிச ஜங்மாநி பஹூந்யஸ்மாகமீஸ்வர।
நபுநர்ஜநநேமஸக்திः கிந்காமாம் ஸம்ஸ்ருதௌ ப்ரபோ।
தவபாதாம்புஜத்யாநாந்மோக்ஷாபவது ஸம்ஸ்ருதேः।
அஸ்மிந்மஹதி ஸம்ஸாரே ஹத்வாஸ்மாங்கருணாகர।
ஸம்க்ருஹ்ய தேஷாமஸ்தீநி சாகல்பம் பரிகல்பய।
ஸமாதாய ததாங்யேஷாம் பஸ்மாங்யுத்தூளய ப்ரபோ।
ததாக்ருதஞ்சேந் மோக்ஷாபி ஸூலபோநः க்ருபாநிதே।
யா த்ருதா பவதா ஜஹ்நுகந்யாலோகே ஸுபாவநீ।
தஸ்யாம் யதீயாந்யஸ்தீநி ப்ரக்ஷிப்தாநி மஹீதலே।
தேஷாமபிமஹாதேவ முக்திர்பவதி ஹிப்ரபோ।
தஸ்மாதஸ்மாந் க்ருபாவிந்தோரக்ஷ ஸம்ஸ்ருதிமத்யகாந்।
தைரேவம் ப்ரார்த்திதோதேவஸ்ததைவக்ருபயாகரோத்।
அதஸ்ஸுராணும் ரக்ஷாயை பஸ்மாஸ்தீநி ததௌளவிபுः।
காலகாலः ஸ்வயம் ஜ்யோதிः பரமாத்மா மஹேஸ்வரः।
ஜாமரணநிர்முக்தஸ்ஸர்வஜ்ஞாநமயஸ்ஸிவः॥

"(சமஸ்த உலகங்களையும் கவளீகரித்தலினால்) சர்வக்கிராசர் எனப்படும் மகாதேவர் சமஸ்த அண்டங்களையும், சமஸ்த உலகங்களையும், சர்வஜீவர்களையும் சங்கரிக்குங்காற் சிலரைப் பார்வையினாலும், சிலரை நகைப்பினாலும், சிலரைக் கோபத்தினாலும், சிலரை அட்டஹாசத்தினாலும், சிலரை நடனத்தினாலும், சிலரை இலாட அக்கினியினாலும், சிலரை ஹுங்காரத்தினாலும், சிலரைக் கையினாலும், சிலரை உதையினாலும் நாநாருத்திரகணங்களோடு கூடிநின்று லீலையினாலே சங்கரிக்கின்றார்; இது எல்லாவற்றையும் நாசஞ் செய்யும் மகாப்பிரளயம் எனப்படும்; சங்காரகர்த்தாவாகிய அம்மகாதேவர் அப்போது அளவிறந்த விஷ்ணுக்களையும், பிரமாக்களையும், இந்திராதியரையும், அந்தந்த அண்டங்களிலே உள்ள சில தேவர்களையும் தகித்து அவர்கள் பஸ்மங்களைத் தமது அங்கத்திலே உத்தூளனமாகப் பூசினார்; சிவபெருமான் சுவேச்சையினாலே பிறருடைய தலைமாலைகளையும் தாங்கினார்; அவர்கள் (கங்கால) என்புகளைக் கற்பாந்தமாகத் தரித்தார்; உரோமங்களை உப

வீதமாகக்கொண்டார்; அவ்வாறு மற்ற விஷ்ணுக்களையும் பிரமாக்களையும் சூலத்திலேகொண்டு அட்டஹாசத்தோடு ஆனந்தமாக மகாநிருத்தஞ் செய்தார்; சர்வபூதங்களையும் (தம்மூள்ளே) அடக்கிச் சாக்ஷாத் ஞானமூர்த்தியும் அவ்வியயருமாகிய சிவபெருமான் தம்மிடத்துப் பக்தியிலராய்ப் பிரளயத்துக் கொல்லப்பட்டுத் தோற்றிய பிசாசுகளினுல் யாண்டுஞ் சூழப்பெற்றுக் காடாந்தகாரமத்தியிற் கேவலம் மகிழ்வினோடு மகாமசானம்த்தியின் ஓரிடத்தில் நடனஞ் செய்கின்றார்; லீலையினுலே அவர்களைக் கொன்று, பின்னரும் அந்த மகாப்பிரளயத்தைக் கடந்து பரானந்தவசராய்த் தம்மைத் தேவியார் காணக் கேவலஞ் சிவனுய் நின்று மகாநிருத்தஞ் செய்கின்றார்; அதனுல் அவர் மகாகிராஸர் (சமஸ்த உலகங்களையும் கவளீகரிப்பவர்) என்று சுருதியிற் கூறப்பட்டார்; தக்ஷா! என்புமாலாபரணமகிமை சொல்கின்றேன் கேள்; முன்னுளையிலே விஷ்ணுமுதலிய தேவர்கள் தபசியற்றித் தேவேசரும், கிரீசரும், பதியும், ஈசுவரருமாயினுரை நமஸ்கரித்து ஆராதித்து ஹரே! சம்புவே! மஹாதேவரே! விசுவேசரே! அமாநாயகரே! விசுவத்தைக் காப்பவரே! மகாப்பிரளயகாலம் வரப்போகின்றது, எங்களுக்கு அநேக சென்மங்கள் கடந்துபோயின; பிரபுவே! இவ்வுலகத்திலே (சம்சாரத்தில்) இளைத்தவர்களுக்குப் பின்னர்ச் சனனத்திலே சக்தியிலாது போக உமது பாதாம்புஜதியானத்தினுல் உலகத்தினின்று (விடுதும்) மோக்ஷமானது எய்துவதாக; கருணாகரரே! இந்த மகாசம்சாரத்திலே எங்களைச் சங்கரித்து இந்த என்புமாலைகளை எடுத்துக் கற்பம்வரையும் தரித்துக்கொள்ளுதிர்; அவ்வாறு மற்றையோருடைய பஸ்மங்களையும் தரித்துக்கொள்ளுதிர்; அங்ஙனஞ் செய்தால் எங்களுக்கு மோக்ஷமானது கிருபாநிதியே சுலபமாய் எய்தும்; பூலோகத்திலே எந்தத் தூபகங்களை உம்மாற் றரிக்கப்பட்டதோ; அதிலே பூமியிலுள்ள எவ்வளவு என்புகள் எறியப்படினும் அவைகளுக்கு மகாதேவரே! பிரபுவே! முக்தி எய்துகின்றது; ஆகலின், உலகமத்தியிலிருக்கின்ற எங்களைக் கருணைக்கடலே இரக்ஷியும்; அவர்கள் இந்தப்பிகாரம் பிரார்த்திக்கச் சிவபெருமான் அங்ஙனம் ஆகுக என்று கருணைபாலித்தார்; ஆகலின், தேவர்களை இரக்ஷிக்கும்பொருட்டுச் சுடலைப்பொடியையும் என்புகளையும் தரித்தார்; (அவர் யாரெனின்) காலகாலரும், ஸ்வயம்ஜ்யோதியும், பரமான்மாவும், மகேசுவரரும் ஜனனமரணமிலாதவரும், ஞானமயசர்வஞ்ஞருமாகிய சிவபெருமான்" என்று சிவரகசியகண்டமுங் கூறுகின்றன.

இருநிலனாதுபுனலிடைமடிதரவெரிபுகவெரியதுமிகு
பெருவளியினிலவிதாவளிகெடவியனிடைமுழுவதுகெட
விருவர்களுடல்பொறையொடுதிரியெழிலுருவுடையவனினமலர்
மருவியவறுபதமிசைமுரண்மறைவனமமர்தருபரமனே.

—ஞா, திருமறைக்காடு.

தந்தவத்தான்றன்றலையைத்தாங்கினன்காண்
சாரணன்காண்சார்ந்தார்க்கின்னமுதானன்காண்
கெந்தத்தன்காண்கெடிலவீரட்டன்காண்
கேடிலிகாண்கெடுப்பார்மற்றில்லாதான்காண்
வெந்தொத்தநீறுமெய்பூசினன்காண்
வீரன்காண்வியன்கயிலைமேவினன்காண்
வந்தொத்தநெடுமாற்குமறிவொணன்காண்
மாகடல்சூழ்கோகர்ணமன்னினனே.

—நா, திருக்கோகர்ணம்.

சவந்தாங்குமயானத்துச்சாம்பலென்பு
தலையோடுமயிர்க்கயிறுதரித்தான்றன்னைப்
பவந்தாங்குபாசுபதவேடத்தானைப்
பண்டமரர்கொண்டுகந்தவேள்வியெல்லாங்
கவர்ந்தானைக்கச்சியேகம்பன்றன்னைக்
கழலடைந்தான்மேற்கறுத்தகாலன்வீழச்
சிவந்தானைத்திருவீழிமிழலையானைச்
சேராதார்திநெறிக்கேசேர்கின்றிலரே.

—நா, திருவீழிமிழலை.

உருத்திரனையுமாபதியையுலகாளனை
யுத்தமனைநித்திலத்தையொருவன்றன்னைப்
பருப்பதத்தைப்*பஞ்சவடிமார்பினனைப்
பகலிரவாய்நீர்வெளியாய்ப்பரந்துநின்ற
நெருப்பதனைநித்திலத்தின்றிருத்தொப்பானை
நீறணிந்தமேனியராய்நினைவார்சிந்தைக்
கருத்தவனைக்கஞ்சனூராண்டகோவைக்
கற்பகத்தைக்கண்ணாரக்கண்டுய்ந்தேனே.

—நா, திருக்கஞ்சனூர்.

* மயிர்ப்பூணூல்.

தலையுருவச்சிரமாலைசூடினன்காண்
டமருலகந்தலைகலனுப்பலிகொள்வான்கா
ணலையுருவச்சுடராழியாக்கினன்கா
ணவ்வாழிநெடுமாலுக்கருளினன்காண்
கொலையுருவக்கூற்றுதைத்தகொள்கையான்காண்
கூரெரிநீர்மண்ணோடுகாற்றுயினன்காண்
சிலையுருவச்சரந்துரந்ததிறத்தினன்காண்
டிருவாரூரான்காணெண்சிந்தையானே.

—நா, திருவாரூர்.

நிலாமாலைசெஞ்சடைமேல்வைத்ததுண்டோ
நெற்றிமேற்கண்ணுண்டோநீறுசார்ந்தோ
புலாலுறுவெள்ளெலும்புபூண்டதுண்டோ
பூதந்தற்சூழ்ந்தனவோபாரதுண்டோ
கலாமாலைவற்கண்ணுள்பாகத்துண்டோ
கார்க்கொன்றைமாலைகலந்ததுண்டோ
சுலாமாலையாடரவந்தாண்மேலுண்டோ
சொல்லீரெம்பிரானுரைக்கண்டவாறே.

—நா, விளவிடைத்திருத்தாண்டகம்.

விடையார்கொடியுடையவ்வணல்வீர்தார்வேளையெலும்பு
முடையார்நறுமாலைசடையுடையாரவர்மேய
புடையேபுனல்பாயும்வயல்பொழில்சூழ்ந்தநெய்த்தான
மடையாதவரென்றும்மமருலகம்மடையாரே.

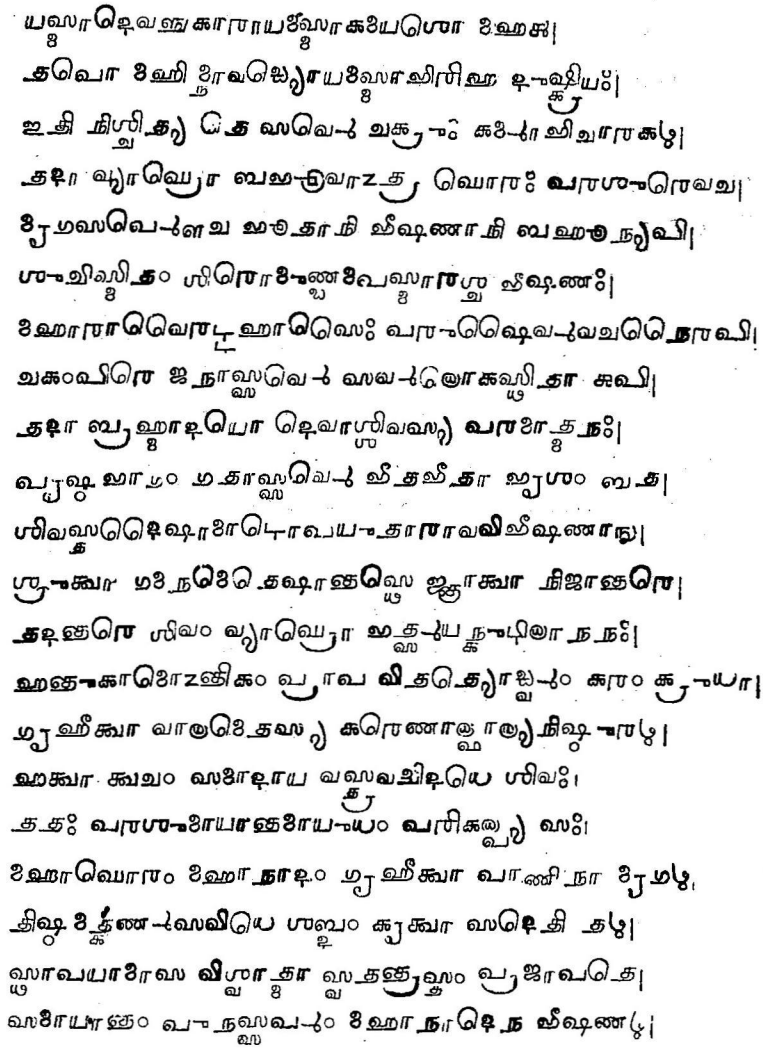
—ஞா, திருநெய்த்தானம்.

பேயாயினபாடப்பேருடமாடியபெருமான்
வேயாயினதோளிக்கொருபாகம்மிகவுடையான்
ருயாகியவுலகங்களேநிலைபேறுசெய்தலைவ
னேயாடியபெருமானிடநெய்த்தானமெனீரே.

—ஞா, திருநெய்த்தானம்.

(சஅ) சிவபெருமான் புலித்தோல், பரசு (மழு), மான், சர்ப்பம், பூதம், முண்டத்தலை, அபஸ்மாரம் என்பவற்றையுடையர்.

கலுயாரோவஹாகலுஂ வவ-ஃஹரணஹமஷிதஃ|
தெதா ஹஷுதாநி வவ-ஃரணி ஃஹாமிவாராணி ஸஂகராஃ|
வாடூ ஹாவாநி வலுவாநுவவெநாஃ வரிகலுயுவ|
ஸிரொஃஷ்ணஂ தயெள ஃஜுந-ஃ ஸஷுவிவிதஃஷுவஸ்ரிவஃ|
கவவாராஃவி கூஷ்ணஂ வாஉவ்யாயஸ்ரக்காரஹி|
வரவஂ வ்ருயு-ஃதயா தெதஷ்ண மிதெஷ்ண ஸ்ருஷயஃ கூஷ்யா|
கூழிஂ வஂவ்ருஷயாஃரவஷ்ணஹ-ஃஹுஷ்ணஂதஂ வாரஃஸ்ரவிழு|
வஹாராவாணாவாயாஷுஂ காலுா நலுவஹஃவ்ருவிழு|
தெதா ஃஜுாநுஹாவொராா நுஷ்ணஂ வ்ருராயஸ்ரிவிழு|
வ்ருஹுஃஸ்ரஷ்காகாராஂ வரிகலுயுதவொ வலுாக|
தெஜு வொராஂ ஃஹாநாஃஂதயெள ஹவ்ருவி நாகயுஸ்ரீ|
விஹமெவ்ருவஃதெதஷ்ண ஸ்ருஷயஃ கெ்ராயவிஹலுாஃ|
ஸிலுவஷ்ணஂ வாரஃஸிாநஂ வவெ-ஃ உக்ஷவ்ருஜாவமெத|
ஸாவாஸ்ரு தெகஷாஂ தெவெஸி வ்ருஷ-ஃதாஃஹஃஂஷுா|
ஜலுஃவஹிஃ-வெயஃதுஷலுாஸிஃ-ஃஹா நவி||

யஸ்மாதேவம் சகாராய மஸ்மாகமயசோ மஹத்|
தபோமஹிம்நா வத்யோயமஸ்மாபிரிஹ துஷ்க்ரியஃ|
இதி நிச்சித்ய தே ஸர்வே சக்ருஃ கர்மாபிசாரகம்|
ததாவ்யாக்ரோ பபூவாத்ர கோரஃ பரசுரேவச|
ம்ருகஸர்ப்பௌசபூதாநி பீஷணாநி பஹூந்யபி|
சுசிமிஸ்தம் சிரோமுண்ட மபஸ்மாரச்ச பீஷணஃ|
மஹாராவைரட்டஹாஸைஃ பருஷைர் வசநைரபி|
சகம்பிரேஜநாஸ்ஸர்வே ஸர்வலோக ஸ்திதா அபி|
ததா ப்ரஹ்மாதயோ தேவாஃ சிவஸ்ய பரமாத்மநஃ|
ப்ருஷ்டபாகம் கதாஸ்ஸர்வே பீதபீதா ப்ருசம்பத|
சிவஸ்ததைஷாமாடோப பூகாராவவிபீஷணஂ|
ச்ருத்வாகமநமேமேதஷாம் தஸ்தே ஜ்ஞாத்வா நிஜாந்தரே|

தத்தஸ்தே சிவம் வ்யாக்ரோ பர்த்ஸயந் குடிலாநநஃ।
ஹந்துகாமோந்திகம் ப்ராப விதத்யோர்த்வம் கரம் க்ருதா।
க்ருஹீத்வா வாலமேதஸ்ய கரேணுஸ்பால்யநிஷ்டுரம்।
ஹத்வாத்வசம் ஸமாதாய வஸ்த்ரவத் விததேத சிவஃ।
ததஃ பாசுமாயாந்தமாயுதம் பரிகல்ப்யஸஃ।
மஹாகோரம் மஹாநாதம் க்ருஹீத்வா பாணிநாம்ருகம்।
திஷ்டமத்கர்ணஸவிதே சப்தம் க்ருத்வா ஸதேதிதம்।
ஸ்தாபயாமாஸவிச்வாத்மா ஸ்வதந்த்ரஸ்தம் ப்ரஜாபதே।
ஸமாயாந்தம் புநஸ்ஸர்ப்பம் மஹாநாதேந பீஷணம்।
கல்பயாமாஸசாகல்பம் ஸர்வாபரண பூஷிதஃ।
தேதா பூதாநிஸர்வாணி மஹாகோராணி சங்கரஃ।
ஸாட்டஹாஸாநி பலவாந் ஸ்வஸைநாஃ பரிகல்ப்யச।
சிரோமுண்டம் ததௌளமூர்த்நி சுசிஸ்மிதமுகஃ சிவஃ।
அபஸ்மாரமபி க்ரூரம் பாதஸ்யாதச்சகாரஹி।
ஏவம் வ்யர்த்ததயா தேஷ்ஷகதேஷ்ஷ ருஷயஃ க்ருதா।
அக்நிம் ஸம்ப்ரேஷயாமாஸுர் ஹந்தும் தம் பரமேச்வரம்।
பபாரபாணுவாயாந்தம் காலாநல ஸமப்ரபம்।
தேதா மந்த்ராந் மஹாகோராந் ஹந்தும் தம்ப்ரேயஞ்சிவம்।
ப்ருஹட்டமருகாகாரம் பரிகல்ப்ய தபோபலாத்।
தஞ்சகோரம் மஹாநாதம் ததௌள ஹஸ்தே பிநாகத்ருக்।
விபலேச்வேவமேதேசு ருஷயஃ க்ரோதவிஹ்வலாஃ।
சேபுஸ்தம் பரமேசாநம் ஸர்வே தக்ஷப்ரஜாபதே।
சாபாச்ச தேஷாம் தேவேசே வ்யர்த்ததாமகமந்ததா।
ஜ்வலத்வஹ்நி முகேயத்வத் தூலராசிர்மஹாநபி॥

"நமக்கு (தாருகாவனத்து இருஷிகளுக்கு) மிகுந்த அபகீர்த்தியை விளைத்த இக்கொடியோனை நாம் தவமகிமையினாற் கொன்று விடல்வேண்டுமென்று நினைந்து அவரெல்லாம் அபிசாரஹோமப் பிரயோகஞ் செய்தார்கள்; அப்போது ஓர் கொடிய புலியும், பாசும் (மழுவும்), மானும், சர்ப்பமும், பயம் விளைக்கும் பல பூதங்களும், மூண்டதீயும், மகாபயங்கரமாகிய அபஸ்மாரமும் (முயலகனும்) ஆகிய இவையனைத்தும் மிகுந்த தொனியோடு கூடிய

அட்டகாசங்களுடனும் கொடிய வசனங்களோடும் உண்டாயபோது, சமஸ்த உலகங்களிலுள்ள யாவரும் பயந்து நடுக்கமுற்றார்; பிரமாதிதேவரெல்லாம் நடுநடுக்கமுற்றுப் பரமான்மாவாகிய சிவபிரானுடைய பின்புறத்துப் பதுங்கினர்; சிவபிரான் கர்வத்தோடு கூடிய மிகு பயங்கர ஓசைகளைக் கேட்டு அவை வருவதை அறிந்து நிற்குங்கால், கொடிமுகத்தையுடைய புலியானது அதட்டிக்கொண்டு அவரைக் கொல்லநினைந்து கைகளைக் கோபத்தோடு உயர ஓங்கிக்கொண்டு அவர் சமீபத்தில் வந்தது; அப்போது சிவபிரான் தமது திருக்கரத்தினுல் அதின் கடினவாலைப் பிடித்து, அடித்துக் கொன்று தோலையுரித்து வஸ்திரம்போல உடுத்தார்; அதன்பின்னர் வந்த மழுவை ஓர் ஆயுதமாய் வைத்துக்கொண்டார்; மிகுந்த சத்தத்தோடு அதிகோரமாய் எய்திய மானையும் கையினுற்பற்றி, மானே! நீ எஞ்ஞான்றும் தொனித்துக்கொண்டு நமது செவிப்புறத்திருத்தி என அதையும் வைத்துக்கொண்டார்; சுயாதீனமுள்ளவரும் சமஸ்தப்பிரபஞ்சசொரூபியும், சர்வாபரணபூஷணருமாயுள்ள அப்பெருமான் மகாபயங்கரத்தோடு சீறிக்கொண்டுவந்த பாம்பை ஓர் ஆபரணமாகத் தரித்துக்கொண்டார்; பின்னர் மகாகோரமாய் அட்டகாசஞ் செய்துகொண்டுவந்த பூதசைன்னியங்களையும் பலவானுகிய பெருமான் சைன்னியங்களாகக்கொண்டார்; அதன்பின்னர் வந்த தலைமுண்டத்தைப் புன்னகைத் திருவதனத்தோடு தலையிலே தரித்துக்கொண்டார்; அங்கு வந்த கொடிய அபஸ்மாரம் எனப்படும் முயலகனைத் தமது திருவடியின் கீழாக மிதித்துக்கொண்டார்; எல்லாம் வியர்த்தமாய்ப்போனமை கண்ட இருஷிகள் கோபமுற்று அவரைக் கொல்வதற்கு அக்கினியை ஏவினர்கள்; பிரளயகாலாக்கினியை நிகர்த்துச் சொலித்துக்கொண்டு வந்த அக்கினியைத் திருக்கரத்தின்மீது வந்திக்கொண்டார்; பின்னர் அவ்விருடிகள் மகாகோரமாகிய மந்திரங்களைத் தம் வலிமையினல் ஓர் பெரிய உடுக்காய் அமைத்து அவரைக் கொல்வதற்காக விட, அது மகாபயங்கரத்தொனியோடு வந்தபோது, அதனைத் தமது திருக்கரத்திலே தரித்துக்கொண்டார்; இவைகளும் வியர்த்தமாய்விடக் கோபாவேசங்கொண்டு முனிவர்கள் சிவபிரானைச் சபித்தார்கள்; அவைகளும் (சாபங்களும்) எரியும் பெருந்தீமுகத்தற்ற பஞ்சுக்கூட்டம்போல எரிந்து நிஷ்பலமாய்ப்போயின" என்றது ஸ்காந்தபுராணம்.

காமுதலியவவயவமவைகடிவிடவாவதுகொடுவரு
வான்முறையணிதருமவனடல்வலிமிகுபுலியதளுடையின
னிரவலர்துயர்கெடுவகைநினையிமையவர்புரமெழில்பெறவளர்
மாநிகர்கொடைமணிதர்கள்பயின்மறைவனமமர்தருபரமனே.

—ஞா, திருமறைக்காடு

போர்த்தாணையின்னுரிதோல்பொங்கப்பொங்கப்
புலியதளேயுடையாகத்திரிவான்றன்னைக்
காத்தாணையம்புலனும்புரங்கண்மூன்றுங்
காலனையுங்குரைகழலாற்காய்ந்தான்றன்னை
மாத்தாடிப்பத்தராய்வணங்குந்தொண்டர்
வல்வினைவேரறும்வண்ணமருந்துமாகித்
தீர்த்தானத்திருமுதுகுன்றுடையான்றன்னைத்
தீவினையேனறியாதேதிகைத்தவாறே.

—நா, திருமுதுகுன்றம்.

பரசுபாணியர்பாடல்வீணையர்பட்டினத்துறைபல்லவனீச்சரத்
தரசுபேணிநின்றுரிவர்தன்மையறிவாரார்.

—ஞா, பல்லவனீச்சரம்.

நெறியில்வருபோவகைநினையாநினைவொன்றை
யறிவில்சமணுதருசைகேட்டும்மயராதே
நெறியில்லவர்குறிகண்ணினையாதேதின்றியூரின்
மறியேந்தியகையானடிவாழ்த்தும்மதுவாழ்த்தே.

—ஞா, திருநின்றியூர்.

கான்மறையும்போதசத்தினுரிவைகண்டேன்
காலிற்கழல்கண்டேன்கரியின்றோல்கொண்
டேன்மறையப்போர்த்தவடிவுங்கண்டே
னுள்கமனம்வைத்தவுணர்வுங்கண்டே
னூன்மறையாமேனெடியமாலு
நண்ணிவரக்கண்டேன்றிண்ணமாக
மான்மறிதங்கையின்மருவக்கண்டேன்
வாய்மூரடிகளைநான்கண்டவாறே.

—நா, திருவாய்மூர்.

முண்டந்தரித்தீர்முதுகாடுறைவீர்
முழுநீறுமெய்பூசுதிர்மூக்கப்பாம்பைக்
கண்டத்திலுங்கோளிலுங்கட்டிவைத்தீர்
கடலேக்கடைந்திட்டதார்நஞ்சையுண்டீர்
பிண்டஞ்சுமந்தும்மொடுங்கூடமாட்டோம்
பெரியாரொடுநட்பினிதென்றிருந்து
மண்டங்கடந்தப்புறத்துமிருந்தீ
ரடிகேளுமக்காட்செயவஞ்சுதுமே.

—சு, திருப்பரங்குன்றம்.

பிறையுடையான்பெரியோர்கள்பெம்மான்பெய்கழலுடொறும்பேணியேத்த
மறையுடையான்மழவாளுடையான்வார்தருமால்கடனஞ்சமுண்ட
கறையுடையான்கனலாடுகண்ணுற்காமனைக்காய்ந்தவன்காட்டுப்பள்ளிக்
குறையுடையான்துறட்பூதச்செல்வன்குரைகழலேகைகள்கூப்பிநுஞ்மே.

—ஞா, கழைத்திருக்காட்டுப்பள்ளி.

நலமிகுதிருவிதழியின்மலர்நகுதலையோடுகனகியின்முகை
பலசுரதிபடவரவொடுமதிபொதிசடைமுடியினன்மிகு
தலநிலவியமனிதர்களொடுதவமுயறருமுனிவர்கடம
மலமறுவகைமனநினைதருமறைவனமமர்தருபரமனே.

—ஞா, திருமறைக்காடு.

கறுத்ததொருகண்டத்தர்காலன்வீழக்
காலினுற்காய்ந்துகந்தகாபாலியார்
முறித்ததொருதோலுடுத்துமுண்டஞ்சாத்தி
முனிகணங்கள்புடைசூழமுற்றந்தோறுந்
தெறித்ததொருவீணையாய்ச்செல்வார்தம்வாய்ச்
சிறுமுறுவல்வந்தெனதுசிந்தைவௌவ
மறித்தொருகாலுங்காதேமாயம்பேசி
வலம்புரமேபுக்கங்கேமன்னினீரே.

—நா, திருவலம்புரம்.

நெருப்புருவுதிருமேனிவெண்ணீற்றினை
நினைப்பார்தநெஞ்சாணிநிறைவாஞனைத்
தருக்கழியமுயலகன்மேற்றுள்வைத்தானைச்
சலந்தானைத்தடிந்தேதானைத்தக்கோர்சிந்தை
விருப்பவனைவிதியானைவெண்ணீற்றினை
விளங்கொளியாய்மெய்யாகிமிக்கோர்போற்றுங்
கருத்தவனைக்கஞ்சனூராண்டகோவைக்
கற்பகத்தைக்கண்ணாரக்கண்டுய்ந்தேனே.

—நா, திருக்கஞ்சனூர்.

முடிகொண்டார்முளையிளவெண்டிங்களோடு
மூசுமிளநாகமுடனைக்கொண்டா
ரடிகொண்டார்சிலம்பலம்புகழலுமார்ப்ப
வடங்காதமுயலகனையடிக்கீழ்க்கொண்டார்
வடிகொண்டார்நிலங்குமழுவலங்கைக்கொண்டார்
மாலையிடப்பாகத்தேதமருவக்கொண்டார்
துடிகொண்டார்கங்காளந்தோண்மேற்கொண்டார்
சூலதீர்த்தடியேனையாட்கொண்டாரே.

—நா, தனித்திருத்தாண்டகம்.

குழலின்னிசைவண்டின்னிசைகண்டுகுயில்கூவு
நிழலின்னெழிறுழ்ந்தபொழில்சூழ்ந்தநின்றியூரி
லழலின்வலனங்கையதுவேந்தியனலாடுங்
கழலின்னொலியாடும்புரிகடவுள்களேகண்ணே.

—ஞா, திருநின்றியூர்.

கறைமலிதிரிசிகைபடையடல்கனன்மழுவெழுதாவெறிமறி
முறைமுறையொலிதமருகமுடைதலைமுகிழ்மலிகணிவடமுக
முறைதருகரனுலகினிலுயரொளிபெறுவகைநினைவொடுமலர்
மறையவன்மறைவழிவழிபடுமறைவனமமர்தருபரமனே.

—ஞா, திருமறைக்காடு.

(சகூ) சிவபெருமான் பன்றிக்கொம்பு தரித்தமை.

ஹிரண்யாக்ஷாzஸுரொ வொரொ ஹ்ருஹீக்வா வ்ருதிவீமி
ஸ ஜமாரோஸு வாதாஜம் தா நவொ வொராகரோ்க்ரூகு। [சோழி।
நாவிகாயாஸுதா விஷ்ணு ப்ரு்ஹ்மணொ நிராகாதக்ருதா।
வராஹம் வபுராஸ்தாய ஹந்துகாமொ ஸுராதமம்।
தத்ர மக்வா ஹிரண்யாக்ஷம் ஹக்வா வாதாஜிபி்ருமழி।
வ்ராவயாரோஹவ்ருதிவீம் வமவ்ர்வதா நவராஜகூ்।
தகதூ தவ்ரு வாவவ்ரு ரகுவாரெ நந ரோயவ்।
தூவொவவ்ராயெ நிதராம் வவ்ருரெ்நாகாம்ஹுதாzயிகுழி।
தெதா தெவா ரிஹராதெவம் ஸராணம் ஸராணம் மதாரி்।
ரக்ஷதெவா நிதாநீம் கும் விஷ்ணா ஏம்ஹிராமவிணா।
வாஜ்ரோநா நரெஹாராத்ரம் வவெ்ருஷாரோதி்ருஹ்ருநிஹா।
ஏதி தெஷாம் வதஸ்ருக்வா க்ரூவயா ரும்தூஸெவராரி்।
ஹக்வா வராஹம் தம் வொராம் ஏம்ஷாரி்தாடூ தவ்ரூவ।
காராக்ஷதிராஹ்ரு்வ்ருநாவஹ்ராவதணாரஸுகூ்।
ததா தக்ஷாவ தெவெஸும் மதரோதெஹா ஹரிஸ்ருவழி।
நரிஹ்ரூஹ்ரும் ரிஹெஸுராய ஹக்தா நாதிஷ்டாயிதந।
ஸுஹதெ்ருகாஸுராவ்ரூவாய ரொகொவத்ரவகாரிணாரி்।
ஸுங்காராய நரிஹ்ரூஹ்ரும் ரிம்ஹராய நரொ நரி்।
ஏம்ஷாரிதிராம் ரிஹாதெவ ரிதீயாம் வவ்ருராக்ஷக।
வொஸுரிஹவ்ருவி தெவெஸு ரத்ரக்ஷா ஜ்ராவதாயஹொ।
தூவெஷ்டாரிவி தெ ஹரியொ நாஜ்ரா நம் ஹவதீஸுரு।
உதிஸம்வ்ராகுழி்ருதெஹ்ரு விஷ்ணுர்நா வராரிஸுரு।
தயெதி தாம் ஸுஹாராவெஸள வவ்ருஜ்ரு கராணாகரு॥

ஹிரண்யாக்ஷா ஸுரோகோரோ க்ருஹீத்வா ப்ருதிவீமிமாம்।
ஸஜகாமாஸு பாதாளம் தாநவோ கோரகர்மக்ருத்।
நாவிகாயாஸ்ததா விஷ்ணுர் ப்ரஹ்மணோ நிரகாதக்ருதா।
வாராஹம் வபுராஸ்தாய ஹந்துகாமோ ஸுராதமம்।

தத்ரகத்வா ஹிரண்யாக்ஷம் ஹத்வா பாதாளமத்யகம்।
ஸ்தாபயாமாஸ ப்ருதிவீம் பூர்வவத்தாநவாந்தகः।
ததஸ்து தஸ்ய பாபஸ்ய ரக்தபாதேந மாதவः।
த்ருப்தோ பபாதே நிதராம் ஸர்வாந்லோகாந்ததோதிகம்।
தமேநா தேவா மஹாதேவம் ஶரண்யம் ஶரணம் கதாः।
ரக்ஷமேதவாநிதாநீம் த்வம் விஷ்ணுநா தம்ஷ்ட்ரிரூபிணு।
பாத்யமாநாநமேஹாஸாத்ரம் ஸர்வேஷாமார்த்திஹந்ப்ரபோ।
இதி தேஷாம் வசஸ்ஸ்ருத்வா க்ருபயாசந்த்ரமௌகரः।
ஹத்வா வாராஹம் தம் கோரம் தம்ஷ்ட்ராமுத்பாட்ய தஸ்யச।
அரக்ஷதமாந்ஸர்வாநாபந்நாபத் ப்ரணஶகः।
ததா துஷ்டாவ தேவேஶம் கதமோஹா ஹரிஸ்ஶிவம்।
நமஸ்துப்யம் மஹேஶாய பக்தாநாமிஷ்டதாயிநே।
ஸம்ஹர்த்ரே காலரூபாய லோகோபத்ர வகாரிணும்।
ஶங்கராய நமஸ்துப்யம் மங்களாய நமோ நமः।
தம்ஷ்ட்ராமிமாம் மஹாதேவ மதீயாம் ஸர்வரக்ஷக।
வோடுமர்ஹஸி தேவேஶ மத்ரக்ஷா ஜ்ஞாபநாயபோ।
த்ருஷ்ட் வைநாமபி மே பூயோ நாஜ்ஞாநம் பவதீஸ்வர।
இதி ஸம்ப்ரார்த்திதஸ்தேந விஷ்ணுநா பரமேஸ்வரः।
ததேதி தாம் பபாராஸௌ ஸர்வஜ்ஞः கருணாகரः॥

''கோடுஞ் செயல் புரியும் இரணியாக்ஷன் என்னும் ஓர் அசுரன் இப்பூமியை எடுத்துக்கொண்டு பாதலத்துக்குச் சென்றுவிட்டான்; அப்போது விஷ்ணுவானவர் பிரஹ்மதேவர் நாசிகையினின்று வெளிப்பட்டு ஓர் பன்றிரூபங்கொண்டு கோபத்தோடு அவ்வசுரனைக் கொல்ல நினைந்து ஆண்டுச் சென்று நடுப்பாதலத்தற்ற அவ்விரண்ணியாக்ஷனைக் கொன்று, தானவர்க்குக் காலனுகிய நாராயணர் அப்பூமியை முன்போல நிறுத்தினர்; அதன்பின்னர் அப்பாதகனுடைய இரத்தத்தைக் குடித்தமையின் வெறிகொண்டு அவ்வசுரனினும் கதித்துச் சமஸ்த உலகங்களையும் உபத்திரவஞ் செய்யத தலைப்பட்டார்; அதனால் தேவர்கள் எவரும் சரணம் அடையற்பாலராகிய சிவபெருமானைச் சரணடைந்து பன்றிரூபங் கொண்ட விஷ்ணுவிலிருந்து எங்களை (தேவர்களை) இப்போது காக்குதிர் என, அவ்வார்த்தை கேட்டுச் சந்திரசேகரரும் தம்மைச் சார்ந்தார் விபத்துக்களைத் துவம்சஞ்செய்யும் சிவபெருமான் கருணைகொண்டு அப்பன்றியைக் கொன்று அதன் பல்லைப்

பிடுங்கி அவர்களைக் காப்பாற்றினர்; அப்போது மோகம் நீங்கிய விஷ்ணுவும் தேவாதிதேவராகிய சிவபெருமானைத் துதிசெய்து அடியார்க்கு வேண்டிய கொடுக்கும் கடவுளேபோற்றி; உலகத்துக்கு உபத்திரவஞ் செய்கின்றவர்களுக்கு யமனுகிச் சங்காரிப்பவரே போற்றி; மங்களமூர்த்தியே போற்றி; சர்வரக்ஷகராகிய மகாதேவரே! தேவரீர் என்னை இரக்ஷித்த ஞாபகத்தின்பொருட்டும் நான் இதனைப் பார்த்து அஞ்ஞானம் இனி எனக்கு எய்தாமலும், தேவரீர் இந்தப் பன்றிப்பல்லைத் தரித்தல்வேண்டும் என்று விஷ்ணு பிரார்த்திக்க, சர்வஜ்ஞரும், கருணாகரருமாகிய சிவபிரான் அதனைத் தரித்துக்கொண்டார்" என்றது சிவரகசிய கண்டம்.

முற்றலாமையிளநாகமோடெனமூளைக்கோம்பவைபூண்டு
வற்றலோடுகலனுப்பலிதேர்ந்தெனதுள்ளங்கவர்கள்வன்
கற்றல்கேட்டலுடையார்பெரியார்கழல்கையாற்றொழுதேத்தப்
பெற்றமூர்ந்தபிரமாபுரமேவியபெம்மானிவனன்றே.

—ஞா, திருப்பிரமபுரம்.

வேனல்விம்முவெறியார்பொழிற்சோலைத்
தேனும்வண்டுந்திளைக்குந்திருப்புத்தூ
ரூனமின்றியுறைவாரவர்போலு
மேனமுள்ளுமெயிறும்புனைவாரே.

—ஞா, திருப்புத்தூர்.

ஏனத்திளமருப்புப்பூண்டார்போலு
மிமையவர்களேத்தவிருந்தார்போலுங்
கானக்கல்லாற்கீழ்நிழலார்போலுங்
கடனஞ்சமுண்டிருண்டகண்டர்போலும்
வானத்திளமதிசேர்சடையார்போலும்
வான்கயிலைவெற்பின்மகிழ்ந்தார்போலு
மானத்துமுன்னெழுத்தாய்நின்றூர்போலு
மணியாரூர்த்திருமூலட்டானனுரே.

—நா, திருவாரூர்.

(நிம) சிவபெருமான் ஆமையோடு தரித்தமை.

கூர்மரூபீ புராவிஷ்ணுர் மந்தரம் சாருகந்தரம்।
த்ருத்வா பயோதி மமரே மமந்தாம்ருத காம்க்ஷயா।
உத்பந்நமம்ருதந்தஸ்மாத் ததாம்போதேர் மஹத்தரம்।
ததாங்யோந்ய மபூத்யுத்தம் தேவாநா மஸுரைஸ்ஸஹ।
அஸ்மாபிர்மத்யமாநேப்தெள ஸம்பபூவாம்ருதம் த்ருவம்।
ததா கூர்மோபி ஸந்த்ருப்தோ டோளயாமாஸவாரிதிம்।
மயைவமதிதோம்போதிர்மஹாபலவதாநநு।
பபூவபாதா லோகாநாம் கூம்ப்தே துக்தாம்புதெளததா।
அபக்நுவந்தஸ்தாம் பாதாம் புரஸ்க்ருத்வா விதிம் ஸுராஃ।
கத்வா கைலாஸமதுலம் மஹாதேவம் வ்யஜிஜ்ஞபந்।
ததாதமபி தேவோயம் ஹத்வா கூர்மம் மஹாபலம்।
ஜக்ராஹ தஸ்ய ப்ருஷ்டாஸ்தி மஹாகோரஸ்ய ஸங்கரஃ।
தேவைஸ்ஸம்ப்ரார்த்திதோ தேவோ பபாரைதத் ப்ரஜாபதேஃ॥

கூர்மரூபீ புராவிஷ்ணுர் மந்தரம் சாருகந்தரம்।
த்ருத்வா பயோதி மமரே மமந்தாம்ருத காம்க்ஷயா।
உத்பந்நமம்ருதந்தஸ்மாத் ததாம்போதேர் மஹத்தரம்।
ததாங்யோந்ய மபூத்யுத்தம் தேவாநா மஸுரைஸ்ஸஹ।
அஸ்மாபிர்மத்யமாநேப்தெள ஸம்பபூவாம்ருதம் த்ருவம்।
ததா கூர்மோபி ஸந்த்ருப்தோ டோளயாமாஸவாரிதிம்।
மயைவமதிதோம்போதிர்மஹாபலவதாநநு।
பபூவபாதா லோகாநாம் கூம்ப்தே துக்தாம்புதெளததா।
அபக்நுவந்தஸ்தாம் பாதாம் புரஸ்க்ருத்வா விதிம் ஸுராஃ।
கத்வா கைலாஸமதுலம் மஹாதேவம் வ்யஜிஜ்ஞபந்।
ததாதமபி தேவோயம் ஹத்வா கூர்மம் மஹாபலம்।
ஜக்ராஹ தஸ்ய ப்ருஷ்டாஸ்தி மஹாகோரஸ்ய ஸங்கரஃ।
தேவைஸ்ஸம்ப்ரார்த்திதோ தேவோ பபாரைதத் ப்ரஜாபதேஃ॥

"பூருவத்திலே விஷ்ணுவானவர் ஆமை வடிவமெடுத்து நல்ல குகைகள் அமைந்த மந்தரமலையைச் சுமந்துகொண்டு அமிர்தமெடுக்கக் கருதி, தேவர்களைக்கொண்டு பாற்கடலைக் கடைவித்தார்; அப்போது அக்கடலினின்று மகாமகிமைபொருந்திய அமிர்தம் உண்டாயிற்று; அப்போது ஆமை வெறிகொண்டு மகாபலவானுகிய எண்ணலன்றே கடல்கடையப்பட்டதென்று அக்கடலைக் கலக்கத் தொடங்கிற்று; அப்போது கடல் கலக்கப்பட, உலகங்களுக்கு மிகுந்த பாதை உண்டாயிற்று; அதனைச் சகிக்கலாற்றாது தேவர்களெல்லாம் பிரமாவை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஒப்பிறந்த கைலயங்கிரியை அடைந்து மகாதேவர்க்கு விஞ்ஞாபிக்க, அவர் மகாவலிமைகொண்ட அந்த ஆமையைக் கொன்று மகாகோரமாகிய அவ்வாமையின் முதுகோட்டைப் பிடுங்கி, தேவர்கள் வேண்டுகோட்பிரகாரம் அவ்வோட்டைத் தாம் (மார்பிலே) தாங்கிக்கொண்டார்" என்று ஸ்காந்தபுராணம் கூறுகின்றது.

கொக்கிறகோடுகூவிளமத்தங்கொன்றையொடெருக்கணிசடைய
ரக்கினெடாமைபூண்டழகாகவனலதுவாடுமெம்மடிகண்
மிக்கநல்வேதவேள்வியுளெங்கும்விண்ணவர்விரைமலர்தூவப்
பக்கம்பல்பூதம்பாடிடவருவார்பாம்புரநன்னகரானே.

—ஞா, திருப்பாம்புரம்.

வானநாடனேவழித்துணைமருந்தே
மாசிலாமணியேயமறைப்பொருளே
யேனமாவெயிறுமையுமெலும்பு
மீதுதாங்கியமார்புடையானே
தேனெய்பாறையிராட்டுகந்தானே
தேவனேதிருவாவடுதுறையு
ளானேயெயெனையஞ்சலென்றருளா
யாசெனக்குறவமரர்கள்மேறை.

—சு, திருவாவடுதுறை.

கொத்தார்கொன்றைமதிசூடிக்கோணைகங்கள்பூணைக
மத்தயானையுரிபோர்த்துமருப்புமாமைத்தாலியார்
பத்திசெய்துபாரிடங்கள்பாடியாடப்பலிகொள்ளுங்
பித்தர்கடவூர்மயானத்துப்பெரியபெருமானடிகளே.

—சு, திருக்கடவூர்மயானம்.

(நிக) சிவபெருமான் வாமனவதாரதிரிவிக்கிரமர் கங்காளம் தரித்தமை.

யொ மத்ஸ்யகூர்மவராஹவிஷ்ணுவாமனவிக்ரமம்
வாமதேவாதிதேவஃ । விஷ்ணுவம் பீட்யமாநம் ஜகாந
பஸ்மீசகார மன்மதம் யமஞ்ச । தஸ்மைருத்ராய நமோ
ஸ்து॥

யோ மத்ஸ்ய கூர்மவராஹ விஷ்ணுவாமனவிக்ரமம்
தம் வாமதேவாதிதேவஃ । விஷ்ணுவம் பீட்யமாநம் ஜகாந
பஸ்மீசகார மன்மதம் யமஞ்ச । தஸ்மைருத்ராய நமோ
ஸ்து॥

"எந்த ஆதிதேவராகிய சிவபிரான் (உலகினரைத்) துன்பஞ் செய்து வருத்தி அதிக்கிரமித்துநின்ற விஷ்ணுவுக்குரிய கூர்மர், வராகர், நரசிம்மர், வாமனர் என்போரையும், யமனையும் வதைத்து, மன்மதனையும் சாம்பராக்கினாரோ, அந்தச் சிவபிரானுக்கு நமஸ்காரம்" என்று சரபோபநிடதமும்,

வ்ருஹ்ருத்தெ்ரஸி ஹஸ்தே்ந நிவாதெ்ரா்த்ரு்தி ஸுகஸுழி।
ரூத்ரஸ்ஃ கஸ்ரூகெ்ந ஜியாவாந்ரீலகொமளெ்ழி।
தஸ்யாஸ்்யபி மஹத்தீர்க்கம் கங்காளாக்யம் ததெளகரே॥

வகதா புரரேவைஷ பலிநிக்ரஹமாசரந்।
பபூவ காஸ்யபஸுதோ வாமநோ மதுஸூதநஃ।
ஈஸ்வராப்தவரோப்யேத்ய யாகஸாலாமயாசத।
பதத்ரயமிதாம் பூமிமாத்மநஃ ஸ்திதயே புரஃ।
ப்ரதிக்ருஹ்ய ததோபூமிமேகேநைவ பதா திவம்।
விக்ரம்யாங்யபதா லாபாத்பலிம் காராக்ருஹாந்தரே।
நிவேஸ்ய ராஜ்யம் பூயோபி தேவேந்த்ராய த்ரிவிக்ரமஃ।
தத்வாண்டமேதத்பக்நம் ஸ்யாத்யதா ஸம்வர்த்தயத்புரஃ।
ததோ தேவைர் மஹாதேவோ ஜ்ஞாத்வா வ்ருத்தாந்த மஸ்யது।
பைரவம் ஸந்நிதேஸாஸ்ய நிக்ரஹே பைரவாக்ருதிம்।
ஸோபிதம் த்வரயாப்யேத்ய வ்ருத்த மண்டாந்த மச்யுதம்।
ப்ரஹ்ருத்யோரஸி ஹஸ்தேந நிபாத்யோத்க்ருத்யச த்வசம்।
ஆத்மநஃ கஞ்சுகத்வேந ததாவாந்லீகோமளம்।
தஸ்யாஸ்த்யபி மஹத்தீர்க்கம் கங்காளாக்யம் ததெளகரே॥

"ஓர்காலத்திலே விஷ்ணுவானவர் மாபலிச்சக்கிரவர்த்தியைக் கண்டிக்குமாறு காசியபமுனிவர்க்கு வாமனன் எனப் பெயரிய பிள்ளையாய்ப் பிறந்து சிவபெருமானிடத்து வரம் பெற்று அவனது யாகசாலைக்கு வந்து, தாம் வசித்தற்கு மூவடியளவு கொண்ட மண்ணை இரந்து பெற்றுப் பின்னர் அத்திரிவிக்கிரமர் எங்கும் பரவிய திருவுருவங்கொண்டு ஓர் அடியினுற் பூமியையும் மற்றோர் அடியினுற் சுவர்க்கத்தையும் அளந்து, மற்றோர் அடிக்கு இடமில்லாமையால் அப்பலிச்சக்கிரவர்த்தியைச் சிறையிலிட்டு, இராச்சியத்தைப் பின்னரும் இந்திரனிடம் ஒப்புவித்து, அண்டம் வெடிபடுமாறு பருத்துவளர்வாராயினர்; சிவபெருமான் அவ்விஷயத்தைத் தேவர்கள்வாயிலாகக் கேட்டு அவரைக் கண்டிக்குமாறு பயங்கரவடிவங்கொண்ட வைரவமூர்த்தியை அனுப்ப, இவர் அண்டமுழுமையும் வளர்ந்திருந்த அவ்விஷ்ணுவை அடைந்து தமது திருக்கையினுல் அவ்விஷ்ணுவின் மார்பின்கண் ஓர் அறை அறை

ந்து வீழ்த்தி, மிகவும் கறுப்பும் மெதுவுமாய அவரதுதோலை உரித்துத் தமக்குக் கவசமாய்த் தரித்து மிகவும் நீண்ட கங்காளம் என்னும் என்பையும் பிடுங்கித் தமது கையிற்றரித்துக்கொண்டார்" என்று ஸ்காந்தபுராணமும் கூறுகின்றன.

ஆமயந்தீர்த்தடியேனையாளாக்கொண்டார்
நதிகைவீரட்டானமாட்சிகொண்டார்
தாமரையோன்சிரபரிந்துகையிற்கொண்டார்
தலையதனிற்பலிகொண்டார்நிறைவாந்தன்மை
வாமனனூர்மாகாயத்துதிரங்கொண்டார்
மானிடங்கொண்டார்வலங்கைமழுவாட்கொண்டார்
காமனையுமுடல்கொண்டார்கண்ணுறுக்கிக்
கண்ணப்பர்பணியுங்கொள்கபாலியாரே.

—நா, தனித்திருத்தாண்டகம்.

கங்காளர்கயிலாயமலையாளர்கானப்பேராளர்மங்கை
பங்காளர்திரிசூலப்படையாளர்விடையாளர்பயிலுங்கோயில்
கொங்காளப்பொழிலுழைந்துகூர்வாயாலிறகுலர்த்திக்கூதனீங்கிச்
செங்கானல்வெண்குருகுபைங்கானலிரைதேருந்திருவையாறே.

—ஞா, திருவையாறு.

(குஉ) மார்க்கண்டேயர் சிவபூசைசெய்து யமனை செயித்தமை.

யொ வாசிவாஎந ஜவாந கூறுழி।

யோவாமபாதேந ஜகாந காலம்।

"எவர் இடதுபாதத்தினுல் யமனை உதைத்தாரோ" என்று சரபோபநிடதமும்,

தேவாரம் வேதசாரம்.

ஸ்ரீகணபதி வம்பலஜ ஸஹாதெவம் ஸஹாசரணி।
வவகவிதரவ நிவாணம் சாகுஞ்ஜெயஸவாவவாகு।
வ்ருஷிபிம் தெந நிதரா வம்பொதை ஹாவதெ நஷவி।
வகதயொகெ நிவஸதி வஷா வரஸியாசரஷா।
ஸ்ரீகணேசரு வாசிகா யிரா நாகுஞ்ஜெயொ ஸஹாசரணி।
ஸ்ரீகணபராயா தெவெஸராதை ஹா மஹோ ஸஹாதவாரி।
தஷா ஷொபஸவஷிகுzயாகுவி தஸ்ரம்ஹாநா சாகரி।
தவை ஷொபஸவஷிகுணி வ்ரதீயா ரநாவதவகு ஸரி।
ஸி நதயாவஸ்ரிஷ்டாதி சாகுஞ்ஜெயவை ஹாஷவாராரி।
வஸி தஸெள ஸ்ரீதை ஸாதொகை தஷாரா ராதஹாபுஸழி।
ஸ்ரீவதா தயொஸ்ரீ வஷநம் வாநிதீதம் ஸ்ரீகணபஜரி।
ஸ்ரீதை ராம்ஜயம் விரஷவாகஷம் கஷயஸ்ரீரம் வி நாகி நழி।
வஷஜயாசரவ வாணைராதா தஷிகாஹ ஸநாஸ்ரீஸழி।
தஷா நீஷதகுஸ்ரீவ்யம் தத்ராமதை ஸ்ரீகணபஜழி।
சூஜாஹாவ வி ஷெயவகுரஷெகை நிகுஜஷொகாய ஹாஷவாராரி।
ஸிவவாஷஜாரு தவஸிவ்ஹ வாமணயை யஸம் யஷா।
தஷா தம் வாஸஹாரிடாவா ஸீஷயநீஷணாகுகிரி।
சூஸ்ரிஷை ஸ்ரீதை ஷெவெஸரம் ஸிம்ஹாஷவஹ்ரிதம் ஸாகிரி।
சூவதகுஷகுவ வாரெஸ நவஷ்ட வெவவஸ்வதெ யஷா।
தஷாவிராவஸீஷ் ஹவாம்வஹாயிம்ஹா நஷெஹாராரி।
ஷஷஸ்ரவ ஸஹாஸ்ரீஷம் சாஷகாஷா வி நாகி நழி।
நீவகணம் விரஷவாகஷம் ஜூடாஸகாவுஜ்ரி தழி।
தாஷ்டாவ வாரயா ஸ்ரீ தை ஸாகுஞ்ஜெயொ ஸஹாசரணி।
ஹாயாவாவஷவஷகுணி ஷொபஸெவ வஷ ஸாஷெந।
காம்க்ஷிதா நயுவி வவகுணி தவவிஜயுஷி ஸாவிராழி।

ஊதி ஈசூர வரஹவெஜ தலெத்ரவாஹரயாத்ரஹஂ।
வொரவிவம்வ்ராவ்ருகிதருகூம ஈகுஞ்ஜெயொ ஈஹாஈஂநிஂ॥

ம்ருகண்டுரபி ஸம்பூஜ்ய மஹாதேவம் மஹாமுநிஂ।
ஸர்வவித்யாஸு நிபுணம் மார்க்கண்டேய மவாப்தவாந்।
ப்ரஹ்ருத்தம் தேந நிதராம் ஸம்பாத்ய புவநேஷ்வபி।
ஸத்யலோகே நிவஸதி ஸதா பரமயா முதா।
ம்ருகண்டோஸ்ச சுதோ தீமாந் மார்க்கண்டேயோ மஹாமுநிஂ।
ம்ருகண்டுநாயம் தேவேசாத்யதா லப்தோ மஹாதபாஂ।
ததா ஷோடஸவர்ஷாயம் கல்பிதஸ்ஸம்புராமுநிஂ।
தஸ்ய ஷோடஸவர்ஷாணி வ்யதீயுரநுபூர்வஸ ஂ।
திநத்வயாவஸிஷ்டாநி மார்க்கண்டேயஸ்ய பூஸுராஂ।
பித்ரௌ ம்ருத்யுமாலோக்ய ததா ருருததுர் ப்ருஸம்।
ஸ்ருத்வா தயோஸ்ச வசநம் ஸ்வநிமித்தம் ம்ருகண்டுஜஂ।
ம்ருத்யும்ஜயம் விரூபாக்ஷம் சூலயத்வீரம் பிநாகிநம்।
பூஜயாமாஸ புண்யாத்மா தமேதகாக்ரமநா ப்ருஸம்।
ததாநீமந்தகஸ்ஸீக்ரம் தத்ராகத்ய ம்ருகண்டுஜம்।
ஆஜுஹாவ ப்ரியைர் வாக்யைர் நிஜலோகாய பூஸுராஂ।
ஸிவபூஜாரதஸ்தஸ்மே சாகணய்ய யமம் யதா।
ததா தம் ஸுமஹாடோபாத் பீஷயந் பீஷணைக்ருதிஂ।
ஆஸ்லிஷ்ய பீத்யா தேவேஸம் லிங்கரூபஸ்திதம் முநிஂ।
ஆசகர்ஷ பாஸேந பத்வா வைவஸ்வதோ யதா।
ததாவிராவீத்பசவாந் தஸ்மால்லிங்காந் மஹேஸ்வராஂ।
ததர்ஸ மஹாதேவம் காலகாலம் பிநாகிநம்।
நீலகண்டம் விரூபாக்ஷம் ஜடாமகுட மண்டிதம்।
துஷ்டாவபரயா ப்ரீத்யா மார்க்கண்டேயோ மஹாமுநிஂ।
பூயாஸுஸ்தவவர்ஷாணி ஷோட ஸைவஸதாமுநே।
காங்க்ஷ்தாந்யபி ஸர்வாணி தவ்ருவித்யந்தி மாஸிரம்।
இதி தத்வா வரம் தஸ்மை தத்ரைவாந்தரதாத் ப்ரபுஂ।
ஸாபி ஸம்ப்ராப்ய நித்யத்வம் மார்க்கண்டேயோ மஹாமுநிஂ।

"மிருகண்டுமாமுனிவர் சிவபிரானைப் பூசித்தமைபற் சகல வித்தைகளினும் தேர்ந்த மார்க்கடேயரைப் புதல்வராய்க்கொண்டு அவரால் எல்லா உலகங்களினும் மிக்க பிரசித்திபெற்றுச் சத்தியலோகத்திலே மிகு மகிழ்ச்சியோடு வசிக்கின்றார்; அம்மிருகண்டுமுனிவரின் புத்திரரும் மகாவிவேகியுமாகிய மார்க்கண்டேயர்க்காக மிருகண்டுமுனிவர் சிவபிரானிடத்து வரம்பெற்றகாலத்தில் அவரைப் பதினாறு வயசுள்ளவராகச் சிவபிரான் அருள்செய்தார்; பின்னர் நாளெல்லாஞ்சென்று அப்பதினாறு வருஷங்களும் முற்றுவதற்கு இரண்டுநாள் இருக்கும்போது அவர் தாய்தந்தையர் யமன் வரப்போகின்றான் என்றறிந்து அழுதார்கள்; மார்க்கண்டேயர் தம்பொருட்டாகவே அழுகின்றார் என்று அறிந்தவுடனே மிருத்தியும்ஜயரும், முக்கண்ணரும், அடியார் வைரிகளைச் சங்கரிப்பவருமாகிய சிவபிரானை அப்புண்ணியான்மாவாகிய மார்க்கண்டேயர் ஏகாக்கிரசித்தராய்ப் பூசித்தார்; அப்போது யமன் விரைந்து ஆங்குப் போந்து இனிய வார்த்தைகளாலே தன்லோகத்துக்கு அழைக்குங்கால், அவர் அவ்வியமனை எத்தனையும் மதிக்காது சிவபூஜையில் முயன்றிருந்தாராக, அவன் மகாபயங்கரரூபங் கொண்டு மிகுந்த அட்டகாசத்தோடு அதட்டி அச்சுறுத்தினான்; அதற்கு அம்முனிவர் மகாபயத்தினோடு இலிங்கரூபியாகிய தேவாதிதேவரை ஆலிங்கனஞ் செய்தபொழுது, யமன் பாசத்தினால் அவரைக் கட்டி இழுக்கத் தலைப்பட்டான்; அப்போது பகவானாகிய சிவபிரான் அந்த இலிங்கத்திலே ஆவிர்ப்பவித்து வாமபாதத்தினாலே கொடிய யமனை உதைத்தார்; (அப்போது) மார்க்கண்டேயமுனிவர் காலகாலரும், பினாகபாணியும், நீலகண்டரும், முக்கண்ணரும், சடைமுடிவிளங்கப்பெற்றவருமாகிய சிவபிரானைத் தரிசித்து மிக்க மகிழ்வினோடு ஸ்தோத்திரஞ்செய்தார்; அவர் ஸ்தோத்திரங்களைச் சிவபிரான் கேட்டு, உன்பூசையினால் யான் பிரசன்னமாய்விட்டேன்; நீ என்றும் பதினாறுவயசுடையனாயிருக்கக்கடவை; மேலும், உனக்கு வேண்டிய சகல அபீஷ்டங்களும் அநிசீக்கிரத்திற் சித்தியாகும் என்று வரங்கொடுத்து மறைந்தருளினார்" என்று ஸ்காந்தபுராணமும் கூறுகின்றன.

பாலனடிபேணவவனுயிர்குறைக்குங்
காலனுடன்மாளமுனைதத்தவரனாரான்
கோலமலர்நீர்க்குடமெடித்தமறையாளர்
நாலின்வழிநின்றுதொழில்பேணியநள்ளாறே.

—ஞா, திருநள்ளாறு.

மருட்டியர்தீரவன்றர்ச்சித்தமாணிமார்க்கண்டேயர்க்கா
யிருட்டியமேனிவலிவாளையிற்றெரிபோலுங்குஞ்சிச்
சுருட்டியநாவில்வெங்கூற்றம்பதைப்பவுதைத்துங்ஙனே
யுருட்டியசேவடியான்கடவூருறையுத்தமனே.

—நா, திருக்கடவூர்வீரட்டம்.

அந்தணனுன்னடைக்கலம்புகுத
வவனைக்காப்பதுகாரணமாக
வந்தகாலன்றனுயிரதனை
வவ்வினுய்க்குன்றன்வண்மைகண்டடியே
னெந்தைநீயெனைநமன்றமர்நலியி
லிவன்மற்றென்னடியானெனவிலக்குஞ்
சிந்தையால்வந்துன்றிருவடியடைந்தேன்
செழும்பொழிற்றிருப்புன்கூருளானே.

—சு, திருப்புன்கூர்.

(நிங) சிவபெருமான் சந்திரனைத் தரித்தமை.

ததஸ்ஸதஸஹஸ்ராம்ஸுர்மத்யமாநாத்து ஸாகராத்।
ப்ரஸந்நாத்மா ஸமுத்பந்நஸ் ஸோமஸ்ஸீதாம்ஸுருஜ்வலः॥

—மகாபாரதம்.

வஸஜ் வஷவிஸுதயுः வாநः கநுராதிஹளஜவः।
தாஸு வவர் உஷள கநுராஸும் ஜுராஹர உகாரிணை।
தாவாம் திஜ்ய ஸுரீவகிம் கூதிகாயாவாவஹி।
கிதஷு கநுர உஃவெநவரா உக்ஷ திவொயயநு।
நாவாவஸு ரதிெத வம்ஜுः கூதிகாயரம் யயாவிதः।
ஜகி தாவாம் வவஸுகூர உக்ஷः கொவவஸாகலः।

ஸஸாவ வாஜ்ரு வரம் கூயகூபி கதா ஜிஜாஃ।
தயெவ வம்ஜ்ரோஃ வஜுஷஸவாரெ கூயம்மதிஃ।
கூமாரோ தாரவஸ்ஷெரயம் தெவெஜ்ரம் வ்ராவ ரகூகழு।
ஜம்ஜ்ராரவி வம்ஜ்ரி-ஜீகூரு வெராகூவா நூவ நஜ்ஜதா।
தஷ்ராதிராஸு வ்ருஹாணம் விஜ்ராவ்ரு ஜமதாம் விஹ்ரு।
வொயயிகூரயா நா தகூஸராவாரெ நாகூம் மஜெதி-ரு।
வதயெதி விநிமதி-ரு வ்ராவ்ரு யாதாரிஜஹா।
வ்ருணீரு வரயா வீரதா்ரு ஹ்ரகூவாவ விவிதெயெஃ ஹ்ரதெவெஃ।
தகூஸராவஸ்ரு தெராகூஜு வ்ராகூ-ரு்யாராவ வம்ஜ்ரோஃ।
தவ்ரு தவ்யநூம் ஸ்ரகூவா ஜமாத கூவ்ரவாஜநூஃ।
மகூவா ஸிஹ்மநிகூடம் விஜ்ராவய வதாஸ்ரிவ்ரு।
ஜதியாதிரவயஸ்ரகூவா வம்ஜ்ரஃ ஸெவ்ரவாவவ-ரு்தழு।
வ்ராவ்ரு நம்ஸிகூவாதெஜ்வம் ஸஹாதெவஸிவாவ்ரு்ஜ।
வ்ருணீரு வரயா வீரதா்ரு தகூஷ்ராவ விவிதெயெஃ ஹ்ரதெவெஃ।
தகதஃ வ்ரவஜஹ்ரு்தயெரா ஹமவா நம்விகாவதிஃ।
தகூராயம்ஸஸாம்தகூவ்ரு கூமாரோ தாரவஸுஷிணஃ।
ரு்ரகூவா வஸ்ரபதயா ஸிருஜ்ரி-ரு கூஷணோ தாரு ஸிஹ்ரஸ்வாரஃ।
ஸிராஜ்ரயா ஹவாஸகூவம் வ்ருசிஹா கூவ்ரவ-ரு்வநகூதா।
ஜதிஜ்தவரெ ஸம்ஹளா வ்ருஹாவிஷகூஸி-வாவஸகூராஃ।
ஸஹிராநம் நஜாநாதி தவயெதெகோ ஸிஹ்ரஸ்வாரு।
நஷ்ராதம் வொதரகூஷாதரு-ரு்ஜுஜ்ரு வரு்வதயாதிதெயெ।
வம்ஜ்ரவ்ரு கவ்ரயாவ்ருயாஸகூ கூயவ்ரஜி உதெ தவி।
தயெவ வம்ஜ்ரம் வராயா தயபா ஹகூவதவ்ரஃ।
வெராயாரவ விஸ்ராதா விஸ்ரவம்ரகூஷெணாதுஃ॥

ஸஸர்ஜ ஸப்தவிம்ஶத்யஃ புநஃ கந்யா மஹௌஜஸஃ।
தாஶ்ச ஸர்வா ததௌள கந்யாஸ் சந்த்ராயாஹ்லாதகாரிணே।
தாஸாம் மத்யே ஶஶீஸக்திம் க்ருத்திகாயாமவாபஹி।
ததஸ்து கந்யாதுஃகேநபராதக்ஷமபோதயந்।
நாஸ்மாஸு ரமதே சந்த்ரஃ க்ருத்திகாயாம் யதா பிதஃ।
இதி தாஸாம் வசஶ்ஶ்ருத்வா தக்ஷஃ கோபஸமாகுலஃ।
ஶஶாப சந்த்ரஞ்ச வரம் க்ஷயத்விதி ததா த்விஜாஃ।
ததைவ சந்த்ரமாஃ பஞ்சதசவாரே க்ஷயம் கதஃ।
கலாமாத்ராவஶிஷ்டோயம் தேவேந்த்ரம் ப்ராப ரக்ஷகம்।
இந்த்ரோபி சந்த்ரமுத்வீக்ஷ்ய ப்ரோக்தவாந் வசநம் ததஃ।
தஸ்மாத் த்வமாஶு ப்ரஹ்மாணம் விஜ்ஞாப்ய ஜகதாம் விபும்।
போதயித்வாதுநா தக்ஷசாபாந்மோக்ஷம் பஜேத்யமும்।
ஸ ததேதி விநிர்கத்ய ப்ராப்ய தாதாரமஞ்ஜஸா।
ப்ரணம்ய பரயா ப்ரீத்யா ஸ்துத்வாச விவிதைஃ ஸ்தவைஃ।
தக்ஷஶாபஸ்ய மோக்ஷஞ்ச ப்ரார்த்தயாமாஸ சந்த்ரமாஃ।
தஸ்ய தத் வசநம் ஶ்ருத்வா ஜகாத கமலாஸநஃ।
கத்வா மஹேஶநிகடம் விஜ்ஞாபய ஸதாஶிவம்।
இதி தாத்ருவசஶ்ருத்வா சந்த்ரஃ கைலாஸபர்வதம்।
ப்ராப்ய நந்திமுகாத் தேவம் மஹாதேவமவாப்யச।
ப்ரணம்ய பரயா ப்ரீத்யா துஷ்டாவ விவிதைஃ ஸ்தவைஃ।
ததஃ ப்ரஸந்நஹ்ருதயோ பகவாநம்பிகாபதிஃ।
தத்வாபயம் ஶஶாங்கஸ்ய கலாமாத்ராவஶேஷிணஃ।
க்ருத்வா சூடதயா மூர்த்நி க்ஷணமாத்ரம் மஹேஶ்வரஃ।
மமாஜ்ஞயா பவாஶுத்வம் வ்ருத்திபாக்பூர்வவந்முதா।
இதிதத்தவரே ஶம்பௌ ப்ரஹ்மவிஷ்ணுமுகாஸுராஃ।
மஹிமாநம் நஜாநாதி தவலோகோ மஹேஶ்வர।
தஸ்மாத் த்வம் லோகரக்ஷார்த்தம் சந்த்ரசூடதயாஸ்திதே।
சந்த்ரஸ்ய கல்பயாஸ்யாஶு க்ஷயவ்ருத்தீ உபே அபி।
ததைவ சந்த்ரம் பரயா தயயா பக்தவத்ஸலஃ।
ப்ரேரயாமாஸ விஶ்வாத்மா விஶ்வஸம்ரக்ஷணேத்யமஃ॥

"(தேவாசுரர்) சமுத்திரத்தைக் கடைந்தபோது, குளிர்ந்த மிக்க பிரகாசமுடையனுமாகிய சந்திரன் கிளர்ந்தான் என்று மகாபாரதமும்,

இருபத்தேழு கன்னியரைப் (புதல்வியராகத்) தக்ஷன் பெற்று அவர்களைச் சந்திரனுக்கு விவாகஞ்செய்து கொடுத்தான்; சந்திரன் அவர்களுள்ளே கார்த்திகைப் பெண்ணையே (விரும்பி) அடைந்தான்; அதனால் மற்றைக் கன்னியர்கள் துக்கத்தோடு தக்கனை அடைந்து கிருத்திகையிடத்திற்போல, சந்திரன் எங்களை விருப்புகின்றனல்லன் எனத் தெரிவித்தார்கள்; அவ்வார்த்தையைக் கேட்டுத் தக்கன் கோபாவேசனுய்ச் சந்திரன் தேய்ந்துபோமாறு சபித்தான்; அவ்வாறு சந்திரனுக்கு (இருந்த பதினாறு கலைகளுள்) பதினைந்து கலைகளும் தேய்ந்துபோயின: அப்போது சந்திரன் சேஷித்த ஓர் கலையோடு இரக்ஷகனுய தேவேந்திரனை அடைந்தான்; இந்திரன் சந்திரனைப் பார்த்து உலகத்துக்குப் பிரபுவாகிய பிரமாவுக்கு அறிவித்து தக்ஷனுடைய சாபத்தினின்று நீங்குதி என்று சந்திரனை அனுப்ப, அவன் அங்ஙனமாகுக என்று புறப்பட்டு உடனே பிரமாவை அடைந்து மிகுந்த அன்பினோடு வணங்கிப் பல்வகைத் தோத்திரங்களினுலே துதித்து, தக்ஷன் சாபத்தினின்று விடுவித்தல்வேண்டுமென்று வேண்டினன்; அவன் வார்த்தையைக் கேட்டுப் பிரமதேவர் சிவபெருமானை அடைந்து அவருக்கு அறிவிப்பாயாக என்று கூறினர்; அங்ஙனம் சந்திரன் கைலாசபருவதத்தை அடைந்து நந்திதேவர்வாயிலாக மகாதேவரை அடைந்து மிகுந்த அன்பினுல் வணங்கிப் பல்வகைத் துதிகளால் மகிழ்விக்க, அவ்வம்பிகாபதியானவர் ஓர் கலைமாத்திரத்தோடு சேஷித்துநின்ற சந்திரனுக்கு அபயங்கொடுத்து கூடாமணியாகத் தரித்து, எனது ஆஞ்ஞையினுலே விளைந்து நீ விருத்தியுடையனுகுக என்றார்; இங்ஙனம் சிவபெருமான் வரம்கொடுத்தபோது பிரமவிஷ்ணுமுதலிய தேவர்கள் சுவாமீ! உலகமானது உமது மகிமையை அறிகின்றிலது; ஆகலின், லோகரக்ஷார்த்தமாகத் தயாநிதியே நீவிர் சந்திரசூடராயினீர்; சந்திரனுக்கு விளைவிலே தேய்தலும் வளர்தலுமாகிய இரண்டையும் கற்பியும்; (இங்ஙனம் வளர்தலும் தேய்தலும் மாசந்தோறும் நேர்க என்று வேண்ட அதனைக் கேட்ட) பக்தவத்சலரும், விசுவாத்துமாவும், விசுவத்தை இரக்ஷித்தலில் முயன்றவருமாகிய சிவபெருமான் அங்ஙனமாகுக என்று மிகுந்த கிருபையோடு சந்திரனை அனுப்பினர்" என்று தக்ஷகாண்டமும் கூறுகின்றன.

ஓதிநன்குணர்வார்க்குணர்வுடையொருவரொளிதிகழுருவஞ்சேரொ
மாதினையிடமாவைத்தவெம்வள்ளன்மான்மறியேந்தியமைந்த [ருவர்
ராதிதீயருளென்றமார்கள்பணியவலிகடல்கடையவன்றெழுந்த
பாதிவேண்பிறைசடைவைத்தவெம்பரமர்பாம்புரநன்னகாரே.

—ஞா, திருப்பாம்புரம்.

போழொத்தவெண்மதியஞ்சூடிப்பொலிந்திலங்கு
வேழத்தரிபோர்த்தான்வெள்வளையாடான்வெருவ
வூழித்தியன்ஞானியோங்கொலிமாப்பூண்டதோ
ராழித்தேர்வித்தகனேநான்கண்டதாரூரே.

—நா, திருவாரூர்.

கையதுகபாலங்காடுறைவாழ்க்கைகட்டங்கமேந்தியகையர் [கிர்தர்
மெய்யதுபுரிநூன்மிளிரும்புன்சடைமேல்வெண்டிங்கள்சூடியவி
பையரவல்குற்பாவையராடும்பாச்சிலாச்சிராமத்தெப்பரமர்
மெய்யரேயொத்தேர்பொய்செய்வதாகிலிவரலாதில்லையோபிரானர்,

—சு, திருப்பாச்சிலாச்சிராமம்.

(நிசு) சிவபெருமான் கங்கைதரித்தமை.

வாரா கெலுவஸஸிவெ வாவுதீவாரவ்வெ।
ஹாஉயாசாவ நயெந வாணிஹ்யாம வ்ருணயக்ரயா।
தஉர ஜமஷிஉம ஸவஉஞிஷிரெண வரிவ்ருதுஷ்।
ஊவ்வெஷெதஉஹ்ரூதம மௌஸீ லீதலீதா தஉரூஷ்ஷுழ்।
ஸ்ரசாவ வாணீ தெள தெவ நயதாஹ்வரஉகாவ்ரஹெள।
வெவொஉஹ்வஸஉரதத்ர ஸஹா நாவீக்ரராவ்வையாஸ்।
வெர்ரதொஹிஉஷ்ரஹிமெஷ்ளய்ர்ராஸ் கூஷிவ்ருதஜ வ்வெஉஜம்ஜஷுழ்।
தஷிஉம கூணசாதெர்ருண வர்ரா நஸ்ரெ வஸகரும ஜமஜ।
தஉர விஷ்ணுசாவொதெவரவஸவெஷ்zவி மயகம்வி தாஸ்।
ஈகாணைவ்ருவுயஸ் கொயதிதி ஷிஜாவர்ராயணாஸ்।

தேவாரம் வேதசாரம்.

சிவாதெவம் வசாராஜ்ய ஶ்ரஷாவ வராயா சிஷா।
ராக்ஷராக்ஷ சிவாதெவ ஜமதெதவ்ராவராழி।
கருணவ்யயஹ்ருசா நம் ஸாம்ஹா உயாகியெ।
உதிவ்ஷ்தவ்ஷ்விஷ்ராவ்ஷவ்ழொகவாஸ்ராக்ஷணாஶ்ரீஶ்।
ஸாம்ஹாஷ்ரெஷ்ஷ உயாம் கூஷ்வா தவாஷாய ஜயாம்சிவாக।
ஜடாயாம் ராஜ்ஞி ஷெகவ்ஷி நவ்ஹாரா ஜயவிம்ஷ்வக।
ஶ்ரஷ்ரெஷ்டிவ்ஷ்ஹ்ருதம் விஷ்ணவ்ப்ரெஹ்ருதாஶ்ரீராவ்ஷ்ராவ்ஹ்ருதா।
வ்ருணஶ்ரீ ஶ்ருணவ்ஹ்ருயாம்ஹாம் வ்ஷ்கவா வெஹ்ரவிஷெஶ்ரீவ்ஹஷெஶ்।
ஹமவ்நாவ நீஷெயஸ்ருதீ ஷெள்ளஸீ கூராவ்ஹ்ருவா।
வ்யூஶ்ரதா ஹவதாயவ்ஹாஜ்டாயாம் வராஷெஸ்ரா।
ஏஸ்ருநாக்ஷஸ்ரஸ்ருநாதவ்ஹக வ்ராஸ்ரநாந ஜநாஏவி।
வஷெஸ்ருஷாசிவி ஜஜ்ஞிரம் வஹா வாவவ்ருணாஸ்ரிநீ।
கவ்ஹாகசிவ்ஹ்யா ஷெஷெஸ்ர ஜயம் கிஞ்ஜிக்ருவ்யயவ்ஹெஹா।
உதி ஷெத வ்ருஹவிஷ்விம்ஹ்ருராஃ வ்யஶ்ருகம்ஷெஹாஜ்ருயாஃசிஷ்ராஃ।
ஶ்ரஹீக்ஷா ஷ்ருவ்ஷ்ரெ ஷ்ருவ்ழொகெஷ்ரெ கவ்ருயாராவ்ஷ்ராம்ஜவ்ஹா।
ஷெவ்ஷ்ணவி வ்யஷ்திகா ஷ்ருவ்ழொகெ விஷ்ணாஷ்ருவ்ஹயம் வஸிஷ்ராஸ்ரா।
கூஜிணஷ்ருள வாஸ்ராகஷ உ ஹ்ரா ஷ்ரீயாம் உஷ்ருள வஹா।
கூகாஸாஹம்ஹா விவ்ருராகா வ்ஷ்ருவ்ழொகெ யா வ்ருவஷ்ழிகா।
கதிஃ காஷ்ருெந சிஹ்ரகா வ்ருஹ்ருவ்ழொகெ ஹ்ழிகாஸ்ரீழ்।
ஹசிராயஃ வ்யஷ்ருெகந நயகிவ்ஷ கூழிகெள யஹா।
கதா வஹாஸ்ர காம் ஸாஹ்ருஸ்ராஷ்ருெஸ்ராவழிவீஷணாழ்।
ஶ்ராஷயாசாஷ காம் உஷ்ருவாம் ஜடாயாஷெவ ஸாம்காஸ்ரஃ।
வாநஹாம் வ்யாகஷ்ருதிவ்ஷ்ருந கதிர்ஷாஜ்ஶ்ருவ்ஷ்ராவஹாழ்।
கிய்ருயெள வா சிஹ்ராவெஹ்ரா நஹ்ருஷ்ருவ்ஷ்ருவசாக்ஷ்ராவ்ஷ்ரா।
ஹாசீராயீ சிவ்ஹீராவ சிக்ருசாஷ்ருண ஸாம்ஹாந்ரா।

வாமராஂஹாராயாஸ வஂவ்ருதிவ்ரவாராமாக்।
ஹாஞ்ஜி தவ்ராதிஹாநீம் யெ மஂமாயாரம் ஸஂகராஹ் ஜி।
தெ உகிவ்ஷா ஸோக்ஷாவ்வஞ்ஜி வ்ரஜாவதெ।
உதி மஂமாயாவெவ்ருதத்தீயாணீரிதிழ்॥

புரா கைலாஸஶிகரே பார்வதீபாரமேஶ்வரே।
சாதயாமாஸ நயநே பாணிப்யாம் ப்ரணயக்ருதா।
ததா ஜகதிதம் ஸர்வம் திமிரேண பரிவ்ருதம்।
த்ருஷ்ட்வைதத்புதம் கௌரீ பீதபீதா ததா ப்ருஶம்।
மூமோச பாணீ தெள தேவநயநாச்சாதகாவுபௌ।
ஸ்வேதோத்பவஸ்ததா தத்ர மஹாநாஸீத் காரப்ஜயோஃ।
ஸ்ரோதோபிர்தஶபிர் கௌர்யாஃ கூஷிப்தம் தத் ஸ்வேதஜம் ஜலம்।
ததிதம் க்ஷணமாத்ரேண வ்யாநஶே ஸகலம் ஜகத்।
ததா விஷ்ணுமுகாதேவாஸ் ஸர்வேபி பயகம்பிதாஃ।
அகாண்டே ப்ரளயஃ கோயமிதி சிந்தாபராயணஃ।
மஹாதேவம் ஸமாராத்ய த்ருஷ்ட்வாச பரயா முதா।
ரக்ஷ ரக்ஷ மஹாதேவ ஜகதேததச்சராசரம்।
அகாண்ட ப்ரளயக்ரஸ்ய மாநம் ஶம்போ தயாநிதே।
இதி ஸ்துதஸ்ஸுரைஸ்ஸர்வைர்லோகஸம்ரக்ஷணோத்யமஃ।
ஶம்புஸ்தேஷு தயாம் க்ருத்வா ததாதாய ஜலம் மஹத்।
ஜடாயாம் ரோம்ணி சைகஸ்மிந் பபார ஜலபிந்துவத்।
த்ருஷ்ட்வைதத்புதம் விஷ்ணுப்ரஹ்மேந்த்ராத்யாஸ்ஸுராஸ் ததா।
ப்ரணம்ய தண்ட வச்சம்பும் ஸ்துத்வா பஹுவிதைஸ்ஸ்தவைஃ।
பகவாந்பாவநீஸேயம் நதீகௌரீ கரோத்பவா।
வ்ருத்ருதா பவதா யஸ்மாஜ் ஜடாயாம் பரமேஶ்வர।
தர்ஶநாத் ஸ்பர்ஶநாத் தத்வத் ப்ராஶநாந்மஜ்ஜநாதபி।
ஸர்வேஷாமபி ஜந்தூநாம் ஸதா பாபப்ரணாஶிநீ।
அஸ்மாகமஸ்யாதேவேஶ ஜலம் கிஞ்சித் ப்ரயச்சமே பா।
இதி தே ப்ரஹ்மவிஷ்ணவிந்த்ராஃ ப்ருதக் ஶம்போர் ஜலம்முதா।
க்ருஹீத்வா ஸ்வேஷ்டலோகேஷு கல்பயாமாஸுரம்ஜஸா।

வைஷ்ணவீ ப்ரதிதா லோகே விஷ்ணோஸ்ஸேயம் ஸரித்வரா।
கமண்டலௌ புரா தத்வத் ப்ரஹ்மா ஸ்வீயாம் ததௌ ஸதா।
ஆகாஶகங்கா விக்யாதா ஸ்வலோகே யா வ்யவஸ்திதா।
ததஃ காலேந மஹதா ப்ரஹ்மலோகே ஸ்திதாம் நதீம்।
பகீரதஃ ப்ரயத்நேந நயதிஸ்ம க்ஷிதௌ ஸ்ம யதா।
ததா பபார தாம் ஶம்புருல்லோலாவலிபீஷணம்।
ஶோஷயாம்ஸ தாம் த்ருப்தாம் ஜடாயாமேவ ஶங்கரஃ।
புநஸ்தாம் ப்ரார்த்திதஸ்தேந தத்யாஜோஸ்ஸ்ரோபகாம்।
நிர்யௌ ஸாமஹாவேகாந் மஹதூர்மிஸமாகுலா।
பாகீரதீ மஹீமாப முக்தமாத்ரேண ஶம்புநா।
ஸாகராந்தாரயாமாஸ ஸம்ஸ்ருத்யப்தேரபாரகாத்।
ஸ்நாந்தி தஸ்யாமிதாநீம்யே கங்காயாம் ஶங்கரஸ்ரஜி
தே முக்தகில்பிஷா மோக்ஷ மாப்நுவந்தி ப்ரஜாபதே।
இதி கங்காதரஸ்யைதத் பத்நீதாரணமீரிதம்॥

"முன்னைக் காலத்திலே கைலாசமலைக் கொடுமுடியின்கண் ணே உமாதேவியார் உல்லாசகோபத்தினாற் சிவபெருமானது கண் கள் இரண்டையும் தமது இரு கரங்களினாலும் மூடினார்; அப் போது இவ்வுலகெலாம் மிகுந்த இருளினால் மூடுண்டது; பின்னர்ச் சமஸ்தப் பிரபஞ்சங்களையும் பிரகாசிப்பிக்கும் அச்சிவபெருமான் தமது நெற்றிக்கண்ணைத் திறந்து இருளால் மூடுண்ட உலகத்தைப் பிரகாசிப்பித்தனர்; அதனைக் கண்ட அம்மையார் மிகவும் அஞ்சிச் சிவபிரானார் கண்கள் இரண்டையும் மூடிய கைகள் இரண்டையும் எடுத்துவிடும்போது அவருடைய செந்தாமரை நிகர்த்த இரு கை களினின்றும் மிகுந்த வேர்வைப் பெருக்கமுண்டாயிற்று; அங்ங ணம் விடுபட்ட வேர்வைநீரானது தனித்தனி பத்துப் பிரவாகங் களாகி ஓர் க்ஷணப்போதிலே உலகெங்கும் வியாபித்தது; அப் போது விஷ்ணுமுதலிய தேவர்களெல்லாம் மிகுந்த நடுக்கமுடை யராய், இஃதென்ன! அகாலத்திற் பிரளயம் நேரிடுகின்றதே என் று மிகவும் ஆலோசித்து மகாதேவரைத் தரிசித்து அவரை மிகுந் தமகிழ்ச்சியோடு பூசித்து, கிருபாமகாததியே! மகாதேவரே! காலமில்லாக்காலத்தில் ஜலப்பிரளயத்தினால் மூடுண்டுபோம் ஸ்தா வரஜங்கமரூபமாகிய இந்த உலகத்தை இரக்ஷித்தருளல்வேண்டும்

என்று பிரார்த்திக்குங்கால், உலகங்களைக் காப்பதில் முயல்பவராகிய சிவபிரான் அவர்கள்மீது கருணைபாலித்து, ஜலப்பிரவாகத்தை எடுத்துத் தமது செஞ்சடையின் ஓர்மயிர்க்காலில் ஓர் சிறிய நீர்த்திவலைபோலாக்கி வைத்தருளினார்; அப்போது விஷ்ணு பிரமா இந்திரன்முதலிய தேவர்கள் அவ்வற்புதத்தைக் கண்டவுடன் சிவபிரானைத் தண்டாகாரமாக வீழ்ந்து நமஸ்கரித்துப் பல்வகைத் தோத்திரங்களினாலே துதித்துப் பரமசிவ! அம்மையாருடைய திருக்கையினின்று தோற்றிய மகாபரிசுத்தமாகிய இந்நதியானது உமது திருச்சடையிலே தரிக்கப்பட்டமை காரணமாக, அதனைத் தரிசித்தலினாலும், பரிசித்தலினாலும், பானஞ்செய்தமையாலும், ஸ்நானஞ்செய்தமையாலும் சமஸ்த பிராணிகளுக்கும் பாவவிமோசனம் எய்துமாகலின், தேவதேவேசா! அந்நதிஜலத்தில் எங்களுக்குச் சிறிது பிரசாதித்தருளல்வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்து, பிரமா விஷ்ணு இந்திரன் என்போர் மிகுமகிழ்வினோடு சிவபிரானிடத்து இந்த ஜலத்தைத் தனித்தனி வாங்கிக்கொண்டு தங்கள் தங்கள் உலகத்தில் வைத்துக்கொண்டார்கள்; விஷ்ணு வாங்கிக்கொண்டுபோய ஜலமானது உலகத்திலே சிரேஷ்டமான விஷ்ணுநதி எனப் பெயர்படைத்தது; அதுபோலவே, பிரமா தாம் வாங்கிக்கொண்டுபோன ஜலத்தை எப்போதும் தமது குண்டிகையிலே வைத்திருந்தார்; இந்திரன் வாங்கிக்கொண்டுபோய ஜலத்தைச் சுவர்க்கலோகத்தில் வைத்தான்; அது ஆகாயகங்கை என்று கூறப்படுகின்றது; பின்னர் நெடுங்காலஞ் சென்றபோது பகீரதர் பிரமலோகத்திலே பிரமாக் கொணர்ந்த அந்நதியை மிகுந்த பிரயாசையோடு பூமிக்குக்கொண்டுவருங்கால், மிகுந்த அலைகள்கொண்டு பயங்கரமுறுமாறு கர்வமுற்ற அந்நதியைச் சிவபிரான் தமது செஞ்சடையிலேந்தி வற்றச்செய்து, பின்னர்ப் பகீரதன் வேண்ட அவர் அதனை விட, விட்டமாத்திரத்தில் அக்கங்கையானது புறப்பட்டு மகாவேகத்தோடு பெரிய அலைகளால் நிரம்பப்பெற்றதுமாய்ப் பூமியை அடைந்து அபாரமாகிய சம்சாரக்கடலினின்று சாகரர்களைக் கரையேற்றினது; ஆகலின், சிவபெருமானது அலங்காரமாலையாகிய கங்கையில் ஸ்நானஞ் செய்தவர்கள் பாவம் தொலையப்பெற்று மோக்ஷத்தை அடைகின்றார்கள்" என்றது ஸ்காந்தபுராணம்.

மலைமடந்தைவிளையாடிவளையாடுகரத்தான்
மகிழ்ந்தவள்கண்புதைத்தலுமேவல்லிருளாயெல்லா
வுலகுடன்றுன்மூடவிருளோடும்வகைநேற்றி
யொற்றைக்கண்படைத்துகந்தவுத்தமனூர்வினவி
லலையடைந்தபுனல்பெருகியானமருப்பிடறி
யகிலொடுசந்துந்திவருமரிசிலின்றென்கரைமேற்
கலையடைந்துகலிகடியந்தணோமப்புகையாற்
கணமுகில்போன்றணிகிளருங்கலயநல்லூர்காணே.

—சு, திருக்கலயநல்லூர்.

பாரகம்விளங்கியபகீரதனருந்தவமுயன்றபணிகண் [வில்
டாரருள்புரிந்தலைகொள்கங்கைசடையேற்றவரன்மலையைவின
வாரதரிருங்குறவர்சேவலின்மடித்தவரெரித்தவிறகிற்
காரகிலிரும்புகைவிசும்புகமழ்கின்றகாளத்திமலையே.

—ஞா, திருக்காளத்தி.

கூருமாலுண்பகற்கூடிவல்லதொண்டர்கள்
பேருமூருஞ்செல்வமும்பேசின்றபெற்றியான்
பாரும்விண்ணுங்கைதொழப்பாயுங்கங்கைசெஞ்சடை
யாரநீரோடேந்தினனைக்காவுசேர்மினே.

—ஞா, திருவானைக்கா.

அறுத்தானையயன்றலைகளஞ்சிலொன்றை
யஞ்சாதேவரையெடுத்தவரக்கன்றோள்க
ளிறுத்தானையெழுநரம்பினிசைகேட்டானை
யிந்துவினைத்தேய்த்தானையிரவிதன்பற்
பறித்தானைப்பகீரதற்காய்வானோர்வேண்டப்
பரந்திழியும்புனற்கங்கைபனிபோலாகச்
செறித்தானைத்திருவீழிமிழலையானைச்
சேராதார்தீநெறிக்கேசெல்கின்றாரே.

—நா, திருவீழிமிழலை.

போர்த்தநீள்செவியாளரந்தணர்க்குப்
பொழில்கொளானிழற்கீழறம்புரிந்து
பார்த்தனுக்கன்றுபாசுபதங்கொடுத்
தருளினுய்ப்பண்டுபகீரதன்வேண்ட
வார்த்துவந்திழியும்புனற்கங்கை
நங்கையாளோடின்சடைமிசைக்கரந்த
தீர்த்தனேநின்றன்றிருவடியடைந்தேன்
செழும்பொழிற்றிருப்புன்கூருளானே.

—சு, திருப்புன்கூர்.

(நிந) சிவபெருமான் தம்மடியார்க்குத் தம்மைப் போல இன்பம் கொடுப்பவர்.

வஷஹெஹுவா நம்ஹயாதி|

ஏஷஹ்மேவாநந்தயாதி|

"இவர் நிச்சயமாக ஆனந்தத்தை விளைவிக்கின்றார்" என்று தைத்திரீயோபநிடதம் (உ. எ) கூறுகின்றது.

கோலமாகரியுரித்தவரரவொடுமேனக்கொம்பிளவாமை
சாலப்பூண்டுதண்மதியதுசூடியசங்கரனுந்தம்மைப்
போலத்தம்மடியார்க்குமின்பமளிப்பவர்பொருகடல்விடமுண்ட
நீலத்தார்மிடற்றண்ணலார்சிரபுரந்தொழுவினில்லாவே.

—ஞா, திருச்சிரபுரம்.

(நிசு) மனம் வாக்குக்கு எட்டாத சிவபெருமானை அறிந்தவன் யாண்டும் அஞ்சான்.

யதோ வாவொ நிவர்த்தந்தேஜவ்ராவ்ய்8நஹாஸஹ|

ஆநாஒம் வ்ரஹ்மணோ வித்வாந்நபிபேதி குதஶ்சந||

யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தேப்ராப்யமநஸாஸஹ

ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந்நபிபேதி குதஶ்சந||

"எங்கிருந்து (மனசாகிய) பசுஞானமும், (வாக்காகிய) பாச ஞானமுஞ் செல்லமாட்டாது மீண்டுவிடுகின்றனவோ, அந்தப் பிர மத்தின் ஆனந்தத்தை (அருண்ஞானத்தினால்) அநுபவித்தவன் யாண்டும் பயப்படுவானல்லன்" என்றது தைத்திரீயம். (உ. கூ)

வாஜ்ஞா நாஹ்ருத்ய கிவ்யா தஸ்ஜ்ஞா நாத்தியெவது।
வவ்ருதஸ்யதோ ஸுக்தி வதிஜ்ஞாதெந மயேதெ॥

பாஸஜ்ஞாநாந்ந முக்திஸ்ஸ்யாத் பஸுஜ்ஞாநாத்ததைவச।
ஸர்வதஸ்சயதோமுக்திஃ பதிஜ்ஞாநேந கம்யதே॥

"பாசஞானத்தினாலும், பசுஞானத்தினாலும் முத்தி எய் தாது, சிவானந்தத்தை அடைதற்குவாயிலாய சர்வவியாபகமாயி ருக்கும் பதிஞானத்தினாலே பாசநீக்கம் அடையப்படுகின்றது" என்று சுவாயம்புவாகமம் கூறுகின்றது.

வானந்துளங்கிலென்மண்கம்பமாகிலென்மால்வரையுந்
தானந்துளங்கித்தலைதடுமாறிலென்றண்கடலு
மீனம்படிலென்விரிசுடர்வீழிலென்வேலைநஞ்சுண்
டேனமொன்றில்லாவொருவனுக்காட்பட்டவத்தமர்க்கே.

—நா, தனித்திருவிருத்தம்.

(நிஎ) சிவபெருமான் தேவர்களுள்ளே பிராஹ்மணர்.

ஸுவம் தெவெஷு ப்ராஹ்மணஃ।
த்வம் தேதேவேஷு ப்ராஹ்மணஃ।

"நீவிர் (சிவபெருமான்) தேவர்களுள்ளே பிராஹ்மணராயுள் ளீர்" என்று சாமவேதீயசதபதப்பிராஹ்மணமும்,

ப்ராஹ்மணோயம் மஹாதேவஃ க்ஷத்ரியோ விஷ்ணுரித்யபி।

"மஹாதேவர் பிராஹ்மணர், விஷ்ணு க்ஷத்திரியர்" என்று தைத்திரீயாரண்யகமும் கூறுகின்றன.

தையலாளொருபாகஞ்சடைமேலாளவளோடு
மையல்தீர்த்துழல்வாரோரந்தணருறையுமிட
மெய்சொல்லாவிராவணனேமேலோடியீடழித்துப்
பொய்சொல்லாதுயிர்போனன்புள்ளிருக்குவேளூரே.

—ஞா, திருப்புள்ளிருக்குவேளூர்.

வேதியாவேதகீதாவிண்ணவரண்ணலென்றென்
றோதியேமலர்கூவியொருங்கிநின்கழல்கள்காணப்
பாதியோர்பெண்ணைவைத்தாய்படர்சடைமதியஞ்சூடு
மாதியேயாலவாயிலப்பனேயருள்செயாயே.

—நா, திருவாலவாய்.

(நிஅ) சிவனடியார்களை நிந்திப்போர்க்குத் தண்டம் நேர்தல்.

ஶிவஸ்ய ஶிவபக்தஸ்ய நிந்தகா யேசபாபிநः।
தேஷாமாஜ்ஞாபவேத்தேவீ வாக்யமேதத் த்ருவம்ஸ்ருதேः॥

"சிவபெருமானையும் சிவனடியார்களையும் நிந்திக்கும் பாவிகளுக்குத் தேவிகமாகிய தண்டனை சம்பவிக்கும் என்ற வேதவாக்கியம் நிச்சயம்" என்று தக்ஷகாண்டமும்,

ஶிவஸ்ய கலஹः பதிஷ்யத்யாத்மநோபரி।

பக்தைஶ் ஶிவஸ்ய கலஹः பதிஷ்யத்யாத்மநோபரி।

"சிவபக்தர்களோடு செய்யும் கலகமானது தன்றலையிற்றான் வந்து விழும்" என்று உபதேசகாண்டமும் கூறுகின்றன.

புத்தர்சமண்கழுக்கையர்பொய்கொளாச்
சித்தத்தவர்கடெளிந்துதேறின
வித்தகந்நிறணிவார்வினைப்பகைக்
கத்திரமாவனவஞ்செழுத்துமே.

—ஞா, பஞ்சாக்கரத்திருப்பதிகம்.

பத்தினிபத்தர்கள்தத்துவஞானிகள்
சித்தங்கலங்கச்சிதைவுகள்செய்தவ
ரத்தமுமாவியுமாண்டோன்றின்மாய்ந்திடுஞ்
சத்தியமீதுசதாசந்தியாணையே.

—நா, திருமந்திரம்.

மற்றவர்கள்வெவ்வுரையும்பிள்ளையார்முன்வருசின்னப்பெருகோ லியுமன்னுந்தொண்டர், பொற்புடையவார்ப்பொலியுஞ்செவியினூ டுபுடைத்தநாராசமெனப்புக்கபோது, செற்றமிகுமுள்ளத்துப்புத் தநந்திசெயிர்த்தெழுந்துதேரர்குழாஞ்சூழச்சென்று, வெற்றிபுனை சின்னங்கள்வாதிலெம்மைவென்றன்றேபிடிப்பதெனவெகுண்டு சொன்னன்.

மற்றவர்கணிலைமையையும்புத்தநந்திவாக்கின்போரேற்றவன் றன்றலையுமெய்யு, மற்றுவிழவத்திரவாக்கதனலன்பறுத்ததுவுங் கண்டவரனடியாரெல்லாம், வெற்றிதரும்பிள்ளையார்தமக்குச்சென் றுவிண்ணப்பஞ்செயவெதிர்ந்தவிலக்குநீங்க, வுற்றவிதியதுவேயாம ரவென்றெல்லாமோதுமெனவவ்வொலிவானுற்றதன்றே.

—பெரியபுராணம்.

(நிக) சிவபெருமானுக்குப் பிறப்பில்லாமை.

அஜாத ஏதத்வம் கஸ்சித்பீருः வ்ரதிவத்யதே।
அஜாத இத்யேவம் கஸ்சித்பீருः ப்ரதிபத்யதே।

"(ஜனனத்துக்கு அஞ்சும்) ஒருவன் நீர் பிறவாதுள்ளீர் என் னும் இம்மொழிகளைக் (கூறிக்) கொண்டு (நும்மை) சரணடைகின் றான்" என்று சுவேதாசுவதர (ச. உக) மும்,

அஜாதமிதிஏவங் ஜ்ஞாத்வா ஜந்மநி பீரவः।
வதித்வாவ் தெவஹ் தெவஹ் சோக்ஷாயம் உக்ஷிணாமிவழி॥

அஜாதமிமமேவைகம் ஜ்ஞாத்வா ஜந்மநி பீரவः।
ப்ரபத்யந்தேஸ்ய தேவஸ்ய மோக்ஷார்த்தம் தக்ஷிணமுகம்॥

"ஜனனத்திற் பயமுற்றவர்கள் அவ்வொருவரையே பிறப்பிலாப் பொருளென்றறிந்து மோக்ஷமடையுமாறு தேவாதி தேவருடைய தக்ஷிணமுகத்தைச் சரணடைகின்றார்கள்" என்று உபதேச காண்டமும் உபதேசிக்கின்றன.

பிறப்பாதியில்லான்பிறப்பார்பிறப்புச்
செறப்பாதியந்தஞ்செலச்செய்யுந்தேசன்
சிறப்பாடுடையார்திருப்பறியலூரில்
விறற்பாரிடஞ்சூழவீரட்டத்தானே.

—ஞா, திருப்பறியலூர்வீரட்டம்.

ஒருகாலத்தொன்றுகிநின்றார்போலு
மூழிபலகண்டிருந்தார்போலும்
பெருகாமேவெள்ளந்தவிர்த்தார்போலும்
பிறப்பிடும்பைசாக்காடொன்றில்லார்போலு
முருகாதாருள்ளத்துறில்லார்போலு
முவப்பார்தம்மனத்தென்றுநீங்கார்போலு
மருகாகவந்தென்னையஞ்சேலென்பா
ரணியாரூர்த்திருமூலட்டானனரே.

—நா, திருவாரூர்.

(சுo) சிவபெருமான் முதல் இறுதியில்லாதவர்.

தமாதிமத்யாந்தவிஹீநமேகம் விபுஞ்சிதாநந்தமரூபமத்புதம்।
உமாசஹாயம் பரமேச்வரம் ப்ரபும்.....॥

தமாதி மத்யாந்தவிஹீநமேகம் விபுஞ்சிதாநந்தமரூபமத்புதம்।
உமாசஹாயம் பரமேஸ்வரம் ப்ரபும்.....॥

"வீயாபகரும், சிதானந்தரும், அரூபரும், அற்புதரும், உமாசகாயரும், பரமேசுவரரும், முதல் இடை இறுதி இல்லாத ஏகருமாயினரை (முனியானவன் வழிபட்டு), அவரை அடைகின்றான்" என்று கைவல்லியோபநிடதம் கூறுகின்றது. முதல் இடை இறுதியாயினர் என்று ஒவ்வோரிடங்களிற் கூறினமை படைப்பு நிலை இறுதிபற்றியேயாம்.

மாதாரும்வாணெடுங்கண்செவ்வாய்மென்றேண்
மலிமகளோமார்பத்தணைத்தார்போலு
மூதார்முதுதிரைகளாளர்போலு
முதலுமிறுதியுமில்லார்போலுந்
தீதாரநல்வினையாய்நின்றார்போலுந்
திசையெட்டுந்தாமேயாஞ்செல்வர்போலு
மாதிரைநாளாலமர்ந்தார்போலு
பாக்கூரிற்றுன்றேறன்றியப்பனரே.

—நா, திருவாக்கூர்த்நான்றேறன்றிமாடம்.

(கூக) சிவபெருமானே அறிபவன் அரியன்.

ஸ்ரவணாயாபி பஹவோயம் ந ஸுணந்தி கஶ்சந
விவதமவோ பஹவோ யம் வதந்தி | ஆஶ்சர்யோ வக்தா குஶலோஸ்ய லப்தாஶ்சர்
யோஜ்ஞாதா குஶலானுஶிஷ்டஃ॥

ஸ்ரவணயாபி பஹுபிர்யோநலப்யஃ ஸ்ருண்வந்தோபி பஹவோ யந்ந வித்யுஃ | ஆஶ்சர்யோ வக்தா குஶலோஸ்ய லப்தாஶ்சர்யோஜ்ஞாதா குஶலானுஶிஷ்டஃ॥

"எந்தப் பரமான்மாவாகிய சிவபிரான் அநேகர்களாற் கேட்டற்கும் அரியராய் உள்ளார்; (அவரைக்) கேட்டிருக்கும் அநேகரும் அந்தப் பரமான்மாவை நாடுகின்றிலர்; அவ்வியல்பினராகிய பரமான்மவிஷயத்தில் உபதேசிக்கின்றவனும் அரியன்; அப்பரமான்மாவை நாடுகின்றவன் சமர்த்தன்; சமர்த்தனால் உபதேசிக்கப்பட்டு அந்தப் பரமான்மசிவபிரானை நாடுகின்றவன் அரியன்" என்றது கடோபநிடதம். (உ. ஏ)

பாடிற்றிலேன்பணியேன்மணிநீயொளித்தாய்க்குப்பச்சூன்
வீடிற்றிலேனைவிடுதிகண்டாய்வியந்தாங்கலறித்
தேடிற்றிலேன்சிவனேவ்விடத்தானேவர்கண்டனரென்
றோடிற்றிலேன்கிடந்துள்ளுருகேனின்றுழைத்தனனே.

—திருவாசகம்.

(கூஉ) அறிந்தேன் என்னும் தற்போத முடையார்க்கு எட்டாதவர் சிவபெருமான்.

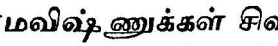
அவிஜ்ஞாதம் விஜாநதாம் விஜ்ஞாதமவிஜாநதாம்।

"அறிந்தோம் என்பார்க்கு அறியப்படாமலும், அறிந்திலோம் என்பார்க்கு அறியப்பட்டவருமாம்" என்று கேநோபநிடதம் (ஙக) கூறுகின்றது.

கூரரவத்தணையானுங்குளிர்தண்பொய்கை
மலரவனுங்கூடிச்சென்றறியமாட்டா
ராரொருவரவர்தன்மையறிவார்தேவ
ரறியோமென்பார்க்கெல்லாமறியலாகாச்
சீரரவக்கழலானேநிழலார்சோலைத்
திருப்புன்கூர்மேவியசிவலோகனே
நீரரவத்தண்கழனிநீடூரானே
நீதனேனென்னேநானினையாவாறே.

—நா, திருப்புன்கூருந்திருநீடூரும்.

(கூங) பிரமவிஷ்ணுக்கள் சிவபெருமானுடைய அடிமுடிகளைத் தேடப்போந்தமை.

யத்தாஹாஹொரூஹஹ்ஹம்ஹ்ம் ஸ்ரீமதே விஷ்ணுநா ஸஹ।
ஸ்துத்வா ஸ்துத்யம் மஹாராஜநமவாங்மநஸகோசரம்।
பக்த்யா நம்ரதநோர் விஷ்ணோ: ப்ரஸாதமகரோத் விபுः॥

"(சிவபெருமானது முடியைத் தேடப்போன பிரமாவோடு) கூட விஷ்ணுவினுல் அவரது இரு திருவடித்தாமரையும் தேடப்

படுகின்றன; வாக்கு மனசுக்கெட்டாத சிவபெருமானை ஸ்துதித்துப் பக்தியினாலே வணங்கினவராகிய விஷ்ணுவுக்குச் சிவபெருமான் அருள்பாலித்தார்" என்று சரபோபாக்கியானமும்,

தஉதெஹமவாஹ்தஂஹாராவீராவஸீஜமஹுாரஃ।
மொகொவஉவீரகணுஃ ஜெ்ராகிமிஃஂமதயாஸிவஃ।
கஉஹ்ாதிஃஹாவாவாரிவஸுாவ வாஹ்வாழ்।
ரொரொஹீ நவமெளரிஹாசொஹவாராயணெள।
கிஂவுமஂபாவயொரிஃாகூா ரிஹாதெவவுமஂவாழ்।
நாவுி நாவுி வுமஂ வகயஂ சாயுதெzதாயாயாநா।
யஃ வுவஸுாகி மிஂமவுி யாவயொஹஃாவாராவிணஃ।
உளுவஃஹாமரியொஹாமஂ வஹெவ வுவுதாரஂவாரஃ।
வாசரிநாஂ நிஸுதெவுி தாரொவாகிஸுஜதாதுஜ।
சாகூா கொவஂ வாநமஃவஃயாகூாவ தாவுஜதொதுநி।
வாராஹாஉாவாரஂ ஜெ்ராதிவுஉவுாரொகுமவிஃதெள।
கமணுாரஹிவொஐ்ா தஉஜுஃாரியொஹாமவீகூயா।
கூாதவுகீஜூாவதெ்ராநுஂ ஹஂவஹெகூாவுவாராவிணெள।
வஹவுியொஜதெநாஉாயெள சிஹாவெமவுராநிதெள।
வஹாாரிஸுாஂ தரிதாமகுா விஷ்ாஹஃாருிதொராயஃ।
கூதுஜதாாமதெரிஹாzயஜஉதாதுஜுாமஹ்திதுி।
வாநாராமரிதெzபகுஃ வஉஂமஜாஜதெரியொவஉ।
கவஹரியஃாவுஉதா தெஉஹஜஜ தாுதுகூாரியஂ வாாத।
வவுஹாரா தெவுஂ ஸஂஹாஜஜஉதா நீஂ ராகுஷகஂ வாழ்।
தஜதஸிவாஜூயா தவுவ வுஂகிஜ்ஹிவு ஹாஉவஹ।
நிவுஜதாவு ஹவுஹா வொzயஂ ஹாஉதுஂ வுாவுவ சாயவஃ।
சுயொஹாமரிதெ ுஷாzவுவ ஜெ்ராதிஷஃ வாரிவுவ வுஃ।

வெவசோ நஸ்ரீரொரயஜதெவ்ஹ நகுவாவ-ரவஹ-த|
வஹஹஸ்ரவொவயி தஜர வொரzஹம ஹஃவஹவஸ்ர-ஞவவாஞ|
உவயர்-ஃவரி மகுவாzய ர-ஹ வகெஹாzதிஜ-ஃவிதஃ|
மஜ-ஃமஜ்வ-ஃமஸகுகுவாஜஜ்வஷ்ர ஜொர்திஷஸ்ரிரஃ|
ஹ்ரஃஜீதஹ்வ தஹ்வணஜ்ம ஷ்ணஜ்ஜ தராவவம வ-த|
தஜர நீம ஜெர்தாதிஷஹ்வவ்ய வரஃஹொ ஹாத தவ்ஹிரொ|
வஹ்வரஃ கெவந யொமீஜ்ர ர-ஜ்ராக்ஷ்ரஜ்ர ஹஞ்ஷணாஃ|
ஹம்வொzயஃய-நாzதர்ஜ்ஞஜ்ஜொநந வரீவ்ர்தஃ|
உத ஊஜ்வ-ஜ்ம வஜ்ம்வாவெஜ்ஜ்ஷிஷ்ர்தி ஃஸிஷ்ர்தி|
விஷ்ண-ரவெர்தஜ்ஜஷ்ணா ஜெர்ர திஸ்ரெவம வரர தரஸ்ரு|
ஈஜ்ரவெஷ்தவ்ர ஃஹவொவ ஃஞ்ஞஹாரம ஸ-ஸ்மஜ்ஜ்ஜஃ|
ஸிவ்ர்தெதாஸிதரர்ரா விஹஃ வ்ரணஃர்யாஹ்வ ஹயாஜ்ஜ்ஜஃ|
ஸிவவஸ்ர நஸ்ரஹெஹணாzவ்ர ஃஹாரஃஞ்ஞவ்ர வெக்ஷிணஃ|
வ்ராணாஹ்விஷஜ்ஜ்ர்தவ்ஹம்ஜெஹொ நஜெந்ரணஜிவஹி|
ஜ்தி வ்ர-வாரணாஹ்வzஜெந்ர்யாzந்ர்யஜ்ஜ்ஜ-ஃஜ்வ-ரவ்ஹ-த|
வஸாகுணஃர்யு வதவ்ஹெஷரஃஹஃவ்ர்யாவஜெதந்ஃ|
மதஜொஹதயா ஸ்வ்ர்யஃ ஸிவ்ர்தஜ்தவ்ஹ நஜ்ஹீதஜ்ஜு|
வ்ராவ்யஜீதர்ர ஃஹாஜெவம வ்ஹ-வ்ஹா ஜெஸ்ராஜெஜ்ர்ரஜெநவயா|
தஜர நீஸாவயொஃ காஜிஜ்-தஜ்ஜா ஸம்வ்ரரஜ்ஜ்ர்யா|
வஜஜாகாயர்-ர ஃஜெஹஸவஹ்வ ஜெர்ர திஷ்ர்யஜ்தெர்தி ஜொஃ-ஸ்ரீ|
வ்ரஜெயவ ஹ்ராஜ்ஞ ஃவாஹர்யாஃ விஷ்ரஃஜொஃவஸவஸ்ராஜிஹ|
ஈதர்ர்-ஜ்காவாஜ்ஞஜ்ரஜெந்ர்யாzந்ர்யஃ வஜஜாயாஃ கூர்தநிஸ்ரஜ்யெள|
ஸவஜஜ்யாவ ஜெஜ்யெஸ்ரஃ ஹஜ்ஜ்ர்யா வ்ரஃஜ்யா வ-த|
ஸூவிராவஸ்ர்தஜ்ஸ்ரஃஹ-ர ஜெர்ர-ர்தி ஃஜ்ர்யாஜ்ஜ-ஃஜாவவஃ|

தம்பூஷா தெவஸீஸா நம் ஸுகரம் மொகஸுகரம்|
பூணஸீ வரயா ஹகுரா ஸுகூரா ஹெரதெரதெகயா|
சுவயொரவரயொzயம் கூதவஸுகர கூயா|
கூம்ஹி ஸவ-ுமரஸுமஸவ-ுமொகஹிதாதுஸீ||

கதந்தரே பகவாந் ஸம்புராவிராவீஜ் ஜகத்குருஃ|
லோகோபத்ரவமாகர்ண்ய ஜ்யோதிர்லிங்கதயா ஸிவஃ|
கதத்புதமுபாவாவாமபஸ்யாவ பரஸ்பரம்|
ரேரே தேவெள ஹீநபலெள மஹாமோஹபராயணெள|
கிம்பலம் யுவயோர்முக்த்வா மஹாதேவபலம் பரம்|
நாஸ்தி நாஸ்திபலம் ஸத்யம் மூச்யதேதத்ரமயாதுநா|
யஃ ப்ரபஸ்யதி லிங்கஸ்ய யுவயோர் பாஸ்வரூபிணஃ|
ஊர்த்வபாகமதோபாகம் ஸ வை பலவதாம் வரஃ|
வாசமேநாம் நிஸ்ம்யைதாமாவாமித்தம் கதாத்மஜ|
முக்த்வா கோபம் புநர்கர்வயுக்தாவத்யந்தமாத்மநி|
புரஸ்தாத் பாஸ்வரம் ஜ்யோதிஸ்ததப்யாலோக்ய கர்விதௌ|
அகண்யாக்நிபுத்யா கதூர்த்வாதோபாகவீக்ஷயா|
க்ருதப்ரதிஜ்ஞாவந்யோந்யம் ஹம்ஸக்ரோடஸ்வரூபிணௌ|
ஸஹஸ்ரயோஜநோச்சாயௌ மஹரதேவகபலாந்விதௌ|
பஹுதூரம் கதோ கத்வா விஷ்ணுர்பக்நமநோரதஃ|
அத்யந்தருக்ணதேஹாயந் கதாத்யந்தஸுகந்விதஃ|
புநராகமநேஸக்தஃ பதம் கந்தும் கதைவச|
அஸமர்த்தஸ்ததாதேஹம் தஞ்ச த்யக்துமயம் ஸுத|
ஸ்மார கேவலம் ஸம்பும் கதாநீம் ரக்ஷகம் பரம்|
கதஸ்மிவாஜ்ஞயா தஸ்ய பலம் கிஞ்சித் பபூவ ஹ|
நிவ்ருத்தஸ் ஸஹஸாஸோயம் பூதலம் ப்ராப்ய மாதவஃ|
அதோபாகமத்ருஷ்ட்வாஸ்ய ஜ்யோதிஷஃ பரமஸ்யஸஃ|
வேபமாநஸ்ஸரீரோயந் தஸ்தே நத்வா புரஸ்ஸுத|
ஸஹஸ்ராப்தாவதி கதா ஸோஹம் ஹம்ஸஸ்வரூபவாந்|
உபர்யுபரிகத்வாத ருக்ணபக்ஷோ திதுஃகிதஃ|

கந்துமூர்த்வமமுக்தத்வாத்ம த்ருஷ்ட்வா ஜ்யோதிஷஸ்ஸிரஃ।
ப்ரமந்தீதஸ்ததஸ்தூர்ணம் கூஷணம் தத்ராவஸம் ஸுத।
ததாநீம் ஜ்யோதிஷஸ்தஸ்ய வாமபாகாத் ப்ரதஸ்திரே।
வித்தாஃ கேசந யோகீந்த்ரா ருத்ராக்ஷக்ருதபூஷணஃ।
ஹம்ஸோயமதுநாத்யந்தமஜ்ஞாநேந பரீவ்ருதஃ।
இத ஊர்த்வம் பதம் வா சேத் கமிஷ்யதி மரிஷ்யதி।
விஷ்ணுரப்யேததஜ்ஞத்வா ஜ்யோதிஸ்ஸ்வரூபம் பராத்பரம்।
அத்ருஷ்ட்வைதஸ்ய மஹதோ மூலபாகம் முகல்பிதஃ।
நிவ்ருத்தோ நிதராம் கிந்நு ப்ரணம்யாஸ்தே பயாந்விதஃ।
ஸிவஸ்யாதுக்ரஹேணஸ்ய மஹாமூடஸ்ய பஸ்யதஃ।
ப்ராணஸ்திஷ்டந்த்யஸந்தேஹோ நசேந்மரணமேவஹி।
இதி ப்ருவாணாஸ்தேநோக்யம் நிர்யயுர்மத்புரஸ்ஸுத।
ஸமாகர்ண்ய வசஸ்தேஷாமஹமப்யாப்தமேததஃ।
கதமோஹதயா ஸீக்ரம் நிவ்ருத்தஸ்தந்மஹீதலம்।
ப்ராப்ய பீத்யா மஹாதேவம் ஸ்துத்வா ஸ்தோத்ரைரநேகதா।
ததாநீமாவயோஃ காஸிதுத்பந்நா ஸங்கராஜ்ஞயா।
பூஜாகார்யா மஹேஸஸ்ய ஜ்யோதிஷ்யத்ரேதி ஸோமுஹீ।
வ்ருதைவ ப்ராந்தமாவாப்யாம் விஷ்ணுமோஹவஸாதிஹ।
இத்யுக்த்வாவாந் ததாந்யோந்யம் பூஜாயாம் க்ருதநிஸ்சயௌ।
அபூஜயாவ தேவேஸம் பக்த்யா பரமயா ஸுத।
ஆவிராஸீத் ததஸ்ஸம்புர் ஜ்யோதிர்மத்யாதுமாஸகு।
தம் த்ருஷ்ட்வா தேவமீஸாநம் ஸங்கரம் லோகஸங்கரம்।
ப்ரணம்ய பரயா பக்த்யா ஸ்துத்வா ஸ்தோத்ரைரநேகதா।
ஆவயோரபராதோயம் க்ஷந்தவ்யஃ ஸங்கர த்வயா।
த்வம்ஹி ஸர்வகுருஸ்ஸம்புஸ்ஸர்வலோகஹிதாத்யமஃ॥

"அவ்வமையத்திலே விசுவகுருவும் பகவானும் சம்புவுமாகிய சிவபெருமான் உலகவுபத்திரவத்தைக் கேட்டு ஜ்யோதிலிங்கரூபமாக ஆவிர்ப்பவித்தார்; அந்த அற்புதத்தைப் பிரம விஷ்ணுக்களாகிய நாம்இருவரும் விரைந்து பார்த்தோம்; அப்போது ஓர் (அசரீரி வாக்கு) ரேரே! பலமிலராய் மகாமோகமுடையராயுள்ள தேவர்களே! சிவபெருமானுடைய பரமாகிய பலத்தை விடுத்து உங்களுக்கு

யாது பலம்! சத்தியமாகப் பலம் இல்லை! இல்லை! என்றே சொல் கின்றேன்; ஜ்யோதிவடிவமாகிய இலிங்கத்தின் ஊர்த்துவபாகத் தையும் அதோபாகத்தையும் எவர் காண்கின்றாரோ, அவரே பல வான்களுட் சிரேஷ்டர்; இந்த வார்த்தையைக் கேட்டு நாங்கள் இருவரும் இந்தப்பிரகாரம் கோபத்தைவிடுத்து, மனசிலே மிகுந்த கர்வமுடையராயினோம்; எங்களுக்கு முற்பட்டுள்ள ஜ்யோதியை நோக்கி அகங்காரமுற்று, அறிவினால் அக்கினியை மதியாது அதின் முடியையும் அடியையும் பார்த்துப் பிரதிஜ்ஞை செய்துகொண்டு அன்னரூபமும்றி பன்னரூபமுமுடையராயினோம்; ஆயிரம் யோஜனை உயரங்கொண்டு மகாவேகபலங்களையுடையாய் அன்னரூபங்கொண் ட பிரமா ஊர்த்துவபாகத்தை நாடவும் விஷ்ணு அதோபாகத்தை நாடவும் தொடங்கினர்; வெகுதூரம் (பன்றிரூபமெடுத்துக் கீழே போன) விஷ்ணு மனமுடைந்து அத்தியந்தம் வருந்தியதேகமுடை யராய் மிகுந்த துக்கமுடையராய்ப் பின்னர்க் கால்வைத்து வருதற் கும் அசக்தராய் அப்போது தேகத்தையும் விடத்தக்கவராய் அச மத்தராகி இரக்ஷகரும் பரருமாகிய சிவபெருமானையே சிந்திக்க, அச்சிவபெருமான் ஆஜ்ஞையினாற் சிறிது பலமுண்டாக, உடனே அவர் பூமிக்கு வந்துவிட்டார்; சிவபெருமானுடைய சோதியின் அடியைக்காணமாட்டாமற் சரீரம் நடுங்கி வணங்கிக்கொண்டு அவர் முன்னே நின்றார்; அன்னரூபங்கொண்ட பிரமாவாகிய (நான்) ஆயி ரம் வருஷம்வரையும் மேன்மேற்போய் இறகுகளெல்லாம் நோவ மிகுந்த கவலைகொண்டு மேலே போகமுடியாமையாற் சோதியின் முடியைக் காணமாட்டாது விரைந்து அங்கும் இங்கும் திரிந்து க்ஷணப்போது நிலைத்தேன்; அப்போது சோதியின் வாமபாகத் திலே உருத்திராக்ஷம் தரித்தவராய்ச் சில சித்தயோகீந்திரர்கள் வெளிப்பட்டார்கள்; இந்த அன்னத்துக்கு இப்போது அத்தியந்தம் அறிவீனம் ஏற்பட்டிருக்கின்றது; இன்னும் மேலே போமாயின் இற ந்துவிடும்; விஷ்ணுவும் இந்தப்பிரகாரம் பரற்பராகிய சிவசோதி யை அறியாதும், அதோபாகத்தைக் காணாதும் துக்கங்கொண்டு மீண்டுவந்து இளைத்துப்போய் அச்சத்தோடு நமஸ்கரித்தார்; சிவ பெருமானுடைய அநுக்கிரகத்தினாலே இந்த மகாமூடமாகிய பக்ஷிக்குப் பிராணன் இருக்கின்றது. இல்லையேல் இறந்துவிடும் என்று இந்தப்பிரகாரம் அவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் கூறிக்கொண் டு போயினர்; அவர்கள் கூறிய வார்த்தையைக் கேட்டு அறிவு பெற்று மயக்கநீங்கி விரைந்து பூமியை அடைந்தேன்; பயத்தி

ணேடு மகாதேவரைத் தோத்திரங்களினுலே அநேகபிரகாரமாகத் துதித்தேன்; அப்போது அவ்விடத்தில் அவருக்குப் பூசை செய்யவேண்டுமெனச் சிவாஞ்ஞையினுல் எங்களுக்கு அறிவுண்டாயிற்று; விஷ்ணுவே! எங்களுக்கு விருதாவாக மோகத்தினுல் மயக்கம் எய்திற்று என்று ஒருவர்க்கொருவர்கூறி நாங்கள் பூசைசெய்தற்கு நிச்சயித்துத் தலையன்பினுற் சிவபிராணைப் பூசித்தோம்; அந்தச் சோதிமத்தியிலே உமாசமேதராகிய சிவபெருமான் ஆவிர்ப்பவித்தார்; உலகத்துக்கு இதஞ் செய்பவரும், தேவரும், ஈசானருமாகிய சிவபெருமானைக் கண்டு மிகுந்த பக்தியினுல் வணங்கி அநேக ஸ்தோத்திரஞ் செய்தோம்; சுவாமீ! எங்களுடைய இந்த அபராதத்தைப் பொறுத்தருள்க; நீவிரே எல்லோர்க்கும் குருவும், சம்புவும், சர்வலோகத்துக்கும் இன்பஞ் செய்பவருமாம்" என்று வாழ்த்தியதாகச் சிவரகசியகண்டமும் கூறுகின்றன.

பன்றிக்கோலங்கொண்டிடப்படித்தடம்பயின்றிடப்
பாணுமாருணுமேயப்பறவையினுருவுகோள
வொன்றிட்டேயம்புச்சேருயர்ந்தபங்கயத்தவ
ணேதானேதானஃ துணராதுருவினதடிமுடியுஞ்
சென்றிட்டேவந்திப்பத்திருக்களங்கொள்பைங்கணின்
றேசால்வேமேரூராகாரந்தெரிவுசெய்தவனதிடங்
கன்றுக்கேமுன்றிற்கேகலந்திலங்கிறைக்கவுங்
காலேவாராமேலேபாய்கழுமலவளநகரே.

—ஞா, திருப்பிரமபுரம்.

நாடிநாரணனன்முகனென்றிவர்
தேடியுந்திரிந்துங்காணவல்லரோ
மாடமாளிகைசூழ்திலேயம்பலத்
தாடிபாதமென்னெஞ்சுளிருக்கவே.

—நா, கோயில்.

வாழ்வாவதுமாயம்மிதுமண்ணுவதுதிண்ணம்
பாழ்போவதுபிறவிக்கடல்பசிநோய்செய்தபறிதான்
ரூழாதறஞ்செய்ம்மின்றடங்கண்ணுன்மலரோனுங்
கீழ்மேலுறநின்றுன்றிருக்கேதாரமெனீரே.

—சு, திருக்கேதாரம்.

(சுசு) சிவபெருமான் ஞானப்பெருங்கடற்கு நாதர்.

ஸத்யம் ஜ்ஞானமநந்தம் ப்ரஹ்ம।
ஸத்யம் ஜ்ஞானமநந்தம் ப்ரஹ்ம।

"சத்தியம் ஞானம் அனந்தமாயுள்ளது பிரமம்" என்று தைத்திரீய ப்ரஹ்மானந்தவல்லியும்,

ஜ்ஞாநமூர்த்திர்-மஹாதெவஸ்ஸத்யாநந்தகுணஃ ஸம்ருதஃ।
நாஸ்தி தஸ்ய ஸரீரஞ்ச முக்த்வா சிச்சக்திமவ்யயாம்॥

"ஞானமூர்த்தியாகிய மகாதேவர் சத்தியஞானானந்தகுண முடையர்; அழியாத ஞானசத்தியன்றி அவருக்குச் சரீரம் இல்லை" என்றும்,

வராஹ்ருணி வஸெ-ஸ்ரீ மஹாதெவத்ரியம்பகே।
நீலக்ரீவே ருதாநந்தபொததுத்தாம்புதெள ஸிவே।
ருஜுத்ராவயதீஷ்டாநாம் பக்தாநாம் தயயாஷ்யஸெள।
வர்த்ததே யோகரூடிப்யாம் தங்காமேதம் வ-பாவநே॥

பரப்ரஹ்மணி ஸர்வேஸே மஹாதேவே த்ரியம்பகே।
நீலக்ரீவே ருதாநந்த போததுத்தாம்புதெள ஸிவே।
ருஜுத்ராவயதீஷ்டாநாம் பக்தாநாம் தயயாஷ்யஸெள।
வர்த்ததே யோகரூடிப்யாம் தங்காமேதம் வ-பாவநே॥

"தமது அன்புக்கியைந்த அடியார்களிடத்துள்ள கருணையினால் அவர்கள் துக்கத்தைத் தொலைக்கின்றமையின் சாசுவாத் பரப்பிரமமும், சர்வேசுவரரும், மகாதேவரும், முக்கண்ணரும், நீலகண்டரும், சத்தியானந்தஞானப்பாற்கடலும், மகாதாயருமாயுள்ள அச்சிவபெருமானிடத்து (உருத்திரர் என்னும்) அம்மொழியானது காரணப்பெயராயும் இடுகுறிப்பெயராயும் முழுமையும் இயைந்ததாக இருக்கின்றது" என்றும் தசுகாண்டமும் கூறுகின்றன.

சிவபெருமானைவிட்டுச் சத்தியில்லாமையானும், அச்சத்தியைவிட்டுச் சத்தியஞானனந்தாதி குணங்களில்லாமையானும், தைத்திரீய ஆரணியகம் (க0. ௨௨. ச0) அவரை "அம்பிகாபதி" எனச் சத்திக்குத் தலைவராகக் கூறலானும், அச்சிவபெருமான் ஞானக்கடற்கு நாதர் எனப்படுகின்றார்.

ஓட்டகத்தேயூணைவுகந்தார்போலு
மோருருவாய்த்தோன்றியுயர்ந்தார்போலு
நாட்டகத்தேநடைபலவுநவின்றார்போலு
ஞானப்பெருங்கடற்கோர்நாதர்போலுங்
காட்டகத்தேயாடலுடையார்போலுங்
காமரங்கள்பாடித்திரிவார்போலு
மாட்டகத்திலானேற்றுகந்தார்போலு
மணியாரூர்த்திருமூலட்டானனாரே.

—நா, திருவாரூர்.

நன்றுகநடைபலவுநவின்றார்போலு
ஞானப்பெருங்கடற்கோர்நாதர்போலுங்
கொன்றுகிக்கொன்றதொன்றுண்டார்போலுங்
கோளரக்கர்கோன்றலைகள்குறைத்தார்போலுஞ்
சென்றார்திரிபுரங்களெய்தார்போலுங்
திசையனைத்துமாயனைத்துமானார்போலு
மன்றுகிலாயிரம்பேராரார்போலு
மணியாரூர்த்திருமூலட்டானனாரே.

—நா, திருவாரூர்.

(சுருக்கம்) சிவபெருமான் கருணைக்கடல்.

ஹரவஹம் மஹாதெவம்-ஸ்ரீ நயம் யஹ்ஸ்ரஹ்ந।
ந ஹஜெயம் க்ருபாவரிம்யொ.....॥

பகவந்தம் மஹாதேவமுத்வாந்யம் யஞ்ச கஞ்சந।
ந பஜேயம் க்ருபாவரிந்தோ.....॥

"கருணைக்கடலே! பகவானும் மஹாதேவருமாகிய தேவரீரையன்றி மற்றியாரையும் நான் வழிபடுவதில்லை" என்றான் தக்ஷன் என்று தக்ஷகாண்டம் கூறுகின்றது.

கரணங்களெல்லாங்கடந்துநின்றகறைமிடற்றன்
சரணங்களேசென்றுசார்தலுமேதானெனக்கு
மரணம்பிறப்பென்றிவையிரண்டின்மயக்கறுத்த
கருணைக்கடலுக்கேசென்றாதாய்கோத்தும்பீ.

—திருவாசகம்.

(சுசு) ஆகாயம் பூமிமுதலியவற்றுக்கு உறைவிடஞ் சிவபெருமான்.

யஸ்மிந்த்யௌஃ ப்ருதிவீசாந்தரிக்ஷமோதம் மநஸ்
ஸஹ ப்ராணைஶ்ச ஸர்வைஃ । தமேவைகம் ஜாநத ஆத்மா
நமந்யாவாசோ விமுஞ்சத அம்ருதஸ்யைஷ ஸேதுஃ॥

"எவரிலே பிருதிவியினுற் குறிக்கப்படும் ஆத்மதத்துவமும், அந்தரிக்ஷலோகத்தினுற் குறிக்கப்படும் வித்தியாதத்துவமும், தியௌ என்பதினுற் குறிக்கப்படும் சிவதத்துவமும், சமஸ்த பிராணன்களோடுள்ள மனசும் குறுக்கும் மறுக்குமாகக் கோக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ, அந்த ஏகராகிய (சிவபிரானை) அந்தரான்மாவாக அறிக; வேறு வார்த்தைகளை விடுக்க; முத்திக்கு இவரே அணையாயுள்ளார்" என்று முண்டகோபநிடதம் (உ. உ. நி) கூறுகின்றது.

தலையானெவ்வுலகுந்தானுனைத்
தன்னுருவம்யாவர்க்குமறியவொண்ணு
நிலையானேநேசர்க்குநேசன்றன்னை
நீள்வானமுகடதனைத்தாங்கிநின்ற
மலையானைவரியாவுரணுக்கோத்து
வல்லசுரர்புரமூன்றுமடியவெய்த
சிலையானைத்திருநாகேச்சரத்துளானைச்
சேராதார்நன்னெறிக்கட்சேராதாரே.

—நா, திருநாகேச்சரம்.

பொறையவன்காண்பூமியேழ்தாங்கியோங்கும்
புண்ணியன்காணண்ணியபுண்டரீகப்போதின்
மறையவன்காண்மறையவனேப்பயந்தான்றன்காண்
வார்சடைமாசுணமணிந்துவளரும்பிள்ளைப்
பிறையவன்காண்பிறைதிகழுமெயிற்றுப்பேழ்வாய்ப்
பேயோடங்கிடுகாட்டிலெல்லியாடு
மிறையவன்காணெழிலாரும்பொழிலார்கச்சி
யேகம்பன்காணவனென்னெண்ணத்தானே.

—நா, திருக்கச்சியேகம்பம்.

(கூஎ) சிவபெருமான் உலகத்தைக் கலங்காவண்ணம் தாங்குபவர்.

ஸுயபூதா ஸவைகாவிபூயதிரோஷாம்
லோகாநாமஸம்பேதாய।

அதய ஆத்மா ஸஸேதுர் வித்ருதிரேஷாம் லோகா
நாமஸம்பேதாய।

"இவ்வுலகங்களுக்கு யாதும் கலக்கம் நேரிடாவண்ணம் தாங்கும் சேது (அணை) இந்தப் (பரம) ஆன்மா" என்றது சாந்தோக்கியோபநிடதம் (அ. ஸ. கு)

ஓராதாருள்ளத்தினில்லார்தாமே
யுள்ளுறுமன்பர்மனத்தார்தாமே
பேராதென்சிந்தையிருந்தார்தாமே
பிறர்க்கென்றுங்காட்சிக்கரியார்தாமே
யூராருமூவுலகத்துள்ளார்தாமே
யுலகங்காமற்காப்பார்தாமே
பாராழ்முழவத்திடையார்தாமே
பழனகரெம்பிரானார்தாமே.

—நா, திருப்பழனம்.

(சூஅ) சிவபெருமானுக்குத் தோடுகுண்டல மூடைமை.

உகுமிணை கூணெலு கூணெ-ழு வரிகணெ-ழுத-ம வதுகழி

தகுமிணை குண்டலே கர்ணே வாமகர்ணேது பத்ரகம்।

"சிவபெருமானது இடக்காதிலே தோடும் வலக்காதிலே குண்டலமும் உளவாம்" என்று காரணாகமத்துப் பூர்வபாகம் கூறுகின்றது.

தோடுடையான்குழையுடையானரக்கன்றன்றோளடர்த்த
பீடுடையான்போர்விடையான்பெண்பாகமிகப்பெரியான்
சேடுடையான்செங்காட்டங்குடியுடையான்சேர்ந்தாடுங்
காடுடையானுடையான்கணபதீச்சரத்தானே.

—ஞா, திருச்செங்காட்டங்குடி.

(சூக) மூன்று கண்களையுடையர் சிவபெருமான்.

த்ர்யம்பகம் யஜாமஹே ஸுகந்திம் புஷ்டிவர்த்தநம்।

"பரந்த கீர்த்தியைத் தருபவரும், சரீரபுஷ்டியை விருத்தி செய்பவருமாகிய திரிநேத்திரராம் சிவபெருமானை வழிபடுகின்றேம்" என்று இருக்குவேதம் (எ. நிகூ. உ) கூறுகின்றது.

கண்ணுமூன்றுடையாதிவாழ்கலிக்காழியு
ளண்ணலந்தண்ணருள்பேணிஞானசம்பந்தன்சொல்
வண்ணமூன்றுந்தமிழிற்றெரிந்திசைபாடுவார்
விண்ணுமண்ணும்விரிகின்றதொல்புகழாளரே.

—ஞா, திருப்பிரமபுரம்.

மூன்றுகோலாமவர்கண்ணுதலாவன
மூன்றுகொலாமவர்சூலத்தின்மொய்யிலை
மூன்றுகொலாங்கணைகையதுவின்ஞண்
மூன்றுகொலாம்புரமெய்தனதாமே.

—நா, விடந்தீர்த்ததிருப்பதிகம்.

(எ0) சிவபெருமானுக்குச் சோம சூரிய அக்கினி என்னும் மூச்சுடரும் கண்களாதல்; திரிசூலந் தரித்தல்.

ஸோமஸூர்யாக்நிநேத்ரஃ।

"சோமசூர்யாக்கிநி நேத்திரமுடையர்" என்று சரபோபநிடதமும்,

காமேஷ்வராய வஜ்ரேஷ்வராய கபிலேஷ்யநாய நம।
ஸோமஸூர்யாக்நிநேத்ராய நமஸ்ஸோமார்த்ததாரிணே।
அகோராய மஹோராய ஸுகப்ராப்த்யைகஹேதவே।
ஸம்பவே ஸங்கராயாஸ்து ஸர்வஜ்ஞாய த்ரிஸூலிநே॥

காமக்நாய புரக்நாய கலிப்ரமதநாயதே।
ஸோமஸூர்யாக்நிநேத்ராய நமஸ்ஸோமார்த்ததாரிணே।
அகக்நாய மகக்நாய ஸுகப்ராப்த்யைகஹேதவே।
ஸம்பவே ஸங்கராயாஸ்து ஸர்வஜ்ஞாய த்ரிஸூலிநே॥

"மன்மதனைக் கொன்றவரும், திரிபுரசங்காரரும், கலிதீர்ப்பவரும், சோமசூரியாக்கினி என்னும் மூன்றையும் மூன்று கண்களாக உடையரும், சந்திரார்த்ததாரிணரும், பாவங்களைத் தொலைப்பவரும், தக்கன் யாகத்தை அழிப்பவரும், அன்பர்கள் இன்பமடைதற்கு முக்கியகாரணரும் சங்கரரும், சர்வஞ்ஞரும், திரிசூலத்தையுடையருமாகிய சம்புவுக்கு நமஸ்காரம்" என்று சம்பவகாண்டமும் கூறுகின்றன.

ஏவணத்தசிலையான்முப்புரமெய்தான்கா
ணிறையவன்காண்மறையவன்காணீசன்முன்காண்
தூவணத்தசுடர்ச்சூலப்படையினன்காண்
சுடர்மூன்றுங்கண்மூன்றுக்கொண்டான்முன்கா
ணவணத்தாலென்றன்னையாட்கொண்டான்காண்
ணனலாடிகாணடியார்க்கமிர்தானன்கா
மவணத்ததிருவுருவிற்கரியுருவன்காண்
டிருவாரூரான்காணென்சிந்தையானே.

—நா, திருவாரூர்.

(எக) எல்லாமாயினர் என்று உடன்பாட்டுக் குணங்களாற் புகழப்படும் சிவபெருமானே ஸ்தூலமன்று அணுவன்று என்றற்றொடக்கத்தனவாக எதிர் மறைக்குணங்களாலுங் கூறப்படுதல்.

தெவாஹவெ வ்ஹமஃம் வொகூஅமஅஃவெ தெவா ஸுஜூஅ வ்ஹஹு கொஹவாதிகி। வொzவ்வீடி ஹஅதெகூஃ வுயஅஅரஹம் வதஜுரஜிவ ஹவிஷ்யுரஜிவ நாதஹு ஃஜிநதெதா வுதிரிகு உதி வொzஹுரஹுஹரம் வ்ருவிஸஜிஸுஹுரஹரம் வஸம்ப்ருவிஸஸ। வொzஹந்திதுரகிதெதுர வ்ருஹுராஹம் வ்ருஹுராஹம் வ்ராஜுஃ வ்ருதுவெஹுராஹம் உகூஷிணாஹு உதிவெஹுராஹுயவ்ஹுராஜுஹு ஷிஸுஹு விஷிஸுஹுராஹம் வாஸுரநஹாம் வஷீவராஹம் வாவிதுவுஹம்

மாயதூஹம் த்ரிஷ்டுவ்மதூநுஷ்டுவாஹம் ஹம்ஸோஹம்
மாஹம்வேதூராஹம் உக்ஷிணாஹ்நிராஹவநீயோஹம்
ஸபத்நீயாஹம் மௌளாஹம் மௌளயுக்ஹம் ஜ்யேஷ்டாஹம்
ச்ரேஷ்டாஹம் வரிஷ்டாஹம்சவொராஹஞ்ஜோராஹம்
ச்யாமஸ்ஜாஹாரியுக்ராவாஹிரவொராஹம்க்ஷுராசிஹம் க்ஷுராஜிஹம்
மாஹெயாராஹம் மொவெயாராஹம்ரணெயாராஹம் வக்ஷுராசிஹம்
வவித்ரசிஹம்ரஹு சிஜ்ஹு வஹிஹு வாராஹ்ராஜ்யாகிரிதூ
ஹம்சிக்ஷவெருச சாரசிவ சாம் யொ வெத வ ஸவக்ரவ்ரதூ ।
யொவெவ ராத்ரஹ்ஸாஹமவாநுஹு வ்ரதூஹா தவிவ்ரதூ வெதந
மொநமஃ ॥

தேவா ஹவை ஸ்வர்க்கம் லோகமகமந் தே தேவா ருத்ரமப்ருச்சந் கோபவாநிதி । ஸோப்ரவீதஹமேகஃ ப்ரதமமாஸம் வர்த்தாமிச பவிஷ்யாமிச நாந்யஃ கஸ்சிந்மத்தோ வ்யதிரிக்த இதி ஸோந்தராந்தரம் ப்ராவிஶத் திஶஶ்சாந்தரம் ஸம்ப்ராவிஶத் । சோஹம் நித்யாநித்யோ ப்ரஹ்மாஹம் ப்ரஹ்மாஹம் ப்ராஞ்சஃ ப்ரத்யஞ்சோஹம் தக்ஷிணஞ்ச உதஞ்சோஹமதஶ்சோர்த்வஞ்ச திஶஶ்ச விதிஶஶ்சாஹம் புமாநஹம் ஸ்த்ரீசாஹம் ஸாவித்ரியஹம் காயத்ரியஹம் த்ரிஷ்டுப் ஜகத்யநுஷ்டுப்சாஹம் சந்தோஹம் கார்ஹபத்யோஹம் தக்ஷிணாக்நிராஹவநீயோஹம் ஸத்யோஹம் கௌராஹம் கௌர்யஹம் ஜ்யேஷ்டோஹம் ஶ்ரேஷ்டோஹம் வரிஷ்டோஹமாபோஹம்ஶ்தேஜோஹம்ருக்யஜுஸ்ஸாமாதர்வாங்கிரஸோஹமக்ஷரமஹம் க்ஷரமஹம் குஹ்யோஹம் கோப்யோஹமாண்யோஹம் புஷ்கரமஹம் பவித்ரமஹமக்ரஞ்ச மத்யஞ்ச பஹிஶ்ச புரஸ்தாஜ்ஜ்யோதிரித்யஹமேகஸ் ஸர்வேச மாமேவ மாம் யோவேத ஸ ஸர்வாந்வேத । யோ வை ருத்ரஸ்ஸபகவாந் யஶ்ச ப்ரஹ்மா தஸ்மை வை நமோ நமஃ ॥

"தேவர்கள் சுவர்க்கலோகத்தை (சிவலோகத்தை) அடைந்து உருத்திரரை நோக்கி நீவிர் யார்? என்று வினவினர்கள்; (அதற்கு)

நான்மாத்திரம் முதற்கண் இருந்தேன். இருக்கின்றேன், இருப்பேன், எனக்கு வேறுக எதுவும் இல்லை; அந்தரத்தையும் (உள்ளையும்) அந்தராந்தரத்தை (உள்ளினுள்ளையும்) பிரவேசித்தார், திக்குகளையும் திக்கினிடைகளையும் பிரவேசித்தார்; (அவ்வியல்பினராகிய) அவர் நான், நான் நித்தியனும் அநித்தியனுமாகி இருக்கின்றேன், (என்று தொடங்கி) நான் பிரமா, நான் பிரமம், நான் கிழக்குமேற்குமாயினேன், நான் தெற்காயினேன், வடக்காயினேன், நான் மேலுமாயினேன், கீழுள்ளேன், நான் பெருந்திசை நான்குஞ் சிறுதிசை நான்குமாகின்றேன்; நான் ஆண், நான் பெண், நான் காயத்திரி, நான் சாவித்திரி, நான் திருஷ்ட்டுப்பு ஜகதியும் அநுஷ்ட்டுப்புமாகின்றேன், சந்தசு நான், கார்கபத்தியம் நான், தக்ஷிணாக்கினி நான், ஆகவநீயம் நான், சத்தியம் நான், பசு நான், கௌரி நான், ஜ்யேஷ்டன் நான், சிரேஷ்டன் நான், வரிஷ்டன் நான், ஜலம் நான், தேயு நான், இருக்கு யசுர் சாமம் அதர்வம் ஆங்கிரசு நான், க்ஷரம் நான், அக்ஷம் நான், குஹியம் நான், கோப்யம் நான், வனம் நான், புஷ்கரம் நான், பவித்ரம் நான், ஆதிமத்தியம் நான், புறம் நான், முன் நான், ஜ்யோதி நான், என்னை எல்லாமாக அறிபவன் எல்லாம் அறிகின்றான் என்றார்; உருத்திரர் எனப்படும் பகவானுக்கு, பிரமா எனப்படும் அவருக்கு நான் நமஸ்காரஞ் செய்கின்றேன்" என்றும் தொடங்கிப் பிரமா விஷ்ணு மகேசுவரர் உமை விநாயகர் முதலிய சமஸ்தப் பிரபஞ்சப் பொருளுமாயிருத்தல் அதர்வசிரசிற் கூறப்பட்டது.

ஸ ஹோவாசைதத்வை ததக்ஷரம் மாமி வ்யாஹரணாக்ஷிவஹ்ஞ்யுஷ்ஞ்ஞி நண்ஹ வ்ஹஷீவ்ஷ்ஞ்ஞொஹி தஞ்ஹி வஹஞ்ஹாய ஞி தஞ்ஞொஷ்வாய்வ நாக்ஷாஸஞ்ஞம் மஞ்ஞாவஞ்மயஞ்ஞி ஷ்ணுக்ஷ்ஷஞ்ஞி ஸ்ரூ ஷ்ரீ வாமஞ்ஞி நாஷ்ஞி தஜ்க்ஷ வ்யாணஞ்ஞி ஷ்வாஸ்ரூ ஞி நஹ்ஸ்ரூ வாஹ்ய ஹ்ஞ தக்ஷ்ரூ ஸ்ரீ கிஞ்ஞ நந்தக்ஷ்ரூ ஸ்ரீ கஸ்ரூ ந|

ஸ ஹோவாசைதத்வை ததக்ஷரம் கார்க்கி ப்ராஹ்மணா அபிவதந்த்யஸ்தூலமநண்வஹ்ரஸ்வதீர்க்கமலோஹிதமஸ்நேஹமச்சாயமதமோ வாய்வநாகாஸ மஸங்கமரஸமகந்தமசக்ஷுரஷ்கமஸ்ரோத்ரமவாகமநோதேஜஸ்கப்ராணமமுகமாத்ரமநந்தரபாஹ்யம்ந ததஸ்நாதி கிஞ்ச நந்ததஸ்நாதி கஸ்சந|

"யாஞ்ஞவற்கியர் இறுக்கும் உத்தரம் வருமாறு:—கார்க்கியே! (ஆகாசமாகிய பராசத்திக்கு ஆதாரமாயுள்ள) இதனை அக்ஷரம் என்று பிரமவித்துக்கள் கூறுகின்றார்கள்; இது ஸ்தூலமாகாததும், அணுவாகாததும், குறுக்கமாகாததும், நீட்டமாகாததும், சிவப்பாகாததும், ஸ்நேஹமாகாததும், நிழலாகாததும், இருளாகாததும் வாயுவாகாததும், ஆகாசமாகாததும், சங்கமாகாததும், இரசமாகாததும், கந்தமாகாததும், கண்ணுகாததும், காதாகாததும், வாக்காகாததும், மனசாகாததும், தேயுவாகாததும், பிராணனுகாததும், முகமாகாததும், அளவாகாததும், உள்ளாகாததும், வெளியாகாததுமாய் அந்த அக்ஷரம் ஒன்றையும் அயில்வதில்லை, ஒருவனும் அதனை அயில்வதில்லை" என்று பிருகதாரணிய (கி. அ) மும்,

ஸ்஥ூலமனணுமகுறுமதோ ரூபமரூபமதே
தமதோ ரஸமகந்தமதே தச்சக்ஷுரகர்ணமவாக்
மனஸ்கமதேஜஸ்கமபானமமுக மமாத்ரமனந்தர
மபாஹ்யம் நதத்கிஞ்சன நதத்ஸோச்நாதி கஞ்சன
நதமஸ்சக்ஷுர்கமனம் வாக்கமனோ நாத்மன்யஜ
ரமமரமமிருதமபயமாத்மேதி.

அஸ்தூலமனணுமகுறுமதீர்க்கமலோஹிதமஸ்நேஹ
மச்சாயமதமோவாய்வனாகாசமஸங்கமமரஸமகந்த
மசக்ஷுஷ்கமஸ்ரோத்ரமவாக்மனஸ்கமதேஜஸ்கமப்ராண
மமுகமமாத்ரமனந்தரமபாஹ்யம் நதத்கிஞ்சன நதத்ஸோச்நாதி
கஞ்சன நதமஸ்சக்ஷுர்கமனம் வாக்கமனோ நாத்மன்யஜ
ரமமரமமிருதமபயமாத்மேதி.

"எந்தப் பிரமமானது சப்தமாகாததாய், ஸ்பரிசமாகாததாய், ரூபமாகாததாய், இரசமாகாததாய், கந்தமாகாததாய், ஆதியந்தமிலாததாய், அழியாததாய், அசையாததாய், நித்தியமாய், மகத்துக்கு வேறுய் உள்ளதோ அதனைச் சாக்ஷாத்கரித்து மரணவாயினின்றும் விடுறுகின்றான்" என்று கடோபநிடத (கு. கநி) மும்,

யத்தத்ருச்யமக்ராஹ்யமகோத்ரமவர்ணமசக்ஷுஸ்
ஸ்ரோத்ரந் ததபாணிபாதம் நித்யம் விபும் ஸர்வகதம்
ஸுஸூக்ஷ்மந்ததவ்யயந் தத்பூதயோநிம் பரிபஸ்யந்தி
தீராஃ।

யத்தத்ருச்ய மக்ராஹ்ய மகோத்ர மவர்ணமசக்ஷுஸ்
ஸ்ரோத்ரந் ததபாணிபாதம் நித்யம் விபும் ஸர்வகதம்
ஸுஸூக்ஷ்மந்ததவ்யயந் தத்பூதயோநிம் பரிபஸ்யந்தி
தீராஃ।

"எது காணப்படாததாய், பற்றப்படாததாய், கோத்திரமிலாததாய், வர்ணமிலாததாய், கண் காது இலாததாய், கைகால் இலாததாய், நித்தியமாய், வியாபகமாய், யாண்டும் பிரவேசித்ததாய், அதிசூக்குமமாய், அழியாததாய், சமஸ்தப் பிராணிகளுக்கும் காரணமாய் உள்ளதோ அதனை (அக்ஷரத்தை) பெரியோர் காண்கின்றார்" என்று முண்டகோபநிடத (க. க. சு) மும்,

சுவாணிவாதொ ஜவநோ ஹ்ரஹீதா வஸ்யத்ய
சக்ஷுஸ்ஸ ஸ்ருணோத்யகர்ணஃ।

அபாணிபாதோ ஜவநோ க்ரஹீதா பஸ்யத்யசக்ஷுஸ்ஸ ஸ்ருணோத்யகர்ணஃ।

"காங்களின்றிப் பற்றுதலும், கால்களின்றிச் செல்லுதலும், கண்களின்றிக் காண்டலுஞ் செய்கின்றார்; காதுகளின்றிக் கேட்கின்றார்" என்று சுவேதாசுவதரோபநிடத (சு. சு) மும்

யவயஸ்-ஸமா ஹ்ருசுரயவ்ருணஸ் ஸ்ராவிரஸ்ம
ஸ்ஸ்ருவாவவிஜ்ஞே । சுவிஸ்-நீஷீ வாரிஸ்ஸ்ருஸ்வயம்
ஸமயஸ்-ஸ்யாதயஸ்தொயஸ்-ரவஸ்யாஹ ஸ்ரதீஸ்ஸ
ராஜ்ஞஃ ॥

ஸபர்யகாச் சுக்ரமகாயமவ்ருண மஸ்நாவிரக்ம் ஸ்ருத்த
மபாவவித்தம் । சுவிர்மநீஷீபரிபூஃ ஸ்யம்பூர்யாதாதத்ய
தோர்த்தாந் வ்யததாச்சாஸ்வதீஸ்ஸமாப்யஃ॥

"சிவபெருமானுகிய அவர் எங்கும் நிறைந்தவர்; தூய்மையுடையவர்; (ஆன்மாக்களுக்குரிய *உடல் அற்றவர்; புண் அற்றவர்; நரம்பு அற்றவர்; நிருமலர்; பாவம் அற்றவர்; அனைத்தையும் அறி

---

* உடல் அற்றவர், புண் அற்றவர், நரம்பு அற்றவர், நிருமலர், பாவம் அற்றவர் என்றமையால், சிவபெருமான் ஆன்மாக்களுடைய உடல் முதலியவைகளாய் வியாபித்திருந்தாலும், அவ்வுடல்களாற் றொடக்குண்ணர் என்றும், உயிர்களுக்குரிய உடற்புண்களாற் றொடக்குண்ணர் என்றும், நரம்புகளாற் றொடக்குண்ணர் என்றும், மலத்தினாற் றொடக்குண்ணர் என்றும், பாவத்தினாற் றொடக்குண்ணர் என்றும் பொருள்கொள்க.

பவர்; அணைத்தையும் கடந்தவர்; அருண்ஞானசத்தியையுடையவர்; அணைத்துக்கும் மேலானவர்; சுயம்புவாய் உள்ளவர்; ஆன்மாக்களின் சாதனங்களுக்குத் தக்கவாறு பயன்களைப் பகிர்ந்து கொடுக்கின்றவர்" என்று ஈசாவாசியோபநிடதமும்,

ஸவ-ஹூத-தாஹூரா-தா ந லிவ்யூதெ।

ஸர்வபூதாந்தராத்மா ந லிப்யதே।

"எல்லா ஜீவர்களுக்கும் அந்தரான்மாவாயிருப்பவர் (சிவபிரான் உலகதுன்பத்திணூற் றொடக்குண்ணூர்" என்று கடோபநிடத (நி. கக) மும் கூறுகின்றன.

இங்ஙனம் மேலே கூறியவாற்றூற் சிவபிரான் எவ்வெப்பொருள்களாய், எவ்வெக் கைகால் முதலியவைகளாயிருந்தாலும் அவர் அவ்வப்பொருள்களால் அவ்வக்கைகால் முதலியவற்றூற்றொடக் குண்ணூது தூய்தாய் நிற்கின்றூர் என்பது தாற்பரியம். இப்பொருள் பிரஹ்மசூத்திரசைவபாஷ்ய (கூ. உ. உகூ) த்திற் காணப்படுகின்றது.

மாலாகிநான்முகனுய்மாபூதமாய்மருக்கமாயருக்கமாய்மகிழ்வுமாகிப், பாலாகியெண்டிசைக்குமெல்லியாகிப்பரப்பாகிப்பாலோகந்தானேயாகிப், பூலோகபுவலோகசுவலோகமாய்ப்பூதங்களாய்ப்புராணன்றூனேயாகி, யேலாதனவெல்லாமேல்விப்பாணுயெழுஞ்சுடராயெம்மடிகணின்றவாறே.

மண்ணுகிவிண்ணுகிமலியுமாகிவயிரமுமாய்மாணிக்கந்தானேயாகிக், கண்ணுகிக்கண்ணுக்கோர்மணியுமாகிக்கலியாகிக்கலிஞானந்தானேயாகிப், பெண்ணுகிப்பெண்ணுக்கோராணுமாகிப்பிரளயத்துக்கப்பாலோரண்டமாகி, யெண்ணுகியெண்ணுக்கோரெழுத்துமாகியெழுஞ்சுடராயெம்மடிகணின்றவாறே.

அங்கமாயாதியாய்வேதமாகியருமறையோடைம்பூதந்தானேயாகிப், பங்கமாய்ப்பலசொல்லுந்தானேயாகிப்பான்மதியோடாதியாய்ப்பான்மையாகிக், கங்கையாய்க்காவிரியாய்க்கன்னியாகிக் கடலாகிமலையாகிக்கழியுமாகி, யெங்குமாயேறூர்ந்தசெல்வனுகியெழுஞ்சுடராயெம்மடிகணின்றவாறே.

—நா, நின்றதிருத்தாண்டகம்.

மண்ணல்லேவிண்ணல்லேவலயமல்லே
மலேயல்லேகடலல்லேவாயுவல்லே
யெண்ணல்லேயெழுத்தல்லேயெரியுமல்லே
யிரவல்லேபகலல்லேயாவுமல்லே
பெண்ணல்லேயாணல்லேபேடுமல்லே
பிறிதல்லேயாஞயும்பெரியாய்நீயே
யுண்ணல்லேநல்லார்க்குத்தீயையல்லே
யுணர்வரியவொற்றியூருடையகோவே.

—நா, திருவொற்றியூர்.

(எஉ) சிவபெருமான் சாத்துவிகாதி மூக்குணங்களில் லாத நிர்க்குணரும், சர்வஞ்ஞதாதி குணங்களே யுடைய குணிப்பொருளாயுமுள்ளார்.

வாகஸீ வெதா கெவலோ நிமருணஸ்ஸ।
ஸாகஸீ சேதா கேவலோ நிர்க்குணஸ்ச।

—சுவேதாசுவதரோபநிடதம், சு. உக

காலகாலோ மணீ ஸவஸ்விதியஃ।

காலகாலோ குணீ ஸர்வவித்யஃ।

,, சு. உசு

ப்ரதாநக்ஷேத்ரஜ்ஞபதிர்குணேஸஃ।

,, சு. உசு

"சாக்ஷியாயும், அறிஞராயும், ஏகராயும், (சாத்துவிகாதி குணங்களில்லாத) நிர்க்குணராயும்" எனவும், "எவர் காலகாலரும், எல்லாம் அறிபவரும், (சர்வஞ்ஞதாதி எண்) குணங்களேயுடையருமாயுள்ளார்" எனவும், "பிரதானமாகிய பாசம், பசு என்பவற்றுக்குப் பதியாயுள்ளார் (சர்வஞ்ஞதாதி) குணங்களேயுடைய சிவபிரான" எனவும் சுவேதாசுவதரோபநிடதம் கூறுகின்றது.

கூடேகமூர்ணவம்வஹோ நிமரூணொரவி ரிஹஸ்வரஃ।

அநேககுணஸம்பந்நோநிர்க்குணோபி மஹேஸ்வரஃ।

"சிவபிரான் (சாத்துவிகாதி குணங்களில்லாத) நிர்க்குணராயினும், (சர்வஞ்ஞதை முதலிய) அநேககுணங்களையுடையராயுள்ளார்" என்று தக்ஷகாண்டம் கூறுகின்றது.

எண்மேலுமெண்ணமுடையாய்போற்றி
*யேறரியவேறுங்குணத்தாய்போற்றி
பண்மேலேபாவித்திருந்தாய்போற்றி
பண்ணெடியாழ்வீணபயின்றாய்போற்றி
விண்மேலுமேலுநிமிர்ந்தாய்போற்றி
மேலார்கண்மேலார்கண்மேலாய்போற்றி
கண்மேலுங்கண்ணொன்றுடையாய்போற்றி
கயிலைமலையானேபோற்றிபோற்றி.

—நா, ஸ்ரீகயிலாயம்.

(எஉ) சிவபெருமானுக்கு எண்குணமுண்மை.

ஸஷ ஸுதாரவஹதவாவா விஜரோ விம்ருத்யுர்-
விஸோகோ விஜிகித்ஸோபிபாஸஸ் ஸத்யகாமஸ் ஸத்ய
ஸங்கல்பஃ।

ஏஷ ஆத்மாபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யுர் விஸோகோ விஜிகித்ஸோபிபாஸஸ் ஸத்யகாமஸ் ஸத்ய ஸங்கல்பஃ।

"இந்தப் பரமான்மாவானவர் பாவமிலராய், ஜரையிலராய், மரணமிலராய், சோகமிலராய், பசியிலராய், தாகமிலராய், சத்தியகாமராய், சத்தியசங்கற்பராய் உள்ளார்" என்று சாந்தோக்கியோபநிடதம் (அ. க. ரு) கூறுகின்றது.

---

* "ஏறரியவேறுங்குணத்தாய்" என்றமையாற் சாத்துவிகாதி முக்குணங்கள் பற்றுதற்கரிய வேறான எண்குணங்களையுடையார் என்பது பெறப்பட்டது.

சைவபாஷ்ய "சங்கற்பாதிகரண" (சு. சூ. கூ)த்திலே பாவமி லாமை முதலிய (அபகதபாப்மத்துவாதி) குணங்கள் சர்வஞ்ஞத் துவமுதலிய குணங்களின் மேலன என்று நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஸவ-ஜ்ஞ-தா த்ருப்திர் நாதி3ர்யோ ஸ்வதந்த்ர-தா நித்ய-மலுப்த-ஸக்தி:
அநந்த-ஸக்திஸ் ச விபோ4 தா ஸ்வ-ஸித்3தா4 ஷட்3-கு3ண-மிதி ப்ரஸித்தி:

ஸர்வஜ்ஞதாத்ருப்திரநாதிபோதஃஸ்வதந்த்ரதாநித்யமலுப்தஸக்திஃ।
அநந்தஸக்திஸ்ச விராமயாத்மா விஸுத்ததேஹஸ்ஸிவதத்வமேதி॥

"சர்வஞ்ஞதை (முற்றறிவு), திருப்தி (வரம்பிலின்பமுடை மை), அநாதிபோதம் (இயல்பாகவே பாசங்களினீங்கிநிற்றல்), சுவதந்திரத்துவம் (தன்வயமுடைமை), அலுப்தசக்தி (பேரரு ளுடைமை), அனந்தசக்தி (முடிவிலாற்றலுடைமை), நிராமயான் மா (இயற்கையுணர்வினனுதல்), விசுத்ததேகம் (தூயவுடம்பின னுதல்) என்னும் சிவபிரானுது எண் குணங்களையு (முடையனுய் அவன் எப்பொழுதும் சிவத்துவத்தை அடைகின்றன்)" என்று சர்வஞ்ஞானுத்தராகமம் கூறுகின்றது.

திண்குணத்தார்தேவர்கணங்களேத்தித்
திசைவணங்கச்சேவடியைவைத்தார்போலும்
விண்குணத்தார்வேள்விசிதையநூறி
வியன்கொண்டன்மேற்செல்விகிர்தார்போலும்
பண்குணத்தார்பாடலோடாடலோவாப்
பரங்குன்றமேயபரமர்போலு
மெண்குணத்தாரெண்ணையிருந்தார்போலு
மிடைமருதுமேவியவீசனூரே.

—நா, திருவிடைமருதூர்.

இரும்புயர்ந்தமுவிலையசூலத்தினனே
யிறையவனேமறையவனேயெண்குணத்தினனேச்
சுரும்புயர்ந்தகொன்றையொடுதூமதியஞ்சூடுஞ்
சடையானேவிடையானேச்சோதியெனுஞ்சுடரை
யரும்புயர்ந்தவரவிந்தத்தணிமலர்களேறி
யன்னங்கள்விளையாடுமகன்றுறையினருகே
கரும்புயர்ந்துபெருஞ்செந்நெனெருங்கிவிளைகழனிக்
காஞ்சிமுள்ளூரிற்கண்டுதொழுதேனே.

—சு, திருக்காஞ்சிமுள்ளூர்.

(எசு) சிவபெருமான் சோதிக்குட் சோதி.

தஜ்ஜ்வாஜ்யோதிஷாம்ஜ்யோதிராயுர்ஹோபாஸதேதம்ருதம்।

தத்தேவா ஜ்யோதிஷாம் ஜ்யோதிராயுர்ஹோபாஸதேம்ருதம்।

"அதனை (சிவத்தை) அறிஞர் ஜ்யோதிக்குள்ளே ஜ்யோதி என்றும், அமிர்தமாகிய ஆயுசு என்றும் உபாசிக்கின்றனர்" என்று பிருகதாரணியோபநிடதம் (சு. ச. ககு) கூறுகின்றது.

ஓதியாருமறிவாரிலையோதியுலகெலாஞ்
சோதியாய்நிறைந்தான்சுடர்ச்சோதியுட்சோதியான்
வேதியாகிவிண்ணுகிமண்ணுடெரிகாற்றுமா
யாதியாகிநின்றனுமையாறுடையையனே.

—ஞா, திருவையாறு.

(எஞ) சிவபெருமான் ஆண் பெண் அலியல்லாதவர்.

நெநவஸ்த்ரீநவபுமாநேஷ நசைவாயம் நபும்ஸகஃ।

நைவஸ்த்ரீநபுமாநேஷ நசைவாயம் நபும்ஸகஃ।

"இவர் பெண் அல்லர்; ஆண் அல்லர்; இவர் நபும்சகர் அல்லர்" என்றது சுவேதாசுவதரம் (நி. கo)

மண்ணல்லவிண்ணல்லவலயமல்ல
மலையல்லகடலல்லவாயுவல்ல
யெண்ணல்லயெழுத்தல்லயெரியுமல்ல
யிரவல்லபகலல்லயாவுமல்ல
பெண்ணல்லயாணல்லபேடுமல்ல
பிறிதல்லயானுயும்பெரியாய்நீயே
யுண்ணல்லநல்லார்க்குத்தீயையல்ல
யுணர்வரியவொற்றியூருடையகோவே.

—நா, திருவொற்றியூர்.

(எசு) சிவபெருமான் பிருதிவிமுதலிய ஐம்பூததத்துவ குணங்களாய் நிற்கின்றார்.

* ஸுவாதி விஷயம் வர்ணயம் ஹரிதளத வர்திவர்த்ததே।
ஸுதர்குணாஃ ப்ரவர்த்தந்தே த்ரிகுணஸ்த்வத வஹ்நிகே।
வாயோஸ்து த்ரிகுணம் ப்ரோக்த மாகாஸஸ்யைகமேவது॥

ஸப்தாதிவிஷயம்புண்ணம் பூமௌது விநிவர்த்ததே।
சதுர்குணஃ ப்ரவர்த்தந்தே த்ரிகுணஸ்த்வத வஹ்நிகே।
வாயோஸ்ச த்ரிகுணம் ப்ரோக்த மாகாஸஸ்யைகமேவது॥

வாஸஸ்வை நு ஹௌளஃயு-ஷ்-கூ வஸு ஸ்ணாநிதிழ்।
ஸம்வஸ்ண-ஸ் ஸ்ணவகை நு ஜலாதீநாஸவெக்ஷயா।
ஜலாதீநாஸ்து ஸ்ஹீ வெகஸ்ணகுரஃ வஸ்ண-ஸ்தா॥

வாமஸப்தேந ஸௌளந்தர்யமுக்தம் பஞ்ச குணாந்விதம்।
ஸம்பூர்ணகுணவத்வேந ஜலாதீநா மபேக்ஷயா।
ஜலாதீநாஞ்சதுஸ்த்ரீத்வேககுணத்வாதபூர்ணதா॥

"வாமம் என்பது சௌளந்தரியத்தின் மேற்று; இது (பிருதிவி ரூபிணியாகிய வாமை) கந்தமுதலிய ஐந்து குணமுடையது; ஜல முதலியவற்றின் குணரூபங்களை அபேக்ஷித்து இந்த வாமசக்தி சம் பூர்ணகுணமுடையது; ஜலரூபிணியாகிய ஜ்யேஷ்டைக்கு இரச முதலிய நான்கு குணம்; அக்கினியாகாரமாகிய ரௌத்திரிக்கு

---

* சுப்பிரபேதாகமத்து நாடீசக்கரவிதிப்படலத்திலே பூமிக்குச் சப் தம், பரிசம், ரூபம், இரசம், கந்தம் என்னும் ஐந்து குணங்களும், அப்பு வுக்குக் கந்தமொழிந்த இரசமுதலிய நான்கு குணங்களும், தேயுவுக்கு இரசம் கந்தமொழிந்த ரூபமுதலிய மூன்று குணங்களும், வாயுவுக்கு பரிசம் சப்தம் என்னும் இரு குணங்களும், ஆகாயத்துக்குச் சப்தம் என்னும் ஒரு குணமும் உள என்று உணர்த்தப்போந்தனவாய இந்தச் சுலோகங் கள் அச்சுப்பிழையுடையன; சுத்தப்பிரதி தற்சமயம் அகப்பட்டாமையால் இருந்தவாறே வரைந்துவிட்டோம். ஐம்பூதங்களையுற்று அகரம் பக்கத்தினுங் காண்க.

ரூபமுதலிய மூன்று குணம்; வாயுவாகாரமாகிய காளிக்குப் பரிசமுதலிய இரண்டு குணம்; ஆகாசரூபிணியாகிய கலவிகரணிக்குச் சப்தகுணமாகிய ஒரு குணம்" என்க.

மண்ணதனிலேந்தைமாரிரனுன்கை
வயங்கெரியின்மூன்றைமாருதத்திரண்டை
விண்ணதனிலோன்றைவிரிகதிரைத்
தண்மதியைத்தாரைகடம்மின்மிக்க
வெண்ணதனிலெழுத்தையேழிசையைக்காம
னெழிலழியவெரியுமிழ்ந்தவிமையாநெற்றிக்
கண்ணவனைக்கற்குடியில்விழுமியாளைக்
கற்பகத்தைக்கண்ணாரக்கண்டேனானே.

—நா. திருக்கற்குடி.

(எஎ) அஷ்டமூர்த்தி சிவபெருமான்.

ஹரஸ்ஹவஜ்ரரூபெண ஹாஹ்ராஃகூஷிதஸ்ரஸீ!
பூம்யம்போக்நிமருத்வ்யோமபாஸ்கராதிகூஷிதஸ்ரஸீ

—லிங்கபுராணம்.

"பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம், சூரியன், ஆன்மா, சந்திரன் என்னும் எட்டும்" சிவபிரானுக்கு அஷ்டமூர்த்தங்களாம்.

ஹவாய தெவாய வ்வாஹா!
ஸவஸ்ராய தெவாய வ்வாஹா!
ஃரஃஸ்ராஜாய தெவாய வ்வாஹா!
வஸ்ரவதயெ தெவாய வ்வாஹா!
ரஸ்ரூராய தெவாய வ்வாஹா!
உக்ராய தெவாய வ்வாஹா!
ஜீராய தெவாய வ்வாஹா!
ஈஹதெ தெவாய வ்வாஹா॥

பவாய தேவாய ஸ்வாஹா।
ஸர்வாய தேவாய ஸ்வாஹா।
ஈஸாநாய தேவாய ஸ்வாஹா
பஸுபதயே தேவாய ஸ்வாஹா।
ருத்ராய தேவாய ஸ்வாஹா।
உக்ராய தேவாய ஸ்வாஹா:
பீமாய தேவாய ஸ்வாஹா।
மஹதே தேவாய ஸ்வாஹா॥

"பவர், சர்வர், ஈசானர், பசுபதி, உருத்திரர், உக்கிரர், பீமர், மகாதேவர் என்னும் அஷ்டமூர்த்தியாயிருக்கும் தேவர்க்கு ஸ்வாஹா" என்று யசுர்வேதமந்திரப்பிரகரணம் கூறுகின்றது.

ஸவெ-ர ஹவஹ்யா ஸுஹ உஸ்ரா ஜீரஃ வஸோஃவதிஃ।
ஸ்ரஂஸாநஸ்ய ஸேநாநெவொ ஸ்ருத-யஸ்ஸாஷ்ட விஸ்ரூதாஃ।
ஜூம்யம்போக்நி மருத்வ்யோம கூஸ்தர்ஜ்ஞார்க்கநிஸாகராஃ।
அதிஷ்டிதா ஸேஹஸுஸ்ய ஸுவ-ராதெ்யஸுஷ ஸ்ருதி-ருஹிஃ॥

ஸர்வோ பவஸ்ததா ருத்ர உக்ரோ பீமஃ பஸுஃபதிஃ।
ஈஸாநஸ்ச மஹாதேவோ மூர்த்தயஸ்சாஷ்ட விஸ்ருதாஃ।
பூம்யம்போக்நி மருத்வ்யோம கூஸ்தர்ஜ்ஞார்க்கநிஸாகராஃ।
அதிஷ்டிதா மஹேஸுஸ்ய ஸர்வாத்யைரஷ்டமூர்த்திபிஃ॥

"பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம், ஆன்மா, சூரியன், சந்திரன் என்பன மூறையே சிவனுரது சர்வர், பவர், உருத்திரர், உக்கிரர், பீமர், பசுபதி, ஈசானர், மகாதேவர் என்னும் அஷ்ட மூர்த்திகளானும் அதிஷ்டிக்கப்பட்டன" என்றும்,

வ்ருகூஷவ ஸ்ருயவெகெந ஸாவாஃ வ-ஷ்ருஜ்ஞி வெ யயா।
ஸிவவ வ-ஜயா தநு-ஷ்ருதவ வவ-ஜ-ருதந॥
சூதா தவ்ராஷ்டீ ஸ்ருதி-ருஸ்ரிவவ்ர வாஸோதநஃ।
வ்ராவிகெதாஸ்ருஜீ-ருதாம் விஸ்ருஜவ்ரா ஹ்ரிவாதீகழ்।
தெஹிதெநா யவ்ர கவ்ராவி நிஸ்ர ஹஃ க்ரியதெ யதி।
கநிஷ்டஷ்ட ஸ்ருதெ-ர வ்ருஹாத்ர கராய-ர விவாரணா॥

வ்ருக்ஷஸ்ய மூலஸேகே ஜாகாः புஷ்யந்தி வை யதா।
ஶிவஸ்ய பூஜயா தத்வத்புஷ்யத்யஸ்ய வபுர் ஜகத்।
ஆத்மா தஸ்யாஷ்டமீ மூர்த்திஸ்ஶிவஸ்ய பரமாத்மநः।
வ்யாபிகேதரமூர்த்தீநாம் விஶ்வம் தஸ்மாச் சிவாத்மகம்।
தேஹிநோ யஸ்ய கஸ்யாபி நிக்ரஹः க்ரியதே யதி।
அநிஷ்டமஷ்டமூர்த்தேஸ்தந்நாத்ர கார்யா விசாரணு॥

"விருக்ஷமூலத்திலே இறைத்த நீரால் அம்மரச் சாகைகள் புஷ்டியடையுமாறுபோல, சிவபெருமானுடைய பூசையினால் அவர் சரீமாகிய உலகம் செழிக்கின்றது; பரமான்மாவாகிய சிவபெருமானுக்கு எட்டாவது மூர்த்தம் மற்றைய மூர்த்தங்களுள்ளே வியாபகமாகிய ஆன்மா; ஆகலின், உலகமனைத்தும் சிவசொரூபம்; எந்தத் தேகமுடைய ஆன்மாவேனும் நிக்கிரகத்துக்கு ஆளாயின், அது முழுமையும் அஷ்டமூர்த்தமுடையார்க்கு வெறுப்பாய் முடியும்; இதனையுற்று ஆராயவேண்டியதின்று" என்றும் வாயுசங்கிதை கூறுகின்றது.

ராகாந்தம் க்ஷ்மாம்பு காலாந்தம் வித்யாதேஸ்ச ஹ்ருதாஸநः।
வாயுரீஸ்வரபர்யந்தம் வ்யோமலிங்கே சிவாத்மகம்॥

"பிருதிவிமூர்த்தி இராகதத்துவாந்தம் வரையினும், அப்பு மூர்த்தி காலதத்துவாந்தம்வரையினும், தேயுமூர்த்தி சுத்தவித்தை வரையினும், வாயுமூர்த்தி ஈசுவரதத்துவத்தினும், ஆகாயமூர்த்தியும் சந்திரமூர்த்தியும் ஆன்மமூர்த்தியும் சூரியமூர்த்தியுமாகிய நான்கும் சிவதத்துவாந்தம் வரையினும் வியாபித்துள்ளன" என்றது வருணபத்ததி.

பாருநீரோடெல்கதிரிரவியும்பனிமதியாகாச
மோரும்வாயுவுமொண்கனல்வேள்வியிற்றலைவனுமாய்நின்றுர்
சேருஞ்சந்தனமகிலொடுவந்திழிசெழும்புனற்கோட்டாறு
வாருந்தண்புனல்சூழ்சிரபுரந்தொழுமடியவர்வருந்தாரே.

—ஞா, திருப்பிரமபுரம்.

இருநிலனாய்த்தீயாகிநீருமாகி
யியமானனாயெறியுங்காற்றுமாகி
யருநிலையதிங்களாய்ஞாயிறாகி
யாகாசமாயட்டமூர்த்தியாகிப்
பெருநலமுங்குற்றமும்பெண்ணுமாணும்
பிறருருவுந்தம்முருவுந்தாமேயாகி
நெருநலையாயின்றுகிநாளையாகி
நிமிர்புன்சடையடிகணின்றவாறே.

—நா, நின்றதிருத்தாண்டகம்.

பட்டியேறுகந்தேறிப்பலவில
மிட்டமாகவிரந்துண்டுழிதரு
மட்டமூர்த்தியண்ணுமலைகைதாழக்
கெட்டுப்போம்வினைகேடில்லைகாண்மினே.

—நா, திருவண்ணுமலை.

விரிகதிர்ஞாயிறல்லர்மதியல்லர்வேதவிதியல்லர்விண்ணுநிலனுந்
திரிதருவாயுவல்லர்செறிதீயுமல்லர்தெளிநீருமல்லர்தெரியி
லரிதருகண்ணியாளையொருபாகமாகவருள்காரணத்தில்வருவ
செரியரவாரமார்பரிமையாருமல்லரிமைப்பாருமல்லரிவரே.

—நா, சிவனெனுமோசை.

நிலநீர்நெருப்புயிர்நீள்விசும்புநிலாப்பகலோன்
புலனுயமைந்தேடெண்வகையாய்ப்புணர்ந்துநின்ரு
னுலகேழெனத்திசைபத்தெனத்தானொருவனுமே
பலவாகிநின்றவாதோணோக்கமாடாமோ.

—திருவாசகம்.

(எஅ) சிவபெருமான் சிறிதிற் சிறியர் பெரிதிற் பெரியர்.

கணோரணீயாநஹமேதா மஹீயாநாத்மாஸ்ய ஜந்தோர்
நிஹிதோ குஹாயாம்।

அணோரணீயாம்மஹதோ மஹீயானாத்மாஸ்ய ஜந்தோர்
நிஹிதோ குஹாயாம்।

"அணுவுக்கு அணுவும், மஹத்துக்கு மஹத்தாயும் உள்ள (பரம) ஆன்மாவானவர் (சிவபெருமான்) அந்த ஆன்மாவின் இதயத்துள்ளே மறைய நின்றுளர்" என்று தைத்திரீய ஆரணியக (க0. கஉ. உசு) மும், கடோபநிடத (உ. உ0) மும், சுவேதாசுவதரோபநிடத (ங. உ0) மும், கைவல்லியோபநிடதமும், உரைக்கின்றன.

வஷ 8 சூத்ரா zஹஹ-ஃஜ-ஹ்யெ zணீயா-நீவ்ஹவ-ர்ர யவா ஆர வஷ-ஃவ-ரஆர ஸ்ஃயாரோகாஆர ஸ்ஃயாரோகதண்ஃணாஃலாஆர வஷ 8 சூத்ராஹஹ-ஃஜ-ஹ்யெ ஜ்ஃயாயா-ந்ஃயிவ்ஃர ஜ்ஃயாயா-நஹஹரிக்ஷாஜ்ஜ் ஜ்ஃயாயா-நிவோ ஜ்ஃயாயாநேஹ்ஃயோ லோகேப்ய:।

ஏஷம ஆத்மாந்தர்ஹ்ருதயேணீயாந் ப்ரீஹேர் வா யவாத்வா ஸர்ஷபாத்வா ஸ்யாமாகாத்வா ஸ்யாமாகதண்டுலாத்வா ஏஷம ஆத்மாந்தர்ஹ்ருதயே ஜ்யாயாந் ப்ருதிவ்யா ஜ்யாயாநந்தரிக்ஷாஜ் ஜ்யாயாந் திவோ ஜ்யாயாநேப்யோ லோகேப்ய:।

"என் இதயத்துள்ளேயுள்ள (பரம) ஆன்மாவாம் இவர் நெல்லினும் நுண்ணியர்; யவையினும் நுண்ணியர்; கடுகினும் நுண்ணியர்; கேணியினும் நுண்ணியர்; கேணியரிசியினும் நுண்ணியர்; என் இதயத்துள்ளேயுள்ள பரமான்மாவாம் இவர் பிருதிவிக்கப்பாலுள்ளார்; அந்தரிக்ஷத்துக்கப்பாலுள்ளார்; சுவர்க்கத்துக்கப்பாலுள்ளார்; இந்த உலகங்களுக்கெல்லாம் அப்பாலுள்ளார்" என்று சாந்தோக்கியோபநிடதமும் (ங. கச. ங) கூறுகின்றது.

பெரியாய்சிறியாய்பிறையாய்மிடறுங்
கரியாய்கரிகாடுயர்வீடுடையா
யரியாயெளியாயழுந்தைமறையோர்
வெரியார்தொழுமாமடமேவினையே.

—ஞா, திருவழுந்தூர்.

பரியர்நுண்ணியர்பார்த்தற்கரியவ
ரரியபாடலராடலரன்றியுங்
கரியகண்டத்தர்காட்சிபிறர்க்கெலா
மரியர்தொண்டர்க்கெளியரையாறரே.

—ஈா, திருவையாறு.

விரிந்தானைக்குவிந்தானைவேதவித்தை
வியன்பிறப்போடிறப்பாகிநின்றுன்றன்னை
யரிந்தானைச்சலந்தரன்றன்னுடலம்வேறு
வாழ்கடனஞ்சுண்டிமையோரெல்லாமுய்யப்
பரிந்தானைப்பல்லசுரர்புரங்கண்மூன்றும்
பாழ்படுப்பான்சிலைமலைநாணேற்றியம்பு
தெரிந்தானைத்தென்பரம்பைக்குடியின்மேய
திருவாலம்பொழிலானைச்சிந்திநெஞ்சே.

—நா, திருவாலம்பொழில்.

மெய்ப்பால்வெண்ணீறணிந்தமேனியானை
வெண்பளிங்கினுட்பதித்தசோதியானை
யொப்பானையொப்பிலாவொருவன்றன்னை
யுத்தமனைநித்திலத்தையுலகமெல்லாம்
வைப்பானைக்கனிவானைவருவிப்பானை
வல்வினையேன்மனத்தகத்தேமன்னினானை
யப்பாலைக்கப்பாலைக்கப்பாலானை
யாரூரிற்கண்டடியேனயர்த்தவாறே.

—நா, திருவாரூர்.

அண்டமோரணுவாம்பெருமைகொண்டணுவோ
ரண்டமாஞ்சிறுமைகொண்டடியே
னுண்டவூணுனக்காம்வகையெனதுள்ள
முள்கலந்தெழுபரஞ்சோதி
கொண்டகாண்பாம்பாம்பெருவரைவில்லிற்
குறுகலர்புரங்கண்மூன்றெரித்த
கண்டனேநீலகண்டனேகங்கை
கொண்டசோளேச்சரத்தானே.

—திருவிசைப்பா.

நிகரிலாமேருவரையணுவாகநீண்டானை
நுகர்கின்றதொண்டர்தமக்கமுதாகிநோய்யானைத்
தகவொன்றவடியார்கடமைவினவித்தமிழ்விரகர்
பகர்கின்றவருமறையின்பொருள்விரியப்பாடினார்.

—திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார்புராணம்.

(எகூ) சிவபெருமான் மிகு நுண்ணுணர்வாயுள்ளார்.

வஷ வவெ-ஷ- ஹ-ஷ- ம-ஷொ-தா
தவுகாஸதெ | உஸுதெ கூமஸுயா வை-ஷுயா
ஸ-ஷுயா ஸ-ஷுஉஸி-ஹிஃ|

ஏஷ ஸர்வேஷ- பூதேஷ- கூடோத்மா நப்ரகாஸதே|
த்ருஸ்யதே த்வக்ரியயா புத்யா ஸூக்ஷ்மயா ஸூக்ஷ்மதர்
ஸிபிஃ॥

"சமஸ்த சேதனசேதனப் பிரபஞ்சங்களினும் மறைந்திருக்கும் பரமான்மாவாகிய இவர் (சிவபெருமான் எவர்க்கும்) புலப்படுவாரில்லை; சூட்சும அறிஞர்களாலே கூர்மையாகிய அருண் ஞானக்கண்ணினாற் காணப்படுகின்றார்" என்றது கடோபநிடதம் (ங. கஉ)

நோக்காதேயெவ்வளவுநோக்கினாலே
நுணுகாதேயாதோன்றுநுணுகினாலே
யாக்காதேயாதொன்றுமாக்கினாலே
யணுகாதாரவர்தம்மையணுகாதாலே
தேக்காதேதென்கடனஞ்சுண்டான்றன்னைத்
திருப்புன்கூர்மேவியசிவலோகனே
நீக்காதபேரொளிசேர்நீரோனே
நீதனேனென்னேனானினையாவாறே.

—நா, திருப்புன்கூருந்திருநேரும்.

ஈர்த்தென்னையாட்கொண்டவெந்தைபெருமானே
கூர்த்தமெய்ஞ்ஞானத்தாற்கொண்டுணர்வார்தங்கருத்தி
னுக்கரியநோக்கேநுணுக்கரியநுண்ணுணர்வே.

—திருவாசகம்.

(அo) சிவபெருமான் எண்ணிறந்த கண்முதலியவற்றையுடையர்.

விஶ்வதஶ்சக்ஷுரuதவிஶ்வதோ முகோ விஶ்வதோ ஹஸ்தuத விஶ்வதஸ்பாத் | ஸம்பாஹுப்யாம் தமதி ஸம்பதத்ரைர் த்யாவாபூமீ ஜநயந் தேவ ஏகஃ॥

விஸ்வதஸ்சக்ஷுருதவிஸ்வதோ பாஹுருத விஸ்வதஸ்பாத் | ஸம்பாஹுப்யாம் தமதி ஸம்பதத்ரைர் த்யாவாபூமீ ஜநயந் தேவ ஏகஃ॥

"எங்கும் கண்ணையும், எங்கும் முகத்தையும், எங்கும் கையையும், எங்கும் அடியையும் உடையராய், தமது கரங்களினாலும் சிறகுகளினாலும் மண்ணையும் விண்ணையும் இயைத்துப் படைப்பவர் அந்தக் கடவுள் ஒருவரே" என்று இருக்குவேத (கo. அக. நூ) மும்,

ஸஹஸ்ரஶீர்ஷா புருஷஃஸஹஸ்ராக்ஷஃ ஸஹஸ்ரபாத்|

ஸஹஸ்ரஶீர்ஷா புருஷஸ்ஸஹஸ்ராக்ஷஸ் ஸஹஸ்ரபாத்|

"(சிவபெருமானாகிய) புருஷர் ஆயிரம் தலைகளையும், ஆயிரம் கண்களையும், ஆயிரம் கால்களையும் உடையர்" என்று சுவேதாசுவதர (நூ. கச) மும் கூறுகின்றன.

எண்ணில்பல்கோடிசேவடிமுடிக
ளெண்ணில்பல்கோடிதிண்டோள்க
ளெண்ணில்பல்கோடிதிருவுருநாம
மேர்கொண்முக்கண்முகமியல்பு
மெண்ணில்பல்கோடியெல்லைக்கப்பாலாய்
நின்றைஞ்ஞூற்றந்தணரேத்து
மெண்ணில்பல்கோடிகுணத்தரேர்வீழி
யிவர்நம்மையாளுடையாரே.

—திருவிசைப்பா.

(அக) வைசுவாநராண்மா சிவபெருமான்.

விஸ்வரூபாத்மா வைஸ்வாநரோயந்த்வமாத்மாநமுபாஸ்ஸே।

"நீ உபாசிக்கும் அந்தப் பரமான்மா விசுவரூபவைசுவாநராண்மாவே (சிவபெருமானே") என்று சாந்தோக்கியோப்நிடத (உ. உ. நிநி) த்திலே தெளிவாகக் காணப்படுகின்றது.

வானமுதற் பிருதிவியந்தமாகிய மூவுலகத்தையும் சரீரமாகவுடைய வைசுவாநரப்பிரமசிவனுடைய சமஸ்தோபாசனை உத்தரமீமாஞ்சை (உ. உ. நிநி) யிலே கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இருநிலமடந்தையியல்பினினுடுத்த
பொருகடன்மேகலைமுகமெனப்பொலிந்த
வொற்றிமாநகருடையோயுருவின்
பெற்றியொன்றுப்பெற்றுரியாரே
மின்னின்பிறக்கந்துன்னுநின்சடையே
மன்னியவண்டநின்சென்னியின்வடிவே
பாவகன்பரிதிபனிமதிதன்னெடு
மூவகைச்சுடருநின்னுதனோர்நாட்டந்
தண்ணெளியாரந்தாராகணமே
விண்ணவர்முதலாவேறுரிடமாக்
கொண்டுறைவிசும்பேமேகாலநின்னுக
மெண்டிசைதிண்டோளிருங்கடலுடையே
யணியுடையல்குலவனிமண்டலமே
மணிமுடிப்பாந்தணின்ருளிணைவழக்கே
யொழியாதோடியமாருதமுயிர்ப்பே
வழுவாவோசைமுழுதுநின்வாய்மொழி
வானவர்முதலாமன்னுயிர்பரந்த
வூனமின்ஞானத்தொகுதிநின்னுணர்வே
நெருங்கியவுலகினினீர்மையுநிற்றலுஞ்
சுருங்கலும்விரிதலுந்தோற்றநிற்றுழிலே
யமைத்தலுமழித்தலுமாங்கதன்பெயர்ச்சியு

மிமைத்தலும்விழித்தலுமாகுநின்னியல்பே
யென்றிவைமுதலாவியல்புடைவடிவினை
டொன்றியதுப்புருவிருவகையாகி
முத்திறக்குணத்துநால்வகைப்பிறவி
யத்திறத்தைம்பொறியறுவகைச்சமயமோ
டேழுலகாகியெண்வகைமூர்த்தியோ
டேழியோடேழியெண்ணிறந்தோங்கி
யெவ்வகையளவினிற்கூடிநின்
றவ்வகைப்பொருளுநீயாகியவிடத்தே.

—பதினொராந்திருமுறை.

(அஉ) சிவபெருமான் எல்லா நாமங்களினாலுங் கூறப்பட்டு எல்லாமாயுள்ளார்.

ஹெவா ஹவெவெ வஹ-ம் வொகஸிஹஸ்ஹெ ஹெவா ரஂஉ
ஸிவ்யஹ ஹெக்ஷா ஹவாநிதி | வொரஷ்வீஷஹஸிகஃ வ்யஃஸிரவஂ
வத-ரஸிய ஹவிஷ்யாஸிய நாநயஃ கஃஜ்ஞநெத்ரா வ்யாதிரிக்த உதி
வொரஷ்ஷாஷஷ்ரம் வ்ராவிஃஜிஃஷ்ரூஷ்ரம் வஂவ்ராவிஃஜ் |
வொரஷஹந்நாதயாநிதெயா ஐஹாரஷஹம் வ்யஹாரஷஹம் வ்ராஜஃ
வ்ரதயெஷாரஷஹம் உக்ஷிணாரெஷாஹியஷ்ரூஉ-ஹு ஜிஃஷ்ரு
விஜிஃஷ்ரூஷஹம் வ-ரோநஷஹம் ஸ்ரீவரஷஹம் வராவிதயுஹம் மாய
தயுஹஜ்ஜி ஷ்டூவ்ரூஷஹம்மஹெஷஹம் மாஷஹ-ுவெதயாரஷஹம் உக்ஷி
ணாஜ்ரிஷ்ரூஷஹவ நீயொரஷஹம் வஹெதயாரஷஹம் மெளரஷஹம்
மெளயுஹம் ஜெயுஷ்டாரஷஹம் ஸ்ரேஷ்டாரஷஹம் வரிஷ்டாரஷ
ஹரிவொரஷஹஜ்ஜெஷ்டாரஷஹ்யஹ ஜ-ஹ்ரூஷாரியவ-ரம்ரிஷ்ரூ
வொரஷஹரிக்ஷ்ரூஸிஹம் கூஷ்ரூஸிஹம் ஸ்ரூஜெஹயாரஷஹம் மெஷாவெயாரஷ

ஹரிரணேஹம் வஷரஹம் வவிதுரஹரஹரஹ ஹயஹ
வஹிஹ வ்ரவஹாஜ்ஜாதிரிதயஹசேஹவெஹரஹசவ ஹம
யொ வெஹ ஸ ஸவஹரெவஹ॥

தேவா ஹவை ஸ்வர்க்கம் லோகமதமந் தே தேவா ருத்ரமப்ருச்சந் கோ பவானிதி। ஸோப்ரவீதஹமேகஃ ப்ரதமமாஸம் வர்த்தாமிச பவிஷ்யாமிச நான்யஃ கஸ்சின்மத்தோ வ்யதிரிக்த இதி। ஸோந்தராதந்தரம் ப்ராவிஸத்திஸ்ரஸ் சாந்தரம் ஸம்ப்ராவிஸத்। ஸோஹம் நித்யானித்யோ ப்ரஹ்மாஹம் ப்ரஹ்மாஹம் ப்ராஞ்சஃ ப்ரத்யஞ்சோஹம் தக்ஷிணஞ்சோதஞ்சோஹமதஸ்சோர்த்வஞ்ச திஸஸ்ச விதிஸஸ்சாஹம் புமாநஹம் ஸ்த்ரீசாஹம் ஸாவித்ரியஹம் காயத்ரியஹம் த்ரிஷ்டுப் ஜகத்யநுஷ்டுப்சாஹம் சந்தோஹம் கார்ஹபத்யோஹம் தக்ஷிணாக்நிராஹவநீயோஹம் ஸத்யோஹம் கௌரஹம் கௌர்யஹம் ஜ்யேஷ்டோஹம் ஸ்ரேஷ்டோஹம் வரிஷ்டோஹமாபோஹம் தேஜோஹம் ருக்யஜுஸ்ஸாமாதர்வாங்கிரஸோஹமக்ஷரமஹம் க்ஷரமஹம் குஹ்யோஹம் கோப்யோஹமரண்யோஹம் புஷ்கரமஹம் பவித்ரமஹமக்ரஞ்ச மத்யஞ்ச பஹிஸ்ச புரஸ்தாஜ்ஜ்யோதிரித்யஹமேகஸ்ஸர்வேச மாமேவ மாம் யோ வேத ஸ ஸர்வாந் வேத॥

"தேவர்கள் சுவர்க்கலோகத்தை (சிவலோகத்தை) அடைந்து, உருத்திரனைநோக்கி நீவிர் யார்? என வினவினர்; (அதற்கு) நான் மாத்திரம் முதற்கண் இருந்தேன், இருக்கின்றேன், இருப்பேன், எனக்கு வேறுக எதுவுமில்லை; அந்தரத்தையும் (உள்ளையும்) அந்தராந்தரத்தையும் (உள்ளினுள்ளையும்) பிரவேசித்தார்; திக்குகளையும் திக்கினிடைகளையும் பிரவேசித்தார்; (அவ்வியல்பினராய) அவர் நான், நான் நித்தியனும் அநித்தியனுமாகி இருக்கின்றேன் (என்று தொடங்கி) நான் பிரமா, நான் பிரமம், நான் கிழக்கு மேற்குமாயினேன், நான் தெற்காயினேன், வடக்காயினேன், நான் மேலுளேன், கீழுளேன், நான் பெருந்திசை நான்குஞ் சிறுதிசை நான்குமாகின்றேன்; நான் ஆண், நான் பெண், நான் காயத்திரி,

நான் சாவித்திரி, நான் திருஷ்டுப்பு ஜகதியும் அநுஷ்டுப்புமா கின்றேன்; சந்தசு நான், கார்ஹபத்தியம் நான், தக்ஷிணாக்கினி நான், ஆஹவநீயம் நான், சத்தியம் நான், பசு நான், கௌரி நான், ஜ்யேஷ்டன் நான்; சிரேஷ்டன் நான், வரிஷ்டன் நான், ஜலம் நான், தேயு நான், இருக்கு யசுர் சாமம் அதர்வம் ஆங்கிரசு நான், க்ஷரம் நான், அக்ஷரம் நான், குஹ்யம் நான், கோப்பியம் நான், வனம் நான், புஷ்கரம் நான், பவித்திரம் நான், ஆதிமத்தியம் நான், புறம் நான், முன் நான், ஜ்யோதி நான், என்னை எல்லாமாக அறிபவன் எல்லாம் அறிகின்றான் என்றார்" என்று அதர்வசிரோபநிடதமும்,

ஸவ்ஂ வலிஂ வ்ருஹ | தஜ்ஜாநிதி ஸாங்க உவாஸீத॥

ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம । தஜ்ஜலாநிதி ஸாந்த உபாஸீத॥

"இவையனைத்தும் பிரமமாகிய சிவம்; தோற்றம் நிலை இறுதி யாம் இவை பிரமத்தினுலாகலின் ஒருவன் அதனை உபாசிப்பானாக" என்று சாந்தோக்கியோபநிடத (கூ. கசு. க) மும் கூறுகின்றன.

மாலாகிநான்முகனுய்மாபூதமாய்
மருக்கமாயருக்கமாய்மகிழ்வுமாகிப்
பாலாகியெண்டிசைசக்குமெல்லையாகிப்
பரப்பாகிப்பரலோகந்தானேயாகிப்
பூலோகபுவலோகசுவலோகமாய்ப்
பூதங்களாய்ப்புராணன்றானேயாகி
யேலாதனவெல்லாமேல்விப்பானு
யெழுஞ்சுடராயெம்மடிகணின்றவாறே.

—நா, நின்றதிருத்தாண்டகம்.

மண்ணுகிவிண்ணுகிமலையுமாகி
வயிரமுமாய்மாணிக்கந்தானேயாகிக்
கண்ணுகிக்கண்ணுக்கோர்மணியுமாகிக்
கலையாகிக்கல்லுனந்தானேயாகிப்
பெண்ணுகிப்பெண்ணுக்கோராணுமாகிப்
பிரளயத்துக்கப்பாலோரண்டமாகி
யெண்ணுகியெண்ணுக்கோரெழுத்துமாகி
யெழுஞ்சுடராயெம்மடிகணின்றவாறே.

—நா, நின்றதிருத்தாண்டகம்.

எல்லாவுலகமுமானுய்நீயே
யேகம்பமேவியிருந்தாய்நீயே
நல்லாரைநன்மையறிவாய்நீயே
ஞானச்சுடர்விளக்காய்நின்றுய்நீயே
பொல்லாவினைகளறுப்பாய்நீயே
புகழ்ச்சேவடியென்மேல்வைத்தாய்நீயே
செல்வாயசெல்வந்தருவாய்நீயே
திருவையாறகலாதசெம்பொற்சோதீ.

—நா, திருவையாறு.

உளனுயிரானுடலானுலகானுய்
வானுய்நிலனுநுய்கடலானுய்மலையானுய்
தேனுர்பெண்ணைத்தென்பால்வெண்ணெய்நல்லூரருட்டுறையு
ளானுயுனக்காளாயினியல்லேலெனலாமே.

—சு, திருவெண்ணெய்நல்லூர்.

(அகு) சிவபெருமான் காளியோடு நடனஞ்செய்து அவள் கர்வமடக்கினமை.

கரஷீ-ூதாஏ தஜிஹா வஃராகணாஹ்ஷிதா|
ரகாவஸ-ரஸு வஂஹ்ஜது ரகுஷீஜாகூஃகேவச|
தயொர-ூயிரவஂவிகுவாஂஸவொzவி ஃஹதாரஃ|
வஃ-ூகிஷ்டிய-ூரெதஷ்ரகாரணாகூஷிஜிஹ்யா|
ரகாகி வஂஹ்ஜதாநுவஃவ-ூரெள வஂஹ்ஜெகள கயா|
கதிஃ காஷீஏ தஜ்ஜுகவா நாஷெவஃஷாகூஷ்ரா|
வஷ-ுவஂஹாரணெ யதா உ-கூ-ஸ-ூஃ வாணிநொzவியாஃ|
கதிஃ வாணை-ூவகாராய தஜ்ஜுவ-ுஸஃ நாயஷ|
தயா நநதி-ு ஷெவெஸஷஜ்ஜு-ூதஶிவாஹவகூ|
நிஜி-ுதா காணுவெகாஷீ ஷெவெந விமதஹ்யா|
நிஜி-ுதா ஜ-ூஸ-ுயா வாகூஃரிஸ்ரி-தா வஷ-ுஶஂஹூர்||

காளீமுத்யபாத்ய தஜ்ஜிஹ்வா ஸமாராங்கண்மாஸ்திதா।
ரக்தாஸுரஞ்ச ஸம்ஹ்ருத்ய ரக்தபீஜாக்ஷமேவச।
தயோருதிரஸம்பிக்தபாம்ஸவோபி மஹத்தராः।
ஸமுத்திஷ்டேயுரேதஸ்மாத் காரணாத் காளிஜிஹ்வயா।
ரக்தாநி ஸம்ஹ்ருதாந்யேவமஸுரெள ஸம்ஹ்ருதெள தயா।
ததः காளீசதத்ரக்தபாநாதேவ மதாகுலா।
ஸர்வஸம்ஹரணே யத்தா சுக்ருஷுः ப்ராணிநோகிலாः।
ததः ப்ராண்யுபகாராய தத்கர்வஹரணாயச।
தயாநகர்த்த தேவேஷ ஸ்ததத்புதமிவாபவத்।
நிர்ஜிதாதாண்டவே காளீ தேவேந விகதஸ்மயா।
நிர்ஜிதா துர்க்கயா ஸாகமாஸ்ரிதாஸர்வமங்களா॥

"துர்க்கையானவள் ஓர் காளியைப் படைத்து அவள் நாவாகிய யுத்த அரங்கத்தில் இருந்துகொண்டு இரக்தாசுரனையும் இரக்த பீஜாக்ஷனையுஞ் சங்கரித்தாள்; அப்போது அவர்கள் இரத்தத்தால் நனைந்த புழுதிகளெல்லாம் பெரிய அசுரர்களாய் எழுந்து விடுவார்கள் என்னும் காரணத்தினாற் காளியின் நாவினால் அவ்விரத்தங்களை ஏந்தி உறிஞ்சிவிட்டாள்; இங்ஙனம் இவ்விரு அசுரர்களும் சங்காரிக்கப்பட்ட பின்னர் அக்காளியம்மை இரக்தபானஞ் செய்தமையால் மதங்கொண்டவளாகி எல்லாவுலகங்களையும் நாசஞ் செய்யத் தலைப்பட்டுவிட்டாள்; அப்போது சகல பிராணிகளும் கலங்கின; பின்னர்ப் பிராணிகளுக்கு உபகாரமாம்பொருட்டுக் காளியின் கர்வத்தை அடக்குமாறு சிவபிரான் அவளோடுகூடத் திருநடனஞ் செய்யத் தொடங்கினமை ஆச்சரியமாயிருந்தது; அப்போது அந்நடனத்திலே காளி சிவபிரானாலே செயிக்கப்பட்டுக் கர்வமிழந்தாள்; பின்னர் அங்ஙனம் தோல்வியுற்ற காளி சர்வமங்களத் தோடியைந்து துர்க்கையம்மையாரோடு கூடியிருந்தாள்" என ஸ்காந்தபுராணம் கூறுகின்றது.

வென்றிமிகுதாரகனதாருயிர்மடங்கக்
கன்றிவருகோபமிகுகாளிகதமோவ
நின்றுநடமாடியிடநீடுமலர்மேலான்
மன்றன்மலியும்பொழில்கொள்வண்டிருவையாறே.

—ஞா, திருவையாறு.

(அசு) சமுத்திரமதனத்தெழுந்த விஷத்தைச் சிவபெருமான் உண்டு கண்டம் கருநிறமுற்றமை.

நீலகீரவஃ (கால கூட விஷயாரணை நீலவண்ட க்ரீவா யஸ்ய ஸவை நீலகீரவஃ)।

நீலக்ரீவஃ (காலகூட விஷதாரணே நீலவர்ண க்ரீவா யஸ்ய அஸௌ நீலக்ரீவஃ)।

"(காளகூடவிஷத்தைத் தரித்தலினல் நீலவர்ணமான கண்டம் எவர்க்குண்டோ, அவர்) நீலகண்டர் எனப்படுவர்" என்று தைத் திரீயசங்கிதை (சு. நி. க. கூ) யும்;

வவெzயொ ஹாலாஹலம் உஹஜே । தவ்ஸை ருத்ராய நமோ [ஸ்து॥

பபே தோ ஹாலாஹலம் தஹந்தம் । தஸ்மை ருத்ராய நமோஸ்து॥

"(எவர்) தஹிக்கும் ஆலாஹலவிஷத்தைக் குடித்தாரோ, அந்த உருத்திரர்க்கு நமஸ்காரமாகுக" என்று சரபோபநிடதமும்,

உந்நா நம் ஶிஷ்ரம் கூஷ்வா தயா வஸுத்ரு வாஸுகிஃ।
தெவா மயி தாரயந்தாஸுரா நியஶிஷ்ரா ஃ॥
கூதிநிzயா நரெவ கூலகூடமஸ்வயா வரஃ।
ஜரதாவ்ரு தீவ் வஹவா ஸ யஸ்ரிzரிவஜ்ரு நி।
தெதொகூ, தொஹிதா யவ்ய மாயாவ்ரு ய தவிஷிஃ।
வ்ரு ஹ்ரு வஸ்ரொகூரகூதாஸெ ஃ வ்ரு ஹ்ரிணா வய நாஸ்ரிவஃ।
உயாரு ஹரவா நுஸ்ரெ ஶிஞ்ஜ ஶிதி ஃஶிஃ ஸ்ரு ஹெஸ்ரு ஃ।
தஷா வ்ரு ஹ்ரு தி தெவஸ்ரு நீலகண்ட உதி ஸ்ரு ஃ॥

மந்தாநம் மந்தரம் க்ருத்வா ததா ஸுத்ரஞ்ச வாஸுகிம்।
தேவா மதிதுமாரப்தாஸ் ஸமுத்ரம் நிதிமம்பஸாம்।
அநிர்மதநாதேவ காலகூட ஸ்ததாபரஃ।
ஜாதாவ்ருத்ய ஸுரஸா ஸ தூரீமாக்நிரிவ ஜ்வலந்।

த்ரைலோக்யம் மோஹிதம் யஸ்ய கந்தமாக்ராய தத்விஷம்।
ப்ராக்ரஸல்லோகரக்ஷார்த்தே ப்ரஹ்மணே வசநாச்சிவஃ।
ததார பகவாந் கண்டே மந்த்ரமூர்த்திர் மஹேச்வரஃ।
ததா ப்ரப்ருதி தேவஸ்து நீலகண்ட இதி ஸ்ருதிஃ॥

"மந்தரமலையை மத்தாகவும், வாசுகியைக் கயிறுகவுங்கொண்டு தேவர்களும் அசுரர்களும் சமுத்திரத்தைக் கடையத் தொடங்கினர்கள்; மிகுத்துக் கடைந்தபோது காளகூட விஷமானது கிளர்ந்து புகையோடியைந்த அக்கினிபோல உடனே ஜ்வாலித்துப் பூமியைச் சூழ்ந்துகொள்ள, அவ்விஷத்தின் மணத்தினால் மூவுலகமும் மயங்கின; அங்ஙனம் விஷத்தினால் விழுங்கப்பட்ட உலகத்தை இரக்ஷிக்கும்பொருட்டு வேண்டிய பிரமாவின் வசனத்தினால் மந்திரமூர்த்தியும், மகேசுவரரும், பகவானுமாகிய சிவபெருமான் அந்த நஞ்சை (எடுத்துக்) கண்டத்திலே தரித்தார்; அன்றுமுதற் சிவபெருமான் நீலகண்டர் எனப்படுகின்றார் என்றது சுருதி" என்று மகாபாரதமும்,

[illegible]

ஹக்ஷயிஷ்யாமீஹம் வொரம் கரலகண்டம் மஹாவிஷம்।
ததோ தேவா மஹாதேவா விலொக்ய விஷமம் விஷம்।
பீயமாநே விஷே தஸ்மிந்தேவா மஹாஸுராஃ॥

அநந்தாமபஸ்யந் தே தூமமம்பரஸங்நிபம்।
ஆபூரிததிஶாம் பாகம் துஸ்ஸஹம் ஸர்வதேஹிநாம்।
தமாக்ராய ஸுராஸ்ஸர்வே மூர்ச்சிதாஃ பரிலம்பிதாஃ।
ப்ரஹ்மவிஷ்ணூ புரஸ்க்ருத்ய கதாஸ்தே ஶங்கராந்திகம்।
நமஸ்துப்யம் விரூபாக்ஷ நமஸ்தே திவ்யசக்ஷுஷே।
ஏவம் ஸுராஸுரைஃ ஸ்தாணுஃ ஸ்துதஸ்தோஷமுபாகதஃ।
கிம்வாபிஷ்டம் கதாம்யத்ய காமம் பப்ரூத மாசிரம்।
இத்யுக்தாஸ்தேதது தேவேந ப்ரோசுஸ்தம் ஸஸுராஸுராஃ।
அம்ருதார்த்தே மஹாதேவ மத்யமாநே மஹோததௌ।
விஷமத்புதமுத்பூதம் லோகஸம்க்ஷயகாரகம்।
விஷ்ணுஃ கிருஷ்ணஃ க்ருதஸ்தேந யமச்ச விஷமாத்மவாந்।
மூர்ச்சிதாஃ பதிதாஸ்சாந்யே விப்ரணஶம் கதாஃ பரே।
ரக்ஷாஸ்மாந் பக்ஷஸங்கல்பாத்விரூபாக்ஷ விஷஜ்வராத்।
பக்ஷயிஷ்யாம்யஹம் கோரம் காலகூடம் மஹாவிஷம்।
ததோ தேவா மஹாதேவா விலோக்ய விஷமம் விஷம்।
பீயமாநே விஷே தஸ்மிந்ததோ தேவா மஹாஸுராஃ।

—மற்சபுராணம்.

வ தஜ்ஜுஷகவ தவிண ஸுஹுஷிகவ நிஹ।
வஂஹுயாஸு விஷம் வொரரூபுஂகாரவ்வா ஊதஃ।
தயெதி தஜ்ஜெ ஸுஂஹுஃ வஂஹுயாரவ வஜீயா।
ததோ தெவாவ வஸுஹுஷாஃ வ்வஃ வரஜிஷ்வழி।
நதோ நஜிவ்வெ தெவெஸ நீயுஜீவாய ஸுஂஹவெ॥

ஸ்வதந்தஸக்தேஸ் தத்கண்டே சுத்த ஸ்படிக ஸந்நிபே।
ஸ்தம்பயாஸு விஷம் கோரமலங்கார ஸ்தவாத்புதஃ।
ததேதி தத்களே ஸும்புஃ ஸ்தம்பயாமாஸ ஸ்ரீலயா।

தேதோ தேவாஸ் ஸுஸந்துஷ்டாஃ ஸ்துவுஃ பரமேஸ்வரம்!
நமோ நமஸ்தே தேவேஸ நீலக்ரீவாய ஸம்பவே!!

—தக்ஷகாண்டம்.

"ஆகாயநிறத்தினையுடையதாய், எவருஞ் சகிக்கக்கூடாத தாய், திக்குக்களெல்லாம் நிறைந்த நஞ்சைத் தேவர்கள் கண்டு மணந்து மூர்ச்சையாய்ப் பிரமவிஷ்ணுக்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு (கைலாசத்தில்) எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமானை அடைந்து விரூபாக்ஷரே! திவ்யநேத்திரமுடையரே! நமஸ்காரம் என்றற் றொடக்கத்தனவாகத் துதிக்க, சிவபெருமான் மகிழ்ந்து உங்களுக்கு வேண்டியதை விரைந்து கூறுதிர்; கொடுக்கின்றேம் என, அதற்கு அவர்கள் மகாதேவரே! சமுத்திரமதனஞ் செய்தபோது உலகத்தை அழிக்க வன்மைபூண்ட விஷமானது கிளர்ந்துவிட்டது; நாராயணர் அதனுற் கிருஷ்ணர் (கரியர்) ஆயினர்; யமன் விஷம் தாக்கி மூர்ச்சையாயினன்; வேறு பலர் விழுந்துபோயினர்; வேறு பலர் இறந்துபோயினர்; விரூபாக்ஷரே! விஷக்கொடுமையினின்று எங்களைக் காத்து அதனைப் பக்ஷியும் என, அவர் நாம் காளகூடமகாவிஷத்தை உண்கின்றோம் என்று உரைத்தருளி, அதனைக் குடிக்குங்கால், தேவர்கள் சுவாமீ! சுத்தஸ்படிக ஒளியினதாய கண்டத்திலே கோவிஷத்தை உமக்கு அற்புத அலங்காரமாமாறு சுவதந்திரசக்தியினால் தடுத்து நிற்கச்செய்யும் என, அதற்குச் சிவபெருமான் அங்ஙனமாகுக என்று லீலையினற் கண்டத்திலே அதனை நிறுத்திக்கொண்டார்; அப்போது தேவர்கள் சந்தோஷமுடையராய்த் தேவேசரே! நீலகண்டரே! சம்புவே! என்று ஆனந்தமுடையராய்த் துதித்தார்கள்" என்று மற்சபுராணமும் தக்ஷகாண்டமும் கூறுகின்றன.

ஒருங்களிநீயிறைவாவென்றும்பர்களோலமிடக்கண்
டிருங்களமாரவிடத்தையின்னமுதுண்ணியவீசர்
மருங்களியார்பிடிவாயில்வாழ்வெதிரின்முளைவாரிக்
கருங்களியானைகொடுக்குங்கற்குடிமாமலையாரே.

—ஞா, திருக்கற்குடி.

பெருகும்புனலண்ணுமலைபிறைசேர்கடனஞ்சைப்
பருகுந்தனதுணிவார்பொடியணிவாரதுபருகிக்
கருகும்மிடறுடையார்கமழ்சடையார்கழல்பரவி
யுருகும்மனமுடையார்தமக்குமேலாயடையாவே.

—ஞா, திருவண்ணுமலை.

பாரிடமீவிண்ணுமேங்கும்பயினஞ்சுபரந்துமிண்டப்
பேரிடத்தேவர்கணம்பெருமானிதுகாவெனலு
மோரிடத்தேகரந்தங்குமைநங்கையொடும்முடனே
பேரிடமாகக்கொண்டபிரமாபுரம்பேணுமினே.

—ஞா, திருப்பிரமபுரம்.

பரியமாசுணம்கயிறுப்பருப்பதமதற்குமத்தாகப்
பெரியவேலையைக்கலங்கப்பேணியவானவர்கடையக்
கரியநஞ்சதுதோன்றக்கலங்கியவவர்தமைக்கண்டு
வரியவாரமுதாக்குமடிகளுக்கிடமாசிலியே.

—ஞா, திருவாசிலி.

படவரவமொன்றுகொண்டரையிலார்த்த
பராபரனேப்பைஞ்ஞீலிமேவினனே
யடலரவம்பற்றிக்கடைந்தநஞ்சை
யமுதாகவுண்டானேயாதியானே
மடலரவமன்றுபூங்கொன்றையானே
மாமணியைமாணிக்காய்க்காலன்றன்னே
நடலரவஞ்செய்தானேநள்ளாற்றானே
நானடியேனினைக்கப்பெற்றுய்ந்தவாறே.

—நா, திருநள்ளாறு.

ஆலந்தானுகந்தமுதுசெய்தானே
யாதியையமர்தொழுதேத்துஞ்
சீலந்தான்பெரிதும்முடையானேச்
சிந்திப்பாரவர்சிந்தையுளானே
யேலவார்குழலாளுமைநங்கை
யென்றுமேத்திவழிபடப்பெற்ற
காலகாலனேக்கம்பனெம்மானைக்
காணக்கண்ணடியேன்பெற்றவாறே.

—சு, திருக்கச்சியேகம்பம்.

கோலாலமாகிக்குரைகடல்வாயன்றெழுந்த
வீலாலமுண்டானவன்சதுர்தானென்னை
யாலாலமுண்டிலனேலன்றயன்மாலுள்ளிட்ட
மேலாயதேவரெல்லாம்வீடுவர்காண்சாழலோ.

—திருவாசகம்.

(அநு) சிவபெருமான் திரிபுரசங்காரஞ் செய்தமை.

தேஷாமஸுராணாமிஸ்ரஃ வபுர ஆஸந்மயஸ்மய்யவோ
ரஜதாயா ஹரிணீ தா தெவா ஜேதுமநாஶக்நுவந்தாஃ। த
இஷும் ஸம்ஸ்கூர்வதாகநி மநீகம் சோமம் ஶல்யம் விஷ்ணுஞ்
தெஜநந்தே ப்ருவந் க இமாமவிஷ்யதீதி। ருத்ர இத்யப்ருவந்। தாம் ருத்ரோ
வா ஸ்ருஜத் ஸதிஸ்ரஃ புரோ பித்வைப்யோ லோகேப்யோ ஸு
ராந் ப்ராணுதத।

"அடியிலே இருப்புக்கோட்டையும், (அதன்மேல்) வெள்ளிக் கோட்டையும், (அதன்மேல்) சுவர்ணக்கோட்டையுமாக, அந்த அசுரர்களுக்கு முப்புரங்கள் இருந்தன, அந்தத் தேவர்கள் (அசுரர்களை) செயிக்கச் சக்தியிலராய், அவர்கள் அக்கினியைப் (பாணத்தின்) அடிக்காம்பாகவும், சந்திரனை நடுப்பாகமாகவும், விஷ்ணுவை நுனியாகவுங்கொண்டோர் பாணத்தை அமைத்து அதனைப் பிரயோகிக்க எவர் வல்லார் என்று ஆலோசித்து, (பின்னர்) உருத்திரரே என்று நிச்சயித்தார்கள்; (நிச்சயித்தவாறே) அந்தப் பாணத்தைப் (பசுபதியாகிய) அந்த உருத்திரர் செலுத்தி அந்த முப்புரங்களையும் தகர்த்து, அவ்வுலகங்களிலிருந்து அவர்களை ஒழித்து விட்டார்" என்று யசுர்வேதமும்,

யொ ஸௌ பெவ தீ வபுரம் உதாஹ।
யோ ஸீலயைவ த்ரிபுரம் ததாஹ।

—சரபோபநிடதம்.

"ஏவர் லீல்மாத்திரத்திலுலே திரிபுரசங்காரஞ்செய்தாரோ"
என்று சரபோபநிட தமும்,

ததோ விஷ்ணுயஜ்ஞரூபமுபாவஸ்ருஜம் ஸர்வகர்ம யஜ்ஞம்।
விஷ்ணும் ஸோமம் ஹுதாஸனு தஸ்யேஷ்டம் ஸர்வகர்ம யஜ்ஞம்।
ஸ்ருங்கமக்நிர்பபூவாஸ்ய பல்லஸ்ஸோமோ விஸ்ருஜ்யதே।
குட்மல்ஞ்சாபவத் விஷ்ணுஸ்தஸ்மிந்நிஷ்டவரே தரா॥

ததோ விபுதஸார்தூலாஸ்தம்ரதம் ஸமகல்பயந்।
விஷ்ணும் ஸோமம் ஹுதாஸஞ்ச தஸ்யேஷ்டம் ஸமகல்பயந்।
ஸ்ருங்கமக்நிர்பபூவாஸ்ய பல்லஸ்ஸோமோ விஸ்ருஜ்யதே।
குட்மல்ஞ்சாபவத் விஷ்ணுஸ்தஸ்மிந்நிஷ்டவரே தரா॥

—மகாபாரதம்.

(ஸர்வ-ஸுரா ஜோத்ர மௌளீ-ஸேவ்) வாய்வ (க்நிஸஸிகேஸவாந்)।
பத்ரா (நீக பலாக்ராணி சக்ரூர்தேவா மஹத்தராந்)।
ஆதாய ஸ ஸரஞ் சாபம் ஸ்யந்தநே நிததே பதம்॥

—உபதேசகாண்டம்.

"தேவர்களுள்ளே வியாக்கிரமாயுள்ளோர் தேரை அமைத்து, பின்னர் விஷ்ணு சோமன் அக்கினி என்போரைச் சிவபெருமானுக்குப் பாணமாகவும் அமைத்தார்; (பூமி தேராகவும், பிரமா சாரதியாகவும், மற்றைத் தேவர்களெல்லாம் அத்தேருக்கு அங்கங்களாகவும் அமைய) அக்கினியையும் சோமனையும் விஷ்ணுவையும் முறையே (பாணத்தின்) அடியாகவும், நடுவாகவும், நுனியாகவும், வாயுவைப் பாணத்தின் இறகாகவுங்கொண்ட அஸ்திரத்தை எடுத்துச் சிவபெருமான் தமது திருவடியைத் தேரின்மேல் வைத்தார்" என்று மகாபாரதமும்.

தஹி நுஷுதி டெவெஸை வடிம் மொகூடியொராயஃ|
ஹாராவஹஃ வவாதாzய தஷா வடுவடு ஜுதிஃ|
ஐஹ்ரீஷ வ்ருஹகா டெவா ஷ நாராயணகாஷதா|
நாராயணொ ஃஹாயொதி வ்ருஷொ ஹுஷுகா உயெளராயழு||
தடெதா நாராயணஷஹாஜுராஹா மாஐிதிஷ்ரயதஃ|
வ்ருஷராஷவம் வஸோஷ்ராய உஜ்ஜஹார ஃஹாராயழு||

தஸ்மிந் குர்வதி தேவேஸுபதம் லோகமதோரதஃ|
பாராஷஹஃ பபாதாத ததா படபட த்வநிஃ|
பிப்யுஸ் ஸப்ரஹ்மகாதேவாஸ் ஸநாராயணகாஸ்ததா|
நாராயணோ மஹாயோகீ வ்ருஷோ பூத்வா ததௌ ரதம்|
தமேதா நாராயணஸ்தஸ்மாச் சரபாகாத்விநிஸ்ஸ்ருதஃ|
வ்ருஷரூபம் ஸமாஸ்தாய உஜ்ஜஹார மஹாரதம்|

—உபதேசகாண்டம்.

"அங்ஙனம் திருவடியை வைத்தபோது பாரம் பொறுக்க மாட்டாது படபடத்தொனியோடு அந்த இரதமானது இற்றது; பிரமாதிதேவர்களெல்லாம் அச்சமடைந்தார்கள்; அப்போது மகா யோகியாகிய நாராயணர் இஷபரூபமெடுத்துத் தேரைத் தாங்கினர்" என்றும்,

தஷுராஹீஃ ஹிதாஹிஸுராஷிஹதாநிவாரம் கூஷணாஜ்|
ஹிதாஹிகணஸ்ஸுமுவவாஷிஹிஸுராயஃ|

தச்சராக்நிஃ ஸ்மிதாக்நிஸ்சாதஹதாம் த்ரிபுரம் கூஷணத்|
ஸ்மிதாக்நிகணஸ்ஸந்தக்தவபுஷஸ்த்ரிதஸாராயஃ|

—உபதேசகாண்டம்.

டெதாஸு ஸுதஸொ உஸ்ராஹஸ்ய வாணாஸுவஹ்நி நா|
தாடகாகூஷுநிஜுஸ்ரா ஹ்ராதயஹ்ரா வஹ்நிதாzஹவஃ|
ஃஹாடெவம் வஸிஸ்ரீஸு ததிஷுவாஸிஃ நஷா ஸுடெநஃ|
ஹகூரா வராஃயா யாகூஃ வ்ரவநிவியாம் ஸிராழு||

தைத்யாஸ்ச ஸுதஸோ தக்தாஸ்தஸ்ய பாணுக்ரவஹ்நிநா।
தாரகாக்ஷஸீத்வநிர்தக்தோ ப்ராத்ருப்யாம் ஸஹிதோபவத்।
மஹாதேவம் ஸமுத்திஸ்ய தமூசுர் மநஸா ஸுரைஃ।
பக்த்யா பரமயா யுக்தஃ ப்ரலபந் விவிதாம் கிரம்॥

—தருமசங்கிதை.

விஷ்ணுநாமீ தாரகாக்ஷஃ கமலாக்ஷஸ்ய தே த்ரயம்।
யே மோஹம் நைவஸம்ப்ராபுஸ்த்ரயஸ்தே ஸுரஸத்தமாஃ।
அபரித்யக்த ருத்ராக்ஷ விபூதி சிவ பூஜநாஃ।
புரேஷாம் தஹ்யமாநேஷு ஸ்வக்ருஹைரபிதே யதா।
ததஸ்து சிவமப்யேத்ய த்ரயஃ ப்ராஞ்ஜலயோ ஸ்துவந்।
ரதஸ்தஸ்ஸங்கரோ பக்தாந் தாநுவாச ஸ்மயந் ப்ரபுஃ।
அதோ யூயம் பக்தா ஆயுஷ்மந்தோ யஸஸ்விநஃ।
அஸுராஃ கிமுவோ பீஷ்டம் ப்ரூத தாதாஸ்ம்யஹஞ்ச தத்।
வவ்ருரே ப்ருவதீம் தே ஏவம் வரமநுத்தமம்।
வயம் கைலாஸ சிகரே பவத் த்வாரிதயாகிதே।

த்வராபாலா பலிஷ்யாயஸ்ஸுத்தாந்தே த்வாந்தநாயக!
ஏவம் ப்ரார்த்தயதஸ்தாந்து த்வாஃ ஸ்தாநீஸுஸ்சகாரஹ॥

—உபதேசகாண்டம்.

"சிவபிரானுடைய புன்முறுவலக்கினியும் பாணக்கினியுமியை ந்து திரிபுரத்தை கூஷணப்போதிலே தகித்தன; அசுரர்கள் புன முறுவலக்கினிக்கணத்திலுலே தகிக்கப்பட்டார்" என்றும் உபதே சகாண்டமும்,

"நூற்றுக்கணக்காகிய அசுரரெல்லாம் அக்கினியிலுலே தகிக் கப்பட்டவிடத்தும், தங்கள் கிருகங்களாகிய புரங்கள் தகிக்கப் பட்ட விடத்தும், * தாரகாக்ஷன், தன் சகோதரர்களாகிய வித்தி யுன்மாலி, கமலாக்ஷன் என்போரோடு விபூதி உருத்திராக்ஷம் சிவபூசை என்பவற்றை விடாதோராய்க் கைகூப்பிநின்று மனசி லுலே சிவபிரானைப் பல்பிரகாரமாகத் தோத்திரஞ் செய்தார்கள்; இரதத்து வீற்றிருந்தருளிய சிவபிரான் அம்மூன்று பக்தர்களையும் நோக்கி, நீங்கள் ஆயுசுடையராய்க் கீர்த்தியுடையராயினீர்; உங் களுக்கு வேண்டிய வரம் யாது கூறுதிர் கொடுக்கின்றேம் என, அவர்கள் தயாநிதியே சுத்தாத்துவமுடிவிலுள்ள நாயகரே! நாங் கள் கைலாசசிகரத்தில் உமது வாயில்காப்போராயிருத்தல்வேண் டும் என்று பிரார்த்தித்தார்கள்; அதற்குச் சிவபிரான் அங்ஙன மாகுக என்று அருள்பாலித்தார்" என்று தருமசங்கிதையும் உப தேசகாண்டமும் கூறுகின்றன.

மற்சபுராணத்து கஉகூ–ம் அத்தியாயந் தொடங்கி கசுநி–ம் அத்தியாயமிறுதியாயுள்ள ஏழு அத்தியாயங்களினும், இலிங்க புராணத்துப் பூருவபாகத்து எஉ–ம் அத்தியாயத்தினும், சங்கர சங்கிதை உபதேசகாண்டத்து எ0–ம் அத்தியாயந் தொடுத்து எஉ–ம் அத்தியாயம் வரையுமுள்ள மூன்று அத்தியாயங்களினும், தருமசங்கிதை கூ–ம் அத்தியாயத்தினும் திரிபுரசங்காரசரித்திர விரிவு காணப்படுகின்றது.

---

* மகாபாசுபதோத்தமர்களாகிய திரிபுரத்தசுரர்கள் விஷ்ணுவுடைய வும், நாரதருடையவும் மாயையில் அகப்பட்டு, தமது பாசுபதவிரதத்தை யும் சிவபூசையையும் விடுத்தார்கள். அதுபற்றியே மூவரொழிந்து ஏனையோர்

எண்ணுரேயிலெய்தானிறைவனனலேக்தி
மண்ணுர்முழவதிரமுகிராமதிசூடிப்
பண்ணுர்மறைபாடப்பரமனதிகையுள்
விண்ணுர்பரவநின்றுமும்மீரட்டானத்தே.

—ஞா, திருவதிகைவீரட்டம்.

சிவபிரானுர் பாணத்தக்கும் புன்சிரிப்பக்கினிக்கும் இலக்காயினுர்கள் என்று கூறப்படுகின்றது.

கவாஸராணாம் கூலம் கூத்ரிஸ்மஸ்மாயாவஸாஸ்கிழ்।
நார்யஸ்ச ஜாராஸக்தாநுமாயயா மோஹிதாஸ்தராஃ।
இதி ப்ரிஷ்டஸ்ததா ப்ராஹ நாரதஃ ப்ரணிபத்யதம்।
மாயயா மோஹிதாஃ ஸ்வாமிந்தத்யர்த்தமஸ்ராதமாஃ।
புரத்ரயேஷ்ட சைகம் விநாத்ய மதுஸூதநஃ।
ஏகஃ பரமயோக்யஸ்த்வேகஸ்ரீலபரஃ ஸ்ம்ருதஃ।
விரக்தாக்யஸ்ச யோக்யஸ்த்ரயஃ பாஸுபதோத்தமாஃ।
தைஸ்ஸாகம் கலஹோ மாஸ்து ஸிவபூஜாரதைஸ்திரிபிஃ।
இதி ஸர்வாந் மஹாவிஷ்ணுர் மோஹயித்வா ஸ்வமாயயா।
ஸ்வாம்ஸமந்யம் ப்ரதிஷ்டாப்ய புத்தம் புத்திவிமோஹகம்।
நாரதஞ்ச ஸமாஹூய நிர்ஜகாம புரத்ரயாத்॥

—உபதேசகாண்டம்.

எழுந்துலகைகருவிந்துழலுமவுணர்கடம்புரமூன்றுமெழிற்கணை டி, யுழந்துருளுமளவையினெள்ளேரிகோளவெஞ்சிலைவளைத் தோணுறையுங்கோயில், கொழுந்தளகைகாட்டக்கோகநதமுகங் காட்டக்குதித்துநீர்மேல், விழுந்தகயல்விழிகாட்டவிற்பவளம்வாய் காட்டுமிழலையாமே.

—ஞா, திருவீழிமிழலை

கல்லானிழற்கீழாயிடர்காவாயெனவானே
ரெல்லாமொருதேராயயன்மறைபூட்டிநின்றுய்ப்ப
வல்லாயெரிகாற்றீர்க்கரிகோல்வாசுகிநாண்கல்
வில்லாலெயிலெய்தானிடம்வீழிம்மிழலையே.

—ஞா, திருவீழிமிழலை.

கரத்தான்மலிசெத்தான்கரியுரித்தாயதொர்படத்தான்
புரத்தார்பொடிபடத்தன்னடிபணிமூவர்கட்கோவா
வரத்தான்மிகவளித்தானிடம்வளர்புன்னைமுத்தரும்பி
விரைத்தாதுபொன்மணியீன்றணிவீழிம்மிழலையே.

—ஞா, திருவீழிமிழலை.

"(அசுரர்களை மயக்கிவிட்டு விஷ்ணு மீளுங்கால், விஷ்ணு நாரதரை நோக்கி) முனிவரே! இப்போது அசுரர்கள் முழுமையும் நம்மாயையில் வசப்பட்டார்களா? அவர்கள் மனைவியரும் நம்மாயையால் மோகிக்கப்பட்டு வியபிசாரிகளாயினர்களா? என்று(விஷ்ணு கேட்டபோது), நாரதர் அவரை வணங்கிப் பட்டணத்துக்கு ஒவ்வொருவரொழிந்து பிறரெல்லாம் மோகிக்கப்பட்டார்கள்; அம்மூவருள் ஒருவன் பரமயோகி; மற்றவன் சிலபரன்; மற்றவன் விரக்தயோகி; இம்மூவரும் மகாபாசுபதோத்தமர்கள் என்று கூற, சிவபூசையில் முயன்றவர்களாகிய அம்மூவரோடும் கலகஞ் செய்யற்க என்று கூறி, மகாவிஷ்ணு தம்மாயையால் எல்லோரையும் மயக்கிவிட்டுத் தமது ஓர் அம்சத்தைப் (புத்தியை மோஹிப்பிக்கும்) புத்தனாக அங்கு ஸ்தாபித்துவிட்டு நாரதரோடு திரிபுரம்விட்டகன்றனர். திரிபுரத்சுரரெல்லாம் பஸ்மீகரமாய்விடத் தாரகாக்ஷன்முதலிய மூவரும் உயிர்பிழைத்தார்"

நேசநீலக்குடியரனேயெனை
நீசராய்நெடுமோல்செயீதமாயத்தா
லீசனேர்சரமெய்யவெரிந்துபோய்
நாசமானர்திரிபுரநாதரே.

—நா, திருநீலக்குடி.

நிலவலியின்றியெங்குநிலனெடுவின்னுநிதனஞ்செய்தோடுபுரமூன்
றலைகவிவஞ்சியோடியரியோடுதேவரரண்டம்புகத்தனருளாற்
கொலைகவிவாளிமூளவரவங்கைநாணுமனல்பாயநீறுபுரமா
மலைசிலைகையிலோல்கவனலவித்தவள்ளலவனுநமக்கோர்சரணே.

—நா, தசபுராணம்.

பரத்தானையிப்பக்கம்பலவானனைப்
பசுபதியைப்பத்தர்க்குமுத்திகாட்டும்
வரத்தானைவணங்குவார்மனத்துளானை
மாருதமாலெரிமூன்றும்வாயம்பீர்க்காஞ்
சரத்தானைச்சரத்தையுந்தன்றுட்கீழ்வைத்த
தபோதனனைச்சடாமகுடத்தணிந்தபைங்கட்
சிரத்தானைத்திருவீழிமிழலையானைச்
சேராதார்தீநெறிக்கேசேர்கின்றாரே.

—நா. திருவீழிமிழலை.

மூவெயில்செற்றஞான்றுய்ந்தமூவ
ரிலிருவர்நின்றிருக்கோயிலின்வாய்தல்
காவலாளரென்றேவியபின்னை
யொருவனீகரிகாடரங்காக
மானைநோக்கியோர்மாநடமகிழ
மணிமுழாமுழக்கவருள்செய்த
தேவதேவன்றிருவடியடைந்தேன்
செழும்பொழிற்றிருப்புன்கூருளானே.

—சு, திருப்புன்கூர்.

திரியுமுப்புரந்தீப்பிழம்பாகச்
செங்கண்மால்விடைமேற்றிகழ்வானைக்
கரியினீருரிபோர்த்துகந்தானைக்
காமனைக்கனலாவிழித்தானை
வரிகொள்வெள்வளையாளுமைநங்கை
மருவியேத்திவழிபடப்பெற்ற
பெரியகம்பனையெங்கள்பிரானைக்
காணக்கண்ணடியேன்பெற்றவாறே.

—சு, திருக்கச்சியேகம்பம்.

வளைந்தகுலவில்லுவிளைந்ததுபூச
லுளைந்தனமுப்புரமுந்தீபற ;
வொருங்குடன்வெந்தவாறுந்தீபற.

ஈரம்புகண்டிலமேகம்பர்தங்கையி
லோரம்பேமுப்புரமுந்தீபற
வொன்றும்பெருமிகையுந்தீபற.

தச்சுவிடித்தலுந்தாமடியிட்டலு
மச்சுமுறிந்ததென்றுந்தீபற
வழிந்தனமுப்புரமுந்தீபற.

உய்யவல்லாரொருமூவரைக்காவல்கோண்
டெய்யவல்லானுக்கேயுந்தீபற
விளமுலைபங்கனென்றுந்தீபற.

கடகரியும்பரிமாவுந்தேருமுகந்தேரூதே
யிடபமுகந்தேறியவாறெனக்கறியவியம்பே
தடமதில்களவைமூன்றுந்தழலெரித்தவந்நாளி
லிடபமதாய்த்தாங்கினன்றிருமால்காண்சாழலோ.

—திருவாசகம்.

(அசு) ஜலந்தராசுரனைச் சிவபெருமான் கொன்றமை.

ஷ்ரீஂஷாம் விவர்ஹ்ரு வஜ்ரொஷதீவாவ்ரு வராஂ தத்ஃ|
வ-ஹ்ரஃ காலெந ஃஹதா தெவாநுர-வஸோஷ்ரு தாநு|
ஜூசுவா மஹ்யாடத்ரு தாந்ரவ-ர்ஹ்ரு-ஜெஜிசுவா ஹரிம் வ-ஹ்ரஃ|
தெவதாநரம் வஹாயஸு சுவ-ர்ணம் யஜதம்ரு மந்|
யஃயொய விஂஶதி வஸோஷ்ஹுஹஷ்ரு ணாரிஂஷஃ|
ஶ்ரதிணம் தம் ஃ-ஶோவாயம் வ்ரகீத-ர்நாதம் வஷீ|
தெதா தெவா வயத்ரு ஷ்ரா ஹ்வஷ்ரு ஃ தெவுவஸோஷ்ரு தாஃ|

மகுவா வுநமாரம் விதுதுஹுதுரு வுகுவா மிரம் வுரதீ|
வுவெஹநாஹியபுயெள கூரரீ விகெயாஹம் வவபுதொதுதிழு|
வுரஂஒாயர வஹுநம் வதுநுவா நிரஂயதுநு உஹாவஹரீ|
கூமணயுர திவஂரஂஹாஒுதூ தெவா ஹயஒுரூதாீ|
தஒாமஉஞதெதா தெவா ஜுரகுரzதுஞதம் ஹயாநிதாீ|
வுணஉு நஂநிநம் யாீஷுஂ உஹாதெவஹுவு வாவநழு|
விவிஸரூபஂநிரம் தெவதெவவிவெயுதெ தகொரஜுயா|
தகுது ஒுஷுவு உஹாதெவம் வவபுவஂவாரஂதொசுகழு|
வுணஉு ஒணுவஒுகுவு தரூவுரூவஂஷுரூதிநிஹுரூாழு|
வுதுதாஞதுவிஹும் வெுரவரீ வுஹுதெ ஸஂகுரூாயதெ|
தஒா தெவொzஹயம் ஒகுவா தெவா நாம் வரஂதெஷுரீ|
வுஷுபம் யிஜாகுுதிஹபுஒுகுவா நியபுயெள வரூதொzஹயு வஸீ|
ஒணீகூணுஞுகுரூ யுுதஹுதெதுரா ஜுஷியபுயர|
கூநரூயாதஹுவரூதொஹுவிவெபுரிஂஒுராதெஒுஷுஹுஞுவெஷிநீ|
ஜஹுஂயரூவு நிகுடரூவாzயம் யிஜஹுதுதீ|
உுஷுவு ஜஹுஂயரூம் தெவஂ கொவவாகுரூதெ கூமதீ|
கூரூதுவாமரீுதெ வவபுஂ வவுதெஹுவம் தெஹுஷுரூாீ|
ஜஹுஂயரூவெுரzஹம் ஜிகுவா தெவாநுவபுரூாகுணாஂகுணெ|
மஹுாதி ஸஂகுரூம் ஜுதுஂ விகெயாஹரீயரூ நாzவஹுழு|
உதுரூவாவ தெதுஷுஂஹரூவிபுஹுவுரீzஸஂ வவொzவுவீகு|
கொவா யொஜரூஸீஹும் ஸஂஹரூம் கூயதீவீரூம் விநாகிநழு|
தநவா ஹுயபுரூதெ யெந யொஜரூம் ஹொzவி வாரூஹவழு|
வுாவெுராதி நாzதுுவஂதெஹுவஹும் வஂஜிதுரூம் கூயம் வுஹரூீ
நிவஹாதி தெஹுஷுவு நிகுடெzஹம் ஜஹுஂயர|
வரூநமபுஹு யயாரோமஂ யதி ஜீவநதிஹுவி|

வஸாகணை¦ வசஹஸவை விவ்ரஸ்ரஸபம் ஜஜ்ஞயரஸ்।
ந ஜா நாவி வேஜ விவ்ர மஹீயம் கும் உ-ரராவஹிழ்।
வ்ரதஸ்ரயாதி தமிவ்ர கூணாதெரண ஹரிவ-ரராஸ்।
உதி வம்ரராஹவ நம் க்ர-ஊவை ஜிஜவ தமிஸ்।
ஜஜ்ஞயரவை வாவவை விவ்ரர-ஞவொ நிஸரி வஸ்।
வேஜஜ்தீஷ்ரஸம் மெதி தா காவகம் வீகூழி தாம் மி।
கூ-த-ஞ ஹரஜி தவூஜ்ஜ-ர உக்ர மெ தவூவ்ஸி-ஞஜ-ஞ நி।
உஜ்ர தை வாணிய-ஞ்ஹ நை வஸாரொவய உத்-ரராஸ்।
உதை-கூர விஜஞவொவாயம் வாஷ்ரம்ம-ஞ்ஷ்ட நை தகூழி மெளை।
ஷ்ரஷ்டா தவுக்ர மவ-ரொரா ஹரிமதம் வ்ரா ஹவ ஜிஜழ்।
மயா விஷ்ரா வி தா மெவா வ்ரஹவிஷ்டாஷ்டயொ ரணை।
வ-ரராரா கரொணாரஸமயம் வாவவம் கூணாரா தி-ரகஸ்।
ஸொஷி தாவ்ஹா மரராவ்ஹவெ-ர் மிரயஸ் கம்ஷ-ஞகூர்ய தாஸ்।
கொகிஹாரொரா zவை மெ உக்ர மி-ஊ தி-ர் ஜ்ஞிதம் ஜிஜ।
உதை-ஞகூர்ய தை வாணிஹ்யாம் வ தமிஷ்டாரொவை வக்ஷவி।
யதி தந மிஹ்ம தர மிஜ்ஜி-ர் வ-ர நரராரொவயஸ் கூணாஸ்।
ஜியா க்ரகூர வவாவிதி நம் தவுக்ர்ம் ஹரி கவை ஜவாஸ்।
ரகூஹ்யாவொ மிஹா நாவீ தமிஷ்டா நீம் தி தி வெமவாஸ்।
ஜஜ்ஞயரஸ் வவா தாரஸ-ர கூழிதள வவ-ர் தவஸ் ஜியா।
மிஸாரவ வ-ர நஸ்ரீவ்ர்ம் விஜ-ர ஹ்ரி தவொzவ-ரராஸ்॥

ப்ருந்தாம் விவாஹ்ய ஸந்தோஷமவாப்ய பரமந் ததஃ।
புரஃ காலேக மஹதா தேவாந் மேரு ஸமாச்ரிதாந்।
ஜ்ஞாத்வா கத்வாத்ர தாந் ஸர்வாந்யுத்தே ஜித்வா ஹரிம்புரஃ।
தேவதாநாம் ஸஹாயஞ்ச குர்வாணம் யுத்தமத்யகம்।
யுயோத விம்சதி ஸமாஸஸஹஸ்ராணுமரிந்தமஃ।

ச்ரமிணம் தம் முமோசாயம் ஸ்வகீர்த்தநாதம் பலீ।
ததோ தேவா பயத்ரஸ்தாஸ் ஸேந்த்ராஃ கைலாஸமாச்ரிதாஃ।
கத்வா ஸ்வநகரம் தைத்யஸ் தத்ர ஸ்தித்வா சிரம் புநஃ।
ஸ்வஸேநாபிர் யயௌ க்ரூரஃ கைலாஸம் பர்வதோத்தமம்।
ப்ருந்தாயா வசநம் பத்ந்யா நிருந்தத்யா மஹாஸுரஃ
அகணய்யாதிஸம்ரம்பாத் யத்ர தேவா பயத்ருதாஃ।
ததாகமநம் ததோ தேவா ஜ்ஞாத்வாத்யந்தம் பயாந்விதாஃ।
ப்ரணம்ய ஸங்திநம் த்வாஃஸ்தம் மஹாதேவஸ்ய பாவநம்।
விவிசுர் மந்த்ரம் தேவதேவஸ்யைத ததாஜ்ஞயா।
தத்ர த்ருஷ்ட்வா மஹாதேவம் ஸர்வஸம்ஸாரமோசகம்।
ப்ரணம்ய தண்டவத் பக்த்யா துஷ்டுவுஃஸ்துபிஸ்தராம்।
வ்ருத்தாந்தமகிலம் ப்ரோசுஃ ப்ருச்சதேத சங்காயதே।
ததாதேவோ பயம் தத்வா தேவாநாம் பரமேச்வராஃ।
ஸ்வயம் த்விஜாக்ருதிர் பூத்வா நிர்யயௌ புரதோஸ்ய ஸஃ।
தண்டீகமண்டலுகரோ த்ருதச்சதரோ ருஷிர்யதா।
அநுயாதஸ்ஸுரைஸ் ஸர்வைரிந்த்ராத்யைஃ சங்கவேஷ்டிதஃ।
ஜலந்தரஸ்ய நிகடமாபாயம் த்விஜஸத்தமஃ।
த்ருஷ்ட்வா ஜலந்தரம் தேவஃ கோபவாந் குத ஆகதஃ।
குத்ரவா கம்யதே ஸர்வம் பப்ரச்சைவம் மஹேச்வராஃ।
ஜலந்தராக்யோஹம் ஜித்வா தேவாந் ஸர்வாந் ரணாங்கணே।
கச்சாமி சங்கரம் ஜேதும் கைலாஸமதுநா சலம்।
இத்யுவாச தத ஃ சம்புர்விஹஸ்யாமும் வசோப்ரவீத்।
கோவா யோத்துமலம் சம்பும் ருதயத் வீரம் பிநாகிநம்।
மநஸா ஸ்மர்யதே யேந யோத்தும் ஸோபி பராபவம்।
ப்ராப்நோதி நாத்ரஸந்தேஹஸ்தம் ஸம்ஜேதும் கதம் ப்ரபுஃ।
நிவஸாமி மஹேசஸ்ய நிகடேஹம் ஜலந்தர।
புநர்கச்ச யதாமார்க்கம் யதி ஜீவநமிச்சஸி।
ஸமாகர்ண்ய வசஸ்தஸ்ய விப்ரஸ்யாயம் ஜலந்தராஃ।
ந ஜாநாவிபலம் விப்ர மதீயம் த்வம் துராஸதம்।
ப்ரதர்சயாமி தத்விப்ர க்ஷணமாத்ரேண பூஸுராஃ।

இதி ஸம்ரம்பவசநம் க்ருத்தஸ்ய த்விஜஸத்தமஃ।
ஜலந்தரஸ்ய பாபஸ்ய விப்ரரூபோ நிசம்ய ஸஃ।
பலந்தத் கீத்ருசம் தைத்ய தாவகம் வீக்ஷிதும் மம।
குதூஹலமதஸ்த்வந்து சக்ரமேதத் ஸ்வமூர்த்தநி।
உத்ருத்யபாணியுக்மேந ஸமாரோபய மத்புரஃ।
இத்யுக்த்வா விலலேகாயம் பாதாங்குஷ்டேந தத்க்ஷிதௌ।
த்ருஷ்ட்வா தச்சக்ரமஸுரோ பூதம் ப்ராஹ சத்விஜம்।
மயா வித்ராவிதா தேவா ப்ரஹ்மவிஷ்ணவாதயோ ரணே।
புரா கரேணுசமயம் பாடபம் க்ஷணமாத்ரதஃ।
சோஷிதாஸ் ஸாகராஸ் ஸர்வே கிரயஃ கந்துகீக்ருதாஃ।
கோதிபாரோஸ்ய மே சகாமுத்தர்த்தும் ததிதம் த்விஜ।
இத்யுக்த்வோத்ருத்ய பாணிப்யாம் ஸததாரோப்ய வக்ஷஸி
யத்நேந மஹதா மூர்த்நி புநாரோபயத் க்ஷணத்।
த்விதா க்ருத்வா பபாதாஸு தச்சக்ரம் பூதலே ஜவாத்।
ரக்தஸ்ராவோ மஹாநாஸீத் ததாரீம் தத்ரவேகவாந்।
ஜலந்தரஃ பபாதாசு க்ஷிதௌ பர்வதவத் த்விதா।
மமாரச புநஃ சக்ரம் லிலுடந் பூதலே ஸுரஃ॥

"ஜலந்தராசுரன் சிலகாலஞ் சென்ற பின்னர்க் காலநேமி என்னும் அசுரன் மகளாகிய விருந்தையை விவாகஞ் செய்து மிக்க மகிழ்வினோடிருந்தான்; அங்ஙனம் நெடுங்காலஞ் சென்ற பின்னர்த் தேவர்களெல்லாம் மகாமேருவிற் பதுங்கியிருப்பதை அறிந்து ஆங்குச் சென்று அவர்களோயெல்லாம் யுத்தத்திலே செயித்து, அவர்களுக்கு உதவிபுரியுமாறு வந்த விஷ்ணுவோடு இருபதினாயிரம் வருஷம் யுத்தஞ் செய்து களைப்புற்றுத் தன்னைத் துதித்த போது அவன் இவரை விட்டுவிட்டான்; பின்னர் இந்திரன்முதலிய தேவரெல்லாம் அச்சத்தினால் நடுநடுங்கிக் கைலாயகிரிக்கு ஓடினர்; அவ்வசுரன் தன் நகரஞ் சென்று ஆங்கு நெடுங்காலமிருந்து பின்னர்த் தன் மனைவியிருந்தை தடுத்துக் கூறிய வார்த்தையை மதிக்காது தேவர்கள் பயந்து ஓடியிருக்கும் பர்வதோத்தமமாகிய கைலயங்கிரிக்கு மிக்கவேகமுற்றுத் தன் சேனைகளோடு சென்றான்; தேவர்கள் அவன் வரவை அறிந்து பயமுற்றுக் கைலாயமலில் நின்ற நந்திபெருமானை நமஸ்கரித்து அவர் அநுமதிபெற்றுத்

தேவாதிதேவராகிய சிவபெருமானது மகாப்பிரசித்தமாகிய திரு மந்திரத்தினுள்ளே பிரவேசித்து, மகாதேவரைத் தரிசனஞ்செய்து தண்டாகாரமாய்வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து மிகுந்த பக்தியோடு ஸ்தோத்திரஞ் செய்ய, சிவபெருமான் அவர் குறை யாதென வினவ, அவர்கள் அவற்றை விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள்; அப்போது சிவபெருமான் அவர்களுக்கு அபயஞ் செய்து, தாம் ஓர் பிராஹ்மண வேடம்பூண்டு ஓர் மூனிவர்போலத் தண்டகமண்டலங்களைக் கையிற்றாங்கி குடையொன்று பிடித்துக்கொண்டு அவ்வசுரனை நோக்கி எதிரே போனார்; அப்போது அவர் பிறர் அறியாவண்ணம் தங்கள் உருவங்களை மறைத்துக்கொண்ட தேவர்கள் தம்மைப் பின்தொடர்ந்து வரச் சலந்தராசுரனை அடைந்து, அவனை நோக்கி நீ யாவன்? எங்கிருந்து வந்தாய்? எங்கே போகின்றனை? என்று அவனைப் பலவாறு வினவுங்கால், அவ்வசுரன், தபசியே! என் பெயர் ஜலந்தரன்; நான் தேவர்களனைவரையும் யுத்தபூமியில் செயித்துவிட்டு இப்போது சிவனை வெல்லுமாறு கைலைக்குப் போகின்றேன் என, சிவபெருமான் நகைத்து அவ்வசுரனை நோக்கிக் கூறுகின்றனர்; அசுரா பிறகவில்லைத் தரித்தவரும், அடியார்களைப் பகைக்கும் வீரர்களைத் தொலைப்பவருமாகிய அச்சிவனோடு யுத்தஞ் செய்ய எவன்றான் திறமையுடையன்! அவரோடு யுத்தஞ் செய்ய மனசினால் நினைப்பவன்றானும் ஐயமின்றி அவமானமடைவான், இங்ஙனமாயின், அப்பிசபுவை வெல்ல எவ்வாறு வல்லை; ஜலந்தர! யான் அவர் சமீபத்திருப்பவனை; நீ இனி உயிர் பிழைக்கவேண்டுமாயின் வந்த வழியே மீண்டு விடு என, அதைக் கேட்ட ஜலந்தரன் பிராஹ்மண! ஒருவராலும் நெருங்கவியலாத எனது வலிமையை நீ அறிந்திலை; அதனை இதோ ஓர் நொடிப்போதிற் காட்டுகின்றேன் என்று கோபங்கொண்டு கூறும் அப்பாவிச் சலந்தரனுடைய படபடத்த வார்த்தையை விப்பிரவடிவங்கொண்ட பிராஹ்மணர் கேட்டு, அசுர! அப்பெற்றியதாகிய உன் பலத்தைப் பார்க்க எனக்குக் குதூஹலமாகின்றது; ஆகலின், இந்தச் சக்கரத்தை இரு கையாலும் தூக்கி என் முன்னிலையில் உன்றலையின்மீது வைத்துக்கொள்வாய் என்று திருவாய்மலர்ந்து, தமது காற்பெருவிரலினுற் சக்கரமொன்றைக் கீறிவிட, அசுரன் அதனைப் பார்த்து, அவ்வேதியரை நோக்கி, பிராஹ்மண! யான் பிரமவிஷ்ணுக்கண்முதலிய தேவர்களையெல்லாம் போரிலே ஜயித்துத் தூரத்திவிட்டிருக்கின்றேன்; மேலும் முன்னோர்கால் கூணப்போ

திலே வடவாமுகாக்கினியைக் கையினுல் அணைத்திருக்கின்றேன்; சமுத்திரங்களையெல்லாம் வறக்கச் செய்துள்ளேன்; மலைகளையெல்லாமெடுத்துப் பந்துபோற்கொண்டு விளையாடினேன்; இங்ஙனமெல்லாமிருப்ப, பிராஹ்மணு! இந்தச் சக்கரத்தைத் தூக்குவது எனக்கு மிக்க கஷ்டமா என்றுரைத்து அதனைக் கைகளாற்றூக்கி, நெஞ்சிற்றங்கவைத்து, பின்னர் அதனை மிகப்பிரயாசையோடு தூக்கித் தன்றலையின்மேல் வைத்தான்; உடனே ஓர் நொடிப்போதுள் அந்தச் சக்கரம் அவனை இருதுண்டமாகப் பிளந்துவிட்டு வேகமாய்ப் பூமியில்வீழ்ந்தது; மகாவேகமாய்ப் பெரிய ஓர் இரத்த வெள்ளமுண்டாயிற்று; ஜலந்தான் மலைபோல் இருதுண்டங்களாகப் பூமியில் வீழ்ந்து நிலத்திற் புரண்டு சடுதியில் மாண்டான்" என்று ஸ்காந்தபுராணத்திற் கூறப்பட்டது.

தரையொடுதிவிதலநவிதருதகுதிறலுறுசலதரனது
வரையன தலைவிசையொடுவருதிகிரியையரிபெறவருளின
னுரைமலிதருசுரநதிமதிபொதிசடையவனுறைபதிமிகு
திரைமலிகடன்மணலணிதருபெறுதிடர்வளர்திருமிழலையே.

—ஞா, திருவீழிமிழலை.

சமரமிகுசலந்தரன்போர்வேண்டிஞானச்
சக்கரத்தாற்பிளப்பித்தசதுரர்போலு
நமனையொருகால்குறைத்தநாதர்போலு
நாரணனையிடப்பாகத்தடைத்தார்போலுங்
குமரனையுமகனுகவுடையார்போலுங்
குளிர்வீழிமிழலையமர்குழகர்போலு
மமரர்கள்பினமுதுணநஞ்சுண்டார்போலு
மடியேனையாளுடையவடிகடாமே.

—நா, திருவீழிமிழலை.

(அஎ) சிவபெருமான் கொக்கிறகு தரித்தமை.

வகாவஸ்ரவஸ்ய ஹர்த்தாரு வகவ க்ஷயரொரவி வஸ்ரி
பகாஸ்ரஸ்ய ஹர்த்தாச பகபக்ஷ்தரோபிஸ்ரி

—உபமேதசகாண்டம்.

"(தேவர்களெல்லாம் எங்கி ஓட்டமெடுக்குமாறு துரத்திய) *குரண்டாசுரனைத் தடிந்து அவனது இறகைப் பிடுங்கிச் சிவபெருமான் சிரசிலே தரித்துக்கொண்டார்."

கோக்கிறகுசென்னியுடையான்கண்டாய்
கொல்லிவிடையேறுங்கூத்தன்கண்டா
யக்கரைமேலாடலுடையான்கண்டா
யனலங்கையேந்தியவாதிகண்டா
யக்கோடரவமணிந்தான்கண்டா
யடியார்கட்காரமுதமானுன்கண்டாய்
மற்றிருந்தகங்கைச்சடையான்கண்டாய்
மழபாடிமன்னுமணாளன்றானே.

—நா, திருமழபாடி.

(அஅ) சிவபெருமான் யானைத்தோல் போர்த்தமை.

வாரா மஜாவாரா வொராவவவாசதிஷ்டாரஃ|
வீணயிக்கா வியாதாரம் வரம் வவ்வே வ்யாவதே|
சவஜ்யுக்ஷ வாரொராதெநஃ கூயஜீரம் சிவம் வீநா|[கூழ்|
வாவாஹமநி தயாயஷ்மி வலம் வீயுஃவரா
வாவசாஹீநி வாநயாநி வ்யுத்தாநி வ்யயம்வாவா|
தாதா ஷ்யவரா ஷெதெகுரா வவாயெ வகலும் ஜமஜ|
ஜிக்கா வ்யூஹாழிதெவரஃஸ்ரா ரணஜ்யுமதா நயழ|
ஹக்கா ஜஷீநாராஃஸ்ரவி வாவஹம நவதெவதஃ|
உலம் வ்யதிநம் தவ்யெ வாயய்வ்யநகலும் ஜமஜ|
தகஃ கூஷாவிஜிரா நாயகம் வலுவெஜகுழ்|
ஜிக்கார்ணை ஷ்ராவயிக்கா மஜஜ்ஹ்ரீவல்வுஹழ்|
ஹ்ரஹீக்கா வாணிநா வரலும் ஹ்ராசியிக்கா வஸ்தெகஃ|

---

* கொக்குருக்கொண்ட அசுரன்.

கேஷவயாசோஷ உஷ்டாதா வஷ்டிராம் மஹிஷ்டுதம் மஜிழ்|
ஶிஷாகியீஶா நநயாம்ஶு ஊரவயாசோஷ வீஷயந்து|
யக்ஷா நவி தஷா ஹகுவா ஹஷிலொகநியயா நூராந்து|
ஹஜ்ஞாகிஷ்ரவயெஷ்வாராஃ வஷ்நஃ கராம்ஶிஷ்ரவஷீஷ்வராந்து|
ஹீதாஷ்ரெ தாவவஸாஃ காஶீம்ஹஸோமதயாத்ரு வஃஹஷிவெஃ|
ஷ்டிஹிஜிஷ்டுஹிதா முகுவா மணிகுணயுஷ்டாஜ்தஃ வஷ்நஃ|
வுவிஶ்ரு விஶ்வநாயவ்ய வராகிம்யாகிவாஷ்ஷ்டாதிழ்|
தத்ரு கெயராவி ஷெவவ்ரு வரிஜயபுஷ்டாராஷெதஜ்டுஷெநஃ|
விஶ்வநாயா வ்ரணஷெயெதி தஷ்டவ்ஹதி ஹயாஜ்நிதாஃ|
தஷா நீசோமதஷ்டாத்ரு கூராயா வஹஜாவ்ஷ்டராஃ|
ஆரஜி ஹிக்ஷா ஶஹாராவம் உகூராராதிவிஹீஷ்ணழ்|
தஷ்டவ்கூரா தவதாம் வயுஷ்டாஹீ தஹீதா ஶெஹஶ்ராழ்|
வஶாஷிம்ஹ்ரு ஷ வஸவெஷ்டவி ஶிஷ்டவ்ஹஷ்டுதிஷெதநாஃ||
தஞ்க்ஷணெந வஷ்நஃ வாவீ தீக்ஷுஷ்டா ஆராம் ஶிவாஜிகிழ்|
ஹஜ்ஞாகாஶிவ்ஷஷ்டா வஷவுராநாவ உக்ஷ்வுஜாராவதெ|
தத்தவ ஹமவா நிஶவ்ஹவெஷுஷாஶோதிஷ்டுகா வ்ஹயிழ்|
ரூவிராவீஷெநகூராகுஷ்வுஹஶோஷ்டுயா விஷ்ரு ஹிழ்|
தஜ்டுயம்வஃ ஶஹாராவிஷெவெஷ்டுராஶெநஃ ஶிஷெஶ்ராஃ|
கூநகூராஶிவிஷெஶ்ரு தாஶ்டுவா ஶிஷெஶிதஃ|
வஷ்த வாவீ ஶிவஃ ஜூராக்ஷா கூயஜ் விராஶிவி ஷ்டிராஃ|
யஷ்யயெதஃ ஶஹாஶோஹாதுஷெஶஃ மஜாவஷ்டாஃ|
தாஉயாசோஷ வாஷெந ஶிராவ்யவ்ய உஷ்டாதநஃ|
ஶஹாவெஷ்ரு ஶஹாவாஷ்ரு ஶிஷெஷ்வஹஶிஷெஶ்ராஃ|
வ வவாத ஶஹீவ்யஷ்ஷ தத்ரு ஷெஷ்கயாஷோ உஷ்தழ்|
ராஷ்ரெஷ வஶஹாராவெ ராஷ்யிராஷ்டவஷ்தவிஶ்ரஹஃ|

கூவம் ஜ்ரஹ தெவொz வ்ய தஹா நீம் நிஷ்ரரா ஸிவழி।
ஸ்ரகூரz்வ்ய ரொஹ நாரரவம் ஹயரோவ ஸிவரவ்யெஹர।
தஹ்ஹ்ரகிம் ரெஹஸவ்ய விஸ்ர ஹம் வீகூஷித ரஹ்ஹர।
வவெ ஹ்ஷாரெவி தெவா நாம் ரொ ஹ நாநி வ்ரஜாவதெத।
கண்ணீஹாவம் மதா நயாஸ வ ஹ்யய்ர கொழி வரெவ்ய ழி।
கூவாவகண்ணிதெ தெவெ மஜவ்யாவ்ய ஹ்ரரா தந்ரஃ।
ரொஹ நாநி வ வவெ ஹ்ஷாரஹ்ரர ஸகூயாநி வீகூஷித ழி।
வரிதயுக்ஹயாவ்ஹவெ ஹ்ர்ப்ரவ்ஹம் ரெஹஸ்வரழி।
வ்ரணெரஸ்ர ரெஹாஹகூயா கூ்ரதிவாவஹரீஸ்வரழி।
தவெயநாஸ்ர தெத வவெ ஹ மதரொஹா ரெஹஸ்வரழி।
ஹ்ர்ப்ரஸ்ரஃ வரரெஹீநி வாவ்ய ரெஹ்ரதுவ்ய கெவஷழி।
ஹரெதாயரெரெஸ்ரெஸ்ர ந ஸம்கஸ்ரெணாதி ஹாரிணா।
ஊகிநிஸ்ரிகூ வவெ ஹ்தெத ஷ்ட வஃ வரரெரஸ்வரழி।
வ்ரஹவிஷ்ரரெவெஹாஜ்ரம் வரிதயுக்ஹயாரரஹா।
ஜய ஸம்ரொ ரெஹாரெவ வ்ரண தாதி ஹ்ர வ்ரஹம்ஜந।
வரிவ ஜமதாளாய வரிஹா நம்ஹ விஸ்ர ஹ।
மஜவரி ஹ்ராம்வரம்கூரா ய வண ஹ்யஞி வ ஸ்ரொ ரதிரஃ।
ரீஹவஜ்ர ஹயதெஷ்டரா யஹா தஹாதி திஃ வரழி।
ஹவஜ்ர வஜ்ஜ்யாவ்ஹவ ஹ்ர்ப்ர வவ ஹ்ரொரெகளு ஹ்ரெவ்ய தாஃ।
தயெதயுக்ஹரி ஹ்ரெதா ரெவெவ ஊகூர வரரெந ரதிழி।
வ்ரஹவிஷ்டாரெயவ்ஸ்ரஷ்டிவாவ ஃ வரரீஜ்ஞதா।
மஜாவ ஸ்ரரம் ரெஹாவொரரம் வஹாரெவஷி ஹ்ரொயகூழி।
ஹகூர்ர ரரகூஷ வகலுர ஃவ்ஹவளுரவ்யாதீகூக ஹ்ரரீழி।
வ்ரவ்யாவநாய வவெ ஹ்ஷாரம் ரெயௌ வீஸ்ரயிகூஸ்ரிவஃ।
ந வ தஹ்ரஷண்ணாயாzவ்ய ஹரஷணாரெயெவ கெவஷழி॥

புராகஜாஸுரோ கோரஸ்தபஸ் தப்த்வாதிஷ்டொ:।
ப்ரீணயித்வா விதாதாரம் வரம் வவ்ரே ப்ரஜாபதே।
அவத்யத்வம் ஸுரைரன்யை: க்ஷயத்வீரம் சிவம் விநா।
ஸுபாஹுமி ததாயூம்ஷி பலம் வீர்யம் பராக்ரமம்।
ஏவமாதீநி சான்யாநி ப்ரதத்தாநி ஸ்வயம்புவா।
ததோலப்தவரோ தைத்யோ பபாதே ஸகலம் ஜகத்।
ஜித்வா ப்ரஷ்மாதி தேவாந்ச ரணமத்யே கதாநயம்।
ஹத்வா ருஷீந் ஸுராந்சாபி ஸுபஹுநவமேபதை:।
இத்தம் ப்ரதிதிநம் தஸ்தே பாதயந் ஸகலம் ஜகத்।
ததஃ கதாசிதமராநாயகம் வலபேதகம்।
ஜித்வா ரணே த்ராவயித்வா கஜமப்ரமுஷ்லபம்।
க்ரஹீத்வா பாணிநாவாலம் ப்ராமயித்வா ஸமந்ததஃ।
க்ஷேபயாமாஸ துஷ்டாத்மா ஸுதூரம் மூர்ச்சிதம் கஜம்।
திசாமதீசாநந்யாந்ச த்ராவயாமாஸ பீடயந்।
யக்ஷாநபி ததா ஹத்வா பூலோகநிலயாந் பாந்।
ஹந்துமத்ராவயேத் கோரஃ புநஃ காந்சித்ருஷீச்வராந்।
பீதாஸ்தே தாபஸாஃ காசீம்ஸமாகத்யாத்ர ஸம்பவை:।
ருஷிபிர்மிளிதா கத்வா மணிகர்ண்யாம் ததஃ புநஃ
ப்ரவிச்ய விச்வநாதஸ்ய பரமம் தாமசாத்புதம்।
தத்ரத்யைரபி தேவஸ்ய பரிசர்யாரதைர் ஜநை:।
விச்வநாதம் ப்ரணம்யைதே தஸ்துஸ்தத்ர பயாந்விதாஃ।
ததாநீமாகதஸ்தத்ர த்வரயா ஸகஜாஸுரஃ।
த்வாரி ஸ்தித்வா மஹாராவம் சகாராதிவிபீஷணம்।
தச்ச்ருத்வா தபதாம் வர்யா பீதபீதா மஹேச்வரம்।
ஸமாலிங்க்யச ஸர்வேபி மூமுஹுர் கதசேதநாஃ।
தத் க்ஷணேந புநஃ பாபீ தீர்த்வா த்வாரம் சிவாந்திகம்।
ஹந்துகாமஸ்ததா ஸர்வாநாபதக்ஷப்ரஜாபதே।
ததஃ ஸ பகவாநீசஃ ஸர்வேஷாமார்த்திகா ஸ்வயம்।
ஆவிராசீதநேகார்க்கப்ரபமாஸ்தாய விக்ரஹம்।
தர்ஜயந்தம் மஹாராவைர் கோரமேநம் மஹேச்வரஃ।

அநேககாலமகிலை ச்ருதாஃ சப்தா மஹேசிதுஃ।
ஸதுபாபீ சிவம் ஜ்ஞாத்வா கூயத் வீரமபிஸ்திரம்।
யுயுதே தம் மஹாமோஹாத் பரமேசம் கஜாஸுரஃ।
தாடயாமாஸ பாதேந சிரஸ்யஸ்யதுராத்மநஃ।
மஹாபலோ மஹாஸாரோ மஹேஷுஸ்ஸமஹேச்வரஃ।
ஸ பபாத மஹீப்ருஷ்டே தத்ர தைத்யா தமோ த்ருதம்।
ருரோத ஸ மஹாராவோ ருதிராப்லுதவிக்ரஹஃ।
த்வசம் ஜக்ராஹ தேவோஸ்ய ததாநீம் நிஷ்டிராம் சிவம்।
ச்ருத்வாஸ்ய ரோதநாராவம் பயமாப சிவாப்யஹோ।
ததத்புதம் மஹேஸஸ்ய விக்ரஹம் வீக்ஷிதும் ததா।
ஸர்வேஷாமபி தேவாநாம் லோசநாநி ப்ரஜாபதே।
குண்டீபாவம் கதாந்யாசு ஸூர்யகோடிஸமப்ரபம்।
த்வசாவகுண்டிதேதேவ கஜஸ்யாஸ்யதுராத்மநஃ।
லோசநாநிச ஸர்வேஷாம் ததா சக்யாநி வீக்ஷிதும்।
பரித்யக்தபயாஸ்ஸர்வே தத்ருசுஸ்தம் மஹேச்வரம்।
ப்ரணேமுச்ச மஹாபக்த்யா க்ருத்திவாஸஸமீச்வரம்।
தமோதநாச்ச தே ஸர்வே கதமோஹா மஹேச்வரம்।
தத்ருசுஃ பரமஸ்தீநி சாஸ்ய தைத்யஸ்ய கேவலம்।
ஹதோயமமரேசந சங்கரேணார்த்திஹாரிணா।
இதி நிச்சித்ய ஸர்வேதே துஷ்டுவுஃ பரமேச்வரம்।
ப்ரஹ்மவிஷ்ணுமுகைஸ் ஸார்த்தம் பரித்யக்தபயாமுதா।
ஜயசம்போ மஹாதேவ ப்ரணதார்த்தி ப்ரபம்ஜந।
ஸமஸ்தஜகதாம் நாத ஸச்சிதாநந்தவிக்ரஹ।
கஜசர்மாம்பரம் த்வாம் யே வர்ணயந்தி புதோத்தமாஃ।
மாபவந்து பயந்தேஷாம் யஸ்மாத் கஸ்மாதிதஃ பரம்।
பவந்து பூஜ்யாஸ் ஸர்வத்ர ஸர்வலோகைர் நமஸ்க்ருதாஃ।
தமேதத்யத்தர்ஹிதோ தேவே தத்வா வரமநுத்தமம்।
ப்ரஹ்மவிஷ்ணவாதயஸ் துஷ்டிமவாபுஃ பரமாம் ததா।
கஜாஸுரம் மஹாகோரம் ஸதா தேவர்ஷிபாதகம்।
ஹத்வா ரக்ஷ ஸகலாந் த்வஞ்சாஸ்யாதிகர்க்கசாம்।
ப்ரக்யாபநாய ஸர்வேஷாம் ததேதள விச்வாதிகஃ சிவஃ।
நச தத் தாஷ்ணுயாஸ்ய பூஷ்ணுயைவ கேவலம்॥

"முன்னோர்கால் மிகக்கொடியனும் துஷ்டனுமாகிய கயாசுரன் என்பான் ஒருவன் தவத்தினாற் பிரமாவை மகிழ்வித்து, சமஸ்த வீரர்களையும் சங்கரிக்கும் சிவபெருமான் ஒருவரன்றி மற்றை எந்தத் தேவர்களாலும் தன்னைச் செயிக்கமாட்டாதிருக்க வல்ல மிகுந்த வலிமை, ஆயுள், சௌரியம், பராக்கிரமமுதலிய மற்றைய வரங்களையும் பிரமாவிடத்துப் பெற்றான்; பின்னர் அங்ஙனம் வரம் பெற்ற அசுரன் பிரமவிஷ்ணுமுதலிய தேவர்களை யுத்தத்திலே செயித்தும், மற்றைத் தேவர்களையும் அநேக முனிவர்களையும் கர்வங்கொண்டு கொன்றும், இங்ஙனம் சமஸ்தலோகங்களையும் வருத்தினான்; உலகம் அனைத்தையும் பீடித்து வருங்கால் ஓர்நாள் அவன் இந்திரனைப்போரிலே செயித்து, ஐராவதத்தைத் தூரத்தி, அதன் வாலைப் பிடித்துக் கறகற என்று இழுத்துச் சுற்றி, அதனால் மூர்ச்சையடைந்த யானையை அக்கொடியோன் வெகு தூரத்தில் எறிந்துவிட்டான்; மேலும், மற்றத் திக்குப்பாலர்களையும் துன்புறுத்தி ஓட்டிவிட்டான்; அக்கொடியோன் யக்ஷர்களையும், பூலோகத்து வசித்த மற்றவர்களையும், மற்றைச் சில பெரியமுனிவர்களையும் கொல்லுமாறு தூதத்துங்கால், அந்தத் தபசிகள் அச்சமுற்றுக் காசிக்ஷேத்திரமோடி, அங்குள்ள இருஷிகளோடு சேர்ந்து மணிகர்ணிகாகட்டமடைந்து, விசுவநாதப்பெருமானுடைய மிகுசிறோட்டமாய அற்புதத்திருக்கோவிலுள்ளே போய் அங்கு சிவகைங்கரியத்தில் முயன்ற அன்பர்களோடு அவ்விசுவநாதப்பெருமானே வழிபட்டுக்கொண்டு மிகுதியும் பயத்தினொடிருந்தார்கள்; அக்காலையில் அக்கயாசுரன் வேகமாய் வந்து திருக்கோயில் வாயிலினின்று யாரும் பயங்கரமுறுமாறு அட்டகாசஞ் செய்தான்; அது கேட்ட தபசிரேட்டர்களெல்லாம் நடுநடுங்கி விசுவநாதப்பெருமானே ஆலிங்கனஞ் செய்து அறிவிழந்து மூர்ச்சையடைந்து போயினர்; அந்த க்ஷணத்திலே அப்பாவியாகிய அசுரன் திருவாயிலைக் கடந்து அவர்களையெல்லாம் கொல்லுமாறு விசுவநாத சுவாமிக்குச் சமீபத்திலே வர, எல்லோர் பாவங்களையும் நாசமுறச் செய்யும் அவ்விசுவநாதப்பெருமான் அநேககோடி சூரியப்பிரகாசமுடைய திருமேனிகொண்டாவிர்ப்பவித்து மிகுந்த தொனியோடு அக்கொடியோனை அதட்டினர், அத்தொனியைக் கேட்டு, அப்பாவியோ, சிவபிரான் (தமது) அடியார்களுக்கு வைரிகளாய் எய்தும் வீரர்களையும் சங்காரஞ் செய்பவர் என அறிந்தானேனும் மதிமயக்

கத்திலேலே விசுவநாதப்பெருமானோடு யுத்தஞ் செய்தான்; மகா வலிமையும், மகாசாரமும், மகாவில்லுங்கொண்ட அச்சிவபிரான் அக்கொடியோனுடைய தலையின்மீது தமது பொற்றிருவடியினால் ஓர் உதை உதைத்துவிட, உடனே அவ்வசுரன் அங்கே பூமியில் வீழ்ந்து சரீரமுழுதும் இரத்தம் தாரைதாரையாய்ப் பெருகப்பெற் றவனாய் மிகுந்த தொனியெழக் கதறினான்; அவ்வேளையிலே சிவ பிரான் அவனது முரட்டுத்தோலை உரித்து எடுத்துக்கொண்டனர்; அவன் கதறிய சப்தத்தைக் கேட்டு, உமையம்மையார்தாமும் அச் சமடைந்தார்; சிவபிரானுடைய கோடிசூரியப்பிரகாசம் பொருந் திய அற்புதத்திருமேனியைப் பார்க்கச் ,சகல தேவர்களுடைய கண்களும் மழுங்கிப்போயின; பின்னர்ச் சிவபிரான் கொடிய அசு ரனுடைய தோலினாலே தம்மைப் போர்த்துக்கொண்டார்; தேவர் களெல்லோர் கண்களும் அவரைப் பார்க்கக் திறமையுடையன வாக, அவரெல்லாம் பயமிலராய் யானைத்தோல் போர்த்த சிவபிரா னைத் தரிசித்து அன்பினோடு வழிபட்டார்கள்; தபசிகளும் மூர்ச் சை தெளிந்தெழுந்து சிவபிரானையும் அவ்வசுரன் என்புகளையுமே கண்டு அடியார் துக்கம் தொலைத்துச் சுகமளித்த தேவாதிதேவரா லே அவ்வசுரன் கொல்லப்பட்டான் என்று நிச்சயித்துப் பயமொழிந் து பிரமவிஷ்ணுக்கண்முதலிய சமஸ்த தேவர்களோடும் சிவபிரா னைத் தோத்திரஞ்செய்துஜய! விஜயீபவ! சம்போ! மகாதேவ! என் றும் வணங்கினார் துக்கந் தொலைப்பவரே! சகல ஜனங்களுக்கும் நாதரே! சச்சிதானந்தமூர்த்தியே! கயாசுரன் தோலை நீர் போர்த் துக்கொண்டமையை எந்த அறிஞர்கள் வர்ணிக்கின்றார்களோ, அவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்களிடத்தும் பயப்படாதிருந்து எங்கும் பூசிக்கற்பாலராயும் எவராலும் வந்திக்கற்பாலராயும் இருத்தல் வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்க, விசுவேசுரப்பெருமான் அங்ஙன மாகுக என்று வரமளித்து அந்தர்த்தானமாயினர்; பிரமவிஷ்ணு முதலாயினோர் பரமானந்தமடைந்தார்கள்; சிவபிரான் சகல தேவர்க்கும் முனிவர்க்கும் துன்புறுத்திய கொடியோனாகிய அசுர னைக்கொன்று எல்லோரையும் காப்பாற்றிய ஞாபகம் எவர்க்கு மிருக்குமாறு அக்கயாசுரனுடைய முரட்டு (யானைத்) தோலைத் தரித்துக்கொண்டமை பூஷணமேயன்றித் தூஷணமன்று" என் றது சங்கரசங்கிதை.

வானுர்மாமதிசேர்சடையாய்வரைபோலவருங்
காளராவினையின்றேலுரித்தாய்கறைமாமிடற்றாய்
தேனுர்சோலைகள்சூழ்திருவான்மியூருறையு
மானுபுன்னையல்லாலடையாதென்தாதைவே.

—ஞா, திருவான்மியூர்

கரியுரிசெய்துமைவெருவக்கண்டார்போலுங்
கங்கையையுஞ்செஞ்சடைமேற்கரந்தார்போலு
மெரியதொருகைதரித்தவிறைவர்போலு
மேனத்தின்கூனெயிறுபூண்டார்போலும்
விரிகதிரோரிருவரைமுன்வெகுண்டார்போலும்
வியன்வீழிமிழலையமர்விமலர்போலு
மரிபிரமர்துதிசெயநின்றளித்தார்போலு
மடியேனையாளுடையவடிகடாமே.

—நா, திருவீழிமிழலை.

கொத்தார்கொன்றைமதிசூடிக்கோணகங்கள்பூணுக
மத்தயானையுரிபோர்த்துமருப்புமாமைத்தாலியார்
பத்திசெய்துபாரிடங்கள்பாடியாடப்பலிகொள்ளும்
பித்தர்கடவூர்மயானத்துப்பெரியபெருமானடிகளே.

—சு, திருக்கடவூர்.

(அக) சிவபெருமான் அந்தகாசுரனைச் சூலத்தாற் கொன்றமை.

வடிவாகியதிருமேனி நரசிங்கவுருவாகி
தடவரைபோலுடல்பிளந்து தனிவாளெயிறுகடித்து
திசைமதகரிதிசைதொறுமுரிவைபோர்த்து
நிசிசரனுடல்வெளவிய நெடுமாலுருவாகி
அடியிணைபோற்றிசைபாடி அயனுமறைதேடி
முடிதுளக்கமுறுவரைமுன்முடுகியவிறலோன்
கடிகமழ்தருபுரிகுழல்கனிவாயுமைகாண
அடியவர்பெருமானுறைவிடமாவதுமாகாளமே.

—ஞா, திருமாகாளம்.

கொடியுடையதுவிடையதுகுலவரவரைமேலது
கடிகமழ்தருபுரிகுழலுமைகாதலனாவது
பொடியணிதிருமேனியன்புனிதனிடமாவது
வடிவுடைமழுவாளனிடமாவதுமாகாளமே.

—சு, திருமாகாளம்.

(அஎ) சிவபெருமான் அந்தகாசுரனைச் சூலத்தாற் கொன்றமை.

வடிவாகியதிருமேனி நரசிங்கவுருவாகி
தடவரைபோலுடல்பிளந்து தனிவாளெயிறுகடித்து
திசைமதகரிதிசைதொறுமுரிவைபோர்த்து
நிசிசரனுடல்வெளவிய நெடுமாலுருவாகி
அடியிணைபோற்றிசைபாடி அயனுமறைதேடி
முடிதுளக்கமுறுவரைமுன்முடுகியவிறலோன்
கடிகமழ்தருபுரிகுழல்கனிவாயுமைகாண
அடியவர்பெருமானுறைவிடமாவதுமாகாளமே.

—ஞா, திருமாகாளம்.

கொடியுடையதுவிடையதுகுலவரவரைமேலது
கடிகமழ்தருபுரிகுழலுமைகாதலனாவது
பொடியணிதிருமேனியன்புனிதனிடமாவது
வடிவுடைமழுவாளனிடமாவதுமாகாளமே.

—சு, திருமாகாளம்.

ஹீவெஷயாரிணவெzய நதஸ்வாரஸ்வரீகாஃ।
யூதவஸீவெஷ ஹாஷாஸ்ய வெரஸ்வெஷ்வா திஸ்வாதஸ்ய।
வஸ்ரஸ்வாகாரஸ்ய வீவஸ்யாநஸ்ய கூராஸ்ய ஹாஸ்திரஸ்ய।
வஸ்நஸ்யவநிகாரஸ்திவாநஸ்ய ஹஸ்திதவஸ்ய நவாவஸ்ரஃ।
தெ வீயஸ்யோநா ஸ்வெதெஸ்நஸ்ய ஹீவெஷா கவி வஸ்தெழு।
ஶிஃரம் வ்ராவஸ்ய தெ வவெஸ்ய ஶஹாதெவஸ்பியம்ரிரிழு।
தஸ்ய தெவம் நஶீஷ்யஸ்தஸ்ய ஹரிவ்ய ஹாஸ்யஷ்வஸ்ராஃ।
தஸ்தோஜூயா ஹவதெநவீ வஷீநரம் வரிவாராகாஃ।
தஸ்ராவ்ய நஸ்வஸ்தம் தெவா நஸ்யதெகா ரிரிஶாவஸ்தஸ்ய।
தஸ்ரஶஸ்ரஸ்ரதம் தெவாஃ ஹீவெஷா வீஷ்ணவஸ்வஸ்வஸ்கராஃ।
வ்ருஜிஜ்ரூவ நதெஹஸ்ராய தெளராத்ய்ஸ்ராவஸ்ய்கஸ்ரஸ்ய ஹஃ।
தஸ்திகாதெவா ஶஹாதெவஃ கர்ணாரஸ்ரஸ்தவாரியீஃ।
தெவா நராம ரக்ஷணாயதெதா வெஸ்ரவெஸ்ரஶவாஸ்யஸ்ர।
வெஸ்ரவொzவி தஸ்திஃ கர்ஷஸ்ரஸ்யகஃஹாவஸ்ரழு।
ஸ்ரஸ்ரவெரதம் வியாயாஸ்ர ஸ்ரிவஸ்நியஃஹ்ரமாஸ்ர। [ணழு।
ஸ்ரிவெநாவொகிதெர வெஸ்தஸ்ரஸ்ரவெரதொzவிதஸ்ரக்ஷ
நிவ்ரஸ்தஃவ்யஸ்வஸ்ரயம் கஃர்ஜாதம் தஃவஸ்ரழு।
ஶம்பொரநஸ்வ ஸ்ரஸ்ரயாஸ்ரஸ்ரெவம் தஸ்ரஷ்டாவஹ்ரஷ்டயீஃ।
தஸ்தீவ்ஷாதஸ்ர ஃஸ்ரிதிதாஸ்தெவஸ்வம் வரெணவஃராயஸ்ரஜஸ்ர।
வவ்ரெவொzவி வரம்வெஸ்தெஸ்ரா ஹாணவதஸ்ரஃநஸ்ரதஸ்ரிழு॥

புராபூதந்தகோ நாம்நா தைதேயோ லோககண்டகஃ।
தபஸாமஹதா ப்ராப்த பலவீர்ய பராக்ரமஃ।
த்ரிஜகத் பீடிதம் தேந விஜிதாஶ்ச சுராயுதி।
நிர்ஜிதா விபுதா ப்ரஹ்ம விஷ்ணவாத்யாரணமூர்த்தநி।
ஸ்தீரவேஷதாரிணஸ்தேத நதுபும்ரூபமாஸ்திதாஃ।

த்ருதஸ்த்ரீவேஷ பாஷாஶ்ச சேரூர் தேவா திஶோதஶ।
புருஷாகார விபுதாநஹங் காரா க்ருஹாந்தரே।
புநஶ்ச வநிதாரூபாஸ்ஸஹதே ஸ்ம நசாஸுரः।
தே பீட்யமாநா தைத்யேந ஸ்த்ரீவேஷா அபி ஸந்ததம்।
மந்தரம் ப்ராப்யதே ஸர்வே மஹாதேவ ப்ரியம் கிரிம்।
தத்ரதேவம் நமஸ்க்ருத்ய ஹரிப்ரஹ்மாதயஸ் ஸுராः।
ததாஜ்ஞயாபவந்தேஷீ ஸகீநாம் பரிசாரகாः।
தத்ராப்யநுபதம் தேவாநந்தகோ கிரிமாஸதத்।
தம் மந்தரகதம் தேவாः ஸ்த்ரீவேஷா விஷ்ணுபூர்வகாः।
வ்யஜிஜ்ஞபந்மஹேஶாய தெளராத்ம்யஞ்சாஸ்ய க்ருத்ஸ்நஶः।
தமேநா தேவோ மஹாதேவः கருணம்ருதவாரிதிः।
தேவாநாம் ரக்ஷணயத்நோ பைரவேஶ மசோதயத்।
பைரவோபிததः க்ருத்தஸ்தமந்தகமஹாஸுரம்।
ஶூலப்ரோதம் விதாயாஶு ஶிவஸந்நிதிமப்யகாத்।
ஶிவேநாலோகிதோ தைத்யஶ்ஶூலப்ரோதோபி தத்க்ஷணம்।
நிவ்ருத்தமஸ்ய ஸகலம் கர்மஜாதம் ததாஸுரம்।
லம்பமாநஸ்ஸஶூலாக்ரே சேவந் துஷ்டாவ ஹ்ருஷ்டதீः।
தத் ஸ்தோத்ரமுதிதோ தேவஸ்தம் வரேண ஸமாயுஜத்।
வவ்ரே ஸோபிவரம் தைத்யோ காணபத்யமநுத்தமம்॥

"முன்னோர்கால் உலககண்டகனுகிய அந்தகாசூரன் என்பான் ஒருவன் இருந்தான்; இவன் தபசினுலே மிகுந்த வீரிய பலபராக் கிரமங்களையுடையவன்; மூவுலகத்தையும் பீடித்துத் தேவர்களே யுத்தத்திலே செயித்தான்; பிரமவிஷ்ணு முதலாயினோர் அவனுக்கு யுத்தத்திலே தோற்றமையால் ஆண்வேஷம் விடுத்துப் பெண் வேஷம் பூண்டு தங்கட்குரிய பாஷையிற் பேசிக்கொண்டு இக்குக்க டோறும் திரிந்தார்கள்; ஏனெனில், ஆண்வேஷத்தோடுள்ளாரை அவ்வந்தகன் பாடி காவலில் அடைத்து வைப்பது வழக்கம்; இவர் களும் பிடிக்கப்பட்டபோது சிவபெருமானுக்குப் பிரீதியாகிய மந்தரகிரியை அடைந்து நமஸ்கரித்துப் பிரமவிஷ்ணுக்களெல்லாம் உமையம்மையாருடைய சகிகளுக்குப் பரிசாரகர்களாயுற்றார்கள்; அப்போது அந்த அந்தகன் அத்தேவர்களைத் தொடர்ந்து மந்தர

கிரியை அடைந்தான்; அவன் மந்தரகிரியை அடைந்தமையையும் அவனது தூர்நடக்கை முதலியவனைத்தையும் சிவபிரானுக்கு விஞ் ஞாபித்தார்கள்; கருணைபிர்தவாரிதியாகிய சிவபிரான் தேவர்களைக் காக்கமுயன்று (தம்மினின்று வேறுறுத) பைரவருக்கு ஆஞ்ஞாபித் தார்; பைரவர் (தமது கணங்களோடு போய்) கோபங்கொண்டு அந் தகாசுரனைச் சூலத்தினற் குத்தி எடுத்துக்கொண்டு சிவசந்நிதிக் குக் கொணர்ந்தார்; சூலத்திலே கோக்கப்பட்டிருந்தும் மகாதேவ ரைத் தரிசித்தமாத்திரத்தில் அவன் கன்மத்தாலாய பாவமெல்லாம் ஒழிந்துபோக, அவரைத் தோத்திரஞ் செய்தான்; அந்தத் துதிக ளாற் பிரீதிகொண்டு அவனை வரம் கேட்பாயாக என அருள, அவன் வரம் வேண்ட அவனுக்கு உத்தமமாகிய காணபத்தியத் தைக் கொடுத்தருளினர்" என்று ஸ்காந்தபுராணம் கூறுகின்றது.

அந்தகனையயிற்சூலத்தழுத்திக்கொண்டா
ரருமறையைத்தேர்க்குதிரையாக்கிக்கொண்டார்
சுந்தரனத்துணைக்கவரிவீசக்கொண்டார்
சுடுகொடுநடமாடுமிடமாக்கொண்டார்
மந்தரநற்பொருசிலையாவளைத்துக்கொண்டார்
மாகாளன்வாசல்காப்பாகக்கொண்டார்
தந்திரமந்திரத்தாயருளிக்கொண்டார்
சமண்டீர்த்தென்றன்னையாட்கொண்டார்தாமே.

—நா, தனித்திருத்தாண்டகம்.

அயனையனங்கனையந்தகனைச்சந்திரனை
வயனங்கண்மாயாவடுச்செய்தான்காணேடீ
சயனங்கண்மூன்றுடையநாயகனைதண்டித்தாற்
சயமன்றேவானவர்க்குத்தாழ்குழலாய்சாழலோ.

—திருவாசகம்.

(கூ0) கஜமுகக்கடவுள் கயமுகனைக் கொன்றமை.

தயெதி கரீணீரூவம ஹாஹயிகூா வஸ்ரீதிரேழி|
வயம திதம்ஹஜோ ஹஷிகூா ரொதோம ஸாமயஹஷா|
தஷா ஹஜதிவொ வொரொ தெதயுஹஸ்யுரதிஜாயத|

ஹவாரஷஸஹா ஹஹ்ரவஷ்டாஹதஹவ உதிழ்|
ஹம்ஹஹ-ஏவாஹய் ஷெஹொரzவீ வஜ்ரவஹ்ம்கராஜ்ஹயா|
ப்ரஸஹொரzஹம் ப்ரதோஹய்ரீதெதய்வதோஹ ஸிஷொரzஹஸ்ரழ்|
தஹ்ஹ்ஸ்ஹா ஷெஹவெஹவஹய் வஹந்ர ஹஸ்ரஹாதிகஸ்ஃ|
யதிவ்ரஹஹொர ஹமந்யதிஷாஹய்ஹி ஷிஹ வாரழ்|
ஹரீம்ஹ்ரவ்ரஸ்வா ஷெவாஹ்ஹரம் வ்ராவய் ஸாகிகழ்|
வராஜிதா ஹவக்ஷீஸ ஹிஹ்ஹம் மொரிரய்ஷண்ணவக்|
தஹா கதாஹிழிம்ஹ்ரதய்ர ஷெவாஹ்ததி ஹஸோமதாஃ|
ப்ரணஸ்ரய் ஹுணவஹ்ல ஹஹாணயஹ்ததஸ்ரஃ ஹ்ழிதாஃ|
தாவ்நீக்ஷ்ய் ஷெவா நஹஸ்ரஃ ஷ்ரொவாசாயம் வஹஹ்ஷா|
கஹ்ய்வ்ரஹ்ஜகி யெஷெவா யஸ்யம் ஹவெஸ்ழவ்ய்தம்ஜ்ரிதாஃ|
ப்ரணஸ்ரய்தி வ்ரகாரஸ்ரம் ஸோ கூக்ஷா ச கராகஸ்ரஸ்ரழ்|
கஸ்ரொளஸ்ரவணயொஃ சூக்ஷா வ்ய்தாஷெந வஸ்ரநஃவஸ்ரநஃ|
நஸிநாஹஸிநம் கூக்ஷா யாஜ்ஹயா ஐஐ ஸஹ்ஹத|
ஹதிர்ஹ்ஷா ஷ்ரெஷயாஸோஷ ஹஸ்ரோந்ரஜஸ்ரஷ்வாஹஸ்ரஃ|
தஷாஜ்ஹயா ஹஸ்ரோஹ்ஹவெஸ்ர் தயாதம்தெத ஸிஷெஷிஸ்ரெ|
ஸம்ஷொர வஹஸ்ரஜ்ஹ விஷ்வெஸ ஹக்தா நாம் ஹயஹம்ஜந|
ஹஸ்ரோந்ரஜஸ்ரஷ்வெஸ்ரநதா நஹஸ்ரஷ்ரெண ஷிவாநிஸழ்|
வாஜ்யஸோ நாந்நஹாஷெஷ ஸிஷ்வொதாஷ்யாதஜம் வாரழ்|
வாஹி வஹஸ்ர ஸிரஸோ நஸ்ரணாமதவத்ஹ|
உதிதஷ்ய் வஜ்ரஸ்ரஹ்ரா தஷ்யதி வாரஷ்ரெஸ்ரஃ|
ஷ்ரெஷயாஸோஷதாஹ்ஹ்ஹம்ஹஸ்ரஃ ப்ரணதாதிஸ்ர் ப்ரஹம்ஜநஃ|
தஸ்ரதா ஷெவாஸ்ர ஹஹ்ஸ்ரஷ்டாஃ ப்ரணஸ்ரய் வ்ராவ்ஷ்டம் யய்ஸ்ரஃ||

ததேதி கரீணீரூபம் க்ராஹயித்வா ஸுரீமிமாம்।
ஸ்வயம் மதங்கஜோ பூத்வா ரேமே தாம் மாகதஸ்ததா।
ததா கஜமுகோ கோரோ தைத்யஸ்தஸ்யாமஜாயத।
சசார தபோ ஸாஹஸ்ரவர்ஷாந்தந்தப உத்தமம்।
ஸம்பபூவாஸ்ய தேஹோபி வஜ்ரவச்சங்கராஜ்ஞயா।
ப்ரஸந்நோஹம் ப்ரதாஸ்யாமீத்யேவமாஹ ஸிவோ ஸுரம்।
தச்ச்ருத்வா தேவதேவஸ்ய வசநம் ஸுரகாதகः।
யதிப்ரஸந்நோ பகவந் யதி தாஸ்யஸி மே வரம்।
ஹரீந்த்ரப்ரமுகா தேவாஸ்ஸமரம் ப்ராப்யமாமகம்।
பராஜிதா பவந்த்வீஸ வி஘்நமம் கோமாயுஷண்டவத்।
ததாகதாசிதிந்த்ராத்யா தேவாஸ்தத்ர ஸமாகதாः।
ப்ரணம்யதண்டவத் பத்தபாணயஸ்தத்புரஸ்திதாः।
தாங்வீக்ஷ்ய தேவாநஸுராः ப்ரோவாசாயம் வசஸ்ததா।
அத்ய ப்ரப்ருதி யே தேவா யூயம் ஸர்வேப்யதந்த்ரிதாः।
ப்ரணம்ய த்ரிப்ரகாரம் மாம் க்ருத்வா ச கரகுட்டநம்।
கரௌ ஸ்ரவணயோः க்ருத்வா வ்யத்யாஸேந புநः புநः।
நமோநமநம் க்ருத்வா சாஜ்ஞயா மம கச்சத।
இத்யுக்த்வா ப்ரேஷயாமாஸ ஸுராந் கஜமுகாஸுரः।
ததாஜ்ஞயா ஸுராஸ்ஸர்வே ததா தம் தேவிஷேவிரே।
ஸம்போ ஸர்வஜ்ஞ விஸ்வேஸ பக்தாநாம் பயபஞ்ஜந।
ஸுராந்கஜமுகேநேதாநஸுரேண திவாநிஸம்।
பாத்யமாநாந் மஹாதேவ ஸிவோத்பாத்யாத்மஜம்பரம்।
பாஹிஸர்வா மரேஸாந ஸரணாகதவத்ஸல।
இதி தஸ்ய வசः ஸ்ருத்வா ததேதி பரமேஸ்வரः।
ப்ரேஷயாமாஸ தாந்ஸம்புः ப்ரணதார்த்திப்ரபஞ்ஜநः।
ததோ தேவாஸ்ச ஸந்துஷ்டாः ப்ரணம்ய ஸ்வாஸ்பதம் யயுः॥

—ஸ்காந்தபுராணம்.

"இவ்வாறு அந்த (அசுர) ஸ்திரியின் வசனத்தை (மாகத) முனிவர் கேட்டு, மிகுதியும் மகிழ்ச்சிகொண்டு அங்ஙனமாகுக என்று கூறி, அவளைப் பெண் யானைவடிவங்கொள்ளச் செய்து

தாமும் ஓர் யானையாகி அவளோடு சேர்ந்தபோது, அவளிடத்தில் மகாகோரமுகிய கஜாமுகாசுரன் உற்பத்தியாயினன்; இந்தக் கயமுகாசுரன் இங்ஙனம் பதினாயிரம் வருஷம் சிரேஷ்டமாகிய தவத்தைச் செய்துவருங்கால், அவ்வசுரனுடைய தவத்தைக் கண்டு இந்திரன்முதலிய தேவர்களெல்லாம் தத்தம் மனசில் மிகுந்த பயமடைந்தவர்களாய் ஓட்டம் பிடித்தார்கள்; அப்போது கருணாமூர்த்தியாகிய சிவபெருமானுடைய திருவுள்ளத்திலே தயையுண்டாகி அவரது ஆஞ்ஞையினல் அவனது தேகம் வச்சிரம் போலாயிற்று; சிவபிரான் அக்கயமுகனை நோக்கி மங்களகரம் பொருந்திய அசுரனே! உனக்கு வேண்டிய வரத்தை விரைந்துகேள், பிரசன்னராகிய யாம் உனக்கு இப்போது அருளுகின்றேம் என, அத் தேவகாதகன் தேவாதிதேவருடைய திருவார்த்தையைக் கேட்டவுடன், சுவாமீ! தேவரீர் எனக்குப் பிரசன்னராகி வரம் கொடுப்பது மெய்யேயானல் இந்திரன்முதலிய தேவரெல்லாம் என் முன்னிலையிற் சிங்கத்துக்கு எதிர்ப்பட்ட நரிக்கூட்டம் போலத் தோல்வியடைதல்வேண்டும் என்றான்; (கஜமுகாசுரன் அங்ஙனம் சிவபெருமானிடத்தில் வரம் பெற்றுக்கொண்டான்); இங்ஙனம் அசாண்டு வருகையில் இந்திராதி தேவர்கள் வந்து தண்டம்போல வீழ்ந்து பணிந்து அவன்முன் கைகட்டிநின்றார்கள்; அப்போது அவன் அவர்களை நோக்கிச் சொல்கின்றான்; தேவர்களே நீங்கள் எல்லோரும் இன்றுமுதற் சிறிதும் சோம்பலின்றி (அட்டாங்க பஞ்சாங்கதிரியாங்கமென்னும்) பிரகாரமாக நமஸ்காரம்பண்ணிக் கைகளால் (நெற்றியிற்) குட்டி, இரு கைகளாலும் மாறுறக் காதுகளைப் பிடித்துக்கொண்டு தோப்புக்கண்டம் போட்டு எனது ஆஞ்ஞாப்பிரகாரம் போகவேண்டும் என்றுரைத்துக் கஜமுகாசுரன் தேவர்களை அனுப்பினன்; பின் அப்படியே அவன் ஆஞ்ஞைப்படி தேவர்களெல்லாம் மிகுந்த கவலையோடு நெடுங்காலமாகச் சோம்பலின்றி அவனைச் சேவித்திருந்தார்கள்; (விஷ்ணுவானவர் கஜமுகாசுரன் சங்கதியனைத்தையும் சிவபிரானுக்கு விஞ்ஞாபனஞ் செய்து பிரார்த்திக்கின்றார்) ஓ சம்புவே! சர்வஜ்ஞரே! விசுவேசரே! அடியார் பயத்தைத் தொலைப்பவரே! மகாதேவரே! சர்வதேவேசுவரரே! சரணமடைந்தாரிடத்து அன்புடையவரே! கயமுகாசுரனல் இராப்பகலாய் வாதிக்கப்படுகின்ற தேவர்களைச் (சுவாமீ!) ஓர் சிரேட்டராகிய புதல்வரைப் பெற்றிரக்ஷித்தருளல் வேண்டும் என, அதனைக் கேட்டு அங்ஙனமே ஆகுக என்று வந்

திப்போர் கவலையைத் தீர்த்தருளுஞ் சிவபிரான் அவர்களே அனுப் பினர்; பின்னர் அத்தேவர்கள் அவரை நமஸ்கரித்துக்கொண்டு மிகுமகிழ்வினோடு தங்கள் பதவிகளை அடைந்தார்கள்" என்றும்,

கயதத்த சஹாதெவொ விதித்ரம் வீக்ஷ்ய கா நதெந|
தித்ரஷ்ணவசாவ்யாயத்த்ரகம் மிஸிஜாவவஃ|
ஸ்தவிஹாவ நாரா-ஹ்வொ தெவ்ய வஹசெஹ்வராஃ|
தித்ரஹிதிவ்ஹிதா நுத்ர தித்ராணி வரயாசஃ-ஹா|
விதொகு வ்ரணவஹ்ரா த்ரகுசாத்தவதொகயசு|
ஸம்ஹ-நா வீக்ஷணா த்தவ்ரா தணவாஜ்ஜிஷ்ணவ தீ|
வசி-தவ்ளெள தஹாzதெந்ரா நுரம் ரொசாதெதெள சி-ஹ-நிதெ|
வீக்ஷ்ய தெள வரயா வீ கிய்ர மௌரீவாஹ்யயு-ஹ்வம்ய-தர|
வவ்ரஹ வா சஹாதெவம் கிசித்தித்தி ஸம்கரீ|
கவ்யாணி தாவகீம் விதி கூவாம் தொகொவகாரிணீழ்|
உதி-கூர வ்ரணயாதித்ள தாவவாதொகயதாசி-ஹெள|
தஹாமஜசி-வவ்ஸத்ர வ்ராஹ-ராவஸ்ஹ்ரணெஸ்ரராஃ|
வ்ரணாகுகொடிவம்காரஸஃ கீ்ரயதெதாமஜ்ரய-ழ்மயொஃ|
வொzயம் வி நாயகொர தெவம் தெவீசிவி சி-ஹ தஹா|
வ்ரண நாசி சஹாவகெவ உணவத்ரஸ்ரயாஸ்ரித்தஃ|
தம் வசாலிம்ரு வாவ்ரய சிஜ்ரி-ழ் மௌரீசிஹெஸ்ரவௌள|
வசிம்மசாரொவயதாம் தெள தஹா தம் மணெஸ்ரவ்ரழ்|
தத்தஃ வ்ரா ஹவவஸ்ரம்ஹ-ழ்ரணெஸ்ரம் கூவயாவஸ-தழ்|
கூர: யெந சிஸ்ரி வ-ர-ஷ்ர சிஹ்ரு சிரா தஜழ்|
தெஷ்ரம் ஹவத்தவீஷ்ரா ஸ்ரி ஸ்வ்ரம் ஸ்ரிவி-ழ்வஹாவதஃ|
கூம முணா நாசிஸ்ரொஷ்ரணாம் வதிராதெர்ர சிஹாஜ்ஜய|
வ்ரகராயு-ழ்தெள வசிஹ்ரு-ழ்ரு வ்ரஹீஷ்ரம் வ்ரா-வ-யாஜ்ஜநஃ|

ஹகூர மஜிஂவம் வொரா ஂதெதுவெஸ்ரூஷ்ஂ வஂராஜ்ஂஹழி
வஂராநிஷ்ஂஜிஂவா நூது வாயுயகூஜிதஂஜ்ரிதஃ।
மணதாய ஃஹாவஸகூஹகூதா நாதிஷ்டோயக।
மணா நாஹ்ரா மணவதிம் ஸராணயம் ஸராணம்மதாஃ।
ராகூராக்ஷ வஂராஹ்ரா நவஂரா நகூவா மஜிஂவாவஂராழி।
உஂராதநாமணாயீஸ வொஜயிதா நா நஹந்நிஂழி।
ஊதி தெஷாம் வஜஃ ஸ்ரூஂகூவா தயெதுஂகூவா மணாஸ்ரணீஃ।
ஃதம்மதமராஹயாஸம் வ்ரவ வீவெஸ்ரொ ஜவாசு।
தரிமதிம் வஜாகணயிஂ மஜவகொ ஃஹாவஂராஃ।
ராயிராஂஹயி வெமெந வதஂராம்மவெவெஷ்வஹ।
மணாஜயிக்ஷ்வதெரா ஜூராகூவா தஃஸவவயஜ்ஞயா।
நூதெநாஉ ஃஜஃஜி தவிளஹெஸ்ரிகூவா ஃஹாவஜஃ।
வ வாஃவெஸ்ரிதயி வெமெந ஹிவெவாராஷவயி நிஷ்ஂராழி।
கூஷணாசுவாஉஷ்டிகாம்வொமெள ஷாகூவா தஷயிகாரம் யமெள।
உஷ்ஜ்ஜயி தெஹஃவஂராஷ்டிதம் ராஂயிராஷ்ஂதிழி।
ஜஸ்ராஹ தெஹஃதஂஜம் ஃஜஷிகூவயி ஃவெஹாஸ்ஜதிழி।
கூராஂஹயாவிஸ்நணாஜயிக்ஷாzகூஜயதம் வ்ஷவராஹநிழி॥

அத தத்ரமஹாதேவோ விசித்ரம் வீக்ஷ்யகாநகே।
சித்ரமண்டபமாப்யாயந் தத்ரத்யம் கிரிஜாஸகஃ।
ரத்நவிஷ்மாஸநாரூடோ தேவ்யாஸஹ மஹேஸ்வரஃ।
சித்ரபித்திஸ்திதாந்யத்ர சித்ராணி பரயாமுதா।
விலோக்ய ப்ரணவஞ்சாத்ர க்ரமாத்தமவலோகயத்।
ஸம்புநா வீக்ஷணத்தஸ்மாத்ப்ரணவாத் கஜதம்பதீ।
ஸமுத்பங்நௌ ததாந்யோந்யாம் ரேமாதே தௌ முதாந்விதே।
வீக்ஷ்ய தௌ பரயா ப்ரீத்யா கௌரீசாஸ்சர்யஸம்யுதா।
பப்ரச்ச ஸா மஹாதேவம் கிமேதந்நி ஸங்கரீ।
கல்யாணி தாவகீம் வித்தி க்ருபாம் லோகோபகாரிணீம்।

இத்யுக்த்வா ப்ரணயாத் தௌள தாவவாலோகயதாமுபௌ।
ததா கஜமுகஸ்ததத்ர ப்ராதுராவீத்கணேஸ்வரஃ।
சண்டார்க்ககோடிஸங்காஸஃ க்ரீடதோர்கஜயுக்மயோஃ।
ஸோயம் விநாயகோ தேவஸ் தேவீமபிமுதாததா।
ப்ரணநாம மஹாஸத்வோ தண்டவத் ப்ரஸ்ரயாந்விதஃ।
தம் ஸமாலிங்க்ய சாக்ராய மூர்த்நி கௌரீமஹேஸ்வரௌ।
ஸ்வமங்கமாரோபயதாம் தௌள ததா தம் கணேஸ்வரம்।
ததஃ ப்ராஹ வசஸ்ஸம்புர் கணேஸம் க்ருபயா ஸுதம்।
த்வாம் யே நமந்தி புருஷா மதநந்யம் மமாத்மஜம்।
தேஷாம் பவந்த்வபீஷ்டாநி ஸீக்ரம் நிர்விக்நபாவதஃ।
த்வம் கணநாமதேஷாணும் பதிராத்யோ மதாஜ்ஞயா।
ஸ்வகார்யாதௌள ஸமப்யர்ச்ய ஸ்வாபீஷ்டம் ப்ராப்நுயாஜ்ஜநஃ।
ஹத்வா கஜமுகம் கோரம் தைத்யஸ்ரேஷ்டம் ஸுரத்ருஹம்।
ஸுராந் விஷ்ணுமுகாந் புத்ர பாலயத்வ மதந்த்ரிதஃ।
கணநாத மஹாஸத்வ பக்தாநாமிஷ்டதாயக।
கணநாந்த்வாகணபதிம் ஸரண்யம் ஸரணம் கதாஃ।
ரக்ஷரக்ஷ ஸுராந் ஸர்வாந் ஹத்வா கஜமுகாஸுரம்।
துராத்மநாகணதீஸ பாத்யமாநாநஹர்நிஸம்।
இதி தேஷாம் வசஸ்ஸ்ருத்வா தமித்யுக்த்வா கணக்ரணீஃ।
மதங்க நகராப்யாஸம் ப்ராப விக்நேஸ்வரோ ஜவாத்।
ததாகமம் ஸமாகர்ண்ய கஜவக்த்ரோ மஹாஸுரஃ।
ரதமாருஹ்ய வேகேந சதுரங்கபலஸ்ஸஹ।
கணத்யக்ஷஸ்ததேதா ஜ்ஞாத்வா தமஸுஸ்த்ரவதந்ததா।
நூநோத தந்தமேதஸ்மிந்நக்ரே சித்வா மஹாபலஃ।
ஸ ஸமப்யேத்ய வேகேந பித்வோராஸ்தஸ்ய நிஷ்டுரம்।
க்ஷணத் ஸ்வாதூதகாம்போதௌள ஸ்நாத்வா தஸ்ய கரம் யயௌ।
உத்ஸ்ருஜ்ய தேஹமஸுரஸ்ததா தம் ருதிராப்லுதம்।
ஜக்ராஹ தேஹமதுலம் மூஷிகஸ்ய மஹோந்நதம்।
ஆருஹ்யாஸ்மிந் கணத்யக்ஷோ கல்பயத்தம் ஸ்வவாஹநம்॥

—தக்ஷகாண்டம்.

"பின்னர்ச் சிவபிரான் வனத்திலேயுள்ள விநோதங்களைப் பார்த்துக்கொண்டே சித்திரமண்டபத்தை அடைந்தருளினார்; பின்பு உமாதேவியாரோடுகூடச் சிவபிரான் இரத்தினசிங்காசனத்தில் வீற்றிருந்து சித்திரச்சுவர்மீதுள்ள சித்திரங்களைச் சந்தோ

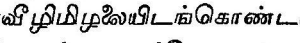
ஷத்தோடு பார்க்குங்கால் அங்குள்ள ஓர் பிரணவத்தைப் பார்த்தார்; பார்த்தமாத்திரத்தில் அப்பிரணவத்தினின்றும் ஆண்யானையும் பெண்யானையும் உண்டாகி அவ்விரண்டும் வெகுசந்தோஷத்தோடு கிரீடித்தன; அதனைக் கண்டபோது உமையம்மையார் மிகுதியும் ஆச்சரியங்கொண்டு சிவபெருமானை நோக்கி இது என்னை என்று வினவச் சிவபிரான் கல்யாணி! இது லோகோபகாரமாய் உனது கிருபை என்றே அறிந்தி என்று அருள, அவ்விருவரும் அவ்வியானைகளை அன்பினோடு பார்த்தார்கள்; அப்போது அவ்விரு யானைகளுஞ் சேருங்கால் ஆங்குக் கோடிசூரியப்பிரகாசமுடைய யானை முகத்தினராகிய விநாயகமூர்த்தி ஆவிர்ப்பவித்தார்; அப்போது மகாபலபராக்கிரமசாலியாய விநாயகர் உடனே ஸ்ரீபார்வதி பரமேசுவரர்களை மகாவினயத்தோடு தண்டாகாரமாக நமஸ்கரிக்க, அவ்விருவரும் அவரை அணைத்து உச்சிமோந்து அக்கணராஜரை மடிமீதுவைத்துக்கொண்டார்கள்; பின் சிவபிரான் கிருபையோடு புத்திரராகிய கணேசரை நோக்கிக் கூறுகின்றார்; குழந்தையே! எம்மைப்பார்க்கினும் வேறில்லாத எமது புத்திரனுகிய உன்னை வழிபடும் புருஷர்க்கு யாதும் இடையூறு எய்தாது அவர்கள் வேண்டுகை விரைந்து பயன் அடையற்பாற்று; நமது ஆஞ்ஞாப்பிரகாரம் நீயே நமது கணங்களுக்கெல்லாம் முதன்மையான தலைவன்; அவரவர் முயற்சிக்கும் காரியாரம்பத்தில் உன்னை வழிபடுபவர்களாயின் காரியங்கள் முற்றப்பெறுவார்கள்; புத்திர! அசுரர்களுள்ளே சிரேஷ்டனும் தேவர்களுக்குத் தீங்குவிளைப்போனுமாகிய கொடிய கயமுகாசுரனோடு யுத்தஞ்செய்து விஷ்ணுமுதலிய தேவர்களை விரைந்து காத்தருள்வாய் என்றருளினார்; அதன்மேல் தேவர்கள் பயமிலராகிக் கூறுகின்றார்கள். அடியார்கள் வேண்டியதை அருளும் மகாவலிமைபூண்ட கணநாதா! கணங்களுக்கெல்லாம் கணபதியும் சரணமடையற்பாலருமாகிய தேவரீரைச் சரணடைந்தோம்; கணேசா! கயமுகாசுரனைச் சங்கரித்து அக்கொடியோனால் இராப்பகலாய் வாதிக்கப்படுகின்ற இந்தத் தேவர்களையெல்லாம் இரக்ஷித்தருளல்வேண்டும் இரக்ஷித்தருளல்வேண்டும் என, மகாகணபதியானவர் அவர்கள் கூறியதைக் கேட்டு அங்ஙனமாகுக என்றார்; விநாயக்கடவுள் மகாவேகத்தோடு மதங்கமுகரை அடைந்தார்; உடனே கயமுகாசுரன் அவர் வருகை அறிந்து இரதமேற்கொண்டு சதுரங்கசைன்னியத்தோடு (யுத்தகளத்துக்கு) வந்தான்; பின்னர்ப் பலமுடையராகிய கணேசர் (கயமுகாசுரன்) சத்திரங்களாற் கொல்

லப்படமாட்டான் என்று அறிந்து, தமது ஓர் கொம்பின் நுனியை முறித்து அவன்மீதெறிய அது மகாவேகத்தோடு வந்து அவனது கடினமார்பைப் பிளந்து, ஓர் நொடிப்போதுள் நன்னீர்க்கடலில் ஸ்நானஞ் செய்து, அவர் திருக்காத்தை அடைந்தது; அவ்வசுரன் இரத்தம் தோயப்பெற்ற அத்தேகத்தை விடுத்து ஒப்பில்லாத மகா உன்னதமுற்ற மூஷிகதேகத்தை எடுத்தான்; அம்மூஷிகமானது மகாவேகத்தோடு கணேசமூர்த்தியார் அருகிற் செல்ல, அவர் அதன்மேல் ஏறி அதனைத் தமது வாகனமாகக்கொண்டார்."

கைவேழமுகத்தவனைப்படைத்தார்போலுங்
கயாசுரனையவனுற்கொல்வித்தார்போலுஞ்
செய்வேள்வித்தக்கனைமுன்சிதைத்தார்போலுந்
திசைமுகன்றன்சிரமொன்றுசிதைத்தார்போலு
மெய்வேள்விமூர்த்திதலையறுத்தார்போலும்
வியன்வீழிமிழலையிடங்கொண்டார்போலு
மைவேள்வியாறங்கமானர்போலு
மடியேனையாளுடையவடிகடாமே.

—நா, திருவீழிமிழலை.

(கக) பிரமாவின் சிரசைக் கொய்தமை.

யொவ்ஹணஃ வஜுவக்ஹதாதவ்ஹ ரூஜாய நமொஜ்ஹ்ஃ।
யோ பரஹ்மணஃ பஞ்சவக்த்ரஹந்தா தஸ்மை ருத்ராய நமோஸ்து।

"எவர் பிரமாவின் ஐந்தாம் சிரசைச் சிதைத்தாரோ, அந்தச் சிவபெருமானுக்கு நமஸ்காரம்" என்று சரபோபநிடதமும்,

மதெ விஷ்ணொ வுணத்வேஸம் கூர்மாஸ்யிம் தரஹாஜவஸ்।
உஹாதொஹவஸாத் ஹாகுவுணத்வ உவெஸ்வரஃ।
ஊஜுவுகெண தெவெஸம் நிஂயாரொஸ உத்பவஃ।
தத வஸ்ரா தெவெஸொ வெஸவம் கொவவிஹஜஃ।
கூவிராஸீத ஸீவ்ரஂ வெஸவஸ்ரஂகூராஜுயா।

ஹிஹொஜ-ஞஜிதவவ-ழ்ரம்மொ ஹ-ஜம்மகபிஸஅதூவாஜு|
ஸ்ம்ஜ்ஞநம்ஜீரகி நஜஃ கவொஆவவீஹ-ஞஷிதஃ|
ஐஹ்ரணஃ வரஅம் ஸஅஜ்ஜம் வரஸம் ஃசீர-கதையா|
வ்ருதிவொர வஷ-ரஸெதூர உஹரவொர கவொஆவாஜு|
ரகூரஹிவி-ர்கூ்ருதாஹிஸு ஜடரஹிர்ரதிஜீஷணஃ|
கதிவ்ருகரஸ வவ-ழ்ரம்மொ உம்ஷஜ்ஜித உதெநாஹரஃ|
வ்ருஹ்ரணா நுவிஆர நுரஸ-ர ஹகஷித-ஸு வரீவ்ருஃ|
தாஷ்ருஸொரzயம் உஹரஷெவம் வ்ருணஃஜு வ்ரஸ்ருயா நதஃ|
கதி-வ்ருயும் கிம் உயர வ்ஹாதீஹராஜ்ஞரவய ஜமஹஸ்வ்ருஹொர|
கூவரம் கரஸ-ர உயீஸ கவ, கிம்கரெ தவ ஸம்கரர|
ஜ்கீர்ய-ர்கவஜ்ஞம் தம் வீக்ஷ்ரு வ்ருஹர வரஜம் உஷெஹ்வரஃ|
உநாயா ஸொஹ்மிதவ்ரஆவ்ரு வ்ருஹ்ருணொ உஜிகிம்ஷகுழ்|
ஹிக்ஷர ஸிரஸ்வம் ஷெவர நாம வீஷ்ரஜீ நரஞ்மவீ-ழ்ருணாழ்|
ஜஷ்ணாஉவி ரகூரகி ஹிக்ஷரவ்ரராஜெந ஸீவ்ருர்தஃ|
ம்ருஹீக்ஷர வ-ரரஸ-ஜீவ்ரு ஷ்ருர்தா நவ்ரு்ரு ஷெஹரவ|
மக்ஷர வ்ஹவஷெந திஷ்ரு வ்ருஹரஷ்ணொஜ-ழ்ரம் உஷராஜ்ஞரயா|
ஷெவதர நாஷ்ரவ்ஜீணாஜு ரகூரம் கவ-ர்ழ்ருஹ்ரதம்ஜ்ரதஃ|
உகி வம்வ்ருஷயிஷெக்ஷுநஉஷெஜி-ர்ழ்ருஸ்ருஹிவஃ|
வ்ருதாஜதெஉதஜிஜ்ஞாய வீஹாரெண வ்ஸிதெர ஹரஸிஃ|
தஹ்ரதவ ஷெஹரவஃ கொவொஜ ஹ்ருணஃ வரஸ்ரும் ஸிரஃ|
ஷிஷ்ரு உ வ-உஹரஷெரவஃ கரஜாஷ்ருணஜீஷணஃ|
ஸ வவொத உஹீவ்ருஷ்ரு வ்ருஹர ரகூஸ்ரு வாவ-தஃ|
உ-ஷிரஹவ கூஷணஷ்ரயம் ரஷ-யீரெளவ்ரு வ்ருஜாவதிஃ|
ஸொஷயிக்ஷரzவ்ரு ரகூரகி ஷெஹரவொர நிஷ்ரிஷெக்ஷணஃ|
வ-ரர-ஜீவயாரொவ ஷெஹரவஸ்ரம் கூவரஜ்ஞரர|

ஸ்ரீகணேசாய நமஸ்ரீவ்யம் வ்யூஹா ஜ்ஞாகூடாய வைஷ்ணவே।
மதகோஹம் ப்ரணமேயே நஞ்சுஷ்டாவ பயகம்பிதஃ।

கதே விஷ்ணௌ ப்ரணம்யேமம் க்ஷீராப்திம் தாஸ்ய பயாத்
மஹாமோஹவஸாத் ப்ரஹ்மாத்வப்ரணம்ய மஹேஸ்வரம்।
ஊர்த்வவக்த்ரேண தேவேமம் நிந்தயாமாஸ மூடதீஃ।
ததா ஸஸ்மார தேவேஸோ பைரவம் கோபவிஹ்வலஃ।
ஆவிராஸீத்ததாஸீக்ரம் பைரவஸ்ஸங்காஜ்ஞயா।
பஸ்மோத்தூளித ஸர்வாங்கோ புஜங்கதடஸோத்ரவான்।
ஸிம்ஜந்மஞ்ஜீரஸிநதஃ கபாலாவலிபூஷிதஃ।
பிப்ராணஃ பரமம் ஸூலம் பாஸம்டமருகந்ததர।
வ்ருத்த கோர ஸ்புரந்நேத்ரோ மஹாகோரகபாலவான்।
ரக்தாபிர் ஸிக்ருதாபிஸ்ச ஜடாபிரதிபீஷணஃ।
அதிப்ரகாஸஸர்வாங்கோ மந்தஸ்மித மனோஹரஃ।
ப்ரஹ்மாண்டாந்யகிலான்யாஸு பக்ஷிதுஞ்சபரீப்ருடஃ।
தாத்ருஸோயம் மஹாதேவம் ப்ரணம்ய ப்ரஸ்ரயாததஃ।
கர்த்தவ்யம் கிம்மயா ஸ்வாமிந் நாஜ்ஞாபய ஜகத்ப்ரபோ।
க்ருபாம் குரு மயீஸ த்வம் கிங்கரே தவ ஸங்கர।
இத்யுக்தவந்தம் தம் வீக்ஷ்ய ப்ராஹ வாசம் மஹேஸ்வரஃ।
மன்மாயா மோஹிதஸ்யாஸ்ய ப்ரஹ்மணோ மத்விநிந்தகம்।
சித்வா ஸிரஸ்த்வம் தேவானாம் விஷ்ணவாதிநாஞ்சகர்விணம்।
ருஜ்ஞமபி ரக்தானி பிக்ஷாவ்யாஜேந ஸீக்ரதஃ।
க்ருஹீத்வா புநருஜ்ஜீவ்ய ம்ருதாநப்யத பைரவ।
கத்வா ஸ்வபவநே திஷ்ட ப்ரஹ்மாண்டோர்த்வம் மதாஜ்ஞயா।
தேவதாநாம்ருஜ்ஞஞ்ச ரக்ஷாம் குர்வந்நதந்த்ரிதஃ।
இதிஸம்ப்ரேஷயித்வைநமந்தர்த்திமகமச்சிவஃ।
வ்ருத்தாந்தமேதத் விஜ்ஞாய விசாரேண ஸ்திதேத ஹரிஃ।
ததஸ்து பைரவஃ கோபாத் ப்ரஹ்மணஃ பஞ்சமம் ஸிரஃ।
சிச்சேத ஸுமஹாடோபஃ கராக்ரேண பீஷணஃ।
ஸ பபாத மஹீப்ருஷ்டே ப்ரஹ்மா ரக்தஸ்ரவாப்லுதஃ।
மூமோஹசு க்ஷணேநாயம் ருதிரௌகே ப்ரஜாபதிஃ।
ஸோஷயித்வாஸ்ய ரக்தானி பைரவோ நிடிலேக்ஷணஃ।
புநருஜ்ஜீவயாமாஸ பைரவஸ்தம் க்ருபாத்ருஸா।
ஸமுத்தாய ததஸ்ஸீக்ரம் ப்ரஹ்மா ஜ்ஞாத்வாஸ்ய வைபவம்।
கதமோஹஃ ப்ரணம்யைநந்துஷ்டாவ பயகம்பிதஃ॥

"விஷ்ணுவானவர் சிவபிரானை நமஸ்காரம்பண்ணிவிட்டு மிகுந்த பிரீதியோடு பாற்சமுத்திரத்தை அடைந்தவுடனே, பிரமா மிகு மதிமயக்கங்கொண்டு சிவபிரானை நமஸ்காரம் பண்ணாது புத்திகெட்டுத் தமது (ஐம்முகங்களுள்) மேற்புறமுகத்தினால் சிவபிரானை இகழ்ந்தார்; அப்போது சிவபிரான் கோபாவேசங்கொண்டபைரவரைத் தமது திருவுள்ளத்தில் நினைக்க, அவர் தம் மேனியெங்கும் விபூதி பூசி, சர்ப்பத்தை அரைஞாணாகக்கொண்டு, ஒலிக்கும் பாதச்சதங்கைகள் ஜல் ஜல் என்று சப்திக்க, மண்டையோட்டு மாலைகளைப் பூண்டு, பரமாகிய சூலம், பாசம், உடுக்கு என்பவை தரித்து வட்டமாய், பயங்காரமாய், பிரகாசிக்கும் கண்களையுடையராய், அதிகோரமாய மண்டையோட்டுக் கப்பறையைக் கையிற் பிடித்து, இரத்தநிறமாய் விகாரமாயுள்ள சடைகளையுடைமையாற் பயமுறுத்தத்தக்கவராய்த் திருமேனியெங்கும் மிகுந்தபிரகாசமுடையராய், புன்சிரிப்புடையராய், அகிலபிரமாண்டங்களையும் ஓர் நொடிக்குள்ளே கபளீகரணம் பண்ணிவிடத்தக்க திறமைகொண்டவராய், அவருக்குமுன்னே தோன்றினர்; அப்போது அப்பைரவமூர்த்தி சிவபிரானைச் சற்காரத்தோடு வழிபாடு செய்து, சுவாமீ! என்னாற் செயற்பாலதாகிய பணி யாதென்று கருணைகூர்ந்து அடியேற்கு ஆஞ்ஞைசெய்தருளல்வேண்டும் என்று விண்ணப்பஞ் செய்யச் சிவபிரான் அந்த பைரவரை நோக்கி, இங்ஙனம் கூறுவாராயினர்; பைரவ! எனது மாயையினாற் புத்திப்பிரமைகொண்டு என்னை இகழ்ந்த பிரமாவின் ஊர்த்துவசிரசைக் கண்டித்தும், மிகுந்த கர்வங்கொண்ட விஷ்ணுமுதலிய தேவர்கள் இருடிகளாயிரேருடைய இரத்தங்களையெல்லாம் பிக்ஷை என்று வியாஜத்தினால் வாங்கிக்கொண்டும், அவர்கள் அதனால் இறந்துவிடினும் அவர்களை உடனே உயிர்ப்பித்துவிட்டும், நமது ஆஞ்ஞையினால் இப்பிரமாண்டத்துக்கு மேற்புறத்துள்ள உனது ஸ்தானத்துக்குப் போய் அங்கிருந்தவாறே தேவர்களையும் இருடிகளையும் ஜாக்கிரதையோடு இரக்ஷித்துக்கொண்டு இருப்பாயாக என்று அவரை அனுப்பிவிட்டு, சிவபிரான் அந்தர்த்தானமாயினர்; அப்போது இவற்றையெல்லாம் விஷ்ணு அறிந்து மிக்க மனவிசாரங்கொண்டிருந்தனர்; பின்னர் வைரவர் கோபத்தினால் மிகுந்த அட்டகாசம்பண்ணி மகாபயங்கராகி அப்பிரமாவின் ஐந்தாவது தலையைத் தமது நுனிநகத்தினாற் கிள்ளிவிட்டபோது இரத்தவெள்ளம் பெருக, அந்த இரத்தப்பிரவாகத்துள்ளே பூமி

யில் நொடிப்போதிலே வீழ்ந்து மூர்ச்சையடைந்தனர்; பின்னர் நெற்றிக்கண்ணுடைய அப்பரவர் பிரமாவின் இரத்தத்தை வற்றச்செய்து பின்னர்த் தமது கிருபாவீக்ஷணத்தினால் அவரை உயிர்ப்பித்துவிட்டார்; பின்னர்ப் பிரமா விசைந்து மூர்ச்சைதெளிந்தெழுந்து அவர் மகிமையை அறிந்து பயத்தினால் நடுக்கமுற்று நமஸ்காரஞ் செய்தார்" என்று சங்கரசம்ஹிதையும் கூறுகின்றன.

அறங்கிளருநால்வேதமாலின்கீழிருந்தருளியமார்வேண்ட, நிறங்கிளர்செந்தாமரையோன்சிரமைந்தினுன்றறுத்தநி ம ல ர் கோயி, றிறங்கொண்மணித்தரளங்கள்வரத்திரண்டங்கெழிற்குற வர்சிறுமிமார்கண், முறங்களினுற்கொழித்துமணிசெலவிலக்கிமுத் துலைப்பெய்முதுகுன்றமே.

—ஞா, திருமுதுகுன்றம்.

பண்டங்கறுத்தெதிர்கையுடையான்படைத்தான்றலையை
யுண்டங்கறுத்ததுமூரொடுநாடவைதானறியுங்
கண்டங்கறுத்தமிடறுடையான்கண்டியூரிருந்த
தொண்டர்பிரானைக்கண்டீரண்டவாணர்தொழுகின்றதே.

—நா, திருக்கண்டியூர்.

சங்கரன்காண்சக்கரமாற்கருள்செய்தான்காண்
டருணேந்துசேகரன்காண்டலைவன்முன்கா
ணங்கமலத்தயன்சிரங்களேந்திலோன்றை
யறுத்தவன்காணணிபொழில்சூழையாற்முன்கா
ணெங்கள்பெருமான்காணென்னிடர்கள்போக
வருள்செய்யுமிறைவன்காணிமையோரேத்துஞ்
செங்கமலவயல்புடைசூழ்திருவாரூரிற்
றிருமூலட்டானத்தெஞ்செல்வன்முனே.

—நா, திருவாரூர்.

அருமலரோன்சிரமொன்றறுத்தீர்செறுத்தீரமற்சூலத்திலந்த கணேத், திருமகள்கோனெடுமால்பலநாள்சிறப்பாகியபூசனைசெய் பொழீதி, லொருமலராயிரத்திற்குறைவானிறைவாகவொர்கண்மல ர்சூட்டலுமே, பொருவிறலாழிபுரிந்தளித்தீர்பொழிலார்திருப்புத் தூர்ப்புனிதனீரே.

—சு, அரிசிற்கரைப்புத்தூர்.

(கூஉ) வைரவர் இரத்தப்பிகூஷ யேற்றமை.

கூஷிவூ ஷஜ்ஞம் டிவெஸ ஷஹாஷிஷ்ணாஹ்ய ஷை விஹொ।
வை நஷிஸ்ரா லவத வூஷிஜ்ஞநோஜூரா நஜ்ஞவாஜூயா।
தஷிகூஸ்ரம் ஷஜ்ஹிரொஷிஷ்ணம் வாதீகூரை ஷயாஜ்ஹியெ।
கூரஸ்யூம் ஷிதவாஷாஜ்ஞெ ஹிகூஷாவாதூம் லவகூஸ்யூழ்।
கூடிநஜ்ஞிநவ கூவாஷெந ரகூஜ்ஹிகூஷாம ஸ்ரூஹாரண ஹொ।
உதூஸ்ரூகூரா வூணநாஷாயம வை நஃ வை நாரஷிஸ்ரம வியிஃ।
தயெகி தஜூஸ்ரூ ஹீகூவா யந்நியூஸ்ரூயெள ஷொவை வஸ்ரூதாகூ।
தததவஹஜ்ரூ ஹஷ்ஜ்ஞிதாஜ்ஞி வெவூஹயா ஜெஹொரவஃ கூஷணாகூ।
ஹாஷாஹஸ்ரும கூரஷுவெஸம தூயாஸ்ரிஷ்ணவ வெஹொஷிகெள।
கூநூயா நூகிவஸ்ரா நீஸ்ரொ ஹஷ்ஜ்ஞதவெ நாவ தீ நவி। [ரவஃ।
ஹஷ்ஜ்ஞெதாரஷிநஜ்ஞிகெவெஜ்ஞி நஜ்ஞெயூஸ்ரூஸ்ரிதாzயம கூரஷுஜ்ஞெஹ
ரகூஜ்ஹிகூஷா வூஹ்ஜெ நாயம ஹஷ்ஜ்ஞெஷாகூம வஸ்ரூரஃவூயா।
கூரநஜ்ஞிநஷ்ண வ வவெஸ்ரூஷ்ண வவஸ்ரூதெஷ்ண ஷஹ்வூதீவி।
வாதாரெ நாஸஷ்ரொஜ்ஞெவ ஜெவஷ்ரொஜ்ஞெ தஜ்ஞியெவ வ।
தூதூவ்ஹிதாநாம ஜெவா நாஷூஷ்ணாம ஸவிஸுணாஷியழ்।
ஜூரூஹ ஜெதஷாம ரகூரூஜ்ஞி கூவாஷெஜ்ஞிநவ ஜெஹொரவஃ।
ஷூதாநவி தஜூரா கூஃஸ்ரிஜீவயாஷாவ ஷீயா,
கூழிகூவா வவஸ்ரூதெரா ஹிகூஷாம வீஷ்ணஷ்ரொகூம வஷாயயெள।
தூரவா ஹஷ்ஜ்ஞதஜ்ஞிவெநூஜ்ஞி வாரூரூவாணி தஜூரா ஜூழ்ஸ்ரு।
கூவஷ்ணவிஸ்ரூஷொஸ்ரமஸ்ரூஹஆரம வீஷ்ணவ்ஹகூ நஷணாவ்ஹழிதஸ்ரு।
ரஷ்ஷொய தாஜ்ஞி ஷணவெரா வீஷ்ணவ்ஹகூ நாzதிஜ்ஞிஷ்ணரஃ।
தஷிநம ஜெஹொரவஸ்ரீவ்யூம வஜ்ஞாவ்ய உ கூவெஷ்ரூயொஃ।

வெரதயிக்கூ வுஸுஸுயூமெரு விஷ்ணுஹுயூஸுரோயயெள।
கதூ வஸ்வம்ஹுரிம் விஷ்ணுஹொரூமஸுராயீ ரிஹூஹயாஜ்।
வரி-சுயூய வுணஜெய்ஹும் ஸ்ரீஹஸ்திஹுயூம் வஹுவஸு-வஸு।
கதிஃ வெரவாது கம் விஷ்ணு ஹொரூவம் வீக்ஷுயீஷணழி।
கிரிசுரோமதாரவிக்கும் ஹஸ்தூ நாரிஹுயவ்ரூ।
சுஷுஸுரெந்த ஹெவாரஹும் கூரதூரொரூவ்ஹி ஜுமஹு-ரொரூ।
ரக்ஷுரிம் கரு-ணாரி-ஸ்திதூ ஹவஹெகவஸுரிஸ்ரூயழி।
ஹதூயு-கவஹும் கம் வ்ரூஹ ஹொரூவொ ரியு-ஹஸ்தி நழி।
கூரிக்ஷிக்கூ கவரூகூரி ஸிரூவொரஹும் வரிமகிஃ।
ஹிக்ஷாவ்யூஜெந்த கிஹ்ஹி ஸீவ்யுரிவ ஹரொரஹு-நூ।
ஹதிகவ்யு வசுஸ்ரு-க்கூ கூரதூரொரூவ்ஹீ கிரியவஃ।
ஹிக்கூ நவெந்நிழியூம் ரு-யிரூணி ரி-ரொஹு।
ஜுரூஹுகாரி வவ-ரூணி கவாவ்ரூவெநவ ஹொரூவஃ।
ரிஹுகயூயாரூயாவ்ரூநாந்நிஜவூஹுஸ்ரூவம்வ்யுயூ।
வவாகி வஸுரூநீரூகொ ரியவொ ரொஹுவிவ்ரூஸுஃ।
வரிவஸுண-ருகயூவெயூகிவ்ரூவூஸுரஹு-ரோகுகிஃ।
வகிகஸ்து ரிஹுவிஷ்ணும் ரிஹுரொரூஹுந வீக்ஷுயிழி।
ஸ்ரீஹஸ்திஷ்ணும் ஹுவாரதூரு ஹெவ்யுரவஹ்யுகு ஸீவ்யுகிஃ।
சூயும்வ்யுவாரிளவாணிஹுயூம் ஹொரூவஸ்யு ரிஹுரிநஃ।
ரக்ஷுரக்ஷுயூயாஸ்வொரெய விஷ்ணுக்கும் ஹொரூவெஸுரூ।
ரிம்ஹுயூஹிக்கூம் ஹமவஸுரூவயொரிதூரு ஸீவ்யுகிஃ।
ஹதிகவ்ஷ்ணுவகஹுரெதூருவெள்ள கஹுரிகுகும் ரிஹொஸ்ரூழி।
கதிஃ வ்ரூவஸுரூ ஹமவரிஹுரூவொ வீக்ஷுயிரியவழி।
கூரவியாஜ்ஜீவயாரிவ கரு-ணாரிகுகவாமரஃ।
வரி-சுழிகவஸுரிகாவிஷ்ணுயு-ஸ்ஹுஜுரூஸுரிநாஹவீவ்ரு-ழி।

ஷ்வஜ்ஜம்தம் ஸர்ஷ்கஸ்ரயம் கூவயா ஸெஹரவொ ஹரிழி|
வ்ஹநஃ ஷ்வஹ்வநாயாயந்தீயஸ்யெள கரஷுஸெஹரவஃ|
ஃஹதாவரஸ்ரவொஷெண முணா நாஸரவெண ஷ|
யாஜ்ஜம்தம் ஸெஹரவம் விஷ்ணுரதியாஜ்ஞரோமந்தஃ|
வ்ருணஸ்ரை ஸெஹரவஃ ஷ்கூர ஸஜ்ஜுவ்ரோதம் ஷ்வகம் முணழி|
விஷ்வக்ஷ்வநா ஸொயிக்ஷர ஷ்வஹாவஸம் வ்ரவ ஸாயவஃ|
ஸெஹரவொzவி ஷ்வஹ்வநம் மஸ்ணெஃ வ்ரவ ஃஹரவெஃ||

க்ஷமஸ்வ மந்தும் தேவேச மஹாமூடஸ்ய மே விபோ|
புநர் மா பவது ஸ்வாமிந் மமராஜ்ஞாகம் தவாஜ்ஞயா|
ததர்த்தம் மச்சிரோமுண்டம் பாத்ரீகுரு தயாநிதே|
கரஸ்தம் மத்கபாலக்தே பிக்ஷாபாத்ரம் பவத்வலம்|
அநேநைவ கபாலேந ரக்தபிக்ஷாம் க்ருஹாண போ|
இத்யுக்த்வா ப்ரணநாமாயம் புநஃ புநரமும் விதிஃ|
தமேதத் தத்க்ருஹீத்வாயம் நிர்யயௌ மேருபர்வதாத்|
ததஸ்ஸஸர்ஜபூதாநி ஸ்வேச்சயா பைரவஃ க்ஷணத்|
ஹாலாஹலம் காலரேவகம் ததாக்நிமுகஸோமகௌ|
அந்யாநதிபலாந்தேசா பூதஸைநாபதீநபி|
பூதைரநேகைஃ சேநேசைர் யுதோயம் காலபைரவஃ|
ரக்தபிக்ஷாச்சலேநாயம் பூலோகம் ஸஞ்சசாரதா|
காஞ்சநேஷு சசர்வேஷு பர்வதேஷு மஹத்ஸ்வபி|
பாதாளே நாகலோகேச தேவலோகே ததைவச|
தத்ரஸ்திதாநாம் தேவாநாம்ருஷீணாம் கர்விணமயம்|
ஜக்ராஹ தேஷாம் ரக்தாநி கபாலேநைவ பைரவஃ|
ம்ருதாநபி ததா காஞ்சிஜ்ஜீவயாமாஸ லீலயா|
அடித்வா ஸர்வதாபிக்ஷாம் விஷ்ணுலோகம் ஸமாயயௌ|
தரஸா பூதசைந்யாநி ஸாராவாணி ததா ப்ருசம்|
ஆபூர்விஷ்ணோர் க்ருஹத்வாரம் விஷ்வக்சேந கணஸ்திதம்|
ருரோத தாநி கணபோ விஷ்வக்ஸேநோதிநிஷ்டுரஃ|

தமோஹம் பைரவஃசீக்ரம் ஸந்தாட்யசகபோலயோஃ।
ப்ரோதயித்வா ஸ்வசூலாக்ரே விஷ்ணோரப்யாசமாபயேள।
ததா ஸஸம்ப்ரமம் விஷ்ணுர் போகசாயீ மஹாபயாத்।
ஸமுத்தாய ப்ரணம்யைநம் ஸ்ரீபூமிப்யாம் ஸஹ ஸ்துவந்।
ததஃ ப்ரோவாச தம்விஷ்ணுர் பைரவம் வீக்ஷ்ய பீஷணம்।
கிமர்த்தமாகதோஸி த்வம் பக்தாநாமபயப்ரத।
த்வத்தர்சநேந தேவாஹம் க்ருதார்த்தோஸ்மி ஜகத்குரோ।
ரக்ஷமாம் கருணாமூர்த்தே பவதேகஸமாச்ரயம்।
இத்யுக்தவந்தம் தம் ப்ராஹ பைரவோ மதுஸூதநம்।
காம்க்ஷிதம்வா தவரக்தாங் சிரசோஹம் ஸமாகதஃ।
பிக்ஷாவ்யாஜேந தத்தேஹி சீக்ரமேவ ஹரேதுநா।
இதிதஸ்ய வசஃ ச்ருத்வா க்ருதார்த்தோஸ்மீதி மாதவஃ।
பித்வா நகேந நிடிலம் ருதிராணி முமோச ஹ।
ஜக்ராஹ தாங் ஸர்வாணி கபாலேநைவ பைரவஃ।
மஹத்யாதாரயாப்தாநாம் நிஜஸாஹஸ்ர ஸங்க்யயா।
பபாத பச்சாந்நீரக்தோ மாதவோ மோஹவிஹ்வலஃ।
பரிபூர்ணம் ததாப்யேதத் கபாலம் நார்த்தமாத்ரதஃ।
பதிதந்து மஹாவிஷ்ணும் மஹாமோஹேந வீக்ஷ்யதம்।
ஸ்ரீபூமிதுஃகதுஃகார்த்தே தேவ்யாவப்யேதய சீக்ரதஃ।
ஆலம்ப்ய பாதௌள பாணிப்யாம் பைரவஸ்ய மஹாத்மநஃ।
ரக்ஷ ரக்ஷ தயாம்போதே விஷ்ணும் த்வம் பைரவேச்வர।
மங்கள்யபிக்ஷாம் பகவந்நாவயோர் தேஹி சீக்ரதஃ।
இதி துஷ்டவதுர் தேவ்யௌள ததாதயந்தம் மஹேச்வரம்।
ததஃ ப்ரஸந்நோ பகவாந் பைரவோ வீக்ஷ்யமாதவம்।
க்ருபயோஜ்ஜீவயாமாஸ கருணம்ருதஸாகரஃ।
ஸமுத்திதஸ்தமேதாவிஷ்ணுர்லப்தஜ்ஞாநோ ஸ்தவீத் ப்ரபும்।
ஸ்துவந்தம் தம் ஸமீக்ஷ்யாயம் க்ருபயா பைரவோ ஹரிம்।
புநஃ ஸ்வபுவநாயாயம்நிர்யயௌள காலபைரவஃ।
மஹதாவாத்ய கோஷேண கணநாமாரவேணச।
யாந்தம் தம் பைரவம் விஷ்ணுரன்வயாத் தூரமார்க்கதஃ।

ப்ரணம்ய பைரவம் ஸ்துத்வா சூலப்ரோதம் ஸ்வகம் கணம்।
விஷ்வக்ஸேநம் மோசயித்வா ஸ்வவாஸம் ப்ராப மாதவஃ।
பைரவோபி ஸ்வபவநம் கணைஃ ப்ராப மாஹரவைஃ॥

"தேவாதிதேவராகிய பிரபுவே! மகாமூடனாகிய என் பிழை களை க்ஷமித்து, தேவரீர் ஆஞ்ஞையினால் எனக்கு இனி அஞ்ஞா னம் உண்டாகாவண்ணம் கருணைக்கடலே, அடியேனுடைய மூண் டத்தலையைப் பாத்திரமாகத் திருக்கரத்தின்மீதுகொண்டு அதனைப் பிக்ஷாபாத்திரமாக்கி, அதில் இரத்தப்பிக்ஷை எடுக்கவேண்டும் என்று அடிக்கடி அவரை நமஸ்கரித்தார்; பின்னர் வைரவர் அங் ஙனமாகுக என்று அதனை எடுத்துக்கொண்டு மேருகிரியை விடுத் துப் புறப்பட்டுத் தமது இச்சைப்பிரகாரம் க்ஷணப்போதினுள்ளே பூதகணங்களையும், மகாபலசாலிகளாகிய ஹாலாஹலன் காலவேகன் அக்கினிமுகன் சோமகன்முதலிய பூதசேனைத் தலைவர்களையும் சிருட்டித்துக்கொண்டு, அநேக பூதசேனைகளோடும் சேனாதிபர்க ளோடும் கூடி இரத்தப்பிக்ஷையை வாங்கும் வியாஜமாய்ப் பூலோ கம் எங்கும் திரிந்து பெரிய அரண்ணியங்களினும், மலைகளினும், பாதாளத்தினும், நாகலோகத்தினும், தேவலோகத்தினும் சென்று அங்கங்கு கர்வங்கொண்ட தேவர்கள் இருஷிகளாயினோருடைய இரத்தங்களையெல்லாம் தமது தலையோட்டிலே வாங்கிக்கொண்டு, அதனால் இறந்துபோன சிற்சிலரை லீலாவிநோதத்தினாற் பிழைப் பித்துக்கொண்டு யாண்டும் பிக்ஷை வாங்கியபின்னர் வைகுண்ட லோகத்துக்குப்போயினர்; அப்போது அவருடைய பூதசைன்னி யங்களெல்லாம் மிக்ககோலாகலசப்தத்தோடு விஷ்வக்சேனரு டைய கணங்களாற் காக்கப்படும் விஷ்ணுவின் வாசலிலே வேக மாய் வந்தவுடன், மகாகொடூரமுடைய கணாதிபராகிய விஷ்வக்சே னர் அவர்களைத் தாக்கினார்; உடனே பைரவமூர்த்தி அவரது கன்ன ங்களில் அறைந்து துரிதமாய் அவரைத் தமது சூலநுனியிற்கோத் துக்கொண்டு விஷ்ணு இருக்குமிடம் வந்தார்; அப்போது ஆதி சேடனது உடலின்மீது சயனித்திருந்த மகாவிஷ்ணுவானவர் மிகு தியும் அச்சத்தோடு விரைந்து எழுந்து ஸ்ரீதேவி பூதேவிகளோடு அவரை நமஸ்கரித்து ஸ்தோத்திரஞ் செய்து மகாபயங்கர வைர வரை நோக்கி ஒன்று கூறுகின்றார்; அடியார்க்கு அபயமளிக்கும் ஜகத்குருவாகிய தேவாதிதேவரே! தேவரீர் ஈண்டு யாதுகாரணம் பற்றி விஜயமாயினீர்? தேவரீரைத் தரிசித்தமையால் யான் கிரு

தார்த்தனுயினேன்; கருணைமூர்த்தியே! தேவரீரை விசேட ஆதார மாகத் தேடிய என்னைக் காப்பாற்றுக என்று வேண்ட, அவரைக் காலபைரவர் நோக்கிக் கூறுகின்றூர்; நான் பிரகூத வாங்கும் வியாஜத்தினுல் உமது தலையிரத்தத்தை விரும்பி வந்திருக்கின்றேன்; ஆகலின் அதனைச் சீக்கிரமாகத் தந்துவிடுக என்று கூறியவார்த்தையைக் கேட்ட விஷ்ணுவும் இதனுல் யான் கிருதார்த்தனுய்விட்டேன் என்று கூறித் தமது நகத்தினுல் நெற்றியைப் பிளந்து இரத்தத்தைப் பெருகவிட அவ்விரத்தத்தையெல்லாம் வைரவர் கபால பாத்திரத்தில் ஏந்தினர்; இவ்வாறே அவ்விரத்தங்கள் (விஷ்ணு வருஷத்தில்) ஆயிரம் வருஷங்களாகப் பெருந்தாரையாய்ச் சொரிந்த பின்னர், விஷ்ணு இரத்தமற்றமையால் மூர்ச்சித்துக் கீழே வீழ்ந்தார்; அங்ஙனம் வீழ்ந்தும் அக்கபாலத்தையிற் பாதிதானும் நிறைந்திலது, இங்ஙனம் மஹாவிஷ்ணு மிகுந்த மூர்ச்சையினுலே கீழே வீழ்ந்ததை ஸ்ரீதேவி இலக்குமிதேவி என்னும் இருவரும் கண்டு மிக்க துக்கங்கொண்டு விரைந்துவந்து மகாத்துமாவாகிய ஸ்ரீபைரவமூர்த்தியின் பாதமிரண்டையும் கைகளாற் பிடித்துக் கருணைசமுத்திரமாகிய பைரவரே, இவரை இரக்ஷித்துத் தேவரீர் எங்களுக்கு விரைந்து தாலிப்பிச்சை அருளவேண்டும் என்று அந்தப் பைரவேசுவரரைத் துதிக்கும்போது, கருணைமூர்த்தக்கடவுளும் பகவானுமாகிய பைரவர் பிரசன்னசித்தராகிக் கருணையினுல் அவ்விஷ்ணுவை உயிர்ப்பித்தபோது விஷ்ணுமூர்த்தி அறிவுபெற்று எழுந்து அப்பிரபுவாகிய வைரவரை மிகுதியும் தோத்திரஞ் செய்தார்; பின்னர்க் காலபைரவர் அங்ஙனம் துதிசெய்த விஷ்ணுவைக் கருணையோடு திருக்கண் சாத்தி, பின்னர் மிகுந்த வாத்தியமுழக்கத்தோடும் பூதகணங்களின் ஆரவாரத்தொனியோடும் தமது உலகத்துக்குச் செல்லுங்கால் விஷ்ணுவும் வெகுதூரம் பின்தொடர்ந்து போய் நமஸ்கரித்துத் துதிசெய்து, சூலத்திற் கோக்கப்பட்டிருந்த தமது கணத்தலைவராகிய விஷ்வக்சேனரையும் மீட்டுக்கொண்டு தமது மாளிகையை அடைந்தார்; அப்போது வைரவரும் அட்டகாசஞ் செய்யும் பூதகணங்களோடு கூடித் தமது திருமாளிகை அடைந்தார்" என்பது தக்ஷகாண்டம்.

கழல்மல்குபந்தொடம்மாலைமுற்றில்கற்றவர்சிற்றிடைக்கன்னிமார்கள், பொழின்மல்குகிள்ளையைச்சொற்பயிற்றும்புகலிநிலாவியபுண்ணியனே, யெழின்மலரோன்சிரமேந்தியுண்டோரின்புறு

செல்வமிதென்கொல்சொல்லாய், மிழலையுள்வேதியரேத்திவாழ்த்
தவிண்ணிழிகோயில்விரும்பியதே.

—ஞா, திருப்புகலியுந்திருவீழிமிழலையும்.

அன்றயன்சிரமரிந்ததிற்பலிகொண்
டமரர்க்கருள்வெளிப்படுத்தானைத்
துன்றுபைங்கழலிற்சிலம்பார்த்த
சோதியைச்சுடர்போலொளியானை
மின்றயங்கியலிடைமடமங்கை
மேவுமீசனிவாசமாமுடிமேற்
கொன்றையஞ்சடைக்குழகனையழகார்
கோலக்காவினிற்கண்டுகொண்டேனே.

—சு, திருக்கோலக்கா.

(கூஉ) தக்ஷயஜ்ஞ சங்காரம்.

தெவா வை யஜ்ஞாத்ருத்ரமந்தராயந் ஸ யஜ்ஞமவித்தயத்தம்।

தேவா வை யஜ்ஞாத்ருத்ரமந்தராயந் ஸ யஜ்ஞமவித்தயத்தம்।

"தேவர்கள் உருத்திரரை யாகத்தினின்று நீக்கினார்கள்; அவர் அந்த யாகத்தைச் சங்கரித்தார்" என்றும்.

பூஷா ப்ராப்ய ததோ ருணத்।

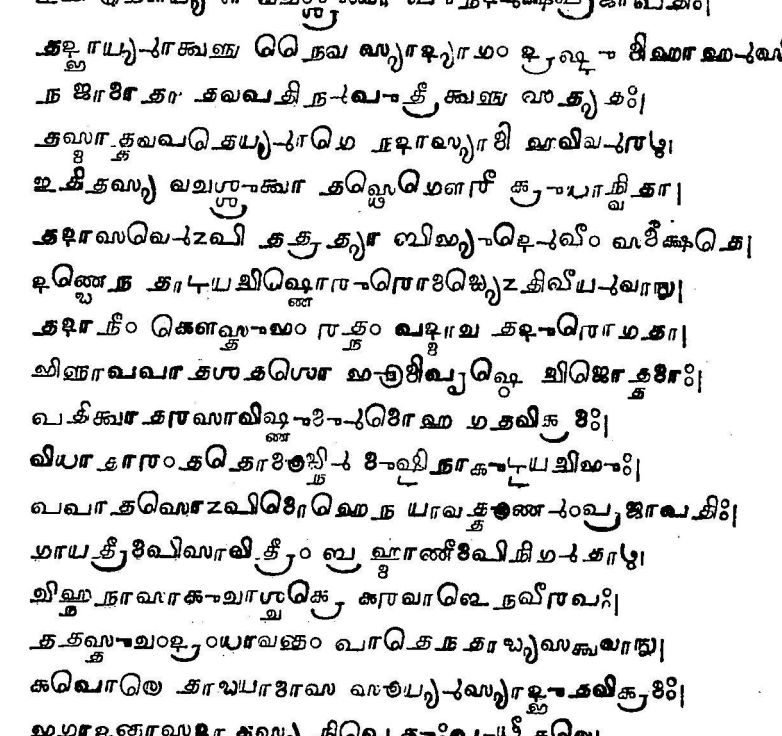
பூஷா ப்ராப்ய ததோ ருணத்।

"(அந்தத் தேவர்கள் அந்த அவியைப் பன்னிரு சூரியருள் ஒருவனுகிய பூஷனுக்குக் கொடுத்தார்கள்); பூஷன் சாப்பிடும் போது, அவன் பற்களை (உருத்திரர்) உடைத்தார்" என்றும் தைத்திரீய யசுர்வேதமும்,

யோ தக்ஷயஜ்ஞ ஸ்ரஸம்வாந்ஜிதம் விஷ்ணும் யபம்தோ
யொ ரகபாஸ்ந வீரஸ்தஸ்மை ருத்ராய நமோ ஸ்து।

யோ தக்ஷயஜ்ஞ ஸ்ரஸங்காந் விஜித்ய விஷ்ணும் யபம்தோ
ரகபாஸ்ந வீரஸ்தஸ்மை ருத்ராய நமோ ஸ்து।

"எந்த வீரர் தக்ஷயாகத்திலே தேவகூட்டங்களை செயித்து விஷ்ணுவை நாகபாசத்தினால் கட்டினாரோ, அந்த *உருத்திரர்க்கு நமஸ்காரம்" என்று சரபோபநிடதமும்,

---

* இதனால் உருத்திரராகிய சிவபெருமானுக்கும் தக்ஷயஞ்ஞத்தை அழித்த அவர் குமாரர் எனப்படும் வீரபத்திரர்க்கும் பேதமில்லை என்றுயிற்று.

விஹ்ஹ உதவயுஃஎஜ்ஹ்ரா நம் உக்ஷவ்யாவயுஷ்ரா ஜ்ஹ நஃ|
ஷ்ஜம்ஸிரஸ்ஹ உக்ஷவ்ய கவ்ம்யெ தவ்யவாவி நஃ|
வ்ராணை நயொஜயாமாஸ ஸிவாஜ்ஞாவரிவாயுகஃ|
தமெதா உக்ஷஃ ஸம்ஸ்ருத்ய வ்ரா வாதிவஹயாந்ஹி தஃ|
வ்ரணைர்வீரபத்ரேண ஹ்ரஸ்ரா வாவதிவ்ரகுஷு||

இதி கௌர்யா வசஸ்ஸ்ருத்வா புநர்தக்ஷபரஜாபதிஃ|
தத்பார்யாத்வஞ்ச நைவ ஸ்யாத்யாகம் த்ரஷ்டுமிஹார்ஹஸி|
ந ஜாமாதா தவபதிர் நபுத்ரீத்வஞ்சஸத்யதஃ|
தஸ்மாத் தவமதேர்யாகே ந தாஸ்யாமி ஹவிர்வரம்|
இதிதஸ்ய வசஸ் ஸ்ருத்வா தஸ்தே கௌரீ க்ருதாங்விதா|
ததா ஸர்வேபி தத்ரத்யா பிப்புர்தேவீம் ஸமீக்ஷதே|
தண்டேந தாடயத் விஷ்ணுரோமத்யேதிவீர்யவாந்|
ததாநீம் கௌஸ்துபம் ரத்நம் பத்மாச ததுரோகதா|
பிந்நா பபாத ஸதஸோ பூமிப்ருஷ்டே த்விஜோத்தமாஃ|
பதித்வா தரஸா விஷ்ணுர் மூமோஹ கதவிக்ரமஃ|
விதாதாரம் தமேதா மூர்த்நி முஷ்டிநா குட்டயத்விபுஃ|
படாத ஸோபி மோஹேந யாவத்தூர்ணம் ப்ரஜாபதிஃ|
காயத்ரீமபி ஸாவித்ரீம் ப்ரஹ்மாணீமபி நிர்கதாம்|
சிஹ்நநாஸா குசாஸ்சக்ரே கரவாளேந வீரபஃ|
ததஸ்து சந்த்ரம் தாவந்தம் பாதேந தாட்ய ஸத்வவாந்|
கபோலே தாடயாமாஸ ஸூர்யஸ்யாத்புதவிக்ரமஃ|
பக்நா தந்தாஸ்ததா தஸ்ய நிபேதுஃ ப்ருதிவீதலே|
பகஸ்யோத்பாடயாமாஸ லோசநே த்வே தூராத்மநஃ|
இந்த்ரம் கோகிலரூபேண நிர்யாந்தமபி லோச்சிநத்|
அக்நேர் ஹஸ்தாஞ்ச ரஸநாம் ஹவிர்போக்துரகண்டயத்|
ம்ருகரூபேண தாவந்தம் யஜ்ஞம் யாகக்ருஹாந்தரே|
நிருத்யபுரதோ கத்வா சிச்சேதாஸ்த்ரேண மங்யுநா|
வீரபத்ரஸ் ஸமுத்ப்லுத்ய கட்கமாதாய வேகதஃ|
சிச்சேத தஸ்யமூர்த்தாநம் தக்ஷஸ்யாஸ்ய துராத்மநஃ|
ஆஜம் ஸிரஸ்ச தக்ஷஸ்ய கபர்தே தஸ்ய பாபிநஃ|
ப்ராணேந யோஜயாமாஸ ஸிவாஜ்ஞா பரிபாலகஃ|
தமேதா தக்ஷஃ ஸமுத்தாய ஸ்வாபாதிவ பயாங்விதஃ|
ப்ரணம்ய வீரபத்ரந்தம் ஸ்மரந்பாபமபி ஸ்வகம்||

"(நான் உனக்கு யாது அபராதஞ் செய்தேன் சொல்க என்று உமையம்மையார் கேட்க) இவ்வசனத்தைக் கேட்டுத் தக்ஷ பிரஜாபதி அவனுடைய (சிவனுடைய) மனைவியாதலின், நீ என் யாகத்தைம் பார்த்தற்கு அருகமுடையை அல்லை; உன் நாயகன் என் மருகனுமன்று; நீ என் புத்திரியுமன்று; உன் நாயகனுக்குச் சிரேஷ்டமாகிய அவிசைக் கொடுப்பேனல்லேன்; ஆகலின், நீ பேசாது போய்விடு என்று சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்டு அம்மையார் கோபங்கொண்டபோது அங்குள்ளாரனைவரும் தேவியாரைப்பார்த்துப் பயமடைந்தார்கள்" என்றும்,

"வீரபத்திரர் விஷ்ணுவினுடைய உரத்துமத்தியிலே தண்டத்தினாற் புடைக்க, அவர் நெஞ்சிலுள்ள கௌஸ்பரத்தினமும் பதுமமும் நூறுபிரகாரமாக உடைந்து பூமியில் வீழ்ந்தன; விஷ்ணுவும் உடனே வீழ்ந்து பலமிழந்து மூர்ச்சித்தார்; பிரமாவின் சிரசிலே வீரபத்திரர் முஷ்டியினாற் குட்டினார்; புறப்பட்டுப் போகவந்த காயத்திரி, சாவித்திரி, சரசுவதி என்போருடைய மூக்கையும் குசங்களையும் கைவாளினால் வெட்டினர்; ஓடத் தொடங்கிய சந்திரனைப் பாதத்தினாலே தேய்த்துவிட்டார்; சூரியனுடைய கபோலத்திலே அடிக்கப் பூமியிலே அவன் பற்கள் உதிர்ந்து வீழ்ந்தன; பகன் என்பானுடைய இரு நேத்திரங்களையும் பிடுங்கிவிட்டார்; குயில்வடிவங்கொண்டு பறந்த இந்திரனை வெட்டிவிட்டார்; அவிசுண்ணும் அக்கினிதேவனுடைய கையையும் நாக்கையும் கொய்துவிட்டார்; மான் உருவங்கொண்டு ஓடிய *யஞ்ஞதெய்வத்தை யாகசாலையினின்று புறத்தே போகவொட்டாது தடுத்து அஸ்திரத்தினால் (அவன் தலையை) அறுத்துவிட்டார்; துஷ்டனாகிய தக்கனுடைய தலையைத் தமது வாள்கொண்டு பாய்ந்து வெட்டிவிட்டார்; (பின்னர்ச்) சிவாஞ்ஞையினாலே வீரபத்திரர் பாவியாகிய அந்தத் தக்கனுடைய கபந்தத்திலே ஆட்டுத்தலையைப் பொருத்தி அவனை உயிர்ப்பித்துவிட்டார்; தக்கன் சொப்பனத்தினின்றெழுந்தாற்போலப் பயத்தினோடு எழுந்து நின்றான்" என்றும் ஸ்காந்தபுராணமும்,

---

* திருவாசகத்துத் திருவுந்தியார் கo–ம் திருப்பாட்டிற் கண்ட வியாத்திரன் யஞ்ஞதெய்வமாகிய எச்சனே.

தாவைரு ஜாநத்யோ யாதாதத்யேந தேவதாஃ।
நாகல்பயந்த தேவஸ்ய ஸ்தாணோர்பாகம் நராதிப।
ததஃ க்ருத்தோ மஹாதேவஸ்ததுபாதாய கார்முகம்।
ஆஜகாமாத தத்ரைவ யத்ரதேவாஸ் ஸமீஜிரே।
த்ரியம்பகஸ்ஸவிதுர்பாஹூ பகஸ்ய நயநே ததா।
பூஷ்ணஸ்ச தஸநாந் க்ருத்தோ தநுஷ்கோட்யா வ்யஸாதயத்॥

"வாஸ்தவத்திலே தேவர்கள் உருத்திரரை அறியாது ஸ்தாணுவாகிய சிவபிரானுக்குரிய அவிப்பாகத்தைக் கொடுத்தாரில்லை; அதனால் *மகாதேவர் கோபங்கொண்டு வில்லை எடுத்துக்கொண்டு தேவர்கள் யாகஞ் செய்யும் இடத்துக்குப் போக, தேவர்களெல்லாம் ஓடத்தொடங்க அவர் சாவித்திரியின் புயங்களை வெட்டியும் பகன் கண்களைப் பிடுங்கியும் விட்டார்" என்று மகாபாரதமும்,

வாஷா வ்ராஸ்ய தேதாருணத் தஸ்மாத் பூஷா ப்ரபிஷ்டபாகோ ஹி தம் தேவா அப்ருவந்। தேவா வை யஜ்ஞாத்ருத்ரமந்தராயந் த்ஸயஜ்ஞ மவித்யத்॥

"அவர்கள் பூஷன் உண்ணுமாறு அதனை (அவிப்பாகத்தை) கொடுத்தார்கள்; (வீரபத்திரவடிவமாய் வந்த) உருத்திரர் அவன் பற்

---

* ஈண்டு மகாதேவர் என்றது வீரபத்திரரின் மேற்று.

களை உடைத்தார்; (தக்ஷன்முதலிய) தேவர்கள் சிவபிரானை யஞ்ஞத்தினின்று விலக்க, (வீரபத்திரவடிவமூற்ற) சிவபிரான் (தக்ஷனுடைய) யஞ்ஞத்தை அழித்தார்" என்று யசுர்வேத தைத்திரீயசங்கிதையும்,

தத்ஸாய தக்ஷிணாதஃ ஸவீதாய வயு-ராஜஹ்ரூஃ।
தத்ஸோ வீக்ஷாஞ்சக்ரே தஸ்யாக்ஷிணீ நிர்-ஹராஹ।

தத்பகாய தக்ஷிணாதஃ ஆவீதாய பர்யாஜஹ்ரூஃ । தத்
பகோவீக்ஷாஞ்சக்ரே தஸ்யாக்ஷிணீ நிர்ததாஹ।

"வலப்பக்கத்தில் இருக்கும் பகனுக்கு அதனைக் கொடுத்தார்கள்; அவன் அதனைப் பார்த்தான்; அவர் அவன் கண்களைத் தகித்தார்" என்று சதபதப்பிராஹ்மணமும் கூறுகின்றன.

யாதாதித்யாயு-ராரு-ரோஹ வரு-ணஸ்யாயு-ராஸ்ய।
ஸோவிவஸ்வா-நாதித்யோ மாமுஷ்யாயணஃ।
மாகாஉஸ்யாக்ஷ்வா விஷ்-ணு-ராஉரு உயுதெ॥

தாதா மித்ரோர்யமா ருத்ரோ வருணஸ்ஸூர்ய ஏவச।
பகோ விவஸ்வாந் பூஷாசஸவிதா தஶமஃ ஸ்ம்ருதஃ।
ஏகாதஶஸ்ததாத்வஷ்டா விஷ்ணுர்த்வாதஶ உச்யதே॥

"தாதா, மித்திரன், அரியமா, உருத்திரன், வருணன், சூரியன், பகன், விவஸ்வான், பூஷன், சவிதா, துவஷ்டா, விஷ்ணு என்போர் பன்னிரு ஆதித்தியர்" என்று விஷ்ணுபுராணத்து இரண்டாம் அம்சத்து கo-ம் அத்தியாயத்திலுற்பெறப்படுதலின், பகன் பூஷன் என்போரும் பன்னிரு ஆதித்தியருட்பட்டவராம் என்பது பெறப்பட்டு, பூஷன் பற்கள் நகர்க்கப்பட்டன எனவே, சூரியன் பற்கள் நகர்க்கப்பட்டன என்று பொருள்கொள்ளப்பட்டது.

மலைமகட்கினியகழ்வதுசெய்தமதியறுசிறுமனவனதுயர்
தலையினெடுழலுருவனகரமறமுனிவுசெய்தவனுறைபதி
கலைநிலவியபுலவர்களிடர்கெடுதருகொடைபயில்பவர்மிகு
சிலைமலிமதில்புடைதழுவியதிகழ்பொழில்வளர்திருமிழலையே.

—ஞா, திருவீழிமிழலை.

தக்கன்றனசிரமொன்றினையரிவித்தவன்றனக்கு
மிக்கவ்வரமருள்செய்தவெம்விண்ணோர்பெருமானூர்
பக்கம்பலமயிலாடிடமேகம்முழவதிர
மிக்கம்மதுவண்டார்பொழில் வேணுபுரமதுவே.

—ஞா, வேணுபுரம்.

தக்கனதுபெருவேள்விச்சந்திரனிந்திரனேச்சனருக்கனங்கி, மிக்க
கவிதாதாவினெடுமேவிதிவழியேதண்டித்தவிடலர்கோயில், கொக்
கினியகொழும்வருக்கைகதலிகமுகுயர்தெங்கின்குவைகொள்சோலை
முக்கனியின்சாறெழுகிச்சேறுலாநீழ்வயல்சூழ்முதுகுன்றமே.

—ஞா, திருமுதுகுன்றம்.

எச்சனினைத்தலைகொண்டார்பகன்கண்கொண்டா
ரிரவிகளிலொருவன்பல்லிறுத்துக்கொண்டார்
மெச்சன்வியாத்திரன்றலையும்வேருக்கொண்டார்
விறலங்கிகரங்கொண்டார்வேள்விகாத்து
வுச்சநமன்முளறுத்தார்சந்திரனையுதைத்தா
ருணர்விலாத்தக்கன்றன்வேள்வியெல்லா
மச்சமெழவழித்துக்கொண்டருளுஞ்செய்தா
ரடியேனையாட்கொண்டவமலர்தாமே.

—நா; தனித்திருத்தாண்டகம்.

பெற்றிமையொன்றறியாததக்கனதுவேள்விப்
பெருந்தேவர்சிரந்தோள்பற்கரங்கண்பீடழியச்
செற்றுமதிக்கலிசிதையத்திருவிரலாற்றேய்வித்
தருள்பெருகுசிவபெருமான்சேர்தருமூர்வினவிற்
றெற்றுகொடிமுல்லையொடுமல்லிகைசெண்பகமுந்
திரைபொருதுவருபுனல்சேரரிசிலின்றென்கரைமேற்
கற்றினநன்கரும்பின்முளைகறிகற்கக்கறவை
கமழ்கழுநீர்கவர்கழனிக்கலயநல்லூர்காணே.

—சு, திருக்கலயநல்லூர்.

அரிபிரமன்றக்கனருக்கனுடனே
வருமதிவாலிவன்னிநல்லிந்திரன்
சிரமுகநாசிசிறந்தகைதோள்தா
னரனருளின்றியழிந்தநல்லோரே.

—திருமந்திரம்.

(கூச) சூரனைச் சுப்பிரமணியர் கொன்றமை.

காஸ்யவாத்யமயாப்ராப்தம் யாத்ருசம்ரூபமத்புதம்|
க்ரஹீதும்தாத்ருசம்ரூபம்ஸமர்த்தஃசேத்ரமாம்யஹம்|
இத்யுக்தாம்தாத்ருசீம்ரம்யாம்காச்யபோயோகிநாம்வரஃ|

காச்யபாத்ய மயா ப்ராப்தம் யாத்ருசம் ரூபமத்புதம்|
க்ரஹீதும் தாத்ருசம் ரூபம் ஸமர்த்தஃ சேத்ரமாம்யஹம்|
இத்யுக்தாம் தாத்ருசீம் ரம்யாம் காச்யபோ யோகிநாம் வரஃ|

க்ருஹீத்வா காமரூபம் தாம் ரமயாமாஸ மண்டபே।
கஸ்மிங்சித்விஜநே ரம்யே பூயோ பூயஃ ஸ்மார்த்திதஃ।
ஜாதஸ்ததாநீம் சூராக்யோ தைத்யாநாமக்ரணீர் மஹாந்।
யாமிந்யாஃ ப்ரதமே யாமே (தைதேயாநாஞ்ச வாஹிநீ।)

"காசியபரே!. இப்போது யான் கொள்ளும் அற்புத வடிவத்தை ஒத்த உருவத்தைக் கொள்வதற்குச் சமர்த்தரேயாமாயின் உம்முடன் சேர்வேன் என, யோகிகளிற் சிறந்த காசியபர் அவ்வாறு விரும்பிய உருவத்தைக்கொண்டு அழகிய வடிவுற்ற அவளோடு இரம்மியமாகி நிர்மாநுஷ்யமாய அம்மண்டபத்திலே கேவலம் காமாதுராய்ப் பன்முறை கலந்தார்; அப்போது அவ்விரவின் முதற்சாமத்தில் அசுரர்களுக்கெல்லாம் தலைமையான மகாபெருமை பொருந்திய சூரன் எனப் பெயரிய புதல்வன் பிறந்தான்" என்றும்,

யதி ப்ரஸந்நோ பகவந் த்வத்பக்த்யாநுஷ்டிதம் மயா।
அஷ்டோத்தர ஸஹஸ்ராணு மண்டாநாம் ஸார்வபௌமதாம்।
ஆஜ்ஞாசக்ரம் ததாஸ்மாகமவிநச்வரதாமபி।
விஷ்ணவாதி தேவதாஸ்ஸர்வா யதாமத்ஸந்நிதாநதஃ।
பலாயிஷ்யந்தி ஸுதராம் தத தாத்ருச மாயுதம்।

என்றும்,

தேஷு ஸர்வேஷு கமநாகமநஞ்ச ப்ரயச்சந:।
ததஸ்து சூரபத்மம் தம் ப்ரேக்ஷ்ய ஸர்வேஸ்வரோ வச:।
ப்ரோவாச க்ருபயா யுக்தோ யதுக்தம் தத் ததாஸ்த்விதி।
அஷ்டோத்தர ஸஹஸ்ராணுமண்டாநாம் ஸார்வபௌமதாம்।
அஷ்டாதிகசதேஷ்வேவ யுகேஷ்வஸ்து தவாநக॥

"(சூரன் சொல்கின்றான்) பகவானே! யான் பக்தியோடு ஆராதித்தமைக்காகத் தேவரீர் பிரசன்னமானமை மெய்யாயின் ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும் யான் பரிபாலனஞ் செய்தற்குரிய ஏகசக்கிராதிபத்தியத்தையும் ஆஞ்ஞாசக்கரத்தையும், என்றும் எங்களுக்கு அழிவில்லாமையையும், விஷ்ணுமுதலிய தேவரெல்லாம் என் முன்னிலையில் எய்தும்போது மிகுதியும் பயந்து ஓட்டமெடுக்கச் செய்யவல்ல ஆயுதங்களையும் எனக்குக் கொடுத்து, அவ்வெல்லா அண்டங்களினும் யான் போய்வரத்தக்க வன்மையையும் அருளல்வேண்டும் என, சிவபெருமான் அவனை நோக்கி மிகுந்த கருணைகொண்டு நீ கேட்டவையெல்லாம் அங்ஙனமே ஆகுக, ஆயின், பாவமற்ற சூரனே! உனக்கு ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களின் ஆதிபத்தியமானது நூற்றெட்டு யுகங்காறுந்தான் இருக்கக்கடவது என்றருளினர்" என்றும்,

தஉ-கூரா தி-தி தாதெவா விஷ-ணொகும்ரூ-கூ தா।
கூஜ்ஹு-ஷ்ரஹாரு-ஹ்ரா ஹ்ரஸ்ரீதயாநி தாஃ।
ஹ்ரஷ்ரா விஷ-ம்வெ ராஉ-வெ ஜ நாஉ-ந்ரிம்ரிஃ।
ரக்ஷணீயாஷ்ரயாதெவா லெஉதெ ஹ்ரொஷீ தரா நஷாஃ।
உதி-கூவ்ரஸ்ரயா நிரா தெஹ்வா வெநவா ஷ்ரயவஃ।
கஉஹராதெவாவ்ரஸ்ரா கிம்வா யஉதெஉரஷாவை-ஜயஃ।
உக்ஷாஷ்வ்ரரிஹாதெவம் ராஜா நஷ்வ்ரரஷ்ரஹ்ரயுதெ।
ஹிகூராயஷயம்யாஷாஉ-ம் ஹவிஹ-ரா ஜிஃஷ்டி தாஃ வஷ-।
தஉரா நீதெவ தவஸ்ரா வ்ரம் வஷ்ரஉஷ்ரஷ்ரா ஹிரா தீயு।

ஹொகூவ்ய்ம்வ்ஹ நஸ நய்ஹ தத்தா வஹய்ஹ ஹஹ்ம்ஜ்ர வஹ்ழ்।
தஹ்ஹா ஹெஹ்ஹ தய்வஸ்ஹ ஸ்ஹஸ்ஹ: வ்ரீண நீயொயய்ஹ தயா॥

தச்ச்ருத்வாது தமேதா தேவா விஷ்ணுலோகம் மருத்வதா।
ஆஜக்முஸ்தரஸா ருக்ண ப்ருசமேமதத் பயாங்விதாஃ।
த்ருஷ்ட்வாச விஷ்ணும் ப்ரோசுஸ்தே ஜ நார்த்தந மரிந்தமம்।
ரக்ஷணீயாஸ்த்வயா தேவா தைத்யேப்யோ பீதமானஸாஃ।
இத்யுக்த்வா ப்ரச்ரயா நம்ராந் தேவாந் ப்ரோவாச மாதவஃ।
அஹோ தேவா வ்ருதா கிம்வா யதஸ்தே மூடபுத்தயஃ।
தக்ஷாத்வரே மஹாதேவம் ராஜாநஞ் சாத்வரஸ்யதே।
ஹித்வா யூயம் மயா ஸார்த்தம் ஹவிர்பாஜஃ ஸ்திதாஃ கலு।
ததாநீமேவ தஸ்யாப்தம் பலமஸ்மாபிரத்ரச।
போக்தவ்யம் புநரந்யச்ச தத்பாபஸ்ய பலம் த்ருவம்।
தஸ்மாத் தைத்யவரஃ சூரஃ ப்ரீணநீயோ யதாததா॥

"அது கேட்டுத் தேவர்கள் இந்திரனுடகூட, பயந்தவர்களும் மிகவும் நோயுற்றவர்களுமாய் வேகமாய் விஷ்ணுலோகத்தை அடைந்து சத்துருக்களைச் சங்கரிக்கும் விஷ்ணுவை நோக்கி இங்ஙனம் கூறுவாராயினர், சுவாமீ! அசுரர்க்குப் பயந்து நடுக்கமுற்றிருக்கும் தேவர்களைத் தேவரீர் இரக்ஷித்தருளல்வேண்டும் என உரைத்து வணக்கத்தோடு நின்ற தேவர்களை நோக்கி விஷ்ணு கூறுகின்றார், மூடபுத்தியுடைய தேவர்களே! ஏன் வீணாக வாதைப்படுகின்றீர்கள், முன்னே தக்கன் வேள்வியில் அத்துவராஜராகிய மகாதேவரை நீக்கிவிட்டு எம்மோடு அவிபெற்றுக் கொண்டீர்களன்றோ, அதற்குற்ற பயனை யாம் அப்போது அடைந்துவிட்டோமாயினும், இங்கும் பின்னர் அப்பாவப்பயனைத் துய்க்கவேண்டியது நிச்சயமே; ஆகலின், அசுரோத்தமனாகிய சூரன் அவ்வப்பிரகாரம் பிரியப்படுத்தற்பாலன் என்றார்" என்றும்,

ஹெவாஹெவெஒ்ரீவ்ய்ஸ்ஹ ஜ்ஹயஸ்ஹ தவெய நாஃ।
ஸ்ஹ்ரஸ்வம்ஹா நநஹ்ஹ தாஸ்கஜ்ஹ ஹிநெநிந।
தத்ரீ தாந்ஜ்ஞணஸ்ஹ வி ஒ்ரஷாவெதஹ்ஹ்ரஹி தாஃகி யாஃ।
கூஜ்ஹா தவ்ஹ ஸீ ருஹ்ரஹீ தா மஸ்ஹ வம்வஹ்ஹ மாஇவ।

கஷாஹிஷிஸாநிஂஜ்ஜவஞ்ஜவ்ஸூஞ்ஜ்ஞாஸ்ஸொஷ்டீஂ।
சூஞ்நதவ்ஞ்ஞாஜ்ஜ வஹவொஜீநா யஷ்ஷாஹிஸாஂஜஸா।
ஊகுஸ்ஸுவீத்தஷாதெவா ஹ்ஜ்ஸம் ஷ்ஸ்விஃதிஸாநஸாஃ।
ஒதிகுஷ்கூாzயஸவெவ்zவி ஸம்ஹஞ்யாஜ்ஜிம்மதாஃவஷ்।
ஷகூஷாஜ்ஜஸ்ஜ்ஜதம்தெஷஷம் ஸ்ஜ்ஜகூஷாஸ்ஜ்ஜகூஷாஹயம்மதாஃ॥

தேவா தேவேந்த்ர முக்யாச்ச ருஷயச்ச தபோதநாஃ।
சூரம் விம்ஹாநநம் தத்வத் தாரகஞ்ச திதேதிநே।
தத்புத்ராந் மந்த்ரிணச்சாபி த்ருஷ்ட்வா தைச்சோதிதாஃ க்ரியாஃ।
க்ருத்வா தஸ்துர் மஹாபீதா கருடம் பந்நகா இவ।
கதாசிமாநிந்த்ரபூர்வாந் ப்ரேக்ஷ்யாஸுரோத்தமஃ।
ஆதேதவ்யாச்ச பஹவோ மீநா யுஷ்மாபிரம்ஜஸா।
இத்யப்ரவீத் ததா தேவா ப்ருசம் துஃகிதமாநஸாஃ।
ஓமித்யுக்த்வாத லர்வேபி ஸம்பூயாப்திம் கதாஃ கலு।
தக்ஷாத்வரக்ருதம் தோஷம் ஸ்ம்ருத்வா ஸ்ம்ருத்வா பயம் கதாஃ॥

"சூரன் சிங்கன் தாரகன் என்போரையும் இவர்கள் புதல்வர் களையும் மந்திரிகளையும் கண்டு அவர்களால் ஏவப்பட்ட ஊழியங் கள் செய்துகொண்டு கருடனுக்கெதிர்ப்பட்ட சர்ப்பங்கள்போல, தேவர்கள் அஞ்சி நடுங்கி ஓடுங்கி வந்தார்கள், இங்ஙனமிருக்கை யில் ஓர்நாட் சூரன் இந்திராதிதேவர்களைப் பார்த்து, தேவர்களே! நீங்கள் விரைந்து மிகுதியான மீன்களைப் பிடித்துவரல்வேண்டும் என்று கூற, அப்போது தேவர்கள் மனசில் மிகுதியும் வியாகுல முற்று அங்ஙனமாகுக என்று உரைத்து எல்லோரும் கூடிக் கடற் கரை அடைந்து தக்கனுடைய யாககாலத்திலே தாங்கள் செய்த சிவத்துரோகத்தை மனசிலே நினைந்து நினைந்து மிகுதியும் பயந்தார் கள் (நாடோறும் மீன்களைப் பிடித்து வருந்தினர்கள்)" என்றும்,

வ்நஸஹ நகொவஹ்ய ரயஜ்ஞாஸ்ஸா நஹஷ்டவி।
சாரயாசாவஸ ஶ்கூாzயம் வஹஹஸ்ஸாணி வஹஹஸ்ஸஃ।
ஹா நகொவஹ்ஸ ஸீவெஸ்ணே தஷாரஹ்ஸ ஶஹாரயஷ்।
கநயா நயாஷாய வாணாநி வவஷ்ட்ரம்மெzஹ்ய ஹஷ்ரிஸஃ।

தேவாரம் வேதசாரம்.

தமணீரஞாஹிதஹீவ்ரம் மஜலெரோவதஜயா।
நிமிதெ நாஹஜாலெந உகாரரூயிராவ்ரதிழ।
ஜயஜஹவ்வவாதாயம ஶஹ்ரிதெதாநிதராஜஹர।
லெனராவதஹவ்வவஹி ஹாந்கொவராயம்பலீ।
தியுதுஜஹவ ஹாரெண காபயாரோவலெமதஃ।
ஹாராயிஞதஹராஹகூா ஹாந்கொவம ஹ்ஜாஜலெர।
கூவராயயுஹஜஹாஹ்யாம மணவாஷாணநிஷ்ரெர।
தஹாவாதவஶாஹவ்ய ஹலெள ஹலெள ஜிஜோதஶாஃ।
ஹம்ஹஜம ஹாந்கொவஃ கலெவாலெதாயயஹ்ஜழி।
தஹாதாப நஶாதெண ஶஹுதுஶாவமஜோதஶஃ।
கொயாஹயுகூவதுலெ ஜெதெயாஹ்ந தகாஹ்ஜழி।
வ்யிஶ்யுவதநம்ஹஜயொ ஹ்ரஹ்வாஹுவாஂஶ்ச ஶொஷிதாஞ।
வஜாஹுவாஂஹநாஶாவி ஜயஜஞவிஶாஹிதிழ।
வஜவதும வஜாந்ராஂஶாவி ஹ்யஹீகூராஶ்ந தஹாவ்ராஃ।
ஶஞராவ்யுகிகுதும வ்ராவஹராந்கொவவ்ஹஹாவ்லெராஃ।
வ்யுதாஜயகவ்யு நிவிஞஜவ்வீஹ்யயாகூ ழி॥

புநச்ச பாநுகோபஸ்ய ரதஞ் சாச்வாந் பஹூநபி।
மாரயாமாஸ முக்த்வாயம் ஸஹஸ்ராணி ஸஹஸ்ரஶஃ।
பாநுகோபஸ்து சீக்ரேண ததாருஹ்ய மஹாரதம்।
அப்யாந்யாதாய பாணிபி வவர்ஷாங்கேஸ்ய பூரிஶஃ।
தூணீரஞ்சாச்சிநச்சீக்ரம் கஜமாவதந் ததா।
நிஶிதைராஸ்த்ர ஜாலேந ஶகார ருதிராப்லுதம்।
ஜயந்தஸ்து பபாதாயம் மூர்ச்சிதோ நிதராம் ததா।
ஐராவதஸ்து ஸ்பதி பாநுகோபரதம் பலீ।
திர்யக்தந்த ப்ரஹாரேண தாடயாமாஸ வேகதஃ।
ஸாரதிஞ்ச ததா ஹத்வா பாநுகோபம் புஜாந்தரே।
ஆஸ்பாலயச்ச தந்தாப்பாம் கண்டபாஷாண நிஷ்டுரே।
ததாகாத வசாதஸ்ய பக்நௌ தக்தௌ த்விஜோத்தமாஃ।

பக்நம் தந்தம் பாநுகோபஃ கபோலே தாடயத் ப்ரூசம்।
ததாதாடநமாத்ரேண மூர்ச்சாமாப கஜோத்தமஃ।
கோலாஹலமகுர்வந்தே தைதேயாஸ்து ததோப்ருசம்।
ப்ரவிச்ய பத்தநம் பூயோ தத்வா தேவாந்ச சேஷிதாந்।
பத்வா தேவாங்கநாச்சாபி ஜயந்தஞ்ச விமோஹிதம்।
பூர்வம் பத்தாந் ஸுராந்சாபி க்ருஹீத்வாசு ததாஸுரஃ।
சூரஸ்ய நிகடம் ப்ராப பாநுகோபஸ்ஸுராஸுரைஃ।
வ்ருத்தாந்தம் தஸ்யநிகிலமப்ரவீத் ஸயதாக்ரமம்॥

"பின்னர்ப் பானுகோபன் வேகமாய்ப் பிறிதோர் மகா இரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு, அவன் (ஜயந்தன்) மீது வேறு அநேக பாணங்களை மிகுதியாக வருஷித்து அவன் அம்பாரத்தூணியை விரைவில் வெட்டி, ஐராவதம் என்னும் யானையையும் அங்ஙனம் கூரிய பல பாணங்களால் இரத்தஞ் சொரியச் செலுத்தினன்; அப்போது ஜயந்தன் மூர்ச்சித்து வீழ்ந்தான்; உடனே மகாவலிமையுடைய ஐராவதமானது பாநுகோபன் இரதத்தைக் கொம்புக்ளாற் குறுக்காக வேகமாய் இடித்துடைத்துச் சாரதியையும் கொன்று, பானுகோபனையும் கொம்புகளாலே இரண்ட கல் நிகர்த்த அவனது வலிய மார்பின்மீது முட்டிற்று; அப்போது முட்டின வலிமையினால் அதன் இரண்டு கொம்புகளும் முரிந்துபோயின; அப்போது பாநுகோபன் கொம்பொடிந்த யானையின் கன்னத்தில் நோவெய்துமாறு அடிக்க, அடிபட்டமாத்திரத்தில் அவ்வியானை மூர்ச்சையடைந்தது; பின்னர்த் தேவர்களெல்லாம் மிகுதியும் அட்டகாசம் பண்ணினார்கள், அவ்வேளையிற் பானுகோபன் அசுரர்களோடு (சுவர்க்க) நகரத்துட் புகுந்து அதற்குத் தீமூட்டி, மிகுதியாயிருந்த தேவர்கள் தேவஸ்திரீகள் ஜயந்தன் என்னுமிவர்களையெல்லாம் கட்டி, முன் கட்டப்பட்டிருந்த தேவர்களையும் கைக்கொண்டு விரைவிலே சூரனிடம் வந்து சகல விருத்தாந்தங்களையும் அவனுக்குக் கூறினன் (இங்ஙனம் நூற்றெட்டு யுகங்காறும் ஜயந்தன்முதலிய தேவரெல்லாம் நீங்காச்சிறையிலே கிடந்து மீண்டு வருந்திவந்தார்கள்)" என்றும்.

வாகுயி-ுதஃ வாஹாரகுகூ-ும ஶிவிஷுஶ்ஶி-ுயாநியிஃ।
வஹுவவதெநஷுஶ்ரயுங்கூ-தி நாஹூா।
ஆஸீ நாகோவலெந வாஜ-ுஶ்ம்விகாஶ்ம்விகாவதிஃ।

வ்யொகயடிகியோதா வாகாம்க்ஷம் ஷட்பிராநநைநிஃ।
தத்க்ஷணாஊர்த்வரேதஸே நஷட்பிர்முகைரதைரூர்த்வரேதஸம்।
நிராமாதாபிஷேயுர்முஹைஜஃ காயாதிவஸாதிஹி।
ஷொடாதேந ஜகத்வ்யாப்தம் வ்யாப்தம் ஸர்வம்சராசரம்॥

ப்ரார்த்திதஃ ப்ரபுரத்யர்த்தம் திவிஷத்பிர் தயாநிதிஃ।
பட்பிரலங்க்ருததநுஸ் ததா।
ஆவிராமாஸதே ஸார்த்தமம்பிகாமம்பிகாபதிஃ।
வ்யலோகயதமேயாத்மா ஸாகாங்க்ஷம் ஷட்பிராநநைஃ।
தத் க்ஷணங்நயநைஃ ஷட்பிர்லலாடைரூர்த்வரேதஸஃ।
நிராகாத் கோடிசூர்யாபம் தேஜஃ காலாக்நிஸந்நிபம்।
ஷோடா தேந ஜகத் ஸர்வம் வ்யாப்தம் ஸர்வம்சராசரம்॥

"இங்ஙனம் தேவர்கள் அன்பினோடு துதிக்குங்கால் தயாநிதியாகிய பிரபுவானவர் (சிவபிரான்) ஆறு திருமுகங்களாற் பிரகாசிக்கும் திருமேனிகொண்டருளினர்; அளவிடப்படாத சொரூபத்தையுடைய அம்பிகாபதியானவர் தம்மோடு திவ்யாசனத்தில் வீற்றிருந்தருளிய அம்மையாரை ஆறு திருமுகங்களாலும் அன்பினோடு நேசமாய்நோக்கினர்; அந்த க்ஷணத்திலே ஊர்த்துவவீரியமுடைய தேவாதிதேவரிடத்திருந்து, ஆறு நேத்திரங்களாலும் கோடிசூரியப்பிரகாசமுடையதும் மகாப்பிரளயகாலாக்கினியை நிகர்த்ததுமாகிய தேஜசானது வெளிப்பட்டது; ஆறு உருவினதாகிய அத்தேஜசானது அண்டபிண்டசராசராதி சகலப்பிரபஞ்சத்தினும் வியாபித்தது" என்றும்,

உயாநியிரதா ஹயவக்த்ரஜவஹாரவெதஹா।
தத்தேஜஃ ஷ்ருதிரதண வித்தாஃ பூவாதிகம் க்ஷணாத்।
வஹ்நிக்ஷீஹிதம் பூநஷொடா வ்ருதம் ஸாதேதஹம்ஜஹா।
தத்தாதெவஃ கூவாரிஷ்டிரூரிதவொகூவ।
வஹ்நிவாயவஸாஹயவ வயநெஷுஷிவ்ருவீத்।
யாவாதிஹம்ஸிஹயநி வாயொஷொடா வ்ருதம்வாநஃ।
ஸுரிரிவமாரிஸாஸ் வம்பூவயதரிரிழ்।
ஸதெஸாரவணவெஷ்டதர்ஜுயாரிவெவதெஃ॥

தயாநிதிரதோ பூயஸ் தேஜஸ்ஸஸ்மாச சேதஸா।
தத்தேஜஃ ஸ்ம்ருதிமாத்ரேண பித்ரோஃ ப்ராபாந்திகம் கூணத்।
ஸஉக்ஷ்மீபூதம் புரஃ ஷோடா ஸ்திதம் சாந்தம் ததம்ஜஸா।
ததோ தேவஃ க்ருபாமூர்த்திரமாநவலோக்யச।
வஹ்நிவாயூ ஸமாஹூய வசநஞ்சேதமப்ரவீத்।
யுவாமிதம் மஹத்வந்ஹே வாயோ ஷோடா ஸ்திதம் புரஃ।
ஆமரீமாபகாமாஸு ஸம்ப்ராபயத மாசிரம்।
அந்தே சரவணஸ்யைததாஜ்ஞயா மம லேககைஃ॥

"தயாநிதியாகிய சிவபிரான் அத்தேஜசை மனத்திலே நிணைந்தார்; நிணைத்தமாத்திரத்தில் அத்தேஜசானது தாய்தந்தையரிடத்து நொடிப்போதில் வந்தது; ஆறு உருவங்கொண்ட அத்தேஜசானது உடனே சிறிதாயும் முற்றுஞ் சாந்தமுமாகிச் சிவபிரானுடைய சந்நிதானத்தில் நிற்குங்கால், கிருபாமூர்த்தியாகிய தேவர் தேவர்களை நோக்கி, (அவருள்) அக்கினியையும் வாயுவையும் அழைத்துச் சொல்கின்றார்; அக்கினிவாயுக்களே! நம்முன்னர் ஆறு வடிவமாய் வந்துநிற்கின்ற பெருமைபொருந்திய இந்தத் தேஜசை நீவிர் மற்றத்தேவர்களோடு கொண்டு சென்று தேவகங்கைக்குச் சமீபத்தினதாகிய சரவணவாவியில் நமது ஆஞ்ஞாப்பிரகாரம் விரைந்து சேர்ப்பித்துவிடுங்கள் என்றருளினார்" என்றும்,

வாயவகூ வாஸுதெஸோஜஹீ தஹூதெஜஸவாஜுஸு।
வஸுஹுஹூ ஷுஷ்மியா ஸுஜுடா கியதூஸுரா ஸுரூபமதூ।
வவஸோநாஸவிஸுவாநெயாதம் ஸுரம் வாயவு வாநிவாநிஃ।
கயம் கயஜிஷ்டமாயா கதெ ஸுரவணஹூ ஷு।
யதிதந ஸுஹுதா தாஹூர்நிகஷிவம் கதுதிஹிவிழி।
வதூஷ்ணெவதூநிஹம் வவதூகாதோஸுவெளஸுஹிழி।
தெந வீதஜுமாமம்மா தெஜஸா கந்தாரூபதா।
ஸெவு ஸுரகடாகஹூ வதூஸுஷ்டுநாய வா।
வஹுஹுவஸுயஷ்டுவு திஜுதது தஹுரூபவம் ஸுவஃ।

ஷடக்ஷரம் பாடிஸஹஜம் ஸுவர்டிங்ஷரிநாஹரழி|
வஜ்ர
வஷ்ட் வஷ்வொஷ ஜமதரம் ம்ருத்யுஹாயஷ்யுவஜ்நழி|
கோரஹஷ்கோராணாநிஷ்டஹநேஹஸ்கந்தாய||

பாவகஃ பாரமைஸ்தச்சீதளந்தேஜஸா ஜ்வலத்|
ஸமூஹ்ய ஷட்விதம் மூர்த்நா கியத்தூரம் ப்ரமம் கதஃ|
பவமாநோபி சாந்யோந்யம் ப்ரமம் ப்ராப்ய புநஃ புநஃ|
கதம் கதஞ்சித் கங்காயா அந்தே சரவணஸ்யச|
யத்நேந மஹதா தாப்யாம் நிக்ஷிப்தம் தத்ரதச்சிவம்|
பத்மஷண்டே பத்மநிபம் பபத்ம காந்தார ஸௌரபம்|
தேந பீதஜலாகங்கா தேஜஸா தநுதாம் கதா|
மத்யே சரதடாகஸ்ய பத்மமத்யம் நிதாய ஸா|
ஸஹஸ்ரஸூர்ய ப்ரதிமம் தத்ர தச்சாம்பவம் மஹஃ|
ஷட்வக்த்ரம் த்வாதசபுஜம் த்விபாதம் ஸுமநோஹரம்|
வபுஃ புபோஷ ஜகதாம் மங்களாயுஷ்ய வர்த்தநம்|
குமாரஸ் ஸுகுமாராங்நிதர்ஸநமபூத்க்ருத்திகாஸுத்|

"ஒளியினால் ஜ்வாலிப்பதும் மிகக் குளிர்ச்சிகொண்டதுமாகிய சிவபெருமானுடைய அத்தேஜசின் ஆறு உருவங்களையும் அக்கினிதேவன் தலையிற்றாங்கிச் சிறிதுதூரஞ் சென்று களைப்படைந்துவிட, வாயுதேவன் மாற்றுதலாக அதனைச் சுமந்தும், இங்ஙனம் ஒருவர்க்கொருவர் மீட்டும் மீட்டும் மாறிச் சுமந்தும் மிகுந்த பிரயத்தனத்தோடு வருத்தமுற்றுக் கங்கைக்குச் சமீபத்துள்ள சரவணவாவியின் தாமரைச் சமூகத்திலே மங்களகரமாயதும், தாமரைமலர்க்குச் சமானமாயதும், தாமரைமலர்களின் வாசனையைக் கொண்டதுமாகிய அத்தேஜசை வைத்தார்கள்; அத்தேஜசினால் நீர் உறிஞ்சப்பட்டுச் சிறுகிப்போய கங்கையானது சரவணவாவியின் நடுவிலுள்ள தாமரைமலரின் மத்தியிலே அத்தேஜசை ஒதுக்கிவிட்டது; அங்கே ஆயிரம் சூரியவிம்பங்களை நிகர்த்த சிவபெருமானுடைய அத்தேஜசானது ஆறு திருமுகங்களையும் பன்னிரண்டு புயங்களையும் இரண்டு பாதங்களையுங்கொண்டு சமஸ்த ஜகத்துக்கும் சுபத்தையும் ஆயுசையும் விருத்திசெய்தருளும் ஓர் சுந்தரத் திருமேனியுடையதாய், ஓர் கிருத்திகைநாளிலே சிறந்த அழகுகளுக்கெல்லாம் ஓர் நிதர்சனம் பெற்ற ஓர் குழந்தையாயிற்று" என்றும்,

ரக்ஷரக்ஷக்ருபாம்போதே பக்தாநாமபயப்ரத।
மாரயாஸுரஸுராத்மாநம் தேவாநாம் பயதாயிநம்।
மஹாமோகாரம் மஹாபாபம் பர்த்ஸயந்தம் ஜகத்த்ரயம்।
இத்தம் ப்ரலபமாநாஸ்தே துத்ருவுச்ச ஸமந்ததஃ।
மயூரரூபா மகவாநப்ரார்த்தயதஸாவபி।
தமேதஷாந்து வசஸ் ஸ்ருண்வந்தேவஸுஃ க்ருபயாந்விதஃ।
அவேக்ஷ்ய ஸுக்திமதுலாம் ஸுத்ருஸம்ஹாரஹாரிணீம்।
த்விதா பித்வாஸுரம் ஸீக்ராதாகச்சேதி முமோசதாம்॥

"கருணைக்கடலே! அடியார்க்கு அபயமளிப்பவரே! தேவர்களுக்குப் பயமளிப்பவனும் மகாகொடியனும் மகாபாதகனும் மூவுலகத்தையும் நடுங்கச் செய்பவனுமாகிய இந்தத் தூராத்துமாவைச் (சூரனைக்) கொன்று எங்களை இரக்ஷித்தருள்க என்று பிரார்த்தித்து நாற்புறத்தினும் ஓடினார்கள்; மயில்ரூபங்கொண்ட இந்திரனும் அங்ஙனம் வேண்டினன்; பின் அவர்கள் வேண்டுகோளைக் கேட்டுச் சுப்பிரமணியப்பெருமான் கிருபைகூர்ந்து சத்துருசங்காரஞ் செய்யும் ஒப்பிலாவேலாயுதத்தை நோக்கி, (வேலாயுதமே!) இவ்வசுரனை விரைந்து பிளந்தெறிந்துவிட்டு இங்கு வருக என்று ஆஜ்ஞாபித்து அதனைப் பிரயோகித்தார்" என்றும்,

உஹஜீ வகஜுரா ஜுராகா நுகூ ஜெஜுராவவவுதழி।
ஸொஷயிகூ தயாஹொயீ நரமதரஸுஹ் ஜியாகஜராஸு।
தத்தவுஹா நவஃ வரவஜுகூஜுமதவுரஜுவாஜு।

வவ்வரவேவம் ஸ்ரஹீக்வாரயம் வஸோஷாயவாரமதஃ।
தஸ்ய நிவேஷ்ரம்வொரம் வக்ஷோஹிக்வா ஹிஜாதஸோஃ;
விநிமுக்ய வ்ரநிஹ்ருஹாவயஹீ வியச்சுவ்ருஷ்டிஃ। [சு
ஹ்ருயஸ்ய நா வ்ரவொவ்வெவ்வெ-ருஸிமம்மாம்மவி க்ஷணா
ந்ராக்வா ஜெவாஹிஜெவவ்ய கரஸாவஸிஹீவ்ரராஃ॥

தஹந்தீ ஸகலாந்லோகாந்முக்த்வா கைலாஸபர்வதம்।
ஸோஷயித்வா ததாம்போநீகத்யாமும் த்விதாகரோத்।
ததஸ்து தாநவஃ பாபஸ்த்யக்தரூதஸ்வரூபவாந்।
ஸ்வஸ்வரூபம் க்ருஹீத்வாயம் கட்கமாதாயசாகதஃ।
தமேநமஸ்ரம் கோரம் வக்ஷோ பித்வா த்விஜோத்தமாஃ।
விநிர்க்கத்ய புநஃ ஸக்திர்பாஸயந்தீ வியத்ஸ்தலம்।
ஸ்தூயமாநா ஸ்ரைஸ்ஸர்வைர் வ்யோமகங்காம்பஸி க்ஷணத்।
ஸ்நாத்வா தேவாதிதேவஸ்ய கரமாப மஹீஸ்ராஃ॥

"கைலாசகிரியொழிந்த மற்றெல்லாவுலகங்களையும் தகித்துக் கடல்களை வற்றச்செய்துகொண்டு (அம்மாவரவடிவங்கொண்ட) அசுரனை இரண்டாய்க் கிழித்துவிட்டது; பின் பாதகனாகிய அவ் வசுரன் மாமரவுருவை விடுத்துத் தன் சுவரூபத்தை அடைந்து வாளை எடுத்துக்கொண்டு வேகமாய் ஓடிவரப் பின்னும் அவ்வேலா யுதமானது கொடூரமாகிய அச்சூரனது மார்பைப் பிளந்து, மீண்டு ஆகாயத்தைப் பிரகாசிப்பித்துச் சகல தேவர்களாலும் துதிக்கப் பெற்று, ஓர் க்ஷணப்போதினுள் ஆகாயகங்கையிலே ஸ்நானஞ் செய்து அத்தேவாதிதேவராகிய குமாரசுவாமிக்கடவுளின் திருக் கரத்துக்கு வந்துவிட்டது" என்றும் ஸ்காந்தபுராணம் கூறுகின் றது.

காயச்செவ்விக்காமற்காய்ந்துகங்கையைப்
பாயப்படர்புன்சடையிற்பதித்தபரமேட்டி
மாயச்சூரன்றறுத்தமைந்தன்ரூதைதன்
மீயச்சூரெதொழுதுவினையைவீட்டுமே.

—ஞா, திருமீயச்சூர்.

(ஈநி) * வைசுவாநரவுபாசனையிற் பரப்பிரம சிவனுர்க்கு ஆகாயவியாபகம் உபசங்காரிக்கப்பட்டாற் போல அவரது மகா வீரியச்செய்கைகளும் உபசங்காரிக்கற்பாலன.

ப்ரஹ்மஜ்யேஷ்டா வீர்யா ஸம்ப்ருதாநி ப்ரஹ்மாக்ரே ஜ்யேஷ்டம் திவமாததாந । ப்ரஹ்மபூதாநாம் ப்ரதமோ ஜஜ்ஞே தேநார் ஹதி ப்ரமணஸ்பர்த்திதும் கஃ॥

"பிரஹ்மமானது வீரியமாய வலிய செய்கைகளைச் செய்தது; தொடக்கத்திலே ஜ்யேஷ்டமாகிய பிரஹ்மம் ஆகாயத்தை ஊடுருவிற்று; பிரஹ்மம் பூதங்களுக்கு முன்னே இருந்தது; அந்தப் பிரஹ்மத்தோடு எதிர்க்கவல்லார் யார்" என்று தைத்திரீயப்பிராஹ்மணம் கூறுகின்றது. இவ்வாய்மை பிரஹ்மசூத்திர சைவபாஷ்யத்துச் "சம்பிருத்தியதிகரணத்" (ஈ. ஈ. உஈ) திற் காணப்படுகின்றது.

வஸுஹாவ வாரா காரயாரம் கரிஷ்யாவதிரீஷ்யாழி।
வீதிஹுக்ரதுயாரதர்யத்ரம் வவ்ரே வராநாத்ரிழி।
ஶீர்யாதந்யம்ஜாநீஷ யஜ்ஞாநி ஹவதாம்மகே।
ஶிரஹம்காராஷ்டாஷ்டயம்ப்ரஹ்மாநாவீஷ்யார।
தயாவி ஜாயிகாரோஷஶிஷ்டந ஶிரநவழி।
கஹம்காரஷ்டயாவிஷ்டம் கரோஜ்ஜ்வதீஷ்யார।
உதிஃ வராம் வ்ருஷ்ணோரவி யஷ்ய கவ்யாவி ஜெதுஷோ।
ஶிராம்மாஷ்டாநி வம்ஸாவ ஹரிஷ்ணக்ரு நவஜ்ஞதிழி।
வ்ருஷ்ணோ ஹவ வஷ்வ்ருஷ்டாம் மவ்ருஷாஷ்ஜ ஜமத்ரோ।

---

* அகம் விஷயத்தை நோக்குக.

நாகநீரோகி தெ ஸஞ்ஞ விஷ்ணுகம்பந வரதநஃ।
கதூராகஷிஹ்ரூது கஞ்சிஷ்டாஷி வஷியம்க்ரூ கவிஹ்ரூ ஹஃ।
கெ்ரூஷஹ்ரூம்மயரோ நாரவிஹ்ரூவஷிஷ்டாம்வரோரவிவ।
தீவிக்ரூசாஷி கணீவ ஹவஹ்ருதவதெதரூ நா।
வஜிஹ்ருஷிரீஷ கூரம் யெ ஸ்ரூவஜி நரோதிரோஃ।
தெஷாமிஷ்டவ்ரதொ ஹ்ருயொ ஹவயெ்ரூ நாகம்வயா।
உதி கூவா வரம் ஸம்ஹாரூயாதஹி்ருதெரூஹவகு॥

ஏகதாச புராகாச்யாம் கமலாபதிரீச்வரம்।
ப்ரீதிஞ் சக்ரேர்ச்சயாத்யர்த்தம் வவ்ரேவரமநுத்தமம்।
மதீயாங்யங்கஜாநீச த்ருதாநி பவதாங்கதே।
மமாஹங்கார சாந்த்யர்த்தம் ப்ரஹ்மாதிநாமபீச்வர।
ததாபிசாதிகாரோத்தமதேந மம மாநஸம்।
அஹங்காரஸ்மயாவிஷ்டம் கதாசித்பவதீச்வர।
இதஃ பாம் ப்ரஸந்நோவி யஸ்யகஸ்யாபி சேத் ப்ரபோ।
மமாங்காஸ்தீதி ஸம்பாவ்ய பூஷணத்வேந ஸந்ததம்।
ப்ரஸந்நோ பவ ஸர்வேஷாம் கர்வசாந்த்யை ஜகத்குரோ।
நாமாநிமாநி தே ஸந்து விஷ்ணுகந்தநபாதநஃ।
மத்ஸ்யாகூர்ப்ருச்ச கூர்மாஸ்தி ஸமலங்க்ருதவிக்ரஹஃ।
க்ரோடச்ருங்கதரோநாரவிஹ்மசர்மாம்பரோபிச।
த்ரிவிக்ரமாஸ்தி தண்டீச பவபூதபதேதநா।
ஏபிர் நாமபிரீசத்வாம் யேஸ்துவந்தி நரோத்தமாஃ।
தேஷாமிஷ்டப்ரதோ பூயோபவ மய்யதுகம்பயா।
இதி தத்வா வரம் சம்புருமயாந்தர்ஹிதோபவத்॥

"கமலாபதியாகிய விஷ்ணுவானவர் ஓர் காலத்திலே காசியிற் சிறந்த பூசை செய்து சிவபெருமானை மகிழ்வித்து உத்தமமாகிய வரமொன்று கேட்டார்; அஃதாவது அடியேனுடையவும் பிரமாமுதலிய தேவர்களுடையவும் அகங்காரத்தை அடக்குமாறு தேவரீர் திருமேனியில் எனது தேகசம்பந்தமுற்றவைகள் தரிக்கப்பட்டன; அங்ஙனமாயினும், அதிகாரமதத்தினால் என் மனசு

சிலபோது அகங்காரமும் கர்வமுமடைகின்றது: ஆகலின், பிரபு வே! நீவிர் எனக்குமுன்னே பிரசன்னராயினும் எஞ்ஞான்றும் அடியேன் தேகத்துள்ள என்புமுதலியவற்றை யாவர்கர்வமும் அடங்குமாறு திருமேனியில் ஆபரணமாய்ப் பூண்டு பிரசன்னரா தல்வேண்டும்; மேலும், விஷ்ணுவின் சிரசை வீழ்த்தினவரென் றும், அவர் மீன்கண்ணை ஆபரணமாகக்கொண்டவரென்றும், ஆமை யோட்டினுல் அலங்காரமுற்ற திருமேனியுடையவரென்றும் பன் றியின் சிங்கப்பற்களைத் தரிப்பவரென்றும், நரசிங்கத்தோலை ஆடையாகக்கொண்டவரென்றும், திரிவிக்கிரமர் கங்காளத்தைத் தண்டமாகக்கொண்டவரென்றும் திருநாமங்கள் இப்போது எய்த வேண்டும். அஃதன்றி, எவர் இத்திருநாமங்களால் தேவரீரைத் துதிக்கின்றாரோ அவர்க்கெல்லாம் தேவரீர் அடியேன்மேற்கொ ண்ட கருணையினுல் வேண்டிய வேண்டியாங்கு அருள்பாலித்தல் வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்க, அதற்குச் சிவபிரான் அவ்வாறுகுக என்று அவர்க்கு வரங்கொடுத்துவிட்டு உமையம்மையாரோடு அந் தர்த்தானமாயினர்" என்று உபதேசகாண்டமும்,

வாரா வம்ராகூி தாஃ ஹாதி ஹ்வயம்ஹி ஹெவ வாராஹ்யாகூ|
காஹகூஷ்டா நஹ்வ வாஷ்டா நஹ்ணைகூஷ தயாவ வாராஹு|
வீகூவா தஹ்யாவ்ராகூஷ்வம் தாதி ஹ்யஃ கூஹ்மெதாzயா நா|
மஜாம்யகாவ வாரெள ஹகூவா வாஹ்யாராஃஷ ஹெவ வாராஹு|
தீஷ்ணகூஷ்டுவாரா ஹாம்ஸ நாராவஸிஹ்ஹத்ரிவிக்ரமெள|
ஹகூவா நெதத்ரய தீநவ்ய கூஃம்வ்யாஹ்ரிகூடுஸ்ரு|
வாராஹவ்ய ச ஷம்ஷ்டாஹ்ண நரவிஹ்ரவ்ய கூவஜ்ஞயா|
த்ரிவிக்ரமவ்ய வ்ரஷாஹ்ரி ம்ருஹீஹெவவ வாரா வயழ்|
வாலிதாஃ வராஹோ நகூயா ஸவெடுஸ்ரா ராராஃ|
ஹண்டாவ்ராம் ஜ்ரம்ய்ரு வஜ்ரஹெஜ்ரம் ஃஹாவ்ராழ்|
ஹகூவாவ்ரிவடும் ஃஹாஹெவ கூயா வாம்ராகூி தாவ்ராஃ|
வனவாரி ஹயாகூ ஹாதிஹெந்ரவமுடுஸஃவ்ராகூ|
உஜ்ரகூ ஹெவாஹ்நெவெஷ ராராகூஷ்ய கிஷ வ்ருஹெரா||

புரா ஸம்ரக்ஷிதாஃ ஸ்வாமிந் வயம் ஹி த்ரைபுராத் பயாத்।
காலகூடாநலப்லுஷ்டாந் கண்டேகாள தராசராந்।
பீத்வாதஞ்சாப்யரக்ஷஸ்த்வம் தாத்ருசஃ க்வகதோதுநா।
கஜாந்தகாசுரௌ ஹத்வா பாலயாமாஸ வை சுராந்।
மத்ஸ்யகூர்மவராஹாந்ச நாரசிஹ்மத்ரிவிக்ரமௌ।
ஹத்வா நேத்ரேச மீநஸ்ய கமடஸ்யாஸ்திகர்கசம்।
வராஹஸ்யச தம்ஷ்ட்ராம்ச நருசிஹ்மஸ்ய த்வசம் ததா।
த்ரிவிக்ரமஸ்ய ப்ருஷ்டாஸ்தி க்ருஹீத்வைவ புரா வயம்।
பாலிதாஃ பரமேசாந த்வயாஸர்வேச்வராமராஃ।
பண்டாசுரம் ஜலந்த்ரஞ்ச பஞ்சமேட்ரம் மஹாசுரம்।
ஹத்வா பூர்வம் மஹாதேவ த்வயா சம்ரக்ஷிதாஃ சுராஃ।
ஏவமாதி பயாத் ஸ்வாமிந் தைத்யவர்க்கசமூத்பவாத்।
உத்திருத்ய தேவாந் தேவேச ராரக்ஷிதகில ப்ரபோ॥

"சுவாமீ! தேவரீர் முன்னாளிலே திரிபுரத்தசுரர்களால் விளைந்த பயத்தினின்று காத்தருளவில்லையா; காளகண்டரே! மேலும் அவ்வாறு ஆலகாலவிஷாக்கினியினுற் றகிக்கப்பட்ட தேவர்களைத் தேவரீர் விஷத்தைப் புசித்துக் காத்தருளினீரன்றே; அவ்வியல்பினராகிய நீவிர் எங்குற்றீர்; கயாசுரன் அந்தகாசுரன் என்போரைச் சங்காரித்துத் தேவர்களைக் காக்கவில்லையா? அஃதன்றி நாராயணருடைய மச்ச கூர்ம வராக நரசிஹ்ம திரிவிக்கிரம அவதாரங்களிலெல்லாம் (முறையே) அவற்றின் கண்ணையும், ஓட்டையும், சிங்கப்பற்களையும், நரசிஹ்மத்தோலையும், முதுகென்பையும் பிடுங்கிக் கொன்று (தேவர்களை) காப்பாற்றினீரே; பின்னும் பண்டாசுரன், ஜலந்தராசுரன், பஞ்சமேஷ்டிமஹாவசுரன் என்போரையும் ஹதஞ்செய்து மகாதேவரே! தேவரீர் அவர்களைக் காத்தருளினீரே; அதுபோல, எங்களையும் (ஜயந்தன் முதலாயினோரையும்) காத்தருள்க" என்று மகேந்திரகாண்டமும் சொல்கின்றன.

உருவாமுலகுக்கொருவனுகிய
பெரியோய்வடிவின்பிறிதிங்கின்மையி
னெப்பொருளாயினுமிங்குளதாமெனி
னப்பொருளுனக்கேயவயமாதலின்
முன்னியமூவெயின்முழங்கெரியூட்டித்
தொன்னீர்வையகந்துயர்கெடச்சூழ்ந்ததும்

வேள்விமூர்த்திதன்றலையினைவிடித்தது
வீஞ்விசும்பாளிதன்றேளினைகெரித்தது
மோங்கியமறையோற்கொருமுகமொழித்ததும்
பூங்கணைவேளைப்பொடிபடவிழித்ததுந்
திறல்கெடவரக்கனைத்திருவிரலூன்றுத்ததுங்
குறைபடக்கூற்றினைக்குறிப்பினிலடர்த்தது
மென்றிவைமுதலாவாள்வினையெல்லா
நின்றுழிச்செறிந்தநின்செயலாதலி
னுலவாத்தொல்புகழொற்றியூர
பகர்வோர்தினைக்குவேறின்மைகண்டவர்
நிகழ்ச்சியினிகழினல்லது
புகழ்ச்சியிற்படிப்பரோபொருளுணர்ந்தோரே.

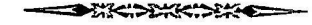
திருத்தங்குமார்பிற்றிருமால்வரைபோ
லெருத்தத்திலங்கியவெண்கோட்டுப்–பருத்த
குறுத்தாணெடுமூக்கிற்குன்றிக்கணீல
நிறத்தாற்பொலிந்துநிலமே–முறத்தாழ்ந்து
பன்றித்திருவுருவாய்க்காணுதபாதங்க
ணின்றவாநின்றநிலேபோற்றி–யன்றியும்
புண்டரிகத்துள்ளிருந்தபுத்தேள்கழுகுருவா
யண்டரண்டமூடுருவவாங்கோடிப்–பண்டொருநாள்
காணுனிழியக்கனகமுடிகவித்துக்
கோணுதுநின்றகுறிபோற்றி–நாணுளும்
பேணிக்காலங்கள்பிரியாமைப்பூசித்த
மாணிக்காவன்றுமதிற்கடவூர்க்–காண
வரத்திற்பெரியவலிதொலைத்தகால
னுரத்தினுதைத்தவுதைபோற்றி–கரத்தாமே
வெற்பன்மடப்பாவைகொங்கைமேற்குங்குமத்தின்
கற்பழியும்வண்ணங்கசிவிப்பான்–பொற்புடைய
வாமன்மகளுய்மலர்க்கணையொன்றூட்டியவக்
காமனழகழித்தகண்போற்றி–தூமப்
படமெடுத்தவாளரவம்பார்த்தாடப்பற்றி
விடமெடுத்தவேகத்தான்மிக்குச்–சடல
முடங்கவலிக்குமுயலகன்றன்மொய்ம்பை
யடங்கவடித்தவடிபோற்றி–நடுங்கத்
திருமான்முதலாயதேவாசுரர்கள்

கருமால்கடனுகம்பற்றிக்–குருமாற
நீலமுண்டநீண்முகில்போனெஞ்சழலவந்தெழுந்த
வாலமுண்டகண்டமதுபோற்றி–சாலமண்டிப்
போருகந்தவானவர்கள்புக்கொடுங்கமிக்கடர்க்குந்
தாரகன்றண்மார்பிற்றனிச்சூலம்–வீரங்
கொடுத்தெறியுமாகாளிகோபந்தவிர
வெடுத்தநடத்தியல்புபோற்றி–தடுத்து
வரையெடுத்தவாளரக்கன்வாயாறுதிர
நிரையெடுத்துநெக்குடலமிற்றுப்–புரையெடுத்த
பத்தனையபொன்முடியுந்தோளிருபதுந்நெரிய
மெத்தனவேவைத்தவிரல்போற்றி–யத்தகத்த
வானவர்கடாங்கூடிமந்திரித்தமந்திரத்தை
மேனவிலேவாடிவிதிர்விதிர்த்துத்–தானவருக்
கொட்டிக்குறளாயுரைத்தவயன்சிரத்தை
வெட்டிச்சிரித்தவிறல்போற்றி–மட்டித்து
வாலுகத்தானல்லிலிங்கமாவகுத்துமற்றதன்மேற்
பாலுக்குப்பக்கண்டுபதைத்தோடி–மேலுகைத்துங்
கோட்டியவன்றுதையிருதாளெறிந்துயிரை
வீட்டியசண்டிக்குவேறுக–நாட்டின்கட்
பொற்கோயிலுள்ளிருத்திப்பூமாலைபோனகமு
நற்கோலமீந்தநலம்போற்றி–நிற்க
வலந்தருமாலுன்முகனும்வானவருங்கூடி
யலந்தருமால்கொள்ளவடர்க்குஞ்–சலந்தானேச்
சக்காத்தாலீர்ந்தரிதன்றுமரைக்கண்சாத்துதலு
மிக்கவஃதீந்தவிறல்போற்றி–யக்கணமே
நக்கிருந்தாமகோமூக்கரிந்துநால்வேதந்
தொக்கிருந்தவண்ணந்துதிசெய்ய–மிக்கிருந்த
வரகைத்தலத்தேயணிமானேயாங்கணிந்த
செங்கைத்திரத்ததிறல்போற்றி–திங்களோத்
தேய்த்ததுவேசெம்பொற்செழுஞ்சடைமேற்சேர்வித்து
வாய்த்திமையோர்தம்மையெல்லாம்வான்சிறையிற்–பாய்த்
பிரமன்குறையிரப்பப்பின்னுமவர்க்கு [திப்
வரன்மன்றளித்தவலிபோற்றி–புரமெரித்த
வன்றுய்த்தமூவர்க்கமர்ந்துவரமளித்துப்
பின்றுய்ந்தவண்ணநிகழ்வித்து–நன்று

நடைகாவன்மிக்கவருள்கொடுத்துக்கோயிற்
கடைகாவல்கொண்டவாபோற்றி–விடைகாவற்
றூனவர்கட்காற்றுதன்னடைந்தநன்மைவிறல்
வானவர்கள்வேண்டமயிலூருங்–கோனவனைச்
சேனபதியாகச்செம்பொன்முடிகவித்து
வானளவைத்தவரம்போற்றி–மேனி
ளதிர்த்தெழுந்தவந்தகனையண்டரண்டமுய்யக்
கொதித்தெழுந்தசூலத்தாற்கோத்துத்–துதித்தங்
கவனிருக்கும்வண்ணமருள்கொடுத்தங்கேழுழ்
பவமறுத்தபாவனைகள்போற்றி–கவைமுகத்த
பொற்பாகரைப்பிளந்துகூறிரண்டாப்போகட்டு
மெற்பாசரைப்போகமேல்விலகி–நிற்பால
மும்மதத்துவெண்கோட்டுக்கார்நிறத்துப்பைந்தறுகண்
வெம்மதத்தவேகத்தான்மிக்கோடி–விம்மி
யடர்த்திரைத்துப்பாயுமடுகளிற்றைப்போக
வெடுத்துரித்துப்போர்த்தவிறைபோற்றி-தொடுத்தமைத்த
நாண்மாலைகொண்டணிந்தநால்வர்க்கன்றுணிழற்கீழ்
வாண்மாலையாகும்வகையருளித்–தோண்மாலை
விட்டிலங்கத்தக்கிணைமேநோக்கிவியந்தகுண
மெட்டிலங்கவைத்தவிறைபோற்றி–யொட்டி
விசையன்விசையளப்பான்வேடுருவமாகி
யசையவுடறிரியநின்று–வசையிலுற்
பேசுபதப்பானபிழைபொறுத்துமற்றவற்குப்
பாசுபதமீந்தபதம்போற்றி–நேசத்தால்
வாயினீர்கொண்டுமகுடத்துமிந்திறைச்சி
யாயசீர்ப்போனகமாவங்கமைத்துத்–தூயசீர்க்
கண்ணிடந்தகண்ணப்பர்தம்மைமிகக்காதலித்து
விண்ணுலகமீந்தவிறல்போற்றி–மண்ணின்மேற்
காளத்திபோற்றிகயிலைமலைபோற்றியென
நீளத்திருநினைந்துநிற்பார்க–டாளத்தோ
டெத்திசையும்பன்முரசமார்த்திமையோர்போற்றிசைப்ப
வத்தனடிசேர்வார்களாங்கு.

—பதினொராந்திருமுறை.

(கசு) கேட்டல் சிந்தித்தலாதிய இன்றியமையாதன.

ஷஸ்ரோதவ்யஸ்ஸந்ததம் ஸம்பூர்மந்தவ்யஸ்சோபபத்திபிஃ।
ஜ்ஞாத்வாச ஸததம் த்யேயோ வேதாந்தைரிதி ஸங்கரஃ॥

"சம்புவானவர் எஞ்ஞான்றும் கேட்கற்பாலர், பொருந்து மாற்றுற் சிந்திக்கற்பாலர்; *வேதாந்தங்களால் எஞ்ஞான்றும் அறிந்து சங்கரர் தியானிக்கற்பாலர்" என்று உபதேசகாண்டமும்,

ஷ்ரோதவ்யஷ்ருதிவாக்யேப்யோ மந்தவ்யஸ்சோபபத்திபிஃ।
மத்வாச ஸததம் த்யேய ஏதே தர்ஸநஹேதவஃ॥

"சுருதிவாக்கியங்களினுற் சிரவணஞ் செயற்பாற்று; பொருந்துமாற்றுன் மனனஞ் செயற்பாற்று; சிந்தித்தபின்னர் இடையீடின்றித் தியானிக்கற்பாற்று; இவை (பிரம) சாக்ஷாத்காரத்துக்கு ஏதுக்கள்" என்று அபியுக்தசூக்தியும் கூறுகின்றன.

---

* ஈண்டு வேதாந்தங்கள் என்றவை பிரஹ்மசூத்திர சைவபாஷ்யத்துக்கு ஆதாரமாகிய பதோபநிடதங்களேயன்றி, மாயாவாதோபநிடதங்களன்று.

முற்றலாமையிளநாகமோடனமூஞைக்கொம்பவைபூண்டு
வற்றலோடுகலனுப்பலிதேர்ந்தென துள்ளங்கவர்கள்வன்
கற்றல்கேட்டலுடையார்பேரியார்கழல்கையாற்றொழுதேத்தப்
பெற்றமூர்ந்தபிரமாபுரமேவியபெம்மானிவனன்றே.

—ஞா, திருப்பிரமபுரம்.

பன்னிலூறும்பழத்தினுமின்சுவை
யென்னிலூறியெனக்கேகளிதரு
*முன்னிலுன்னுமுன்னுவிடில்விட்டிடு
மென்னுளீசனிருந்தவியற்கையே.

—நா, திருக்குறுந்தொகை.

உன்னிலுன்னியுனுவிடிற்பெயர்குவ
மென்னுமதுவேகின்னியல்பெனினே.

—இருபாவிருபது.

3நஙஹவெஜோவவுழி|
மநசைவேதமாப்தவ்யம்|

—கடோபநிடதம், சு. ஈக

(கூஎ) சிவபிரான் அருளுந் திருவருளினால், அவர் அறியற்பாலர்.

நாயமோதா வுவயெநந யஹ்யோ நயையா
ந வஹுநா ஸ்ருதேந | யமேவைஷ வ்ருணு-
தே தேந லப்யஸ்தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்||

நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்யோ நமேதயா ந பஹுநா
ஸ்ருதேந | யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்யஸ்
தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்||

—கடோபநிடதம், உ. உஉ.

---

* உன்னில் என்றது கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதற்கண்ணதாய முயற்சியின் மேற்று.

"இந்தப் பரமான்மாவானவர் திறமையினாலும், புத்தியினாலும், மிகுகேள்வியினாலும் அடையற்பாலரன்று; இந்தப் பரமான்மாவானவர் எவனை விரும்புகின்றாரோ, அவனால் அடையப்படுகின்றார்; அவனுக்கு இந்தப் பரமான்மாவானவர் தமது சொரூபத்தை விளக்குகின்றார்"

நாவிரதோ துஶ்சரிதான்நாஶாந்தோ நாஸமாஹிதஃ।
நாஶாந்தமாநஸோவாபி ப்ரஜ்ஞாநேநைநமாப்நுயாத்॥

—கடோபநிடதம், உ,உக.

"தீ யொழுக்கத்தினின்று நீங்காதவனும், சாந்தியில்லாதவனும், நிலையில்லாதவனும், மனப்பொறுமையில்லாதவனும் இந்தப் பரமான்மாவை அருண்ஞானத்தினால் அடையமாட்டான்"

ஸநாவேவேஹ தத்த்வம்।
மநஸைவேதமாப்தவ்யம்।

—கடோபநிடதம், ச. ககூ

"இந்தப் பரப்பிரமசிவம் அருண்ஞானத்தினால் அறியற்பாற்று"

நவாரு ஜ்ஞாநிஷ்ட்தி ரூபமஸ்ய நசக்ஷுஷா
வாசா க்ரஹணேந நாபி। ஹ்ருதாமநீஷா மநஸாபிக்லுப்தோ
யவதத் விதுரம்ருதாஸ்தேபவந்தி॥

நஸந்த்ருஶே திஷ்டதி ரூபமஸ்ய நசக்ஷுஷா பஶ்யதி
கஶ்சநைநம்। ஹ்ருதாமநீஷீ மநஸாபிக்லுப்தோ யவதத்
விதுரம்ருதாஸ்தேபவந்தி॥

—கடோபநிடதம், கூ.கூ

"இந்தப் பரமான்மாவாகிய சிவனுடைய சொரூபம் நன்முகத் தெரியு மாறு நிலைப்பதில்லை; எவனும் இந்தப் பரமான்மாவைப் புறக்கண்ணி னுற் காண்கின்றனில்லை; (ஞான இச்சாக் கிரியாசொரூப) அருண் ஞானத்தினுல் அறியப்படுகின்றார்; எவர்கள் இந்தப் பரமான் மாவை அறிகின்றார்களோ, அவர்கள் சிவமாகின்றார்கள்."

உயிராவணமிருந்துற்றுநோக்கி
யுள்ளக்கிழியினுருவெழுதி
யுயிராவணஞ்செய்திட்டுண்கைத்தந்தா
னுணரப்படுவாரோடொட்டிவாழ்தி
யயிராவணமேறுதானேறேறி
யமரர்நாடாளாதேயாரூராண்ட
வயிராவணமேயென்னம்மானெநின்
னருட்கண்ணுனேக்காதாரல்லாதாரே.

—நா, திருவாரூர்.

அருட்கண்ணிலாதார்க்கரும்பொருடோன்று
வருட்கண்ணுளோர்க்கேதிர்தோன்றுமரனே
யிருட்கண்ணினேர்க்கங்கிரவியுந்தோன்றுத்
தெருட்கண்ணினேர்க்கெங்குஞ்சொளியாமே.

—திருமந்திரம்.

அருளேயுலகெலாமாள்விப்பதீச
னருளேபிறப்பறுப்பதானு—மருளாலே
மெய்ப்பொருளேநோக்கும்வியுடையேனெஞ்ஞான்று
மெப்பொருளுமாவதெனக்கு.

—பதினெராந்திருமுறை.

(கூஅ) சரியை.

அகஸ்தியர் இராஜகுமாரரை நோக்கிக் கூறுவது:—

சிவவணக்கம்

ஸாவதொகூர ஹவெஹு நமிதெஹெயு-ஸ்ரீ நாதிஹா

சிவபுண்யம் யதி க்ருதம் பவத்பிஸ் ஸர்வபாபஹம்।
ஸாபமோக்ஷோ பவேத்தூநமைஸ்வர்யஞ்ச பவிஷ்யதி।
சிவபுண்யம் விநாநைவ ஸத்கதிர் தேஹிநாமிஹ॥

"நீவிர் சமஸ்தபாவங்களையும் தொலைக்கும் சிவபுண்ணியஞ் செய்வீர்களாயின், உங்களுக்குச் சாபமும் தீர்ந்து சமஸ்த செல்வமும் எய்தும் என்பது நிச்சயம்; ஆன்மாக்கள் நற்கதி அடைதற்குச் சிவபுண்ணியமன்றி வேறுவழியில்லை" என்றது உபதேச காண்டம்.

இந்தச் சிவபுண்ணியம் நால்வகைப்படும்:—அவை சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பனவாம். இவற்றுள்ளே சரியை வருமாறு:—

[illegible]

சர்வா[illegible]ப்ராதருத்தாய சௌசாசமநபூர்வகம்।
ஸ்நாத்வா விபூதிருத்ராக்ஷம் த்ருத்வா தேவார்ருஷீநபி।
ஸந்தர்ப்ய [illegible]புஷ்பாண்யாராமாத் ஸமாநீயா திநிர்மலः।
அபிஷேகஜல[illegible]ம் தத்வததுலேபநபூர்வகம்।
ஆநீய தத்தத்[illegible]நுத்யாதி நிவ்ருத்யச யதாக்ரமாத்।
தீபைர் தேவா[illegible]யம் ஸர்வமலங்குர்யாத்விசக்ஷணः।
சிவபக்தவச[illegible]ஸ்ருண்வந் சிவஸேவாபராயணः।
ஆ[illegible]ரமேதவமதி[illegible] சர்யாம் பாபப்ரணாசநீம்॥

—உபதேசகாண்டம்.

"காலையில் எழுந்து சௌசம் ஆசமனம் என்பவற்றைச் செய்து, ஸ்நானம் செய்து, விபூதி உருத்திராக்ஷம் தரித்து, தேவ ருஷி பிதிர்தர்ப்பணமுடித்து மகாபரிசுத்தஞகிப் (போய்த்) திரு நந்தனவனத்தினின்று புஷ்பங்களையும், அங்ஙனம் அபிஷேகஜலத் தையும், சந்தனம் கஸ்தூரிமுதலிய லேபனவஸ்துக்களையும் கொ ணர்ந்து, முறைப்படி செயற்பாலனவாகிய அவ்வக்கிருத்தியங்களை முடித்து, பின்னர்ச் சிவாலயமெங்கும் தீபங்களேற்றிச் சிவனடி யார் சொற்படி ஒழுகி, சிவபிரானை வழிபடுதலில் முயன்றவனுய்ச் சகலபாவங்களையும் ஒழிக்கும் சரியையை எஞ்ஞான்றும் ஆசரிக்க" என்றும்,

ஸத்வாரஃ புருஷா யூயமம்ருதேஶம் பராத்பரம்।
ஸதா ப்ரதக்ஷிணீ க்ருத்ய ப்ரீணயத்வமதந்த்ரிதாஃ।
ஏகாத்ரஶம்பு ஸவிதம் ஸம்மார்ஜய விலேபய।
அபிஷேகஜலம் சான்யா ஶம்போராநயத பிரபோஃ॥

—உபதேசகாண்டம்.

"நீவிர் நால்வரும் பராற்பராகிய அமிர்தேசுவரரைச் சோ ம்பலின்றிப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து அவரைப் பிரீதி செய்வீராக; இப்பெண்களில் ஒருத்தி சிவசந்நிதானத்திலே திருவலகிட்டுத் திருமெழுக்குச் சாத்துக" என்றும் கூறப்படலாற் சிவாலயநிர் மாணம், சுவாமிக்குத் திருவாபரணம் கொடுத்தல், திருவலகிடுதல், திருமெழுக்குச்சாத்தல், திருவிளக்கேற்றல், புஷ்பங்கொணர்தல், திருவமுது சமர்ப்பித்தல், பிரதக்ஷிணஞ் செய்தல், நமஸ்கரித்தல் என்பன சரியாபாதத்தில் அடங்கும்.

வ உக்ஷிணஸ்ய வஸ்து வ்யாவிக்ஷம் வஹ ஸம்ஹ்ருநா।
வஸ்திஹ்ருதி ஸ்ருவமொ மாஜ்யம் வாஸ்ரவம் யுவா।
தயா தஸிவயொயெ ராஹொ நக்ஷத்ராஃ வ்யக்தயந்தி॥

ப்ரதக்ஷிணஞ்ச ஸர்வத்ர வ்யாபித்வம் ஸஹ ஸம்புநா।
ஸரித் ஸமுத்ரஸம்யோகாஜ்ஜலம் ஸமரஸம் யதா।
ததாத்மஶிவயோர்யோகோ நமஸ்காரः ப்ரகீர்த்யதே॥

"சிவபிரானேடு யாண்டும் வியாபித்திருத்தலே பிரதக்ஷிணம் எனப்படும்; எங்ஙனம் நதியானது சமுத்திரத்தோடு கூடித் (தன்) நீரைச் சமரசமாக அடைந்ததோ, அங்ஙனம் ஆன்மா சிவத்தோடு சேர்ந்து சாமியரசத்தை அடைந்திருத்தலே நமஸ்காரம் எனப் படும்" என்றது காலோத்தரம்.

க்ரியாமூர்த்தேர் மஹேஶஸ்ய ஆலயேஷு ஸமாஹிதः।
ஶைலஸ்ஸம்மார்ஜநம் குர்யாந் மார்ஜந்யா ம்ருது ஸூக்ஷ்மயா॥

"கிரியாமூர்த்தியாகிய சிவபிரானது ஆலயங்களிலே சென்று சூக்குமமாய் மிருதுவாயுள்ள திருவலகினாலே மெதுவாகப் பெருக்குக" என்றது சிவஞானபோதசங்கிரகம்.

உபர்யதஶ்ச ஸந்த்யஜ்ய ப்ரத்யக்ரம் ஜந்துவர்ஜிதம்।
வஸ்த்ரபூதேந தோயேந யः குர்யாதுபலேபநம்॥

"(சாணத்தின்) மேல் கீழ் தள்ளிப் புதிதாயுள்ளதும், செந்துக்களில்லாததுமாயுள்ள சாணத்தைத் தூயவஸ்திர (சாணி) ஜலத்தினால் திருமெழுக்குச் சாத்தல்வேண்டும்" என்றும்,

ஆத்மாராமோத்பவைः புஷ்பைஸ் ஸமாதாய ஶிவஸ்யது।
மாலாம் க்ரதயித்வாது யோ ததாத்யாத்பரமேஷ்டிநே।
யः குர்யாத்து மஹேஶாய புஷ்பாராமக்ரியாவிதிம்।
ஸ்தோத்ரகாநாதிகம் ஸர்வம் யः குர்யாத் தாஸமார்க்ககம்॥

"தனது தோட்டத்துள்ளே புஷ்பித்த புஷ்பங்கள்கொண்டு சிவபெருமானுக்காக மாலை கட்டி அவருக்கு எவன் கொடுக்கின்றானே, எவன் விதிப்பிரகாரம் புஷ்பத்தோட்டத்தைச் சிவபெருமான்பொருட்டு அமைக்கின்றானே, ஸ்தோத்திரம் கானம் முதலியவற்றை எவன் செய்கின்றானே, அவன் தாசமார்க்கத்துக்குரியன்" என்றும் சிவாகமம் கூறுகின்றது.

சிலந்தியுமானைக்காவிற்றிருநிழற்பந்தர்செய்து
வுலந்தவணிறந்தபோதேகோச்செங்கணானுமாகக்
கலந்தநீர்க்காவிரிசூழ்சோணாட்டுச்சோழர்தங்கள்
குலந்தனிற்பிறப்பித்திட்டார்குறுக்கைவீரட்டனாரே.

—நா, திருக்குறுக்கைவீரட்டம்.

ஆராய்ந்தடித்தொண்டராணிப்பொனூரகத்தடக்கிப்
பாரூர்பரிப்பத்தம்பங்குனியுத்திரம்பாற்படுத்தா
னீரூர்நறுமலர்நாதனடித்தொண்டனம்பிநந்தி
நீராற்றிருவிளக்கிட்டமைநீடுரையுமன்றே.

—நா, திருவாரூர்.

அணங்குமைபாகமாகவடக்கியவாதிமூர்த்தி
வணங்குவாரிடர்கடீர்க்குமருந்துநல்லருந்தவத்த
கணம்புல்லர்க்கருள்கள்செய்துகாதலாமடியார்க்கென்றுங்
குணங்களைக்கொடுப்பர்போலுங்குறுக்கைவீரட்டனாரே.

—நா, திருக்குறுக்கைவீரட்டம்.

சோற்றரும்மறைபாடினர்சுடர்விடுஞ்சடைமுடியினர்
கற்றருவ்வடங்கையினர்*காவிரித்துறைகாட்டினர்
மற்றருந்திரடோளினர்மாசில்வெண்பொடிப்பூசினர்
விற்றரும்மணிமிடறினர்மேயதுவிளநகரதே.

—ஞா, திருவிளநகர்.

---

*திருவிளநகரின்கண்ணே எழுந்தருளிய சிவபெருமான்பொருட்டுப் புஷ்பக்கூடை தாங்கிக் காவேரியாற்றில் வந்த அருள்வித்தர் என்னும் பிராஹ்மணர் வெள்ளத்தினால் அடியுண்டு செல்லுங்கால், அவர் திருப்பூங் கூடையை விடாது சிவபெருமானைத் தியானிக்க, அப்போது சிவபிரான் அவர் அன்புக்கிரங்கி அப்பிராஹ்மணர்க்குத் துறைகாட்டிக் கரையேற்றி ஞானோபதேசஞ் செய்தார். இவ்வுண்மையைத் துறைகாட்டினர் என்று திராவிடசுருதி சூசித்தது.

தொண்டர்தண்கயமூழ்கித்துணையலுஞ்சாந்தமும்புகையுங்
கொண்டுகொண்டடிபரவிக்குறிப்பறி*முருகன்செய்கோலங்
கண்டுகண்டுகண்குளிரக்களிபரந்தொளிமல்குகள்ளார்
வண்டுபண்செய்யும்புகலூர்வர்த்தமானீச்சரத்தாரே.

—ஞா, திருப்புகலூர்வர்த்தமானீச்சரம்.

பெரும்புலர்காலைமூழ்கிப்பித்தர்க்குப்பத்தராகி
யரும்பொடுமலர்கள்கொண்டங்கார்வத்தைபுள்ளேவைத்து
விரும்பிநல்விளக்குத்தூபம்விதியினலிடவல்லார்க்குக்
கரும்பினிற்கட்டிபோல்வார்கடவூர்வீரட்டனீரே.

—நா, திருக்கடவூர்வீரட்டம்.

தாரமாகியபொன்னித்தண்டுறையாடிவிழுத்து
நீரினின்றடிபோற்றிநின்மலாகொள்ளெனவாங்கே
†யாரங்கொண்டவெம்மானேக்காவுடையாகியைநாளு
மீரமுள்ளவர்நாளுமெம்மையுமாளுடையாரே.

—சு, திருவானேக்கா.

ஆக்கையாற்பயனென்—னரன்
கோயில்வலம்வந்து
பூக்கையாலட்டிப்போற்றியென்னுதவிவ்
வாக்கையாற்பயனென்.

கால்களாற்பயனென்—கறைக்
கண்டனுறைகோயில்
கோலக்கோபுரக்கோகரணஞ்சூழாக்
கால்களாற்பயனென்.

கைகாள்கூப்பித்தொழீர்—கடி
மாமலர்தூவிநின்று
பைவாய்ப்பாம்பரையார்த்தபரமனேக்
கைகாள்கூப்பித்தொழீர்.

—நா, திருவங்கமாலை.

---

* இத்திராவிடசுருதியில் முருகநாயனார் திருத்தொண்டு சிறப்பிக்கப் பட்டது. † உறையூர்ச் சோழமகாராஜா பதக்கந் தரித்துக்கொண்டு காவேரி யில் ஸ்நானஞ் செய்யும்போது அப்பதக்கம் நீரிலே நழுவிவிட, "அதனைச் சிவபெருமானே கொண்டருள்க என்று பிரார்த்திக்க, அது திருமஞ்ச னக்குடத்தில் அகப்பட்டு அபிஷேகஞ் செய்யுங்காற் சிவலிங்கப்பெருமான் மீது விழ, அதனைத் தரித்தருளி அரசர்க்கு அருள்புரிந்தாரென்றமை இத் திராவிடசுருதியிற் குறிக்கப்பட்டது.

ஶிவஃ பஶுபதிஸ்ஶம்புஸ் ஶங்கரஸ் சந்த்ரஶேகரஃ।
த்ருத்யும்ஜயோ விரூபாக்ஷோ நீலகண்டோ மஹேஶ்வரஃ।
பவோ பர்க்கோ மஹாதேவோ ஹரோ ருத்ர உமாபதிஃ।
ஏவமாதீநி நாமாநி ஸந்தி திவ்யாந்யுமாபதேஃ।
தேஷாம் சைகமபீகம்வா யோ ஜபத்யகிலம் நரஃ।
ஸ ஏவதந்யஃ புண்யாத்மா வந்த்யஶ்ச ஸகலைஸ் ஸுரைஃ।
ஸ போகாந் விபுலாந் புக்த்வா கைலாசம் ப்ராப்ய பூஸுராஃ।
உஷித்வாத்ர சிரம் காலம் சாயுஜ்யம் ப்ரஹ்மணஃ பரம்।
ஆப்நோதி ஸத்யமேதத்தே வர்ணிதம் ப்ராஹ்மணோத்தமாஃ।
ஜ்ஞாத்வா யே ஶிவநாமாநி பக்த்யாண்யுச்சாரயந்தி தே।
ஶிவலோகம் ஸமாஸாத்ய ஶிவசாயுஜ்யமுத்தமம்।
யாந்தித்யேதத் த்விஜஶ்ரேஷ்டா நைவாஸ்சர்யமிதம் த்ருவம்॥

—உபதேசகாண்டம்.

"சிவன், பசுபதி, சம்பு, சங்கரன், சந்திரசேகரன், மிருத்தியும்ஜயன், விரூபாக்ஷன், நீலகண்டன், மஹேசுவரன், பவன், பர்க்கன், மகாதேவன், அரன், உருத்திரன், உமாபதிமுதலிய இந்தத் திவ்யநாமங்கள் சிவபெருமானுக்குள்ளன; இவற்றுள் ஒரு

திருநாமத்தையேனும் அநேக திருநாமங்களையேனும் எவன் எப்போதுஞ் செபிக்கின்றானோ, அவன் தன்னியனும் புண்ணியான்மாவும் சமஸ்ததேவர்களாலும் வந்திக்கற்பாலனுமாகி, சமஸ்தபோகங்களையும் துய்த்து இறுதியிற் கைலாசத்தை அடைந்து அங்கே சிலகாலமிருந்து, பின்னர்ப் பரப்பிரஹ்ம சாயுச்சியத்தை அடைகின்றான் என்பதை முனிவர்களே! உங்களுக்கு உண்மையாய்ச் சொல்கின்றேன்; சிவபெருமானது திருநாமங்கள் மகாபரிசுத்தமுடையன என்றறிந்து எவர்கள் உச்சரிக்கின்றார்களோ, அவர்கள் சிவலோகத்தை அடைந்து உத்தமமாகிய சிவசாயுச்சியத்தை அடைகின்றார்கள் என்பதில் ஆச்சரியமில்லை என்பது நிச்சயமே" என்றும்,

ஜபஞ்சி பெ உஹாதெவ்வா ஹிவ்வ நாஸாநி வஹ்ததே।
வீவெ்ஹவ்வ நாஸாநி ஸ்ஹாஷவ்வ ஹ உஹாதநஃ।
ஹெஹவவ்வஹ நாஸாநி வீஹஹ்ஹ்வ தாதவ்வி।
உஹாஸாஸ்ஹ நாஸாநி நஂஹீஸவ்வ மணாஹ்ரணைஃ।
உஹாகாஹாழி நாஸாநி தயெவாஹ்வாயஸ்யாவ்வ ஹ।
வ்ருஷவ்வஹ நாஸாநி ஹகாநாஂ ஸஂகாவ்வ ஹ।
ஜவஞ்சி பெ உஹாதாரெநா வீஹ்ரதவி நிஹஞ்ஹ்ழே।
நதாவ்ரதயிகாஹெ நஃ வாவவ்ஹ்ரஷி விவஜிஷ்டாந்।
உஷ்டா காநஹெதா வீதவ்ர மஹாதி ஸ்ரிவஹ்ஹாஹ்ரு।
தஹாதாவி காந்ணவ்ரா ந்ரஷாரெணை ஹ்ரதஃ।
வ்ரணைவ் மஹ்ரவீதவ்ராஸ்ஹ வ்ரஹழி ஹவாரவ்ஹநஃ॥

ஜபந்தி பே மஹாதேவ்வா திவ்யநாமாநி ஸந்ததம்।
விக்நேஸ்வரஸ்ய நாமாநி ஸ்கந்தஸ்ய ச மஹாத்மநஃ।
பைரவஸ்யச நாமாநி வீரபத்ரஸ்ய தாங்யபி।
மஹாஸாஸ்தஸ்ச நாமாநி நந்தீஸஸ்ய கணேச்வரேணஃ।
மஹாகாளாதி நாமாநி தத்தைவாஸ்த்ராயுதஸ்யச।
வ்ருஷபஸ்யச நாமாநி பத்தாநாம ஸங்கரஸ்யச।
ஜபந்தி பே மஹாதமாநோ விப்ரத்யபி நிரந்தரம்।

நதாந் ப்ரத்யதிகாரோநஃ பாபஸ்ப்ருஷ்டி விவர்ஜிதாந்।
த்ருஷ்ட்வா தாந் தூரதோ பித்யா கச்சாமி ஸிவவல்லபாந்।
தஸ்மாத் த்வமபி தாந் புண்யாந் த்ருஷ்ட்டமாத்ரேண தூரதஃ।
ப்ரணம்யகச்சபித்யாஸு ப்ரமாதி பவமாபுஹி॥

—உபதேசகாண்டம்.

"(காலனே! கேள்) உமை, விநாயகர், மகாத்துமாவாகிய ஸ்கந்தர், பைரவர், வீரபத்திரர், மகாசாஸ்தா, கணாதிபராகிய நந்திகேசுவரர், மகாகாளர்முதலாயினோர், அஸ்திராயுதர், இடபராஜர், சிவபக்தர்கள் என்னும் இவர்கள் திருநாமங்களை எந்தப் பெரியோர் எப்போதும் செபிக்கின்றார்களோ, இன்றேல் இடையீடின்றித் தங்களுக்குப் பெயராகவைத்துக்கொள்ளுகின்றார்களோ பாவத்தொடக்கில்லாத அவ்வியல்பினரிடத்து நமது அதிகாரம் செல்லாது; அந்தச் சிவநேசர்களைக் கண்டவுடனே நாம் மிகுதியும் பயந்து தூரத்தில் ஓடிவிடுகின்றோம்; ஆகலின், நீயும் அங்ஙனமே அப்புண்ணியர்களைக் கண்டமாத்திரத்தில் மிகுந்த பயத்தோடு நமஸ்கரித்துவிட்டு விரைந்து தூரத்தில் ஓடிப்போ; இனிப்பின்னரும் இவ்விஷயத்திலே தவறிப்போகாதே என்றார் (மகாகாளர்)" என்றும் உபதேசகாண்டம் கூறுகின்றது.

விளக்கிருந்த இடம் விளக்கு என்னும் பெயராற் கூறப்பட்டாற்போல, சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் க்ஷேத்திரங்களும் சிவனுர் திருநாமங்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. அஃதன்றி,

வாதா நயவிஸம்ஹாதீஜிவஸ்ய நா நயவி ஜிஜாஃ।
வெதாந்விஹமதி ஸுஸ்ராக்ஷ்ரமோ நவி ஸாம்கராநு।
தயா ஸிவவ-ஸ்ராணாநி ஸிவஸம்பம்யகா ஸ்ராந்॥

ஏதாந் ஷடபி ஸம்ப்வாதீஞ்சிவஸ்தாநாந்யபி த்விஜாஃ।
வேதாந்விபூதி ருத்ராக்ஷமாகமாநபி ஸாங்கராந்।
ததா ஸிவபுராணாநி ஸிவஸம்பந்தகாந் பராந்॥

"சிவஸ்தலங்கள், வேதங்கள், விபூதி, உருத்திராக்ஷம், ஆகமங்கள், சிவபுராணங்கள் என்னும் சிவசம்பந்தமாகிய ஆறையும்,

சிவசம்பந்தமாயுள்ள பிறவற்றையும் (தூஷியாது பூஷித்தல் சிவ புண்ணியமாம்)" என்றும் ஸ்காந்தபுராணத்திற் கூறப்பட்டிருக் கின்றது.

சூஹதாவுஹு நாஹவு லயஃ ஸ்ஹோத்ரம் ஸமீரிதம்।

ஆஹதாக்யஸ்ய நாதஸ்ய லயஃ ஸ்தோத்ரம் ஸமீரிதம்।

"ஆஹதம் எனப்படும் நாதத்தின் லயமானது ஸ்தோத்திரம் எனப்படும்" என்றது காலோத்தராகமம்.

ஒருவன் தனது உற்ற பந்துவின் சாவை முற்றவுணர்ந்தாலு யினும், அவன் இறந்தவனையுற்று உரையாடியபோது துன்பமீது ரப்பெற்று அழுதலைக் காண்கின்றோம்; அதுபோலச் சிவபெருமா னைப் புகழ்ந்த ஸ்துதிகளை ஒருவன் அறிந்துளனாயினும், அப்பெரு மானையுற்று அவன் ஸ்தோத்திரஞ் செய்யும்போதுதான் மயிர்சிலிர் த்துக்கண்ணீர்வார்ந்து அவனுக்கு ஆன்புமீதுரப்பெறும். ஆகலின், சிவநாமோச்சாரணஞ் செய்யும்போதேனும், ஸ்தோத்திரஞ் செய் யும்போதேனும், ஸ்தோத்திரங்கள் சிவநாமங்கள் என்பவற்றைச் சொல்லிப் பாடி ஆடும்போதேனும் மனசு புலன்களிற் செல்லாது ஒருநெறிப்பட்டுச் சிவபக்தியிலே முதிர்ந்து முறுகி ஒன்கிநிற்குங் கால் அவன் உள்ளத்திலே இன்பம் ஜனிக்கும்; சிவநாமஞ் சொல்லு தல், ஸ்தோத்திரம் பாடல், பாடியாடுதல் என்பனவும் சரியாபாதத் தில் அடங்கும்.

விண்ணியல்விமானம்விரும்பியபெருமான்வெங்குருமேவியுள் வீற்றிருந்தாரை, நண்ணியநூலன்ஞானசம்பந்தனவின்றவிவ்வாய் மொழிநலமிகுபத்தும், பண்ணியல்பாகப்பத்திமையாலேபாடியு மாடியும்பயிலவல்லோர்கள், விண்ணவர்விமானங்கொடுவரவேறி வியனுலகாண்டுவீற்றிருப்பவர்தாமே.

—ஞா, திருப்பிரமபுரம்.

இளகக்கமலத்தீங்களியங்குங்கழிசூழக்
களகப்புரிசைக்கவினுர்சாருங்கலிக்காழி
யளகத்திருநன்னுதலிபங்காவரனேயென்
றுளகப்பாடுமடியார்க்குறுநோயடையாவே.

—ஞா, திருப்பிரமபுரம்.

நீதிபே ணுவீ, ராதியன்னியூர்ச்
சோதிநாமமே, யோதியும்மினே.

—ஞா, திருவன்னியூர்.

விளக்கினர்பெற்றவின்பமெழுக்கினற்பதிற்றியாகுங்
துளக்கினன்மலர்தோடுத்தாற்றாயவிண்ணேறலாகும்
விளக்கிட்டார்பேறுசொல்லின்மெய்ஞ்ஞெறி ஞானமாகு
மளப்பிலகீதஞ்சொன்னர்க்கடிகடாமருளுமாறே.

—ஈா. தனித்திருநேரிசை.

ஐயனேயரனேயென்றரற்றினு
ஐய்யலாமுலகத்தவர்பேணுவர்
செய்யபாதமிரண்டுநினையவே
வையமாளவும்வைப்பர்மாற்பேறரே.

—ஞா, திருமாற்பேறு.

மாறுதவெங்கூற்றைமாற்றிமலைமகளே
வேறுகநில்லாதவேடமேகாட்டினு
ளுறுதியாடியாமாத்தூரம்மானைக்
கூறுதநாவெல்லாங்கூறுதநாக்களே.

—ஞா, திருவாமாத்தூர்.

வேதமோதிவெண்ணூல்பூண்டுவெள்ளையெருதேறிப்
பூதஞ்சூழப்பொலியவருவார்புலியினுரிதோலார்
நாதாவெனவுநக்காவெனவுநம்பாவெனநின்று
பாதந்தொழுவார்பாவந்தீர்ப்பார்பழனகராரே.

—ஞா, திருப்பழனம்.

தண்டிகுண்டோதரன்பிங்கிருடி
சார்ந்தபுகழ்நந்திசங்குகன்னன்
பண்டையுலகம்படைத்தான்றனும்
பாரையளந்தான்பல்லாண்டிசைப்பத்
திண்டிவயிற்றுச்சிறுகட்பூதஞ்
சிலபாடச்செங்கண்விடையொன்றூர்வான்
கண்டியூர்கண்டியூரேண்பீராகிற்
• கதகேநும்வல்வினையைக்கழற்றலாமே.

—ஞா, பலவகைத்திருத்தாண்டகம்.

அந்தணரின்மேம்பட்டவப்பூதியடிகளார்
தந்தனயருடன்சாலைகூவல்குளந்தருதண்ணீர்ப்
பந்தர்பலவாண்டவரசெனும்பெயராற்பண்ணினமை
வந்தணைந்தவாகீசர்கேட்டவர்தம்மனங்கண்ணு.

—பெரியபுராணம்.

நம்மையுடையவர்கழற்கீழ்நயந்தருத்தொண்டாலே
யிம்மையிலும்பிழைப்பதெனவெண்போல்வாருந்தெளியச்
செம்மைபுரிதிருநாவுக்கரசர்திருப்பெயரேழுத
வெம்மைமொழியான்கேட்கவிளம்பினீரெனவிளம்பி.

—பெரியபுராணம்.

நெருக்கியம்முடிகின்பிசைவானவ
ரிருக்கொடும்பணிந்தேத்தவிருந்தவன்
றிருக்கொடும்முடியேன்றலுந்தீவினைக்
கருக்கெடும்மிதுகைகண்டயோகமே.

—நா, திருப்பாண்டிக்கொடுமுடி.

நிராமயபராபரபுராதனபராவுசிவராகவருளென்
றிராவுமெதிராயதுபராகினைபுராணனமராதிபதியா
மாமிசையிராதெழிறராயரபராயணவராகவருவா
தராயனிராயெரிபராய்மிருதாய்மொழிராயபதியே.

—ஞா, திருப்பிரமபுரம்.

வாராண்டகொங்கையர்சேர்மனையிற்சேரோ
மாதேவாமாதேவாவென்றுவாழ்த்தி
நீராண்டபுரோதாயமாடப்பெற்றோ
நீறணியுங்கோலமேனிகழப்பெற்றோங்
காராண்டமழைபோலக்கண்ணீர்சோரக்
கன்மனமேநன்மனமாய்க்கரையப்பெற்றோம்
பாராண்டுபகடேறித்திரிவார்சொல்லும்
பணிகேட்கக்கடவோமோபற்றற்றோமே.

—நா, மறுமாற்றத்திருத்தாண்டகம்.

மனத்தகத்தான்றலைமேலான்வாக்கினுள்ளான்
வாயாரத்தன்னடியேபாடுந்தொண்ட
ரினத்தகத்தானிமையவர்தஞ்சிரத்தின்மேலா
னேழண்டத்தப்பாலானிப்பாற்செம்பொன்
புனத்தகத்தானறுங்கொன்றைப்போதினுள்ளான்
பொருப்பிடையானெருப்பிடையான்காற்றினுள்ளான்
கனத்தகத்தான்கயிலாயத்துச்சியுள்ளான்
காளத்தியானவனென்கண்ணுளானே.

—நா, திருக்காளத்தி.

ஓசையொலியெலாமானாய்நீயே
யுலகுக்கொருவனாய்நின்றாய்நீயே
வாசமலரெலாமானாய்நீயே
மலையான்மருகனாய்நின்றாய்நீயே
பேசப்பெரிதுமினியாய்நீயே
பிரானடியென்மேல்வைத்தாய்நீயே
தேசவிளக்கெலாமானாய்நீயே
திருவையாறகலாதசெம்பொற்சோதீ.

—நா, திருவையாறு.

(ஈஈ) கிரியை.

.....கிரியாதரஸஹஸா।
வஸுஸாஜிம் வியயாஹ்ரே வாஜய-ஜநவ-ஜவ-ஜகு।
ஸிவஸ்ய வ-ஜயெதஸாதிஹிகாயு-ம் வஸோவயெஸு।
கிரியாஸெவுவஸவிஸாந்விவுதவு ய யாஸூ।।

.....க்ரியாது ஸமாந்தரா।
பஞ்ச ஸூத்தம் விதாயாக்ரே சாந்தர் யஜந பூர்வகம்।
ஸிவஞ்ச பூஜயேத் பஸ்சாதக்நிகார்யம் ஸமாபயேத்।
க்ரியாமப்யேவமேகிலாம் நிவ்ருத்யச யதாக்ரமம்।।

—உபதேசகாண்டம்.

"(பூதசுத்தி, ஆன்மசுத்தி, திரவியசுத்தி, மந்திரசுத்தி, லிங்க சுத்தி என்னும்) பஞ்சசுத்தி செய்து, அந்தரியாகமியற்றி, பின்னர்ப் புறத்திலும் சிவபிரானைப் பூசித்து அக்கினிகாரியமுதலியவற்றையும் முறைப்படி செய்து முடித்தல் கிரியாபாதமாம்"

வஂதுரோமஂ ஶிவாலயஂகரி ஜலதிஹாரைவரணஂ।
புத்ரமார்க்கம் ஶிவார்ச்சாதி ஜபஹோமபராயணஂ।

"சிவபெருமானுக்கு மலர்கள்கொண்டும், மாலைகள் கொண்டும் அணிந்து பூசித்தலும், ஜபம், ஹோமமுதலியன செய்தலும் புத்திரமார்க்கமாகிய கிரியாபாதத்தின் மேலன.

கஜயஂகாமரஂதைவதயஂகரியை கரயஂகாயாதிமா ஶிஹதூரஂ।
சூவஶுகை ஸஹியஂகாதிமர யதிஂகாரசுஂதிஂகூயை।
வாஹயஂவஂஜோவகரணஂ யயாதிவஸு வாஹிதிழ்।
தயைவதிநவாவவஂ கயஂவாஜரகதிஂணி।
வவஂவஸுயாவிவவஂஜெயஂ தா நவிவஂயுஹாதிதர।
நகாயஂநியதிஸுதூ நதெஶவஸு ஸுவஸுவஸுவா।
ஸுவிதைகாரூதாயதூ தூராதையஂஜநஂ ஸவெகூ।
வஸுதாராஸுயதெவெஶஂ ஸுராஜரைஂவிகூயாசிவழு।
ஸுஹவஸுவிஜிதாவாஸுயு வீதிஂகூர ஸுவஸுஂயநாகூ॥

அந்தர்யாகரதைர்வாபி கார்யோ யாகோ மஹத்தரஃ।
ஆவஶ்யகோ பஹிர்யாகோ தர்மகாமார்த்த முக்தயே।
பாஹ்யபூஜோபகரணம் யதாதைவஸ்ய ஸாதிதம்।
ததைவ மநஸா ஸர்வம் கல்ப்யமாந்தரகர்மணி।
ஸர்வஸ்யாபிச பூஜ்யம் மாநவிபலதாமதா।
நகாலநியமஸ்தத்ர நதேஶஸ்ய ஸ்தலஸ்யவா।
ஸ்வசித்தைகாக்ரதாயத்ர தத்ராந்தர்யஜநம் பவேத்।
ஏவமாராத்ய தேவேஶம் ஸ்வாந்தரேம்பிகயா ஶிவம்।
பஹவஸ்ஸித்திமாஸாத்ய விமுக்தா பவபந்தநாத்॥

"அந்தரியாகத்தில் விருப்பமுள்ளோராலும் மிக மகத்தாகிய புறப்பூசை செய்யற்பாற்று; புறப்பூசையானது ஆவசியகம் தரு மார்த்தகாமமோக்ஷத்தின்பொருட்டுச் செய்யப்படல்வேண்டும்; சிவபெருமான்பொருட்டுப் புறப்பூசைக்கு வேண்டற்பாலனவாகிய உபகரணங்கள் தேடிக்கொண்டமைபோல, அந்தரியாகபூசையி லும் மனசிலுலே எல்லாம் தேடற்பாலனவாம்; எப்பூசைகளி னும் இந்த அந்தரியாகபூசை மிகுந்த பலத்தைக் கொடுப்பதாகும்; இதற்குக் காலம் நியமம் தேசம் ஸ்தலம் இல்லை; சித்தம் ஒரே நிலையாய் எங்கே நோக்கின்றதோ அங்கே மானசிகபூசை செய்ய லாம்; இங்ஙனம் அம்பிகையோடு கூடிய மகாதேவரை மானசிக மாய்ப் பூசித்து அநேகர் சித்திகளை அடைந்து பிறவிப்பாசத்தி னின்று நீங்கினர்" என்றது உபதேசகாண்டம்.

கூஞரிஹ்ஹி தம் ஜதெ நமஃ ஓ வரோ ஃநீஷயா

ஹ்ரூணந்தி ஜிஹ்வயா வஷட்।

அந்தரிச்சந்தி தம் ஜநே ருத்ரம் பரோ மநீஷயா க்ருப்

ணந்தி ஜிஹ்வயா ஸஸம்।

"சனங்களிடத்து அந்தரியாமியாயிருக்கும் சர்வோத்கிருஷ்ட ராகிய சிவபெருமானே எவர் (இதயத்தின்கண்ணே) அருட்சத்தி யோடுகூடத் தியானிக்கின்றாரோ, அவர் அன்னத்தை நாவினற் கிரகிக்கின்றார்" என்றது இருக்குவேதம் (அ. சூக. ஈ)

கூஞரிஹ்ஹியெ நமஃ ஓ வஹ்நவம்ஃ ஓ ஃநீஷயா।

ஹ்ரூணந்தி ஜிஹ்வயாதெஹி ரஸவந்ணாஃரூதெஹ்ருதி।

கூஞரிஹ்ஹியெ நமஃ ஓ ஹவாஃநீஸஹிதம் ஶிவம்।

வாஃரீஷதேவஹ்ரூணந்தி ஜிஹ்வயாதெ நஸம்ஸயஃ॥

அந்தரிச்சந்தியேருத்ரம் ஸதாவந்த்யம் மநீஷயா।

க்ருஹ்ணந்தி ஜிஹ்வயா தேஹி ரஸபூர்ணம்ருதோதகம்।

அந்தர்நேச்சந்தியேருத்ரம் பவாநீஸஹிதம் ஶிவம்।

புரீஷமேவக்ருஹ்ணந்தி ஜிஹ்வயா தேநஸம்ஸயஃ॥

"எவர் அருட்சத்தியாரோடு கூட வந்திக்கற்பாலராகிய சிவ பிரானை எக்காலமும் தியானிக்கின்றாரோ, அவர் இசைநிறைந்த அமிர்தோதகத்தை நாவினாலே கரகிக்கின்றார்; எவர் பவாநியாம் சத்தியாரோடு கூட அச்சிவபிரானைத் தியானிக்கவில்லையோ, அவர் மலத்தையே நாவினாற் கரகிக்கின்றார், சந்தேகமில்லை" என்றது பராசரபுராணம்.

வதெஹநிர்மலே சைவம் பாவயேத்தம் சிவாலயம்।
தமாலயஸ்தமாத்மாநம் சிவரூபம் விசிந்தயேத்।
அந்தர்யாகஃ ப்ரகர்த்தவ்யஸ்தஸ்மிந்நாத்மநி நிர்மலே॥

"தனது தேகம் நிர்மலமாயபோது, அதனைச் சிவாலயமாகப் பாவித்து, அவ்வாலயத்துள்ளே உள்ள ஆன்மாவைச் சிவரூபமாய்க் கொண்டு, (அச்சிவபெருமானை உயிராய்க்கொண்ட உடலாகிய) அந்த நிர்மல ஆன்மாவிலே அந்தரியாகஞ் செயற்பாற்று" என்றது வாதுளாகமம்.

உள்ளம்பெருங்கோயிலூனுடம்பாலயம்
வள்ளற்பிரானூர்க்குவாய்கோபுரவாசற்
றெள்ளத்தெளிந்தார்க்குச்சீவன்சிவலிங்கங்
கள்ளப்புலனைந்துங்காளாமணிவிளக்கே.

—திருமந்திரம்.

லம் என்னும் பிருதிவிபீஜத்தை உச்சரித்து அசாதாரண பிருதிவியிலேநின்று கந்தம், புஷ்பம், தூபம், வஸ்திரம், உபவீதம், அன்னம், அபூபம், தாம்பூலமுதலிய அநேகவஸ்துக்களையும், வம் என்னும் அப்புபீஜத்தை உச்சரித்து அசாதாரண அப்புதத்துவத்தினின்று ஜலம் பால் தயிர் நெய் தேன் கருப்பஞ்சாறுமுதலிய நெகிழ்ச்சியான வஸ்துக்களையும், ரம் என்னும் அக்கினிபீஜத்தை உச்சரித்து அசாதாரண அக்கினிதத்துவத்தினின்று தீபம் இரத்தினபாணம் கண்ணுடிமுதலிய ஒளியுடைய வஸ்துக்களையும், யம் என்னும் வாயுபீஜத்தை உச்சரித்து அசாதாரண வாயுதத்துவத்

தினின்று ஆலவட்டம், விசிறி, சாமரமுதலிய சலனவஸ்துக்களை யும், ஹரம் என்னும் ஆகாயபீஜத்தை உச்சரித்து அசாதாரண வாகாய தத்துவத்தினின்று கண்டாநதம் வீணாநாதமுதலிய நாத வஸ்துக்களையுங்கொண்டு ஆன்மலிங்கத்திலே சிவபெருமானை எக் காலமும் பூசிக்க.

மறவாமையானமைத்தமனக்கோயிலுள்ளிருத்தி
யுறவாதினையுணருமொளிவிளக்குச்சுடரேற்றி
யிறவாதவானந்தமெனுந்திருமஞ்சனமாட்டி
யறவாணர்க்கன்பென்னுமமுதமைத்தர்ச்சனைசெய்வார்.

—பெரியபுராணம்.

தவஸ்ரியே மருதோ மர்ஜயந்த ருத்ரயத்தே ஜநிம
வாரூஷிதம்।

தவஸ்ரியே மருதோ மர்ஜயந்த ருத்ரயத்தே ஜநிம
சாருசித்ரம்।

"தேவர்கள் (பொருளும் அருளுமாம்) செல்வத்தை அடை யுமாறு, சிவபிரானுடைய விசித்திரரூபமாகிய மகாலிங்கமூர்த் தியை அபிஷேகாதி பூசைசெய்தார்" என்றது இருக்குவேதம் (நி.கூ.கூ)

ரௌத்ரம் லிம்கம் மஹாவிஷ்ணோர் பக்த்யா பூர்த்தம் ஶிலாமயம்।
சாருசித்ரம் ஸமப்யர்ச்ய லப்தவாந் பரமம் பதம்॥

"மகாவிஷ்ணுவானவர் தூய்தாயும், சிலாமயமாயும், விசித் திரமாயுமுள்ள மகாலிங்கத்தைப் பக்தியினால் அர்ச்சித்துப் பரம பதத்தை அடைந்தார்" என்னும் உபப்பிருங்கணத்தினால், மேலே இருக்குவேதத்திற் கண்ட ஜநிம என்னும் பதம் சிவலிங்கத்தின் மேற்றும் என்பது வெளிப்படை.

வ-ரா நாஹோ ந ராத்ரி ஸ்ச ந ஸந்நாஸம்ஸ்ச கேவலம்।
ஸிவஸ்தமஸி ஸம்ஹாரகாலே மஹதிசாவஸத்।
ஏகோமாஸாகஸிணீ தஸ்ய சதுஷ்ஷஷ்டி கலாந்விதா।
ஹ்ருத் பத்மகிலயே ஸம்பும் பூஜயித்வாவசத் த்விஜாः॥

புரா நாஹோ ந ராத்ரிஸ்ச ந ஸந்நாஸம்ஸ்ச கேவலः।
ஸிவஸ்தமஸி ஸம்ஹாரகாலே மஹதிசாவஸத்।
ஏகோமாஸாகஸிணீ தஸ்ய சதுஷ்ஷஷ்டி கலாந்விதா।
ஹ்ருத் பத்மகிலயே ஸம்பும் பூஜயித்வாவசத் த்விஜாः॥

"முன்னோர்காற் பகலுமின்றிச் சத்தும் அசத்துமின்றிக் கேவலம் சிவபெருமான் மகாசங்காரகாலத்தில் உளராயினரோ, அப்போது *உமையம்மையார் ஒருவரே அதற்குச் சாகூியாய் அறுபத்தினன்கு கலைகளோடு கூடி இதயகமலத்திலே சிவபிரானைப் பூசித்தார்" என்று உபதேசகாண்டத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது.

தஹாவிஷ-ரஹோ தா ஸம்கரவி யகிம்கரः।
காஸீம்வ ரவ்ரவிஸ-கரவ்ரா லெகவஷ-ராய-தஜ்ஜதः।
க-வ-ம்ஹவொ ஸிஹெ ஷ்ரம் ஸிம்ஸிதி-ம் வஹாஸிவ்ழ்।
ஹகு தவ் வம்வஜ்ரு தெவெஸ்ரா தாவவ்ரா வ்ரஸி-தஸிழ்।
வ்ரவஸ்ரா தாவ-ர்கீஸ்ரா நாலெஷவ்ரம் வஸி-தஸிழ்।
வவ-ர்ரக்ஷாயிகாரிகெவாலிஷ்டிகோ யஸ்ரவியி।
ஸம்வம்வக்ரு-ம்மதாவவ்ரு ஸாம்ம-ர்கஸ்ரு நாயஸ்ய-ர் நவ்யி।
ஸிஹாவ்ருகூஸீவதிக்வஸ்ர வீ தஸிம்வஸ்ரஸிஷ்ரு-தழ்।
ரயம்வதுரயாயீஸம் ஸிஷ்ளவவ-ர்ம்வஹாஸிவ்ः।
ஜமஹ்ரு கெஷ்திவாஜ்ஜ்ரு வெஸ்ரா தெவதெவெ நஸவயி நா।
தஹாஷிவ தயாவிஷ-ஸிவவொகாஷயः வ்யிதெ।
வொகெவ்யிதெ தாரரக்ஷாரவெஸ்ள ஜமதபஸிதஷ்ஜிதः॥

---

* இங்ஙனம் உமையம்மையார் பூசித்தார் என்னும் சிவராத்திரிவிஷயம் சுவேதாசுவதரோபநிடதத்தி, ச. கஅ-ம் மந்திரத்தை மூலமாகக்கொண்டது; இதனை இப்புஸ்தகத்து கஉ-ம் பக்கத்திற் பார்க்க.

ததா விஷ்ணுரமேயாத்மா ஸங்கரப்ரியகிங்கரஃ।
காஸீம் ப்ராப்யாவிமுக்தாக்யாம் நைகவர்ஷாயுதந்ததஃ।
குர்வந்தபோ மஹத்கோரம் லிங்கமூர்த்திம் ஸதாஸிவம்।
பக்த்யா ஸம்பூஜ்ய தேவேஸாத் ப்ராப்தவாந் வரமுத்தமம்।
ப்ரஸந்நாத் பார்வதீஸாநாத் வைஷ்ணவம் பதமுத்தமம்।
ஸர்வரக்ஷாதிகாரித்வே சாபிஷிக்தோ யதாவிதி।
ஸங்கம் சக்ரம் கதா கட்கஸார்ங்காத்யாந்யாயுதாந்யபி।
மஹாலக்ஷ்மீபதித்வஞ்ச பீதமம்பரமத்புதம்।
ரதம் பத்ரரதாதீஸம் ததௌ சர்வம் ஸதாஸிவஃ।
ஜகத்ரக்ஷாதிகாரஞ்ச தேவதேவேந ஸூலிநா।
ததாதிச ததா விஷ்ணுஸ்ஸிவலோகதஃ ஸ்திதே।
லோகே ஸ்திதோ ராக்ஷாஸௌ ஜகத்த்ரயமதந்த்ரிதஃ॥

—உபதேசகாண்டம்.

"பின்னர் அப்போது அளவிடப்படாத மகிமையுடையரும், சிவபிரானுக்குப் பிரியமாகிய தொண்டு செய்பவருமாகிய விஷ்ணு வானவர் அவிமுக்தம் எனப்படும் காசிப்பதியை அடைந்து, அங்கே அநேக பதினாயிரம் வருஷமளவும் மகாகோரமாகிய தவஞ் செய்து சதாசிவலிங்கமூர்த்தியை அன்பினோடு பூசித்து, பிரத்தி யக்ஷராய் எய்திய உமாசமேதராகிய சிவபெருமானிடத்திருந்து உத்தமமாகிய விஷ்ணுபதவியை அடைந்து சகல உலகங்களையும் இரக்ஷித்தற்குரிய அதிகாரத்தினிற்குமாறு முறைப்படி பட்டாபி ஷேகஞ் செய்யப்பட்டார்; சங்கு *சக்கரம் கதை கத்தி சார்ங்க முதலிய ஆயுதங்கள், மகாலக்குமிக்கு நாயகராயிருக்குந்தன்மை, அற்புதமாகிய பீதாம்பரம், கருடனுகிய இரதம் என்னும் இவை யனைத்தையும் சதாசிவப்பெருமான் கொடுத்தார்; பின் விஷ் ணுவே! இனி உலகத்தைக் காப்பீராக என்று தேவதேவேசரா கிய சூலாயுதப்பெருமானால் ஆஞ்ஞாபிக்கப்பட்டு அக்காலமுதல் விஷ்ணுவானவர் ஸ்ரீகண்டநாயனுடைய உலகத்துக்குக் கீழுள்ள உலகத்திலிருந்து திரிலோகங்களையும் சோர்வின்றிக் காத்துவரு கின்றார்."

* சிவபெருமான் முதற்கண்ணே கொடுத்த சக்கரமானது ததீசி முனிவரோடு செய்த யுத்தத்தில் மழுங்கிப்போனமையால், விஷ்ணு பின்னர்ச் சிவபெருமானிடத்தினின்று சக்கரம் பெறுமாறு நாடோறும் ஆயிரம் தாமரைப் புஷ்பங்களாற் பூசித்துவந்தமையை சசு—ம் இலக்க விஷயத்திற் காண்க.

வாமனரூபங்கொண்ட விஷ்ணுவின் கங்காளம் வைரவராற் பிடுங்கித் தரிக்கப்பட்டமை முகம் இலக்கவிஷயத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இங்ஙனம் தண்டிக்கப்பட்டபோது,

உவெஂஜ்ரவி ஃஹாஜெவம் வஃராஜ்ய யஃவாஃழி।
ஸாஜ்ஹாவராயஃஹஃஹஂஜ்ஜராஃவ யஃவாஃதிழி॥

உபேந்த்ரோபி மஹாதேவம் ஸமாராத்ய யதா புரம்।
ஸாந்தாபராதஸ் ஸம்பூஜ்ஜகாமச யதாகதம்॥

"விஷ்ணுவானவர் சிவபிரானைப் பின்னரும் பூசித்துப் பாவம் தொலையப்பெற்று, வந்தமைபோற் போய்ச் சேர்ந்தார்" என்றது ஸ்காந்தபுராணம்.

நித்தநியமத்தொழிலனுகிநேமோல்குறளனுகிமிகவுஞ்
சித்தமதொருக்கிவழிபாடுசெயநின்றசிவலோகனிடமாங்
கொத்தலர்மலர்ப்பொழினீடுகுலம்மஞ்ஞைநடமாடலதுகண்
டொத்தவரிவண்டுகளுலாவியிசைபாடுதவிமாணிகுழியே.

—ஞா, திருமாணிகுழி.

ஹெதுஃஜெ ஃஹாஜெவஃஸாநம் கூஃதிவாஸஸ்ய।
ஸ்யாவயாஃஸஸ்ய மூஃலம் வாஜ்ஜயாஃஸஸ்ராவவஃ॥

ஸேதுமத்யே மஹாதேவமீஸாநம் க்ருத்திவாஸஸம்।
ஸ்தாபயாமாஸ லிங்கஸ்தம் பூஜயாமாஸ ராகவஃ॥

—கூர்மபுராணம்.

"இராமர் சேதுமத்தியிலே இலிங்கத்திலேயுள்ள மகாதேவரும் ஈசானரும் புலித்தோலாடையினருமாயுள்ளாரை ஸ்தாபனஞ் செய்து பூசித்தார்" என்றது கூர்மபுராணம்.

தேவியைவவ்வியதென்னிலங்கைத்தசமாமுகன்
பூவியலும்முடிபொன்றுவித்தபழிபோயற
வேவியலுஞ்சிலையண்ணல்செய்தவிராமேச்சர
மேவியசிந்தையினுர்கடம்மேல்வினைவீடுமே.

—ஞா, திருவிராமேச்சரம்.

காஞ்ஜீஸ்தாநமநுப்ராப்ய ப்ரஹ்மா ஸம்பூஜ்ய ஶூலிநம்।
ஸைலலிங்கேபிஷிச்யேஶம் வரம் ப்ராப ஸுதுர்லபம்।
அதிகாரஞ்ச வை ஸ்ருஷ்டேராபிஷேகபுரஸ்ஸரம்।
ஸரஸ்வதீபதித்வஞ்ச லேபே ஹம்ஸம்ஸஞ்ச வாஹநம்।
சத்ரம் சந்த்ரஸமம் ஶுப்ரம் சாமர த்வயமேவச।
விஷ்ணுலோகாததோபாகே தேவர்ஷி கணபூஜிதஃ।
உவாஸ லோகம் யமயந் மஹதா வைபவேநவை।
ப்ரஹ்மலோகஸ்ஸ விக்யாதோ நாம்நா தஸ்யைவ ஸுவ்ரதாஃ।
இதி லேபே வரம் ஶம்போர் ப்ரஹ்மாலிங்கார்ச்சநாபலாத்॥

—ஸ்காந்தபுராணம்.

பிரமா காஞ்சீபுரத்துக்குப்போய் அங்கே சூலபாணியாகிய சிவபெருமானைச் சைலலிங்கத்திலே பூஜித்துக் கிடைத்தற்கரிய வரமாகிய சிருஷ்டியதிகாரத்தையும் பட்டாபிஷேகவாயிலாகப் பெற்று, சரசுவதிக்கு நாயகராயிருக்குந்தன்மை, அன்னவாகனம், சந்திரமண்டலநிகர்த்த குடை, இரு வெண்சாமரம் என்பவற்றையும் அடைந்து, விஷ்ணுலோகத்துக்குக் கீழ்ப்புறத்திலே தேவரிஷிகணங்களால் வழிபடப்பெற்றோராய் மிகுந்த வைபவத்தோடுள்ளார்; அப்பிரமா எந்த உலகத்தில் வசிக்கின்றாரோ, அது அவர் பெயரைக்கொண்டு பிரமலோகம் எனப்படுகின்றது; பிரமா சிவலிங்கத்தைப் பூசித்த வலிமையினாற் சிவபெருமானிடத்தினின்று இவ்விய்ல்பினதாய வரத்தைப் பெற்றார்" என்றது ஸ்காந்தபுராணம்.

பிரமா ஓர்கால் வைசவரால் தமது ஐந்து தலைகளுள் ஒன்று கிள்ளுண்டபோது மற்றைத் தலைகளும் ஒழிந்துபோம்' என்னும் அச்சத்தினால், சோழிக்குவந்து, சூரியபுஷ்கரணி தீர்த்தத்தினும் பிரமகுண்டத்தினும் ஸ்நானஞ் செய்து, பரிசாரகர்வேண்டுமென்று சூரியபுஷ்கரணியின் மண்ணை நானூறு பிண்டமாகப்பிடித்து பிரம சொரூபமாகத் தியானித்து ஸ்நானஞ் செய்ய, அந்நானூறு பிண்டமும் நானூறு பிராமணராக எழுந்திருந்து நமஸ்கரிக்க, இவர்களைப் பரிசாரகர்களாகக்கொண்டு சிவலிங்கார்ச்சனைசெய்து, சிவபெருமான் சான்னித்தியராக எழுந்தருளப்பெற்றுத் தாம் செய்த அபராதத்தைப் பொறுத்தருள்க என்று பிரார்த்தித்து, அந்தச் சோழியானது பிரமபுரம் என்னும் தமது பெயரால் வழங்கவேண்டுமென்றும் சிவபெருமானிடத்து வரமும்பெற்றுக்கொண்டார்.

சுரருலகுநரர்கள் பயிறரணிதலமுரணழியவரணமதின்முப்
புரமெரியவிரவுவகைசரவிசைகொள்கரமுடையபரமனிடமாம்
வரமருளவான்முறையினிசைநிறைகொள்வருசுருதிசிரவுரையினற்
பிரமனுயரரனெழில்கோள்சரணவிணபரவவளர்பிரமபுரமே.

—ஞா, திருப்பிரமபுரம்.

[தசரஃ]

வைஸராவதாவைோ நாமைம்ஒ ராஹிகூா உஉஹ-ாம் ஹிஜோ
மகூாஸ்வேதவநாஹிவை) வ-ைரவ-ணை) வஸ-ைமாஹமை நி
வஜயிகூாஉஹாஷெவம் உஷைளலுவா உைநாஹரைள॥

ஐராவதாக்யோ நாகேந்த்ரோ ஹித்வா மூர்ச்சாம் த்விஜோத்தமாஃ।
கத்வா ஸ்வேதவநாபிக்யே புரே புண்யே ஸ-ைமாபமே।
பூஜயித்வா மஹாதேவம் தந்தௌள லப்த்வா மநோஹரௌள॥

:'(பானுகோபனைக் தாக்கிக் கொம்புகள் முறியப்பெற்று அவனால் அடியுண்ட) ஐராவதயானை மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்து புண்ணியமும் சோபனமுமுடைய சுவேதாரணியம் என்னும் திருவெண்காட்டுக்குப்போய்ச் சிவபெருமானைப் பூசைசெய்து மநோஹரமாகிய இரு கொம்புகளையும் பெற்றுக்கொண்டது" என்றது ஸ்காந்தபுராணம்.

சக்கரமாற்கீந்தானுஞ்சலந்தரனைப்பிளந்தானு
மக்கரைமேலசைத்தானுமடைந்தயிராவதம்பணிய
மிக்கதனுக்கருள்சுரக்கும்வேண்காடேவினைதுரக்கு
முக்குளநன்குடையானுமுக்கணுடையிறையவனே.

—ஞா, திருவெண்காடு.

மானமாமடப்பிடிவன்கையால்லகிடக்
கானமார்கடகரிவழிபடுங்கானப்பே
ரூனமாமுடம்பினி லுயிர்பிணிகெடவெண்ணின்
ஞானமாமலர்கொடுநணுகுதனன்மையே.

—ஞா, திருக்கானப்பேர்.

கோலமாமலரொடுதூபமுஞ்சாந்தமுங்கொண்டுபோற்றி
*வாலியார்வழிபடப்பொருந்தினர் திருந்துமாங்கனிகளுந்தி
யானுமாகாவிரிவடகரையடைகுரங்காடுதுறை
நீலமாமணிமிடற்றடிகளேநினையவல்வினைகள்வீடே.

—ஞா, திருவடகுரங்காடுதுறை.

கள்ளார்ந்தபூங்கொன்றைமதமத்தங்கதிர்மதிய
முள்ளார்ந்தசடைமுடியெம்பெருமானுருறையுமிடம்
தள்ளாயசம்பாதிசடாயென்பார்தாமிருவர்
புள்ளானுர்க்கரையனிடம்புள்ளிருக்குவேளூரே.

வாசநலஞ்செய்திமையோர்நாடோறுமலர்தூவ
வீசனெம்பெருமானுரினிதாகவுறையுமிடம்
யோசனேபோய்ப்பூக்கொணர்ந்தங்கோருநாளுமோழியாமே
பூசனேசெய்தினிதிருந்தான்புள்ளிருக்குவேளூரே.

—ஞா, திருப்புள்ளிருக்குவேளூர்.

மறையினர்மல்குகாழித்தமிழ்ஞானசம்பந்தன்மன்னு
நிறையினர்†நீலநக்கனேமோநகரென்றுதோண்ட
ரறையுமூர்சாத்தமங்கையயவர்திமேலாய்ந்தபத்தும்
மூறைமையாலேத்தவல்லாரிமையோரிலுமுந்துவரே.

—ஞா, திருச்சாத்தமங்கை.

---

* வாலி, சடாயுமுதலாயினேரும் சிவபெருமானைப் பூசித்துள்ளார் திருநீலநக்கநாயனுர் பூசித்தமை குறிக்கப்பட்டது.

நீடியபூசனைநிரம்பியமன்பினைநிரம்பார்
மாடுசூழ்புடைவலங்கொண்டுவணங்கிமுன்வழுத்தித்
தேடுமாமறைப்பொருளினைத்தெளிவுறநோக்கி
நாடுமஞ்செழுத்துணர்வுறவிருந்துமுன்னவின்றூர்.

—பெரியபுராணம்.

அகத்தடிமைசெய்யுமந்தணன்ரு
னரிசிற்புனல்கொண்டவேந்தாட்டகின்ருன்
மிகத்தளர்வெய்திக்குடத்தையுநும்முடி
மேல்விழுத்திட்டநேங்குதலும்
வகுத்தவனுக்குநித்தற்படியும்
வருமென்றேருகாசினைநின்றநன்றிப்
*புகழ்த்துணைகைப்புகச்செய்துகந்தீர்
பொழிலார்திருப்புத்தூர்ப்புனிதனீரே.

—சு, அரிசிற்கரைப்புத்தூர்.

நீற்றினைநிறையப்பூசிநித்தலுநியமஞ்செய்து
வாற்றுநீர்பூரித்தாட்டுதமந்தணனுரைக்கொல்வான்
சாற்றுநாளற்றதென்றுதருமராசற்காய்வந்த
கூற்றினைக்குமைப்பர்போலுங்குறுக்கைவீரட்டனீரே.

தழைத்ததோராத்தியின்கீழ்த்தாபரமணலாற்கூப்பி
யழைத்தங்கேயாவின்பாலைக்கறந்துகொண்டாட்டக்கண்டு
பிழைத்தத்†தன்ருதைதாளைப்பெருங்கோமழுவால்வீசக்
குழைத்ததோரமுதமீந்தார்குறுக்கைவீரட்டனீரே.

கல்லினலெறிந்துகஞ்சிதாமுணுஞ்¶சாக்கியனுர்
நெல்லினர்சோறுணுமேநீள்விசும்பாளவைத்தார
செல்லியாங்கெரியையேந்தியெழிறிகழ்நட்டமாடிக்
கொல்லியாம்பண்ணுகந்தார்குறுக்கைவீரட்டனீரே.

---

* புகழ்த்துணைநாயனுர் பூசித்தமை சூசிக்கப்பட்டது. † மார்க்கண்டேயர் பூசித்தமை கூறப்பட்டது. ‡ சண்டேசுரநாயனுர் பூசித்தமை உரைக்கப்பட்டது ¶ சாக்கியநாயனுர் பூசித்தமை கூறப்பட்டது.

*காப்பதோர்வில்லுமம்புங்கையதோரிறைச்சிப்பாரந்
தோற்பெருஞ்செருப்புத்தோட்டுத்தூயவாய்க்கலசமாட்டித்
தீப்பெருங்கண்கள்செய்யகுருதிநீரோழுகத்தன்கண்
கோப்பதும்பற்றிக்கொண்டார்குறுக்கைவீரட்டனாரே.

—ஈ, திருக்குறுக்கைவீரட்டம்.

ஶிவ வஸவ வதிஶ்ரம்ஹஃ வஶவொ வயமேவஹி।
ஹம்யாம் லிங்காநி தேவஸ்ய ஶங்கரஸ்யாஸ்மதாதிபிஃ
ப்ரதிஷ்டாப்யைவ விதிநா பூஜிதாநி நிதர்ஶநம்।
ஸ்ஏவபோகமோக்ஷஞ்ச ப்ரததாத்யாஶ்ரிதஸ்யஹி॥

—தக்ஷகாண்டம்.

"சிவபெருமானுகிய சம்புவே பதி; (பிரமவிஷ்ணுக்களாகிய) யாமெல்லாம் பசுக்களே; அஃதன்றி, பூமியிலே சிவபெருமானுடைய லிங்கங்கள் விதிப்படி எங்களாற் பிரதிஷ்டைசெய்து பூசிக்கப்பட்டு வருதலே அதற்குச் சான்றும்; †அவர் தம்மைச் சார்ந்தவற்குப் போகமோக்ஷத்தைக் கொடுக்கின்றார்."

உதாநவாஹமஹமேதா ஜுஹ்வாநாஃ நயவாமஜஃ।
ஸ்ருஹாஶ்ச நவஸ்ருயுஶ்சாஶ்ச ஸ்ருவவிஶ்வகி காரகாஃ।
ஶேஷாஶ்சாரூபாஶ்சயொயொ விஷ்வமாஶ்சாஶ்ச மஹஸ்வராஃ।
கரணாநிவ ஸவ்வாவி ஸகரூநாஶி ஸ்ரிராணுவி।

---

*கிண்ணப்பநாயனார் பூசித்தமை விளக்கப்பட்டது. †விஷ்ணு சிவபெருமானைப் பரமபதி என்றுகொண்டு பூசித்த ஸ்தலங்கள் பல சிலவுலகிலுண்மையானும், அங்ஙனம் சிவபெருமான் விஷ்ணுவைப் பூசித்த ஸ்தலம் யாண்டும் இல்லாமையானும் சிவபெருமானே பசுபதியாவர்; ஏனைத்தேவர்கள் பசுக்களாவார்.

தேவாரம் வேதசாரம்.

விதுர்யராஜுமம்யவ-ர மரு-ரொருமராக்ஷஸாஃ।
யக்ஷாஸ்ஹிதாம-ஹ்யுகாஜு தயரகிம்வ-ரூஷாஉயஃ।
கிஞராஜு விஶாவாஜு ஜெதுராஃ வ்ருஹாஉவமவ-ுகாஃ।
உந-ஷ்யாஃவஶவஜெவ வக்ஷிணை வ்ருக்ஷவமவ-ுகாஃ।
ஸாவராஜம்மஶாஜுநெ யெவாநெ ஜீவஜதவஃ।
வவ-ுதாஜு வஸ-ஹ்ராஜு மம்மாஉர்வாஸ்ரிதஸ்யா।
வ்ருஷ்ட-ுயொ வவிஷ்டாஉர்ய நாரஹாஉர்வாஸ்-ராஷ-ுயஃ।
வ்ருஹாணாநி ஷ வஸவ-ுணி ஸவெவ-ுராவராணைவஸஹ।
கூஹ்யுவ்ய-ு ஜெவஜெவெஶம் ஶிம்மஶிஜ்தி-ும் வஜநாதநிழ்।
ஸஸம்வஉஜு வம்வ்யாவ்ய வஸ்வாஜீஷ்டஶிவாவ-ுவ।
ஹ-ரிதாநிச நிஜ-ுஷ்ய வராந்நிவ்ய-ுதிராவிரெ।
வ்ருஜெர்ஹகம் ஜெவஶிராஜ்ய வ்ராஹ்மாஜீஷ்டாஃயெரிதாஃ॥

உத்தாநபாதஸம்பூதோ த்ருவோ நாம ந்ருபாத்மஜஃ।
க்ரஹாஶ்ச நவஸூர்யாத்யாஸ்ஸப்தஶிம்ஶுதி தாரகாஃ।
மேஷாத்யா ராஶயோ யோகாவிஷ்கம்பாத்யாஶ்ச பூஸ்-ராஃ।
கரணாநிச ஸப்தாபி ஶகுநாதி ஸ்திராண்யபி।
வித்யாதராஶ்ச கந்தர்வா கருடோரகராக்ஷஸாஃ।
யக்ஷாஸ்ஸித்தா குஹ்யகாஶ்ச ததா கிம்புருஷாதயஃ।
கிங்கராஶ்ச பிஶாசாஶ்ச தைத்யாஃ ப்ரஹ்லாதபூர்வகாஃ।
மநுஷ்யாஃ பஶவஶ்சைவ பக்ஷிணோவ்ருக்ஷ பூர்வகாஃ।
ஸ்தாவரா ஜங்கமாஶ்சாந்யே யேசாந்யே ஜீவஜந்தவஃ।
பர்வதாஶ்ச ஸமுத்ராஶ்ச கங்காத்யாஸ் ஸரிதஸ்ததா।
ப்ரஹ்மர்ஷயோ வவிஷ்டாத்யா நாரதாத்யாஸ்ஸ-ர்ஷயஃ।
ப்ரஹ்மாண்டாநிச ஸர்வாணி ஸர்வைராவரணைஸ்ஸஹ।
அப்யர்ச்ய தேவதேதேவம் லிங்கமூர்த்திம் ஸநாதநம்।
ஸ்வஸ்வம் பதஞ்ச ஸம்ப்ராப்ய ஸ்வஸ்வாபீஷ்ட மவாப்யச।
துரிதாநிச நிர்த்தூய பராம் நிர்வ்ருதிமாபிரே।
ப்ரத்யேகம் தேவமாராத்ய ப்ராப்தாபீஷ்டாமயேரிதாஃ॥

"உத்தானபாதரின் புத்திரனுகிய துருவன் என்னும் அரச குமாரனும், சூரியன்முதலிய ஒன்பது கிரகங்களும், இருபத்தேழு நக்ஷத்திரங்களும், மேஷமுதலிய இராசிகளும், விருஷபமுதலிய யோகங்களும், சகுனமுதலிய ஏழு ஸ்திரங்களும், வித்தியாதரர்களும், கந்தருவர்களும், கருடர்களும், உரகர்களும், இராக்ஷசர்களும், யக்ஷர்களும், சித்தர்களும், குஹ்யர்களும், கிம்புருடர்களும், கின்னரர்களும், பிசாசர்களும், பிரகலாதன்முதலிய அசுரர்களும், மனிதர்களும், பசுக்களும், பறவைகளும், விருக்ஷமுதலிய ஸ்தாவரஜங்கமங்களும் மற்றைய ஜீவசெந்துக்களும் மலைகளும் கடல்களும் கங்கைமுதலிய நதிகளும், வசிஷ்டர்முதலிய பிரமவிருஷிகளும், நாரதர்முதலிய தேவரிஷிகளும், ஆவரணங்களோடு கூடிய எல்லாப் பிரமாண்டங்களும், எக்காலமும் அழிவில்லாத சிவலிங்கப்பெருமானைப் பூசித்துத் தத்தம் பதவிகளையும் தத்தமக்கு வேண்டியவற்றையும் அடைந்து சமஸ்த பாவங்களுமொழித்துப் பரமசுகத்தை அடைந்திருக்கின்றன" என்று உபதேசகாண்டம் கூறுகின்றது.

திருவிடைமருதூரிலே உமையம்மை முதலாயினோர் வழிபட்டமை பின்வரும் பட்டினத்துப்பிள்ளையார் திருவாக்கினால் தொகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது.

கொண்டலினிருண்டகண்டத்தெண்டோட்
செவ்வானுருவிற்பையரவார்த்த
சிறுபிறைகிடந்தநெறிதருபுன்சடை
மூவாமுதல்வமுக்கட்செல்வ
தேவதேவதிருவிடைமருத
மாசறுசிறப்பின்வானவராடும்
பூசத்தீர்த்தம்புரக்கும்பொன்னி
யயிராவணத்துறையுமெப்ப

கைலாயவாணகௌரிநாயக
நின்னேவணங்கிப்பொன்னடிபுகழ்ந்து
பெரும்பதம்பிழையாவரம்பலபெற்றே
ரிமையாநெடுங்கணுமையாணங்கையு
மழைக்கட்டடத்துப்புழைக்கைப்பிள்ளேயு
மமர்த்தாங்குங்குமரவேளுஞ்
சுரிசங்கேந்தியதிருநெடுமாலும்
வான்முறைபடைத்தநான்முகத்தொருவனும்
தார்கற்செற்றவீரக்கன்னியும்
பூவின்கிழத்தியுநாவின்மடந்தையும்
பீடியர்தோற்றத்துக்கோடியுருத்திரரு
மாளப்பெருந்திறல்வாளோர்தலைவனுஞ்
செயிர்தீர்நாற்கோட்டயிராவதமும்
வாம்பரியருக்கர்தாம்பன்னிருவருஞ்
சந்திரனொருவனுஞ்செந்தீக்கடவுளு
நிருதியுஞ்சமனுஞ்சுருதிகணன்கும்
வருணனும்வாயுவுமிருநிதிக்கிழவனு
மெட்டுநாகமுமட்டவசுக்களு
மூன்றுகோடியான்றமுனிவரும்
வசிட்டனுங்கபிலனுமகத்தியன்றனும்
தும்புருநாரதரென்றிருதிறத்தரும்
வித்தகப்பாடன்முத்திறத்தடியருந்
திருந்தியவன்பிற்பெருந்தறைப்பிள்ளேயு
மத்தருசெல்வத்தவமளித்தருளிய
சித்தமார்சிவவவாக்கியதேவரும்
வெள்ளோதுமெய்யிற்கண்டு
கள்ளன்கையிற்கட்டவிழ்ப்பித்து
மோடும்பன்னரியூரோகேட்டரனைப்
பாடினவென்றுபடாம்பலவளித்தும்

குவளைப்புனலிற்றவளையரற்ற
வீசன்றன்னையேத்தினவென்று
காசும்பொன்னுங்கலந்துதூவியும்
வழிபடுமொருவன்மஞ்சனத்தியற்றிய
செழுவிதையெள்ளத்தின்னக்கண்டு
பிடித்தலுமவனிப்பிறப்புக்கென்ன
விடித்துக்கொண்டவனெச்சிலுநுகர்ந்து
மருதவட்டத்தொருதனிக்கிடந்த
தலையைக்கண்டுதலையுறவணங்கி
யும்மைமப்போலவெம்மித்தலையுங்
கிடக்கவேண்டுமென்றடித்தடித்திரந்துங்
கோயின்முற்றத்துமீமிசைக்கிடப்ப
வாய்த்ததென்றுநாய்க்கட்டமெடுத்துங்
காம்பவிழ்த்துதிர்ந்தகனியுருக்கண்டு
வேம்புகட்கெல்லாம்விதானமமைத்தும்
விரும்பினகொடுக்கைபரம்பரற்கென்று
புரிகுழற்றேவியைப்பரிவுடன்கொடுத்த
பெரியவன்பின்வரகுணதேவரு
மினையதன்மையரெண்ணிறந்தோரே
யனையவர்நிற்கயானுமொருவன்
பத்தியென்பதோர்பாடுமின்றிச்
சுத்தஞையினுந்தான்றுக்கடையேனின்னை
யிறைஞ்சிலஞையினுமேத்திலஞையினும்
வருந்திலஞையினும்வாழ்த்திலஞையினுங்
கருதியிருப்பன்கண்டாய்பெருமை
நின்னுலகனைத்துநன்மைதீமை
யானவைநின்செயலாதலி
னுனேயமையுநலமில்வழிக்கே.

—பதினோராந்திருமுறை.

கிரியைப்பற்றிய திராவிடசுருதிகள்.

நறைமலிதருமலரெடுமுகைகுமலர்புகைமிகுவளரோளி
நிறைபுனல்கோதேனினினைவோநிய தமும்வழிபடுமடியவர்
குறைவிலபதமணிதரவருள்குணமுடையிறையுறைவனபதி
சிறைபுனலமர்சிவபுரமதுநினைபவர்செயமகடலிவரே.

—ஞா, திருச்சிவபுரம்.

தொண்டனேன்பட்டதென்னேதூயகாவிரியினன்னீர்
கொண்டிருக்கோதியாட்டிக்குங்குமக்குழம்புசாத்தி
யிண்டைகொண்டேறநூக்கியீசனெம்பிரானைக்
கண்டனைக்கண்டிராமேதகாலத்தைக்கழித்தவாறே.

—நா, தனித்திருநேரிசை.

பாவமேவுமுள்ளமோடுபத்தியின்றிநித்தலு
மேவமானசெய்துசாவதன்முனம்மிசைந்துநீர்
தீபமாலைதூபமுஞ்செறிந்தகையராகிநந்
தேவதேவன்மன்னுமூர்திருந்துகாழிசேர்மினே.

—ஞா, திருப்பிரமபுரம்.

உருவரைகின்றநாளிலுயிர்கொள்ளுங்கூற்றனனியஞ்சுமாதலுறநீர்
மருமலர்தூவியேன்றும்வழிபாடுசெய்ம்மினழிபாடிலாதகடலி
னருவரைசூழிலங்கையரையன்றன்வீரமழியத்தடக்கைமுடிக [வே.
டிருவிரல்வைத்துகந்தசிவன்மேயசெல்வத்திருநாரையூர்கைதொழு

—ஞா, திருநாரையூர்

பெரும்புலர்காலைமூழ்கிப்பித்தர்க்குப்பத்தராகி
யரும்போடுமேலர்கள்கொண்டாங்கார்வத்தையுள்ளேவைத்து
விரும்பிநல்விளக்குத்தூபம்விதியினலிடவல்லார்க்குக்
கரும்பினிற்கட்டிபோல்வார்கடலூர்வீரட்டனரே.

—நா, திருக்கடலூர்வீரட்டம்.

பிறப்போடிறப்பென்றுமில்லாதான்கண்
பெண்ணுருவோடாணுருவுமாயினான்கண்
மறப்படுமென்சிந்தைமருணீக்கினான்கண்
வானவருமறியாதநெறிதந்தான்கா
ணறப்படுபூமலர்தூபந்தீபநல்ல
நறுஞ்சாந்தங்கொண்டேத்திநாளும்வானோர்
சிறப்போடுபூசிக்குந்திருவாரூரிற்
றிருமூலட்டானத்தெஞ்செல்வன்றானே.

—நா, திருவாரூர்.

சகமலாதடிமையில்லைத்தானலாற்றுணையுமில்லை
நகமெலாந்தேயக்கையாரஞ்ணமலர்தொழுதுதூவி
முகமெலாங்கண்ணீர்மல்கமுன்பணிந்தேத்துந்தொண்ட
ரகமலாற்கோயிலில்லையையனீயாறனூர்க்கே.

—நா, திருவையாறு.

சுரும்பார்விண்டமலரவைதூவித்தூங்குகண்ணீ
ரரும்பாநிற்குமனத்தடியாரோடுமன்புசெய்வன்
விரும்பேனுன்னையல்லாலொருதெய்வமென்மனத்தாற்
கரும்பாருங்கழனிக்கழிப்பாலேமேயானே.

—சு, திருக்கழிப்பாலை.

நறுமாமலர்கொய்துநீரின்முழ்கி
நாடோறுநின்கழலேயேத்திவாழ்த்தித்
துறவாதுன்பந்துறந்தேதன்றனைச்
சூழுலகிலுழ்வினைவந்தூற்றுலென்னே
யுறவாகிவானவர்கண்முற்றும்வேண்ட
வொலிதிரைநீர்க்கடனஞ்சுண்டுய்யக்கொண்ட
வறவாவடியேனையஞ்சேலென்னு
யாவதெண்டிறையுறையுமமாரேறே.

—நா, திருவாவடுதுறை.

முட்டாமேநாடோறுநீர்முழ்கிப்பூப்பறித்துமூன்றுபோதுங்
கட்டார்ந்தவிண்டைகொண்டடிசேர்த்துமந்தணர்தங்கருப்பறியலூர்க்
கொட்டாட்டுப்பாட்டாகிநின்றூனைக்குழகனைக்கொகுடிக்கோயி
லெட்டானமூர்த்தியைநினைந்தேபாதவர்நமக்கினியவாறே.

—சு, திருக்கருப்பறியலூர்.

(கoo) சிவலிங்கபூசை.

தவஸ்ரியே மருதோ மாஜயந்த ருத்ர யத்தே ஜநிம
ஜநிஷ வாரூஹிதம்।

தவ ஸ்ரியே மருதோ மாஜயந்த ருத்ர யத்தே ஜநிம
சாரு சித்ரம்।

"தேவர்கள் (பொருளும் அருளுமாம்) செல்வத்தை அடையு மாறு (சிவபெருமானுடைய) விசித்திரரூபமாகிய மகாலிங்கமூர்த் தியை அபிஷேகாதி பூசைசெய்தார்" என்று இருக்குவேதம் (சி. சூ. சூ) கூறுகின்றது.

இதனால் யாவரும் சிவபெருமானைப் பூசித்தல்வேண்டும் என்று பெறப்படுகின்றது.

திருநாமமஞ்செழுத்துஞ்செப்பாராகிற்
றீவண்ணர்திறமொருகாற்பேசாராகி
லொருகாலுந்திருக்கோயில்சூழாராகி
லுண்பதன்முன்மலர்பறித்திட்டேண்ணுராகி
லருநோய்கள்கெடவெண்ணீறணியாராகி
லளியற்றூர்பிறந்தவாறேதோவென்னிற்
பெருநோய்கண்மிகநலியப்பெயர்த்துஞ்செத்துப்
பிறப்பதற்கேதொழிலாகியிறக்கின்றூரே.

—நா, தனித்திருத்தாண்டகம்.

யாவர்க்குமாமிறைவற்கொருபச்சிலை
யாவர்க்குமாம்பசுவுக்கொருவாயுறை
யாவர்க்குமாமுண்ணும்போதொருகைப்பிடி
யாவர்க்குமாம்பிறர்க்கின்னுரைதானே.

—திருமந்திரம்.

(கoக) பஞ்சகவ்வியம்.

க்ஷீராஹிஷேகமீஶஸ்ய வதந்தி முநயஃ ப்ரியம்।
அல்பாதல்பதரம் வாபி கவ்யாந்யபி ச பஞ்சவா॥

சிவபெருமானுக்குச் சிறிதிற் சிறிதேனும் பால் அபிஷேகஞ் செய்தல் மிகவும் பிரியமுள்ளது என்றும், அங்ஙனம் பால் தயிர் நெய் கோசலம் கோமயம் என்னும் ஐந்தின் சேர்க்கையாகிய பஞ்ச கவ்வியமும் பிரியமாம் என்றும் முனிவர் கூறுகின்றனர்" என்று ஸ்காந்தபுராணம் கூறுகின்றது.

வேலைசேர்ஞ்சமிடற்றுன்கண்டாய்
விண்டவுபூங்கயிலைவெற்பன்கண்டா
யாலைசேர்வேள்வியழித்தான்கண்டா
யமரர்கடாமேத்துமண்ணல்கண்டாய்
பானெய்சேரானஞ்சுமாடிகண்டாய்
பருப்பதத்தான்கண்டாய்பரவைமேலி
மாலையோர்கூறுடையமைந்தன்கண்டாய்
மறைக்காட்டுறையுமணாளன்றனே.

—நா, திருமறைக்காடு.

(கoஉ) அஷ்டபுஷ்பம்.

த்ரோணபுஷ்பம் ததா சைவ மந்தாரம் ஶங்கபுஷ்பகம்।
ஶ்வேதம் பலாஶ துத்தூரம் வ்யாக்யாதம் வ்யாக்ரபுஷ்பகம்।
ஶமீசைவது மத்யாஹ்நேப்யஷ்டபுஷ்பம் ஸ-மீயாஜயேத்॥

"பெரியதும்பை, மந்தாரம், சங்குபுஷ்பம், வெள்ளைப்பாதிரி, வழுதுணை, பொன்னூமத்தை, புலிநகக்கொன்றை, வன்னி என்னும் அஷ்டபுஷ்பங்கள்கொண்டு (சிவபெருமானுக்கு) மத்தியானத்திலே அர்ச்சிக்க" என்றும்,

கூகூவஷஸு வில்வஸுபாபாஹு கரவீரகழ்।
வங்கஜம் நாகநந்தீச நந்யாவர்த்தஞ்ச மல்லிகா।
கூஷ்டவஷஜுயா வத வ்ரா தஸுஹ்ஸுயாஸ வஷகழ்।
கூவராஹாஹு நாவஷ் ஹஞிஞுஸுவகஜுயா।
வகூஉம் கூஷவஜீஹு ஜிகூகாயதிவஹ।
ஜாதீஹ ஹாஷஸுயஷ்ஞ் வாயெ வெவாஜுயாகெ॥

அர்க்கபுஷ்பஞ்ச பில்வஞ்சாபாமார்க்க கரவீரகம்।
பங்கஜம் நாகநந்தீச நந்த்யாவர்த்தஞ்ச மல்லிகா।
அஷ்டபுஷ்பம் ததா வத்ஸ ப்ராதஸ் ஸந்த்யாஸு புஷ்பகம்।
அபராஹ்நார்ச்சநாபுஷ்பம் பூமூலம் சம்பகம் ததா।
பகுளம் க்ருஷ்ணவல்லீச மல்லிகாத்வயமேவச।
ஜாதீச சாந்தஸம்புக்தம் ஸாயே சைவார்த்தயாமகே॥

"வெள்ளெருக்கு, வில்வமுதலிய எட்டும் பிராதஸ்சந்தியாகாலங்களுக்குரிய புஷ்பங்கள் என்றும், (வெட்டி) வேர் சம்பகமுதலிய எட்டும் சாயங்கால அர்த்தயாமங்களுக்குரிய புஷ்பங்கள்" என்றும் காரணாகமம் கூறுகின்றது.

வண்டணைகொன்றைவன்னியுமத்தமருவியகூவிளமெருக்கோடுமிக்க, கொண்டணிசடையர்விடையினர்பூதங்கொடுகொட்டிகுடமுழாக்கூடியுமுழவப், பண்டிகழ்வாகப்பாடியொர்வேதம்பயில்வர்முன்பாய்புனற்கங்கையைச்சடைமேல், வெண்பிறைசூடியுமையவளோடும்வெங்குருமேவியுள்வீற்றிருந்தாரே.

—ஞா, திருப்பிரமபுரம்.

எட்டோண்மலர்கொண்டவன்சேவடி
மட்டலரிடுவார்வினைமாய்மாற்
கட்டித்தீதன்கலந்தன்னகெடிலவீ
ரட்டனடிசேருமவருக்கே.

—நா, திருவதிகைவீரட்டானம்.

கட்டறுத்துக்கடிதெழுதூதுவர்
பொட்டதூக்கிப்புறப்படாமுன்னமே
யட்டமாமலர்சூடும்வாட்போக்கியார்க்
கிட்டமாகியிணையடியேத்துமே.

—ஈ, திருவாட்போக்கி.

கட்டராய்நின்றுநீங்கள்காலத்தைக்கழிக்கவேண்டா
வெட்டவாங்கைகள்வீசியெல்லிநின்றுடுவானே
யட்டகாமலர்கள்கொண்டேயானைஞ்சுமாட்டவாடிச்
சிட்டராயருள்கள்செய்வார்திருச்சோற்றுத்துறையரனே.

—ஈ, திருச்சோற்றுத்துறை.

(கஅங) உற்சவம்.

கூய வக்ஷ்ய விஸேஷண க்ருத்திகாதீபலக்ஷணம்।

அத வக்ஷ்யே விஸேஷண க்ருத்திகாதீபலக்ஷணம்।

"பின்னர் விசேஷமாகக் கார்த்திகைத் தீபோற்சவலக்ஷணத்தைக் கூறுகின்றேன்" என்று தொடங்கிக் கூறி,

உத்ஸவம் காரயேத்தத்ர யதா வித்தானுஸாரதஃ।

உத்ஸவம் காரயேத் தத்ர யதா வித்தானுஸாரதஃ।

"போருட்டகுதிக்கியைந்தவாறு உற்சவம் செய்க" என்று கார்த்திகை உற்சவத்தையும்,

அதாதஸ்ஸம்ப்ரவக்ஷ்யாமி தநுர்மாஸார்ச்சநம் ஸுபம்।

அதாதஸ் ஸம்ப்ரவக்ஷ்யாமி தநுர்மாஸார்ச்சநம் ஸுபம்।

"இன்பமார்கழிமாசப்பூசையைச் சொல்கின்றேன்" என்றும,

அதஃபரம் ப்ரவக்ஷ்யாமி சார்த்ராவ்ரதலக்ஷணம்।

அதஃபரம் ப்ரவக்ஷ்யாமி சார்த்ராவ்ரதலக்ஷணம்।

"அதன் பின்னர்த் திருவாதிரைப் பூஜாலக்ஷணத்தைக் கூறுகின்றேன்" என்றும் தொடங்கி,

ஹோரோஹஸ்ய நம் கூயு-ராஜ்ய தீக்ஷி-ம் வ்யாஜயேத்।
ஷோமாம்தே ஸ்நபநம் குர்யாந் ந்ருத்தமூர்த்திம் ஸ்பூஜயேத்।

"ஓமஞ் செய்துமுடிந்தபோது ஸ்நபனஞ் செய்க, பின்னர் நிருத்தமூர்த்தியைப் பூசிக்க" என்று திருவாதிரை உற்சவபூசையையும், இவையொழிந்த ஏனைய உற்சவங்களையும் விரித்துக் கூறுகின்றது காரணாகமம்.

வளைக்கைமடந்நல்லார்மாமயிலேவண்மறுகிற்
றுளக்கில்கபாலீச்சரத்தான்றொல்கார்த்திகைநாட்
டளத்தேந்திளமுலையார்தையலார்கொண்டாடும்
விளக்கீடுகாணுதேபோதியோபூம்பாவாய்.

ஊர்திரைவேலையுலாவுமுயர்மயிலைக்
கூர்தருவேல்வல்லார்கொற்றங்கொள்சேரிதனிற்
கார்தருசோலைக்கபாலீச்சரமமர்ந்தா
ஞிரைநாள்காணுதேபோதியோபூம்பாவாய்.

—ஞா, திருமயிலாப்பூர்.

(கoச) சிவபெருமான் ஞானத்திருவுல் ஆன்மாவில் அறியப்படுகின்றார்.

தீவேஷ- தைலம் தந்நீவ ஸர்பிராபஸ் ஸ்ரோதஃ ஸ்வரணீஷ- சாக்நிஃ। ஏவமாத்மாத்மநி க்ருஹ்யதேஸௌ ஸத்யேநைநம் தபஸா யோநுபச்யதி॥

''எள்ளில் எண்ணெய் போன்றும், தயிரில் நெய் போன்றும், (வறந்த) நதியில் ஜலம்போன்றும், அரணியில் அக்கினிபோன்றும் (யாண்டும் வியாபித்துள்ள) இந்தப் பரமான்மா (சிவபெருமான்) ஆன்மாவில் அறியப்படுகின்றார்; சத்தியமும் தபசும் (ஞானமும்) கொண்டு இவன் அவரைக் காண்கின்றான்'' என்று சுவேதாசுவதர (க. கரி) மும்,

திலெஷுவாயயாதெதலம் தத்வி வஷ்பி-ரவி-ருதி।
யயாவவெஹ்ர தவி வ்யாப்த யதாரணயாம் ஹுதாஸநः।
வனவிவஹாத்மா நரோத்ம நயாத்மவிலக்ஷணி॥

திலேஷுவா யதா தைலம் தத்நிவா ஸர்ப்பிரர்ப்பிதம்।
யதாபஸ் ஸ்ரோதவி வ்யாப்தா யதாரண்யாம் ஹுதாஸநः।
ஏவமேவமஹாத்மாநமாத்மந்யாத்மவிலக்ஷணம்॥

''திலத்தில் எண்ணெய் போன்றும், தயிரில் அமைந்த நெய் போன்றும், (வறந்த) நதியில் வியாபித்த ஜலம் போன்றும், அரணியில் அக்கினிபோன்றும் (பிரபஞ்சமெங்கும் பரமான்மா வியாபித்துள்ளார்); இங்ஙனம் ஆன்மாவிலே ஆன்மாவுக்கு வேறுகிய பரமான்மாவை (ஒருவன்) சத்தியமும் ஞானமுங்கொண்டு எப்போதும் இயைந்துநின்று காண்கின்றான்'' என்று வாயுசங்கிதையும்,

வுஷ்வுஷு மம்யவ்ஜ்ஜுயவ்ஹிலெஷுவிவ தெதலவத்।
வுணாயாம் ஹுநிவத்தெள வுஹாவத்பரெஷுவः।
ஸவ-ருத்ரு ஸவ-ருதா தெவஸுவெ-ருஷுவிவ ஸம்ஹிதः॥

புஷ்பேஷு கந்தவஜ் ஜ்ஞேயஸ்திலேஷ்வபிச தைலவத்।
கண்டாயாம் த்வநிவத் த்வக்நௌ ப்ரபாவத் பரமேஸ்வரः।
ஸர்வத்ர ஸர்வதா தேவஸ் ஸர்வேஷ்வபிச ஸம்ஸ்திதः॥

''மலரில் மணம் போன்றும், எள்ளில் எண்ணெய் போன்றும், மணியில் நாதம் போன்றும், அக்கினியிற் பிரகாசம் போன்றும் எவ்விடங்களினும் எக்காலங்களினும் எப்பொருள்களினும் வியாபித்துள்ளார் சிவபெருமான்'' என்று கூறுகின்றனரும்,

ஸர்பிஃ க்ஷீரே யதா வ்யாப்தம் திலதைலமிவ ஸ்திதஃ|
அநலஸ்ச யதா காஷ்டே ததாஸர்வகதஸ்ஸிவஃ||

"நெய் பாலில் எங்ஙனம் வியாபித்துளதோ, அக்கினி காஷ்டத்தில் எங்ஙனம் வியாபித்துளதோ, அங்ஙனம் திலதைலம் போலச் சர்வவியாபகராகிய சிவபெருமான் நிலையுற்றார்" என்று சிவஞானசங்கிரகமும் கூறுகின்றன.

விறகிற்றீயினன்பாலிற்படுநெய்போன்
மறையநின்றுளன்மாமணிச்சோதியா
னுறவுகோனட்டுணர்வுகயிற்றினன்
முறுகவாங்கிக்கடையமுன்னிற்குமே.

—நா, தனித்திருக்குறுந்தொகை.

(கஅடு) யோகம்.

ஸமே ஸுசௌ ஸர்க்கரா வஹ்நிவாலுகா விவர்ஜிதே
ஸப்தஜலாஸ்ரயாதிபிஃ | மநோநுகூலே நது சக்ஷுபீடநே குஹாநிவாதாஸ்ரயணே ப்ரயோஜயேத்||

"சுசியாயும், பருக்கைக்கற்கள், தீ, புழுதி இல்லாததாயும், சப்தங்களினாலும் ஜலத்தினாலும் கொம்பர்களாலும் இனிமையாய்ந்ததாயும், கண்ணுக்குத் துன்பம் விளைக்காததாயும், மனசுக்கு இனிமை பயப்பதாயுமுள்ள சமமாகிய காற்றுள்ள குகையிலே இருந்து ஒருவன் யோகாப்பியாசஞ் செய்க" என்று சுவேதாசுவதோபநிடத (உ. கஅ) மும்,

ஸுஸுந்யாகாரே மடே ரம்யே தேவதாயதநே ஸுஸ்தே।
நதீதீரே விவிக்தே வா க்ருஹே கோரவநேபிவா।
ஸ்நாத்வா ஸுசிருபஸ்ப்ருஸ்ய ப்ரணம்ய ஸிரஸா ஸிவம்।
யோகாசார்யம் நமஸ்க்ருத்ய யோகம் யுஞ்ஜீத மாநவஃ॥

"ஜனமில்லா வீட்டிலாவது, இரம்மியமாகிய மடத்திலாவது, இன்பமாகிய ஆலயத்திலாவது, நதிதீரத்திலாவது, தனி இடத்திலாவது, வீட்டிலாவது, கோரமாகிய காட்டிலாவது (யோகஞ்செய்தற்கு முயன்று யோகாப்பியாசி) ஸ்நானஞ் செய்து சுசியுடையனாய் ஆசமனஞ் செய்து சிவபெருமானை வணங்கி, தனது யோகாசாரியரை நமஸ்கரித்து யோகத்திற் றலைப்படுக" என்று சர்வஞ்ஞானேத்தராகமமும் கூறுகின்றன.

(அதவா) பரமாத்மாநம்பரமாநந்தவிக்ரஹம்।
குருபதேஸாத் விஜ்ஞேயம் புருஷம் க்ருஷ்ணபிங்களம்।
ப்ரஹ்ம ப்ரஹ்மபுரே கார்க்கி தஹராப்ஜகமத்யமே।
அப்யாஸாத் ஸம்ப்ரபஸ்யந்தி ஸந்தஸ் த்வஞ்ச ததா குரு।

"குருவுபதேசம்வாயிலாகப் பரமானந்தவிக்கிரகரும், புருஷரும், கிருஷ்ணபிங்களருமாகிய பரப்பிரஹ்மசிவபிரானுரைத்தியானுப்பியாசத்தினாலே, கார்க்கியே! பெரியோர் பிரஹ்மபுரத்துத் தகரபுண்டரீகாம்பரமத்தியிலே காண்கின்றனர்; நீயும் அங்ஙனஞ் செய்" என்று (யோகயாஞ்ஞவற்கிய) ஸ்மிருதியும்,

விவிக்த தேஶோது ஸுகாஸநஸ்தஶ்சிஸ்மக்ரீவ ஶிரஶ்
ஶரீர:। அத்யாத்மஸ்தஸ் ஸகலேந்த்ரியாணி நிருத்ய பக்த்யா
ஸ்வகுரும் ப்ரணம்ய। ஹ்ருத்புண்டரீகம் விரஜம் விஶுத்தம்
விசித்ர மத்யே விஶதம் விஶோகம்। அநந்த மவ்யக்த மசிந்த்ய
ரூபம் ஶிவம் ப்ரஶாந்தமம்ருதம் ப்ரஹ்மயோநிம்। ததாதி மத்யா
ந்த விஹீநமேகம் விபும் சிதாநந்தமரூபமத்புதம்। உமாஸஹாயம்
பரமேஶ்வரம் ப்ரபும் த்ரிலோசநம் நீலகண்டம் ப்ரஶாந்தம்।
த்யாத்வா முநிர் கச்சதி பூதயோநிம் ஸமஸ்தஸாக்ஷிம் தமஸ:
பரஸ்தாத்॥

"தனியிடத்திலே சுகாசனத்திருந்து, சுத்தனுகி நேரிய கழுத்துத் தலை சரீரமுடையனும், (விதிப்படி விபூதிதாரணஞ் செய்தலாகிய) வைதிகபாசுபத விரதமுடையனும், இந்திரியங்கள் அனைத்தையும் அடக்கி, அன்பினோடு தன் குருவை வணங்கி, இதய கமலத்தைத் தகளற்றதாய்ச் சுத்தமாகக் கருதி, அதனுடனே தெளிவுடையராய், சோகமிலராய், அனந்தராய், வெளிப்படாதவராய், நினைத்தற்கரியராய், பிரசாந்தராய், அமிர்தராய், பிரமகாணராய், முதனடுவீறிலராய், ஏகராய், வியாபியாய், சிதானந்தரூபியாய், நிஷ்களராய், அற்புதராய், உமாசகாயராய், பரமேசுவரராய், பிரபுவாய், முக்கண்ணராய், நீலகண்டராய், பிரசன்னராயுள்ளாரைத் தியானித்து, முனியானவன் பூதகாணராய், சமஸ்தசாக்ஷியாயிருப்பவரை இருளுக்குமேலே போயடைகின்றன்" என்று கைவல்லியோபநிடதமும் உரைக்கின்றன. இதனால் [தகரபுண்டரீகத்தின்பாலதாகிய] [பிரமாண்டமாகிய சரீரத்திலே உள்ள] தகராகாயத்திலே சிவோபாசனை செய்யுமாறு கூறப்பட்டது. இங்ஙனம் அவர் சரீரத்து இருதயபுண்டரீகவாகாயத்துளராயினும்,

வெரீவஷ்ஷ|

வ்யோமவச்ச|

"அவர் ஆகாயமும் போல்வர்" என்று வேதாந்தசூத்திரம் (க. உ. எ) கூறிய பிரகாரம்.

ஈகூஷரஸிம்வரஸாஹையரதெஃ|

அக்ஷரமமபாந்தத்ருதேஃ|

"அக்ஷராகிய சிவபெருமான் (பிருதிவிமுதல் திருச்சிற்றம் பல) ஆகாயம் இறுதியாகிய அண்டத்தையும் தாங்குதலால்" என்று வேதாந்தசூத்திரம் (க.ஈக) கூறுதலானும், அங்ஙனம் பிருதிவி, சலில, வாயு, அந்தரிக்ஷலோக, கந்தருவலோக, ஆதித்தியலோக, சந்திரலோக, நக்ஷத்திரலோக, தேவலோக, இந்திரலோக, பிரஜாபதிலோகமாகிய லோகங்களெல்லாம் கோவைபட்டுப் (பராசத்தியாகிய) ஆகாயத்திலே நிலைக்க, ஆகாயம் அக்ஷரப்பிரஹ்மமாகிய சிவபிரானைப்பற்றி நின்றது என்று சிவார்க்கமணிதீபிகையினும், பிரகிருதிமாயை, அசுத்தமாயை, சுத்தமாயை என்பவற்றின் விகாரமாய மலினப்பிரபஞ்சம், மிசிரப்பிரபஞ்சம், சுத்தப்பிரபஞ்சம் என்னும் முத்திறப்பிரபஞ்சாதீதமாயுள்ளது (பரமாகாயபராசத்தியினின்று வேறாதல்) பரமானந்தமயமாகிய சிவபெருமானுடைய ஸ்தானம் என்று இரத்தினத்திரயபரீக்ஷையினும் காணப்படலானும், திருச்சிற்றம்பலவரது ஸ்தானம் அண்டத்தில் நிற்குமாறும் அறியப்படுகின்றது.

ஈரேதரஷ்டதஈயெஃரவ்ருவஹாயர்ஃ வ்ருவெஹ்ரவ
ஸஃஷ்ரிவொzஜெஎத ஹவஷோங்காரஸ் சூஜெத்தவ வஸ
விஸ்தர்யாதிஸ்தாநம் ய ஹவம் வெத யஹவம் வெத|

அமாத்ரஸ் சதுர்த்தோவ்யவஹார்யஃ ப்ரபஞ்சோபஸமஸ் சிவோத்வைத ஏவமோங்கார ஆத்மைவஸம்விஸத்யாத்மநாத்மாநம் ய ஏவம் வேத ய ஏவம் வேத|

"அளவில்லாதவராய், வியவகரித்தற்கியலாதவராய், பிரபஞ்சோபசமராய், பரமான்மாவாய் இங்ஙனம் ஓங்காரராய்த் துரிய

மூர்த்தியாயிருக்கின்ற சிவபிரான் அத்துவைதராய் (இரண்டாவ தற்றவராய்) இருக்கின்றார் என்று எவன் இங்ஙனம் அறிகின்றானோ, எவன் இங்ஙனம் அறிகின்றானோ, அவன் பரமான்மாவின் அருளினாற் பரமான்மாவை அடைகின்றான்" என்று மாண்டூக்கியோபநிடதம் கூறுகின்றது. இந்தத் துரியசிவனுர்க்கு ஸ்தானம் துவாதசாந்த மாகும். அது

அகாரம் ப்ரஹ்மாணம் நாபௌ, உகாரம் விஷ்ணும் ஹ்ருதயே, மகாரம் ருத்ரம் ப்ரூமத்யே, ஓங்காரம் ஸர்வேஸ்வரம் த்வாதசாந்தே ஸம்பூஜ்ய।

"அகாரவாச்சியராகிய பிரமாவை நாபியினும், உகாரவாச்சிய ராகிய விஷ்ணுவை இதயத்தினும், மகாரவாச்சியராகிய உருத்திர ரைப் புருவமத்தியினும், ஓங்காரவாச்சியராகிய சர்வேசுரசிவ பெருமானை (தலை உச்சியின்பாலதாகிய) துவாதசாந்தத்தினும் பூஜித்து" என்று உத்தரதாபினியுபநிடதம் கூறுமாற்றால் அறியப் படும். நீலகண்டசிவாசாரியரும் இந்தத் துவாதசாந்தத்திலே நிறுத்திச் சிவபாவனை கூறினரென்பது.

கநாதரவிஸர்க்காந்த ஸிவஸக்தித்வயாத்மகஃ।
பராமர்ஸோ நிர்க்குணத்வாதஹமித்யுச்யதே விபோஃ।
ஹ்ருத்யகாரோ த்வாதஸாந்தே ஹகாரஸ்தத்திதம் விது:।
அஹமாத்மதமத்வைதம் யத்ப்ரகாஸாத்மவிஸ்ரமஃ॥

"நிரதிசயமாய், மூடிவிலதாய், சிவசக்திதுவயமாய், வியாபக மாயுள்ள பரமான்மாவானது பரிச்சேதமாக ஹேயகுணமிலதா யிருத்தல்பற்றி * அஹம் என்று கூறப்படும்; இதயத்தில் அகார மாய், துவாதசாந்தத்திலே ஹகாரமாய் இருக்கின்றது; ஆகலின், பெரியோர் பிரகாசமாகிய ஆன்மாவிலே முற்றும் அத்வைத அஹ மாக இதனைப் (பிரபஞ்சத்தை) அறிகின்றார்" என்று (சு. ச. ககூ—ல்) உதகரித்த ஆப்தவசனத்தினால் அறியற்பாற்று. இத்தத் துவாத சாந்தமானது பிருதிவிமுதற் சிவதத்துவம் இறுதியாகிய மூப்பத் தாறையும் அடக்கிய அத்துவாவின் மூடிவிலே உள்ள சிவபிரா னுடைய ஸ்தானமாம். அது

அத்வாதீதம் துரீயாவ்யநிர்வாணம் பரமம் பதம்।

அத்வாதீதம் துரீயாக்யம் நிர்வாணம் பரமம் பதம்।

"அத்துவாதீதமாய்த் துரியம் எனப் பெயர் படைத்ததாயுள் ளது முக்திக்குரிய சிவபிரானுடைய ஸ்தானமாம்" என்று உபப்பிருங் கணம் கூறுமாற்றால் அறிக. அறியவே, மாண்டேக்கியோபநிடதத் திற் கூறப்பட்ட ஓங்காரராகிய சிவபிரான் துவாதசாந்தத்தினர் என்றும், மூப்பத்தாறு தத்துவங்களைக் கடந்தவரென்றும், இவரே அண்டத்தில் வைத்துச் சிவோஹம்பாவனை செய்தற்குரியராய் நின்றார் என்றும் அறியப்படுகின்றது.

யஸ்து ஸர்வாணி பூதான்யாத்மன்யேவானுபஶ்யதி।
ஸர்வபூதேஷு சாத்மானம் ததோ நவிஜுகுப்ஸதே॥

—ஈசாவாசியோபநிடதம், கூ.

"சேதனாசேதனப் பிரபஞ்சங்களும் பரமான்மாவாகிய சிவபெ ருமானிடத்திலே இருப்பதாகக் காண்கின்றனை, சமஸ்த சேதனா சேதனப் பிரபஞ்சங்களினும் அப்பரமான்மாவாகிய சிவபெருமான் உளராகக் காண்கின்றனை, அதனால் அவன் இகழ்ச்சி அடைவா னல்லன்" என்று சுருதியும்,

* அஹம் என்றது சத்தியோடிசைந்த சிவபிரான்மேற்று.

யோஸ்ம ஸர்வ முதகம் வஸ்ரூத்ஹ-முஹ மயி ஸர்வஹ்ஷி-திஷ்டி|

யோமாம் ஸர்வகதம் பஸ்யேத் ஸர்வஞ்ச மயி ஸம்ஸ்திதம்!

"எவன் எங்கும் என்னை உளதாகப் பார்க்கின்றானோ, எவன் என்னிலே (சிவபிரானிலே) எல்லாம் இருக்கக் காண்கின்றானோ, அவனது ஆன்மாவிலே எஞ்ஞான்றும் உளனாயிருக்கின்றேன்" என்று சிவாகமமும் அண்டத்தில் வைத்துச் (சிவோஹம்) பாவனை செய்யுமாறு கூறுகின்றன.

அஹம்மநுரபவம் ஸூர்யஸ்சாஹம் ஸ்ருஷீவாந்ருஷிரஸ்மி விப்ரஃ | அஹம் குத்ஸமார்ஜுநேயந்ரும்ஜேஹம் கவிருஸநா பஸ்யதா மா | அஹம் பூமிமததாமார்யாயாஹம் வ்ருஷ்டிம் தாஸுஷே மர்த்யாய | அஹமபோ அநயம் வாவஸாநா மம தேவாஸோ அநுகேத மாயந் | அஹம் புரோ மந்தஸாநோ வ்யைரம் நவஸாகம் நவதிம் ஸம்பரஸ்ய | ஸதமம் வேஸ்யம் ஸர்வதா தாதிவோ தாஸமதிதிக்வம் யதாவம் ॥

"நான் மனுவாயினேன், சூரியனுமாயினேன், நான் ஸ்ருஷீவான் என்னும் இருஷிபாயினேன், விப்பிரனாகின்றேன், அர்ஜுனி குமாரனாகிய குத்சருக்கு அருள்பாலிக்கின்றேன், மேதாவியாகிய உசனாயுள்ளேன், என்னைப் பாருங்கள்; நான் ஆரியர்க்குப் பூமியைக் கொடுத்தவனாகின்றேன், நான் அவிகொடுக்கும் யஜமான் பொருட்டு மழையைப் பாலிப்பவனாகின்றேன், நான் ஓலிக்கும் ஜலத்தைச் செல்லுமாறு வழிகாட்டுபவனாகின்றேன்; அக்கினிமுதலிய தேவர்கள் என் கருத்தின் பிரகாரம் ஒழுகுபவராகின்றார்கள்; நான் சோமரசபானத்தினால் மகிழ்வுற்றுச் சம்பராசுரனுடைய

தொண்ணூற்றொன்பது புரங்களையும் ஒருங்கே அழித்தீதன், மேலும், சர்வதாதா என்னும் வேள்வியிலே அதிதிக்குவர் என்னும் திவோதாசமுனிவரைக் காக்குங்கால், நூறுவது வீட்டை அழித்தேனையினேன்" என்று இருக்குவேதத்து ச. உசு. ச, உ, ஈடம் மந்திரங்களில் உபாசகனுகிய இந்திரனேனும், வாமதேவமுனிவரோனும், (மற்ற உபாசகர் எவரேனும்) பரப்பிரமசிவனுரோடு அபேதமுறநின்று சிவபாவனை செய்யுமாறு கூறப்படுகின்றது. இந்த இருக்குவேத மந்திரங்களை அநுசரித்து,

ருஷிர்-வாமதேவஃ ப்ரதிபேதேஹம் மநுரபவம் ஸூர்யஸ்சேதி । ய ஏவம் வேதாஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி ஸ இதம் ஸர்வம் பவதி।

யொ நூ॰ தெவதா ஈவா ஹ்வயதெ நூரஸாவ தெரூரஹதீஷ்டீ நஸவெத யதாவஸு॰ரேவம் ஸ தெவாநாம் ।

யோஹ்யாம் தேவதாமுபாஸ்தேந்யோ ஸாவந்யோ ஸ்வ் யோஹமஸ்மீதி நஸவேதயதா பஸு॰ரேவம்ஸ தேவாநாம்।

"நான் மனுவாயினேன், சூரியனுமாயினேன் என்றும், நான் பிரமமாகின்றேன் என்று எவன் அறிகின்றனே, அவன் இவையெல்லாம் ஆகின்றன் என்றும் வாமதேவருஷி கூறினர்; இந்தத் தேவதை வேறு, நான் வேறு என்று எவன் மற்றோர் தேவதையைப் பாவனை செய்புங்கால், அவன் அந்தத் தேவதையை அறிவானல்லன்; அதுபற்றி அவன் தேவர்களுக்குப் பசுப்போலாகின்றன்;" ஆகலின், எவன் நான் பிரஹ்மம் என்று (அபேதபாவனை) பண்ணுகின்றனே, அவன் ஈதெல்லாம் (உலகெல்லாம்) ஆகின்

ரூன் என்று பிருகதாரணியோபநிடதம் கூறுமாற்றால், பிரமத் தோடு ஆன்மா அபேதபாவனை புரிதல்வேண்டும் என்றும், துவித பாவனை கூடாதென்றும் கூறியவாறுயிற்று.

நிரஂஜநஃ பரமஂ ஸாம்யமுபைதி।

நிரம்ஜநஃ பரமம் ஸாம்யமுபைதி।

"(அபேதபாவனைப்பற்றி) மலமிலனுய் ஆன்மா பரமான்மா வோடு சிவபிரானது (குணங்களையுடையனுய்ப்) பரமசாமியத்தை அடைகின்ரூன்" என்று முண்டகோபநிடதமும்,

அநுக்ருதஸ் தஸ்யச।

அநுக்ருதஸ் தஸ்யச।

"அவனுக்குச் சாமியம் உண்மையானும்" என்று வேதாந்த சூத்திரமும் (க. சூ. உக.) கூறலானும், பிரஹ்மோசகர்கள் பரப் பிரமசிவனுரோடுற்ற ஐக்கியபாவனையினுல் அந்தப் பரப்பிரஹ்ம சிவத்தின் சர்வஜ்ஞத்துவம், அநாதிபோதரூபத்துவம், சுவதந்திரத்துவம், சர்வசக்திதுவம், அலுப்தசக்திதுவம், அனந்தசக்தி துவம் என்னும் அசாதாரண அறு குணங்களை அடைகின்ரூன் என்று வேதாந்தசூத்திரசைவபாஷ்ய (சூ. உ. உசு) த்திற் கூறப் படுகின்றது. இங்ஙனம் சிவனுரது குணங்களை அடைதலால் உபாசகன் சிவமாகின்ரூன்.

வானேக்கடந்தண்டத்தப்பான்மதிப்பனமந்திரிப்பா
ரூனேக்கழித்துய்யக்கொண்டருள்செய்வனவுத்தமர்க்கு
ஞானச்சுடராய்நடுவேயுதிப்பனநங்கையஞ்ச
வானையுரித்தனகாண்கவையாறனடித்தலமே.

—நா, திருவையாறு.

மலையானைமாமேருமன்னிஞனை
வளர்புன்சடையானைவாளேர்தங்க
டலையானை*யென்றலையினுச்சியென்றுந்
தாபித்திருந்தானைத்தானையெங்கும்
துலையாகவொருவரையுமில்லாதானைத்
தேன்ரூர்மதின்மூன்றுந்துவளவெய்த
சிலையானைத்தென்கூடற்றிருவாலவாய்ச்
சிவனடியேசிந்திக்கப்பெற்றேனனே.

—நா, திருவாலவாய்.

---

*"என்றலையினுச்சியென்றுந் தாபித்திருந்தானை" என்றமையாற் பிரமாந்திரத்தினின்று மேலோங்கிய துவாதசாந்தத்திற் சிவபிரான் உளர் என்று சூசிக்கப்பட்டது.

வழித்தலைப்படுவான்முயல்கின்றேனுன்னைப்போலென்னைப் பாவிக்கமாட்டேன், சுழித்தலைப்பட்டநீரதுபோலச்சுழல்கின் றேன்சுழல்கின்றதென்னுள்ளங், கழித்தலைப்பட்டகாயதுபோல வொருவன்கோல்பற்றிக்கறகறவிழுக்கை, யொழித்துநீயருளாயின செய்யாயொற்றியூரெனுமூருறைவானே.

—சு, திருவொற்றியூர்.

செப்பார்முலைபங்கன்றென்னன்பெருந்துறையான்
றப்பாமேதாளடைந்தார்நெஞ்சுருக்குந்தன்மையினை
னப்பாண்டிநாட்டைச்சிவலோகமாக்குவித்த
வப்பார்சடையப்பனைனந்தவார்கழலே
யோப்பாகவோப்புவித்தவுள்ளத்தாருள்ளிருக்கு
மப்பாலிக்கப்பாலிப்பாடுதுங்காணம்மானுய்.

—திருவாசகம்.

வரலொயொமவயஃகெ யஉஃஸ்ஃதிஸிஸ்ரீமதஃ।
பரமோ யோகபர்யங்தோ தர்மஸ் ஸ்ருதி ஸிரோகதஃ।

"பரதருமமனது (பரப்பிரகிருதிப்பாற்பட்ட வைதிகபாசு பத) யோகபரியந்தமே வேதசிரசிலே அமைந்தது" என்று உபப்பிருங்கணம் கூறலானும், (சிவதத்துவத்தின்பாற்பட) கன்ம யாக, தபயாக, செபயாகங்களின் மேற்பட்ட ஞானதியான மானது பரப்பிரகிருதிப்பாற்படத் திருச்சிற்றம்பலசதாசிவநிருத் தப்பிரஹ்மசொரூபத்தை நேரே அடைதற்கு ஏதுவாயுள்ள தென்று வேதாந்தசூத்திரசைவபாஷ்யத்து அக்கினிஹோத்தி ராதிகரணத்தில் நீலகண்டசிவாசாரியர் கூறியிருத்தலானும், உபா சிப்பவருக்கு எய்தும் பயன் ஜகத்வியாபாராதிகரணத்திற் கூறிய வாறு மகாசிவலோகத்துச் சிவசாரூப்பியநிலையேயாம் என்றும் கடைப்பிடிக்க.

வேதம்பசுவதன்பான்மெய்யாகமநூல்வ
சோதுந்தமிழ்தனினுள்ளுறுநெய்—போதமிகு
நெய்யினுறுசுவையாநீள்வேண்ணெய்மெய்கண்டான்
செய்ததமிழ்நூலின்றிறம்.

என்று மேலோர் கூறியிருத்தலால், திராவிடவேதநெய் யின் சுவையுரைப் போந்தது திராவிடசித்தாந்தசாஸ்திரப்பொரு ளோ என்பதை ஆராய்குநம்.

மெய்ப்பால்வெண்ணீறணிந்தமேனியானே
வெண்பளிங்கினுட்பதித்தசோதியானே
யொப்பானேயொப்பிலாவொருவன்றன்னே
யுத்தமனேநித்திலத்தையுலகமெல்லாம்
வைப்பானேக்களாவானேவருவிப்பானே
வல்வினையேன்மனத்தகத்தேமன்னினானே
யப்பாலைக்கப்பாலைக்கப்பாலானே
யாரூரிற்கண்டடியேனையர்த்தவாறே.

—நா, திருத்தாண்டகம்.

அப்பாலைக்கப்பாலைக்கப்பாலானே என்றமையால் மலினப்பிரபஞ்சம், மிசிரப்பிரபஞ்சம், சுத்தப்பிரபஞ்சம் என்னும் முத்திறப்பிரபஞ்சம் பெறப்பட்டு, அவற்றில் ஆன்மதத்துவவித்தியாதத்துவசிவதத்துவங்கள் அடங்கிநின்றவாறு அறியப்படும். படவே, இத்தத்வப்பிரபஞ்சமனைத்தையும் சிவபிரான் உள்ளும் புறம்பும் அணுப்புதைக்க இடமின்றி ஒழிவற நிறைந்துநின்றமையால், இஃதனைத்தையும் ஊடுருவ அறிவைச் செலுத்தி, அஃதனைத்தையும் வியாபித்த அருளே தாரகமாக (அருளே கண்ணுகச்) சிவோஹம் பாவனையினால் ஆன்மா சென்று அச்சிவத்தைத் தலைப்படும். அதுபற்றி, ஆன்மாவுக்கு வியாபக அறிவு இன்றியமையாததாயிற்று. அங்ஙனஞ் சென்று சிவத்தின் மிக ஒன்றிய வியாபகத்துள் தான் என்றொருமுதல் காணப்படுமாறின்றி அடங்கி ஆன்மா வியாப்பியமாய் நிற்குங்கால், (கo–ஞ் சூத்திரங் கூறியவாறு மலமாயாகன்மங்கள் நீங்குதலால்) ஐம்புலன்கள் செயிக்கப்பட்டொழியும்.

மூப்பதுமாறும்படிமுத்தியேணியா
யொப்பிலாவானந்தத்துள்ளொளிபுக்குச்
செப்பவரியசிவங்கண்டுதான்றெளிந்
தப்பரிசாகவமர்ந்திருந்தாரே.

—திருமந்திரம்.

ஞாணமன்புமுன்புகலிர்வரையேறத்தாமும்
பேணுதத்துவங்களென்னும்பெருகுசோபானமேறி
யாணையாஞ்சிவத்தைச்சாரவணைபவர்போலவையர்
நீணிலமலையேறிநேர்படச்செல்லும்போது.

—பெரியபுராணம்.

தானத்தைச்செய்துவாழ்வான்சலத்துளேயழுந்துகின்றீர்
வானத்தைவணங்கவேண்டில்வம்மின்கள்வல்லீராகின்
ஞானத்தைவிளக்கையேற்றிநாடியுள்விரவவல்லா
ரூனத்தையொழிப்பர்போலுமொற்றியூருடையகோவே.

—நா, திருவொற்றியூர்.

மெய்யுளேவிளக்கையேற்றிவேண்டளவுயரத்தூண்டி
யுய்வதோருபாயம்பற்றியுகக்கின்றேனுகவாவண்ண
மைவரையகத்தேவைத்தீரவர்களேவலியர்சாலச்
செய்வதொன்றறியமாட்டேன்றிருப்புகலூரனீரே.

—நா, திருப்புகலூர்.

அருளெங்குமானவளவையறியா
ரருளேதுகரமுதானதுந்தோ
ரருளெங்கருமத்ததிசூக்கமுன்னு
ரருளெங்குங்கண்ணனதாரறிவாரே.

—திருமந்திரம்.

கருடனுருவங்கருதுமளவிற்
பருவிடந்தீர்ந்துபயங்கெடுமாபோற்
குருவினுருவங்குறித்தவப்போதே
திருமலந்தீர்ந்துசிவனவனுமே.

—திருமந்திரம்.

பண்ணினிசையாகிநின்றுய்போற்றி
பாவிப்பார்பாவமறுப்பாய்போற்றி
யெண்ணுமெழுத்துஞ்சொல்லாயுய்போற்றி
யென்சிந்தைதேங்காவிறைவாபோற்றி
விண்ணுநிலனுந்தியாயுய்போற்றி
மேலவர்க்குமேலாகிநின்றுய்போற்றி
கண்ணின்மணியாகிநின்றுய்போற்றி
கயிலைமலையானேபோற்றிபோற்றி.

—நா, ஸ்ரீகயிலாயம்.

வழித்தலைப்படுவான்முயல்கின்றே
னுன்னைப்போலென்னைப்பாவிக்கமாட்டேன்
சுழித்தலைப்பட்டநீதுரும்போலச்
சுழல்கின்றேன்சுழல்கின்றதென்னுள்ளங்
கழித்தலைப்பட்டநாயதுபோல
வொருவன்கோல்பற்றிக்கறகறவிழுக்கை
யொழித்துநீயருளாயினசெய்யா
யொற்றியூரெனுமூருறைவானே.

—சு, திருவொற்றியூர்.

கோங்கன்னகுவிமுலையாள்கொழும்பணைத்தோட்கொடியிடையை
பாங்கென்னவைத்துகந்தான்படர்சடைமேற்பான்மதியந் [ப்
தாங்கிஞன்பூம்புகார்ச்சாய்க்காட்டான்ரூணிழற்கீ
ழோங்கிஞரோங்கிஞரெனவுரைக்குமூலகமே.

—ஞா, திருச்சாய்க்காடு.

அடிபேரிற்பாதாளம்பேருமடிகண்
முடிபேரின்மாமுகடுபேருங்—சுடக
மறிந்தாடுகைபேரில்வான்றிசைகள்பேரு
மறிந்தாடுமாற்ரூதரங்கு.

தாளொன்ரூற்பாதாளமூடுருவத்தண்விசும்பிற்
ரூளொன்ரூலண்டங்கடந்துருவித்—தாளொன்ரூற்
றிக்கனைத்தும்போர்க்குந்திறற்காளிகாளத்தி
நக்கனைத்தான்கண்டகடம்.

அடியொன்றுபாதலமேழிற்குமப்புறம்பட்டதிப்பான்
முடியொன்றிவ்வண்டங்களெல்லாங்கடந்ததுமுற்றும்வெள்ளைப்
பொடியொன்றுதாளொட்டித்திக்கின்புறத்தனபூங்கரும்பின்
செடியொன்றுதில்லைச்சிற்றம்பலத்தான்றன்றிருநடமே.

இப்பரிசியற்றியவுடலிருங்கடலுட்
டுப்புரவென்னுஞ்சுழித்தலைப்பட்டுழி
யாவாவென்றுநின்னருளினைப்பெற்றவர்
நாவாயாகியநாதநின்பாத

முந்திச்சென் றுமுறைமையின் வணங்கிச்
சிந்தைக்கூம்பினைச்செவ்வி தினிறுத்தி
யுருகியவார்வப்பாய்விரித்தார்த்துப்
பெருகியநிறையெனுங்கயிற்றிடைப்பிணித்துத்
துன்னியசுற்றத்தொடர்க்கயிறறுத்து
மன்னியவொருமைப்பொறியினைமுறுக்கிக்
காமப்பாரெனுங்கடுவெளியற்ற
தூமச்சோதிச்சுடர்க்குறநிறுத்திச்
சுருங்காவுணர்ச்சித்துடுப்பினைத்துழாவி
நெருங்காவளவினீள்கரையேற்ற
வாங்கயாத்திரைபோக்குதிபோலு
மோங்குசுடலுடுத்தவொற்றியூரோயே.

—பதினொராந்திருமுறை.

நீலப்பாடேநான்கண்டதேடீகளாய்
நெருநலுநற்பகலிங்கோரடிகள்வந்து
தலைப்பாடுங்கண்மலருங்கலக்கநோக்கிக்
கலந்துபலியிடுவேனெங்குங்காணேன்
சலப்பாடேயினியொருநாட்காண்பேனுகிற்
றன்னுகத்தென்னுகமொடுங்கும்வண்ண
முலைப்பாடேபடத்தழுவிப்போகலொட்டே
னொற்றியூருறைந்திங்கேதிரிவானேயே.

—நா, திருவொற்றியூர்.

எம்பிரானென்றதேகொண்டென்னுளேபுகுந்துநின்றிங்
கெம்பிரானுட்டவாடியென்னுளேயுழிதர்வேனே
யெம்பிரானேன்னேப்பின்னேத்தன்னுளேகரக்குமென்று
லெம்பிரானென்னினல்லாலென்செய்கேனேழையேனே.

—நா, தனித்திருநேரிசை.

தோண்டரஞ்சுகளிறுமடக்கிச்சுரும்பார்மல
ரிண்டைகட்டிவழிபாடுசெய்யுமிடமென்பரால்
வண்டுபாடமயிலாலமான்கன்றுதுள்ளவரிக்
கெண்டைபாயச்சுனீலமொட்டலருங்கேதாரமே.

—ஞா, திருக்கேதாரம்.

அஞ்சுமொன்றியாறுவீசிநீறுபூசிமேனியிற்
குஞ்சியாரவந்திசெய்யவஞ்சலென்னிமன்னுமூர்
பஞ்சியாருமெல்லடிப்பணைத்தகொங்கைநுண்ணிடை
யஞ்சொலாராங்கெடுக்குமந்தணூருசென்பதே.

—ஞா, திருவாரூர்.

பழியுடையாக்கைதன்னிற்பாழுக்கேநீரிறைத்து
வழியிடைவாழமாட்டேன்மாயமுந்தெளியகில்லே
னழிவுடைத்தாயவாழ்க்கையைவராலலைக்கப்பட்டுக்
கழியிடைத்தோணிபோன்றேனுக்கடலூர்வீரட்டனீரே.

—நா, திருக்கடலூர்வீரட்டம்.

எலும்பாலணியிறையம்பலத்தோனேல்லைசெல்குறுவோர்
நலம்பாவியமுற்றுநல்கினுங்கல்வரைநாடரம்ம
சிலம்பாவடிக்கண்ணிசிற்றிடைக்கேவிலைசெப்பலொட்டார்
கலம்பாவியமுலையின்விலையென்னீகருதுவதே.

—திருக்கோவையார்.

செம்மைவெண்ணீற்றொருமையினிரண்டுபிறப்பின்சிறப்பினிற்
மும்மைத்தழலோம்பியநெறியார்நான்குவேதமுறைபயின்றார்
தம்மையெந்துபுலனும்பின்செல்லுந்தகையாரறுதொழிலின்
மெய்மையொழுக்கமேழுலகும்போற்றுமறையோர்விளங்குவது.

பொருவருந்தவத்தான்புலிக்காலனி
மருமுனியெந்தையர்ச்சித்துமுள்ளது
பெருமைசேர்பெரும்பற்றப்புலியூரென்
றொருமையாளர்வைப்பாம்பதியோங்குமால்.

அறிவினேல்லையாயதிருத்தில்லையேல்லையமர்ந்திறைஞ்சிப்
பிறிவிலாததிருவடியைப்பெருகுமுள்ளத்தினிற்பெற்றுச்
செறியுஞானபோனகர்வந்தருளும்புகலிசென்றிறைஞ்சி
மறிசேர்கரத்தார்கோயில்பலவணங்கிமகிழ்ந்துவழிக்கொள்வார்.

—பெரியபுராணம்.

மேலே கூறிய தேவாரமுதலியவற்றால், ஆன்மா அருள் எனப் படும் ஞானவிளக்குக்கொண்டு, கருடபாவனைபோலச் சிவோஹம் பாவனைவாயிலாக அறிவுவிரிந்து சிவத்தை நாடி, அச்சிவத்துள்ளே தான் என்று ஒருமுதல் காணப்படுமாறின்றிச் சிவவியாபகத்துள் அடங்கிநிற்றல் உணர்த்தப்பட்டதாம் என்க.

*நிர்க்குணனுய்நின்மலனுய்நித்தியானந்தனுய்த்
தற்பரமாய்நின்றதனிமுதல்வ—னற்புதம்போ
லானவறிவாயளவிறந்துதோன்றுமேனி
வானமுதல்கனையின்வந்து.

கண்டதையன்றன்றெனவிட்டுக்கண்டசத்தா
யண்டனையான்மாவிலாய்ந்துணரப்—பண்டனைந்த
ஆனத்தைத்தான்விடுமா றுத்தமனிணைக்கருட
சானத்திற்றீர்விடம்போற்றான்.

நானவனென்றெண்ணினர்க்குநாடுமூளமுண்டாத
ருனேனவொன்றின்றியேதானதுவாய்—நானேனவோன்
றில்லென்றுதானேயெனுமவரைத்தன்னடிவைத்
தில்லென்றுதானுமிறை.

—சிவஞானபோதம்.

இன்றெனக்கருளியிருள்கடிந்துள்ளத்
தெழுகின்றஞாயிறேபோன்று
நின்றநின்றன்மைநினைப்பறநினைந்தே
னீயலாற்பிறிதுமற்றின்மை
சென்றுசென்றணுவாய்த்தேய்ந்துதேய்ந்தோன்றுந்
திருப்பெருந்துறையுறைசிவனே
யொன்றுநீயல்லையன்றியொன்றில்லை
யாருன்னையறியுற்பாலே.

—திருவாசகம்.

திண்டாம்பயனெனுந்திருவருடெளியிற்
சென்றுசென்றணுவாய்த்தேய்ந்துதேய்ந்தோன்று
மென்றிறையியற்கையியம்புதறகும்.

—சங்கற்பநிராகரணம்.

---

* 'நிர்க்குணனுய்' 'கண்டதை' 'நானவனென்' என்றற்றொடக்கத்த திருவெண்பாக்களின் பொருளைச் "சிவஞானபோதவசனலங்காரதீப"த்து கூ-ம் சூத்திரத்து உரை, கூ. 1,6,7,8,9-ம் பிரிவுகளிலும், க0-ஞ் சூத்திரத்து கங-ம் பிரிவிலுங் காண்க.

ஈசுஅ தேவாரம் வேதசாரம்.

புந்தமும்பிரிவுந்தெரிபொருட்பனுவற்படிவழிசென்றுசென்
றேறிச், சிந்தையுந்தானுங்கலந்ததோர்கலவிதெரியினுந்தெரிவு
ருவண்ண, மேந்தையுந்தாயும்யானுமென்றிங்ஙனேண்ணில்பல்
லூழிகளுடனுய், வந்தணுகாதுணுகியுள்கலந்தான்மருவிடங்
திருவிடைமருதே.

—திருவிசைப்பா.

இங்ஙனம் திராவிடசித்தாந்தசாஸ்திரப்பொருளும் திராவிட வேதப்பொருளும் ஒற்றுமையுற நிற்பதை ஓர்ந்துணர்க. கூ, கo–ம் சூத்திரங்களால் துரிய அருட்சிதம்பர எல்லையே அறிவுறுத்தப் பட்டதாம் என்க. வேதமுடிவிலே கூறப்பட்ட தியானயோகமும், ஈண்டுச் சித்தாந்தத்திலே கூறிய ஞானயோகமும் அருட்சிதம்பர வெல்லையினவாய் நிற்றலால், இவ்விரு யோகப்பயனும் ஒன்றும் என்க.

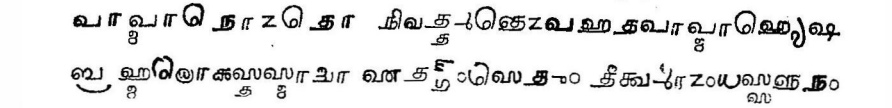
ஏனைய பதஞ்சலியோகம், ஏகான்மவாத நிர்குணசாங்கிய யோக (இராஜயோகம்) முதலியவனைத்தும் மூலப்பிரகிருதிப் புருஷ தத்துவத்தின்பாலதாய்ப் பசுநிஷ்டையாய் நிலைத்து, மூப்பத்தாறு தத்துவங்களைக் கடந்த அருட்சிதம்பரவெல்லையைத் தலைப்பட்டுச் சிவத்தை அறியமாட்டாமையாலன்றே,

எண்ணுயிரத்தாண்டுயோகமிருக்கினுங்
கண்ணுரமுதனைக்கண்டறிவாரில்லை
யுண்ணுடியுள்ளேயொளிபெறநோக்கிடிற்
கண்ணுடிபோலேகலந்திருந்தானே.

என்றார் திருமூலநாயனார்.

(கoசு) திருச்சிற்றம்பலவர் தரிசனத்தினல் நோயெல்லாம் நீங்கும்.

யொ ஹவதி விஜஹஸ்ரவிஜோ ஹவதி ஸ்வதாவீ ஹஸ்ர நஸ்வதா
வீ ஹவதி தஸ்ராஸ்ர வஸ்தூம் வெதஸ்ரீக்ஷ்ரவி நஸ்ரஹஸ்ரொ
வாஸிநிஷ்டஸ்ரு ஸ்ரெத ஹஸ்ரு ஸ்ரிஹாஸ்ரெதாஸ்ரஹஸ்ரு ஸ்ரவெஷ ஸ்ரு ஹஸ்ர
ஸொஸ்ரஃ|

நைதக்ம் ஸேதுமஹோராத்ரே தரதோ ந ஜரா ந ம்ருத்யுர்ந
ஸுகோ ந ஸுக்ருதம் நதுஷ்க்ருதம் | ஸர்வே பாப்மாநோதோ
நிவர்த்தந்தே பஹதபாப்மாஹ்யேஷ ப்ரஹ்மலோகஸ்தஸ்மாத்வா
ஏதக்ம் ஸேதும் தீர்த்வாந்தஸ்ஸந்நஹந்தே பவதி வித்தஸ்ஸந்ந
வித்தோ பவத்யுபதா பீஸந்நுபதாபீபவதி தஸ்மாத்வா ஏதக்ம்
ஸேதும் தீர்த்வாபிநக்தமஹரேவாபிநிஷ்பத்யதே ஸக்ருத்விபா
தோஹ்யேவைஷ ப்ரஹ்மலோகஃ|

"அந்தத் (திருச்சிற்றம்பல) சேதுவைப் பகல் இரவேனும், ஜரையேனும், மரணமேனும், சோகமேனும், நன்மையேனும், தீமையேனும் கடப்பதில்லை; பாவிகளெல்லாம் அங்கிருந்து மீண்டு விடுவர்; இந்தப் பிரமலோகம் பாவத்தினின்று நீங்கியதன்றோ; அதனாற் குருடாயுள்ளோன் இந்தச் சேதுவைக் கடந்து குருடு நீங்கப்பெறுவன்; காயமுற்றோன் காயம் நீங்கப்பெறுவன்; துன்புற்றோன் துன்பம் நீங்கப்பெறுவன்; ஆகலின், இந்தச் சேதுவைக் கடந்தபோது இராவானது பகலாகின்றது; பிரமலோகம் (யாவர்க்கும்) ஒரேமுறையிற் பிரகாசிப்பது" என்றது சாந்தோக்கியம் (அ. சு. க, உ)

கூர்வாளரக்கன்றன்வலியைக்குறைவித்துச்
சீராலேமல்குசிற்றம்பலமேய
நீரார்சடையானேநித்தலேத்துவார்
தீராநோயெல்லாந்தீர்தறிண்ணமே.

கோணுகணையானுங்குளிர்தாமரையானுங்
காணுர்கழலேத்தக்கனலாயோங்கினன்
சேணுர்வாழ்தில்லைச்சிற்றம்பலமேத்த
மாணுநோயெல்லாம்வாளாமாயுமே.

—ஞா, கோயில்.

(க0எ) ஆன்மாவை வியாபகமாக்குதற்குச் சிவபெருமான் வசீகரிப்பவர்.

வஸகோ வஶீ।

ஏகோ வஶீ।

"(ஆன்மாவின் அறிவை அருண்ஞானத்தினால்) *வசீகரித்து (வியாபகஞ் செய்யும் ஏகர் (சிவபிரான்)" என்று கடோபநிடத (நி. கூ) மும்,

வஷ-ஷ்வ) வஶீ।

ஸர்வஸ்ய வஶீ।

"அனைத்தையும் வசீகரிப்பவர்" என்று பிருகதாரணியோப நிடத (சு. ச. ஊ) மும் கூறுகின்றன.

பிறையார் சடையண்ணல்
மறையார் மருதரை
†நிறையானினைபவர்
குறையாரின்பமே.

—ஞா, திருவிடைமருதூர்.

†நிறைவுவேண்டுவீ
ரறவனன்னியூர்
மறையுளான்கழற்
குறவுசெய்ம்மினே.

—ஞா, திருவன்னியூர்.

(க0அ) ஆன்மா முத்திதசையிலே சிவனுடைய அபகதபாப்மத்துவாதி (சர்வஜ்ஞத்துவாதி) எண்குணங்களைச் சாமியமாக (ஒப்பாக) அடைதல்.

நிரஞ்ஜநஃ பரமம் ஸாம்யமுபைதி।

நிரஞ்ஜநஃ வரூ0 ஸாஷ்ய-ஷைதி।

"நிரஞ்சனனாய் ஆன்மா பரமசாமியத்தை அடைகின்றான்", என்று முண்டகோபநிடத (கூ. க. கூ) மும்,

---

*வசிப்பவரும்வியாபகத்தனமலந்தபமுத்தியடைவு—திருத்தணிசைப் புராணம். †நிறைவு—வியாபகம்.

உக்ருஸ்ரிவ ஸஹோஹவெஸ்।

முக்தஸ்ரிவ ஸ்மோபமேவத்।

"முக்தன் சிவசாமியமுறுகின்றான்" என்றும்,

ஸாஜ்யம் ஸிவஸஹோதரா।

ஸாத்யம் ஸிவஸமாகதா।

"சாதிக்கற்பாலது சிவசாமியம்" என்றும் வாயுசங்கிதையும்,

ரஸ்ரஸாதஜ்ஞாவஸ்வெஸ் வஸ்கூஉஜெ தஜாதஜ்ஞி।
வஜ்ஞைவஸ்ரஷஸவஸ்வகூஸ்ரவ்ஜ்ஞைநீவ தஜெதாஜநு ஸ்தீ।
வஜ்ஞைஸ்வகூ உஜெதவஜ்வஸ்ரிதைரஜி வஜநாஸ் வ்ஸஜ்டு।
தயாஜஸ்ரிவவ நஜ்கராவஸ்வஜ்ஜுகூஸ்ரஜி யாஜிஜ்கூர்ட்।
ஊஜெதுவஸ் ஸஜ்ஞவஸ்கூராஜ்ஞஸ்ரஸாயுவஜெஷா ஸ்ரிஜ்ஞவிதஸ்॥

ஈஸ்வராத்ஸத்குணஸ்ஸர்வே ஸம்க்ரமந்தே ததாத்மநி।
புண்யபூருஷ ஸம்பர்க்காத்புண்யாநீவததோந்யதஃ।
புண்யம் ஸம்க்ரமதே பும்ஸாமித்யாதி வசநாத்ஸ்புடம்।
ததாச சிவவந்முக்தாஸ் ஸர்வஜ்ஞத்வாதி தார்மிகாஃ।
இத்யேவம் குணஸம்க்ராந்த ஸாம்யபக்ஷோ நிரூபிதஃ॥

"சிவபெருமானினின்று அக்குணமனைத்தும் அப்போது ஆன்மாவிற் சங்கிரமிக்கின்றன; புண்ணியபுருஷசம்பர்க்கத்தினாற் புண்ணியங்கள் ஒருவனுக்கு எய்துமாறுபோல என்றற்றொடக்கத்தவற்றால் வெளிப்படை; அங்ஙனமே சிவபெருமானைப்போல முக்தராயினோரும் சர்வஜ்ஞத்துவாதி குணங்களையுடையராயினர்; இங்ஙனம் குணங்கள் ஆன்மாவிற் சங்கிரமிக்கும் என்னும் சாமியபக்ஷம் நிரூபிக்கப்பட்டது" என்று சித்தாந்தவிவேகமும் உரைக்கின்றன.

பிரஹ்மசூத்திரசைவபாஷ்யத்து ஆவிருத்தியதிகரணத்திற் கூறியாங்கு சிவபாவனை செய்தலாற் சிவசாமியம் ஆன்மாவுக்கு எய்தும். இதனை கo நி–ம் இலக்க போக விஷயத்தினுங் காண்க.

பத்திப்பேர்வித்திட்டேபரந்தவைம்புலன்கள்வாய்ப்
பாலேபோகாமேகாவாப்பகையறும்வகைநினையா
முத்திக்கேவிக்கத்தேமுடிக்குமுக்குணங்கள்வாய்
மூடாவூடாநாலந்தக்காணமுமொருநெறியாய்ச்
சித்திக்கேவித்திட்டுத்திகழ்ந்தமெய்ப்பரம்பொருள்
*சேர்வார்தாமேதானுகச்செயுமவனுறையுமிடங்
கத்திட்டோர்சட்டங்கங்கலந்திலங்குநற்பொருள்
காலேயோவாதார்மேவுங்கழுமலவளநகரே.

—ஞா, திருக்கழுமலம்.

பண்ணினிசையாகிநின்றுய்போற்றி
பாவிப்பார்பாவமறுப்பாய்போற்றி
யெண்ணுமெழுத்துஞ்சொல்லாயுய்போற்றி
யென்சிந்தைநீங்காவிறைவாபோற்றி
விண்ணுநிலனுந்தீயாயுய்போற்றி
மேலவர்க்குமேலாகிநின்றுய்போற்றி
கண்ணின்மணியாகிநின்றுய்போற்றி
கைலைமலையாளனேபோற்றிபோற்றி.

—நா, ஸ்ரீகயிலாயம்.

வழித்தலைப்படுவான்முயல்கின்றே
னுள்ளேப்போலென்னேப்பாவிக்கமாட்டேன்
சுழித்தலைப்பட்டநீரதுபோலச்
சுழல்கின்றேன்சுழல்கின்றதென்னுள்ளங்
கழித்தலைப்பட்டநாயதுபோல
வொருவன்கோல்பற்றிக்கறகறவிழுக்கை
யொழித்துநீயருளாயினசெய்யா
யொற்றியூரெனுமூருறைவானே.

—சு, திருவொற்றியூர்.

---

* "சேர்வார்தாமேதானுகச்செயுமவன்" என்பது தம்மை இடைவிடாது தியானிப்போரை எண்குணங்களானிறைத்துத் தன்வண்ணமாகச் செய்பவர் எனப் பொருள்படும். இதனல் ஆன்மா சிவமாதல் வெளிப்படை.

பொன்வண்ணமெவ்வண்ணமவ்வண்ணமேனிபொலிந்திலங்கு
மின்வண்ணமெவ்வண்ணமவ்வண்ணம்வீழ்சடைவெள்ளிக்குன்றந்
தன்வண்ணமெவ்வண்ணமவ்வண்ணமால்விடைதன்னைக்கண்ட
வென்வண்ணமெவ்வண்ணமவ்வண்ணமாகியவீசனுக்கே.

—பதினொராந்திருமுறை.

தன்னையறிவித்துத்தான்றானேச்செய்தானைப்
பின்னைமறத்தல்பிழையலது—முன்னவனே
தானேதானேச்செய்துந்தைவமென்றுந்தைவமீம்
மானேதொழுகைவலி.

—சிவஞானபோதம்.

(கoக) ஞானயோகிகள் சிவலோகஞ் செல்லும் நெறி.

தெ ய ஏவமேதத்விதுர் யேசாமீ அரண்யே ஶ்ரத்தாகம் ஸத்யமுபாஸதே தே அர்ச்சிரபிஸம்பவந்தி அர்ச்சிஷோஹராஹ்ன ஆபூர்யமாண பக்ஷமாபூர்யமாணபக்ஷாத்யாந் ஷண்மாஸாந்உதங்காதித்ய ஏதி மாஸேப்யோ தேவலோகம் தேவலோகாதாதித்யமாதித்யாத் வைத்யுதம் தான்வைத்யுதாந் புருஷோ மாநஸ ஏத்ய ப்ரஹ்மலோகான் கமயதி தேஷு ப்ரஹ்மலோகேஷு பராஃ பராவதோ வஸந்தி தேஷாம் ந புநராவிருத்திஃ।

தெ ய ஏவமேதத்விதுர் யேசாமீ அரண்யே ஶ்ரத்தாகம் ஸத்யமுபாஸதே தே அர்ச்சிரபிஸம்பவந்தி அர்ச்சிஷோஹராஹ்ன ஆபூர்யமாண பக்ஷமாபூர்யமாணபக்ஷாத்யாந் ஷண்மாஸாந்உதங்காதித்ய ஏதி மாஸேப்யோ தேவலோகம் தேவலோகாதாதித்யமாதித்யாத் வைத்யுதம் தான்வைத்யுதாந் புருஷோ மாநஸ ஏத்ய ப்ரஹ்மலோகான் கமயதி தேஷு ப்ரஹ்மலோகேஷு பராஃ பராவதோ வஸந்தி தேஷாம் ந புநராவிருத்திஃ।

"பஞ்சாக்கினிவித்தை அறிந்தவர்களும், வனத்திலிருந்து பக்திஞானம்வாயிலாக உபாசிப்பவர்களும், ஒளியை அடைந்து, இதிலிருந்து பகலை அடைந்து, இதிலிருந்து பூருவபக்கமடைந்து, இதிலிருந்து உத்தராயணமடைந்து, இதிலிருந்து தேவலோகத்தை அடைந்து, இதிலிருந்து ஆதித்தியலோகத்தை அடைந்து, இதிலிருந்து மின்னலை அடைய, அங்கே ஓர் அமானவன் வந்து அவர்களைப் பிரஹ்மலோகத்துக்கு (சிவலோகத்துக்கு) நடாத்தச் சென்று அங்கே போய்ப் பெரியோராய் நீடு வசிக்கின்றார்; அவர்களுக்குப் புநராவர்த்தி இல்லை" என்று பிருகதாரணியோபநிடதம் (அ.உ.கரு) கூறுகின்றது.

ஸூர்ய த்வாரேண தே விரஜாஃ ப்ரயாந்தி।

ஸூர்ய த்வாரேண தே விரஜாஃ ப்ரயாந்தி।

"அவர்கள் துகளிலாய்க் கதிரோன் வழியே செல்கின்றார்கள்" என்று முண்டக (சு. உ. கக) சுருதியும்,

ஊர்த்வமேகஃ ஸ்திதஸ் தேஷாம் யோ பித்வா ஸூர்யமண்டலம்।
ப்ரஹ்மலோகமதிக்ரம்ய தேந யாதி பராம் கதிம்॥

"அவைகளுள்ளே ஒன்று மேற்கொண்டு சூரியமண்டலத்தைப் பிளந்து போகின்றது; அதனால் அவன் பிரஹ்மலோகத்தை அடைந்து மேலான கதியை அடைகின்றான்" என்று யாஞ்ஞவற்கிய ஸ்மிருதியும் கூறுகின்றன.

ஆதிக்கணன்முகத்திலொன்றுசென்று
வல்லாதசொல்லுரைக்கத்தன்கைவாளாற்
சேதித்ததிருவடியைச்செல்லநல்ல
சிவலோகநெறிவகுத்துக்காட்டுவோனே
மாதிமையமாதொருகூறுயினானே
மாமலர்மேலயனோடுமாலுங்காணா
நாதியைநம்பியைநள்ளாற்றானே
நானடியேனிங்கப்பெற்றுய்ந்தவாறே.

—நா, திருநள்ளாறு.

அங்கதிரோனவனியண்ணலாக்கருதவேண்டா
வெங்கதிரோன்வழியேபோவதற்கமைந்துகொண்மி
னங்கதிரோனவனியுடன்வைத்தவாதிமூர்த்தி
செங்கதிரோன்வணங்குந்திருச்சோற்றுத்துறையனாரே.

—நா, திருச்சோற்றுத்துறை

(ஈகஂ) சிவபெருமானுக்குள்ள ஸ்திரமாகிய மூர்த்தங்கள்போல, உபாசகர் சிவலோகத்திற் கொள்ளும் உருவங்களும் கேடில்லாதன.

ஸ்திரைரிரங்கைஃ புருரூப உக்ரஃ।

ஸ்திரேபிரங்கைஃ புருரூப உக்ரஃ।

—இருக்குவேதம், உ. ஈஈ. ஊ.

"உக்கிரர் (சிவபெருமான்) ஸ்திரமாகிய அங்கங்களோடு பல ரூபமுடையர்."

க்ருபயைவ மஹேஶ்வர தத்தத்காலோசிதம் த்ருவம்।

ஸ்திராஶ் சைதாஃ ஸ்திரஸ்யாஸ்ய ஸ்திரேபிரிதிஹி ஶ்ருதிஃ।

ஸ்வதந்த்ரஶக்திமத்யஸ்மிந்ஹேதுஸ் ஸாவதிவாதிகஃ।

ந திஷ்டத்யப்ரதிஷ்டாநாத் தர்க்கஸ்யச விஶேஷதஃ।

அதோந்யதாஹி வேதாந்தைர் வீர்யாணஞ்ச ஸ்ம்ருதிஃ கதம்।

குதோபஹதபாப்மத்வாத்யஷ்டதர்மா அநாக்ருதிஃ॥

—உபதேசகாண்டம்.

"ஆதியிலே ஆன்மா மோக்ஷமடையும்பொருட்டு அவ்வக் காலங்களுக்கியைய வியாபகராகிய சிவபெருமானால் (மஹேசுவர மூர்த்தங்கள்) நிச்சயமாய்க் கிருபையினாலே கொள்ளப்பட்டனவே;

அவர் ஸ்திரர் (நித்தியர்) ஆதலின் அவரது மூர்த்தங்களும் ஸ்திரமாயுள்ளன என்று கூறிற்றுச் சுருதி; சுவதந்திர சக்தியையுடைய இந்தச் சிவபெருமானிடத்துக் காலவரைக்குட்பட்டவர் என்று ஊகிக்கும் தர்க்கமானது விசேஷமாய் அநுமானத்துக்கு நில்லாமை பற்றி நிலைக்கமாட்டாது; இங்ஙனமல்லாவிடின் உபநிடதங்களால் வீரியங்களுடையவர் என்றும், அபகதபாப்மத்துவாதி (சாந்தோக்கியோபநிடதம், அ. க. நு) எண்குணங்களுடையர் என்றும் சுருதிகூறுதற்கு இடம் எங்ஙனமாம்?

கையார்கடனைகைக்காரோணம்மேய
நரையார்விடையாரூர்வியுஞ்சம்பந்த
னுரையார்தமிழ்மாலைபாடும்மவரெல்லாங்
*கரையாவுருவாகிக்கலிவானடைவாரே.

—ஞா, திருநாகைக்காரோணம்.

(ககக) இரு பற்றும் அற்றவர்க்குச் சிவபெருமான் அத்துவிதமாதல்.

ஹொரஜுநஂ வாரூரொவொதி தவிஷ்ணோஂ வரூஂ வதீ।
ஸோத்வநஂ பாரமாப்நோதி தத்விஷ்ணோஂ பரமம் பதம்।

"அவன் அத்துவாவின் கரையை அடைகின்றான்; அது சிவனுடைய (பரமாகாய) பரமபதம்" என்று கடவல்லியுபநிடத (கூ. சு) மும்,

கலாதத்வஞ்ச புவநம் வர்ணம் பதமதஂ பரம்।
மந்த்ரஸ்சேதி ஸமாஸேந ஷடத்வா பரிபட்யதே॥

"கலை, தத்துவம், புவனம், வர்ணம், பதம், மந்திரம் என்னும் ஆறும் தொகுப்புற ஷடத்துவா எனப்படுகின்றது" என்றும்,

---

* ஸ்திரமாகிய வடிவம்.

ஶ்ரீஜ்ஞாவஸ்ய வதோஸ்ய வணஃஸ்யைவேதி ஸுவ்ரதஃ।
ஹம்ஸ நாஸ்யஸ்ய தஸ்யாஸ்ய கலாஸ்ய வாஸ்யஃ க்ரமாத்॥

மந்த்ராத்வாச பதாத்வாச வர்ணத்வாசேதி ஸப்ததஃ।
புவநாத்வாச தத்வாத்வா கலாத்வா சார்த்ததஃ க்ரமாத்॥

"மந்திரம், பதம், வர்ணம் என்பன சப்தாத்துவா எனவும், புவனம், தத்துவம், கலை என்பன அர்த்தாத்துவா எனவும் படும்" என்றும் வாயுசங்கிதையும் கூறுகின்றது.

இதனால் மந்திரமுதலிய மூன்றும் ஒலி வடிவம், எனவும், புவனமுதலிய மூன்றும் பொருள் வடிவம் எனவும் ஓர்க.

இவற்றுட் புவனம் தத்துவத்தைப்பற்றி நிற்கும்; தத்துவம் கலையைப்பற்றி நிற்கும். வர்ணம் பதம் மந்திரம் என்னும் (ஒலிவடிவாகிய) மூன்று அத்துவாக்களும் (பொருள்வடிவாகிய) புவனத்திற்றோன்றிய சரீரங்களைப்பற்றி நிற்கும். இதுபற்றியே, சர்வாத்துமசம்புசிவாசாரியர்

(வணஃவஸ்ஜ்ஞாதஸ்ய நஸ்யைவ ஸ்ரீ நஸ்வரூபவாஃ) வதஷ்ட ஹம்ஸ நாஸ்ய தஸ்யாஸ்ய நிரஸ்ரீகரீவத்தஃதெ|ஸவஜ்ஞகும் கலாரஸ்ரீகரீ வத்தஃதெ | வணஃவஸ்ஜ்ஞஸ்யைவ ஸ்ரீநா ஹம்ஸ நஜஸ்ரீராவெக்ஷயாவத்தஃதெ॥

(வர்ணபத மந்த்ராத்மநஸ்த்ரயோத்வாநஸ்ஸப்தரூபாஃ) ஏதேஷாஃ புவநாத்வா தத்வாத்வாநமாஸ்ரித்ய வர்த்ததே । ஏவம் தத்வம் கலாமாஸ்ரித்ய வர்த்ததே । வர்ணமதமந்த்ரத்ரயோத்வாநோ புவநஜஸ்ரீராபேக்ஷயா வர்த்தந்தே॥

என்று கூறினர்.

இந்த ஆறு அத்துவாக்களும் ஆன்மாக்களுக்குப் பந்தமாயிருக்கும். இந்தப் பொருள் ஒலிவடிவினவாய அத்துவாக்கள் ஆன்மாக்களுக்குப் பந்தமானமைக்குக் காரணம் என்னை எனிற் கூறுதும்:—

ஆன்மாவைச் செம்பிற் களிம்புபோல அநாதிக்கண்ணே பந்தித்தது மூலமலமோகம். இந்த மூலமலமோகமானது பெரிய

அந்தகாரத்தையும் ஊழிகாலத்துக் கதிரொளி என்னுமாறு மிகவும் அவாவே சொரூபமாயுள்ளது. இந்த மோகமாகிய அவாவானது புகழ்ப்பற்றும் பொருட்பற்றும் என இருவகைப்படும். புகழ்ப் பற்றுனது ஒலியைப்பற்றியது; பொருட்பற்றுனது பொருளைப் பற்றியது. வண்ணான் ஆடையின் அழுக்கைச் சாணம் உவர்மண் முதலிய அழுக்கைக்கொண்டு நீக்குமாறு போல, சிவபெருமான் ஆன்மாவைப்பற்றிய புகழாசை பொருளாசை என இருதிறப் பட்ட மூலமலத்தை ஒலிவடிவும் பொருள்வடிவுமாகிய மாயேயமல மாகிய இருபிரகாரத்ததாகிய அத்துவாவை மருந்தாகக்கொண்டு தீர்ப்பார். ஆண்மாவுக்கு இருவினையொப்பு மலபரிபாகம் என்பன சிவபுண்ணியமிகுதியினல் எய்திய காலத்து, ஞானசாரியர்வாயி லாக அத்துவசுத்தி செய்யப்பெற்று அவ்வான்மாவானது 'புகழ்ச் சியைக்கடந்தபோகமே' என்று அருளிச்செய்யப்பட்டவாறு பொ ருட்சார்பு புகழ்ச்சார்பாகி இருபற்றும் அற்றுப்போகத் தன்னி டத்துச் சிவம் இரண்டற நிற்றலாகிய அத்துவிதபரபோகம் விளை யப்பெறும். பட்டினத்தடிகள் இருவகை அத்துவாக்களின் எல் லையையும் அருட்கண்ணுற் கடந்து, அதுகாரணமாக அறிவுஞ் செயலுமிழந்து, அதனுற் றம்மை மறந்துசிவத்தை நாடி நிற்கும் அன்பருள்ளக்கண்ணுக்கு அச்சிவம் புலப்படும் என்று கொண்டே,

உரையின்வரையும்பொருளினளவு
மிருவகைப்பட்டவெல்லையுங்கடந்து
தம்மைமறந்துநின்னைநினைப்பவர்
செம்மைமனத்தினுந்தில்லைமன்றினுநட
மாமேம்பலவாண.....

---பதிஞெராந்திருமுறை.

என்றருளிச்செய்தார். ஈண்டு உரை என்றது சப்தாத்துவா வையும், பொருள் என்றது அர்த்தாத்துவாவையும் சுட்டியவாம் எனக.

வெற்றவேயடியாரடிமிசைவீழ்விருப்பினன்வெள்ளைநீறணியுங் கொற்றவன்றனக்குமந்திரியாயகுலச்சிறைகுலாவிநின்றேத்து மொற்றைவெள்விடையனும்பரார்தலைவனுலகினிலியற்கையையொ *டற்றவர்க்கற்றசிவனுறைகின்றவாலவாயாவதுமிதுவே. [ழிந்திட்

—ஞா, திருவாலவாய்.

---

* புகழ்ப்பற்று பொருட்பற்று என்னும் இருவகைப்பற்றும் அற்றவரி டத்தில் இரண்டற்று அத்துவிதமாய் விளங்குபவர் சிவபெருமான்.

அப்பொற்பதிவாழ்வணிகக்குலத்தான்றதொன்மைச்
செப்பத்தருசீர்க்குடிசெய்தவஞ்செய்யவந்தா
ரேப்பற்றினையுமறுத்தேறுகைத்தேறுவார்தாண்
மெய்ப்பற்றெனப்பற்றிவிடாதவிருப்பின்மிக்கார்.

அப்பொற்பதியினிடைவேளாண்குலத்தைவிளக்கவவதரித்தார்
செப்பற்கரியபெருஞ்சீர்த்திச்சிவனுர்செய்யகழற்பற்றி
யேப்பற்றினையுமறவேறிவாரெல்லைதெரியவொண்ணுதார்
மெய்ப்பத்தர்கள்பாற்பரிவுடையாரெம்பிரானுர்விறன்மிண்டர்.

—பெரியபுராணம்.

(ககஉ) ஞானம்.

வவெ-ழ்வெவ ஹி ஸாஷ்வெஷ-ஜ்ஜேயம் வஸ்து சதுஷ்டயம்।
வஸ-வாஸவதிஸ்வெவ ஸிவஸ்சேதி யதாக்ரமம்।
பதிஸ் ஸதாஸிவோ ஜ்ஞேயோ மந்த்ராத்மா மந்த்ரவிக்ரஹஃ।
ஸர்வமந்த்ராதிபஸ்சாஸௌ ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரகாரகஃ॥

ஸர்வேஷ்வேவ ஹி ஸாஸ்த்ரேஷ-ஜ்ஜேயம் வஸ்து சதுஷ்டயம்।
பஸு-பாஸபதிஸ்சைவ ஸிவஸ்சேதி யதாக்ரமம்।
பதிஸ் ஸதாஸிவோ ஜ்ஞேயோ மந்த்ராத்மா மந்த்ரவிக்ரஹஃ।
ஸர்வமந்த்ராதிபஸ்சாஸௌ ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரகாரகஃ॥

"சர்வசாஸ்திரங்களினும் பசு பாசம் பதி சிவம் என்னும் நான்கு வஸ்துக்களும் கிரமமாக அறியற்பாலன; பதியாவார் சதாசிவர்; இவர் மந்திரான்மாவும், மந்திரவடிவினரும், சர்வமந்திரங்களுக்கும் அதிபரும், சிருஷ்டி (ஸ்திதி) சங்கார (திரோபவ அநுக்கிரகம்) என்னும் பஞ்சகிருத்தியங்களைச் செய்பவருமாயுள்ளார்" என்று சர்வஜ்ஞோத்தரம் கூறுகின்றது.

கூவ-ரமெவா கூவ்ய விஸஜ-நெநாயா கொ
வெஷ யத சூவஹமெவ। யொஸவ்யாஜ்யக்ஷஃ வாரெ
வ்யாஜெநா கூம்பவெஷ யதிவா நவெஷ॥

அர்வாக் தேவா அஸ்ய விஸர்ஜநேநாதா கோ வேத
யத ஆபபூவ । யோஸ்யாத்யக்ஷः பரமே வ்யோமந் ஸோ
அங்கவேத யதிவா நவேத ॥

—இருக்குவேதம், க0. க்உகூ. சூ. எ.

''தேவர்கள் உலக சிருஷ்டிக்குப் பின்னர்த்தான் உளராயினர்கள்; அங்ஙனமாயின் அது எங்கிருந்து உளதாயிற்று என்று யார் அறிவார்'' என்று வினவி, ''பரமவியோம (திருச்சிற்றம்பல)த்தின்கண்ணே எவர் பிரபஞ்சத்துக்கு அத்தியக்ஷராய் (அதிபதியாய்) நின்றாரோ, அவரே அதனை அறிவார்; மற்றெவரும் அறியார்'' என்று உத்தரம் இறுத்தது இருக்குவேதம். இதனைச் சிருஷ்டியாதி பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்பவர் பரமவியோமத்திலுள்ள அத்தியக்ஷர் என்று பெறப்படுகின்றது. அந்த அத்தியக்ஷர் யாரெனின்,

ய வஷொ2ஜ்ஞ ஹ்ருதய ஆகாஶஸ்மிந்ஹிதே
வஸ்வவஶீ ஸர்வஸ்யேஶாநஸ் ஸர்வஸ்யாதிபதிः।

ய ஏஷோந்தர்ஹ்ருதய ஆகாஶஸ்தஸ்மிந்சேதே ஸர்
வஸ்யவஶீ ஸர்வஸ்யேஶாநஸ் ஸர்வஸ்யாதிபதிः।

''எது இதயத்துள் ஆகாயமாய்த் (திருச்சிற்றம்பலமாய்) இருக்கின்றதோ, அதில் அனைத்தையும் வசீகரிப்பவரும், அனைத்துக்கும் அதிபதியும் அனைத்துக்கும் ஈசானருமாயினர் அமர்கின்றார்'' என்று பிருகதாரணியம் கூறுமாற்றால், பரமவியோமத்தினர் ஈசானர் என்று பெறப்படுகின்றது. அந்த ஈசானர் யாரெனின்,

ஓ3ம்ஶா நஸ்2 பாத்வம்ஹஸः வஸூநாம்ருத்3ரா தீ3க்ஷாம் வாசं।
ஸுஹவமேஜ் ஶ்ரவம் விஶ்வாஸூதிமிந்த்3ரꣳ ஸுபாத்3ரம் விவாஸேயं।
ஆஶாஸாநா ஸௌமநஸமுதாஸ்ய ரேவந்நஸ்தாத்3 விஶ்வாஸாம் விஶः।
ஸ நः ஸுபாத்3ரஸ்ஸாக்ஷாதி3வமுதவை ஜமஸ்2யாः॥

ஈஶாநம் ப்ருத்தரூபந்து பஞ்சமந்த்ராத்மகம் பரம்।
ப்ரஹ்மேசாந்தே ஶிவம் விக்யாதூர்த்வே ப்ருத்தம் விசிந்தயேத்।
த்வாதஶாந்தாத் பரோ யஸ்மாத திஸூக்ஷ்மஸ்திதோ விதுः।
ஆநந்தப்ருத்தகஸ் ஸாக்ஷாத் தேவதேதேவோ ஜகத்குருः॥

"பஞ்சமந்திரான்மகபரராகிய ஈசானரைத் தாண்டவேசுவரர் என்றும், பிரமரந்திரத்திலே (சாதாக்கியதத்துவச்) சிவன் உளரா யினர் என்றும் அறிக; அவர்க்கு மேலுள்ள (சமஷ்டிரூப சதாசிவ) தாண்டவேசுவரரைத் தியானிக்க; துவாதசாந்தத் துக்கு மேலுள்ளாராதலில் அவர் அதிசூக்குமவடிவினர் என்று அறிகின்றார்கள்; அவர் நேரே தேவதேவரும், ஜகத்குருவுமாகிய ஆனந்தாண்டவேசுவராம்" என்று காரணாகமம் கூறுகின்றது. ஆகவே, இருக்குவேதத்துக் கூறப்பட்ட பரமாகாயத்து அத்தி யகூஷர் சூக்குமவடிவினராகிய சமஷ்டிரூப மகாசதாசிவ தாண்ட வேசுவராம் என்க.

ஶிவவஸ்து வரமந்த்ரமந்த்ரா தீதோ நிரஞ்ஜநஃ|
நிராமயோ நிராதாரோ வர்ணரூபவிவர்ஜிதஃ||

ஶிவவஸ்து பரம்தஸ்மாந்மந்த்ராதீதோ நிரம்ஜநஃ|
நிராமயோ நிராதாரோ வர்ணரூபவிவர்ஜிதஃ||

"சிவப்பொருளானது பரவடிவாகும்; ஆகலின், அவ்வஸ்து மந்திராதீதமாய், மலமிலதாய், நிராமயமாய், நிராதாரமாய், வர்ணம் வடிவம் இல்லாததாயுள்ளது. ஆகவே, மாயாவாதிகளது விமல சத்துவப்பிரதான மூலப்பிரகிருதி மாயோபாதிகனும் கற்பித ஆபாசனுமாகிய தாழ்ந்த ஈசுரசகுணவழிபாட்டினுயர்ந்து, (சர்வ சாரமுதலிய ஏகான்மவாதோபநிடதப்பிரகாரம்) மூலப்பிரகிருதி கடந்துள்ள ஆன்மப்பிரமசிவம் வேறு என்றும், மூலப்பிரகிருதி கடந்து, அதற்கப்பாலுள்ள சூக்குமப்பிரகிருதி கடந்தப்பாலுள்ள பரப்பிரகிருதிப்பாலராய், நித்தியராய், சூக்குமவடிவினராயுள்ள திருச்சிற்றம்பலவரது ஸ்தானத்தில் உயர்ந்த அகண்டாகார நித்தவியாபக சச்சிதானந்தப்பிழம்பாக ஈண்டுக் கூறப்பட்ட அதி காரவர்ச்சித சிவப்பொருள் வேறு என்றும் ஓர்க.

மைப்படிந்தகண்ணுளுந்தானுங்கச்சி
மயானத்தான்வார்சடையானென்னினல்லா
*ஞெப்புடையனல்லனெருவனல்ல
ஞெரூரனல்லனேருவமனில்லி
யப்படியுமந்நிறமுமவ்வண்ணமு
மவனருளேகண்ணுகக்காணினல்லா
லிப்படியனிந்நிறத்தனிவ்வண்ணத்த
னிவனிறைவனென்றெழுதிக்காட்டோணுதே.

—நா, விஞ்விடைத்திருத்தாண்டகம்.

---

*ஒப்புடையனல்லன் என்றற்றொடக்கத்தவற்றுற் சிவத்தின் சொரூப நிலை உணர்த்தப்பட்டது.

இன்னவுருவின்னநிறமென்றறிவதேலரிதுநீதிபலவுந்
தன்னவுருவாமெனமிகுத்ததவனீதியொடுதானமர்விட
முன்னைவினைபோய்வகையினன்முழுதுணர்ந்துமுயல்கின்றமுனிவர்
மன்னவிருபோதுமருவித்தொழுதுசேரும்வயல்வைகாவிலே.

—ஞா, திருவைகாவூர்.

கோள்ளுங்கில்லெனையன்பரிற்கூய்ப்பணி
கள்ளும்வண்டுமறுமலர்க்கொன்றையா
னள்ளுங்கீழுளுமேலுளும்யாவுளு
மெள்ளுமெண்ணெயும்போனின்றவேந்தையே.

—திருவாசகம்.

ஆயினும்பெரியாரவரென்பது
மேயவிவ்வியல்பேயன்றிவிண்முதற்
பாயபூதங்கள்பல்லுயிரண்டங்க
ளேயும்யாவுமிவர்வடிவென்றதாம்.

பின்புமாரறிவாரவர்பெற்றியை
யென்பதியாருணர்வானுஞ்சென்றெட்டொணு
மன்பெருந்தன்மையாரென்வாழ்த்திரு
ரன்புசூழ்சண்பையாண்டகையாரவர்.

—பெரியபுராணம்.

தஜிதம் த்ரிவிதம் ரூபம் ஸ்தூலம் சூக்ஷ்மம் ததஃ பரம்।
அஸ்மதாத்யமரைர் த்ருஸ்யம் ஸ்தூலம் ஸூக்ஷ்மந்து யோகிபிஃ।
ததஃ பரந்து யந்நித்யம் ஜ்ஞாநமாநந்தமவ்யயம்।
தந்நிஷ்டை ஸ்தத்பரைர்பக்தைர் த்ருஸ்யந் தத்ரூபமாஸ்திகைஃ।
பஹ்நாத்ர கிமுக்தேந குஹ்யாத் குஹ்யதமம் பரம்।
ஸிவே பக்திர் நஸந்தேஹஸ்தயா யுக்தோ விமுச்யதே॥

"சிவபெருமானுக்குஸ்தூலவடிவம், சூக்குமவடிவம், பரவடிவம் என மூவடிவங்கள் உள்ளன; திருசியமாகிய ஸ்தூலவடிவம் அமரர்களாகிய எங்களானும், சூக்குமவடிவம் (வைதிகபாசுபத)ஞான யோகிகளானும், ஞானாதீத அவ்வியயமாகிய அந்தப் பரவடிவம் சிவநிஷ்டர்களாய், சிவபரர்களாய், சிவாஸ்திகர்களாயுள்ள பக்தர்களாலும் காணற்பாலன; ஈண்டு அதிகஞ்சொல்லி என்! பரவடிவம் மறைவினும் மறைவாய் உள்ளது; எவனுக்குச் சிவனிடத்திலே அன்பு சந்தேகமின்றி உளதோ, அவன் அவ்வன்பினூடியைந்து வீடுறுகின்றான்" என்றது சிவபுராணம். சர்வஞ்ஞானேத்தரத்திற் கூறப்பட்ட அதிகாரவாச்சித சிவப்பொருளின் சொரூபமே ஈண்டு பரவடிவம் எனப்பட்டது. இது கேவலாவஸ்தை சகலாவஸ்தை என்னும் இரண்டும் நீங்கியவிடத்தே எய்தற்பாலது.

நதிநே பூஜயேத்தேவம் ராத்ரௌ நைவச நைவச।
ஸந்ததம் பூஜயேத் தேவம் திவாராத்ரௌச வர்ஜயேத்।

நதிநே பூஜயேத் தேவம் ராத்ரௌ நைவச நைவச।
ஸந்ததம் பூஜயேத் தேவம் திவாராத்ரௌச வர்ஜயேத்।

"பகல் எனப்படும் சகலாவஸ்தையிற் சிவனை வழிபடற்க; இரவு எனப்படும் கேவலாவஸ்தையில் அவரை வழிபடற்க; பின் கேவலசகலமொழிந்து எஞ்ஞான்றும் சுத்தாவஸ்தையில் அவரை வழிபடுக" என்று கூறிற்றுச் சிவாகமம்.

உறவியுமின்புறுசீருமோங்குதல்வீடெளிதாகித்
துறவியுங்கூட்டமுங்காட்டித்துன்பமுமின்பமுந்தோற்றி
*மறவியுஞ்சிந்தனைமாற்றிவாழவல்லார்தமக்கென்றும்
பிறவியறுக்கும்பிரான்பெரும்புலியூர்பிரியாரே.

—ஞா, திருப்பெரும்புலியூர்.

மாவடுவகிரன்னகண்ணிபங்காநின்மலரடிக்கே
கூவிடுவாய்கும்பிக்கேயிடுவாய்நின்குறிப்பறியேன்
பாவிடையாடுகுழல்போற்கரந்துபரந்ததுள்ள
மாகெடுவேனுடையாயடியேனுன்னடைக்கலமே.

—திருவாசகம்.

---

* மறவி சிந்தனை என்றமையானும், கரந்து பரந்தது என்றமையானும், இரா பகல் என்றமையானும், நினைப்பு மறப்பு என்றமையானும் கேவலசகலாவஸ்தைகள் குறிக்கப்பட்டன.

இராப்பகலற்றவிடத்தேயிருந்து
பராக்கறவானந்தத்தேதறல்பருகா
திராப்பகலற்றவிறையடியின்பத்
திராப்பகன்மாயையிரண்டடித்தேனே.

நினைப்புமறப்புமிலாதவர்நெஞ்சம்
வினைப்பற்றறுக்கும்விமலனிருக்கும்
வினைப்பற்றறுக்கும்விமலனைத்தேடி
நினைக்கப்பெறிலவனீளியனுமே.

—திருமந்திரம்.

வாஹ்யாப்யந்தரே சிவம் பசுஜ்ஞாத்வா ததோ யஜேத்|
ஏகிராப்யதரே யஸ்ய ந வாஹ்யே வர்ணயேத்பவாத்|
ந கர்மகரணீயம் ஹி பஹிஸ்தஸ்ய மஹாத்மநஃ|
ஜ்ஞாநாம்ருதேந த்ருப்தஸ்ய பக்த்யாசைவ சிவாத்மநஃ|
நாஸ்தர்நச பஹிஃ க்ருஷ்ண க்ருத்யமஸ்தி கதாசந||

"புறப்பூசையினும் சிவத்தை வழிபட்டு, பின்னர் அந்தரியாகத்திலே விருப்பமுடையனுகின்றன்; புண்ணியமிகுதியினுல் அந்தரியாகத்தினும் புறப்பூசையினும் பற்றிலனுகின்றனே, அந்த மகாத்துமாவுக்குப் புறத்தே செயற்பாலதொன்றுமின்று; ஞானமிர்தத்தினலும் பக்தியினலும் திருப்தியுடையனுகிய சீவன்முக்தனுக்கு அகத்தும் புறத்தும் ஓர்காலும் செய்யவேண்டியதொன்றுமின்றும்" என்று சிவபுராணம் கூறுகின்றது.

உள்ளும்புறம்புநினைப்பறினின்னுள்ளே
மொள்ளாவமுதமென்றுந்தீபற
மூளியாதுபந்தமென்றுந்தீபற.

—திருவுந்தியார்.

(இ-ள்) சகமார்க்கம்போலப் பரவடிவாகிய சிவப்பொருளை ஏக தேசப்படுத்தி உள்ளே தியானிப்பதும், புத்திரமார்க்கம்போல அகத்தும் புறத்தும் வழிபடுவதும், தாதமார்க்கம்போற் புறத்தே வழிபடுவதும் ஒழித்து, சன்மார்க்கமுறையாகிய சுத்தாவஸ்தையைத் தலைப்பட்டு, அகண்டாகார நித்தவியாபகசச்சிதானந்த சொரூபநிலையை அறிந்து ஒருவர் வழிபடின், அவ்வன்பர் அறிவின்கண்ணே பருகத் தொலையாப் பரபோகம் விளையும்; அது விளையவே பாசங்கள் மூலக்கமாட்டாவாம் ஏ–ஐ.

இரவுபகலில்லாவின்பவெளியூடே
விரவிவிரவிநின்றுந்தீபற
விரையவிரையநின்றுந்தீபற.

(இ-ள்) கேவலசகலாவஸ்தைகளிற் புசிக்கும் சிற்றின்பம் போலன்றி, "புணர்ந்தாற் புணருந்தொறும் பெரும்போக்கம் பின்னும் புதிதா"கலின், அந்த இன்பபூரண வெளியாகிய சிவத்துடனே புணர்ந்து விரவி ஒன்றேயாகி நிற்குமாயினும், அந்தச் சிவானுபவத்தில் விரைந்துநின்று உணர்வதொரு பொருளுண்டாகலின் அவ்விடத்து அது உண்டு இல்லை என்று பேசுதற்கில்லையாம் என்றே கொள்ளப்படும். ஆன்மா அவ்விடத்து உண்டென்னில், ஞாதிரு ஞான ஞேயம் என்னும் சங்கற்பவிகற்பங்கள் உண்டாம்; அவ்விடத்து ஆன்மா என்றொரு முதல் இல்லை என்னில், அது சற்காரியமாகிய மெய்ப்பொருள் என்பதற்கு இழுக்காகி அநித்திய பதார்த்தங்களில் ஒன்றுகும்; அதனை ஒன்று என்றும் இரண்டு என்றும் பகுத்தறியின், அவசித்தாந்தமாகும்; ஆன்மா என்று ஒரு முதல் ஆண்டு உண்டென்பதும் இல்லையென்பதுமின்றி அந்தப் பேரானந்த சிவபோகத்தைப் பொருந்துமுறைமையை ஆராயின், அந்தச் சிவபெருமான் "ஏகமாய் உள்ளத்தின்கண்ணனை உள்கு வாருள்கிற்றை உள்ளத்தாற் காணலை வும்மு" என்றும், ஆன்ம ஞானத்தினிடத்து ஏகமாய் விட்டுநீங்காதவராகலான், கருதுவார் கருதிய பொருளாகிய தம்மை அவர் அறிவோடு கூடிநின்றறியார்கொல்லோ என்றும் வருமாற்றால், அவ்விடத்து ஆன்மாவைத் தாமாகும்வண்ணஞ் செய்து, அவ்வின்பத்தை உயிர் அறியும்பொருட்டு உடனுய்நின்று அறிவர் ஏ - ஐ.

பொன்வாண்முன்கொண்மூவிற்புக்கொடுங்கிப்போயகலத்
தன்வாளியெங்குமாந்தன்மைபோன்–முன்வாண்
மலத்துண்மறைந்துள்ளமற்றுலகையுண்ணு
மலத்திரித்துச்செல்லும்வரத்து.

—சிவஞானபோதம்.

இதன் பொருளைச் ''சிவஞானபோதவசனாலங்காரதீப''த்தி கை–ஞ் சூத்திரத்து கூஈ–ம் பிரிவிற் காண்க.

காலமுண்டாகவேகாதல்செய்துய்மின்கருதரிய
ஞாலமுண்டானெடிதான்முகன்வானவர்கண்ணரிய
வாலமுண்டானெங்கள்பாண்டிப்பிரான்றன்னடியவர்க்கு
மூலபண்டாரம்வழங்குசின்றுன்வந்துமுந்துமினே.

—திருவாசகம்.

ஈண்டு மூலபண்டாரம் என்றது போனந்தசிவபோசுத்தின் மேற்று. இதனை அடையுநெறி வருமாறு.—

ஒன்றியிருந்துநினைமின்களுந்தமக்கூனமில்லைக்
கன்றியகாலனைக்காலாற்கடிந்தானடியவர்க்காய்ச்
சென்றுமெதாழுமின்கடில்லையுட்சிற்றம்பலத்துநட்ட
மென்றுவந்தாயென்னுமெம்பெருமான்றன்றிருக்குறிப்பே.

—ஈா, கோயில்.

அருநெறியமறைவல்லமுனியகன்பொய்கையலர்மேய
பெருநெறியபிரமாபுரமேவியபெம்மானிவன்றன்னை
யொருநெறியமனம்வைத்துணர்ஞானசம்பந்தன்னுரைசெய்த
திருநெறியதமிழ்வல்லவர்தொல்வினைதீர்தலெளிதாமே.

—ஞா, திருப்பிரமபுரம்.

எண்ணெண்றினினைந்தவர்தம்பா
லுண்ணின்றுமகிழ்ந்தவனூராங்
கண்ணின்றெழுசோலையில்வண்டு
பண்ணின்றெழிசெய்பனையூரே.

—ஞா, திருப்பனையூர்.

ஏகமாய்நின்றேயினையடிகளோன்றுணரப்
போகமாய்த்தான்விளைந்தபோற்பிஞ—னேகமா
யுள்ளத்தின்கண்ணுளுள்குவாருள்கிற்றை
யுள்ளத்தாற்காணுமேவுற்று.

—சிவஞானபோதம்.

பரபோகானந்தமும் ஆனந்தக்கூத்தும் ஒன்றமெனல்.

உணர்வுநேர்பெறவருஞ்சிவபோகத்தையொழிவின்றியுருவின்க
ணணியுமைம்பொறியளவினுமெளிவரவருளினெனப்போற்றி
யிணையில்வண்பெருங்கருணையேயேத்திமுன்னெடுத்தசொற்பதிக
புணருமின்னிசைபாடினாடினர்பொழிந்தனர்விழிமாரி. [த்திற்

எவ்வுலகுமுய்யவெடுத்தருளியசேவடியாரைச்
செவ்வியவன்புறவணங்கிச்சிந்தைகளிவரத்திளைத்து
வவ்வியமெய்யுணர்வின்கண்வருமானந்தக்கூத்தை
யவ்வியல்பிற்கும்பிட்டங்காராமையமர்ந்திருந்தார்.

பாவுவாய்குளறிக்காதல்படிதிருப்படியைத்தாழ்ந்து
விரவுமெய்யங்கமைந்துமெட்டினும்வணங்கிவேட்கை
யுரனுறுதிருக்கூத்துள்ளமார்தரப்பெருகிநெஞ்சிற்
கரவிலாதவரைக்கண்டுநிறைவுதங்கருத்திற்கொள்ள.

பண்ணுர்பதிகத்திருக்கடைக்காப்புப்பரவி
யுண்ணுடுமென்புமுயிருங்கரைந்துருக்கும்
விண்ணுயகன்கூத்துவேட்டவெளியேதிளைத்துக்
கண்ணுரமுதுண்டார்காலம்பெறவழுதார்.

அண்ணலார்தமக்களித்தமெய்ஞ்ஞானமேயானவம்பலமுந்த
முண்ணிறைந்தஞானத்தெழுமானந்தவோருபெருந்தனிக்கூத்துங்
கண்ணின்முன்புறக்கண்டுகும்பிட்டெழுங்களிப்பொடுங்கடற்காழி
புண்ணியக்கொழுந்தணையவர்போற்றுவார்புனிதராடியபொற்பு. [ப

—பெரியபுராணம்.

புதியையாயினியையாம்பூந்தென்றல்புறங்காடு
பதியாவதிதுவென்றுபலர்பாடும்பழனத்தான்
மதியாதார்வேள்வித்தணைமதித்திட்டமதிகங்கை
விதியாளனென்னுயிர்மேல்விளையாடல்விடுத்தானே.

—நா, திருப்பழனம்.

மெய்யுணர்வு எனப்படும் அருளின் எல்லையாகிய துரியங்கடந்த பின்னர்த் துரியாதீதத்துச் சிவபோகம் என்பப்படும் ஆனந்தக்கூத்து எய்துவதாமாதலின், "உணர்வுநேர்பெற வருஞ்சிவ லோகத்தை" என்றும், "மெய்யுணர்வின்கண்வருமானந்தக் கூத்து" என்றும், "உரனுறுதிருக்கூத்து" என்றும், "மெய்ஞ் ஞானமேயானவம்பலமுந் தம்முண்ணிறைந்த ஞானத்தெழுமானந் தவோருபெருந்தனிக்கூத்தும்" என்றும் கூறப்பட்டதாம்.

ஆனந்தத்தை ஆன்மாவுக்கு விளைவிப்பவர் சிவபெருமான்.

சூநம்ஷொ ஐஹ்ரு
ஆநந்தோ ப்ரஹ்மம்।

"ஆனந்தகுணமுடையது பிரஹ்மம்" என்றும்

கூஷ்யாஹ்ரு சூதாநம்ஷ்யஃ।
அந்யோந்தர ஆத்மாநந்தமயஃ।

"அந்நத்துக்கும் வேறாய் உள்ளே உள்ள (பரம) ஆன்மாவாகிய சிவபெருமான் ஆனந்தமிகுதியுடையர்" என்றும்,

ஸ ஏகோ ப்ரஹ்மண ஆநந்தஃ।

"அது பிரஹ்மத்தின் ஒரு ஆனந்தம்" என்றும்,

ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி।

"இவரன்றே (ஆன்மாவுக்கு) ஆனந்தத்தை விளைவிப்பவராகின்றார்" என்றும்,

ஏஸம் லப்த்வாநந்தீ பவதி।

"பிரஹ்மானந்தத்தை ஆன்மா அடைந்து ஆனந்தமாகின்றான்" என்றும்,

சூநம்ஷ்ம் ஐஹ்ரணோ விதுஷஷ்விஷ்கி கூதஶ்ந।
ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந் நபிபேதி குதஶ்சந।

"பிரஹ்மானந்தத்தை (அநுபூதியில்) அறிந்தவன் யாண்டும் பயப்படுவானல்லன்" என்றும் தைத்திரீயசுருதியும்,

சூநம்ஷ்யொஹ்ராவாஸ்।
ஆநந்தமயோப்யாஸாத்।

"(சிவபெருமான்) ஆனந்தமயர்; *அப்பியாசத்தினால்" என்றும்,

---

*தைத்திரீய சுருதி ஆனந்தமிகுதியுடைய பரப்பிரஹ்மசிவனுடைய ஆனந்தத்தை ஆராய்வதாகத் தொடங்கி, மனுஷ்யானந்தத்தை மூதற் கண்ணே கூறி, அதினும் நூறுமடங்கு மனுஷ்யகந்தருவானந்தம் என்றும், அதினும் நூறு மடங்கு தேவகந்தருவானந்தம் என்றும், இங்ஙனம் இந்திரன், பிருகஸ்பதி, பிரமா என்போருடைய ஆனந்தங்களும் ஒன்றுக்கொன்று நூறுநூறுமடங்காம் என்றும் கூறி, அவற்றிற்குமேற் பிரஹ்மானந்தத்தைக் கூறினமைபற்றி "அப்பியாசம்" என்று கூறப்பட்டது.

தஜ்ஜன்வயவதிரேகாப்யாம்।

தத்தேதத்வ்யபதேசாச்ச।

"அவர் (சிவபெருமான்) அதற்கு (ஆனந்தம் விஞ்ஞானத்திற்கு) ஏதுவாகக் கூறப்படலானும்" என்றும்,

விகாரசப்தான்நேதிசேந்ந ப்ராசுர்யாத்।

விகாரசப்தாந்நேதிசேந்ந ப்ராசுர்யாத்।

ஆனந்தமயத்தில் விகாரம் எனப் பொருள்படுகின்ற மயம் என்னும் சப்தமுண்மையின், ஆனந்தமயம் பிரஹ்மமன்றும் என்று ஆக்ஷேபிக்கின், அது (பொருந்துவ) தன்று; அந்த மயம் என்பது மிகுதி என்னும் பொருட்டாமாகலின் என்றும் வேதாந்தசூத்திரமும்,

ரஸோவை ஸஃ ரஸம் லப்த்வாநந்தீ பவதி நாந்யதா।

ரஸோ ப்ரஹ்மரசம் லப்த்வாநந்தீ பவதி நாந்யதா।

"பிரமம் ஆனந்தகுணமுடையது; அந்தப் பிரஹ்மானந்தத்தை ஆன்மா அடைந்து ஆனந்தமாயிருக்கின்றன்; பிறிதோர் பிரகாரத்தாலன்று" என்று ஆனந்தமீர்த்தமும், ?

ய ஆநந்தமயோப்யாஸாதாநந்தப்ரசுரோயதஃ।

ஆநந்த்யாதாநந்தவிந்நைவ விதேத்யஸ்மா இதம் நமஃ॥

ய ஆநந்தமயோப்யாஸாதாநந்தப்ரசுரோயதஃ।

ஆநந்த்யாதாநந்தவிந்நைவ விதேத்யஸ்மா இதம் நமஃ॥

(தைத்திரீயசுருதியும் இதனை ஆதாரமாகக்கொண்ட வேதாந்தசூத்திரமும்) அப்பியாசத்தினால் எந்தச் சிவன் ஆனந்தமயராயுள்ளாரோ என்றும், ஆனந்தமயம் என்றதில் மயம் என்றது ஆனந்தமிகுதி எனப் பொருள்படுதலின் எவர் ஆனந்தமிகுதியுடையவரோ என்றும், ஆன்மாவுக்கு ஆனந்தத்தை விளைவிக்கின்றாரோ என்றும், (அந்தப்) பிரஹ்மானந்தத்தை அறிந்தவன் யாண்டும் பயப்படுவானல்லன் என்றும் கூறுகின்றனவோ, அவ்வியல்பினராகிய உமக்கு நமஸ்காரம்" என்று சுருதியுபப்பிருங்ஹணமாகிய சம்பவகாண்டமும் கூறுகின்றன.

துன்பாயமாசார்துவராயபோர்வையார்
புன்பேச்சுக்கேளாதேபுண்ணியனேநண்ணுமின்க
ணன்பாற்சிவாயவெனுநாலூர்மயானத்தே
யின்பாயிருந்தானேயேத்துவார்க்கின்பமே.

—ஞா, திருநாலூர்மயானம்.

கண்ணினையலேகண்ணெனறுடையார்கழலுன்னி
யெண்ணுந்தனையுமடியாரேத்தவருள்செய்வா
ருண்ணின்றுருகவுவகைதருவாரூர்போலும்
பண்ணின்மொழியார்பாடலோவாப்பாசூரே.

—ஞா, திருப்பாசூர்.

தேனுமாயமுதாகிநின்றுன்றெளிசிந்தையுள்
வானுமாய்மதிசூடவல்லான்மங்கலக்குடிக்
கோனுமாடொறுமேத்திக்குணங்கொடுகூறுவா
ரூனமானவைபோயறமுய்யும்வகையதே.

—ஞா, திருமங்கலக்குடி.

தேனிலுமினியர்பாலனீற்றர்தீங்கரும்பனையர்தந்திருவடி
தொழுவா, ரூனயந்துருகவுவகைகடருவாருச்சிமேலுறைபவரொ
ன்றலாதூரார், வானகமிறந்துவையகம்வணங்கவயங்கொளநிற்ப
தோர்வடிவினையுடையா, ராணையினுரிவைபோர்த்தவெம்மடிகளச்
சிறுபாக்கமதாட்சிகொண்டாரே.

—ஞா, திருவச்சிறுபாக்கம்.

கனியினுங்கட்டிபட்டகரும்பினும்
பனிமலர்க்குழற்பாவைநல்லாரினுந்
தனிமுடிகவித்தாளுமரசினு
மினியன்றன்னடைந்தார்க்கிடைமருதனே.

—நா, திருவிடைமருதூர்.

திருகுசிந்தையைத்தீர்த்துச்செம்மைசெய்து
பருகியூறலைப்பற்றிப்பதமழிந்
தருகிலைபவர்க்கூனமொன்றின்றியே
யருகுநின்றிடுமானைக்காவண்ணலே.

—நா, திருவானைக்கா.

பொறிப்புலன்களோப்போக்கறுத்துள்ளத்தை
நெறிப்படுத்துநினைந்தவர்சிந்தையு
ளறிப்புறும்முழுதாயவனேகம்பங்
குறிப்பினுற்சென்றுகூடித்தொழுதுமே.

—நா, திருக்கச்சியேகம்பம்.

அருப்புப்போன்முலையாரல்லல்வாழ்க்கைமேல்
விருப்புச்சேர்நிலைவிட்டுநல்லிட்டமாய்த்
திருப்புத்தூரானைச்சிந்தைசெயச்செயக்
கருப்புச்சாற்றிலுமண்ணிக்குங்காண்மினே.

—நா, அரிசிற்கரைப்புத்தூர்.

கருகுகண்டத்தன்காய்கதிர்ச்சோதியன்
பருகுபாலமுதேயெனும்பண்பின
னருகுசென்றிலளாவடுதண்டுறை
யொருவனென்னையுடையகோவெண்ணுமே.

—நா, திருவாவடுதுறை.

அருமறையினையாயெனுமெண்ணினைக்
கருவிடம்மிகவுண்டவெங்கண்டனைப்
புரிவெண்ணூலனைப்புள்ளிருக்குவேளூ
ருருகிநைபவருள்ளங்குளிருமே.

—நா, திருப்புள்ளிருக்குவேளூர்.

காமாத்தம்மெனுங்கார்வலைப்பட்டுநான்
போமாத்தையறியாதுபுலம்புவே
ணுமாத்தூரானேயென்றழைத்தலுங்
தேமாத்தீங்கனிபோலத்தித்திக்குமே.

—நா, திருவாமாத்தூர்.

மனிதர்காளிங்கேவம்மொன்றுசொல்லுகேன்
கனிதந்தாற்கனியுண்ணவும்வல்லிரே
புனிதன்போற்கழலீசனேனுங்கனி
யினிதுசாலவுமேசற்றவர்கட்கே.

—நா, தனித்திருக்குறுந்தொகை.

விள்ளத்தானென்றுமாட்டேன்விருப்பெனும்வேட்கையாலே
வள்ளத்தேன்போலநுன்னைவாய்மடுத்துண்டிடாமே
யுள்ளத்தேநிற்றியேனுமுயிர்ப்புளேவருதியேனுங்
கள்ளத்தேநிற்றியம்மாவெங்ஙனங்காணுமாறே.

—நா, தனித்திருநேரிசை.

விரும்பியூறுவிடேன்மடநெஞ்சமே
கரும்பினூறல்கண்டாய்கலந்தார்க்கவ
னிரும்பினூறலருதேதார்வெண்டலை
யெறும்பியூர்மலையானெங்களீசனே.

—நா, திருவெறும்பியூர்.

கங்கைதங்கியசடையுடைக்கரும்பே
கட்டியேபலர்க்குங்களேகண்ணே
யங்கைநெல்லியின்பழத்திடையமுதே
யத்தாவென்னிடரார்க்கெடுத்துரைக்கேன்
சங்குமிப்பியுஞ்சலஞ்சலமுரல
வயிரமுத்தொடுபொன்மணிவரன்றி
யோங்குமாகடலோதம்வந்துலவு
மொற்றியூரெனுமூருறைவானே.

—சு, திருவொற்றியூர்.

பொருங்கைமதகரியுரிவைப்போர்வையானைப்
பூவணமும்வலஞ்சுழியும்பொருந்தினானைக்
கரும்புதருகட்டியையின்னமிர்தத்தைத்தேனைக்
காண்பரியசெழுஞ்சுடரைக்கனகக்குன்றை
யிருங்கனகமதிலாரூர்மூலட்டானத்
தெழுந்தருளியிருந்தானியைமையோரேத்து
மருந்தவனையாநெறியிலப்பன்றன்னை
யடைந்தடியேனருவினைநோயறுத்தவாறே.

—நா, திருவாரூராரெறி.

மாலையெழுந்தமதியேபோற்றி
மன்னியென்சிந்தையிருந்தாய்போற்றி
மேலைவினைகளறுப்பாய்போற்றி
மேலாடுதிங்கண்முடியாய்போற்றி
யாலக்கரும்பின்றெளிவேபோற்றி
யடியார்கட்காரமுதமானாய்போற்றி
காலைமுளைத்தகதிரேபோற்றி
கைலைமலையானேபோற்றிபோற்றி.

—நா, ஸ்ரீகைலாயம்.

அளியானையண்ணிக்குமான்பாறன்னை
வான்பயிரையப்பயிரின்வாட்டந்தீர்க்குந்
தூளியானையயன்மாலுந்தேடிக்காணாச்
சுடரானைத்தூரிசறத்தொண்டுபட்டார்க்
கெளியானையாவர்க்குமரியான்றன்னை
யின்கரும்பின்றன்னுள்ளாலிருந்ததேறற்
றெளியானைத்திருநாகேச்சரத்துளானைச்
சேரதார்நன்னெறிக்கட்சேராதாரே.

—நா, திருநாகேச்சரம்.

கரும்பிருந்தகட்டிதனைக்கனியைத்தேனைக்
கன்ருப்பினடுதறியைக்காறையானை
யிரும்பமர்ந்தமூவிலைவேலேந்திஞனை
யென்ஞனைத்தென்ஞனைக்காவான்றன்னைச்
சுரும்பமருமலர்க்கொன்றைசூடிஞனைத்
தூயானைத்தாயாகியுலகுக்கெல்லாந்
தரும்பொருளைத்தலையாலங்காடன்றன்னைச்
சாராதேசாலநாள்போக்கினேனே.

—நா, திருத்தலையாலங்காடு.

சூற்றநம்பிகுறுகாசெயின்மூன்றைக்குலத்தநம்பிசிலையாவரை
கையிற், பற்றுநம்பிபரமானந்தவேள்ளம்பணிக்குநம்பியெனப்
பாடுவதல்லான், மற்றுநம்பியுனக்கென்செயவல்லேன்மதியிலியேன்
படுவெந்துயசெல்லா, மெற்றுநம்பியென்னையாளுடைநம்பியெழு
பிறப்புமெங்கணம்பிகண்டாயே.

—சு, திருமுதுகுன்றம்.

தந்ததன்றன்னைக்கொண்டதென்றன்னைச்
சங்காவார்கொலோசதுர
ரந்தமொன்றில்லாவானந்தம்பெற்றே
னியாதுநீபெற்றதொன்றென்பாற்
சிந்தையேகோயில்கொண்டவெம்பெருமான்
றிருப்பெருந்துறையுறைசிவனே
யெந்தையேயீசாவுடலிடங்கொண்டா
யானிதற்கிலனொர்கைம்மாறே.

—திருவாசகம்.

கரும்புந்தேனுங்கலந்தேதார்காயத்தி
லரும்புங்கந்தமுமாகியவானந்தம்
விரும்பியேயுள்ளம்வெளியுறக்கண்டபின்
கரும்புங்கைத்ததுதேனும்புளித்ததே.

—திருமந்திரம்.

அடிசார்ந்தவர்க்குமுடியாவின்ப
நிறையக்கோடும்பினுங்குறையாச்செல்வ.

—பதினொராந்திருமுறை.

ஆனந்தவெள்ளத்தினிடைமூழ்கியம்பலவர்
தேனுந்துமலர்ப்பாதத்தமுதுண்டேதெளிவெய்தி
ஊனந்தானிலராகியுவந்திருந்தார்தம்மைக்கண்
டனந்தங்கியதிலதாமென்னவதிசயமென்றூர்.

—பெரியபுராணம்.

பிறவிநோயை அறுக்கும் மருந்தாகிய சிவம் பெத்தகாலமுதல் முத்திகாலம்வரையும் ஆன்மா தன்னோடு உடனின்று அறிவித்தும் அறிந்தும் வரும் பேருபகாரத்தை மறவாது இடையீடின்றிச் சிந்திக்குங்கால், அன்பினிலேயே அதுவாய், பரமானந்தப்பெருஞ் செல்வமே சுயந்திருமேனியாயுள்ள அப்பரம்பொருள் பொறுப்பரிய பேரன்பை அருளி அதன்வழியே எங்குமிலாப் பெரும் போகத்தைப் புரியுமாறு புகுந்திடும்.

ஓயாதேயுள்குவாருள்ளிருக்குமுள்ளானைச்
சேயானைச்சேவகனைத்தென்னன்பெருந்துறையின்
மேயானைவேதியனைமாதிருக்கும்பாதியனை
நாயானநந்தம்மையாட்கொண்டநாயகனைத்
தாயானதத்துவனைத்தானேயுலகேழு
மாயாவினையாள்வானைப்பாடுதுங்காணம்மானைப்.

—திருவாசகம்.

உன்னுமுளதையமிலதுணர்வாயோவாது
மன்னுபவந்தீர்க்குமருந்து.

—திருவருட்பயன்.

பண்ணிற்பொலிந்தவீணையர்பதினெண்கணமுமுணராநஞ்
சுண்ணப்பொலிந்தமிடற்றினருள்ளமுருகிலுடனுவார்
சுண்ணப்பொடிநீறணிமார்பர்சுடர்பொற்சடைமேற்றிகழ்கின்ற
வண்ணப்பிறையோடிவராணீர்வாய்மூரடிகள்வருவாரே.

—ஞா, திருவாய்மூர்.

உள்ளமுருகிலுடனுவரல்லது
தெள்ளவரியரென்றுந்தீபற
சிற்பரச்செல்வரென்றுந்தீபற.

—திருவுந்தியார்.

சிவபோகச்செல்வர்க்குச் சிவாமிர்தம் தித்தித்தூறல்.

மாறுகொண்டுவலோத்தெழுதுதுவர்
வேறுவேறுபடுப்பதன்முன்னமே
யாறுசேஞ்சடைவைத்தவாட்போக்கியார்க்
கூறியூறியுருகுமெனுள்ளமே.

—நா, திருவாட்போக்கி.

ஏறதேறுமிடைமருதீசனூர்
கூறுவார்வினைதீர்க்குங்குழகனூ
ராறுசேஞ்சடைவைத்தவழகனூர்க்
கூறியூறியுருகுமெனுள்ளமே.

—நா, திருவிடைமருதூர்.

ஊனெக்குமின்பம்வேண்டியுழலாதே
வானெக்கும்வழியாவதுநின்மினே
தானெக்குந்தன்னடியவர்நாவினிற்
றேனெக்குந்திருவெண்காடடைநெஞ்சே.

—நா, திருவெண்காடு.

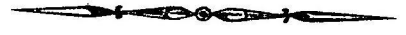
தெள்ளத்தேறித்தெளிந்துதித்திப்பதோ
ருள்ளத்தேறலமுதவொளிவெளி
கள்ளத்தேதன்கடியேன்கவலைக்கடல்
வெள்ளத்தேனுக்கெவ்வாறுவினைந்ததே.

—நா, தனித்திருக்குறுந்தொகை.

அற்புதத்தெய்வமிதனின்மற்றுண்டே
யன்பொடுதன்னேயஞ்செழுத்தின்
சொற்பதத்துள்வைத்துள்ளமள்ளூறுந்
தொண்டருக்கெண்டிசைக்கனகம்
பற்பதக்குவையும்பைம்பொன்மாளிகையும்
பவளவாயவர்பணைமுலையுங்
கற்பகப்பொழிலுமுழுதுமாங்கங்கை
கொண்டசோளேச்சரத்தானே.

—திருவிசைப்பா.

சிவபோகச்செல்வர்க்கு மயிர்ப்புளகம் ஆனந்தபாஷ்பம் பரவசப்பட்டுவீழ்தல் உளவாதல்.

புளிக்கண்டவர்க்குப்புனலூறுமாபோற்
களிக்குந்திருக்கூத்துக்கண்டவர்க்கெல்லா
மளிக்குமருட்கண்ணீர்சோர்நெஞ்சுருக்கு
மொளிக்குளானந்தத்தமுதூறுமுள்ளத்தே.

—திருமந்திரம்.

நேடிதுபோதுயிர்த்துநின்றுநிறைந்தெழுமயிர்க்காரூறும்
வடிவேலாம்புளகம்பொங்கமலர்க்கணீரருவிபாய
வடியனேற்கிவர்தாமிங்கேயகப்பட்டாரச்சோவென்று
படியிலாப்பரிவுதானேர்படிவமாம்பரிசுதான்ற.
போற்றிமெய்யருட்டிறம்பெறுபரிவுடன்வணங்கி
நீற்றின்மேனியினிறைமயிர்ப்புளகங்கணேருங்கக்
கூற்றடர்த்தவர்கோயிலின்புறம்புபோற்தருளி
யாற்றுமின்னருள்வணிகர்மேற்செலவருள்செய்வார்.
பரிவுமானந்தநிறைந்ததுளிகண்பனிப்ப
விரவுமயிர்ப்புளகங்கண்மிசைவிளங்கப்புறத்தணைவுற்
றாவுநெடுந்திசைவேலையணிவான்மியூதனுட்
சிரபுரத்துப்புரவலனுர்சிலநாளங்கினிதமர்ந்தார்.

வீழ்ந்துபோற்றிப்பரவசமாய்விம்மியேழுந்துமெய்யன்பால்
வாழ்ந்தகிங்கையுடன்பாடிமாமுவிருப்பிற்புறம்போந்து
சூழ்ந்சதொண்டருடன்மருவுநாளிற்முல்லைக்கச்சிநகர்த்
தாழ்ந்தசடையாரால்யங்கள்பலவுஞ்சார்ந்துவணங்குவார்.
பூதமுதல்வர்புற்றிடங்கொண்டிருந்தபுனிதர்வன்முண்டர்
காதல்புரிவேதனைக்கிரங்கிக்கருணைத்திருநோக்களித்தருளிச்
சீதமலர்க்கண்கொடுத்தருளச்செவ்வேவிழித்துமுகமலர்ந்து
பாதமலர்கண்மேற்பணிந்துவீழ்ந்தாருள்ளம்பரவசமாய்.

—பெரியபுராணம்.

திண்டாடிவீழ்கைசிவானந்தமாவது
வுண்டார்க்குணர்வுண்டாமுன்மத்தஞ்சித்திக்குங்
கொண்டாடுமன்றட்குளிக்குந்திருக்கூத்துக்
கண்டார்வருங்குணங்கெட்டார்க்குமொக்குமே.

—திருமந்திரம்.

சிவபோகச்செல்வர்க்கு முடிவிலாவானந்த சிவமே யாண்டும் தோற்றுதல்.

யொ வை ஹ்ரீமா தத்ஸுகம் ஹ்ரீவை ஸுகமஸ்தி நாந்யே ஸுகமஸ்தி பூமைவ ஸுகம் பூமா த்வேவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்ய இதி பூமானம் பகவோ விஜிஜ்ஞாஸ இதி.

யோ வை பூமா தத்ஸுகம் நால்பே ஸுகமஸ்தி பூமைவ ஸுகம் பூமா த்வேவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்ய இதி பூமானம் பகவோ விஜிஜ்ஞாஸ இதி.

"எது முடிவிலா ஆனந்தமோ (பூமாவோ) அது இன்பம்; அற்பத்திலே இன்பம் இல்லை; பூமாவே இன்பம்; (முடிவிலா ஆனந்தமாகிய) பூமாவே அறியற்பாற்று; பகவானே! முடிவிலா ஆனந்தத்தை அறியவிரும்புகின்றேன்" என்றும்,

யத்ர நான்யத்பஸ்யதி நான்யச் ச்ருணோதி நான்யத்விஜா நாதி ஸ பூமா.

யத்ர நான்யத்பஸ்யதி நான்யச் ச்ருணோதி நான்யத்விஜா நாதி ஸ பூமா.

"எங்கே மற்றொன்றும் காண்கிலனே, மற்றொன்றும் கேட்கிலனே, மற்றொன்றும் அறிகிலனே, அது பூமா" என்றுஞ் சாந்தோக்கியோபநிடதமும்,

ஹரிஓய வஷட்ஜகுலாநாமஹ்ருதயாய நமஃ।
ஹார்த்தாய ஸர்வஜந்தூநாம் துப்யம் பூமாய தே நமஃ।

"சமஸ்த செந்துக்களின் இதயத்தின்கண்ணே வசிப்பவரும், முடிவிலா இன்பமுடையருமாகிய உமக்கு நமஸ்காரம்" என்று சம்பவகாண்டமும் கூறுமாற்றால், முடிவிறந்த சிவானந்தத்துள்ளே அமிழ்ந்திய சிவன்முக்தர் மற்றோர் அற்ப இன்பத்தை விரும்பி ரூபாதிவிஷயங்களைக் கண்டு பிரவர்த்தித்துப் பிராரத்தவாதீனயிற் படுவாரல்லராய், எவ்விடத்தும் சிவத்தோற்றம் ஒன்றையே காணப் பெறுவர்.

அளவிலாப்பாவகத்தாலமுக்குண்டிங்கறிவின்றி
விளைவொன்றுமறியாதேவெறுவியனுய்க்கிடப்பேனுக்
களவிலாவானந்தமளித்தென்னையாண்டானைக்
களவிலாவானவருந்தொழுந்தில்லைகண்டேனே.

—திருவாசகம்.

தோண்டர்மனம்பிரியாததிருப்படியைத்தொழுதிறைஞ்சி
மண்டுபெருங்காதலினுனைக்கிமுகமலர்ந்தெழுவா
ரண்டமெலாநிறைந்தெழுந்தவானந்தத்துள்ளலைந்து
கண்டபேரின்பத்தின்கரையில்லாரிலையணைந்தார்.

—பெரியபுராணம்.

குற்றநீகுணங்கணீகூடலாலவாயிலாய்
சுற்றநீபிராணநீதொடர்ந்திலங்குசோதிநீ
கற்றநூற்கருத்துநீயருத்தமின்பமென்றிவை
முற்றுநீபுகழ்ந்துமுன்னுரைப்பதென்முகம்மனே.

—ஞா, திருவாலவாய்.

குருகாம்வயிரமாங்கூறுகாளாங்
கொள்ளுங்கிழமையாங்கோளேதாளும்
பருகாவமுதமாம்பாலினெய்யாம்
பழத்தினிரதமாம்பாட்டிற்பண்ணு
மொருகாலுமையாளோர்பாகனுமா
முண்ணின்றநாவிற்குரையாடியாங்
கருவாயுலகுக்குமுன்னேதோன்றுங்
கண்ணுங்கருகாவூரெந்தைதானே.

—நா, திருக்கருகாவூர்.

ஊனுகியுயிராகியதனுணின்ற
வுணர்வாகிப்பிறவீனத்துன்றீயாய்நின்றாய்
நானேதுமறியாமேயென்னுள்வந்து
நல்லனவுந்தீயனவுங்காட்டாநின்றாய்
தேனூருங்கொன்றையனேநின்றியூராய்
திருவாரூனக்காவிலுறைசிவனேஞான
மானுயுன்பொற்பாதமடையப்பெற்று
லல்லகண்டங்கொண்டடியேனென்செய்கேனே.

—நா, திருவாரூனக்கா.

ஊனுயுயிராணுயுடலாணுயுலகாணுய்
வாணுய்நிலணுணுய்கடலாணுய்மலையாணுய்
தேனுர்பெண்ணேத்தென்பால்வெண்ணெய்நல்லூரருட்டுறையு
ளாணுயுனக்காளாயினியல்லேனெனலாமே.

—சு, திருவெண்ணெய்நல்லூர்.

மூலப்பிரகிருதி கடந்தவிடத்துள்ள ஆன்மப்பிரமம் மாயா வாதோபநிடதப்பிரகாரம் சிவன் எனப்படுகின்றது; இந்தச் சிவனையுற்று ஏகான்மவாதவராகோபநிடதம் "சிவனே சகலமும், சிவனைக்காட்டிலும் வேறொன்றும் இல்லை" என்று கூறுகின்றது. இங்ஙனம் பௌதிகயோகத்துக்கும் வைதிகபசுபதயோகத்துக்கும் இடைக்கண்ணே மூலப்பிரகிருதிப்பாற்பட்டுள்ள நிர்க்குண சாங்கியயோக சிவனையுற்றுக் கூறினமை பொருத்தமேயாக, மூலப்பிரகிருதி கடந்து, அதற்கு அப்பாலுள்ள சூக்குமப்பிரகிருதி கடந்து, அதற்கு அப்பாலுள்ள பரப்பிரகிருதி கடந்து, அப்பாற்பட்டுள்ள சைவசித்தாந்த சோருபசிவத்தையுற்றுப்போந்த மேலே கூறிய "குற்றமே குணங்களே" என்றற்றொடக்கத்த திருவருட்பாக்களைத் தமது கீழ்நிலைக்கண்ணதாகிய பசுப்பிரமமாகிய சிவனுக்கேற்றி ஏகான்மவாதிகள் தலைதடுமாறிநிற்கின்றார்கள். இது வயிரக்கல்லுக்கு ஏற்றப்படும் உயர்ந்த விலையை அற்ப விலையுடைய ஸ்படிகக்கற்கு ஏற்றினமை போலவும், சிரேஷ்டமாகிய குதிரைக்குக் கூறப்பட்ட உயர்ந்த விலையைக் கோவேறுவேசரிக்கு ஏற்றினமைபோலவுமன்றோ முடிகின்றது. "அரக்கர் சேனை நீறுபட்டழிய" என்ற செய்புட்பாகத்தைக் கண்டவுடனே ஒருவர் விபூதிமான்மிய உபநிடதப்பிரமாணங்களோடு இந்தக்

கம்பராமாயணச் செய்யுளையும் திருவுணர்ச்சிகொண்டு சேர்த்து எழுதினமைபோல, தேவாரதிருவாசகமுதலியவற்றிலே "ஊனு யுயிராளுய்" "வானுகிமண்ணுகி" என்றற்றொடக்கத்த அருட்பாக் களைக் கண்டவுடனே, தங்கள் ஏகான்மவாதத்துக்குரிய நிர்க் குணப்பிரமசிவனை உணர்த்தும் ஏகான்மவாதச்செய்யுட்களோடு அத்திருவருட்பாச்செய்யுட்களையுஞ் சேர்த்து எழுதிச் சைவசித் தாந்தத்தையும் மாயாவாதத்தையும் ஒன்றுகக் கலக்கிக் குழறு படை செய்வதையுற்றுச் சைவநேயர்கள் விழிப்பாயிருப்பார்க ளாக.

ஹிவியாதாவிஹஸவொ வஸகாஞ்தெள ஸிவஃ ஸ்ம்ருதஃ।
வண்வ்யத்யயதஸ்வித்தெள வஸ்யகஃ கஸ்யபோ யதா॥

ஹிவிதாதேதாஸ் விம்ஹஸப்தோ வஸகாந்தெள ஸிவஃ ஸ்ம்ருதஃ।
வர்ணவ்யத்யயதஸ் வித்தெள பஸ்யகஃ கஸ்யபோ யதா॥

"பச்யக என்பதினுற் கச்யப என்னும் பதமும், ஹிம்சித்தல் எனப்பொருள்படும் ஹிசி தாதுவினின்று சிம்மசப்தமும் வர்ண வியத்யயத்தினுல் எய்தினுற் போல, அன்புறுதல் எனப் பொருள் படும் வச என்னும் பகுதியினின்று சிவ என்னும் சப்தமும் எய்தி யது" ஆகலின், சிவம் என்னும் மொழி அன்பு எனப் பொருள் படும்.

அபுத்திபூருவம், புத்திபூருவம், உபாயச்சரியை, உபாயக்கி ரியை, உபாயயோகம், உபாயஞானம், உண்மைச்சரியை, உண்மைக் கிரியை, உண்மையோகம், உண்மைஞானம் என்னும் பதின்வகைச் சிவபுண்ணியங்களுள்ளே, ஒன்றுகிய உண்மைஞானமானது "(சிவ ஞானபோதவசனலங்காரதீப"த்தின் உ, ரு, சூ, ஏ, அ, கூ, க0, கக–ம் சூத்திரங்களின் கீழே உணர்த்தப்பட்டவாறு) தத்துவரூபமுதற் சிவபோகம் இறுதியாகப் பத்துவகைப்படும். படவே, துரியா தீதத்துச் சிவபோகம் சிவபுண்ணியமேயாம். இச்சிவபுண்ணிய சிவபோகம் சிவமாகிய அன்புநிலையேயாம். அது

இன்பி னினிதென்ற லின்றுண்டே லின்றுண்டா
மன்பு நிலையே யது.

—திருவருட்பயன்.

முன்பு ஈட்டிய தவத்தின் முதிர்ச்சியினுல் ஒருவர்க்கு அன்பு என்பது இப்பொழுது உளதாயின், எல்லா இன்பங்களினும் இனி மையுடைத்தென்று சிறப்பித்துப் புகழப்படும் பேரின்பசிவபோ கம் இப்பொழுதே உளதாம்; அது மிகுந்த அன்பினது நிலை யையே தனக்கு நிலையாகவுடையதாகலான் என்பது.

அன்புஞ் சிவமு மிரண்டென்ப தறிவிலா
ரன்பே சிவமாவ தாரு மறிகிலா
ரன்பே சிவமாவ தாரு மறிந்தபி
னன்பே சிவமா யமர்ந்திருந் தாரே.

—திருமந்திரம்.

சிவபோகத்தை எய்துதற்கு உரிய நெறிகள் சன்மார்க்க முறை அன்புநெறி என இரண்டு உளவாம்.

உள்ளும் புறம்பு நினைப்பொழியி லுன்னிடையே
வள்ள லெழுந்தருளு மாதிலைஞ்—தெள்ளி
யறிந்தொழிவா யன்றியே யன்புடையை யாயிற்
செறிந்தொழிவா யேதனுஞ் செய்.

—திருக்களிற்றுப்படியார்.

பரம்பொருளை ஏகதேசப்படுத்திச் சகமார்க்கத்திலுல் அகத்தே தியானிப்பதும், புத்திரமார்க்கம்போல அகத்தும் புறத்தும் தியானிப்பதும், தாதமார்க்கம்போற் புறத்தே தியானிப்பது மொழிந்து பூரணநிலையை அறிந்து வழிபடின், உன் அறிவிலே காருண்ணியத்திலுடும் சிவம் பிரகாசிக்கும்; சகமார்க்க புத்திர மார்க்க தாதமார்க்கத் தியான நினைப்பு ஒழியுமாறு, குருவருள் பெற்று மெய்யுணர்தலிற் றலைப்பட்டுச் சன்மார்க்கமுறையிலுழுகுதி; அங்ஙனமின்றி அன்பு செய்ய வருமாகின் முதல்வனிடத்து அன்பு செய்து சிவத்திடைச் செறிந்து நிற்குதி; இவ்விரண்டனுள் இயன்றதொன்றைச் செய்குதி என்றது திருக்களிற்றுப் படியார் என்னும் சித்தாந்தசாஸ்திரம்.

அன்புநெறி.

அன்பேயென் னன்பேயென் றன்பா லழுதரற்றி
யன்பேபயன் பாக வறிவழியு—மன்பன்றித்
தீர்த்தந்தி யானஞ் சிவார்ச்சனைகள் செய்யுமவை
சாற்றும் பழமன்மே றான்.

—திருக்களிற்றுப்படியார்.

இங்கே "அறிவழியும் அன்பு" என்றது ஞானக்கிரியைகள் இழந்தவிடத்துளதாம் அன்பின் மேலதாயிற்று. மேலும், திருக்களிற்றுப்படியாரில் "அவிழ்ந்தணியில்" "சுரந்தகிருமுலைக்கே" என்றற்றொடக்கத்த திருவெண்பாக்களிலே போந்த அவிழ்ந்த மனம் தாழ்ந்தமனம் என்பனவும் செயலிழந்த அன்பினை உணர்த்தியவாம்.

ஏதுக்களாலுமெடுத்தமொழியாலுமிக்குச்
சோதிக்கவேண்டாசுடர்விட்டுளனெங்கள்சோதி
மாதுக்கநீங்கலுறுவீர்மனம்பற்றிவாழ்மின்
சாதுக்கண்மிக்கிறையேவந்துசார்மின்களே.

—ஞா, திருப்பாசுரம்.

மாதுக்கநீங்கலுறுவீர்மனம்பற்றுமென்ப
தாதிச்சுடர்ச்சோதியையன்பினகத்துள்ளாக்கிப்
போதித்தநோக்குற்றுழியாமற்பொருந்திவாழ்ந்து
பேதித்தபந்தப்பிறப்பின்னெறிபேர்மினென்னும்.

—பெரியபுராணம்.

ஆர்வல்லார்காணவரனவனையன்பென்னும்
போர்வையதனுலேபோர்த்தமைத்துச்—சீர்வல்ல
தாயத்தாலுழுந்தனிநெஞ்சினுள்ளடைத்து
மாயத்தால்வைத்தீதாமறைத்து.

—காரைக்காலம்மையார் அற்புதத்திருவந்தாதி.

பத்திவலையிற்படுவோன்காண்க.

—திருவாசகம்.

முன்படைத்தின்பம்படைத்தமுதலிடை
யன்படைத்தேம்பெருமானையறிகிலார்
வன்படைத்திங்கவகலிடவாழ்வினி
லன்படைத்தான்றனகலிடந்தானே.

அன்பினுள்ளான்புறத்தாணுடலாயுளான்
முன்பினுள்ளான்முனிவர்க்கும்பிரானவ
னன்பினுள்ளாகியமருமும்போரு
வன்பினுள்ளாய்த்தீகயிணதுணையாதிமை.

செயலற் றிருக்கச் சிவானந்த மாகுஞ்
செயலற் றிருப்பார் சிவயோகந் தேடார்
செயலற் றிருப்பார் செகத்தோடுங் கூடார்
செயலற் றிருப்பார்க்கே செய்தியுண் டாமே.

ஒத்துல கேழு மறியா வொருவனென்
றத்த னிருந்திட மாறறி வார்சொல்லப்
பத்தர்தம் பத்தியிற் பாற்படி னல்லது
முத்தீ னயார்சொல்ல முந்துகின் றூரே.

கண்டறி வாரில்லை கர்யத்தி னந்தியை
யெண்டிசை யோரு மிறைவனென் றேத்துவ
ரண்டங் கடந்த வளவிலா வானந்தத்
தோண்டர் முகந்த துறையறி யோமே.

—திருமந்திரம்.

பொருப்பினில் வந்தவன்செய்யும் பூசனைக்கு முன்பென்மே
லருப்புறுமென் மலர்முன்னீ யவைநீக்கு மாதரவால்
விருப்புறுமன் பெனும்வெள்ளக் கால்பெருகிற் றெனவீழ்ந்த
செருப்படியவ் விளம்பருவச் சேயடியிற் சிறப்புடைத்தால்.

உருகியவன் பொழிவின்றி நிறைந்தவ னுருவென்னும்
பெருகியகோள் கலமுகத்திற் பிறங்கியினி தொழுகுதலா
லொருமுனிவன் செவியுமிழு முயர்கங்கை முதற்றீர்த்தப்
பொருபுனலி னெனக்கவன்றன் வாயுமிழும் புனல்புனிதம்.

நண்ணிமா மறைக்குலங்க ணுடவென்று நீடுமத்
தண்ணிலா வரும்புகொன்றை தங்குவேணி யார்தமைக்
கண்ணினீடு பார்வையொன்று கொண்கோணு மன்பர்முன்
னெண்ணில்பார்வை கொண்டுவேட செம்மருங்கு மேகினூர்.

உள்ளத்திற் றெளிகின்ற வன்பின் மெய்ம்மை யுருவினையு
மவ்வன்பின் னுள்ளே மன்னும், வெள்ளைச்சேஞ் சடைக்கற்றை
நேற்றிச் சேங்கண் விமலரையு முடன்கண்ட விருப்பும் பொங்கிப்,
பள்ளத்தி லிழிபுனல்போற் பரந்து செல்லப் பைம்பொன்மலி வல்
லிபரிந் தளித்த செம்பொன், வள்ளத்தில் ஞானவா ரமுது முண்
டார் மகிழ்ந்தெழுந்து பலமுறையும் வணங்கு கின்றூர்.

—பெரியபுராணம்.

"முன்பு செய்தவத்தினீட்ட முடிவிலாவின்பமான வன்பினை யெடுத்துக்காட்ட" என்று கூறப்படலான், முன்னர் ஈட்டிய பெரும் தவமே முடிவிலா இன்ப அன்புக்குக் காரணமாகின்றது. அறிவு செயல் இழந்த விடத்துளதாம் அன்புப்போர்வைகொண்டேனும், அன்புவலைகொண்டேனும், அன்புநாழிகொண்டேனும் சிவானந்த மகோததியிலே படிந்து, போர்த்து, முகந்து நீடித்து நிற்றற்கு நீடித்த அன்பு வேண்டும். சிவபுண்ணியமுதிர்ச்சியின் றேல், அன்பினகத்துட்கொண்டு சிவத்தை நீடித்துப் பார்த்தல் கூடாதாகி முடிந்துவிடும். சிவதீக்ஷையின்றி அறுபத்துமூன்று நாயன்மார் அன்பினுற் சிவத்தை அகத்துள் அடக்கிநின்றார்களே, நாமும் அங்ஙனம் தீக்ஷையின்றிச் சிவத்தை அடைந்துவிடலாமே எனின், கூறுதும்: கண்ணப்பநாயனார் காளத்தியப்பரை ஆறு நாளும் இடையே வற்றி அற்றுப்போகாத நெடுகிய அன்பினல் நீண்டபார்வைகொண்டு பார்த்து முத்தியடைந்தாரன்றே, அங்ஙனம் மற்றைய அடியார்களும் சாயாத அன்பினுற் சிவத்தை உணர்ந்திருந்தார்கள். சிவபுண்ணியமிலாமையால் நீடித்துச் சிவத்தை நோக்கவியலாத நாம் அறுபத்துமூன்றுநாயனார்போலப் பக்தியை அநுசரித்துச் சிவதீக்ஷையின்றி வாழுவோம் எனல் நாடகமாத்திரையேயாம். இடையீடின்றி முறுகி ஓங்கிய அன்புக் குருமணிகளாகிய அறுபத்துமும்மை நாயன்மார்களுள்ளே, திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனரை ஞானப்பால்கொண்டும், திருநாவுக்கரசுநாயனரைச் சூலைநோய்கொண்டும், சுந்தரமூர்த்திநாயனரை அடிமையோலைகொண்டும், கண்ணப்பநாயனரைச் சாட்சுவதீக்ஷைகொண்டும், அமர்நீதிநாயனரைக் கௌபீனங்கொண்டும், திருநீலகண்டநாயனரை ஓடுகொண்டும், காரைக்காலம்மையாரை மாம்பழங்கொண்டும் "ஆட்பாலவர்க்கருளும் வண்ணமும்மூர்த்திமாண்புங் கேட்பான் புகிலளவில்லை" என்னும் திருப்பாசுரப் பிரகாரம், சிவபெருமான் வேதாகமங்களின் விதிகடந்து தீக்ஷைசெய்து அடிமைகொண்டார். அவற்றையெல்லாம் சிற்றறிவினேமாகிய யாம் அளவிட்டு இன்னருக்கு இன்ன தீக்ஷை செய்யப்பட்டது என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்லவல்லேம். ஆகலின்; தீக்ஷையின்றியமையாததீதையாம்.

இறைகளோடிசைந்தவின்பமின்பத்தோடிசைந்தவாழ்வு
பறைகிழித்தனையபோர்வைபற்றியாஞ்சிலேற்குத்
திறைகொணர்ந்திண்டித்தேவர்செம்பொனுமணியுந்தூவி
யறைகழலிறைஞ்சுமாரூரப்பனையஞ்சினேனே.

—சு, திருவாரூர்.

வேதாகம இதிகாசபுராணப்பொருள்களை அடக்கிய திராவிட வேதமாகிய தேவாரமுதலிய பன்னிரு திருமுறைகளிலே புகழப் பட்ட சிவபெருமானது பெருமையைச் சிந்தித்து உணர்ந்து, சிவத் தோடு ஆன்மாவானது அத்துவிதமாய் இசைந்த இன்பமே இன் பத்தோடிசைந்த வாழ்வாகும் என்றுண்மை கடைப்பிடித்து உய் தல் சிவநேசச் செல்வர் யாவர்க்கும் கடமையாம்.

தேவாரம் வேதசாரம்

முற்றுப்பெற்றது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பிழைதிருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
கஉ	உசு	பட்டது	பட்டவர்
கசு	ங	சிவப்பிர	சுவப்பிர
,,	எ	வெளி	வளி
கநி	உ	பெமான்	பெருமான்
கசு	கஅ	போதை	பேதை
உ0	கூ	மஹுதி	மஹுதி
உஅ	உஉ	வஹஒநரம	வஹஒநாம
உசு	எ	ஹாசு	ஹாக்
ஙஉ	ச	ச்எ	ச
சுக	கஉ	ஹ்ரஸ	ஹ்ரஸ
சுங	உச	வர்மா	வர்ணமா
கசு	அ	படாத	படாதது
கஉக	எ	பிலா	பில்லா
கநிச	கஉ	நிதட	நிடத
,,	உநி	ஹ்ரிதி	ஹ்ரிதி
கநிஎ	ககூ,உ0	ஹரிகெஸ ஹெஹாநஙி	நமோஹரிகெஸாயொவவீதி
		ஹரிகேஸேப்யோ நமஃ	நமோஹரிகேஸாயோபவீதிநே
கநிஅ	சு	ஙஹா	ஹங
கநிகூ	க0	ஸ்வா ஃ	ஸ்வா ஃ

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
கஎஉ	கஅ	ணாஃ	ணாழ்
கஅங	தசு	ஸ்ரீ தி ஸ்ரீ	ஸ்ரீ தி ஸ்ரீ
கஅச	ஈக	நஷ்ரா	திஷ்ரா
உ00	கஅ	3ரோ	3நோ
உகஉ	கங	ஞன்கா	ஞன்காண்
உகடு	ககூ	நி. அஅ	நி. அ. அ
உஉசு	உசூ	நரத்மா	நாத்மா
உஉசூ	உஉ	மெருமா	பெருமா
உசள	கக	ஹாஜி	ஹாஜி
உடுஎ	கச	ஸவா	ஸவ்வா
உடுஅ	கஅ	ஷெஹ்ரஸ்ஃ	ஷெஹ்ரஸ்ஃ
உசுஅ	நு	ஹமநு)	ஹமவநு)
,,	எ	ஹவகூ	ஹவகூ
உஎக	உஉ	3ஐநு)ం	3ஐநநு)ం
உஅ0	நு	வாஹர	வாஹ
,,	ஙக	நுகி	நுாகி
உஅசூ	உ	தக்ஷ்	தக்ஷ்
,,	ச	தைம்பார்த்தற்ரு	தைப்பார்த்தற்கு
உசூஉ	க0	வேனு	வேணு
ங0சு	க	கంயநு	கంயரு
,,	கஎ	நிமாநி	நீமாநீ
ஙக0	ஙங	வரன்	வர
ஙகங	உஎ	உன்னில்	உன்னிலுன்னும்
ஙங்அ	உசூ	கபப்	சுப்ப
ஙசநி	ஙசு	யாரோடு	யாரொடு
ஙசசூ	கஉ	ஹஹநு	ஹுக்ஷ்ணை
ஙநிச	ஙo,ஙக	இதனுற் [தகரபு ணடரீகத்தின் பால தாகிய] பிரமாண்ட மாகிய சரீரத்திலே உள்ள	இதனற்பிரமாண் டமாகிய சரீரத்தி லே உள்ள தகரபு ண்டரீகத்தின் பால தாகிய
ஙநிடு	சூ	மமப	மம்ப
ஙசுஎ	ஙசு	பாலதாய்	பாலனவாய்

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
ஈகூஅ	உள	ரூதிரு	நரூதிரு
ஈஎசூ	உஈ	புபநம	புவநம்
ஈளஎ	கசூ	திஷ	தெஷ
ஈஎஅ	கச	புகழ்ச்சார்பாகி	புகழ்ச்சார்பாகிய
,,	கக	கண்ணு	கண்ணு
ஈஎகூ	சூ	கழற்	கழல்
ஈகூசூ	கஈ	பசுப	பாசுப

விக்கிரயபுத்தகம்.

		ரூ.	அ.
1.	நீலகண்டபாஷ்யத்தமிழ்மொழிபெயர்ப்பு	6	0
2.	வைதிகசுத்தாத்துவிதசைவ சித்தாந்ததத்துவப்படம்	3	0
3.	ஷை விஞ்ஞிடை	1	0
4.	வச்சிரதண்டமுந்தாந்திரிகதுண்டகண்டனகண்டனமும்	0	8
5.	மகாவுக்கிரவீரபத்திராஸ்திரம் ஏகான்மவாதகண்டனம் பற்றியது.	0	8
6.	ஸ்ரீசிகாழிப்பெருவாழ்வின் சிவகாருண்ணியமாட்சி	0	4

(தபாற்சார்ஜ்வேறு.)

இங்ஙனம்

சி. சிவசம்புநாதையர்

திருப்பரங்குன்றம், மதுரை.

		ரூ.	அ.
1.	சிவஞானபோதவசனாலங்காரதீபம்	2	8
2.	தேவாரம்வேதசாரம்	3	0
3.	சிவலிங்கமகத்துவம்	0	4
4.	திருநீற்றின்உண்மை	0	4

விலாசம்:—

சி. சு. ஏகாம்பரமுதலியார்

24 சாமிபண்டாரம் தெரு

ஜார்ஜ்டௌன் சென்னை.